

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

От автора на **МАСКАТА НА ВРЕМЕТО**

МАРИУС ГАБРИЕЛ

ШАБТ И КРЪВ

РАЗТЪРСВАЩ РОМАН - ЛАБИРИНТ ОТ
СРАМНИ ТАЙНИ И ОБЪРКАНИ СЪДБИ!

МАРИУС ГАБРИЕЛ ПЛЪТ И КРЪВ

Превод: Незабравка Гошева

chitanka.info

Разтърсващ роман — лабиринт от срамни тайни и объркани съдби!

Тя лежи окована в специално пригодена килия. Името ѝ е Идън ван Бурен. Похитителят ѝ е красив, изтерзан млад скулптор, който живее сам в пустинята Аризона. Той иска откуп от десет милиона долара.

Какъв е мотивът му?

Отговорът се крие в половинвековна история, засягаща три поколения на три континента — от Испания на Франко до жестокия Виетнам; от Бевърли Хилс до екзотиката на Коста Брава и до подземията на една усамотена къща.

Там един зъл ангел на отмъщението ще довърши мозайката от лъжи и измами, водеща началото си от... първородния грях.

Неустоимо четиво!

„Пъблишърс Уикли“

*„И ще ви отщета за ония години, които
изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници
голямата Ми войска, която пратих върху вас.“*

Книга на пророк
Иоила, 2:25

На Линда и Бобчето

ПРОЛОГ

Юли, 1973

Коста Брава, Испания

Пратката пристигна в една прекрасна лятна вечер, точно в двадесет часа.

Донесе я частен куриер направо от летището в Барселона. Отказа да я предаде на портиера, който го посрещна на портала, както правеше винаги с посетителите, и настоя, че трябва да я връчи лично на лицето, до което беше адресирана — Мерседес Едуард.

Това означаваше, че четирите кучета пазачи трябва незабавно да бъдат вързани и затворени в колибките си. Ако куриерът беше дошъл с кола, всичко щеше да е много по-лесно, защото, както вече се беше случвало веднъж, ротвайлерите бяха съборили един мъж от мотоциклета му на земята и му бяха причинили сериозни наранявания. Полицията пристигна на местопроизшествието и сеньора Едуард получи строго предупреждение подобен инцидент повече да не се повтаря.

Пазачът телефонира в къщата, където го свързаха с Мая Дуран — личната секретарка на сеньора Едуард.

— Пристигна куриер от Барселона, сеньорита Мая. Носи пратка и не иска да ми я предаде. Казва, че е получил изрични инструкции да я предаде лично на сеньора Едуард.

— Ще говоря с нея и ще ти се обадя след няколко минути.

Мая Дуран се качи от басейна до кабинета на втория етаж, където Мерседес Едуард преглеждаше кореспонденцията си.

— Дошъл е някакъв куриер на портала, *querida*^[1]. Носи пратка, която настоява да ти предаде лично.

Мерседес позвъни на портиера.

— За каква по обем пратка става дума? — попита тя.

— Колкото голям плик за писмо, сеньора.

— Само толкова ли?

— Да, сеньора.

— Момчето има ли документ за самоличност?

— Видях личната му карта. Всичко изглежда наред.

— Много добре. Нека дойде тогава. Но първо се увери, че кучетата са прибрани.

— Да, сеньора.

Тя затвори телефона.

Мая я наблюдаваше полуусмихната. Мерседес Едуард беше на петдесет и пет години. Лицето ѝ имаше красиви, но в никакъв случай нежни черти. Онези, които се възхищаваха на красотата ѝ, осъзнаваха, че тя се дължи на силата на характера, а магнетизмът ѝ всъщност се състои от самоконтрола и решимостта, излъчващи се от нея.

Тя олицетворяваше богатството и властта, но беше и жена, познала страданията. Подобни преживявания оставят следи в човешката душа, очевидни за онези, които могат да ги съзрат.

Черните ѝ очи недвусмислено издаваха интелигентност. Някога, в нейната младост, строго очертаните ѝ устни със сигурност са се усмихвали, но тя отдавна се беше научила да скрива чувствата си, а напоследък устните ѝ бяха неизменно стиснати. Никога не си беше боядисвала косата и сега черните кичури бяха примесени със сребристи.

Тялото ѝ беше все още гъвкаво, с тесен ханш и малки гърди, незагубили своята твърдост. Според някои тя беше жена с особена притегателна сила. На други внушаваше уважение и почит, та дори и малко страх.

— Благодаря на Господ, че почивните дни най-накрая свършиха — каза Мая.

— Не намираш ли за достойна компанията на нашите високопоставени приятели? — попита Мерседес с тънка ирония.

— Противни са ми. Особено дукесата.

— А, да — кимна Мерседес. — Нейна светлост.

Дукесата беше изяла огромно количество храна и изпила не по-малко алкохол през съботата и неделята. Младият ѝ трети или четвърти поред съпруг пък настойчиво предлагаше на присъстващите цигари с марихуана от златна табакера. Очевидно се изживяваха като епикурейци, които умеят да се наслаждават на живота.

Мерседес изпитваше горчиво задоволство да забавлява подобни хора в дома си — охранени котки и котараци, които ближеха каймака

на привилегиите, получени в Испания по времето на Франко, без нито веднъж да са си показали ноктите или да са били одраскани в битка. Понякога се чудеше дали знаят истината за произхода ѝ, както и дали биха си променили отношението, ако знаеха.

— Въобразяват си, че са високообразовани и изискани — каза Мая, — но единствената им тема за разговор са парите. Да не говорим, че ядат и пият на поразия. За какво все ти шепнеше *jefe de policia*^[2] през целия уикенд?

— Полицията ли? Иска да му намеря килограм кокаин — отвърна Мерседес, продължавайки да подрежда кореспонденцията си.

Мая не повярва на ушите си.

— Боже мой! Наистина ли ти поиска това? — възкликна тя, ококорила очи.

— Спомена за висококачествен продукт. С цел инвестиция.

На Мая не ѝ беше до шеги.

— Мерседес, това ме плаши!

Мерседес се усмихна.

— Не се притеснявай от такива неща. Той просто се опитваше да ме притисне до стената. Но аз съм се борила и с по-големи риби от него.

— А ти какво му отговори?

— Казах му истината, че нямам достъп до такъв вид стока. Предложих му да се обърне към прекия си началник, който внася подобни артикули директно от Перу — в касетки с малки пластмасови мадони.

— И?

— И той изостави темата.

Мая поклати бавно глава.

— Тези хора няма да спрат да ме озадачават. Тяхната алчност, бруталност, глупост...

— Мисля, че *jefe* е искал просто да си разнообрази живота — каза Мерседес. — Допада му идеята да се прави на дявол под униформата.

Чу се далечен кучешки лай. Мая тръгна към вратата.

— Трябва да е куриерът. Ще го доведе.

Куриерът караше по алеята с кипариси, която водеше до бялата къща. Късното следобедно слънце се отразяваше в черната полирана

повърхност на мотора му.

Той спря на площадката, посипана с чакъл, и за момент се възхити на изисканата архитектура на къщата с нейния висок стъклен купол и бяла мраморна колонада отпред. Често му се случваше да доставя пратки на богати хора, но тази къща беше нещо по-специално. Площта на имението, охраната, внушителната постройка — всички тези неща говореха за богатство, впечатляващо само по себе си и внушаващо особен род предпазливост.

Младата жена, която излезе да го посрещне, беше много красива. Севилски тип — източена и слаба като тръстика, с големи тъмни очи и пълни устни. Погледът му обходи одобрително бедрата ѝ, когато го поведе нагоре по стълбището. Черните му ботуши затрополяха по белия мрамор ѝ стъпките му отекнаха под високите сводове.

Мерседес Едуард го очакваше в кабинета си. Беше достолепна дама на средна възраст. Седеше, застинала като статуя. Пощенската марка на плика носеше клеймо на компания за куриерски услуги от Лос Анджелис. Тя подписа разписката и Мая изведе куриера навън.

Тръпнеща от безпокойство, Мерседес отвори пратката и извади отвътре кафяв плик.

В плика имаше една-единствена фотография. Черно-бяла неясна снимка, направена на слаба светлина. На снимката се виждаше около двадесетгодишно момиче, седнало на стол с метална облегалка, с лице към фотообектива. Беше гола до кръста. Горната част на тялото ѝ беше толкова слаба, че ребрата ѝ се брояха. Ръцете ѝ бяха завързани отзад, изопнати, така че малките ѝ гърди предизвикателно стърчаха.

На едното ѝ рамо личеше синина. Момичето беше обронило глава на гърдите си. Лицето ѝ беше наполовина скрито от дългата черна коса, ала очите ѝ се взираха с празен поглед в обектива.

Беше обути с джинси, леко протрити на коленете. Тъмното петно между бедрата ѝ показваше, че се е изпуснала. Глезените ѝ бяха оковани за краката на стола, а между слабите ѝ мръсни боси стъпала висеше катинарът на верига. Фонът не издаваше абсолютно нищо за мястото, където беше направена снимката.

Сърцето на Мерседес биеше лудо в гърдите ѝ. Тя погледна гърба на снимката. Там беше написано едно-единствено изречение с големи букви:

ТЯ ЩЕ УМРЕ, АКО ОТИДЕШ В ПОЛИЦИЯТА.

Мерседес усети леденото спокойствие, което я беше обземало и в други моменти от живота ѝ — вцепенение, породено от факта, че земята под краката ѝ се е раздвижила и вече нищо няма да бъде същото.

Тя посегна към телефона, наблюдавайки как пръстите ѝ механично набират телефонния номер на дъщеря ѝ в Лос Анджелис. Заслуша се в тихия далечен сигнал, който отброяваше позвъняванията.

Никой не вдигна телефона. След две минути тя остави слушалката.

Мая Дуран се върна в стаята.

— Е? — попита тя усмихнато. — Какво е важното съобщение?

Усмивката ѝ тутакси изчезна, когато видя изражението на Мерседес. Тя бързо прекоси стаята и погледна снимката, усетила инстинктивно опасността.

— Но това е Идън! — прошепна тя. — Да, Идън е. Какво означава това?

Мерседес поклати глава, неспособна да отговори. Усети, че ѝ прилошава, и притича до тоалетната, за да повърне.

Младата жена беше така зашеметена от видяното, че не се спусна веднага след нея. Окопити се след малко и се втурна да ѝ подаде кърпа.

Мерседес изтри лицето си и се облегна треперееща на облицованата с плочки стена. В съзнанието ѝ изплува далечен спомен. Много, много отдавна, по друг повод беше стояла облегната така на плочките в банята, изпаднала в шок, с непоносима болка в сърцето. Не реагира, когато Мая я прегърна.

— Съжалявам — сковано промълви най-накрая. — Много ми дойде.

— Какво е станало? — попита Мая с разтреперан глас. — Отвлечена ли е? Какво искат похитителите? Пари ли?

— Не знам. — Мерседес отиде до писалището и се вгледа в снимката.

Мускулите на голия корем на момичето бяха напрегнати. Това, както и начинът, по който десният ѝ крак беше леко повдигнат,

показваха, че седи в неудобно положение. Значи беше жива. Не бяха завързали труп за металния стол.

— Има ли бележка? — попита Мая. — Или писмо?

— Само онова, което е написано на гърба на снимката.

Мая обърна снимката и закри уста с ръка.

— О, господи! Обади ли се в ранчото?

— Да, Няма никой. — Мерседес си пое дъх на пресекулки и отново посегна към телефона.

Санта Барбара, Калифорния

В дома на Доминик ван Бурен не се виждаше жива душа.

Къщата беше разположена сред почти пет акра тучна ливада, грижливо окосена и засадена с високи финикови палми. В далечината се виждаше синьо-зелената ивица на Тихия океан.

Построена през 1960 година, преди бума на търговията с недвижими имоти, впечатляващата постройка представляваше вила в испански стил. Голяма част от декоративните елементи бяха докарани специално от Испания по време на самото строителство. Най-красивите детайли бяха взети от изоставен женски манастир, както и масивната дъбова врата със стилно изработени панти, прикрепени с големи железни гвоздеи. Произходът на гладките глинени плочи на пода и теракотата по балюстрадата около терасата явно беше същият.

Точно в шест часа и тридесет минути сутринта изригнаха фонтани диамантени капчици от невидимите кранове, скрити в торфа, чието предназначение беше да запазят смарагдовия цвят на стръкчетата и листата на растенията през поредния жежък летен ден. В господарската спалня далечното съскане на пръскачките беше достатъчно, за да извади Доминик ван Бурен от кошмарния сън, който го накара да блънува трескаво през последните няколко минути.

Той се претърколи по гръб със стон и усети възкиселия вкус в устата си, свидетелстващ за начина, по който беше прекарал нощта. Главата го болеше, а кожата му гореше като в огън, въпреки че отдавна беше отметнал чаршафите.

Дразнеше го неприятното жужене като на хваната в буркан муха. Той потърси пипнешком из омачканите чаршафи и намери електрическия вибратор. Той все още беше включен и се беше загреял,

след като беше работил, забравен часове наред. Прекалена разточителност. Изключи го и го пусна на пода.

Пикочният му мехур щеше да се пръсне. Измъкна се от леглото и се затътри към банята. Полираните златни кранчета и мивки го заслепиха за миг.

След като се облекчи, пусна водата в тоалетната и се върна в спалнята.

Огледа следите от снощното парти. На пода се търкаляше празна бутилка „Арманяк“, а масата със стъклен плот изглеждаше така, сякаш някой си е рисувал фигурки в талк, само дето прахът изобщо не беше талк.

Момичето спеше по корем с обърната на една страна глава, така че се виждаше едната ѝ порозовяла буза и отворената ангелска уста. Гърбът ѝ беше гладък и загорял. Тя не беше и на половината от неговите години, но той се ласкаеше от мисълта, че малката не беше тук единствено заради кокаина, който ѝ бе осигурил.

Все още минаваше за привлекателен мъж. Времето се бе отнесло благосклонно към него. Е, наистина, някои негови органи се влияеха все повече от земното притегляне, а и косата му беше доста посивяла, но той я носеше според младежката мода, вдъхновена от сенатор Едуард Кенеди, който напоследък минаваше за секс символ. Един пластичен хирург беше премахнал дискретно двойната му брадичка и в края на краищата Ван Бурен смяташе, че изглежда забележително добре за шестдесет и осемте си години.

Окуражен от тази мисъл, той включи климатика на най-високата степен и се върна в леглото. Беше почти заспал, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите... — измърмори той и сграбчи слушалката.

— Доминик? — Линията беше глуха и далечна, но той веднага разпозна гласа.

— Мерседес, за бога! Знаеш ли кое време е тук?

— Става дума за нещо спешно — напрегнато отвърна тя. — Идън е била отвлечена.

— Отвлечена?!

— Току-що получих снимка по специален куриер от Лос Анджелис. На нея Идън е полугола, завързана за някакъв стол.

Той потърка лице объркано.

— Някой си прави извратени шеги.

— Не е шега. Обадох се в ранчото. Там няма никой.

Той се изправи.

— О, господи... — Момичето до него се размърда и по навик ръката му я плесна леко отзад. — Колко пари искат?

— Не са написали. Има само снимка.

— Само снимка ли? Наистина ли е завързана?

— Идън? Да не би да мислиш, че *Идън* е замислила всичко това?

— Разбира се. Типично в неин стил е.

— Ти си луд!

— Не ме наричай луд — възропта той.

Момичето беше вече будно. Изтърколи се от леглото и отиде гола до банята. Не си направи труда да затвори вратата и Ван Бурен наблюдаваше голото ѝ загоряло тяло, отпуснато на тоалетната чиния.

— Хрумнало ѝ е покрай онзи случай с Гети — додаде той.

— Кой случай?

— С Джон Пол Гети Трети! — загуби той търпение. — Внукът. Нали беше изчезнал. Не си ли чула? Искане няколко милиона откуп. Само че вестниците се изхитриха и разкриха измамата.

— А те откъде са разбрали? — заинтересува се тя.

— Аналогична ситуация. Семейството е държало изкъсо момчето. А на него са му трябвали пари за наркотици, момичета и алкохол, така че накрая е решил да им го върне тъпкано. Организирането си с помощта на няколко свои приятели и се е опитал да измъкне няколко милиона от стареца. Обяснимо е. Не четеш ли вестници?

— Вестниците пишат какви ли не глупости, Доминик. Момчето на Гети не е инсценирало нищо. А и Идън не е способна на това. Каквато и да е, не е чак дотам безотговорна. Какво би могла да получи в края на краищата?

— Пари, разбира се — процеди той сухо. — Би направила всичко, за да изкрънка малко повече пари.

— Не ти вярвам.

— Добре, кой я е отвлякъл тогава?

— Лос Анджелис е пълен с психопати. Наскоро шайка откачени мъже са убили осем души на няма и шестнадесет километра от ранчото.

— Случаят „Менсън“ ли имаш предвид? Хайде де! Да не превръщаме всичко в истерична мелодрама.

— Да ти приличам на жена, която си пада по истеричните мелодрами? — произнесе тя язвително. — Такава ли ме помниш, Доминик?

Момичето пусна водата на тоалетната, изми красивото си лице и го избърса старателно. Тя не се интересуваше от спора, който Доминик водеше по телефона. Щеше ѝ се да отпочнат партито наново. Беше открила наскоро кокаина и го обожаваше. Смяташе, че я кара да се чувства като богиня. Почти нямаше нещо, което не би направила за чистия колумбийски кокаин, с който Доминик ван Бурен явно разполагаше в неограничени количества.

— Добре де, какво, по дяволите, искаш от мен? — изрече Ван Бурен хладно. — Да извикам ченгетата ли?

— Не. Ще я убият. Просто иди до ранчото и се опитай да разбереш какво се е случило.

— Това би било чиста загуба на време!

— Идън е и твоя дъщеря — напомни му Мерседес. — Поне веднъж в живота си се дръж като неин баща, Доминик. Господ ми е свидетел, дължиш ѝ го.

— Господ е свидетел, че знаеш как да извадиш душата на човек — измърмори той.

— Доминик, ти явно не разбираш. Забравил ли си колко е болна? Забравил ли си за ужасния ѝ порок? Моля те! — настоя тя. — Иди и разбери какво ѝ се е случило.

— По дяволите! Ще отида до ранчото, щом толкова настояваш.

— Да, настоявам. Не се обаждай в полицията. Обади ми се към полунощ.

Доминик ван Бурен чу как тя затвори телефона.

— По дяволите — уморено промърмори той за сетен път.

Затръшна телефона и потърка лице.

Момичето възторжено смъркаше остатъците от наркотика върху стъкления плот на масата. После се приближи до леглото и застана пред Ван Бурен усмихната, с грейнали очи. Тялото ѝ изглеждаше безупречно гладко на сутрешната светлина, като се изключи триъгълникът тъмни косъмчета, където бедрата ѝ се съединяваха.

— Спомняш ли си ме? — попита тя мило. — Все още не си ми казал добро утро.

Той изръмжа.

— Не трябва да смъркаш преди закуска. Така правят само заклетите наркомани.

Тя поклати подканващо бедра и плоският ѝ корем почти докосна лицето му. Момичешкият ѝ глас стана още по-нежен. Въобразяваше си, че така трябва да звучи едно съблазнително подканяне.

— Хайде да го направим пак.

— Исусе! Изтощи ме докрай.

Тя се претърколи на леглото грациозно като котка. Бедрата ѝ се разтвориха.

— Сигурен ли си? — измърка тихо.

Мадрид, Испания

Министърът облече фраката си. Предстоеше му изискана вечеря, но това някак не го ентусиазираше.

Подобно на всички вечери, които даваше застаряващият диктатор на Испания, и тази щеше да е мрачна, официална и ужасно скучна. Франко и съпругата му бяха най-отегчителните домакини, на които някога беше гостувал. Не можеше да си спомни дори и един час веселие в тяхната компания, а ги познаваше вече от тридесет и пет години.

Сега осемдесетгодишният Франко, доста болнав за възрастта си, беше станал по-отегчителен от всякога. Безкрайните тиради, изречени с треперещ, гробовен глас, бяха повече, отколкото министърът можеше да понесе.

Той въздъхна и огледа лицето си в огледалото. Някога беше впечатляващо красив мъж. Но времето си беше казало думата. Сега беше на седемдесет и четири и от осанката му беше останало единствено излъчването на властност и сила. Лицето му беше сурово. Строгите му иначе черти напоследък изглеждаха почти безизразни. Косата му беше оредяла и побеляла. Същото се отнасяше и за грижливо подрязаните му по офицерски маниер мустаци. Единствено тъмните му, хлътнали очи все още издаваха вътрешен плам, неугаснал с годините.

Беше понапълнял напоследък. Колосаната му, опъната по тялото риза прошумоля, когато седна. Стара лоена топка, ядно си помисли той. Не, все още беше силен мъж. Той стисна десния си юмрук, сграбчил сякаш жезъла, олицетворяващ властта, която упражняваше вече три десетилетия. На ръкавелите му проблеснаха диаманти.

Да, може и да остаряваха, но бяха задържали властта. Разбира се, Франко не беше вечен, а когато той си отидеше, и целият му антураж щеше да го последва. Оставаха му още една или две години.

Бяха пожънали небивал успех и пари, наистина небивал успех. Най-голямото доказателство за властта според него беше крайният материален резултат. Нямаше значение къде се намираще сега, докъде го бе довел пътят. Изпитваше удоволствие от самото движение напред. Неимоверно удоволствие.

И здрачът, който бавно забулваше битието му, беше повече от нежелан. Неволите, които съпътстваха старостта, бяха свързани с болка и със самота. Но усещането, че си всесилен, беше балсам за всички рани. Важното беше самото притежаване, упражняване и експлоатиране на властта.

Една от секретарките му почука на вратата:

— Господин министър, търсят ви от Каталония. Сеньора Едуард.

Той кимна отривисто. Махна няколко невидими пращинки от ревера на фрака си и вдигна телефона на нощното шкафче до леглото.

— Мерседес?

— Жерард! — Той веднага долови мъката в гласа ѝ. — Жерард, мисля, че Идън е била отвлечена.

— Тук, в Испания?!

— Не, в Америка. Получих снимка, на която се вижда, че е завързана за стол. Още не са поискали откуп, само предупреждение да не ходя в полицията. Пристигна от Лос Анджелис.

Той замълча за момент, но не показа с нищо шока и стъписването си.

— Снимката истинска ли ти изглежда? — само попита той.

— Да. — Гласът ѝ изневери. — Да, изглежда истинска.

— Има ли дата на пратката?

Чу я как си поема дъх на пресекулки.

— Пощенското клеймо показва, че е изпратена от Лос Анджелис преди два дни.

— Колко време може да издържи без наркотици?

— Не знам. Може би няколко дни.

— А тогава?

Мерседес не отговори.

— Говори ли с бащата на момичето?

— Той не вярва, че е истина. Смята, че Идън се опитва да измъкне пари от нас.

— Не — възрази той убедено, — не би било типично за нея.

— Знам. Но той мисли обратното.

— Похитителите не са ли се свързали с него?

— Не.

— Сигурно няма и да се опитат — отсече министърът. — Не е подходящ.

— Но разполага с много повече пари.

— Да, но няма да плати. Със сигурност не и сумата, която ще поискат. Не разчитай на него за помощ, Мерседес.

— Добре, няма.

— Познавам един човек тук, в Мадрид — рече министърът. — Южноамериканец. Специалист е по тези неща. Не знам дали е свободен и дори дали е в страната. Но ако е тук, ще го наема. Казва се Хоакин де Кордоба. Междувременно не разговаряй с никого. Нито с полицията, нито с когото и да било. Разбра ли ме?

— Да.

— Ще ти се обадя пак след малко.

Тусон, Аризона

Оковано за леглото в подземие, момичето отново започна да вика.

Дори един слънчев лъч не разсейваше сумрака. Единствената светлина идваше от голата електрическа крушка, която висеше от бетонния таван. През последните няколко часа състоянието ѝ се беше влошило дотолкова, че сега можеше само да лежи неподвижно и да вика. Беше много слаба и единственият звук, който се отронваше от устните ѝ, бе грачене. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Но дори и да имаше глас, подземие беше толкова дълбоко вкопано в земята, килията — специално шумоизолирана, а около къщата се простираше гола

пустиня. Чаршафите на леглото бяха мокри, пропити с пот и воня. Тя трепереше толкова силно, че металната табла на леглото дрънчеше, а белезниците звънтяха като кастанети.

Започваше поредната криза, по-силна от предишната. Агонията, която изживяваше, я караше да се отчайва. Тя мятеше безпомощно ръце и крака, макар да усещаше как металът се влива в китките ѝ. Отвори отново уста и се опита да издаде някакъв звук, само и само да изпита облекчение. Виковете разкъсваха гърлото ѝ, но не успяваха да заглушат болката. Колко дълго можеше да издържи така?

Горе в къщата нямаше никой. Пазачът ѝ бе излязъл. Вратата беше заключена, а прозорците — плътно закрити с капаци заради силния пек. Прекрасен ден, няма що. Пустинята вече блестеше ярко под силното слънце, въпреки че дискът му бе изгрял преди час-два. Високите сагуаро^[3] се извисяваха като стражи от някаква мълчалива армия около цялата къща. Никакъв вятър не поклащаше стъблата им.

Койот единак се прокрадна на верандата. Понякога там намираще остатъци от храна. Но не и днес. Той безрезултатно задуши около вратата. Големите му уши не спираха да се движат нито за миг, в очакване да доловят тихи звуци, които означават храна или смъртна опасност. Звярът долови слаб шепот, звук, който човешко ухо не би регистрирало. Звукът идваше изпод земята. Койотът замръзна, а кафявите му очи се вторачиха неподвижно. Целият застана нащрек. Но интересът му бързо изчезна. Звукът беше от човешко същество.

Той проследи две пустинни врабчета, които подскачаха в пясъка, чуруликайки своето жално: „Adios! Adios! Adios!“^[4], но те бяха прекалено хитри, за да му позволят да ги доближи, камо ли да ги хване.

Трябваше да намери храна, преди да е станало прекалено горещо, защото в противен случай щеше да се наложи да се стаи в някое сенчесто долче, дишайки тежко от адската горещина. Звярът се обърна и побягна обратно към пустинята.

Долу в подземиято гръбнакът на момичето се изви в треперлива дъга.

Коста Брава, Испания

Двете жени седяха мълчаливо.

Телефонът иззвъня и Мерседес го вдигна бързо.

— Да?

Гласът на възрастния мъж беше суров и властен.

— Слушай ме внимателно. Говорих с полковник Де Кордоба. Утре ще вземе обедния полет от Мадрид. Можеш ли да го посрещнеш на летището?

— Да.

— Разкажи му всичко — нареди министърът. — Той е човек, на когото можеш да се довериш. Не е първа младост, но умът му сече като бръснач.

— Много добре.

— Опитай се да не се тревожиш прекомерно за Идън. Ще преживее някак несгодите.

— Така ли мислиш?

— Винаги е оцелявала. Умее го. Ще ти трябват пари в брой, Мерседес. Знаеш, че нямам пари нито в Лихтенщайн, нито в Америка.

— Ако ми потрябват, ще ти се обадя — отвърна тя. После, без да се колебае, добави: — Благодаря ти, Жерард.

— Ти си всичко за мен.

Очите на Мерседес Едуард запариха. Тя затвори бързо телефона, преди да даде израз на чувствата си.

— Изпраща ми човек от Мадрид — събщи тя на Мая. — Специалист по отвличанията. Трябва да го посрещнем утре по обяд на летището.

— Ще може ли да ни помогне?

— Не знам. — Тя погледна Мая. Лицето ѝ приличаше на бледа маска с блестящи черни очи. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Добре поддържаните ѝ нокти се забиваха в дланите. — Не искам никой да разбере за това, дори и слугите. Разбра ли?

— Да, Мерседес.

Мерседес се изправи и отиде до прозореца на кабинета си. „О, защо животът ми не протече по друг начин — помисли си тя. — Прости ми, Идън! Трябваше да се грижа по-добре за теб. Грях и гибел... Престъпление и наказание... Възмездието ме преследва през целия ми живот, както нощта следва деня, както една брънка от веригата следва предходната.“

Земите на имението ѝ, оформено като парк, се простираха в далечината към Пиренеите, по чиито синкави разклонения не се задържаха и шепа сняг през лятото. Нарочно беше построила къщата с изглед към планините, а не към морето. Подобна ориентация в архитектурата вече се смяташе за старомодна сред богатшите, които предпочитаха да строят тук летните си вили. За разлика от тях, тя не изпитваше желание да се взира в средиземноморските води. Подобно на прадедите си, искаше всяка сутрин, когато се събуди, да вижда планините.

Беше похарчила цяло състояние за тази къща. Преди четири години беше наблюдавала в унес как булдозерите разравят и оформят глинещата почва, превръщат я в мечтания от нея пейзаж, разпростиращ се на шестдесет хиляди квадратни метра. Хиляди растителни видове бяха пренесени и засадени наново по нейно нареждане — редици маслинови дървета, праскови и кайсии, наред с бадемови, лимонови и портокалови дръвчета.

Беше наблюдавала оформянето на моравите, алпинеумите и цветните лехи, изграждането на фонтаните и прокарването на перголите и алеите. Тук тя беше създала за себе си зелената каталонска градина, в която винаги бе мечтала да се окаже заточена един ден.

А сега сякаш циклон беше минал през всичко това и бяха останали само опустошения.

„Идън! — простена тя нечуто. — Идън, детето ми... Какво ти сторихме?“

[1] Querida (исп.) — скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Jefe de policía (исп.) — началник на полицията. — Б.пр. ↑

[3] Сагуаро — вид високо кактусово дърво, което вирее в пустинята Аризона и прилежащите ѝ райони. Източник на ценна дървесина и ядливи плодове. — Б.пр. ↑

[4] Adios (исп.) — сбогом. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

МЪРТВЕШКИ ТАНЦ

Юли, 1909

Сан Люк, Каталония, Испания

Вече бяха отвели по-голяма част от монахините. Пако Масагер — местният земевладелец, беше изпратил каруци, за да ги извозят и спасят. Двама от хората му бяха пребити до смърт, но обезумелите от ужас сестри от манастира „Сан Люк“ получиха разрешение да си тръгнат.

Тълпата ги замерваше с боклуци, когато потегляха. Чуха се и ужасни сквернословия. Някои хвърляха не само камъни, но и оборски тор.

Майка Жозепа — игуменката, отказа да тръгне и остана с четири от по-смелите монахини в параклиса на Света Богородица.

Въпреки необузданите заплахи на Масагер, че ще изнасилват и убиват, до този момент бунтовниците не бяха наранили никого. Петима-шестима мъже или по-скоро момчетии, току подгонваха сестра Дулорс из двора със запалена главня, но когато възрастната монахиня започваше да вие истерично от ужас, те се смиляваха над нея.

— Хайде — казваше единият от тях и ѝ помагаше да стане, — това не е краят на света, а началото на един нов живот. Бягай и се скрий някъде на сигурно място.

Всеизвестно беше, че „Сан Люк“ е богат женски манастир, но тълпата вече беше разграбила всичко, което имаше някаква стойност, дори и символична. Сякаш обсебено от дявола, простолудието плячкосваше, светотатстваше и сееше навред разрушение. Бунтовниците направиха клада от молитвениците, раклите, твърдите матраци и още по-твърдите пейки — цялата скромна монашеска покъщнина.

Майка Жозепа започна да се моли пламъците да не достигнат дървените греди на покрива на манастира, който датираше от XIII век.

Молеше се и се питаше не е ли това началото на Апокалипсиса. Или по-скоро завръщане към мракобесието на ранното Средновековие. Откакто се помнеше, не беше виждала нещо по-страховито. През изминалата седмица бяха опожарени над тридесет църкви в Барселона.

Женският манастир „Сан Люк“ беше разположен на хълм и високите му стени се виждаха отдалеч, дори от лодките в открито море. От сградата се разкриваха невероятни гледки в две посоки — към Средиземно море и към Пиренеите. От манастира се виждаха и покритите с плочи покриви на къщите в селцето Сан Люк, пръснати надолу по склоновете на хълма.

Тълпата придойде от тесните улички с каменни къщи и ферми наоколо. Тя ги познаваше — повечето бяха радикално настроени хора, анархисти и двама анархисти, но не можеше да открие нищо познато в лицата им, загубили човешкия си образ, макар да бе живяла тук и да познаваше почти всички по тези места откакто като младо момиче бе станала послушница. Гневът ги бе озверил.

— Какво сме им сторили? — виеше сестра Дулорс и кършеше изранените си ръце. — Марийо, майко Божия, какво сме им сторили?

Изведнъж крясъците отвън стихнаха. Майка Жозепа спря молитвите си, чула тупурдия и необуздани смехове. Виковете се подновиха.

— Стойте тук — прошепна тя на другите, събра полите около глезените си и се завтече към вратата на параклиса, за да надзърне навън. На лицето и се изписа слисване. — Светотатство! — прекръсти се тя.

Бунтовниците бяха отворили криптата, където от седем века покойниците монахини спяха вечния си сън, и бяха извадили десетина ковчега, които разковаваха с подръчни сечива. После се втурнаха да разнасят жалките мощи из двора с френетично въодушевление.

В този миг свирачът на селото подхвана мелодия. Един от мъжете грабна вързоп кокали от най-близкия ковчег и започна да танцува с него под звуците на бързата музика.

Майка Жозепа веднага го позна — Франсес Едуард, ковачът. Висок и едър, двадесет и две — двадесет и три годишен мъжага, който се смееше шумно и се кълчеше невъобразимо. Той отмяташе назад глава, издавайки радостни гърлени звуци. Беше красив, силен и

мургав. Сините му очи мятаха мълнии. Любимецът на жените в селото.

Жалкият вързоп в ръцете му беше мумифициран труп на монахиня, изтръгнат от заслужения покой.

Около него се оформи кръг от бунтовници, които пляскаха с ръце, тропаха с крака и виеха от смях.

Черепът на монахинята сякаш също се хилеше. Както повеляваше традицията, покойницата от „Сан Люк“ беше погребана с расото си. Под прашните черни гънки, съсухреното ѝ тяло беше леко и крехко като наръч пръчки.

Лицевите ѝ тъкани се бяха свили и сбръчкали в кафява маймунска маска, която едва покриваше черепа. Носът го нямаше, но под черното покривало се виждаха кухините на очите и ухилени пожълтели зъби.

— Това е Пилар — произнесе с гробовен глас сестра Каталина. Останалите се бяха скупчили около нея на прага на параклиса и се взираха невярващо в сцената, която се разиграваше навън. — Сестра... Мария дел... Пилар — прошепна несвързано монахинята. — Погребана е тук през 1897 година. Умря от рак.

— Мария дел Пилар — прошепна сестра Дулорс. — Господ да даде мир на праха ѝ.

От очите на майка Жозепа закапаха сълзи. Тя не можеше да понесе гледката на гротескния маймунски череп, който подскачаше нагоре-надолу. Още помнеше чертите на онова сладко дете Пилар. Нейната приятелка Пилар, която спеше своя вечен сън вече дванадесет години.

Знаеше защо го правят. Не го правеха единствено да ги унижат, а за да им докажат, че Бог не съществува, че няма вечен сън в неговото царство, а само скверно тление на плътта...

— Прибирайте се вътре! — нареди тя на другите със заплашителен глас. — Няма нищо за гледане. Влизайте и се молете за тези изгубени души!

Монахините побягнаха обратно в параклиса и оставиха игуменката сама. Тя събра сили и погледна Франсес Едуард. Устните ѝ замълвиха молитви. Този човек беше прекалено опиянен, но не само от виното за причастия, с което гуляеха, а от нещо много по-страшно, което беше размътило мозъка му — от анархизма.

Не бяха минали и шест месеца откакто този харесван от всички млад мъж беше направил нови двойни порти от ковано желязо за манастира. Въпреки младостта си се беше справил превъзходно. Портите бяха истинско творение на изкуството. Отвесните и напречните жезла представляваха стилизирани змии, които се гърчеха и увиваха около цветя и вейки. В центъра на всяка една от вратите имаше кръст.

Франсес Едуард беше направил и голямото желязно мандало за вратата във формата на крилат бик — символът на Сан Люк. Тя си спомни, че той пееше, докато работеше, а по мускулестите му ръце се стичаха вадички пот.

Но младият ковач беше луда глава. Докато чиракуваше в Барселона, се бе заразил с идеите на анархизма и синдикализма. Говореше се, че е доста похотлив, но такива неща често се разправяха за млади, изкусителни и весели здравеняци като него. Ала това, което ставаше сега...

Сестра Мария дел Пилар, макар на него и през ума да не му минаваше, на младини също бе прелестно красива. Сега някогашното ѝ сладко личице представляваше ужасяваща маска, която той не се побоя да целуне. Жените в тълпата крещяха едновременно с погнуса и задоволство.

Ала в един момент Франсес завъртя трупа прекалено рязко, чу се леко изпукване и главата на Пилар се изтърколи от покривалото като раздърпана парцалена топка. Музиката секна, когато черепът изтрополи по калдъръма.

Франсес срещна погледа на майка Жозепа и се заля от смях. Ала видял изражението ѝ, пусна на земята осквернения труп на Пилар, протегна ръце към нея и извика:

— Ела и танцувай с нас, Жозепа! Социалистическата революция победи, нима още не си разбрала?

Но това не беше революцията, а само бунтовна вълна, която вестниците нарекоха *Semana Trágica* или Трагичната седмица. Десетки църкви бяха изгорени за това време и много хора намериха смъртта си, но властта не беше свалена.

По-късно същия ден щяха да пристигнат войници, за да разпръснат тълпата, плячкосала манастира. Франсес танцуваше за последен път. Куршумите на стрелците от *guardia civil*^[1] щяха да разкъсат бедрото му същата вечер и той никога вече нямаше да може да ходи без помощта на два бастуна. Във времената преди появата на антибиотиците и напредъка на хирургията, той щеше да е щастливец, ако останеше жив.

Ала намесата на майка Жозепа щеше да му спаси живота — и то не веднъж, а два пъти.

Първия, когато щеше да настои раненият да остане в малката лечебница на манастира и да не бъде откаран в затвора заедно с останалите. Стриктното поддържане на чистота щеше да го спаси от инфекциите, които със сигурност щяха да го довършат.

Втория, когато Франсес Едуард се мятеше с треска в манастира и майка Жозепа щеше да попречи на полицията да влезе и да го арестува. Тя щеше да настои, че е вече осакатен за цял живот — достатъчно наказание за престъплението, което бе извършил, а и в крайна сметка нали не беше наранил никого. Думата ѝ и този път щеше да натежи.

Така щеше да му спести процеса, но не и касапската намеса, която щеше да го спаси от нечовешката болка, изгаряща го като нажежено до бяло желязо.

Подобно на дамга, той щеше да носи белезите до края на дните си. Щеше да куца из ковачницата — един осакатен мъж с желязна воля и сериозно изражение, който никога вече нямаше да посмее да се усмихне на някоя красива млада жена.

Но Франсес нямаше откъде да знае всички тези неща и когато майка Жозепа се обърна и хлътна обратно в параклиса на Света Богородица, той вдигна черепа на сестра Мария дел Пилар, стисна го под мишница и продължи да танцува...

Ноември, 1917

Сан Люк, Каталония, Испания

— Във вестниците пише, че болшевиките убиват и ядат малки деца.

— Да, но след като са убили и изяли собствените си баби. — Франсес се беше облегал с дясната си ръка на мивката, а с лявата сапунисваше голите си гърди и раздразнен се чудеше на какво дължи това посещение. Часът беше осем и тази есенна вечер беше студено. Слънцето залязваше в кървавочервено зад облаците, струпали се на хоризонта.

Посетителят му седеше край масата. Палците му непрекъснато си играеха с излъсканата дръжка на бастуна, който държеше изправен между коленете си. Носеше бомбе на главата си, а на дебелия му корем висяха очила на верижка. Марсел Барантес, селският магазинер, най-много се доближаваше до образа на капиталиста в Сан Люк.

— Онзи мъж Ленин е зъл. Той ще установи нов тип диктатура, по-сурова от тази на царете.

— Да, сигурно ще бъде различно.

Барантес наблюдаваше ковача под око и хапеше мустак. От кръста нагоре мъжът приличаше на древногръцки Аполон, но от кръста надолу беше като дърво, проядено от червеи.

Сухожилията и вените на ръцете му бяха издути. Тъмни косъмчета покриваха гърдите му. Ала краката му бяха изкривени като задните крака на коза, което му придаваше вид на сатир.

— Смяташ ли, че революцията ще плъзне като зараза и по нови места?

Франсес облече ризата си.

— Един прекрасен ден, Барантес, каналите на Барселона ще почервенят от кръвта на онези, които сега са стъпили на вратовете ни.

Барантес само дето не се прекръсти уплашено.

— За подобни приказки са разстрелвали някои.

Работата на ковача беше доходна. Но Франсес — дългокос и с рошава брада — живееше почти в мизерия. Къщата беше запусната. Миришеше на сажди и горещо желязо от намиращата се в приземието ковачница. Въпреки това, успокои се Барантес, имаше много неща, които една жена можеше да подобри.

Той прочисти гърло.

— Трябва ти жена, която да се грижи за теб.

— Не виждам да са се наредили на опашка пред вратата ми.

Барантес го изгледа дяволито.

— Казвали са ми, че някога не е било така.

— Това беше, преди онези от *guardia* да се постараят да ме разкрасят.

— Жените те отбягват, защото си ужасно груб и циничен. А не защото... — Той щеше да посочи краката на Франсес, но се спря навреме. — А не заради нещо друго.

Франсес го гледаше студено.

— Това ли си дошъл да ми кажеш?

Барантес се поколеба, но после реши да рискува.

— Познаваш дъщеря ми Кончита, нали?

— Това ли било?

— Красиво момиче — започна Барантес с мек глас. — Със сиви очи и черна коса. Един малък ангел.

Франсес изръмжа. Той започна да рови с ножа храната в чинията си.

— Е и? Какво за нея?

— Случи се нещо. Истинска трагедия. Позор!

— Искаш да кажеш, че е бременна — довърши Франсес иронично.

— Да — отвърна Барантес сериозно. — Ще има дете. И дума не може да става момчето да се ожени за нея. Тя е опозорена. Познаваш хората в Сан Люк. Лелите ѝ искат да я изпратят в някакъв манастир в Андалусия. Но Кончита е едва на седемнадесет. Единствено дете ми е, Франсес. Няма да го понеса, ако я изгубя.

— Какво общо има това с мен?

— Може би ще успеем да се споразумеем — рече Барантес.

Изведнъж Франсес проумя защо магазинерът беше дошъл в дома му. Той усети как в стомаха му сякаш протече електричен ток и нервите му затрептяха. Усети как един тъмен ангел разпери криле в душата му.

— Споразумение ли? — повтори той мрачно.

— Ти имаш нужда от съпруга, а тя има нужда от съпруг. Говорих с нея. Ако я приемеш в нейното положение, и тя ще те приеме. Това е споразумение, което...

Думите заседнаха в гърлото му. Франсес се беше спуснал напред и беше сграбчил с една ръка магазинера за реверите на сакото, издърпвайки го от стола със страшна сила.

След миг Барантес се намери проснат на масата, вирайки се с ококорени очи в острието на ножа, което проблясваше само на два сантиметра от лицето му. Лицето на Франсес беше почервеняло от гняв, а очите му се бяха налели с кръв.

— Само защото съм сакат, искаш да се ожения за блудница!

— Тя не е блудница — задъха се уплашеният до смърт Барантес. Пръстите му панически стискаха огромния юмрук на ковача. — За бога, не исках да те обидя!

— Ах, ти, гнида такава! — изръмжа Франсес. — Ти жалък кръвопиец...

— Обичам момичето — изграчи Барантес, усещайки студеното острие, опряно в гърлото му. — Не ме наранявай, за бога! Искам само най-доброто за нея.

Цялото тяло на Франсес се тресеше, сякаш го бяха обидили непростимо. Част от него искаше още в този момент да пререже тлъстото гърло на магазинера.

Но вътрешният му глас вече го подканяше да се предаде, като му шепнеше: „Защо не го изслушаш? Защо? Има ли нещо по-лошо от тази самота, от пустотата, в която живееш?“.

Той бавно отпусна юмрук и Барантес се строполи задъхан на стола си. Ръцете на магазинера трепереха неудържимо, докато оправяше сакото си и прибираще часовника в джобчето си.

— Хайде — изръмжа Франсес, — да чуем останалото.

— Не прибързвай със заключенията си за нея. Тя е добро момиче. Майка ѝ почина, когато беше още бебе. Никога не е имала майчинска ръка, която да я направлява. — Той изтри уста с носната си кърпа. Разговорът не протичаше по начина, по който си го беше представял. — Тя е с толкова добра душа, Франсес, толкова е мила. Една малка прекрасна фея. Толкова е умна, постоянно чете книги. Ще преобрази живота ти. Ще внесе светлина в това място...

— Както и още две гърла за хранене.

— Тя няма да дойде с празни ръце. Аз не съм богат човек, каквото и да говорят хората. Но мога да отделя достатъчно, че момичето да дойде при теб с прилична зестра.

Франсес изръмжа.

— Чие е детето?

— На големия син на Пако Масагер. Фелип.

Настъпи тишина.

— Синът на Масагер?

— Младият негодник ѝ е обърнал гръб. Записал се е да следва в университет. В Барселона или в Мадрид, бог знае къде. А тя е още дете. Какво знае за мъжете? Особено за разглезените, богати млади мъже като Фелип Масагер с неговите стихове и политически пристрастия. За мен всичко си е било чисто изнасилване. Казах го и на стария Масагер.

— А той какво ти отвърна?

— Изсмя ми се в лицето и ме изхвърли от къщата си. — Палците на Барантес трепереха, докато си играеше с бастуна. — Не мога да се боря със семейство Масагер. Ще ме смачкат.

— Разбира се. Притежават половината Каталония. Пако Масагер искаше да ме обеси през 1909 година, въпреки че още не бяха извадили двата куршума от крака ми. А ти искаш от мен да отгледам внука му?

— Детето може и да не оживее. Тези копелета са доста крехки.

— О, добър християнин, няма що — подразни го Франсес. — Как да го разбирам? Че пожелавах смъртта на собствения си внук?

— Исусе, не! Но се случват и такива неща. А и веднъж щом копелето се роди, ще имате и други деца, ваши собствени. Помисли върху това! — Той беше започнал да си възвръща самообладанието след преживения ужас. Оправен човек беше. — Предполагам, че няма проблеми в това отношение?

Франсес изръмжа.

— Да не би да ме питаш дали все още съм мъж?

— Разбира се, че не — побърза да отвърне Барантес, без да откъсва ококорените си очи от острието на ножа.

— Все още мога да изчукам една жена, Барантес.

— От пръв поглед е ясно, че си стопроцентов мъж — успокои го магазинерът. Франсес отвори ръка и пусна ножа за огромно облекчение на Барантес. — Ще дойдеш ли поне да се запознаеш с нея? Ела на вечеря у нас. Утре вечер. Ще приготвим печена патица. Там ще бъдат и лелите ѝ, които също искат да се запознаят с теб. И може би... — заекна Барантес деликатно — ... преди това ще се отбиеш при бръснаря?

— Изчезвай — промърмори Франсес уморено. — Остави ме на мира. Искам да си довърша вечерята.

— Ще дойдеш, нали?

— Не.

— Какво ще изгубиш? Нищо. Аз вече загубих всичко. Всичко! —
Очите на магазинера започваха да се пълнят със сълзи.

— Спри фонтана, за бога!

Марсел Барантес издуха носа си шумно.

— Тогава до утре вечер, а? — Знаеше, че няма смисъл да
настоява повече. Изправи се на крака и се запъти към вратата.

Франсес вдигна поглед.

— Това твоя идея ли беше, Барантес, или нейна?

— Не се тревожи — отвърна късо Барантес. — Добро момиче е.
Иска само да ти бъде благопристойна съпруга.

Стълбите бяха тъмни и Франсес седеше и слушаше как Барантес
се препъва, докато слиза надолу. Вратата се затръшна и къщата потъна
в тишина. Светлината от свещите огряваше остатъците от оскъдната
му вечеря. Но той нямаше апетит.

Сграбчи меха с вино и наля щедро в гърлото си.

Макар че в мечтите си Франсес се беше любил с почти всяка
жена в Сан Люк, никога не му беше хрумвало да мисли за малката
Кончита Барантес по този начин. Жените, които изпълваха фантазиите
му, бяха едрогърди, с широки бедра и миришеха на мускус.

Докато тя, детето, което доскоро го беше отбягвало по улиците,
беше слаба, с котешки поглед и гърди, които едва напъпваха през
материята на роклята ѝ.

Но все пак беше жена. Въпреки всичко тя беше жена.

Изведнъж го връхлетя неудържима мисъл. Исусе, Марийо и
Йосифе, жена, отново жена в леглото му! Вкусът на женски устни,
мирисът на слабините ѝ, изгарящото желание...

Осем години самота. И горчивина. Последната жена, която беше
целувал, беше сестра Мария дел Пилар. Той отпи отново от меха и
виното потече по брадата му.

Но кучката вече се беше продала. Развалена стока. Използвана и
захвърлена от Фелип Масагер.

Пако Масагер, бащата на момчето, принадлежеше към онази
омразна порода силни мъже властелини, наричани *caciques*^[2].
Притежаваше фабрики, ферми, имаше собственост навсякъде, дори
половината от селцето Сан Люк му принадлежеше. Арендаторите му

никога не можеха да се спасят от високите наеми и данъци, нито пък от дълговете, които ги преследваха до гроба. Понякога цялата реколта на някой арендатор отиваше за Масагер и семейството беше щастливо, ако за следващата година им останеше малко зърно и някое животно, с което да изорат нивите си.

Използваше властта си като оръжие, с което подчиняваше смачканите от бедност хора и ги правеше безропотни като стадо овце.

Масагер и хората като него диктуваха изборите и се подиграваха на наченките на демокрация, които се зараждаха в Испания през 1917 година. Това им позволяваше да манипулират политиците, като ги подкупваха и доказваха, че властта им е вездесъща.

Той беше виждал и двамата синове на Масагер много пъти. Фелип — по-големият, беше слаб, красив, изтънчен младеж на деветнадесет-двадесет години. Брат му Жерард беше около година помлад, макар че изглеждаше по-зрял от двамата. Беше от друга порода — привлекателен, тъмен, с дяволски смях. Близко беше до ума, че не е проблем да прелъсти някое момиче. По-голямото момче не изглеждаше толкова дръзко.

Франсес продължаваше да седи, да пие и да размишлява.

Зърна бедра. Изръмжа и затвори очи. Слабините му щяха да избухнат всеки момент. Жена! Съпруга...

„Попитай сакатия, той няма да откаже. Не е имал жена от осем години.“ Хитра малка кучка! Знае как да се предлага.

Той удари с юмрук по масата, после още веднъж и още веднъж. Звукът отекна из празната къща.

Франсес реши, че няма да отиде в къщата на Кончита Барантес, куцайки като просяк с патерици. Щеше да отиде с бастун като мъж с достойнство.

Но макар че успяваше да стои часове наред, облегнат на наковалнята в ковачницата, докато прекоси, клатушкайки се, селото до къщата на Барантес, той целият се изпоти.

На прага на всекидневната се строполи тежко в нозете на Кончита и лелите ѝ.

Жените се скупчиха около него и започнаха да се тюхкат слисано. Марсел, проклинайки под нос, се опита да вдигне ковача на

крака.

— По дяволите, много е тежък. Луиза, помогни ми.

Но Кончита беше тази, която пое мускулестата дясна ръка на Франсес и му помогна да се изправи. Франсес погледна лицето ѝ — бяло като мрамор за разлика от неговото, което беше зачервено, и я отпрати.

— Чаша вино — предложи Марсел Барантес и изступа невидими пращинки от самото си. — Ето от това имаме нужда.

Ръцете на Кончита трепереха и гърлото на бутилката издрънча о ръба на чашите. Тя сипа първо на Франсес, а след като наля и на баща си, се върна и седна на мястото си, склучила ръце в скута си.

Когато болката в краката му премина, Франсес я огледа безцеремонно и преживя горчиво разочарование.

Момичето изобщо нямаше женствени форми.

Подобно на повечето мъже от своето време, той беше почитател на налетите рамене, пищните гърди и яките бедра. Кончита не притежаваше нито едно от тези достойнства. Беше слаба като селска котка, с бледо, овално лице, по което още личаха следите на скорошното детство.

Единствено очите ѝ предизвикваха някакъв интерес. Големи, сиви, с тъмни ресници. Косата ѝ също беше черна, но изопната безмилостно назад. Носеше скромна рокля, стигаща чак до петите.

Франсес отправи язвителен поглед към магазинера. Ако трябваше да бъде откровен, предпочиташе да си легне с някоя от лелите, които бяха почти шестдесетгодишни.

— Моят добър приятел... — магазинерът се усмихваше, в блажено недоумение за мислите, които се въртяха в главата на Франсес, — сподели с мен, че руската революция по всяка вероятност ще се разпростре чак до Испания. Но нашите власти знаят как да се справят с революционерите.

— С убийства и тероризъм — парира го Франсес.

— На огъня трябва да се отвръща с огън, приятелю.

— Грешите, Барантес. — Тонът на Франсес беше почти груб. — Революцията е вече тук. Класовата борба е налице, а научният материализъм ни учи, че има само един изход.

— Карл Маркс! — заяви победоносно Барантес. — Но в Испания никога няма да избухне революция. Може да се стигне единствено до

гражданска война. — Той се подсмихна. — Испания не е страна на революциите.

Продължиха да обсъждат болшеvizма.

Кончита седеше мълчаливо и наблюдаваше ковача изпод сведените си клепачи.

Франсес Едуард беше личност, предизвиквала както възхищение, така и страх още от детството ѝ. Но сега, когато го гледаше с очите на жена, той не беше толкова ужасяващ, колкото си го спомняше. Беше забравила колко е привлекателен. Очите му бяха небесносини, а зъбите му искряха от белота.

Нямаше как да пропусне факта, че куца. Но ръцете и гръдният му кош бяха великолепни. Когато му помогна да се изправи, тя усети железните мускули, които сякаш оживяха под пръстите ѝ.

Ръцете му я омагьосаха. Големи, възлести, покрити с белези от работата му. Очевидна беше силата, която криеха. Но тя усети и нежността, стаена в тях.

Настроението на Франсес видимо се подобри, когато се разбра, че вечерята е готова. Той омекна дотолкова, че позволи на Барантес да му помогне да стигне до масата.

— Харесва ли ви патицата? — наведе се към него широко усмихната Луиза, по-младата леля.

Беше красива жена с пълни устни и блеснал поглед въпреки голямата брадавица на едната ѝ буза. В косите ѝ бе забоден голям гребен от коруба на костенурка.

— Прекрасна е! — кимна Франсес, работейки усърдно с ножа и вилицата. — Превъзходен вкус.

— Кончита я пригответи специално за вас — рече лелята и хвърли кос поглед на момичето. — Настоя сама да я пригответи. Както и пудинга. Него ще го опитате по-късно. Вкусен е. Много обича да готви.

Бяха настанили Франсес точно срещу Кончита. Той я погледна. Страните ѝ порозовяха. Цветът освежи малко вида ѝ. Тя нямаше закръглена брадичка, пухкави страни и устни като пъпка на роза, които бяха неговия идеал за женска красота, но той реши, че дори момичето да не е пищно, поне е миловидно.

— Превъзходен вкус — обърна се той към нея. После, осъзнал, че е употребил два пъти една и съща фраза, се прокашля. — А

пудингът какъв е?

— *Crema catalana* — отвърна тя тихо, без да откъсва поглед от чинията си.

Другата леля — Мария, доля вино в чашата на Франсес.

— В нашата къща обичаме простите ястия. Питателни и вкусни.

Франсес неволно сравняваше домакинството на Барантес със своето собствено. Тук всичко блестеше от чистота. Беше просторно и светло. Стените бяха покрити с олеографии^[3] с религиозни сюжети. Мебелите лъщяха от восък, с който бяха полирани. Понякога той дори нямаше свещи, а в тяхната къща светеха газени лампи и в трапезарията беше светло като ден.

Кончита Барантес беше привикнала с удобства, които явно не предлагаше къщата над ковачницата. Мина му през ума, че шокът от преместването ѝ от тази къща в неговата, сигурно би бил огромен.

— Тази вечер си тиха като мишле, Кончита — упрекна леля Луиза момичето. — Не си казала и една дума на госта ни.

Тя повдигна сивите си очи към Франсес.

— Какво, мислите, ще сторят болшевиките на царя и царицата?

— Жените и децата сигурно ще бъдат изпратени в изгнание. — Той повдигна рамене. — Николай, разбира се, ще бъде съден.

— За какво?

— За военни престъпления.

— Военни престъпления ли?

Франсес устоя на желанието си да ѝ отвърне по-грубо.

— Миналото лято — започна той, — само по време на офанзивата на Брусилов^[4] загинаха един милион руски войници. За нищо. Вина за това носи царят. Има ли някакво значение какво ще се случи на него и на семейството му?

— Няма дума, Николай ще опита болшевишката справедливост — отвърна Марсел сухо. Вдигна палец и насочи показалец. — Куршум в черепа.

— Но би било ужасно да екзекутират царя и царицата — възкликна Кончита, взирайки се в ковача.

— Онези, започнали и водили тази война, са най-големите престъпници, живели някога — възрази убедено той. — Незнайно е колко милиона са жертвите. Защо животът на Николай и Александра Романови да има по-голяма стойност?

— Защото са толкова достолепни...

— Достолепни ли? — повтори той озадачено. — Ако има нещо наистина хубаво, което да произлезе от цялата тази касапница, това е, че корумпираните стари монархии най-накрая ще бъдат заличени от лицето на земята.

— Значи татко е прав? Ще ги разстрелят?

— Може би. Кого го е грижа?

Барантес се засмя.

— Няма ли да опитаме онзи прословут пудинг. Луиза, извикай прислужницата.

Франсес огледа с любопитство младата жена пред себе си. Роклята може би е избрана нарочно, помисли си той с насмешка, за да я направи да изглежда възможно най-непривлекателна. Дрехата висеше на тялото ѝ като на закачалка. Защо не се бяха опитали да я поразкрасят, да ѝ сложат малко пудра на лицето и подпльнки на гърдите?

В този момент тя вдигна очи и срещна неговите. Хладен, сив и ясен, погледът ѝ достигна до съзнанието му с такава непоколебимост, че той остана зашеметен. Усети как мускулите на стомаха му се стегнаха, а кръвта забушува в слабините му. Неспособен да откъсне поглед от нея, той си помисли: „Боже мой, та тя е толкова красива!“.

Кончита не прозря мислите му, видя само напрегнатия му взор. Тъмносините му очи пламтяха. Той не откъсваше поглед от нея. Явно не знаеше колко е невъзпитано да се взира в някоя жена без съответното поощрение. Това наистина беше прекалено. Той изучаваше лицето ѝ безцеремонно, сякаш беше статуя.

Кончита усети как страните ѝ пламват. Стрелна го ядосано, укорявайки го с пронизващ поглед. После бързо скочи и заяви:

— Бавят се цяла вечност в кухнята! Ще отида да направя кафе.

— Прислужницата ще го направи — възпротиви се баща ѝ.

— Аз ще го направя по-добре — рече тя и побърза да напусне трапезарията.

Франсес пъкна пръсти в яката си, което накара Барантес да вдигне поглед.

— Да не би да е прекалено горещо в стаята?

— Може би е от виното — предположи Мария.

— Заради печката е — измърмори Франсес. — Умирам от жегата.

Сервираха *crema catalana* в обикновени кръгли керамични чинии, в които тънкият слой карамелизирана захар върху всеки крем се открояваше. Десертът беше гладък, изискан, щедър на наслада.

Няколко дни след вечерята ковачът избягваше Барантес. Имаше нужда от време, за да помисли. А и семейство Барантес не се опита да му се обади. Сякаш и двете страни изчакваха следващия си ход.

Един следобед той се натъкна случайно на Кончита, която вървеше по улицата с кошница в ръка. Вятърът безмилостно брулеше лицето ѝ и развяваше косата ѝ. Той съзираше формите на тялото ѝ под прилепналата рокля. Бедрата ѝ бяха буквално лишени от всякаква съблазнителна извивка.

Лицето ѝ порозовя, когато се срещнаха. Тя промълви някакъв поздрав и се опита да мине покрай него. Франсес се пресегна импулсивно и без да знае защо я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си.

Взря се жадно в лицето ѝ. Кожата ѝ беше гладка като порцелан. Прозираха вените по шията и слепоочията ѝ. Чертите ѝ бяха деликатни, устните — красиво оформени, а носът и веждите — изящно очертани. Миглите ѝ бяха невероятно дълги.

— Какво има? — попита тя с пресъхнала уста.

— Май не обичаш да те заглеждат, а?

— Доста странно е да зяпаш някого по този начин!

Думите ѝ го жегнаха. Пръстите му се впиха в слабата ѝ ръка.

— Да, доста странно е — отвърна той грубо. — Аз изобщо съм странен тип. Но какво пък, нали ти си блудница.

Тя отскочи назад, сякаш я беше зашлевил.

— Не е вярно!

— Каква си тогава, щом не си блудница? — попита той.

Забеляза сълзите, които плувнаха в очите ѝ. Тя се отскубна от хватката му и побягна. Вятърът замота роклята около краката ѝ. За момент той зърна голите ѝ бедра — бели и слаби. Защо се беше държал толкова грубо? Обзе го горчиво разкаяние. Испита желание да я последва и да ѝ се извини за думите си. Но знаеше, че никога няма да я настигне. Тя изчезна зад близкия, обрасъл с бръшлян ъгъл. Той продължи пътя си накуцвайки, проклинайки и себе си, и нея.

На следващия ден следобед тя дойде в ковачницата. Той вдигна поглед. Стоеше там на прага, вперила ясните си очи в него.

Той се изправи бавно.

— Искам да ти разкажа какво се случи — рече тя глухо.

Той пъкна нажеженото до червено желязо в кофата с вода. Вдигна се облак пара.

— Е? — попита безцеремонно.

Тя стоеше опъната като тетива на лък, без да откъсва изгарящия си поглед от него.

— Бебето не е от Фелип Масагер, а от брат му.

Той се намръщи.

— Не разбирам...

— Фелип и аз никога не сме били любовници. Това беше невъзможно. Фелип е... неспособен.

— Неспособен ли? Искаш да кажеш импотентен?

— Изпитвах обич към Фелип — промълви тя, — но не и плътски желания.

Франсес губеше търпение от евфемизмите, които употребяваше.

— Фелип не те е чукал, така ли? Но брат му те е чукал?

Той нарочно използваше подобни груби думи. Видя как по лицето ѝ плъзна червенина.

— Фелип е много специален човек.

— Наистина ли? — попита Франсес иронично.

— Да. Знам какво е мнението ти за баща му, но Фелип е различен.

— Така се очертава.

— Той вярва в свободата на хората, точно като теб. Той търси справедливост.

— Е, когато наследи имотите на баща си, спокойно може да ги предостави безвъзмездно на арендаторите им, нали?

Тя подмина иронията му.

— Онова, което съществуваше между мен и Фелип, беше в сферата на духовното. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Той... той ми показва толкова много неща. Показва ми толкова много красота, която иначе никога нямаше да разбере, че съществува. — Тя бръкна в джоба си и извади купчинка писма, завързани с червена панделка. — Това са

писмата му до мен, Франсес. Искам да ги прочетеш. От тях ще разбереш що за човек е. Как страда от това, което е. Как се чувства...

Франсес ги пое неохотно и ги остави на масата.

— Страда, така ли?

— Казвал ми е, че много пъти е ходил при разни жени, но нещо не било наред и така и не успял... така и не успял да направи каквото и да било. Измъчваше се много от този факт, но нищо не можеше да стори. Той има други желаниа... Чувствата му са насочени другаде.

Франсес се намръщи.

— Искаш да кажеш, че има друга жена?

— Има приятел. Поет, невероятно надарен млад мъж. — Тя преглътна. — Мъж, който е настроен по същия начин.

— Проклет да бъда, ако разбирам какво искаш да кажеш.

Лицето ѝ стана пурпурно.

— Има мъже, които могат да изпитват истинска страст само... спрямо други мъже.

Франсес зяпна учудено.

— А, това ли било? — попита той с явна погнуса.

— Да. Фелип е от тях. И нищо не може да направи.

— Разбирам — отвърна той.

— Искам да разбереш — продължи Кончита настоятелно, потривайки нервно ръце. — Затова ти давам тези писма. Никога не сме били любовници. Той ми каза, че единственият човек, с когото го е правил, е приятелят му. Поетът. — Тя преглътна. — Ще разбереш това от писмата му.

— Е, и? — подкани я той нетърпеливо. — Откъде тогава се е взело бебето?

— Брат му Жерард ме изнасили — отговори тя тихо.

Франсес застина.

Тя сведе поглед.

— Те се ненавиждат. Фелип ще наследи почти всичко. Той е по-голям с две години. Жерард обаче смята, че той е по-силният. Ревнува от всичко, което Фелип има и на което се наслаждава. Мисля, че непрекъснато се е подигравал на Фелип за мен. Накрая Фелип му казал, че сме любовници. Може би, за да защити мъжествеността си.

Тя замълча.

— Е? — нервно я подкани.

— Имах среща с Фелип на кладенеца Фонтанер. Нашето любимо място. Но когато отидох там, чакаше ме Жерард, а не Фелип. Знаех, че ще направи нещо ужасно, но нямаше кого да извикам на помощ. А и той имаше нож. Заплаши ме. — Дишането ѝ се беше ускорило, а ръцете ѝ бяха здраво склучени. — Държа ножа опрян на гърлото ми. Бях толкова уплашена. Наговори ми ужасни, гнусни неща. Докато не се разплаках неудържимо. Тогава ме изнасили. Там. И то два пъти. А междуременно си почиваше. И се смееше. На мен и на Фелип.

Настъпи тишина, нарушавана само от тихия ѝ плач. Риданията ѝ постепенно стихнаха. Най-накрая тя отново го погледна.

— Дотогава бях девствена. Разбираш ли?

Той само кимна.

— Никога повече не видях Фелип. Той дори не ми писа. Само ако можеше аз да му разкажа за случилото се, а не Жерард! Жерард сигурно му е казал истината, но по такъв начин, че Фелип повече не пожела да ме види. — Тя докосна шията си с тънките си пръсти. — Моля те, би ли ми дал малко вода?

Той постави на масата пред нея чаша и ѝ сипа вода от каната. Тя отпи бавно, със затворени очи. През стъклената чаша и бистрата вода той видя белите ѝ зъби и розовата ѝ долна устна.

— Защо не каза истината? — попита Франсес с леден глас. — Защо не им каза, че Фелип е неспособен и че другият те е изнасилител?

— Защото Фелип вече беше казал на брат си, че сме... любовници.

— Е, и?

— Ако баща му и брат му разберат истината за него, това ще го убие. Мисля, че баща му би го лишил от наследство. Той ми го каза. Ти си единственият, който знае истината за него.

— Завиждам ти за способността да изпитваш такива префинени чувства — отвърна той гневно. — Не разбираш ли? Ако беше казала, че си била девствена, когато негодникът те е изнасилител, баща ти нямаше да е в толкова незавидно положение.

— Да, но щях да изложа Фелип.

— Да изложиш Фелип ли? Само за това ли те е грижа? Толкова ли безумно влюбена си била във Фелип, че си рискувала както репутацията си, така и репутацията на цялото ти семейство, за бога?

— Искаш да кажеш, че трябваше да се прибера у дома и да разкажа за всички онези неща, които Жерард ми направи, така ли? — Тя поклати глава. — Ти не разбираш. Как бих могла. Не можех да пророня и дума за случилото се, дори да бях сигурна, че някой ще ми повярва. Едва когато разбрах, че съм бременна, се осмелих да им кажа.

— Ами баща ти, лелите ти... Не те ли е грижа какво си мислят за теб?

— Не — отвърна тя тихо. — Вече не. — Настъпи тишина. Тя погледна големите му, мазолести ръце. — Съжалявам — промълви накрая. — Знам, че не ти беше лесно да ме изслушаш. На мен също не ми беше лесно да ти кажа всичко това. Но исках да знаеш, преди да решиш какво да правиш с мен.

— Да не би да смяташ, че мнението ми за теб се е променило? — попита той грубо.

— Просто исках да знаеш истината — отвърна тя и устните ѝ потрепериха. — Исках да знаеш, че вината не е моя!

— Ха, не била твоя вината?! Позволила си на това семейство от *нерези* да те използва и захвърли на буницето. Позволила си им да те приравнят с уличница, само защото Фелип Масагер е трябвало да запази мъжкото си достойнство!

Тя се задави и побягна от ковачницата, без да се обърне назад.

Той се извърна към пещта и отново нагря желязото. Почувства облекчение, когато стовари тежкия чук върху метала, когато видя искрите, които изхвърчаха, когато проследи как получава онази форма, която веднъж охладена, щеше да се запази за векове.

До Коледа цялото село беше започнала да говори за странното ухажване на Кончита от Франсес.

Последваха няколко предпазливи срещи между Франсес и семейство Барантес, чиято кулминация беше втората вечеря *en famille*^[5] в къщата на магазинера в коледната вечер.

Този път вечерята беше доста по-разточителна от предишната. Бяха наели дори допълнителен прислужник. Масата беше застлана с най-хубавата ленена покривка и бяха извадили порцелановия сервиз със сребристи орнаменти. В центъра на масата стоеше огромна купа за плодове и наоколо бяха поставени повече газени лампи от обикновено.

Лелите се бяха напарфюмирали и този път се бяха постарали повече с тоалети на Кончита. Тя се появи в трапезарията облечена в прелестна кремава рокля от муселин. Черната ѝ коса беше опъната назад, а на скулите ѝ се забелязваше дискретен руж. За финал, на челото ѝ бяха сложили лента от кафяво кадифе, обшита с изкуствени перли. В резултат на всичко това изтънчената ѝ красота блестеше несравнимо по-силно от друг път.

Франсес се наведе над ръката ѝ в непохватен, но галантен жест — първият подобен жест, който правеше. Беше облечен в нов костюм и изглеждаше зашеметяващо. Тъмносините му очи бяха насочени почти през цялата вечер към Кончита — факт, който нито за миг не убягна на лелите.

Пийнал, Марсел се развесели. Когато отдадоха нужните почести на гъската и на неизбежния *crema catalana*, той удари по масата.

— Какво ще кажете за една игра на карти, докато прием кафето?

Луиза се изкашля многозначително.

— Може би младите ще предпочетат да отидат в салона и да послушат някоя и друга мелодия по грамофона, докато ние изиграем едно-две раздавания на вист?

— Добре, добре — засмя се магазинерът гърлено.

Франсес продължи да седи със застинала усмивка на устните. Трябваша му една-две минути, за да осъзнае, че и той се включва в определението за „младите“. Накрая се изправи несръчно и поведе Кончита към салона в предната част на къщата.

Грамофонът беше малък, с механизъм за навиване и лъскава метална фуния. Барантес беше може би единственият човек в целия Сан Люк, който имаше подобна модерна вещ в къщата си. Франсес го разгледа внимателно.

— Когато бях малък, отец Перес ни предупреждаваше за тези неща — рече той. — Спомням си думите му, че подобни неща са дело на дявола.

Кончита се усмихна.

— Слава богу, можем да си говорим без лелите ми да ни подслушват.

Никога не е изглеждала толкова красива, помисли си той. Роклята и лентата на челото ѝ бяха прекрасни. Косата ѝ беше също толкова черна и лъскава, колкото и плочите, които разглеждаше.

Тя сложи една от лъскавите плочи от шеллак на въртящия се диск, навиги бързо механизма и внимателно отпусна дръжката. Разнесоха се прекрасните звуци на валс.

— Тази вечер си много елегантна — рече той сериозно.

— Благодаря. Ти също си много изискан. — Тя го погледна свенливо. — Искаш ли да си избереш някоя плоча?

Седяха един до друг на канапето и разглеждаха сбирката от плочи. Той наблюдаваше тънките ѝ бели ръце, които разтваряха хартиените обложки. По пръстите ѝ нямаше никакви следи от работа, ноктите ѝ бяха бледорозови овали, идеално оформени и съвършено чисти. За разлика от тях, неговите собствени ръце бяха белязани с какво ли не.

— Тук си свикнала да водиш доста разкошен живот — отбеляза той и огледа уютния салон. — Заобиколена си от всякакви изтънчени и луксозни вещи. А и от толкова светлина. Скъпи мебели. Ти видя къщата ми. Мислиш ли, че ще си щастлива, ако живееш в ковачницата?

— Мога да бъда щастлива навсякъде — отвърна тя простичко. — Стига да съм желана.

— Нямам предвид само това, че няма да има грамофон и слуги в къщата ни — продължи той рязко. — Вече си наясно, че не ме бива много да се държа като изискан господин. Не съм приятен за гледане, а и маниерите ми не са за пред отбрана публика.

Кончिता срещна погледа му. Устните ѝ трепнаха.

— Не си неприятен за гледане, Франсес — отвърна тя плахо.

— О, не съм Ромео...

Той се обърка. Не можеше да формулира въпросите, който искаше да ѝ зададе, не можеше да ѝ каже нещата, които мислеше, че трябва да ѝ довери.

Плочата завърши със скърцане и тя сложи друга. Великолепният глас на Карузо започна да се лее от металната фуния в звуците на неаполитанска любовна песен.

— Виж! — възкликна тя изведнъж. — Вали сняг!

Тя скочи и отиде до прозореца. Вярно беше. Големи парцали сняг падаха в нощта и покриваха павирания двор на Барантес.

— Сняг — въздъхна тя и допря лице до стъклото. — Никога досега не съм виждала сняг.

Франсес беше изненадан.

— Никога ли?

— Никога през живота си! — Тя се взираше развеселена в снежинките. — Виж само колко са красиви! Като ангелски криле! — Извърна се към него с широко отворени блеснали очи. — Хайде да излезем навън!

— Ще се намокриш — възпротиви се той.

— Не ме интересува. Искам да усетя вкуса му!

— Това не е ванилов сладолед — отвърна той с боботещ глас, но тя вече беше изтичала до задната врата и го викаше нетърпеливо. — Поне си вземи шал — рече ѝ той, грабна патериците си и закуцука след нея. — Не забравяй за състоянието, в което си.

— Шшт! Хайде да излезем, преди да са ни усетили!

Те се измъкнаха от къщата и излязоха на двора. Не беше студено, дори и след топлината вътре в къщата. Франсес обърна лице нагоре и премигна, когато ледените снежинки докоснаха кожата му и се заплетоха в брадата му.

Кончита клекна и загреба сняг, който оформи като сладоледена топка. Захапа я нетърпеливо. Франсес наблюдаваше лицето ѝ. След миг то придоби разочаровано изражение.

— Но той е безвкусен!

— Казах ти, че не е ванилов сладолед.

В селото не се мяркаше жива душа или ако се чуваха стъпки или далечни гласове, то те заглъхваха в снежната покривка. На фона на обсипаното със звезди небе блещукаха светлините на манастира.

— Съжалявам за онова, което ти се е случило — рече неочаквано той.

Тя разбра какво има предвид.

— Благодаря — отвърна едва чуто.

— Ако в тази страна имаше справедливост, онзи тип щеше да си получи заслуженото.

Кончита замълча за миг, притиснала устни към снежната топка.

— Не искам да мисля за това — каза тя накрая. — Интересува ме единствено бъдещето.

Франсес сведе поглед към нея. Тъмната ѝ коса беше обсипана със снежинки. Той взе топката от ръцете ѝ и я захвърли надалече. Пърстите ѝ бяха влажни, леденостудени. Той ги притисна между дланите си и ги разтри нежно.

— Мислила ли си, че ще споделяме всичко? — попита той тихо.
Тя не се осмеляваше да го погледне в очите.

— Ами, да... мисля, че да.

— Че ще живеем заедно? Ще се храним заедно?

— Да.

— Че ще спим заедно?

Той усети как пръстите ѝ потрепериха.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че да. — От устните им излизаха малки облачета пара.

От нейните устни обаче парата излизаше по-бързо.

— Толкова си млада — рече той с дрезгав глас. — И толкова красива.

Най-накрая вдигна поглед към него. Той се наведе и целуна устните ѝ. Сториха му се ледени. Неговите горяха като въглени. Тя усети гъстата му брада с брадичката си. Отначало беше нежен. После я притегли към себе си и невероятната му сила я повлече като ураган.

Тя простена и той я пусна веднага.

— Съжалявам — произнесе той хрипливо.

— Недей — прошепна тя. — Аз също го исках.

От къщата се чу глас. Той копнееше да я целуне отново, но тя се обърна и побягна към вратата.

Франсес се беше сгушил в каруцата, теглена от муле. Първите дни на януари донесоха със себе си режещ вятър и пронизващ студ.

Докато подканяше мулето, той чу конски тропот зад себе си. Бързо го приближаваха трима ездачи. Когато го настигнаха, те дръпнаха юздите на конете си и го наобиколиха.

Видя се принуден да спре, проклинайки под нос.

— Какво има? — попита грубо и свали шала от лицето си. — Препречвате ми пътя.

И тримата ездачи скочиха от конете си. Водачът им хвърли юздите на коня си на един от приятелите си и приближи небрежно каруцата.

Франсес веднага позна Жерард Масагер. Другите двама мъже бяха андалуски цигани, аргати с обветрени лица. Младият Масагер се

подсмихна.

— Слизай. — Когато Франсес не помръдна, той повтори: — Слизай, ковачо, или ние ще те свалим!

Франсес бавно слезе от каруцата, потискайки първоначалното си нежелание да се подчини. Извади патериците от каруцата и се облегна на тях, застанал с лице срещу Масагер. Той беше добре сложен, мургав младеж на около осемнадесет години с изражение на ленива арогантност. Гледаше го с натезжали клепачи. Лицето му беше красиво и чувствено.

— Разправят, че ще се жениш за Кончита — произнесе той спокойно. — Вярно ли е?

— Може би.

Масагер стоеше разкрячен и подрънкваше няколко монети в джоба си. Той погледна Франсес усмихнато.

— Аз я имах веднъж. И втори път.

— Какво искаш? — попита Франсес тихо.

Двамата цигани застанаха от двете страни на господаря си. И двамата стискаха дебели тояги.

— Имам няколко въпроса — отвърна младежът. — И искам да получа отговор.

— А ако не мога да ти отговоря?

— Ако не можеш, ще си изпатиш. И то лошо. — Той ухапа плътната си долна устна и погледна Франсес замислено изпод тежките си клепачи. — Момичето кървеше като заклано прасе, ковачо. Въпреки това твърдеше, че е спала първо с брат ми. Мисля, че брат ми никога не я е докосвал. Той е содомит. И мисля, че тя е наясно с това. Затова го прикрива.

— Не знам нищо за сексуалните пристрастия на знатното ти семейство.

— Ще ти обясня тогава, защото казват, че си умен мъж. Вярно, главата ти е пълна с налудничави идеи, но въпреки това не си глупак. Разбираш ли, ако успея да докажа, че брат ми Фелип е содомит, баща ми ще го лиши от наследство, ковачо. В моя полза.

Франсес гледаше от упор Жерард Масагер и не можа да предвиди движението на единия от циганите, който стовари сопата си върху него. Главата му щеше да се пръсне от болка. Земята се разклати под краката му. Устата му се напълни с кръв. Беше си прехапал езика.

— Става дума за много висок залог, ковачо. За богатство. Става дума за повече пари, отколкото петстотин ковачи като теб могат да спечелят за целия си живот. Разбираш ли?

Този път предусети заплахата от другата страна и повдигна ръка навреме. Силният удар го накара да занемее от болка. Той се олюля на патериците си. Причерня му. В този миг първият циганин стовари юмрука си в ребрата му и Франсес се преви о две.

— Педро и Хосе първо ще счупят ръцете ти — процеди Жерард, — а после и краката ти. Малко ти е сегашният недъг. Ако оживееш, ще прекараш остатъка от живота си на легло в някой бедняшки приют. И то за какво?

— Момичето не ми е разправяло каквото и да било за вас двамата — отговори той, едва поемайки си дъх.

— Но нали ще се жениш за нея. Ти си нейният любим. А момичетата казват всичко на любимите си. Нали така, Хосе?

По-едрият от двамата цигани се ухили, пристъпи напред и понечи бързо да фрасне Франсес по главата с тоягата си.

Изражението му се промени в почти комична изненада, когато видя, че ударът му не сполучи. Една от огромните ръце на Франсес се беше стрелнала нагоре и го бе уловила за китката. Тоягата изтрополи на земята. Той извика и се опита да се отдръпне. Но ковачът стискаше като в менгеме ръката на Хосе, готов да я прекърши с невероятна сила. Гласът на мъжа премина в тънък болезнен стон.

Другият циганин се спусна напред, сипейки ругатни с вдигната тояга, но сякаш не беше сигурен какво да стори. Той и Жерард Масагер стояха и наблюдаваха Хосе, който, обезумял от болка, хапеше юмрука на ковача. Зъбите му се мъчеха да се забият в покритите му с белези кокалчета.

Чу се глухо изпукване на кост. Виковете станаха още по-неистови и накрая преминаха в гъргорене. Циганинът се отпусна и подбели очи. Когато Франсес пусна ръката му, тя се клюмна безжизнено като празна ръкавица.

Младежът беше пребледнял. Погледът му под тежките клепачи вече не беше ленив, а предпазлив и нащрек. От двете страни на носа му се появиха две резки, като следи от нокти.

— Ако не получа онова, което искам от теб, ще го получа от нея. Разбра ли ме? Ти не питаеш никакви чувства към брат ми. Не разбирам

защо го защитаваш?

Франсес взе светкавично решение.

— Брат ти никога не я е докосвал. — Ковачът изплю кръвта от устата си. — Имал е други възжеления.

— Към кого?

— Към млад мъж на име Гарсия.

Жерард пристъпи напред, забравяйки предпазливостта си, изгарящ от любопитство.

— Гарсия ли каза?

— Някакъв поет.

— *Гарсия Лорка?*

— Точно това беше името.

— Знаех си! — Жерард Масагер се взираше нетърпеливо във Франсес. — Федерико Гарсия Лорка. Тя каза ли ти дали Фелип е имал интимна връзка с този мъж?

— Даде ми някои писма, които е писал.

Черните очи на Жерард заблестяха.

— Писма... Къде са те?

— Ако се приближиш още веднъж до нея — изрече ковачът, вперил пламтящите си гневни сини очи в младежа, — нищо няма да успее да те спаси от мен! Повярвай ми.

— Няма с пръст да я докосна. Само ми дай писмата.

— Прати другия циганин довечера в ковачницата.

— Добре. — Жерард почти шепнеше. — Добре, добре. Няма да съжаляваш, ковачо. — Той се усмихна. Лицето му алчно засия. — Харесваш ми. Смел си. Можеш да разчиташ на мен, когато тази земя стане моя.

— Добре — отвърна Франсес. — Ще направя чифт яки дебели панти и здрава желязна ключалка да те пазят в ковчега ти.

Усмивката на Жерард изчезна. Той се взря във Франсес с черните си очи. Имаше нещо животинско в погледа му, някаква мрачна похот.

— Значи сме наясно, нали? — попита той тихо.

— Да, наясно сме — кимна Франсес.

Двамата мъже задържаха погледите си за момент. После Жерард Масагер се изсмя.

— Педро, метни този глупак на коня му.

Франсес се качи в каруцата си. Главата и ребрата му го боляха ужасно, ала той стисна юздите. Лицето му беше взело да отича като пъпеш.

Жерард Масагер завъртя коня си.

— Ковачо! — извика той, преди да потегли. — Ще чакам с нетърпение следващата ни среща!

Франсес ги проследи с поглед, замислен за онова, което току-що беше направил. Замахна и юздите изплющяха върху гърба на коня. Да вървят по дяволите всичките. Нека братята Масагер се избият помежду си. Достатъчно хора бяха пострадали вече заради тях. А той искаше единствено да заживее спокойно с младата си съпруга.

Едва когато стигна ковачницата, осъзна последното.

С младата си съпруга.

Пролетта на 1918

В деня на сватбата, 26 януари 1918 година, слабата снага на Кончита вече показваше явни белези за приближаващото събитие. Беше в шестия месец. Детето се очакваше през април.

Франсес стоеше пред олтара на Господ, в когото не беше сигурен дали вярва, или просто ненавижда. Леденият му глас отекна в църквата.

Кончита държеше букет от разцъфнали с бледи цветове бадемови клончета. Бялата ѝ рокля беше до средата на прасеца и излагаше на показ слабите ѝ глезени, обути в бели чорапи и сребристи обувки. Според модата през тази година носеше семпла шапка, чиято периферия се извиваше над ушите и над дългия бродиран воал. Беше си сложила красиво избродирани дантелени ръкавици, принадлежали някога на майка ѝ.

Тя сияеше. Напредващата бременност одухотворяваше неимоверно красотата ѝ. Иззад белите рози на воала, очите ѝ просветваха. Отговаряше на въпросите на свещеника с тих, но ясен глас, а когато съпругът ѝ се обърна към нея, за да я целуне към края на церемонията, тя докосна брадата му с ръка, а погледът ѝ блестеше така, сякаш бяха отдавнашни любовници, а не напълно чужди един за друг хора.

Стисна ръката му толкова силно на излизане от църквата, че ковачът едва запази равновесие.

Вятърът се усилваше, небето беше станало оловносиво. Кончита отметна воала си назад, за да ги снимат на стъпалата пред църквата. Вятърът го развя, подхвана полите на жените и ги омота около краката им. Закапаха първите капки дъжд. Франсес, който през цялата сутрин изглеждаше мрачен и напрегнат, се усмихна смутено, сякаш не вярваше, че е оцелял след подобно изпитание.

Гостите тръгнаха към ресторанта, където щеше да се състои официалният обяд. Кончита почти не продума по време на обяда, както и след това, ала мълчанието ѝ не се дължеше на свенливост. Тя излъчваше спокойствие и решителност като жена, която вече не изпитва никакви съмнения.

„Горкото ми дете — терзаеше се в себе си Барантес. — Горкото ми малко момиченце...“ Дали беше постъпил правилно? Ала бе прекалено късно да си задава подобен въпрос. Тя се бракосъчета с Франсес толкова безропотно, сякаш той беше сложил невидими окови на тънките ѝ китки.

Франсес беше на тридесет и две години, от които беше прекарал последните девет в усамотение заради своя недъг. Не можеше да повярва, че всичко се беше променило и че сияещата млада жена до него е вече негова съпруга. Още по-странно беше, че след няколко месеца тя щеше да го дари с детето на друг мъж, а той се бе примирил.

Взря се в порцеланово гладкото ѝ лице със спокойни сиви очи и усети странна смесица от вълнение и болка. Тя беше негова. Стройна и прекрасна — негова! Тази вечер щеше да спи в леглото му. Както и всички останали нощи след това.

— Мисля да продам магазина — обяви Барантес след всичкото шампанско, което беше изпил. Почервенялото му лице изглеждаше глуповато с провисналите си мустаци. — Човек трябва да върви в крак с времето.

— Пи прекалено много — скастри го сестра му.

— Имам планове. Големи планове — рече Марсел, пъхнал палци в джобовете на жилетката си. — Ще построя кино.

— *Какво?*

Той се усмихна победоносно.

— Ще купя и автомобил.

— Кино и автомобил! Да не би да си милионер?

— Не, аз съм човек от народа — заяви Барантес гордо и удари с юмрук по масата. — Бъдещето на Испания е в технологиите. В автомобилите, кината, радиоапаратите. Моят зет ще потвърди този факт. Нали, Франсес?

Франсес стисна чаша.

— Искам да вдигна тост. За жена ми, Кончита! — Поколеба се, като видя, че всички са вперили погледи в него, но продължи, когато се присъединиха към тоста. — За жена ми — повтори той малко по-тихо. — Мислех, че никога няма да изрека тези думи. — Той се обърна към Кончита, която седеше мълчаливо до него. — Не ме бива по речите, Кончита, но съм готов да жертвам живота си за теб. Никой вече няма да те накара да страдаш — довърши той. — Никой!

Погледът ѝ беше замъглен, когато срещна неговия.

Следобедът продължи с веселие, подгрявано от алкохола. В шест и половина вече се беше стъмнило и дъждът се беше усилил. Далечният тътен на гръмотевици откъм Пиренеите подсказваше, че най-лошото тепърва предстои. Марсел вече беше толкова пиян, че плачеше, без да се свени от околните.

Той се вкопчи разплакан в Кончита под проливния дъжд и я нарече свое малко изгубено агънце.

— Франсес, за бога, грижи се добре за нея — проплака той и пристъпи, олюлявайки се към него. — Грижи се добре за нея!

Франсес нетърпеливо изтърпя и последните прегръдки, после хвана Кончита за ръка и побърза да я качи във файтона. Същата сутрин го бяха окичили с цветя, но вятърът и дъждът почти го бяха лишили от празничната украса.

Заради прочувствените изблици на Барантес и двамата бяха мокри до кости. Кончита се сгуши във Франсес, като напразно се опитваше да предпази от вятъра букета си от бадемови клончета. Франсес пое юздите и препусна по калната и стръмна улица, оставяйки другите далеч назад. Сватбеното тържество както и тежкия ден най-накрая бяха приключили.

Дъждът преминаваше в буря. Гюрукът на файтона не ги предпазваше напълно от студения вятър, който ги шибаше право в лицата, нито от калта, която хвърчеше изпод конските копита.

Докато пристигнат в ковачницата, от север ги сподиряха светкавици, а гръмотевиците напомнях злокобния тътен на артилерийска престрелка. И двамата зъзнеха от студ; Кончита неудържимо трепереше.

— Качвай се горе — извика той. — Ей сега ще се погрижа за коня.

Тя влезе бързо в къщата, стиснала в ръка букета и воала си. Той вкара животното в обора и сложи малко сено в яслата. Когато влезе, Кончита вече палеше огъня в камината. Той се наведе да ѝ помогне да сложи още дърва, но те съскаха и не искаха да се запалят. Чуваше се как зъбите ѝ тракат.

— Малко вино ще те сгрее — предложи той.

— Не, благодаря. — Тя се изправи в мократа си сватбена рокля. Изглеждаше бледа и толкова млада. Руменината по страните ѝ беше отмита от дъжда.

В долината отекна гръм. Дъждът чаткаше като конски копита по глинените плочи на покрива. На места, където имаше счупена плоча, незаменена навреме с нова, можеше и да прокапе.

Защо не се беше сетил да придаде малко по-приветлив вид на къщата? Трябваше да донесе цветя, които да я посрещнат. Трябваше да купи шампанско, да запали свещи — все хубави неща, които биха очаровали една жена. Жена ли? Тя приличаше по-скоро на изгубено дете. Панделки и кукли по биха ѝ отивали.

Франсес се прокашля.

— Къщата не подхожда много за младоженци. Съжалявам.

— Това е нашият дом — отвърна тя тихо.

— Липсва му женска ръка. Никога не съм си давал много труд. Просто живеех и спях тук. Може би ти ще го направиш по-уютен сега, когато си господарката на къщата!

— Ще се помъча.

Възцари се неловко мълчание. Цялата еуфория, която ги беше съпътствала по време на церемонията и след това на празненството, вече напълно беше изчезнала.

Наблизо отекна силен гръм и тя подскочи.

— О! — извика уплашено. — Не понасям гръмотевици.

— Тук сме в безопасност. Мълниите никога не падат в Сан Люк. Заради манастира. Той е построен на високо място и гръмоотводът на

камбанарията ги отклонява.

— Наистина ли? — Тя не изглеждаше особено впечатлена и отново се стресна при следващата гръмотевица, която се стовари сякаш над главите им. — О!

— Аз сам съм правил гръмоотвода — добави той уверено, сякаш ѝ даваше личната си гаранция, че няма да ги удари гръм. — Два метра солидна мед. Повярвай ми, тук си в пълна безопасност.

Той свали мокрото си палто и го захвърли на един стол до огъня. Какво нещо е животът, помисли си той. Като двама корабкрушенци сме, като две случайно оцелели души, които са заставени завинаги да споделят един и същ остров.

— Ще си лягаме ли?

Тя кимна сковано.

— Ти върви — рече той. — Аз ще дойда след малко.

Докато тя се събличаше, Франсес сложи чайника на огъня и си направи кафе. Изпи го бавно.

Когато го простреляха на двадесет и три годишна възраст, той вече беше опитен любовник и се бе научил как да доставя удоволствие на жените. На всякакви жени, от разтреперани девственици до вдовици на средна възраст, те идваха в ковачницата му с малки поръчки, които само той единствен можеше да изпълни.

Но от девет години не се беше докосвал до жена. Той очакваше този момент със страх, като се чудеше дали неспособност или фактът, че не се познаваха, няма да превърне всичко в уничително преживяване. А и не биваше да забравя, че трябва да е нежен и търпелив с нея. Както и да внимава с големия ѝ корем.

Когато реши, че ѝ е дал достатъчно време, той почука на вратата и влезе със свещ в ръка. Само лицето и разпиляната ѝ по възглавницата коса се виждаха изпод завивките. Очите ѝ проблеснаха на слабата светлина на свещта. Горката, трепереше като лист.

— Скоро ще се стоплим и ще ни е хубаво — рече той, сякаш говореше на дете.

Изгаси свещта и се съблече.

Кончита слушаше шумоленето на дрехите му и се опитваше да овладее паниката, която я беше обзела. Трябваше да употреби цялата си воля, за да не излезе наяве страхът ѝ.

Отдръпна се леко, когато той легна до нея и кожата му докосна нейната.

— Студена си като лед — прошепна той и докосна рамото ѝ. — Не се страхувай, няма да те нараня.

Тя затвори очи, когато усети големите му груби ръце да докосват гладкия ѝ корем.

— Франсес — прошепна тя, — страх ме е. Не мога да се овладеея.

Той целуна устните ѝ, после веждите. Тя усети твърдата му къдрава брада по лицето си.

— Просто кротувай и не прави нищо — прошепна той. — Няма от какво да се боиш. Любенето е толкова естествено, доставя удоволствие, не болка.

Тя лежеше неспокойно, докато ръцете му я галеха с продължителните, бавни и нежни ласки на младоженец. Докосваше я уверено и спокойно. Кончита усещаше топлия и силен мирис на кожата му. Не осъзнаваше, че е прехапала долната си устна. Никой не я беше докосвал така. Никой от семейството ѝ не беше любвеобилен, а тя едва си спомняше ръцете на майка си.

В мига, в който докосна кожата ѝ, Франсес стана самоуверен и сигурен, сякаш годините на въздържание никога не ги беше имало. Може би нейната плахост го правеше толкова самоуверен, но според него имаше и нещо друго. Ставаше дума за нейната реакция, която толкова го привличаше. Без да вижда, той усещаше отклика ѝ. Не можеше да сгреша.

— Харесва ти, нали? — попита той.

— Да — промълви тя и отвори очи в тъмното. — Толкова си нежен.

— Все още ли се боиш от мен?

— Боя се... но не от теб. Може би от себе си. — Докосването му я хипнотизираше. Тя усещаше как се издига над тялото си, сякаш се носи по повърхността на тъмно безбрежно езеро. Тялото ѝ се стегна един или два пъти, после мускулите ѝ се отпуснаха, сякаш се приготвяше за сън. Той я целуна отново и тя се опита да му отвърне, като притисна затворените си устни към неговите.

Той се отдръпна и започна да я милва още по-нежно. Показа ѝ как устните им трябва да се сливат, долната ѝ устна между неговите две, неговата между нейните. Толкова беше вълнуващо. Съблазнително

вълнуващо. Комбинациите бяха много. Той докосваше устните ѝ с език. Толкова нежни ласки от такъв едър и груб мъж. Толкова невинни и толкова по котешки изкусни...

Главата ѝ се замая. Беше виждала как мъже и жени се целуват на пощенски картички или в романтични списания. Беше чувала другите да говорят. Френски целувки. Били много по-интересни от обикновените целувки.

Езиците им се докоснаха. Интересно. Но и толкова интимно. Прекрасно. Сякаш единият нарочно се отваря за другия. Сякаш му позволяваш да се докосне до душата ти. Сякаш признаваш на другия съществуването на онези тайни тъмни места, където кръвта бучи лудо и където под повърхността, в една друга реалност, се случват необичайни неща.

Тя усети как ръката му се плъзна надолу към слабините ѝ и тревожно стисна бедра. Вече не беше толкова уплашена, макар сърцето ѝ да биеше лудо и да усещаше известно любопитство и нетърпение. Не, *истината* беше, че е смутена. Не искаше да я докосва там. *Не и там!*

Франсес галеше бедрата ѝ и тя чуваше как дишането му става все по-неравномерно. Господи, желаше я толкова много. Желанието го беше обзело като треска и той едва се сдържаше. Повдигна нощницата ѝ. Господи. Погали меките косъмчета и целуна топлите ѝ устни, като се опитваше да я накара да разтвори бедра.

— Кончита — прошепна. — Позволи ми да те докосна.

Кога щеше да проникне в нея? Тя разтвори леко крака, осъзнала колко е възбуден и напрегнат, както Жерард през онзи ден... Не, не трябваше да си спомня за това.

Пръстите му я докосваха. *Там.* Тя остана да лежи, примряла от срам. Единственият мъж, който някога беше прониквал със съгласието ѝ там, беше докторът, когато я беше преглеждал. „Няма съмнение, сеньорита. Боя се, че очаквате дете.“ О, господи. Какво правеше той?

В замъгленото ѝ съзнание нахлу ужасен спомен. Паниката я изпълни цялата. Той усети реакцията ѝ и тутакси се отдръпна, проклинайки нетърпението си. Ала беше прекалено късно. Тя отново се беше стегнала. Хлипаше и мятеше отчаяно глава.

— Франсес, не! Не, моля те, недей...

— Отпусни се!

— Нека се изправя само за момент, моля те...

Той отвори уста, без да мисли и каза единственото нещо, което знаеше, че ще я трогне. Нещото, което трогваше всички жени.

— Обичам те.

Тя замря. После чу тихи звуци и разбра, че плаче.

— Наистина ли? — прошепна тя невярващо. — Нима успя да ме обикнеш, Франсес?

Нека Господ да ми прости, помисли си той, и я прегърна в топлите си прегръдки. Дори и да не я обичам сега, то един ден със сигурност ще я обикна.

Тялото ѝ все още беше напрегнато, но ръцете ѝ галеха лицето и косата му.

— О, и аз ще се опитам да те обикна! — Тя се задави. Гласът ѝ затрепери. — Ще се опитам, ще се опитам...

— Моля те, не плачи — рече той, когато усети мокрите ѝ от сълзи страни.

Известно време не беше имало гръмотевици, макар дъждът да продължаваше да плющи по покрива.

— О, не мога да повярвам, че наистина ме обичаш.

— Обичам те, малката ми. Разбира се, че те обичам. Нали се ожених за теб?

— Да, да... — прошепна тя. — Нямахте да се ожениш за мен, ако не ме харесваше, нали?

— Разбира се, че нямаше.

Тя въздъхна и се отпусна като пружината на часовников механизъм. Естествеността ѝ се възвърна. Обърна се към него и промълви нежно:

— Вземи ме сега. Сега.

През процепите на капациите на прозорците се виждаха ивици синьо небе с цвета на лазурит. В първия момент не осъзна къде се намира. После се протегна и усети странна умора.

О, да. Вече беше Кончита Едуард. Имаше свой съпруг, свой собствен дом, свое собствено благословено брачно ложе.

Тя се обърна към Франсес, който продължаваше да спи до нея и плахо докосна брадясалите му бузи.

Беше ѝ казал, че я обича.

Думите още витаеха във въздуха и в светлината, която се опитваше да проникне в малката им спалня.

Той се беше оказал неочаквано нежен любовник въпреки всичките ѝ страхове. Дори успя да изпита удоволствие най-накрая, когато тялото му изпълни нейното с усещането за пълнота и интимност. Толкова внимаваше с корема ѝ. Това я беше трогнало. Би желала да не е толкова предпазлив, а да я използва за пълното си удовлетворение. Имаше нещо прекрасно в това да усеща тежестта на тялото му и дъхът ѝ да секва. Сякаш и сега долавяше как желанието му се разбива в нея като морска вълна върху гладка мокра скала, оттегля се, успокоява се...

— Хмм? — Беше се пробудил и я наблюдаваше. Тази сутрин изглеждаше някак по-млад. Сънят беше заличил бръчките по лицето му. — Нима още си тук?

— Това е моят дом. Къде бих могла да отида?

— Да се върнеш в магазина, може би. И да потърсиш друг, по-подходящ съпруг.

— Искам само този — отвърна тя нежно.

Пое ръката му и целуна изранените му кокалчета.

— Колко е часът? — попита той.

— Часовникът удари шест преди малко. Да отворя ли капациите?

— Да.

Тя се измъкна от чаршафите и се приближи до прозореца. Отвори капациите. Улицата беше безлюдна и смълчана. Над покритите с мъх плочи на покрива се синееше безкрайността на небето. Тя се обърна към него и се усмихна, изпитала изведнъж безмерна радост.

— Не е ли прекрасно утрото?

Той се беше повдигнал на лакът и я наблюдаваше с напрегнат син взор.

— Свали си нощницата — помоли я тихо.

Усмивката ѝ се стопи.

— Какво?

— Искам да те видя гола.

— Франсес, не! — Въпреки изминалата нощ идеята я ужаси, особено сега, когато беше с толкова голям корем. — Не мога!

— Аз съм ти съпруг — рече той, — а все още не съм те виждал гола. Свали я!

— Ами коремът ми...

— Ела тук — нареди той.

Почувства се неловко и се поколеба, но приближи до леглото и седна там, където ѝ посочи. Той се протегна и разкопча малките копченца на шията ѝ. Кончита наведе глава, страните ѝ пламнаха. Нощницата се плъзна по раменете ѝ и се събра около бедрата.

Тялото ѝ, както и лицето, притежаваше деликатна, изтънчена красота. Слабото ѝ тяло беше украсено сега от наедрелия корем и предизвикателно вирнатите гърди. Но дори и така тя изглеждаше нежна като кошута. Ръцете ѝ шията ѝ бяха слаби, а зърната на гърдите ѝ изкусителни. Нощницата скриваше останалата част от нея.

Той усети облекчението ѝ, когато откри, че го е заинтригувала сексуално. Облекчение, че мистериозността ѝ ще надмогне ласките на някоя далеч по-пищна жена.

— Може ли да ти призная нещо? — попита той едва чуто. — В началото те мислех за прекалено слаба. Сега откривам какъв късметлия съм. Ти си прекрасна! — Тя се взря смутено в килима. — Дори и с този голям корем. — Той се усмихна.

Кончита отказваше да вдигне поглед или да каже каквото и да било.

— А ти, не искаш ли да ме видиш? — попита той. — Не съм, разбира се, красив като теб. Беязан съм. Нали знаеш...

Тя кимна вместо отговор.

Франсес отметна завивките и откри голото си тяло. Кончита се извърна леко към него.

Единствените голи мъже, които беше виждала до този момент, бяха тези от репродукциите на римски статуи в книгите ѝ. Ала тялото на Франсес не беше от студен и сив камък. Раменете му бяха широки и мускулести, гърдите и коремът — покрити с тъмни къдрави косъмчета. Те стигаха чак до слабините му и обгръщаха мъжествеността му.

Бедрата му рязко контрастираха с великолепия му торс. Някога е бил много красив мъж, но сега тази красота беше осакатена, сякаш отразена в криво огледало. Франсес се обърна на една страна и показа назъбените, ясно личащи белези, които обезобразяваха дясното му бедро и таза.

Тя само промълви жалостиво името му, когато видя ужасното зло, което му бяха причинили.

— Два куршума — рече той сериозно. — Първият е влязъл оттук и е излязъл тук, отпред. — Той сложи пръст на звездообразния белег на хълбока си. — Другият се е забил тук, в ставата. Три пъти трябваше да ме оперират, за да извадят малките парченца кост. Сега е почти неподвижен.

Тя се обърна изцяло към него и докосна плахо с пръсти бележите. Кожата му беше топла. Той наблюдаваше лицето ѝ, вперил тъмносиния си взор.

— Грозни са, направо отвратителни — каза той, — но свикнах. Надявам се и ти да го сториш.

— Никога няма да свикна с такава жестокост — отвърна тя тихо. — Боли ме само като ги гледам.

— Имам късмет, че не умрях тогава. Щях да съм мъртъв, ако не беше майка Жозепа. И монахините.

— Но ти продължаваш да не вярваш в Бога? — попита тя и го погледна в очакване.

— Вярвам в човечността. Не Бог ме спаси. А една жена. Милостива жена, точно като теб. — Той се усмихна. — Погледни какво направи.

Докосването ѝ му беше повлияло по непонятен начин. Тя понечи да отклони поглед.

— Това иде да покаже за колко красива те смятам — рече той, без да се притеснява от внушителната си ерекция. Пое ръката ѝ и я насочи към слабините си. — Това е просто мъжки член — рече нежно и задържа ръката ѝ. — Нараних ли те снощи?

Тя поклати безмълвно глава. Мъжествеността му изпълваше дланта ѝ и пулсираше в съзвучие със сърцето ѝ.

— Но не беше и блаженство, нали?

— Беше толкова хубаво — отвърна тя смутено, с пламнало лице.

— Ела — прошепна той и я дръпна към себе си малко грубо.

Тя се подчини и легна до него, а той окончателно смъкна нощницата ѝ. Триъгълникът между бедрата ѝ забулваше нежнорозовата женственост. Той погали корема ѝ, силно заоблен от напредналата бременност. Кончата затвори очи. Франсес се наведе и

целуна гърдите ѝ, което я накара да потръпне. Докосването на устните му до зърната ѝ я смути.

— Сладка си като мед — промълви той с дрезгав глас. — Тази сутрин ще се постарая да бъде по-добре.

Устните им се срещнаха и езиците им се преплетоха в ласка, която според нея беше най-хубавата част от снощните им преживявания. Но сега той не беше толкова нежен, а по-скоро настоятелен. Почувства в него нещо животинско, което я разтревожи. Тя усети как пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ, за да докоснат най-съкровеното ѝ място. Тя се остави на волята му, тъй като начинът, по който беше легнала, не ѝ позволяваше да избегне докосването му.

Гледката на голото ѝ тяло ли го беше възбудила така, запита се тя, изтръпнала от ужас? Често беше чувала, че веднъж някой мъж да види част от тялото на жена, пък било то и прасеца, то той се превръщал в похотлив звяр.

Но пламенните му ласки се отразяваха и на нея. Когато я погали между бедрата, тя вече беше влажна, а малката тичинка между венчелистчетата — нежна и набъбнала. Усети как пръстите му я докоснаха, а усещането, което този допир породил, я накара да простене. Първият звук на споделената любов, който досега беше издала.

Отвори очи и видя, че я наблюдава със замъглен поглед.

— Желая те! — прошепна той.

Кончита обви с ръце врата му и тръпката, която усети в корема си, ѝ подсказа отговора.

— Аз също те желая — отвърна тя, без да осъзнава докрай значението на тази фраза.

Ласките му бяха бавни и ритмични. Желанието им се запали и рязко се разгоря. Само след няколко минути и нейният поглед се замъгли, сякаш беше пила прекалено много вино. Истинското разкриване настъпи, когато той сластолюбиво и по недвусмислено греховен начин се зае да я милва. Желанието я връхлиташе на вълни. Носеше я сякаш по бурното течение на река.

Кончита се притисна към него, изгубена в напирания да се разрази екстаз. Ако усетеше, че става непосилно, разтревожи се тя, щеше да изгуби свят. Щеше да се отпусне и да изпадне в безсъзнание.

Но дори и когато удоволствието стана прекалено наситено, тя не припадна. Напротив, възвиси се още по-високо.

Франсес наблюдаваше как тялото ѝ се извива към него, видя как лицето ѝ порозовя и придоби някак отчуждено изражение. Той почувства неимоверна радост, че това деликатно, лутащо се в емоциите си създание е негова съпруга. Беше се опасявал, че Жерард Масагер е убил способността ѝ да изпитва удоволствие. Ала осъзна, че неволно отправя благодарност към Светата дева за насладата, която изпитваше тази жена.

Спомни си за всички жени, на които беше доставял удоволствие преди нея и беше щастлив, че уменията му не бяха потънали в забрава. Продължи удоволствието както само той си знаеше. Искаше и тя, и той, да изпитат неземно удоволствие и завинаги да запомнят съприкосновението.

Когато усети, че е настъпил подходящият момент, той легна върху нея.

— Уверявам те, този път ще бъде различно — прошепна и обви краката ѝ около кръста си, като внимателно проникна в меката ѝ сърцевина.

Дишането ѝ се беше учестило, устните ѝ се бяха разтворили, а под сведените ѝ клепачи се процеждаха сълзи. Той се отпусна бавно върху нея.

Кончита не можеше да повярва, че се случва нещо толкова прекрасно. Когато навлезе дълбоко в нея, сякаш жарта разтопи цялото ѝ тяло.

Преди той да успее да помръдне, тя извика силно, а тялото ѝ потрепери конвулсивно. Отвори очи, но той не можеше да се закълне, че наистина го вижда. Голяма болка, голямо удоволствие. И двете имаха един израз. Безпомощната душа се луташе, надхвърлила пределите на поносимостта. Сякаш пеперуда, попаднала в мрежата. Той усети как ноктите ѝ се забиха в раменете му, усети как женствеността ѝ потрепери. Най-накрая той се предаде и с един-единствен тласък я изпълни.

Бученето в ушите и енергията, която струеше от него, сякаш продължиха цяла вечност.

После тя го прегърна и се разрида така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне. Той я прегърна нежно и уморено.

Когато се успокои и се сгуши подмамена от съня в обятията му, я целуна по устните.

— Не се боиш вече от мен, нали? — прошепна той.

Тя поклати глава.

— Не знам какво се случи.

— Онова, което трябваше да се случи — усмихна се той.

Кончита го погледна с блестящи от сълзите сиви очи.

— Винаги ли става така?

— Ако всичко е наред, да.

Тя докосна с ръка рамото му и следите от ноктите си по загорялата му кожа.

— Сигурно съм много порочна, щом ми доставя такова удоволствие.

— Порочна ли? — засмя се той.

— Правил си го и преди, нали? — промълви тя със замъглен поглед. — С много други жени преди мен.

— Преди много, много време — отвърна той тихо. — Ти си единствената жена, която съм докосвал от осем години насам.

Тя се замисли. Осем години бяха много време.

— Обичаше ли ги? — попита.

— Не, разбира се, че не. — Франсес се усмихна. — Ти си единствената, която съм обичал.

— О, Франсес! — възкликна тя и го прегърна. — Аз също те обичам. Повярвай ми, повярвай ми...

До втората половина на март зимните бури бяха започнали да оредяват. Дните станаха по-дълги и по-топли. Морето вече не беше сиво и бурно, а отразяваше усмивката на небето. Пролетта в Испания настъпваше.

Един следобед, докато работеше в кухнята, Кончита усети как бебето ритя по-силно откогато и да било. Тя сложи ръка на гладкия си, наедрял корем, погълната от странните движения на плода, които напиреха в утробата ѝ.

Изтръпна. Събитието се очакваше след месец, а бебето сякаш проявяваше нетърпение да излезе на бял свят.

Нито една от роклите не ѝ ставаше вече. Беше променила и походката си. Стъпваше с нетипично за нея поклащане, почти толкова тромаво, колкото и куцация Франсес. Не можеше да намери удобен начин, по който да легне. Имаше ноци, когато не успяваше да мигне и просто седеше до Франсес, вирайки се угрижено в тъмното.

Сърцето ѝ преливаше от обич към детето, което щеше да се роди. Копнееше да го почувства в прегръдките си, да усети как суче от гърдата ѝ, която вече пускаше мляко.

Чуваше отмерените удари на чука на Франсес долу в ковачницата. Дотук бракът им се беше оказал неочаквано щастлив. Той никога не си беше представял, че могат да имат толкова наситен с взаимност и любов живот. Кончита знаеше, че много жени гледат на брака като на тегоба или на нещо още по-лошо. Отначало се срамуваше от невъздържаното удоволствие, което изпитваше, когато се любеха. Сега обаче просто приемаше щастливия си късмет със същата благодарност, с която приемаше и всичко останало в съвместния им живот.

Франсес беше забележителен човек. Под грубата му външност се криеше безмерна доброта и нежност, което продължаваше да я озадачава. Макар обноските му да не бяха изтънчени, той притежаваше изключително мъдър поглед върху нещата и беше добре информиран за промените, които ставаха в света.

Беше я дарил с ново светоусещане. Понякога обаче у нея се прокрадаваше мисълта, че и тя го е спасила така, както и той нея. На това явно се дължеше всичко.

Тя се върна при каменната плоча, на която месеше тестото за хляба. Кухнята и останалата част от къщата се бяха преобразили след женитбата им. Сега всичко беше боядисано в бяло и блестеше от чистота. Накара Франсес да измаже и вароса стените, както и да постави нов, по-широк прозорец, през който да влиза повече светлина. На една от стените, над малката дъбова маса, на която се хранеха, висеше редица тенджери и тигани, специално направени от Франсес за нея.

В малка облицована ниша беше поставила гипсова Мадона. Кончита благоговееше пред *La Purisima*^[6] и пред нейната отдаденост на бъдещото майчинство.

Тя се взря в чистото, изрисувано лице, докато месеше, и се помоли наум. Леко раждане. Да пребъде любовта им с Франсес. Светото лице сякаш ѝ се усмихна, както ѝ се беше струвало много други пъти преди това.

Шумът долу от ковачницата беше замрял. Чуваха се гласове. Долови боботенето на автомобил, който явно беше спрял в тясната уличка пред къщата. Отначало си помисли, че в ковачницата са дошли клиенти, но гласовете се извисиха гневно и преминаха във викове.

Сърцето ѝ заби тревожно. Кончита събра дългите поли на роклята с брашнените си ръце и затича надолу по стълбата.

Ковачницата ѝ се стори препълнена с униформени полицаи. Всъщност бяха четирима войници, наобиколили Франсес. Всички носеха пушки с щикове. Токите на кожените им колани и месинговите копчета блестяха на червената светлина на огнището.

Франсес се беше изправил срещу тях с чук в ръка като бик, готов да се хвърли напред.

— Франсес! — извика Кончита ужасено. — Какво се е случило? За какво ви е притрябвал съпругът ми?

— Опит за убийство — отговори рязко червенобузест мъж.

— Убийство?!

— Някакво копеле анархист е стрелял снощи срещу дон Пако Масагер. Напълнил е лицето му със сачми. Може да си загуби едното око. Кажете му да остави чука!

— Нямам нищо общо с това — изръмжа Франсес. — Никога не съм имал оръжие.

— Оставете чука! — извика червенобузестият.

Кончита разбута войниците и си проправи път към Франсес. Стисна го за ръката и изопна гърди. Сивите ѝ очи блестяха на бледото лице.

— Какво ще правите с него?

— Искаме само да го разпитаме. Пуснете го, сеньора.

— Но той не би могъл да има нищо общо с това! Цялата нощ е бил с мен!

Един от войниците се засмя.

— Да не би да мислите, че не сме чували тази история и преди?

— Но защо му е да върши подобна лудост? За какво му е да стреля по дон Пако? — попита тя червенобузестия, който явно беше с

по-горен чин.

— Защо? Очевидно е защо — отвърна мъжът. — През последните шест седмици имаше стачка в мелницата на Масагер в Палафрюгел. Както винаги анархистите се домогват до властта. Съпругът ви е главният заподозрян.

— Дори не съм се доближавал до проклетото място — отвърна Франсес ядосано.

— Така ли? Чували са ви да изричате заплахи срещу семейство Масагер.

— Гнусна лъжа!

— Заплашвали сте грозно дон Жерард. Казали сте, че ще го тикнете в ковчега.

— Не — отговори кратко Франсес. — Предложих да му направя здрава ключалка за ковчега. Има разлика.

— Отведете го!

Един от мъжете сграбчи Кончита за рамото и се опита да я отблъсне грубо настрана. Тя изкрещя и Франсес се извъртя към войника с почервеняло от ярост лице и вдигнат чук. Войникът отстъпи уплашено.

— Ако някой от вас я докосне отново — процеди той, — ще го направя на пихтия.

Червенобузестият зареди пушката си.

— Нима искате да изстреляме няколко куршума във вас, и то пред бременната ви съпруга?

Франсес бавно отпусна чука. Двама от войниците веднага пристъпиха напред. Избутаха Кончита настрана и сграбчиха ковача за загорелите ръце, извиха ги назад и му сложиха белезници. Металните скоби едва обгърнаха китките му.

Кончита не можа да направи нищо. Само стоеше и гледаше как го отвеждат. Заплака от безпомощност.

— Не плачи — рече той тихо през рамо. — Ще се върна след час-два.

Тя така се хвърли към него, че едва не го събори.

— Но какво ще ти сторят?

— Само ще ми зададат няколко въпроса и всичко ще приключи. Случвало ми се е много пъти преди това. Не се тревожи за мен.

— Какво да направя, за да ти помогна?

— Нищо.

— Да потърся ли адвокат?

— Ако е невинен, значи няма нужда от адвокат, сеньора. Ще го заведем в *comisaria*^[7] с Редондо. Останалите двама ще претърсят къщата за оръжие.

Не позволиха на Франсес да си вземе дори патериците. Отчаяна и обляна в сълзи, Кончита ги сподире, докато го отвеждаха към паркираната отпред кола.

— Отивам веднага да намеря адвокат — извика тя след него.

Той се извърна и ѝ извика:

— Внимавай само да не подхвърлят доказателства в къщата.

Набутаха го в черната кола и потеглиха. Улицата беше пуста, но тя беше сигурна, че мнозина от съседите им са се залепили за прозорците и гледат какво става. Тя се върна вътре задъхана. Изведнъж я преряза силна болка в корема.

Загубила ума и дума, тя се отпусна на най-близкия стол. Болката прониза сърцето и гърба ѝ. Тя се помоли наум: „*Purísima Virgen*^[8], не сега!“.

Отведоха Франсес в *comisaria*. Буквално го влачеха. С оковани в белезници ръце и без патерици, той беше безпомощен. Сложиха го да седне пред някакво бюро, където подписаха и подпечатаха няколко документа. После го смъкнаха по стръмни стълби в подземие то на сградата.

Килията, в която го вкараха, беше малка и празна. От тавана висеше само гола крушка. Слабата ѝ светлина едва осветяваше лицето на мъжа, когото завари там.

— Казах ти, че очаквам с нетърпение следващата ни среща, ковачо. — Жерард Масагер се подсмихна по обичайния си начин. — И ето че този момент настъпи.

Вратата на килията се затръшна зад гърба му. Войниците стегнаха силно ръцете на Франсес, така че да го накарат да остане изправен.

— Нямам нищо общо — промърмори Франсес. — Стрелбата не ми е по сърце.

Жерард запали цигара и преднамерено лениво издиша дима.

— Така ли? — рече той между виещите се облаци. — Вие, анархистите, използвате какви ли не средства. Бомби, пушки, ножове.

— Той се подсмихна. — Как е малката ти женичка, между другото? Чувам, че бебето се очаква всеки момент. Много безотговорно от твоя страна да те арестуват в навечерието на щастливото събитие.

— Не съм стрелял по баща ти.

— Предстои да разберем.

— Няма нищо за разбиране.

— А може и да има. Всъщност, почти съм склонен да ти повярвам. Не те виждам никак да се прокрадваш в тъмното с пушка в ръка. Твоят подход е доста по-директен.

— Щом си наясно, тогава ме пусни.

— Да те пусна ли? Всъщност, ковачо, имаш много хаплив език. Ала не си си полезен. Трябва да те научим на малко подобри обноски. — Тъмните му очи фиксираха злобно Франсес. — Боя се, че урокът може да е болезнен.

— Ами да започваме.

— Налага се — отсече Жерард с видимо удоволствие.

Той издуха за пореден път демонстративно дима от цигарата си и кимна. Една тояга се стовари в тила на Франсес. Зашеметен от удара, той се отпусна на колене. Но някой го изправи, за да е готов за следващия удар.

Двама войници претърсваха флегматично ковачницата, като оставяха инструментите на Франсес в пълен безпорядък.

— Нищо няма да намерите — заяви гневно Кончита. — В тази къща никога не е имало оръжия!

— Следваме заповеди — изръмжа единият от тях. — Трябва да претърсим къщата. Качваме се горе.

Утробата ѝ беше прерязана от нов силен спазъм. Тя обгърна корема си и изпъшка от болка.

— *Caramba*^[9] — процеди другият учудено. — Нали не се започва?

— Аз... не знам — изрече тя задъхано. По лицето и шията ѝ се стичаха капки пот. — Ааа! Ааа!

Двамата мъже се спогледаха, после се извърнаха към жената, която се гърчеше от болка и притискаше корема си.

— Хайде — каза по-старшият от тях тихо, — да се махаме оттук, преди кравата да се е отелила.

— Ами обискът?

— Какво за него? Остави. Да вървим.

— Но лейтенантът каза...

— Тук няма нищо — отвърна другият. — Хайде.

Минаха покрай Кончита и затръшнаха вратата.

Опита се да овладее силната болка, която сякаш я разкъсваше отвътре. Но тя се подновяваше и я оставяше без дъх. Искаше ѝ се да легне на пода и да се свие на кълбо. Бореше се с всички сили. Не още! Не още...

Пое си бавно въздух и се опита да се успокои. Насили се да стане. Чувстваше се ужасно натежала, сякаш бебето в нея беше от олово.

Тръгна възможно най-бързо към къщата на баща си. Знаеше, че по това време той е в магазина. Малкото звънче иззвънтя, когато отвори вратата и влезе.

— *Tresor*^[10] — Пълното лице на баща ѝ доби разтревожено изражение, когато я видя. — Какво има, дете мое?

— Франсес — промълви тя разтреперано. — Дойдоха от *guardia civil* и го арестуваха.

Той бързо заобиколи тезгяха с разтворени обятия.

— Боже милостиви! За какво?

— Казват, че някой е стрелял по Пако Масагер миналата вечер.

— О, Исусе! Този побъркан глупак!

— Но Франсес беше с мен през цялото време!

Той я хвана за раменете и я накара да го погледне в очите.

— Сигурна ли си?

— Татко! Разбира се, че съм сигурна! Знаеш, че Франсес никога не би направил подобно нещо.

Магазинерът изруга под нос.

— Правил е и по-ужасни неща. Да не би да го прикриваш?

— За бога, разбира се, че не!

— Какво нещастие. А и ти, в това положение! О, господи, защо те дадох на този луд човек?

— Имаме нужда от адвокат — умолително произнесе тя.

— Знам ги аз онези проклетници адвокатите. Само ще си хвърлим парите на вятъра. О, защо позволих на този неуравновесен тип да те вземе...

— Татко, моля те!

— Дай ми малко време да си подредя мислите, момичето ми.

— Но, татко, няма време — изрече тя и очите ѝ отново започнаха да се пълнят със сълзи. — Нека да отидем в Палафрюгел и да наемем адвокат!

Звънчето отново извъня. Беше сбръчканият нисък дърводелец Жозеп Арно.

— Дон Жозеп — обърна се отчаяно Кончита към него, — току-що отведоха Франсес!

— Знам — отвърна Жозеп Арно и наведе глава.

— Обвиняват Франсес, че се е опитал да застреля Пако Масагер снощи. Казах им, че през цялото време е бил с мен, но те ми се изсмяха в лицето.

— Никой друг ли не е виждал снощи Франсес?

— Не — отвърна тя унило. — Той работи до късно, после вечеряхме и си легнахме, както всяка друга вечер.

— Споменаха ли по кое време е станала стрелбата? — попита дърводелецът.

— Някъде около десет часа по думите им.

— Много добре. — Той кимна. — Впрегнал съм коня. Трябва да дойдете с мен.

— Къде?

— До *comisaria* в Палафрюгел. Ще се закълна, че снощи съм бил с Франсес.

Тя го изгледа недоумяващо.

Марсел Барантес изсумтя.

— Но това би било лъжесвидетелстване, Жозеп Арно!

— Лъжа или не, ще го направя. Ние, занаятчиите, трябва да се поддържаме.

— Тогава и ти не си по-добър от тях.

Кончита беше пребледняла.

— Но... дали ще ти повярват?

— Всички ме познават — вдигна рамене дърводелецът. — Знаят, че съм честен човек. Не могат да го задържат, ако има сигурно алиби.

В гърлото ѝ беше заседнала буца. Тя сграбчи възлестата ръка на дърводелеца и я притисна до устните си. Жозеп Арно притеснено я издърпа и я потупа по рамото.

— Не ставай глупава. По-добре да побързаме.

— Ти си полудял! — изрече магазинерът неразбиращо. — Не се замесвай в това, Кончита...

Ала тя вече му беше обърнала гръб и бе последвала Жозеп Арно. Звънчето отново иззвънтя, когато вратата на магазина се хлопна след тях.

Беше късно следобед, когато Кончита и Жозеп преминаха през тухления портал на управлението, където се помещаваше *guardia civil* в Палафрюгел.

— Не казвай нищо — предупреди я той. — Остави ме аз да говори. През цялото време. Разбра ли?

Кончита кимна. Ужасните болки бяха се подновили по време на пътуването с каруцата от Сан Люк, но тя беше стискала зъби и не беше споменала нищо на спътника си. Струваше ѝ се, че вътрешностите ѝ се разкъсват. С една ръка притискаше корема си, а с другата държеше гърлото си.

В участъка цареше невъобразим хаос от униформи, знамена и мръсотия. Нисичкият дърводелец, следван от Кончита, бавно си проправяше път до вратите на разни кабинети, като избягваше или преодоляваше непредвидени препятствия, докато най-накрая в един мрачен коридор попаднаха на *teniente*^[11], който явно разполагаше с необходимата власт и компетенции.

— За какво е всичко това? — попита раздранено той, когато млад постови ги въведе в кабинета му. Големи мустаци придаваха на лицето му суров израз. Косата му беше зализана назад и разкриваше ниско, смръщено чело. Той премести тъмния си поглед от Жозеп Арно към Кончита. — Кой са тези хора?

— Името ми е Жозеп Арно, ваша чест — изрече дърводелецът почтително.

Лейтенантът го изгледа подозрително.

— Изглеждаш ми познат. Бил ли си тук и преди?

— Аз съм дърводелецът на Сан Люк — обясни Жозеп Арно. — А това е съпругата на Франсес Едуард.

Лейтенантът изсумтя.

— Това име ми е доста добре известно. За какво сте тук?

— Ваша чест, Франсес Едуард е подложен на разпит за предполагаемо участие в престъпление, което...

— Няма нищо предполагаемо — сръза го офицерът. — Миналата вечер, близо до Сан Люк, някой е стрелял по сеньор Масагер и едва не му е отнесъл главата. По всичко личи почеркът на анархистите, Жозеп Арно. Няма нужда да търсим виновниците много надалече.

— Но, ваша чест, Едуард не би могъл да бъде отговорен за това деяние. Той беше в компанията ми няколко часа снощи вечерта. От шест часа докъм полунощ.

— Ах, ти, жалък лъжец!

— Това е истината.

Лейтенантът вирна брадичка и изгледа в упор набръчканото лице на Жозеп Арно. Дърводелецът почтително мълчеше, стиснал с две ръце шапката си.

— Да не би това да е — процеди той ядно най-накрая — някакъв опит за възпрепятстване на правосъдието?

— Ни най-малко, ваша чест — отговори покорно Жозеп Арно. — Мислех, че тази информация ще ви е от полза.

— Тази информация ли? Тези глупости, искаш да кажеш. Франсес Едуард е яростен анархист.

— Но той, ако позволите, е давал воля на яростта си в ковачницата, когато е било извършено престъплението. Готов съм да се закълна пред правосъдието, ваша чест. — Жозеп Арно погледна Кончита, която стоеше преbledняла до него. Той се изкашля. — Госпожата се безпокои извънредно много за съпруга си. Ваша чест едва ли е пропуснал да забележи състоянието ѝ.

Teniente погледна корема на Кончита.

— И слепец би забелязал състоянието ѝ. Колко дълго каза, че си бил с ковача?

— От шест часа до около единадесет и половина, почти дванадесет вечерта — каза Жозеп Арно.

— И твърдиш, че през цялото време си бил с него?

— През цялото време. Както ви казах, мога да се закълна. Нека дойде съдия...

— Престани да ми досаждаш с тези приказки за съдия, човече! Не се намираш в съдилище. — Той излезе от кабинета си и ги остави да стоят пред писалището му.

— Ще повърна — въздъхна Кончита.

Дърводелецът я прегърна през раменете.

— Потърпи — посъветва я той. — Изчакай, докато излезем навън.

Нов пристъп на болка я сряза. Тя изскимтя, притиснала корема си отдолу с две ръце.

— Това също не го прави — рече той и потупа със съсухрената си ръка нейната. — Един син на анархист не би си позволил да се роди в *comisaria* на *guardia civil*.

Тя се засмя през сълзи.

— Кълна се в едно нещо — промълви тя през сълзи, — детето ми няма да бъде анархист.

Чакаха почти четвърт час. На Кончита ѝ се стори, че измина цяла вечност. Силните болки в утробата ѝ зачестиха, което беше признак за приближаващото раждане. Най-накрая *teniente* се върна.

— Ще трябва да подпишете изявление, Жозеп Арно — рече грубо той. — Няма нужда да намесваме съдилищата.

— Разбира се, ваша чест. А... Едуард?

— Все още го разпитват.

— Но ще го пуснат, нали? — попита Кончита отчаяно.

— Когато разпитът приключи. — Лейтенантът подаде един формуляр на Жозеп Арно. — Попълнете го. После напишете изявлението си от другата страна.

— Може ли да го изчакаме? — попита тя.

Той вдигна поглед към Кончита.

— Не и тук. В двора има пейки.

Жозеп Арно потопи писалката в мастилницата и леко изплезил език, започна да пише.

Седнаха да изчакат на една каменна пейка. Възрастните мъже в двора ги оглеждаха, шушнеха си нещо и бързаха да се отдалечат. Около тях се завъртя някакъв просяк и започна да хленчи, докато

Жозеп Арно не му подхвърли дребна монета, придружена от ругатня, за да се махне.

Чуха часовника на църквата „Сан Мартин“ да удря девет часа. В този миг вратите на *comisaria* се разтвориха. Кончита видя Жерард Масагер да излиза заедно с други двама мъже. Смееха се. При тази гледка сърцето на Кончита изстина. Какво правеше той тук? Тя го проследи как се качва на колата си и потегля. Зашепна беззвучно молитви за съпруга си. Какво ли му бяха сторили?

Когато съвсем се стъмни, вратите на *comisaria* се разтвориха отново и от устните на Кончита се изтръгна вик. Широкоплещтата фигура на Франсес се олюляваше.

— Благодаря ти, Господи! — възкликна Жозеп Арно, преди да се втурне към него.

Кончита изплака, когато видя лицето му. Беше толкова подпухнало от побоя, че едва виждаше. Долната му устна беше сцепена, носът му — счупен, а дясното му ухо — пълно със съсирена кръв.

— О, Франсес! — извика тя. — Какво са ти сторили?

— Просто... ме погалиха — отвърна той, едва раздвижвайки устни.

— Съвсем са ти променили физиономията — изръмжа Жозеп Арно и прехвърли едната ръка на Франсес през врата си. — Искаш ли да потърся доктор?

— Не. Просто... искам... да си отида вкъщи.

Жозеп Арно успя да го качи в двуколката с големи усилия. Кончита ги последва. Едва се държеше на краката си. Дърводелецът шибна коня с юздите и те се понесоха в тръс по пътя нагоре към Сан Люк. Над главите им студено блестеше луната. Франсес потърси ръката на Кончита. Тя стисна неговата, като едва се сдържаше да не се разридае на глас при вида на онова, което му бяха сторили.

— Как е... бебето?

Избърса очи и произнесе с треперещ глас.

— Ами... днес следобед той рита особено силно.

Франсес обърна обезобразеното си лице към нея. Тя видя, че се опитва да отвори подутите си клепачи, за да я погледне.

— Той та той — промърмори Франсес. — Винаги той. Ами ако... ако е тя?

— Още по-добре. Момичетата са по-обичливи.
Той стисна ръката ѝ.

По-късно, когато вече лежах в леглото, тя му заговори тихо.

— Франсес, не бих понесла повторно всичко това. Не бива да обричаме и децата си на подобен живот.

Той я погали по лицето и замълча.

— Искам да ми обещаеш нещо — продължи тя. — Обещай ми, че ще се откажеш от политиката. И от идеите си. Заради мен. Заради децата ни. Но най-вече заради самия себе си.

На 14 април 1918 година, неделя, раждането започна. Контракциите зачестиха призори, а в осем сутринта извикаха акушерката.

Преди да удари дванадесет на обяд в спалнята над ковачницата бебето се роди. Точно девет месеца, след като Жерард Масагер я беше изнасилил при кладенеца Фонтанер.

Раждането премина сравнително леко и веднага щом изкъпаха бебето, Кончита го взе в прегръдките си и му даде да суче за пръв път. Франсес беше неотлъчно до нея. Седеше и ги гледаше. Лицето му започваше да се оправя и той вече можеше да се усмихва, без това да му причинява болка.

Беше момиче. Новината за благополучното раждане беше разнесена из цялото село по-късно същия ден от Марсел Барантес. Франсес и Кончита решиха да я кръстят на името на майката на Франсес.

Нарекоха я Мерседес. Мерседес Едуард.

[1] Guardia civil (исп.) — вид селска и пътна полиция в Испания.
— Б.пр. ↑

[2] Casique (исп.) — едър земевладелец, влиятелен човек. —
Б.пр. ↑

[3] Олеография — начин за изработване на хромографски копия от рисувани с маслини бои картини върху специална хартия. — Б.пр. ↑

[4] Брусилов, Алексей Алексеевич (1853–1926) — руски военен деец. Кавалерийски генерал, командващ 8-ма армия, през 1916 г. става главнокомандващ на Югозападния фронт и осъществява успешно настъпление на руските войски (т.нар. Брусиловски пробив.) През 1920 г. се присъединява към Червената армия. — Б.пр. ↑

[5] En famille (фр.) — по семейному. — Б.пр. ↑

[6] La Purisima (исп.) — Пречистата Дева Мария. — Б.пр. ↑

[7] Comisaria (исп.) — полицейски участък. — Б.пр. ↑

[8] Purisima Virgen (исп.) — Пречиста Дево. — Б.пр. ↑

[9] Caramba (исп.) — по дяволите. — Б.пр. ↑

[10] Tresor (исп.) — съкровище. — Б.пр. ↑

[11] Teniente (исп.) — лейтенант. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ПОСРЕДНИКЪТ

Юли, 1973

Тусон, Аризона

Мъжът слезе по стълбите. Носеше поднос с храна. Подземието беше студено, просторно и празно.

В единия ъгъл бе изидана килия от тухли, подредени равно, умело. Килията не заемаше много място.

Стените ѝ стигаха до тавана и ограждаха пространство, достатъчно да побере леглото на момичето, както и площ, където да стъпва, когато ѝ се налага да използва тоалетната. Вратата бе от стомана, касата също.

Нямаше, разбира се, прозорци с външен изглед, макар че се виждаха две решетки, през които влизаше въздух от подземието.

Мъжът се взираше в тухлената стена.

Какво ѝ имаше?

Приличаше на треска. Или може би се опитваше да го измами. Не, не беше сигурен.

Ами ако агонизираше или вече бе умряла вътре? Той се помъчи да запази спокойствие. Мислеше по-добре, когато беше спокоен. На зазоряване бяха започнали да се случват обезпокояващи неща. Трябваше да овладее положението.

Ослушва се дълго. Не се чуваха никакви звуци. Сложи си качулката и влезе.

Зеленият ѝ взор срещна неговите тъмни очи с неочаквана настоятелност. Беше облегнала гръб на стената, свила колене към гърдите си. Лицето ѝ беше изпито, сивкаво. Трепереше по-силно отпреди. Зъбите ѝ тракаха. Изглеждаше зле, още по-зле отпреди, но поне беше в съзнание.

— Защо го правиш? — попита тихо. — Нима ще ме оставиш да умра тук?

Той погледна подносителите. Храната си стоеше недокосната. Но беше изпила цялата кана с вода.

— Това отвличане ли е? Поиска ли вече откуп от баща ми?

Мускулите на краката и лицето ѝ потръпваха конвулсивно. От време на време дори подскачаха, сякаш придърпвани с невидими нишки.

— Изпрати ли му онази снимка, която ми направи?

Той продължаваше да я наблюдава.

— Не искам много. Не че няма пари. Просто няма да пожелае да плати. Ще ме остави да умра. Само ще си загубиш времето.

Усети вонята. Мирис на повръщано. Мирис на пот. Странна, химична миризма. Горчива. Миризма на болест.

— Какво ти е? — попита той. — Болна ли си?

— Не — отвърна тя.

— Защо тогава трепериш? Какво ти е?

— Нищо ми няма! — Но едното ѝ око потрепна, като че имаше тик. Той забеляза колко силно стискаше краката си. Кокалчетата ѝ бяха побелели от усилието.

— Защо крещиш тогава?

Тя не отговори.

— Ако си болна, мога да ти намеря лекарства.

Изгледа го. Устните ѝ трепереха.

— Обезболяващи. Кодеин.

— Значи си болна — рече ядосано той. — Защо ме лъжеш? Какво ти е?

— Страх ме е! — извика тя. — Страх ме е. Това е...

— Не бива да се тресеш така — каза той още по-тихо. Разбираше, че нещо не е наред с момичето, но нямаше смисъл да спори с нея. — Следващия път, когато дойда, ще ти донеса малко аспирина — обеща ѝ той.

— Не! Кодеин.

— Ще видим. — Той вдигна подноса и си тръгна.

— Моля те...

Той се обърна.

— Хартия. За тоалетната. Моля те.

Той кимна и излезе. Стоманената врата се затръшна след него. Тя чу как ключалката щракна и механизмът вътре се превъртя.

В килията настана тишина. Тя опря чело на коленете си и безутешно заплака.

Коста Брава, Испания

— Онова, с което трябва да сте наясно — каза Хоакин де Кордоба, — е, че на първо място става дума за парите. Те са и на първо, и на последно място. Винаги в такива случаи става дума за пари.

Той внимателно остави чашката върху чинийката. Финият порцелан беше майсенски, част от сервиз, които струваше десетина хиляди долара.

Стаята, където седяха, беше декорирана в жълто, което блестеше на вечерните лъчи на слънцето. Удобните столове и канапета бяха тапицирани в дамаска на райета от периода на Регентството^[1]. Силно драпирани завеси от яркожълта коприна висяха на прозорците. На пода имаше огромен тъкан вълнен килим — великолепна поляна от алени и тюркоазени цветя върху фон с охрен цвят.

Колекцията от английски и немски порцелан беше изключителна. Картините също. Най-голямата от тях бе окачена на стената в дъното и представляваше залез от Викторианската епоха. Богатият ѝ колорит чудесно хармонираше с цветовете в стаята.

Професията на Де Кордоба го беше отвеждала в домовете на много богати хора. Той винаги се опитваше да прецени размера на демонстрираното от обитателите богатство. В случая отговорът беше от по-често срещаните — прекалено голямо.

Онова, което правеше тази къща различна от останалите обаче, беше, че тя бе обзаведена по особено оригинален начин. Вкусът беше завиден.

Той огледа двете жени. И двете бяха облечени в изискани ленени костюми в пастелни тонове, подбрани според атмосферните условия за деня. И двете носеха скъпи бижута. По-младата — диамантена гривна, а по-възрастната — изящен часовник, марка „Баум & Мерсие“.

Мерседес Едуард беше може би на около петдесет и пет. Ала тялото ѝ бе гъвкаво и стегнато. Мая Дуран, която седеше до нея, нямаше повече от тридесет години. Де Кордоба беше сигурен, че е работила като манекен. Предаността ѝ към Мерседес беше очевидна.

Той чувстваше, че обожание е подходяща, но не достатъчно силна дума, която да опише отношението ѝ към по-възрастната жена.

— Отвлечането си е бизнес. Продавачите се сдобиват със стока, която са решени да продадат на добра цена. Вие, купувачите, пък имате капитал, който трябва да вложите по най-добрия възможен начин. Те очакват да получат от вас поне реалната за момента пазарна цена...

— И каква е тя? — прекъсна го сухо Мерседес Едуард.

Хоакин де Кордоба кръстоса крака. Беше шестдесет и три годишен привлекателен мъж, с посребрени коси, аржентинец по народност. Изопна гръб и заговори с напевен южноамерикански акцент.

— При последните няколко случая, в чието разрешаване съм участвал, ставаше дума за четвърт или половин милион долара.

Тя го стрелна с черните си очи.

— Мога да си позволя да платя и повече.

Той кимна.

— Но те не знаят това. Важното е да не се отказвате от пазаренето, каквото и да се случи.

— Не е нужно да се пазаря — отвърна Мерседес. — Ще платя онова, което поискат. Стига да е във възможностите ми.

— Те няма да започнат със сума, която е във възможностите ви. Ще започнат с цена, която според тях е невъзможна. Ще очакват от вас да се пазарите, докато не се убедят, че сте достигнали пределите на финансовите си възможности.

— Казвате ми, че трябва да се пазаря за живота на дъщеря си?

— Не казвам това — отвърна той спокойно. — Но трябва да действате предвидливо. Те със сигурност ще използват всички начини, за които се сетят, за да качат цената. Ще определят краен срок. Ще ви кажат, че е болна. Сигурно ще заплашат, че ще я изнасят или убият. Ако не се справим с преговарянето, ще изпълнят заплахите си до известна степен. Не бива да изключваме този момент, макар че такъв развой на събитията се случва сравнително рядко.

По-младата жена, Мая Дуран, пребледня. Очите ѝ изглеждаха огромни на красивото лице. Мерседес обаче не показва чувства.

— Ако ме извините за метафората — рече той, — възнамеряват да ви издоят до последната капка. Нашата задача е да ги убедим, че са получили всичко, което са могли, и в такъв случай вероятността

дъщеря ви да бъде наранена спада рязко. Може ли да попитам дали сте се свързали с полицията?

— Не още.

— Нито тук, нито в Калифорния?

— Не.

Де Кордоба кимна.

— Добре. — Той остави чашата си с чинийката на масата и се изправи. Два чифта тъмни очи го проследиха. Той се усмихна леко. — Простете, имам нужда да се поразтъпча малко.

— Искате ли да се поразсеете, преди да продължим?

— След малко. Искам да ви обясня в какво се състои моята работа. Има определени неща, които правя, и други, на които не съм склонен. Нека да започнем с това, че ролята ми е изцяло на ваш съветник. Не се опитвам да издирвам похитените. Не правя нищо незаконно. Предлагам ви единствено своя опит и умения в преговорите. Ще говоря директно с похитителите по телефона или по друг начин. Имам значителен опит с този тип хора. Главната ми цел ще бъде да върна дъщеря ви жива и здрава.

Той посочи тънкото черно дипломатическо куфарче, което беше оставил на масичката за кафе.

— Нося папка с препоръки, както и статистика на случаите, по които съм работил. Можете да ги прегледате. Ако трябва да ги обобщя в момента, трябва да кажа, че съм участвал в петдесет и два случая на отвличания в Южна Америка, Европа и Съединените щати. Четиридесет и девет от тях са завършили благоприятно.

Той се върна до стола си. Мая Дуран се беше поуспокоила малко. Винаги отбелязваше с интерес ефекта, който предизвикваше спокойният му, сигурен тон. По-възрастната жена обаче не изглеждаше впечатлена.

Той седна на стола си с изправена, войнишка стойка.

— Хонорарът ми — продължи той — е фиксиран — хиляда долара седмично. Това не включва допълнителни разходи или пътувания. По никакъв начин не се влияе от крайния резултат. Плаща ми се единствено като консултант, докато има нужда от моите услуги или докато аз не реша да се оттегля. Никакви договори. Никакви допълнителни условия.

Мерседес го изгледа хладно.

— Явно печелите добре от отвличания, полковник Де Кордоба.
Той наклони глава.

— Съгласен съм, че изборът ми на кариера е необичаен.

— И защо трябва да ви наема?

— Защото никога преди не ви се е случвало подобно нещо — произнесе той уверено. — А аз съм се сблъсквал с такива случаи много пъти. Опитът ми е най-голямата гаранция за вас, че ще върнете дъщеря си жива.

Мерседес се изправи.

— Сигурно сте уморен. Мая ще ви покаже стаята ви. Вечеряме в осем и тридесет. Ако желаете да пийнете с нас един час по-рано, ще се радваме да ви приветстваме за добре дошъл.

— С удоволствие.

Вече всички бяха на крака. Хоакин де Кордоба се взря в лицето на Мерседес. Под тази красива маска на самоувереност, помисли си той, се крие жена, измъчвана от ореста на прокълнатите.

— Уверявам ви — каза той меко, — че с подходящ подход и с необходимата доза търпение страданията на дъщеря ви могат да бъдат сведени до минимум. Тя може да е пак сред вас много скоро.

Мерседес кимна.

— Надявам се да сте прав.

Той се поклони над ръката ѝ с галантността на висш военен и последва Мая.

Стаята му беше на горния етаж. Имаше балкон, от който се разкриваше прекрасна гледка към планините. Един от прислужниците вече беше качил багажа му.

— Чувствайте се като у дома си — каза Мая.

— Сигурен съм, че ще се чувствам така. Стаята е прекрасна.

— Ако имате нужда от нещо, повикайте мен или някой от прислужниците.

— Благодаря. — Той ѝ се усмихна. Мая слагаше много малко грим, само малко седефен блясък на клепачите и устните. Лъскавата ѝ коса чудесно подчертаваше овала на лицето и шията ѝ. — Мога ли да попитам от колко време сте лична секретарка на сеньора Мерседес Едуард?

— Вече три години.

— Тя е изправена пред изключително трудно изпитание — рече Де Кордоба. — Ще има нужда от подкрепата ви. Кажете ми, на колко години е Идън?

— Тази година трябва да навърши двадесет и една.

— И е родена в Америка?

— Да. След Гражданската война в Испания Мерседес се е изселила в Съединените щати. Запознала се е със съпруга си в Лос Анджелис. Идън е родена там.

— Съпругът ѝ богат човек ли е?

— Да. Но Мерседес сама е добила богатството си. Инвестирала е в акции. Богатството, което виждате около себе си, полковник Де Кордоба, е заслуга единствено на сеньората. Завидно постижение за мнозина.

— Разбира се — съгласи се той. Беше доловил гордостта и обичта в гласа на жената. — Изключително постижение.

— Сега ще ви оставя да си разопаковате багажа на спокойствие — рече тя.

Той се поклонил над ръката ѝ. Тя му се усмихнала и затвори вратата след себе си.

Санта Барбара, Калифорния

Доминик ван Бурен се облече и остави момичето да спи в леглото му.

Закуси на терасата с прясно изцеден портокалов сок, папая и манго. Яркото слънце обливаше със светлина гъстата растителност в градината. Наоколо цареше спокойствие.

Той се замисли за телефонното обаждане на Мерседес. Идън отвличена? С малкия си проблем Идън щеше да бъде мъртва след не повече от три дни. Въпреки това той отказваше да приеме истината. Във всичко личеше нейният почерк. Биваше я по гадните номера. В последните години ѝ бяха станали навик.

Не беше я виждал почти шест месеца. И слава богу. Не беше особено щастие да си родител на опако същество като Идън.

Окована за стол? Това беше някаква смахната приумица. Сигурно се криеше някъде с някой от приятелите ѝ хипита и в момента умираше от смях, докато планиваше как ще похарчи парите от откупа.

Изпълни го гняв. Кучка! Ще я намери. Дълго време никой не беше й давал да разбере. Щеше да я вкара в правия път.
Той грабна ключовете на поршето.

Обедната жега и оживеното движение правеха пътуването по магистралата истинско мъчение. Докато стигне до Агора Хилс, Ван Бурен вече беше вдигнал покрива на поршето и беше включил климатика. Напоследък мразеше смога и напрежението, всички онези черни и кафяви лица, както и стълпотворението от високи сгради.

Преди двадесет години обичаше този град, но предприемачите, имигрантите и тълпата бяха го превърнали в бунище.

Той зави по булевард „Сепулведа“, после по „Сънсет“ и продължи напред по „Мандевил Каниън“. Задръстванията намаляха като по поръчка.

Това беше един от малкото райони на Бевърли Хилс, останал непокуварен. Разбира се, защото нямаше латиноамериканци или азиатци. Нямаше съвместни владения или градско строителство. А само хълмове, дървета и каньони, красиви калифорнийски брегове и спокойни богати хора.

Той зави към „Чалън“. Пътят криволичеше между евкалиптови и иглолистни горички и стигаше до Каньона.

Широкият път, който отвеждаше до „Чалън Роуд“ № 3301, не беше означен. Трябваше да измине три километра, преди да стигне до електронно оборудваната порта и да види оградата, скрита зад евкалиптовите дръвчета. Ван Бурен спря пред портата и наду клаксона, докато не се увери, че камерата се завърта и го проучва. След миг крилата на портата се разтвориха и той мина през тях.

Винаги бяха наричали това място „ранчото“, макар това да беше имение с голяма, приятна къща с голям павиран двор и множество отделни постройки. Отзад се простираха няколко акра храсталаци и дървета. Имотът свършваше при щатския парк „Топанга“. Оборите бяха единствените селскостопански сгради в имението.

Първата постройка отдясно беше къщата на Мигел Фуентес. Мигел стоеше на верандата спретнат, целият в бяло. Ван Бурен спря пред къщата и смъкна стъклото на колата. Мигел се наведе, за да види кой е.

— Здравсти, шефе. От много време не сте идвали насам, а?

— Здравсти, Мигел. Дойдох да видя Идън. Тя тук ли е?

— Ами... не мисля.

— Нищо, аз ще отида да проверя, става ли?

— Разбира се.

— Имате ли ключ?

Мигел извади една връзка ключове от джоба си. Ван Бурен я взе, махна му и подкара колата.

Червеният додж на Идън беше паркиран пред къщата, срещу четирите обора. За него беше закачена каравана за коне. Ван Бурен паркира поршето си до нейната кола и слезе. Отляво се виждаше друга къща, в която бе живяла прислугата, по времето, когато Мерседес бе пребивавала тук. Сега беше празна. Градината изглеждаше занемарена. Монако — конят на Идън, подаде голямата си кафява глава през отвора на бокса си.

— Виждам, че си още тук — отбеляза Ван Бурен.

Ушите на Монако потрепнаха безразлично и той се върна към сеното си.

Ван Бурен прекоси двора и стигна до къщата. Той почука на предната врата, но отвътре не се чу нищо. Отвори вратата с ключа, който му бе дал Мигел, и пристъпи предпазливо.

Двадесет минути по-късно той влезе в къщата на Фуентес.

Мигел не стана от креслото, на което седеше, само му се усмихна приятелски. Ван Бурен го изгледа с отвращение. Някога се бе боял от бруталната сила на този мъж. Сега, когато Мигел вече остаряваше и започваше да се сбръчква като всички мъже на неговата възраст, той осъзна, че Мигел е бил само един гаден долен тип, използван за справяне с гадни и долни поръчки.

Някога, в началото на петдесетте, скоро след като Ван Бурен и Мерседес се бяха оженили, преди да се появи Идън, Ван Бурен посети Панама по работа заедно с Мигел Фуентес. Преди да се върнат обаче, те решиха да закупят известно количество омари.

Взеха пет килограма от един рибар край пътя. Беше неделен дъждовен следобед. Тъкмо потегляха от сергията, когато един двадесетинагодишен младеж едва не ги отнесе с яркочервения си буик.

Момчето наду клаксона, изкрещя нещо и им показа среден пръст. Мигел слезе с безизразно лице от колата.

Младежът побърза да заключи вратата на колата отвътре. Но това не спря Мигел. Той взе от багажника клещи, дълги почти метър, и хладнокръвно разби прозореца на буика. Вкара в колата на ужасения младеж клещите и сръчно кръцна средния пръст, който им беше показал.

Ван Бурен седеше онемял в колата. Едва не припадна.

След това Мигел остави момчето да вие от болка, прибра клещите в багажника и подкара към летището с петте килограма омари. Докато траеше целият този ужасяващ епизод, той не бе отронил и дума.

Мигел беше на около шестдесет години и макар ръцете и раменете му да не бяха загубили мускулестия си вид, кожата му видимо беше започнала да се отпуска. Косата му, която някога бе черна и лъскава, сега изглеждаше жълтеникаво сива. Бялото на очите му имаше същия цвят.

Днес обаче бе много напет, почти контешки издокаран. Ван Бурен не го беше виждал такъв никога досега. Мигел отклони поглед от Ван Бурен, като му даде възможност да го огледа.

— Да не би да имаш нова домашна прислужница? — попита Ван Бурен и обходи с поглед стаята.

Беше безупречно чиста.

Мигел се изкашля и сплете пръсти.

— Да. Идва едно момиче. Всеки ден. Откъде знаеш?

— Как се казва?

— Йоланда, шефе.

— Откъде е?

— От Пуерто Рико.

— Разбирам.

Навсякъде се виждаха евтини украшения. До слуха на Ван Бурен достигнаха звуците на танго откъм задната веранда.

— Освободил си старата прислужница?

— Ами да.

— Градината е доста занемарена. Освободил си и градинаря?

— Той беше хаймана, шефе. Не си вършеше работата, пушеше трева в оборите. Той...

— Мигел, къде е Идън?

— Нямам представа, шефе.

— Леглото ѝ е неоправено. По пода има разхвърляни дрехи. Масата е затрупана с чинии с храна, която се разваля. Радиото свири, но в къщата няма никой.

— Нормално за Идън.

— Колата ѝ все още е отвън.

— Да.

— Конят също.

— Да.

— Мерседес ми се обади тази сутрин. Тревожи се за Идън. Мисли, че ѝ се е случило нещо.

— Случило ѝ се е нещо?

— Да. Въпреки твоята бдителност. Кога видя Идън за последен път?

— Ами... ъъ... миналия четвъртък.

— Но това е преди една седмица. Искаш да ми кажеш, че Идън я няма вече цяла седмица?

— Ами, не съм съвсем сигурен. Може да е заминала в деня, преди ние да се върнем.

— Преди да се върнете откъде?

— Ами... от Мексико.

— Ти и кой друг?

Устните на Мигел помръднаха, но не последва отговор. Ван Бурен се изправи внезапно и тръгна към задната веранда. Млада жена с тъмна кожа седеше на една кърпа и се печеше на слънце. Беше само по розови бикини от бански и четеше комикси. Лъскавите ѝ гърди се залюляха като големи кафяви кученца, когато се опита да ги прикрие с ръце. Игриво малко създание на осемнадесет или деветнадесет години с разцъфнало тяло. Тя се усмихна несигурно.

— *Buenas tardes, señor.*^[2]

Той се обърна към Мигел, който го беше последвал.

— Това ли е Йоланда?

— Да, това е.

— Стар дявол такъв — промърмори разколебано Ван Бурен, без да откъсва поглед от момичето.

— Недейте, шефе.

— Не, наистина, Мигел, впечатлен съм. Значи сте ходили заедно на кратко пътешествие до Мексико? Кога потеглихте?

— Във вторник.

— И кога се върнахте?

— Вчера. Кълна се. Отбих се в къщата, но нея я нямаше. Но изобщо не съм и помислил, че нещо...

— Значи, на Идън може да ѝ се е случило какво ли не през тази една седмица.

— Слушай...

— „Черните пантери“ могат да нахълтат тук със заредени базуки и ти няма и да разбереш.

— Не е така, сеньор! Може да е отишла на някое родео.

— Без Монако?

Мигел махна с ръка.

— Или на някоя демонстрация, или на парти. Ще се върне.

Ван Бурен се взря в него и проговори ясно и спокойно:

— Да не би Идън да е подготвила някакъв заговор с теб или с някой друг, Мигел? Знаеш ли нещо такова?

— Заговор ли? Какъв заговор?

— Заговор да измъкне пари от Мерседес.

— Не знам за какво говорите, шефе!

Йоланда сметна, че изглежда нелепо, притискайки с ръце гърдите си, и се претърколи по корем.

— Има ли мъж около нея напоследък? Приятел?

Той чу как Мигел преглътна.

— О, да. Едно момче на име Крейг Уилямс.

— Пак ли някое хипи?

— Не, нормално момче. С много добри обноски. — Мигел кимна, сякаш беше много впечатлен от този факт.

— Умно момче ли е? От онзи тип, които кроят планове само как да забогатеят по най-бързия начин? Като Ръсти Фейгън ли?

— Нее! Няма нищо общо с Ръсти Фейгън! Много приятно момче! Отби се вчера. Търсеше Идън.

— Търсел я е?

— Да.

— Върви веднага при него, Мигел, и разбери какво знае. Попитай го направо дали той и Идън не се опитват да изнудват майка

й. Разбра ли? Ако каже, че не знае къде е Идън, може да му счупиш ръката. Ти си знаеш. Това го умееш най-добре. Трябва да звънна на Мерседес тази вечер в полунощ, затова ми се обади преди това, става ли? Няма съмнение, че тя самата ще се свърже скоро с нас. Няма нужда да ме изпращаш.

Възрастния мъж го последва до вратата. Устата му трепереше.

— Идън е добре, нали? — попита той Ван Бурен. — Искам да кажа, че нищо лошо не й се е случило?

Ван Бурен слезе бързо по стълбите и тръгна към колата си. Преди да се качи в нея, се обърна и изгледа Мигел.

— Ако нещо й се е случило, Мигел, ти ще си първият, който ще разбере. Повярвай ми. Няма ли да ми отвориш вратата?

Коста Брава, Испания

— Бих искала да поемете ролята на мой съветник — каза Мерседес с официален тон, докато седяха на терасата.

Вечерта беше топла. Цикадите жужаха в кадифения здрач. Де Кордоба умираше от жегата в блейзъра и стегнатата си по военному вратовръзка и искрено завиждаше на двете жени, които носеха рокли без ръкави и слабите им ръце бяха изложени на лекия бриз.

Той кимна сериозно.

— Тогава да се залавяме за работа. Как се свързаха с вас?

Тя взе папката, която лежеше пред нея, и му я подаде.

— Това пристигна в понеделник вечерта.

Той отвори папката и извади снимката, която беше вътре. Погледна я и чертите на лицето му се обтегнаха.

— Само това ли? И оттогава не сте получавали никакви телефонни обаждания?

— Нищо.

Той погледна на гърба на снимката.

ТЯ ЩЕ УМРЕ, АКО ОТИДЕШ В ПОЛИЦИЯТА.

Нещо в тази жестока постановка, пристигнала без предизвестие и без пояснително писмо по специален куриер, го разтревожи. Той

внимателно разгледа снимката, като преценяваше изражението на лицето на завързаното момиче. От пръв поглед личеше, че тя е в голяма беда. Истинска беше и синината на рамото ѝ. Някой я беше ударил с приклада на пушка или нещо подобно.

— Полковник Де Кордоба, има нещо изключително важно. Нещо, което допълнително комплицира цялата ситуация.

Де Кордоба само кимна и повъртя снимката между пръстите си.

— Продължете, моля.

— Дъщеря ми е болна. Тя страда от така наречената болест на Адисън. Животът ѝ зависи от хидрокортизон. Взема лекарства, които не се намират в аптеките. Колкото по-дълго не ги взима, в толкова по-голяма опасност ще изпадне.

Де Кордоба изведнъж усети хлад, въпреки топлата иначе вечер.

— Колко дълго може да издържи без тези лекарства? — попита той.

— Невъзможно е да се каже. Ако е подложена на голям стрес, вероятно няколко дни.

— Имате ли конкретна представа защо може да са я отвлекли?

— Бившият ми съпруг се опитва да открие отговора на този въпрос. Трудно би било да се каже. Тя живее сама, а и животът ѝ не е... много подреден.

— Има ли как да разберете дали е взела със себе си някакви запаси от кортизон?

— Дори и да е взела, те скоро ще свършат.

— Ако става дума за професионалисти, те със сигурно са проучили дъщеря ви предварително. Ако знаят, че страда от тази болест, те със сигурност са се запасили с достатъчно количество от лекарството, от което тя се нуждае.

— Сигурен ли сте? — попита Мерседес.

— Не, не бих могъл да бъда сигурен. А дори и да дават на Идън от лекарството, може да излъжат. За да ви държат в напрежение. Може да се очаква, че ще залагат на болестта ѝ до последно. Отвлеченията са свързани най-вече със злоупотреба с чувствата на хората. — Той говореше бавно и спокойно, опитвайки се явно да им внуши увереност. — Похитителите рядко им причиняват физически травми. Те са заинтересувани да запазят жертвите живи и невредими. Жертвата е тяхната единствена разменна стока.

— Докато не платим — отвърна Мерседес спокойно.

— Да. Докато не платите. Онова, което искам да кажа, е, че въпреки болестта на Адисън, трябва да действаме както се действа обикновено в такива случаи. Заради Идън. Въръжете се със спокойствие и приемете стоически онова, което ще ви кажат или покажат. Следвайте стриктно правилата, които вече ви изложих.

— Не мога да поемам рискове — реагира категорично Мерседес. — Разбирам какво имате предвид. Но веднага щом получа искането за откуп, ще го платя. Това е единствената ми надежда да си върна Идън обратно, и то бързо.

— Съветвам ви горещо да премислите отново. Опитът ми показва, че това никога не е довеждало до бързо разрешаване на проблема. *Никога* — натърти той. — Дори продължава агонията неимоверно дълго.

— Агонията на Идън може да не продължи неимоверно дълго. — Тъмните ѝ очи сезираха в нощта. — Тази история трябва да приключи възможно най-бързо. Заради дъщеря ми. Смятам, че ако получат парите, след като са видели, че тя не се чувства добре, ще я пуснат бързо.

— Моля ви — настоя Де Кордоба спокойно, — помислете над следното. Ако веднага платите исканата сума, те ще решат, че са подценили богатството ви и ще поискат още пари. По всяка вероятност ще поискат повторно същата сума. Може и да я удвоят. Но ще се сблъскат със съпротивата ви. Вие вече сте платили и не искате да плащате пак. За да преодолеят съпротивата ви, ще трябва да използват тактиката на шока.

— Искате да кажете, че ще ни подложат на по-голямо напрежение ли? — попита Мерседес.

— Може да приложат побой — отговори той безизразно. — И да ви изпратят видеозапис или снимка.

— Тя ще умре — промълви Мерседес с равен глас.

— Подобно доказателство лесно би могло да бъде симулирано. Използват различни козметични средства, за да изглежда жертвата потресаващо. Понякога дори я оплескват с кетчуп, за да изглежда като кръв.

— Подобни хора заслужават смъртно наказание — произнесе Мая глухо. — Това са зверове. Изверги.

— Изверги, да — съгласи се Де Кордоба. — Има и други варианти. Ако решат, че имате още пари, могат да продадат дъщеря ви на друга банда, които да започнат всичко отначало.

— Да я *продадат* ли?

— За тях тя е стока. Нищо повече. Както за дъщеря ви, така и за самите похитители, важно е да улучите точния момент, в който да платите необходимата сума.

Лицето на Мерседес се изопна. На Де Кордоба му се прииска да се приближи и да я прегърне, за да я успокои. Да ѝ каже, че е разрешено в такива случаи да се плаче, за да се излеят чувствата, които я гнетят.

Тя се изкашля.

— Съпругът ми не вярва, че това е истинско отвличане. Той смята, че Идън може да е нагласила всичко това, за да измъкне от нас пари.

— Възможно ли е да направи подобно нещо?

— Не вярвам, че е способна на това. Той спомена случая „Гети“.

— А, да. — Той кимна. — Следях случая „Гети“ с голям интерес. Пресата се намеси със серия безотговорни изказвания и предположения. Това може да се окаже фатално. Лично аз смятам, че случаят „Гети“ си беше истинско отвличане.

— Аз също.

Той поглади снимката.

— Идън страдаше ли от липса на пари?

— Всички млади хора страдат от липса на пари — отвърна Мерседес сухо.

— Има ли някакви навици, които ѝ струват скъпо?

— Способна е да харчи огромни суми. Животът на Идън е малко... ексцентричен. В последно време преминаваше през трудна фаза. През последната година отношенията между нас охладняха.

Де Кордоба се размърда на стола си.

— Сеньора Едуард, възможно ли е от бащата на Идън също да са поискали откуп и той да не ви е казал?

— Ако от бившия ми съпруг поискат да се раздели с част от парите си заради дъщеря си — произнесе тя горчиво, — той ще заквичи като ранено прасе, уверявам ви в това.

— Значи те са решили да искат пари само от вас. Не и от бащата на момичето?

— Така излиза.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Още нещо. Болестта на Идън... болестта на Адисън... вродена ли е?

Мерседес замълча.

— Появи се през ранните ѝ момичешки години.

Той кимна, без да откъсва очи от нея.

— Веднага трябва да се заемем с планиране на тактиката ни. Утре ще свържем касетофон към телефона в моята стая. Отсега нататък аз ще отговарям на всички обаждания. Междувременно, трябва да се подготвим за евентуалното развитие на нещата. С ваше позволение, започваме веднага.

Тусон, Аризона

За пръв път от началото на операцията той усети, че го обхваща паника.

Положението ставаше критично. Тя беше в съзнание, но не можеше да говори, тъй като зъбите ѝ тракаха, а крайниците ѝ се тресяха. Приличаше на марионетка, чиито конци са попаднали в ръцете на демони.

Агонията ѝ го изпълваше с ужас.

Той ѝ даде хапче и тя го погълна трескаво, задавяйки се с водата.

Зави я с още едно допълнително одеяло. В очите ѝ се четеше неистов ужас. Не от него, а от онова, което ѝ се случваше. Ридаше беззвучно, вътре в себе си.

Той седеше до нея, без да знае какво да направи. Дрехите и чаршафите ѝ бяха пропити с пот. Косата ѝ беше мокра. Миришеше ужасно.

Сложи ръка на челото ѝ. Кожата ѝ беше леденостудена и мокра от пот. Тя изкрещя, когато я докосна, сякаш нервите ѝ не издържаха на чужд допир.

— Моля те! Имам нужда от още болкоуспокояващи.

— Какво те боли?

— Гърбът... Краката...

— Гърбът и краката ли? — Той се взря в нея. — Какво още?

— Стомахът. Господи, толкова ми е лошо. О...

— Знаеш ли на какво се дължат болките?

— Толкова ме е страх... Мисля, че умирам.

Треперенето ѝ се отрази и на него. Сякаш беше заразно. Той почувства как и неговото тяло започва да се тресе.

— Не, не умираш.

— Изведи ме оттук!

— Какво?

— Можеш да ме оставиш край някоя болница — промълви тя с треперещ глас. Зелените ѝ очи го гледаха призрачно от дълбоките си дъна. Беше красива, макар да приличаше на призрак. — Сложи ми превръзка на очите, както когато ме отвлече...

— Не.

— Направи го през нощта. Закарай ме в някоя клиника или просто ме остави на два-три километра от...

— Не!

— Моля те... — проплака тя, — моля те, пусни ме!

— Оставах тук. — Той се опитваше да контролира гласа си. — Никъде няма да те водя. Или ще се излекуваш, или ще умреш, но тук!

— Не мога да се справя! — По лицето ѝ личеше, че изпитва нечовешко страдание. Пръстите ѝ, прилични на хищни нокти, се бяха впили в ръцете му. — Не можеш да ме оставиш да умра тук! Не можеш! Не можеш...

Гласът ѝ премина във вой. Тя го ужасяваше. Сякаш бе обсебена от лудост. Опита се да се откопчи от нея.

— Махни ръцете си от мен — изръмжа.

Ала тя впи още по-диво пръсти в него.

— Моля те! Моля те... — заповтаря. По страните ѝ се стичаха сълзи. — Моля те, моля те, моля те... Пусни ме. Имам нужда от помощ. Не виждаш ли какво става с мен? Не ме оставяй да умра тук. Не мога да издържам, не мога...

Той я отблъсна и се облегна на стената. Трепереше почти толкова силно, колкото и тя.

— На какво се дължи състоянието ти? — задъхано попита той. — Какво ти е? — Хрумна му ужасна мисъл. Ами ако е болна от нещо заразно! Някаква смъртоносна треска, като онези в Азия? Той я беше

докосвал. Беше вдишвал дъха ѝ. — Болна си от ужасна болест. Ще трябва да ти донеса нещо по-силно от обезболяващи.

Лицето ѝ изглеждаше сребристо от бледността и потта.

— Искам кодеин.

— Не. — Той се опита да се овладее. — Ще ти донеса лекарства, храна...

— Не мога да ям!

— Трябва. Ще ти направя супа.

— Не мога да ям.

— Какво, по дяволите, изобщо можеш да ядеш?

— Шоколад. Донеси ми шоколад. — Очите ѝ го изгаряха. Лицето ѝ беше ужасно. От вонята започна да му прилошава.

Той отвори вратата и бързо излезе навън. Заклучи и се облегна на стената, разтреперан и изтощен. Чувстваше се сякаш преживяваше някакъв кошмар. Трябваше да ѝ вземе някакви антибиотици и сам да изкара курс на лечение с тях. Господ знаеше от какво беше болна. Той пое нагоре по стълбите. Залиташе.

Извърна се и погледна тухлената килия. От нея не долиташе никакъв звук. Килията и момичето в нея бяха започнали да го плашат до смърт.

Коста Брава, Испания

Мая отиде в кухнята и взе подноса със закуската на Мерседес: портокалов сок, черно кафе и прясно изпечени кроасани. Мерседес седеше на леглото и преглеждаше новия вестник. Завесите бяха дръпнати и утринното слънце огряваше цялата стая.

— Добро утро.

— Добро утро, *querida*. — Мерседес изглеждаше изтощена, а лицето ѝ изопнато.

— Виждаш ми се уморена — каза Мая и ѝ сипа чаша кафе. — Не можа ли да спиш добре?

— Спала съм и по-добре.

— Кога трябва да ти се обади Доминик?

— След около петнадесет минути.

— Очакваш ли някакви добри новини?

— Надявам се да получа някои отговори. Но не и добри новини. Не още.

— Мислех си за Идън. Когато се върне, опитай се да започнете отначало. Поговорете наистина за проблемите ѝ. Може би и аз ще успея да ти помогна. По-близо съм до нея по възраст, отколкото ти или баща ѝ. Знам, че не сме близки, но не съм ѝ враг. Поне никога не сме се карали. Може би ще успея да я убедя да потърси помощ. Да отиде в нещо като... — Тя се поколеба, преди да довърши: — ... някакъв вид здравно учреждение.

— Опитяхме. Не помниш ли?

— Но сега ще започнем отначало. Важна е нагласата. Трябва да я променим.

— Нека първо си я върнем. После ще мислим за тези неща.

Мая кимна и се запъти към вратата.

Ван Бурен се обади, както Мерседес беше предсказала, след петнадесет минути.

— Няма я тук — съобщи Ван Бурен рязко. — Къщата прилича на батална сцена от филм. Мигел каза, че това било нормално.

— Има ли някакви следи от борба?

— Не. Просто е адски разхвърляно. Не намерих бележка. Сякаш просто е излязла. Но открих куфарчето ѝ с медикаменти в спалнята. Изглежда, всичко си беше на мястото.

— Тя не би тръгнала без него.

— Освен ако няма друго куфарче някъде другаде.

Мерседес затвори очи уморено.

— Мигел какво каза?

— Напоследък Мигел си прекарва времето с една деветнадесетгодишна пуерториканска пикла. Някоя си Йоланда. Казва, че е домашната му прислужница. Освободил е целия персонал. Миналата седмица той и Йоланда са били в Мексико. Твърди, че е видял Идън в четвъртък сутринта, точно преди да заминат. Казва, че се е върнал вчера и минал да я види, но нея я нямало.

— Отсъствал е пет дни! И е нямало никой друг там?

— Да.

— Значи са я отвлекли в негово отсъствие. Може би са знаели предварително.

— Фактът, че Мигел е зает да чука онова момиче, не значи, че са го издебнали и са отвлекли Идън.

Мерседес замълча за момент, докато се опитваше да проумее казаното от Ван Бурен. В действителност Идън е била изоставена от всички. От баща си, от Мигел. От майка си. Била е съвсем сама. Узрял плод, който само е чакал да се отрони или някой да го откъсне.

Известно време след телефонния разговор тя остана застинала, погълната от мислите си. Как си беше позволил Мигел такава небрежност? Дотолкова ли беше заслепен?

Тя му беше поверила Идън. Плащаше му висока заплата, достатъчна, за да живее презадоволено до края на живота си. А той я беше предал.

Дали пуерториканското момиче нямаше нещо общо с това? Дали не беше част от някакъв таен заговор? Или появата ѝ беше просто съвпадение?

Въпреки гнева си, Мерседес горчиво осъзна, че тя има най-голяма вина за случилото се. Сантименталност и небрежност... Беше сгрешила, като бе решила, че Мигел е способен да се грижи за Идън, и му се бе предоверила.

Някога Мигел беше като скала. Неотклонно верен и предан на Доминик, комуто вършеше черната работа. Но с годините явно не само се бе сбръчкал, но беше и изкуфял. Вече нямаше и помен от онзи корав мъж. Охолството и спокойствието, в което живееше, го бяха размекнали.

Добре беше мислила миналата година да го пенсионира. Но той се беше справил толкова добре с онзи Ръсти Фейгън, че тя беше променила решението си. Беше я впечатлил тогава. Ала бе направила огромна грешка.

Доплака ѝ се от безпомощност. Остави сълзите да текат по страните ѝ. Какво ли преживяваше Идън? С нейната лабилна психика, изправена пред някакъв изверг? Като пеперуда, хваната в мрежа.

Идън още нямаше двадесет и една години. Не притежаваше силен характер. Не беше научена да се справя с болката, да преследва целите си, да устоява на изкушенията и да укрепва волята си.

Веднъж, откакто бе пораснала, се беше случило Идън да има такава належаща нужда от нея и тя не можеше да ѝ помогне.

Мерседес решително посегна към телефона.

Лос Анджелис, Калифорния

Мигел Фуентес беше все още напълно облечен, когато телефонът иззвъня в един часа и четиридесет и пет минути след полунощ.

— Si^[3] — рече той, когато вдигна слушалката.

— Мигел, Мерседес се обажда. Събудих ли те?

— Не. Чаках да се обадиш.

— Добре. — Гласът на Мерседес беше спокоен и невъзмутим. — Къде е Идън, Мигел?

— Не знам. В сряда вечерта е била в Палисейдс, участвала е в един турнир. Казвам го със сигурност. Заела е дванадесето място. Много хора са я видели. Върнала се е същата вечер. Приятелят ѝ каза, че е дошъл да я види след това в ранчото. Тръгнал си е в около един часа след полунощ.

— Подробно ли го разпита?

— Да. Нараних го, не много, но достатъчно. Не знае къде е тя, Мерседес. Няма нищо общо със станалото.

— Разпита ли другите ѝ приятели?

— Никой не я е виждал от сряда. Това обаче не означава нищо. Може да е отишла някъде да се позабавлява.

— Да се позабавлява?

— Може би някъде е имало виетнамска сбирка.

— Виетнамската война завърши преди шест месеца, Мигел.

— Кълна се, че ще разбере, Мерсе. Нищо не ѝ се е случило. Добре е. Скоро ще се появи. До утре ще съм я открил.

— Мигел, в понеделник някой ми изпрати снимка на дъщеря ми. Полугола. Окована за стол.

Мигел затвори очи, докато слушаше овладения глас. Болката в гърдите му се усилваше и караше дъхът му да секва.

— Идън не е отишла да се позабавлява — продължи тя безстрастно. — Момичетата с проблеми като този на Идън не ходят да се забавляват. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да — промърмори Мигел.

— Това момиче, Йоланда, как се запозна с нея?

— Тя няма нищо общо!

— Нейна ли беше идеята за Мексико?

— Аз... не си спомням. Не, мисля, че двамата заедно стигнахме до тази идея.

— Значи идеята е била нейна. Как се запознахте, Мигел?

Той затвори очи.

— Имам един приятел на име Алваро. Йоланда е негова братовчедка. Той я доведе тук, защото нямало къде да живее, нямала документи и нали разбираш... започнала да скитосва по улиците. Известно време се грижих за нея. И накрая тя остана. Обичам я, Мерсе. Тя няма нищо общо с това. Кълна се.

— Заради това ли ме предаде? Заради една пуерториканска проститутка!

— Не съм те предал, за бога! Може би не съм разсъждавал трезво, може да съм постъпил глупаво, но...

— Оставил си детето ми без надзор, за да заведеш на пътешествие една *уличница*! — Мерседес изведнъж извиси глас и думите ѝ изплющяха като удар от бич. Предхождащата ги тишина ги правеше да звучат още по-зловещо.

— О, Исусе! Мерсе... Не знаех, че ще се случи. Горкото момиче. Съжалявам, бих си отрязал дясната ръка...

— Разбери дали пуерториканката има нещо общо.

— Кълна се, няма нищо общо!

— Не можеш да си сигурен, докато не употребиш достатъчно натиск.

Мигел усети как болката се разпростира към раменете, гърлото и челюстта му. Той започна да масажира гръдния си кош с разтреперани ръце.

— Искаш да ѝ причиня болка? Исусе, Мерсе, как може да искаш такова нещо от мен? Не мога да го направя!

— Трябва да го направиш. Когато свършиш с нея, направи същото и с приятеля си Алваро. Разбери какво знаят. Дали някой им е платил, за да го направят. Най-важното е да разберем къде е Идън, защото може би тя умира.

— За бога, Мерсе!

— Ще чакам да ми се обадиш, Мигел!

— *Мерсе!*

Тя прекъсна връзката.

Мигел Фуентес остави слушалката и покри лицето си с ръце. Болката беше ужасна, притискаше гърдите му като в преса и му пречеше да диша. Той се изправи и тръгна, олюлявайки се към спалнята.

Имаше нужда от Йоланда, от нейната топлина, от утехата ѝ. Поне до утре. Изпитваше отчаяна нужда да забрави студения, заповеднически тон на Мерседес Едуард.

Тусон, Аризона

Беше се свила на леглото с гръб към него. Той се взираше в нея. Дори не бе опитала храната, която ѝ донесе миналия път. Бобените зърна бяха изсъхнали в чинията. Изпила беше част от водата и това бе всичко. Ребрата ѝ се брояха. Тазовите ѝ кости стърчаха.

— Ако не ядеш, ще се разболееш.

Явно не беше разбрала, че той е тук. Хвана лявата ѝ ръка. Двете ѝ китки бяха оковани с дълга верига, която беше провряна през металната рамка на леглото. Тя изскимтя, но не отвори очи. Провери пулса ѝ, като броеше ударите, следейки секундомера на ръчния си часовник. Сърцето ѝ биеше много бързо, но неравномерно. Кожата ѝ пареше от треската. Даде си сметка колко е крехка и уязвима. Страхуваше се да я докосне.

Пусна китката ѝ и тя падна безжизнено на леглото.

Допря челото ѝ. Кожата беше влажна и гореща. Трепереше като пребито куче. Продължителни, неравномерни спазми, които ту затихваха, ту се засилваха.

— Време е за нова снимка — рече той.

Но не получи никакъв отговор. Повтори думите, този път по-силно:

— Хайде, събуди се! — Побутна я по рамото. — Не се преструвай. Седни.

Подпъхна ръце под тялото ѝ и се опита да я изправи, най-накрая тя даде някакъв признак, че е жива. Отново проскимтя. Ръцете ѝ немощно го заудряха.

— Не — застана тя. — Не, не, не...

— Хайде. — Веригата се беше омотала около нея. Той я оправи. Забеляза, че оковите са разкъравали китките ѝ.

Значи беше се мятала яростно, за да се нарани така.

Господи, сигурно беше луда.

Подпря я на стената. Тя остана за момент така, въпреки че очите ѝ бяха плътно затворени. Но главата ѝ клюмна напред и дългите ѝ като черни змии коси закриха лицето. Изруга и я прихвана, като се опита отново да я сложи да седне. Тя привдигна леко клепачи, ала подбели очи. Устата ѝ бе отворена. По брадичката ѝ се стичаше слюнка. Ръцете ѝ продължаваха да висят безжизнено.

— Исусе Христе! — измърмори той и усети студена пот да избива по тялото му. — Хайде, Идън, престани! Беше съвсем добре, когато те доведох тук.

Тя отново започна да скимти, не проронвайки и дума.

— Знам, че се преструваш — рече той и отново я изправи, като този път я задържа с една ръка. С другата махна пластмасовата капачка на каната с вода и се опита да я накара да пие. Водата потече по брадичката ѝ и намокри изцапаната ѝ фланелка.

— Пий! — нареди той. — Ще се обезводниш.

Успя да излее малко вода в устата ѝ. Тя се задави. Усети как слабите ѝ мускули се напрягат, докато кашляше, ала отново подбели очи.

— Пий или се удави!

Бутна главата ѝ назад и наля насила малко вода в устата ѝ. Тя отново се задави и започна да маха с окованите си ръце. Не успя да погълне много от течността.

Той се вбеси и запрати пластмасовата кана към стената. Съдът обаче отскочи и изобщо не се счупи. Нали внимателно беше подбрал само нечупливи предмети. Част от водата измокри момичето на леглото.

Тя се килна на една страна и застина. Той се изправи и я огледа. Не можеше да я снима така. Изглеждаше като мъртва.

А не биваше да изглежда така на снимката.

Хрумна му нещо. Извади джобното си ножче и го отвори.

Ръцете му трепереха.

Обърна момичето по гръб. Призрачното ѝ лице потръпваше в комата, в която явно бе изпаднала.

Ръцете му затрепериха още по-силно. Дишането му се учести. Опита се да се концентрира. Килията вонеше. Миризмата му напомни за други зловещи места, където властваха болката и смъртта.

Той я сграбчи за косата и я разтърси. Ножът бе остър и режеше добре. Но треперещите му ръце правеха движенията му непохватни. Острието на ножа докосна страната ѝ и преди да осъзнае какво е направил, по потната ѝ кожа рукна кръв.

— По дяволите!

Той се взря в кръвта и преглътна. Устата му беше пресъхнала. В ръцете си държеше кичур гъста черна коса. Той посегна и без да разсъждава повече, изтри кръвта с косата.

Разгледа кичура — черна коса, напоена с кръв. Щеше да свърши по-добра работа от снимката.

Коста Брава, Испания

Мая слезе по стълбите към открития плувен басейн и се плъзна в хладката синя вода.

Когато започнаха строежа на къщата, решиха, че басейнът ще е неразделна част от архитектурното решение. Разположиха го между онази част от къщата, в която се намираха спалните, и тази, в която бяха всекидневните. В действителност приличаше на просторна оранжерия с висок стъклен купол.

За Мая това беше кътче от рая. Вътре винаги беше лято. Около басейна имаше гъста растителност — влаголюбива джунгла на закрито, създадена по нейно настояване, за която се и грижеше. Виждаха се тропически дръвчета, някои от които цъфтяха, а други даваха плодове през определени сезони от годината. Растенията се извисяваха, виеха се и се преплитаха, сякаш се прегръщаха с лъскавите си буйни листа и вейки. Джунглата беше дело на Дуание Русо, а басейнът — на Дейвид Хокни.

Мая бе поискала лиани, маймуни и екзотични птици, но Мерседес я беше отказала от тази идея с усмивка. И без това прекарваше тук часове наред всяка седмица в грижи за тази същинска тропическа гора, както я наричаше Мерседес.

Тя достигна края на басейна и спря, за да си поеме въздух. Тогава забеляза високата фигура на Хоакин де Кордоба. Той стоеше

край басейна и я наблюдаваше. Беше с халат, а в ръката си държеше хавлия и очевидно се чудеше дали да се присъедини към нея. Тя му се усмихна.

— Здравейте! — извика. — Ще поплувате ли с мен?

— Не искам да ви притеснявам.

— Ни най-малко не ме притеснявате.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Добре тогава.

Аржентинецът излъчваше властност, която ѝ действаше успокоително и я изпълваше с увереност. Тя го беше харесала от пръв поглед и инстинктивно му се беше доверила.

Той изплува няколко дължини, без да натрапва присъствието си. Макар да беше атлетичен мъж, остана във водата само броени минути.

Вече беше седнал и се бе загърнал в халата си, когато Мая реши да излезе от водата.

Тя му се усмихна, когато приближи шезлонга му. Мокрият бански подчертаваше изящното съвършенство на фигурата ѝ — закръглени гърди, стегнат корем, заоблени бедра. Краката ѝ бяха дълги и стройни, с деликатна мускулатура.

Де Кордоба ѝ подаде хавлията и проследи с кафявите си очи чистите, естествени движения на тялото ѝ, докато се бършеше.

Мина му мисълта, че тя е от типа красиви жени, чиято хубост бе открита, искрена и естествена като тази на полска маргаритка. Не, поправи се той, тъмната красота на Мая Дуран беше изящна като тази на орхидея в джунглата.

— Тук е прекрасно — обърна се той към нея. — Прилича на джунгла в Перу.

— По-скоро е ексцентрична прищявка — усмихна се тя, — за която отчасти съм виновна аз. Градините в това имение са мое дело.

— Види се, имате талант!

Тя седна до него.

— О, много сте любезен.

— Грешите, ако смятате, че изрекох нищо незначещо ласкателство. Това е една от най-красивите градини, които някога съм виждал.

На лицето ѝ се изписа задоволство.

— Ами...

— Кажете ми, къде живее съпругът на сеньора Едуард?

— В Санта Барбара, Калифорния.

— Познавам добре района. Хубаво местенце. Кога са се развели?

— През 1966 година. — Мая се поколеба. — Това няма нищо общо, полковник.

Сметна думите ѝ за странни, но не каза нищо.

— Разбирам.

— Тя се е омъжила за него в Калифорния. Там е родена и Идън. Но бракът им никога не е бил щастлив. Завършил е доста зле. Доминик не е бил добър баща. Не изпитва никакви по-дълбоки чувства към Идън. Мерседес почти не поддържа връзка с него и дори не обича да се говори за него. А и със сигурност му няма доверие.

— И въпреки това му е поверила Идън?

— Мерседес искаше Идън да остане в Америка по няколко причини. Главната от тях е, че там би имала повече възможности за развитие. А и Идън си е родена американка. Навремето смяташе, че това е разумно решение. Сега, разбира се, обвинява себе си за случилото се и горчиво съжалява...

— Казвате, че Доминик ван Бурен не е бил добър баща?

— Той мисли само за своите собствени удоволствия. В това вижда смисъла на живота си. Когато разводът стана факт, Идън учеше в пансион. Уговорката беше Доминик да я наглежда през уикендите в Санта Барбара, а през ваканциите тя да идва в Испания. Но той започна да пренебрегва отговорностите си. Беше прекалено зает да се забавлява. Тя спря да го посещава през уикендите. Уведомявала баща си, че отива на гости на свои приятели, но само господ знае какво е правила. Понякога не са се виждали седмици наред. Тя направо подивя в изолацията, в която се бе оказала. Когато Мерседес разбра какво става, вече беше прекалено късно.

— Прекалено късно ли? — попита рязко Де Кордоба. — Какво искате да кажете с това, че е било прекалено късно?

Мая леко се изчерви.

— Прекалено късно, в смисъл че се беше превърнала в нещо като бунтар. А и беше загубила интереса, който проявяваше преди към ученето. Успя някак да завърши училище, но оценките ѝ не бяха достатъчно високи, за да се запише в някой от университетите от

„Айви Лийг“^[4]. Отиде в Ю Си Ел Ей^[5], но там се оказа ужасно. Последната година се отказа.

— Може би е била заета с нещо друго?

— Да безделничи. Все още язди. А има и някои странни хобита — работи в един бутик, прави евтини бижута и така нататък.

— Къде живее, след като е напуснала училище?

— В ранчото в Бевърли Хилс. Мерседес го купи за Идън. Провинциална къща с обширни ливади и малко пустееща земя. Идеално е за конете на Идън.

— Сама ли живее там?

— О, не. Мигел се грижи за нея. Мигел е работил някога за съпруга на Мерседес като охрана. Когато тя напусна Америка, назначи Мигел да охранява Идън. Нещо като куче пазач.

Не особено добро куче пазач, помисли си Де Кордоба, но не изрази мислите си на глас. Беше научил повече от това момиче от два кратки разговора, отколкото някога щеше да научи от самата Мерседес Едуард. Той я погледна и забеляза, че тя също го наблюдава.

Мая се усмихна леко, отгатнала мислите му.

— Мерсе не ми е забранила да отговарям на въпросите ви, полковник. Когато днес поговорите с нея, ще забележите, че с по-голяма охота ще ви отговаря.

Той се усмихна на свой ред.

— Мога само да повторя, че доверието е най-важното нещо, от което се нуждая.

— Боя се, че Мерсе не обича много да се доверява — отвърна тя малко кисело. — Животът ѝ не е бил никак лесен.

— Но е постигнала невероятен успех — отбеляза Де Кордоба. — Вашата работодателка е изключителна жена. И е щастлива, че ви има. С какъв бизнес се занимава съпругът ѝ в Щатите?

— Внос-износ. Изнася различни американски потребителски стоки в Южна Америка и внася плодове и редки предмети на изкуството.

— И са поделили имуществото си след развода?

Идеално очертаните устни на Мая се разтегнаха в гримаса на отвращение.

— Той си запази само онова, което беше негово. Както ви казах, Мерседес е спечелила сама богатството си.

— Значи ли това, че Доминик ван Бурен е богат поне колкото бившата си съпруга?

— О, да, полковник. Поне толкова.

Той кимна. И въпреки това бяха се свързали с майката, а не с бащата. Защо?

— Не са се обръщали към мен с „полковник“ от 1955 година. — Той се усмихна. — Кара ме да се чувствам стар. Предпочитам да ме наричат Хоакин.

— Благодаря. И аз предпочитам Мая.

— Разбира се — кимна той.

Тя се изправи, а заедно с нея и той.

— Моля ви, Хоакин — рече тя мило, — запомнете онова, което ви казах за Мерседес. Тя трудно се доверява някому.

Де Кордоба кимна.

— Разбирам ви идеално.

Той я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше. Меките очертания на ханша ѝ се полюшваха съблазнително като праскови под черния бански. Когато стигна до вратата, тя го погледна през рамо, усмихна му се за миг и влезе в къщата.

Мерседес Едуард седеше зад писалището си. Пред нея имаше папка, която беше извадила от стоманения сейф, марка „Чъб“. В него имаше рисунки от края на XV век. Бяха дело на Йеронимус Бош^[6]. На белите листа се виждаха фигури и лица на сакати и бедни хора, нахвърляни с туш.

Беше платила за тях огромна сума на един търг в Ню Йорк преди няколко години. Искаше да ги притежава, защото ги смяташе за уникални произведения на изкуството, но напоследък рядко ги поглеждаше. И сега погледът ѝ разсеяно пробяга по детайлите.

Идеално нарисувани, тук можеха да се срещнат всякакви видове физически и психически деформации. Ампутирани или изкривени крайници. Кръпки. Дрипи. Лица, изразяващи страдание или похот. Шутовски шапки. Патерици, тояжки, истински тояги, на които се подпираха уродливи същества — истинска грешка на природата. Тук бяха събрани цялата мъка и черен хумор на света, уловени от един велик, извратен гений.

Ако трябваше да започне да продава вещите си, за да намери пари за откупа на Идън, щеше да започне от тези рисунки. Познаваше един търговец на картини в Амстердам, който веднъж ѝ беше предложил цяло състояние за тези нещастни физиономии.

Вратата се отвори и тя чу Мая да влиза в кабинета.

— Изглеждаш изтощена, Мерсе.

— Да — отвърна тя. — Уморена съм.

Погледът на Мая се спря на рисунките.

— Защо си се сетила за тях? Разглеждаш ли ги?

— Опитвам се да се подготвя за момента, в който може да се наложи да ги продам. — Мерседес почука с пръст по папката с рисунките. — Коя от тях те впечатлява най-много?

— Всичките са гротескни. — Мая ги погледна с ненавист и посочи една. — Ето тази. Мразя я!

Тя изобразяваше мъж, който беше едновременно сакат и сляп. Беше се облегал на две патерици, тъй като и двата му крака бяха уродливи. В уста бе ухапал пръчка, с която опипваше пътя си в света на тъмнината. Сподиряха го две побеснели псета, които ръфаха със зъби дрипавото му палто.

Мерседес се усмихна тъжно.

— Тази ми е любимата. Отразява най-голямата истина за света.

Мая направи гримаса.

— Отивам за пощата.

Хоакин де Кордоба стоеше на балкона на спалнята си в сиво и тъмножълто и пушеше пура. През нощта времето беше захладняло и навън беше облачно и влажно. Болеше го гърбът, признак, че времето се разваля. Небето тежеше оловносиво и предвещаваше скорошен дъжд. В далечината Пиренеите изглеждаха сякаш побелели от сняг, но това беше илюзия — игра на светлината. Над великолепната къща, овощните градини и горите беше надвиснала тъмна сянка.

Той чу леко почукване на вратата на спалнята и затегна колана на халата си, преди да се обърне.

— Да?

Вратата се отвори. Беше Мая Дуран. Тя влезе и разведри малко фона с яркожълтата си рокля и тъмната коса, опъната назад и

завързана с панделка в същия зноен цвят.

Той изгаси пурата си и тръгна към нея, ала стъписано се спря — лицето ѝ беше бяло като платно.

— Днес сутринта пристигна още една пратка — започна тя веднага. — В пакета имаше кичур от косата на Идън. А по него... — преглътна тя — ... кръв.

Лицето на Де Кордоба застина, ала той успя да запази самообладание.

— А някакво съобщение?

Тя кимна.

— Само сумата. Десет милиона долара.

— Десет милиона? — Де Кордоба се олюля. В цялата си практика не беше чувал да става дума за толкова висок откуп. — Веднага ще се облека — рече той.

— Има нещо, което искам да ви покажа, преди да слезете. Нещо, за което трябва да сте уведомен. — Той замълча и тя му подаде черна пластмасова папка. — Мерседес се опита да го скрие.

Той не побърза да поеме папката.

— Какво е това?

— Миналата година Мерседес нае частен детектив, който да следи Идън в Лос Анджелис. Това е докладът му.

— В такъв случай, става въпрос за поверителен документ — отвърна той тихо.

Мая го изгледа настоятелно.

— Трябва да разберете истината за Идън. Моля ви, прочетете го.

Де Кордоба взе папката. Сложи си очилата и излезе на терасата, за да се запознае с информацията, която се съдържаше в нея.

Докладът беше от края на миналата година. Състоеше се от около десет страници, приложение и няколко снимки.

Първите две страници бяха заети с бегли според Де Кордоба подробности за личния живот на момичето. Той прегледа нетърпеливо сведенията за протестните походи и демонстрациите, в които беше участвала, лекциите, които беше пропуснала, и курсовете, които не беше завършила. Най-важната информация обаче беше на трета страница.

22) По време на трите седмици наблюдение стана ясно, че обектът очевидно употребява наркотици. Предимно хероин.

23) Бяха направени общо единадесет покупки на хероин през периода на наблюдение. Покупките се извършваха от нейния настоящ приятел, който снабдява обекта с наркотика и както се вижда от приложения снимков материал понякога му помага при вземането на наркотика.

24) Покупките се правеха от известни на полицията наркочилъри.

25) Съществуването и степента на зависимост от наркотика не може да бъде определена без намесата на лекар и медицински изследвания. Обектът е забелязван да си инжектира наркотик при различни случаи — метод на употреба при пристрастени, а не при случайно употребяващи наркотика обекти. Трябва да се отбележи, че обектът харчи средно между 400 и 800 долара седмично, за да задоволява потребностите си.

26) Уместно е да се спомене връзката на обекта с нейния настоящ партньор — Терънс О'Нийл Фейгън (известен като Ръсти). Фейгън взема кокаин от време на време, но никога не употребява хероин интравенозно. Притежава типично досие на дребен нарушител, хванат с малко количество наркотици (вж. приложението), въпреки че от 1970 година не е арестуван. Известен е като снабдител на наркотици за други млади хора, обикновено богати клиенти. Доказателства в полза на тази теза са събрани по време на друго разследване, извършено от същата агенция (вж. приложение Б).

27) Същата агенция смята, че Фейгън препродава закупените наркотици с около 500 процента печалба на клиентите си, които от своя страна му осигуряват анонимност и сигурност.

Де Кордоба разгледа снимките. Първата от тях показваше поразително красиво двадесетинагодишно момиче на излизане от нощен клуб. Той веднага разпозна Идън ван Бурен. До нея, с ръка на кръста, вървеше висок, строен млад мъж, около десетина години по-възрастен. Лицето му беше искрено и приятно. Изглеждаше като актьор, изпълнител на главната роля в жънеща успех сапунена опера.

Следващата снимка беше едрозърнеща, черно-бяла, заснета с помощта на специално фотографско приспособление през прозорец. На нея се виждаше Идън, която седеше на ръба на вана. Беше гола до кръста. Тялото ѝ беше слабо, с малки гърди като на майка ѝ. Мъжът с искреното лице беше до нея. Той пълнеше спринцовката.

Следващата снимка явно беше заснета веднага след първата. Мястото беше същото. Сега мъжът гледаше. Момичето беше навело глава и се беше съсредоточило, забивайки иглата в сгъвката на левия си лакът. Черните кичури коса закриваха лицето ѝ. Между зъбите си държеше единия край на турникет, увит около мускула на лявата ѝ ръка.

Беше толкова слаба, направо изтощена, но с одухотворено, патетично лице.

Де Кордоба затвори папката и погледна към Мая Дуран. Тя го наблюдаваше напрегнато.

— Благодаря ви, че ми показахте материалите.

— Е, това променя ли нещата?

— Да. Променя ги. — Той ѝ подаде папката. — Мъжът е Фейгън. Още ли има връзка с Идън?

— Не — отвърна Мая тихо. — Самоуби се в началото на годината.

Де Кордоба срещна погледа ѝ. Спокойното ѝ изражение не се беше променило.

— Разбирам — отвърна той сериозно. — А болестта на Адисън?

— Мерседес искаше да скрие истината. Мислеше да отложи съобщаването ѝ. Идън никога не е страдала от болестта на Адисън или от нещо друго — отвърна тя. — Просто е пристрастена към хероина.

[1] Регентството — периодът, когато Уелският принц Джордж е принц регент (1811–1820), поради психичното заболяване на баща му крал Джордж III. По-късно (1820 г.) той става крал Джордж IV. Тук се

има предвид стилът в декорацията и обзавеждането от този период, характеризиращ се с имитиране на класически древногръцки форми, простота и финес. — Б.пр. ↑

[2] Buenas tardes, señor (исп.) — добър ден, господине (Поздравът се употребява за следобед.). — Б.пр. ↑

[3] Sí (исп.) — да. — Б.пр. ↑

[4] Айви Лийг — Бръшлянената лига — най-престижните университети в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Ю Си Ел Ей (UCLA) — Юнивърсити ъф Калифорния, Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[6] Йеронимус Бош (1450–1516) — холандски художник. — Б.пр.

↑

ТРЕТА ГЛАВА

КОВАЧНИЦАТА

Май, 1924

Сан Люк, Каталония, Испания

Беше времето на новостите и на чудесата.

Като дядовият ѝ нов модел форд, който предизвика истински фурор в селцето. Никой друг в Сан Люк не притежаваше автомобил. Когато дядо ѝ ги караше до плажа, тя седеше в скута на баща си на предната седалка и се пръскаше от гордост. Около тях се вдигаха облаци прах, а хората ги гледаха занемели, със зяпнали усти.

Киното на дядо ѝ, наречено „Тиволи“, пък беше същински палат на мечтите, потънал в приглушена вълшебна светлина.

А ковачницата на баща ѝ — центърът на вселената и на техния дом, беше сякаш задната врата на преизподнята! Мускулите му лъщяха от пот, докато придаваше на желязото онази форма, която то щеше да запази вовеки веков. Изпод мощните удари на чука му изхвърчаха искри. Когато отваряше вратичката на пещта, отвътре като живи напиреха огнени езици и тя побягваше ужасена.

И изведнъж сякаш цялото ѝ приказно царство се срути, когато се разбра, че Мерседес трябва да тръгва на училище.

Леля Луиза беше упълномощена да я придружи през първия ѝ учебен ден. Мерседес не я обичаше много. Но когато я оставиха сред тълпата деца с непознати физиономии в класната стая, тя проследи отдалечаващия се широк гръб на леля си със сълзи на очи.

Училището беше квадратна сива сграда с камбанария, на върха на която се възвисяваше ръждив железен кръст. Имаше и пясъчна площадка за игра, обградена с липи, върху чиято кора бяха издълбани безброй инициали.

Няколко строги монахини от женския манастир ръководеха училището, тъй като беше църковно. Само директорът се оказа мъж. Методите на обучение се основаваха на дисциплината, като се

наблягаше най-вече на физическите наказания. По-възрастните монахини най-често прибягваха до пръчката.

Един ден сестра Еуфемия се ядоса и заудря плесници на Мерседес с грубите си ръце, докато тя не се скри под чина с писъци. Беше изпаднала в шок от изненадата и от болката, които изпита. Никой досега не беше я удрял.

Сестра Еуфемия я издърпа и я върна на мястото ѝ.

— Виждам, че си се метнала на баща си — изсъска тя, тикайки месестото си лице в лицето на Мерседес. — Бунтарски дух и горделиво сърце. Това е богохулство и порок. Научи се да потискаш злото в себе си, ако не искаш да изгориш в пламъците на Ада, чадо мое.

Мерседес плака през целия ден. Тя се научи да не предизвиква гнева на сестра Еуфемия. Но не можеше да скрие интелигентността си. Напредна бързо не само в четенето и писането, но и в аритметиката и географията.

Но най-вече по катехизис. Преместиха я на първия чин.

Така отлетя първата ѝ учебна година.

Един ден, няколко седмици преди първото ѝ причастие, сестра Каталина я извика настрана от другите. Мерседес я обичаше най-много от всички монахини.

— Няма да съм тук, за да продължа да те уча през следващата година — каза ѝ тя с любящ глас. — Ще ти липсвам ли?

— Да, сестро.

— Аз съм стара, Мерседес. Време е да се оттегля и да посветя дните си на молитви и мисли за онова, което ме очаква. Но ти можеш да идваш да ме виждаш понякога в женския манастир, ако желаш.

Мерседес кимна.

— Бог те е надарил с интелигентност, Мерседес. Един ден можеш да станеш сестра на Господа като сестра Еуфемия. — Тя премяташе броеницата си, докато говореше. — Или като мен. Можеш да учиш други деца в същото това училище. Това ще ти хареса, нали?

Мерседес кимна.

— Но макар че сега си още дете, един ден ще се превърнеш в жена. А в една жена има много други неща, освен ума, които имат значение. Чистота. Кротост. Душата ти е чиста, Мерседес. Неопетнена.

Тя е като снежнобял лист хартия, на който ще записваш историята на своя живот. Разбираш ли ме?

— Да, сестро Каталина.

— Някога и Луцифер е бил горд и умен. Той също е бил надарен и талантлив. Но гордостта му го е провалила. Той е попаднал в бездънна яма от прегрешения и е очернил душата си. Оттогава всява ужас. Преди много време, преди още ти да се родиш, баща ти е извърши страшен грях. Грях, който тежи като голямо черно петно на душата му.

— Какво е направил? — попита Мерседес уплашено.

— Ужасно нещо — изрече монахинята и в гласа ѝ се долови патос. — Нещо, за което дори не трябва да споменаваме.

— Какво? — настоя момичето.

Сестра Каталина сложи ръка на рамото на момичето.

— Той беше наказан за този си грях — рече тя. — Силата на Господ Бог го застигна и осакати, така че за всеки да бъде видим грехът му. И докато той не се разкае, грехът ще продължава да го измъчва. Вътрешно. Завинаги.

Мерседес я гледаше смълчано. Сърцето ѝ туптеше болезнено.

— Затова внимавай, Мерседес — каза ѝ тя и я погали по рамото. — Внимавай. Помни, че онова, което напишеш в тази твоя чиста душа, ще остане там завинаги до деня на Страшния съд. И тогава ангелът ще разкаже на Господ какво си записала, а Господ ще реши дали да се качиш горе и да минеш през вратата с гълъбите, или да слезеш долу, в огнената геена.

— Татко в геената ли ще отиде? — пита Мерседес ужасено.

Сестра Каталина махна ръката си от рамото на Мерседес.

— Ако се разкае и се върне в лоното на църквата, той ще бъде спасен. Ако ли пък не, никаква сила във Вселената не може да махне това петно от душата му, Мерседес. То е там завинаги, черно и омразно.

Мерседес си спомни зейналата паст на пещта, алена и бумтяща. Тя знаеше, че баща ѝ никога няма да се покае и да се върне в църквата. Оттогава ноктите на страха се впиха в нея — в ума и сърцето ѝ.

Получи първо си причастие през декември. Цялата облечена в бяло.

Април, 1923

Сан Люк, Каталония, Испания

Дойдоха в Сан Люк няколко дни след седмия й рожден ден — трима от *guardia civil* с праметнати през рамо карабини. Търсеха Бертран Кантарел, работник във фабриката, който живееше в селото.

Може би щеше да има престрелка.

Мерседес изтича след тях с разтуптяно сърце, за да види какво ще стане.

Бертран се беше барикадирал в къщата си. Те му крещяха да излезе, но той не искаше и да чуе. Тогава войниците от *guardia* разбиха вратата. Хората започнаха да излизат по улиците. Войниците свалиха карабините си и влязоха с насочени дула в къщата.

Малко по-късно изведоха мъжа навън. Отново бяха праметнали карабините си през рамо. Не беше се стигнало до престрелка. Носът и устата на Бертран кървяха, бяха размазани. Ръцете му бяха оковани в белезници отзад на гърба. Съпругата му София и синът му се хвърлиха към него, плачейки на глас. Единият от войниците ги отблъсна грубо и ги застави да стоят настрана, като насочи карабината си към тях.

Мерседес усети болка в стомаха си, болка, която я караше да бяга от мястото. Ала не можеше. Беше се хванала за полата на една жена, неспособна да откъсне поглед от ставащото пред очите й.

Тогава дойде четвърти мъж. Той влезе в къщата на Бертран и започна да изхвърля и да чупи вещите им на улицата. Мерседес и останалите хора гледаха смълчани. Тримата от *guardia civil* изпушиха по една цигара, докато обсъждаха последните борби с бикове. Бертран гледаше жена си и сина си, застанали до купчината разнебитени вещи, но не каза нищо.

По лицето на София се четеше паника и мъка.

Столове, дрехи, една маса, няколко тенекиени чинии. Нямахше много неща за изхвърляне. Скоро всичките им вещи бяха на улицата.

Чак когато погромът приключи, войниците поведоха Бертран надолу по улицата. Униформените им шапки се открояваха на фона на голата му глава. Една жена прегърна София и момчето и ги отведе. Някой се опита да събере вещите им.

Какво престъпление беше извършил Бертран? Тя попита дядо си, когото видя да стои на площада в компанията на неколцина възрастни

мъже.

— Не мисли за това. Отивай да си играеш със зайците.

— Но те изхвърлиха на улицата и изпочупиха всичките му вещи.

— Добре че имаме силно правителство — рече дядо й на останалите. — Тези хора биха дръзнали да убият и краля.

— *Бертран!*

— Не, не Бертран — усмихна се дядо й. — А хората, които мислят като него. Така че могат да очакват единствено това в отплата. — Той потупа многозначително Мерседес по рамото с топчестия си показалец. — Разкажи на баща си за това, Мерсе.

Мерседес се върна тичешком в ковачницата. Майка й беше там и говореше с баща й, докато той работеше. Изглеждаше бледа и разтревожена.

— Бертран лош човек ли е? — попита Мерседес баща си.

— Не. Само беден. Когато пораснеш, Мерсе, ще разбереш, че бедните хора рядко могат да си позволят да са лоши. Както и че лошите хора рядко са бедни. — Баща й я повдигна с големите си ръце и я сложи на коляното си. Тъмните му очи блестяха. — Сан Люк е едно заспало затънтено място. Но има хиляди такива селца като него. Както и градове, в които живеят хиляди мъже и жени. В това море от селца и градове се надига мощна вълна. Един ден това море ще се надигне и ще залее цяла Испания. И водите ще отмият цялата несправедливост и нещастие, които петнят земята ни.

— Франсес, стига толкова — каза майка й разтревожено и посегна да я вземе.

Баща й се засмя и остави Мерседес да слезе от коляното му. Майка й я вдигна със слабите си ръце.

— Боже мой! — ахна тя. — Станала си толкова тежка, млада госпожице. Чудя се дали още ще мога да те кача по стълбите?

Явно, че можеше. Но не искаше да обсъжда Бертран Кантарел и стореното от него. Мерседес остана с усещането за лоша поличба. Досега не й беше хрумвало, че вратите могат да бъдат разбивани. Винаги се беше чувствала толкова сигурна, когато вратата биваше затваряна и залоствана. Можеше ли някой да разбие и тяхната врата?

Мерседес Едуард приличаше на фея. Беше хубава и притежаваше всички онези признаци, които показваха, че един ден ще се превърне в истинска красавица. Очите й бяха големи и тъмни и в тях блестеше

интелигентност. Косата ѝ беше дълга и гъста, катраненочерна. Тя по-скоро се виеше, а не се къдреше. Падаше на дълги и тежки масури, които баща ѝ наричаше змиите на Медуза.

Тя дори и не подозираше за гневните протести, които заливаха Каталония и цяла Испания. А и как би могла? На седемгодишна възраст Мерседес не беше напускала границите на Сан Люк.

Иначе познаваше селото като всяко друго местно дете. Познаваше всяко тъмно стълбище, всяка врата, всяка криволичеща уличка. Можеше да назове поименно обитателите на всяка къща, както и кой се спотайва зад всеки затворен прозорец.

Никога не беше се питала обича ли Сан Люк, дори не забелязваше красотите му, ала се оказа, че дълбоко в себе си винаги бе питаела любов към него. Осъзна го едва когато вече беше много късно. Засега съзнанието ѝ беше насочено към настоящето и само неясен копнеж по бъдещето потрепваше в нея.

Наскоро след това Леонард Корнадо, едно от най-големите момчета в класа, почти единадесетгодишен, съобщи на всеослушание в двора на училището, че Бертран е мъртъв.

— Сложили са оловна тежест на врата му и са го удавили в морето — обясни той.

Той показваше на децата, които бяха се насъбрали, мускулите си, докато говореше. Седеше на един от по-ниските клони на едно от дърветата в далечния край на двора. Това беше тронът, от който обикновено държеше речите си.

— Виждали ли сте такава нещо? — Той нави ръкава си и им показа бицепса си.

Мускулът се изду под бялата кожа внушителен с размерите си.

— Защо са го направили? — попита Мерседес.

— Би искала да разбереш, а? — ухили се Леонард.

Беше луничаво момче с лукава усмивка и лешниковокафяви очи. Демонстрира им и другия си бицепс, като докосна носа си със стиснатия си юмрук, заел позата на Адонис. Дотичаха да гледат още три момичета. Те бяха очаровани от Леонард Корнадо. Мерседес също. Затова винаги се присъединяваха към него, особено когато беше решил да им покаже нещо.

— Но защо? — настоя Мерседес.

— Защото той е мръсен малък Ленин, ето защо. Като някои други хора, които всички познаваме. — Едно от момичетата се изкикоти и сръга с лакът приятелката си. — Така постъпват с анархистите — рече той. — Завързват оловна тежест на врата им и ги давят в морето. Те потъват на дъното, задушават се и се удавят. После рибите им изяждат очите. Ето това заслужават всички анархисти. — Той отново показа стегнатия си бицепс на момичетата. — Пипнете. Като от желязо е.

Момичетата стиснаха твърдия мускул с леки ахвания и потръпвания. Едно или две от момчетата ги последваха. Леонард им намигна.

— Искате ли да усетите още нещо, което е като желязо?

— Не ставай гаден, Леонард — рече едно от момчетата.

Всички знаеха какво следва. Момичетата се скупчиха с широко отворени очи.

— Хайде — подкани го едно от тях.

Леонард разкопча панталона си и бръкна вътре.

— Напълнете си очите с... *това!*

Момичетата изпищяха в един глас.

— Скрый го, нерез такъв — извика същото момче.

Но всички гледаха Леонард, който гордо се опипваше.

— Колко *отблъскващо!* — прошепна отвратно Фина, най-голямото от момичетата.

Тя беше на десет години.

— Не, не е — отвърна Леонард дяволито. — Това е вкусна наденичка. Някой иска ли да я опита? — Той се обърна към Фина. — Хайде, Фина. Знаем, вкусът ще ти хареса.

— Хайде, Фина — изсъска едно от момичетата и я побутна с лакът. Другите я гледаха жадно.

— Не бих си и *помислила дори.* — Фина навири чипия си нос и отметна назад плитките си. — Ще се *отрова.*

— Не, няма — отвърна Леонард бързо. Очите му блестяха. — Хайде!

Другите продължиха да я окуражават. Фина се усмихна и пристъпи напред.

Мерседес се обърна и тръгна през прашния двор. Вече беше виждала всичко това. За Леонард нямаше значение кой смуче наденичката му, момче или момиче, а и Мерседес знаеше какво става накрая. Това не я интересуваше.

Онова, което в момента занимаваше ума ѝ, беше мисълта, че е възможно изобщо някой да потъне в морето с тежест, завързана на врата му. Задавя се и се дави. После рибите изяждат очите му.

Леонард беше лъжец. Беше казал всичко това само за да се опита да я уплаши. Не, такова нещо не беше възможно.

Но Мерседес беше видяла как разбиват вратата на къщата на един човек и влизат в дома му. Беше видяла същия мъж да кърви, пребит от войниците. „Не е възможно“ вече не ѝ звучеше убедително.

Една вечер Бертран се появи отново. В началото Мерседес помисли, че е пиян. Той мина много бавно през площада на селото, като вързоп стари дрехи, който всеки момент щеше да падне и да се разпилее. Тогава светлината от нечий прозорец освети лицето му. Беше подуто и безцветно като карнавална маска. Едното му око беше залепнало от засъхнала кръв.

Тя се втурна в ковачницата и едва успя да разкаже на майка си и на баща си какво е видяла. Баща ѝ излезе мрачен и мълчалив. Беше решил да намери Бертран. Майка ѝ я сложи да си легне. Мерседес я помоли да остави запалена свещта, защото във всяка сянка ѝ се привиждаше чудовищно подутото лице на Бертран.

Бертран и семейството му напуснаха Сан Люк на следващата сутрин и никога повече не ги видя.

Според леля Жозефина, която работеше в пекарната, случилото се беше свързано с дълго продължилата стачка във фабриката, където работеше Бертран. Той, беше казала тя, се бил опитал да саботира производството, като развалил някаква скъпоструваща машина. Семейство Масагер, които бяха собственици на фабриката, побеснели.

— Затова го съсипаха — чу я Мерседес да казва на един клиент. — Получил е херния. И пикае кръв. Откъде ще намерят пари за лекар?

Майка ѝ беше направила *zarzuela* за вечеря. Това беше сочна яхния със скариди, миди и пиле. Но Мерседес нямаше апетит. Беше ѝ

лошо. Майка ѝ я изпрати да си легне и сложи в леглото ѝ бутилка с гореща вода. Тя се сви на кълбо и дълго не можа да заспи.

Мерседес се гордееше с баща си, независимо какво говореха хората.

Тя разпознаваше работата на баща си по всички къщи — от тежките железни чукчета на вратите до красивите, малко странни ветропоказатели на покривите.

Неговите ръце се бяха докосвали до всичко това. Сложно украсени ключалки и мандала, резета и решетки за балкони, железни казани и тепсии, хиляди неща, които бяха излезли изпод неговия чук и бяха влезли в живота на другите хора. Но най-прекрасната му творба бяха портите на женския манастир.

Те бяха прекрасни в своята внушителност и изтънченост едновременно. Виещите се змии бяха като живи, а листата и цветята — толкова нежни. Тя обожаваше тези врати. Струваха ѝ се като райски порти. Караха я да изпитва гордост. О, каква гордост!

Мерседес им се любуваше, когато ходеше в манастира при сестра Каталина. Тя я канеше в сенчестата градина и я черпеше с чаша мляко и бисквити.

Напоследък сестра Каталина говореше все по-малко и по-малко. Беше станала по-слаба и изпита от всякога и често правеше дълги паузи, сякаш ѝ беше трудно да диша. Мерседес знаеше, че по време на тези паузи тя изпада в нещо като унес. Ала това нямаше значение. Тя обичаше да ходи там. Обичаше да стои и да гледа портите, да докосна със страхопочитание черните змиеобразни извивки. Обичаше спокойствието на павирания двор, из който сновяха насам-натам облечените в черно фигури на монахините. Харесваше ѝ усещането за извисеност и близостта до синьото небе.

Понякога си мислеше, че би било прекрасно да стане монахиня. Оттук се виждаше навътре в морето и далеч към планините. Човек можеше да се облакът на стената и да гледа къщите в Сан Люк, дори просячетата, които се скупчваха около полите на някоя по-богата жена. Тук, горе, беше лесно човек да повярва в Бога.

Април неусетно се източи и отпочна май. По поляните нацъфтяха хиляди макове. Сякаш безброй котки бяха донесли плячката

си от безброй уловени птици и бяха напръскали всичко наоколо с безброй капки кръв.

Май 1927

Сан Люк, Каталония, Испания

Тази сутрин децата се бяха скупчили около автомобила, паркиран пред сградата на училището.

Мерседес веднага забеляза, че това беше различен от дядовия ѝ форд автомобил. Дълъг, лъскав, искрящочервен, с лъщящи метални части. Всяко едно от огромните колелета приличаше на кошница, изплетена от лъскави жици.

— „Студебейкър Седан“! — шепнеше Хуан Капдевила с възхищение.

Хуан Капдевила беше най-добрият приятел на Мерседес и капацитет по въпросите за колите. Имаше смешни щръкнали уши, които можеше да мърда по особен начин. Приличаше на кльоцав прилеп.

Звънецът започна да бие. Децата неохотно се запътиха към голямата зала.

Тази сутрин учителите, насядали на подиума в дъното на залата, бяха много сериозни. Сред официалните гости имаше и двама непознати. Когато молитвите приключиха, сеньор Санчес, директорът на училището, се прокашля тържествено.

— Повечето от вас, деца, знаят, че Испания в момента води война в Мароко — започна той. — Героична война срещу един див и варварски народ, наш враг. По време на война се случва понякога мъжете да жертват дори живота си. Днес искам да поговорим за един човек, който е направил най-голямата жертва. Това е един смел войник, който е намерил смъртта си в пустините на Африка.

Той се прекръсти и всички присъстващи го последваха.

— Името му е лейтенант Фелип Масагер, най-големият син на едно семейство, което е щедър благодетел както на нашата църква, така и на това училище. Той е загинал като герой, като е повел атака с щикове, изисквала изключителна смелост. Последните му думи са били „Да живее Испания“. Училището ще поръча плоча в памет на героичната му смърт. Нека да се помолим.

Преди да ги освободи, директорът направи още едно съобщение.

— Бих искал Мерседес Едуард да се яви в кабинета ми след молитвите.

Мерседес пъкна разтрепераните си ръце под мишниците. Това можеше да означава само едно — наказание за някакво провинение. Момчетата винаги биваха наказвани по-лошо от момчетата — бой с твърда тръстикова пръчка.

Леонард Корнадо я ритна скрито по глезена и изви ръце, имитирайки мъчение. Хуан я потупа съчувствено по рамото. Тя тръгна към кабинета на директора, влачейки унило крака.

Сеньор Санчес седеше зад бюрото си. Не беше сам. От другата страна седеше някакъв мъж. Мерседес позна един от гостите в залата за молитви тази сутрин.

— Това е момчето на Едуард — каза сеньор Санчес.

— Наистина е тя — рече непознатият с дрезгав глас. Очите, които се взираха в нея, бяха черни и настоятелни, с тежки клепачи и дълги мигли. В тях имаше нещо — очакване или любопитство — бързо пробягало чувство, прикрито веднага.

Директорът си играеше с очилата си.

— Нали слушаше, когато тази сутрин говорех за героичната смърт на лейтенант Фелип Масагер?

Мерседес кимна.

— Това е неговият брат, сеньор Жерард Масагер.

Жерард Масагер! Мерседес беше обхваната от истински ужас. Да не би да я очакваше нещо по-лошо и от бой? Да не би да имаше нещо общо с баща ѝ? Тя си спомни как Бертран Кантарел беше преминал през Сан Люк с обезобразено, отекло лице и пребито тяло. Тя видимо се разтрепери.

— Сеньор Масагер току-що се е завърнал от Африка, където е бил на поклонение на гроба на брат си. Дошъл е да ни съобщи тъжната вест. Извиках те, защото той искаше да се запознае с най-добрата ни ученичка.

— Да, сеньор — прошепна тя.

— Славата ти се разнася надлъж и нашир. Разбрах, че имаш отлични оценки по всички предмети. Вярно ли е? — Мерседес не каза нищо. Е? — попита той рязко. — Да не би да си глътна езика?

— Не, сеньор.

— Отлични ли са оценките ти?

— Да, сеньор.

— Дори и по аритметика?

Мерседес погледна невиждащо директора.

— Мисля, че да, сеньор.

Жерард се засмя. Беше облечен в хубави дрехи. На ревера му беше забодена с карфица малка лентичка черен плат. Жалейка. Приличаше ѝ на филмова звезда. Косата му беше лъскава, разделена на път. На малкия пръст на дясната му ръка проблясваше голям пръстен с диамант.

— Няма нужда да се преструваш на скромна, Мерседес Едуард. Това не е добродетел. Искам да виждам хора, които знаят цената си. — Черните му очи я наблюдаваха изпод тежките клепачи. — Ела тук.

Мерседес се подчини с разтуптяно сърце. Усети миризмата на одеколон и нови дрехи — мирис на истински мъж. Той я наблюдаваше напрегнато.

— Да — каза най-накрая. — Има интелигентно лице. Не сте ли съгласен с мен, директоре?

— Лицето ѝ наистина е интелигентно, сеньор Масагер.

— Сигурно във вените ѝ тече добра кръв. — Пълните му устни се извиха в усмивка. — Скоро ще се превърне в красавица. Има хубави очи. Кой е бащата на момичето?

— Ковачът на Сан Люк. Франсес Едуард.

— Ааа, онзи, който създава проблеми.

— Точно така, сеньор Масагер. Той е анархист. Чувам и по-лоши неща за него.

— На колко години си, Мерседес?

Гърлото ѝ беше пресъхнало.

— На девет.

Тя усети как мъжът хвана брадичката ѝ със силните си пръсти и повдигна главата ѝ. Тя срещна черните очи на мъжа, но не посмя да се отскубне от силната му хватка.

— Трепериш, Мерседес. Боиш ли се от мен?

Мерседес не отговори. Тя усети как пръстите му се стегнаха и стиснаха страните ѝ, докато тя не се разтрепери.

— Не се страхувай от мен. Ти предизвика интереса ми, Мерседес.

Директорът полюшваше леко очилата си и я наблюдаваше със снизходителна усмивка.

— Да, предизвика интереса ми — повтори Жерард. — Ще следя напредъка ти с най-голямо внимание. Очаквам големи успехи от теб.

Най-накрая я пусна. Не си усещаше бузите, сякаш ги бе смачкал. Искаше ѝ се да разтрие натъртеното си лице, но не посмя.

— Сега искам да чуя как си научила таблицата за умножение до девет.

Мерседес започна да реди цифрите.

— *По-бързо* — прекъсна я Жерард грубо. — Нямах цял ден на разположение.

Мерседес започна отначало, колкото можеше по-бързо. Тъмният мъж я слушаше намръщено. Накрая се обърна към Санчес:

— Често ли биете това дете?

— Почти не се случва — усмихна се раболепно директорът.

— Лошо — отвърна Жерард. — Има нужда от малко бой. Всички момичета имат нужда от бой. Ако покаже с нещо, че изостава в училището, директоре, каквото и да е, ако не се справя толкова добре, колкото може, очаквам от вас да я накажете, и то строго. *Много* строго. Докато не започне да моли за милост. Ясно ли е?

Санчес кимна мрачно.

— Както кажете, сеньор.

Това шега ли беше? Сега вече Мерседес открито трепереше.

Жерард се облегна назад на стола си, без да откъсва поглед от момичето.

— Кажете ми, за какво си мечтае едно малко момиче като теб, Мерседес Едуард?

— Аз... не знам, сеньор.

— Сигурно има нещо, което много желаш. Нещо, за което би дала дори дясната си ръка. Е?

— Спестявам — прошепна тя. — За... колело.

— Колело. Е, пусни това в прасенцето-касичка.

Тя видя, че между пръстите на мъжа блести монета, която той протягаше към нея.

Ахна, когато я взе. Очите ѝ бяха широко отворени от смайване. Беше едно дуру. Цели пет песети! Голямата сребърна монета лежеше в

дланта ѝ. На нея беше гравирана главата на момчето крал — Алфонсо XIII.

Директорът се изправи.

— Това е наистина много ценен подарък. Какво ще кажеш сега, момиче?

— Благодаря — прошепна Мерседес и стисна монетата в шепата си.

— *Покорно* благодаря — поправи я Санчес.

— Покорно благодаря.

— Ако се справяш добре с училището, следващия път ще получиш друга такава монета. Ако ли пък не... очаквай сълзи.

Мерседес кимна стреснато.

— Е, Санчес. — Жерард Масагер се изправи на крака и погледна златния часовник с тънък златен ланец, който извади от джобчето на жилетката си. — Времето тече.

— Разбира се, разбира се. — Санчес отпрати Мерседес. — Връщай се към уроците си. И да не загубиш парите, че ще ти счупя ръцете!

Мерседес побягна към двора, стиснала парите в ръка. Не можеше да повярва. Въобще не я набиха. Жерард Масагер, най-влиятелният човек в околността, както беше чувала, ѝ беше дал едно сребърно дуру!

Червеният студейкър блестеше ослепително на слънцето. На лъскавия капак се беше облегла небрежно млада жена. Беше слаба и източена. Златистата ѝ коса беше подстригана късо, по момчешки, но въпреки това беше много красива. Пушеше цигара с дълго цигаре.

Бялата ѝ рокля, събрана на фльонга на едното ѝ бедро, се скъсяваше дотолкова, че откриваше слабите ѝ глезени и обувките с високи токове от кожа на кошути.

Сърцето на Мерседес пропусна един удар. Каква красота! Ангелска. Тя си се представи облеганата небрежно на някоя кола като русокос ангел.

Побърза да се скрие зад дебелия ствол на една от липите, когато Санчес и Жерард излязоха от кабинета.

— Съжалявам, че се забавих, любов моя — каза Жерард на младата дама. Той потупа фамилиарно директора по рамото. —

Мислех да ви попитам дали бащата на момичето се намесва по някакъв начин в обучението ѝ. Дали не я просвещава с неговите идеи?

— Явно не — отвърна Санчес. — Едуард изглежда се е укротил доста, след като се ожени за дъщерята на Барантес.

— Не разчитайте на това — рече презрително Жерард. — Познавам този тип хора. Те не променят възгледите си. До следващия път, Санчес.

Той отвори вратата на колата, за да се качи младата му приятелка. Може би му беше годеница. Мерседес проследи как студейкърът потегли.

После погледна монетата в ръката си. Сякаш току-що беше надникнала в един нов свят.

Изтича в класната стая, където вече беше минал половината от урока по история и измърмори извинение пред учителката, която я пусна в клас. Седна на мястото си, на чина до Хуан. Юмруците ѝ бяха здраво стиснати.

— Дай да видя — прошепна той, обърна лицето си на кльощав прилеп и я погледна съчувствено.

Мерседес протегна юмрука си под чина и бавно разтвори пръсти. Вместо червените белези, които Хуан очакваше да види по дланта на Мерседес, там проблясваше огромна сребърна монета.

Хуан разтвори толкова широко очи, че ушите му неволно помръднаха.

Майка ѝ не се беше върнала от работа, когато Мерседес се прибра вкъщи, но баща ѝ беше в ковачницата и майстореше панти за Жозеп Арно, който стоеше до него и му разправяше нещо.

Задъхана, тъй като беше тичала през целия път от училището до къщи, Мерседес събщи на един дъх невероятните новини от изтеклия ден. Наложил се да крещи, заради бумтенето на пещта.

Жозеп Арно я слушаше усмихнато. Но лицето на баща ѝ беше като от камък.

— Виж — завърши Мерседес задъхано и триумфално протегна ръка. — Само *виж* какво ми даде сеньор Масагер! И каза, че ще ми даде още една, когато дойде следващия път в училището, ако се справям добре с уроците!

Франсес взе монетата и я хвърли в зейналата пещ.

Мерседес не повярва на очите си.

— *Татко!*

— Моята дъщеря не може да приема пари от семейство Масагер
— рече той с безизразен глас. — Никога!

— Но тя си беше моя! Върни ми я!

Франсес взе чука.

— Качвай се в стаята си и се заеми с домашните си — нареди ѝ той грубо.

— Ти си крадец — разплака се Мерседес. — *Крадец!* Върни ми я!

Арно цъкаше неодобрително с език и поглаждаше посивялата си коса.

— Не говори така на баща си, Мерседес.

— Той ми открадна парата! — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Той е крадец!

Тъмносините очи на баща ѝ заблестяха гневно.

— Вземи си я тогава. — Той извади монетата от пещта с щипците и я пусна в отворената ѝ длан.

Мерседес я стисна, без да се замисли. Металът зацвъртя в дланта ѝ. Тя се опита да я пусне, но монетата беше се залепила за кожата ѝ и не искаше да падне. Тя започна да пици. Болката беше нетърпима и тя размаха ръка като подивяла.

Монетата падна на земята най-накрая. Беше оставила идеален червен кръг на дланта ѝ. Тя клекна и продължи да плаче от болка.

— Никога повече не ме наричай крадец, Мерседес. Никога повече. — Той я дръпна и пъкна ръката ѝ в коритото с вода, сякаш ръката ѝ беше парче желязо, което току-що беше изковал. — Никога не приемай каквото и да било от Жерард Масагер. Докато си жива. Не само от него, от когото и да било друг от семейство Масагер. Разбра ли ме?

Мерседес се отдръпна от Франсес. Черните ѝ очи блестяха на бялото лице.

— *Мразя те!* — изсъска тя и изтича на улицата без да вижда нищо.

Франсес се втурна след нея, смъртно пребледнял. Дърводелецът го настигна и го задържа разтревожено за рамото.

— Децата са странни животинчета. — Арно беше баща на четири деца и дядо на шест внучета. Той потупа съчувствено ковача по широките рамене. — Те не са парчета желязо, на които можеш да придадеш определена форма, или парчета дърво, които можеш да издялкаш. Особено момичетата. Момичетата са къде-къде по-трудни.

Франсес го отблъсна и сграбчи каната с вино, която стоеше до вратата, на най-студеното място в работилницата. Отпи голяма глътка, сякаш се надяваше течността да развърже възела от болка и гняв, който стягаше гърдите му.

Беше видял от лицето на Мерседес да го гледат черните очи на Жерард Масагер.

Тя не беше негово дете. И никога нямаше да бъде. Той се взря невидящо в прашинките, които танцуваха на прага на ковачницата. Какво ли щеше да каже Кончита, когато разбере за случилото се.

Барселона, Испания

Когато машината се задейства, се чу едно „бррр“, последвано на мига от два еднакви изстрела от пушка. След всяко изхвърляне един от летящите глинени дискове изчезваше в облак от малки парченца. От трибуните се чуваха аплодисментите на публиката.

Стрелецът, млад маркиз, отвори пушката и изхвърли празните гилзи. Справяше се добре този следобед. Той се протегна и отново опря пушката на рамото си.

— Пускай.

Бррр...

Бум! Бум!

В павилиона Жерард Масагер кръстоса обутите си в сиви памучни панталони крака, сплел пръсти зад врата си. Мариса се упражняваше заедно с другите състезателки. Вече беше спечелила първите два кръга и след малко отново идваше нейният ред.

Бракът обещаваеше да бъде сполучлив и той го знаеше. Мариса беше италианка. Семейството имаше големи връзки. Чичо ѝ беше италиански дук и близък приятел на Мусолини. Няколко нейни братовчеди заемаха важни постове във фашистката йерархия. Двамата с Мариса щяха да прекарат медения си месец в Рим и Флоренция, където той щеше да бъде представен на Дучето. Очакваше с

нетърпение тази висока чест. Хората можеха да се присмиват на превземките му, но Мусолини беше велик човек. Фашизмът, като сила в международната политика, тепърва щеше да жъне успехи.

Бъдещето му принадлежеше. Комунистите бавно, но сигурно губеха позиции в цяла Европа. В Португалия, Италия и Германия уличните боеве вече бяха минало. Те бяха спечелили. Фашизмът предлагаше стабилност и просперитет. Това беше философията, от която се нуждаеше Европа през ХХ век. Край на анархията. Устоите на новото време вече бяха факт.

Скоро и Испания щеше да стане фашистка държава. Това беше единственото разрешение. Комунизмът трябваше да бъде спрял. И с божията помощ щяха да го спрат. Скоро!

Маркизът мина по пътеката, опрял пушка на едното си рамо. На негово място застана Феликс Мартинес, който в момента беше идол на арената за борба с бикове. Той предизвика вълна от аплодисменти, особено сред женската част от публиката, когато отиде наперено до мястото си, показвайки стегнатия си задник. На тила му подскачаше прибраната му на опашка лъскава коса.

Жените обичаха победителите. Насилниците.

Мариса се чувстваше най-удовлетворена само когато я обладаваше пряко волята ѝ. Като снощи. Жерард пресуши чашата си, наслаждавайки се на опияняващия вкус на джина. Затвори очи и си припомни как я беше обладал на копринените чаршафи. Членът му проникваше дълбоко в тялото ѝ като острие на оръжие. Спомни си как чу устните ѝ да шепнат името му, когато семето му се изля в нея.

После си смениха позициите. Тя възседна лицето му, за да може той да я задоволи още веднъж с език. Пръстите му разтваряха устните, скриващи женствеността ѝ, която тя искаше той да покори.

А двадесет минути по-късно вече разговаряше на високо интелектуална тема за музиката на Пучини с братовчедите си по време на вечерята, подпряла брадичка на ръцете си и отворила широко невинните си виолетови очи. Ако се беше приближила малко повече, всички щяха да усетят неговата миризма в дъха ѝ.

Великолепно! Никой друг не я заслужаваше.

Жерард се отдаде на усещането за пълно удовлетворение. Дори можеше да каже, постижение. Чувстваше се като избраник на боговете.

Фелип лежеше в пясъчливия си гроб в Мароко и вече нищо не можеше да застане между Жерард и наследството на семейство Масагер. Никога не беше се чувствал спокоен в присъствието на брат си. Винаги съществуваше възможност, макар и малко вероятна, Фелип да извърши някое геройство и да си възвърне изгубеното място в сърцето на баща им.

Баща им беше много разочарован, когато през 1918 година Жерард му бе дал отвратителната кореспонденция, но не беше обезнаследил малкия содомит. Разбира се, разразил се беше страхотен скандал. Но изпращането на Фелип в армията с надеждата това „да го направи мъж“, не беше много по вкуса на Жерард.

— Пускай!

Бум! Бум!

— Добри попадения! — Той учтиво аплодира тореадора и оправи лентичката черен плат на ревера си.

Осем или девет млади жени, всичките с широкополи шапки, седяха около една кръгла маса близо до него. Те уж следяха с интерес стрелбата, но той беше усетил погледите, които му хвърляха изпод дългите си мигли, и тихите им забележки.

„Разбира се, сега той наследява всичко...“

„Баща му е богат като Крез...“

„Сгоден е за Мариса де Боно...“

„Прекрасна е, нали...“

„А и той изглежда толкова мъжествен...“

Когато огледа групичката малко по-внимателно, Жерард си каза, че беше преспал поне с три от тях някога. Три бяха минали по реда си, оставаха още шест.

Фелип бе намерил геройски смъртта си и това беше идеалното разрешение. Славата на семейството растеше. Дори и той, Жерард, се къпеше в романтичния ореол на своя брат, който беше станал светец по един наистина достоен начин. Честно казано, тази мисъл го забавляваше.

„За да командваш атака с щикове, се изисква изключителна смелост...“

Той се усмихна на себе си. Прекрасно! Всичко това ще бъде написано на паметника му. Дори и баща им беше повярвал в подвига на Фелип.

Ала истината, която Жерард беше научил от циничния млад офицер след петия коняк в задушния армейски клуб в Мароко, далеч не беше толкова бляскава. Фелип бил заловен от група судански войници в някаква забравена от бога клисура на километър от лагера им. Те разпорили корема му, опитвайки се да извадят вътрешностите му. За нещастие обаче Фелип бил спасен точно в този момент. За невероятно облекчение на всички, той издъхнал в болницата ден по-късно, плачейки за майка си.

Жерард поръча още едно питие на сервитьора и огледа павилиона изпод тежките си клепачи. Светските хроникьори се бяха смесили с присъстващите високопоставени особи и драскаха трескаво в бележниците и щракаха с фотоапарати. Тук можеха да се видят най-новите модни тенденции.

Бум! Бум!

Донесоха му питието и той разклати замислено ледените кубчета в чашата.

Срещата му с Мерседес Едуард тази сутрин беше изключително събитие. Беше отишъл да види момичето от чисто любопитство, но си беше тръгнал впечатлен от нея. Тя беше истински бисер. Никога нямаше да успеят да я профанизират. В нейните вени течеше неговата кръв. Потеклото ѝ я издигаше над останалите.

Преживяването го беше развълнувало дълбоко. Никога преди не беше се чувствал по този начин. Не спря да мисли за нея през целия ден. Детето беше много красиво. Погледът ѝ беше опияняващ — очите на Масагер. Искаше му се да целуне треперещите устни, да докосне виещата се на масури черна коса. Толкова му се искаше да я притисне и смачка в прегръдките си. Ако бяха останали сами, със сигурност щеше да го направи. Щеше да допре устни до нейните...

„Моята дъщеря...“

Той се замисли дали да каже на Мариса, че има дъщеря на име Мерседес. Реши да не го прави засега. Жените бяха ревниви същества. Тя искаше да го дари с *bambini*^[1] и нямаше да оцени по-ранната поява на Мерседес.

Но той се закле да направи нещо за детето един ден. Когато пораснеше. Да, щеше да направи нещо от нея. И горко му на онзи груб ковач, ако се изправеше на пътя му. Детето беше негово, негово собствено.

Той си спомни големите лапи на Франсес и как беше смлял ръката на Хосе. Опасен исполин. Е, не беше толкова трудно да се справи с мъж като него. Той си спомни как го бяха пребили в ареста. Сърдитият грубиян нямаше да е толкова високомерен следващия път.

Той отпусна небрежно ръка в скута си, почувствал как пенисът му набъбва и се втвърдява. Продължи да наблюдава скромните млади сеньорити изпод сведените си клепащи, невъзмутимо потърквайки еректиралния си член.

В ума му изплува образът на едно дете. Бъдещето беше в неговите ръце.

Бум! Бум!

Сан Люк, Каталония, Испания

Марсел Барантес много беше напълнял, откакто бе продал магазина и беше открил кино „Тиволи“. Сега едва крепеше внушителния си корем.

— Горката ми внучка — плачеше той от жал и гняв в малката си кухня. — Този мръсник] Как е могъл да направи такова ужасно нещо?

Намаза дланта на детето с йод и Мерседес се сгърчи от мъчителната болка.

— Защо татко беше толкова ядосан? — попита тя.

— Не го наричай така! — Свинските очички на Марсел бяха подути и пълни със сълзи. — Той не е твой баща.

Тя се взря в него през сълзи.

— Той не е твой баща — натърти Марсел. — Не е твой истински баща. Как е могъл, това грозно чудовище, да ти причини подобно нещо, малкото ми пиленце? — Марсел отмести йода с разтреперана ръка и издуха нос. — Не, ти имаш къде-къде по-добро потекло, Мерседес. Някога смятах, че Едуард ще бъде добър баща. Но съм направил ужасна грешка. Не трябваше за нищо на света да...

Когато се обърна, Мерседес беше застанала на прага и го наблюдаваше. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Кой е моят истински баща? — попита тя тихо.

Едва сега Марсел осъзна какво е сторил. Той се изчерви и премигна няколко пъти, за да прогони сълзите от очите си. Не можа да каже нищо.

— Жерард Масагер ли е мой баща? — попита тя.

Марсел кимна. Все някога детето трябваше да научи. Мерседес вече не усещаше болката в ръката си. Чувстваше се променена. Друга. Сякаш вече не беше онази Мерседес, която бе била досега. Не, вече никога нямаше да бъде онази Мерседес.

Бяха я лъгали. Бяха я лъгали през целия ѝ живот.

Тя се обърна и побягна.

— Чакай! — затътри се Марсел след нея. — Не можеш да си тръгнеш така! Остани още малко! Луиза и Мария приготвят гъска. С кнедли.

Но Мерседес тичаше навън към слънчевата светлина, а разпуснатата ѝ коса приличаше на кълбо черни змии, които се виеха около главата ѝ.

— О, Франсес — укори го Кончита същата вечер, — защо го направи?

— Мисълта, че момичето се отвръща от нас и се обръща към тях, направо ме убива — произнесе той с дрезгав глас.

— Тя никога няма да се отвърне от нас, любов моя. Мерседес те обича. Тя е твоя дъщеря.

— Жерард Масагер е богат. Той притежава земя, хубави дрехи и вещи. Ами ако един ден каже на Мерседес: „Аз съм твоят баща“? Ами ако един ден Мерседес погледне Франсес Едуард и види в него само селския ковач, груб човек, който едва може да чете? Дръвник, който я е лъгал, като се е зовял неин баща, без да има истинското право за това?

— Тя не бива да разбира.

— Ами ако разбере? И аз трябва да стоя настрана, когато някой ден Жерард Масагер се появи и каже: „Това е моята дъщеря“?

— Не, Франсес, не — рече тя тъжно и погали упоритите му къдрици посивяваща коса.

— Трябва да намеря някакъв начин. Седя тук и си мисля. Трябва да научим момичето, Кончита.

— Да я научим на какво?

— Да я научим кое е добро и кое зло.

— Искаш да кажеш, да я просветиш в твоите политически идеи — додаде унило тя. — Франсес, ти ми обеща, че никога няма да се

опитваш да я просвещавааш в твоите анархистични идеи. За бога, остави я да изживее детството си!

— Тя има нужда от нещо повече. Не искам да я изкушават с техните скъпи дрънкулки, Кончита. Когато разбере, ще може да направи избор, който ще се основава на логиката, а не на слепите емоции. Избор, който ще се основава на политическо самосъзнание, на чувство за справедливост, на разбирането за добро и зло на този свят.

— На нейната възраст?

— Време е да започнем да се отнасяме към нея като към голям човек. Ще започна още от утре.

— О, Франсес...

Тя се изправи и влезе в спалнята на Мерседес. Детето спеше неспокойно. Лицето ѝ беше бледо, а черната ѝ коса бе разпиляна по възглавницата. Големият мехур на дланта на дясната ѝ ръка накара Кончита да потрепери. Тя разбираше какво чувства Франсес или поне си мислеше, че разбира. Но щеше ли да го направи, ако детето беше негова плът и кръв? Тя се намрази за въпроса, който си зададе, но беше неизбежно.

Както спеше, нацупила устни и стиснала клепачи, Мерседес ѝ заприлича на Жерард. Откритието силно я разтревожи.

Мерседес проплака на сън. Кончита я погали по косата. Кой знае какво минаваше през ума на невинното дете?

Юни, 1928

Сан Люк, Каталония, Испания

— Ей, ти!

Леонард Корнадо бутна Мерседес в гърба.

Тя и Хуан Капдевила се бяха свили в далечния край на двора, опитвайки се да намерят спокойно местенце, където да няма крясъци и боричкащи се тела по време на обедното междучасие, но Леонард ги беше открил.

— Остави ни на мира. Махай се.

— Това е *мое* място — отвърна Леонард. — Ти се махай.

— Аз дойдох първа тук.

— *Не, аз бях пръв!* — Леонард ухилено дръпна дългата черна коса на Мерседес.

Тя се извърна ядосано.

— Остави ме *на мира*!

— Махай се, Леонард! — Хуан Капдевила застана до Мерседес. Завря войнствено грозната си прилепска физиономия в тази на Леонард и процеди: — Остави я на мира или...

— Или какво? — предизвика го Леонард.

— Или ще те принудя!

Леонард го зяпна невярващо, после се изсмя презрително. Той беше най-силното момче в училището.

— Ти? Ти ли, грозно добиче такова? Мога...

Той млъкна и залитна назад, когато Хуан го блъсна в гърдите.

— Просто я остави на мира — повтори Хуан заплашително.

Луничавото лице на Леонард почервения от гняв.

— Ще си платиш за това, Капдевила! За какво се влачиш с тази никаквица, а? Баща ѝ изравя трупове на монахини, а майка ѝ е блудница.

Мерседес се спусна към него като подивял звяр, оголила зъби и нокти. Леонард успя да я хвана за китките, преди да издере с нокти очите му. Но не можеше да устои на дивата ѝ ярост.

— Тя се опита да ме убие! Махнете я от мен! — изкрещя той и двамата му „придворни“, Мигел и Феран, се нахвърлиха върху Мерседес.

Хуан пък от своя страна се метна бързо на гърба на Феран и стисна за врата по-голямото момче.

Нечие коляно се заби силно в корема на Мерседес. Тя залитна назад, останала без дъх. Нещо твърдо я фрасна по носа. Главата ѝ пламна от нетърпимата болка. Светът се обагри в червено и започна да бумти като пещта в ковачницата.

Тя се олюля, загубила зрение за момент. Беше безпомощна. Не можеше да се мери с тях в боя. Тя се блъсна в нечие тяло и чу гласа на Леонард Корнадо да казва:

— Свалете ги на земята да им дадем урок.

Тя се спусна с оголени нокти в посоката, от която идваше гласът. Ноктите ѝ одраха нечие лице, а гласът изскимтя от болка. Тя се опита да рита, но всичко свърши за секунди. Нечии силни ръце я повалиха на земята. Лицето ѝ беше завряно в земята и тя усети вкуса на пръстта в устата си. Рамото ѝ беше притиснато от нечие коляно.

— Опита се да ме убиеш, нали? — говореше Леонард задъхано.
— Малка анархистична кучка! Ще те науча аз теб.

Тогава по страната ѝ започна да се стича нещо горещо и мокро. Тя усети в устата си солен амонячен вкус на урина.

Леонард Корнадо пикаеше върху нея.

Разгневена, тя се опита да се завърти, но кракът на Леонард я притисна отново към земята. Пикнята се стичаше по лицето, ръцете и гърба ѝ. Другите две момчета се заливаха от смях.

Беше непоносимо, но се опита да издържи. Щеше да дойде и нейното време. Пикочният мехур на Леонард най-после се изпразни. Силната струя завърши с няколко капки. После той пусна Мерседес и отместа крак. Луничавото му лице се хилеше над нея, а лукавите му очи блестяха.

— Погледни се, Мерседес. Най-умното момиче в училището. Но аз ти се изпиках на лицето! Ще се изпикая и в лицето на онзи анархист, баща ти, и на онази курва, майка ти.

Мерседес лежеше неподвижно. Беше прекалено възмутена и ядосана, за да говори или да прави каквото и да било. Просто фиксираше Леонард с пламтящите си черни очи. Знаеше, че един ден ще го убие. И то скоро.

Ала Леонард не подозираше какво му мисли. Той се изсмя дрезгаво и ѝ обърна гръб. Другите две момчета пуснаха Хуан и също се изправиха. Тримата си плеснаха ръцете, докато се отдалечаваха, в чест на лесната победа.

Мерседес се опита да се изправи. Ръцете и краката ѝ бяха като от гума. Тя усети как Хуан я повдигна. Прилепът, на чието грозновато лице личеше дълбока драскотина, я гледаше тъжно.

— Съжалявам за това, което ти сториха — рече той. — Трябваше да успея да ги отблъсна. Само че ме нараниха по лицето и ме повалиха.

Мерседес се олюля.

— Съжалявам.

Хуан огледа приятелката си невярващо. Цялата беше в мръсотия, с изпокъсани дрехи. Дългата ѝ черна коса беше изцапана с кал и пикня.

— По-добре да отидем да те поизмием преди следващия час. Иначе Санчес ще се ядоса.

Той поведе Мерседес към тоалетната и затвори вратата. С помощта на носната си кърпа, сапун и вода, той започна да мие Мерседес. Тя се остави в ръцете му, заета с мисълта как да убие Леонард. „С камък — подсказа ѝ един глас в нея. — Удари го по главата, докато излиза от училище. Счупи му главата!“

Омразата извираше дълбоко от нея и се събираше на върха на пръстите ѝ, като я изпълваше с трептяща сила. Беше преbledняла, а от двете страни на носа ѝ имаше малки вдлъбнатини, като следи от нокти. Тя се облегна на стената и усети студените плочки с голите си рамене. Притисна мократа кърпичка към носа си, докато Хуан переше блузата ѝ в умивалника и се опитваше да я успокои.

— Ще го хвана — изрече Мерседес, стиснала зъби. Вече не плачеше. Тя погледна кърпичката. Кървенето постепенно спираше. — Ще го убия! — закани се тя.

— Заслужава си го. — Хуан изстиска блузата и я подаде на Мерседес. — Мокра е, но поне е чиста.

Тя импулсивно се протегна и прегърна Хуан Капдевила.

— Ще го убия — прошепна тя на верния си приятел. Не беше негова вината, че бяха го надвили. Беше се бил храбро за нея. Тя го целуна по изпъкналите скули. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. — Кълна се, наистина ще го убия!

Мерседес подреди чантата си, преди да удари последният звънец. Когато го чу, вече беше готова. Изтича навън първа, дори преди Хуан, веднага след като сестра Еуфемия разпусна класа. Не зави надясно към Сан Люк, а се затича надолу по пътя към Пале, откъдето щеше да мине Леонард.

Целия ден беше го планувала. Беше решила как точно ще го извърши.

Знаеше къде да го нападне. Близо до мината за охрана.

Мината се намираще на около два километра встрани от пътя за Пале, скрита сред коркови дъбове и див розмарин. Беше изоставена от години.

Много възрастни вече бяха забравили, че въобще съществува такова място и съответно бяха пропуснали да забранят на децата си да играят там. По-смелите деца понякога изучаваха тъмните галерии. Но

никой не знаеше колко навътре в земните недра продължаваха галериите. Човек можеше да скрие нещо там за години напред. Завинаги.

Тя мина задъхано през фиданките, без да обръща внимание на драките, които деряха коленете ѝ. Когато стигна мястото, което си беше наумила, потърси подходящ камък. Най-накрая откри онова, което ѝ трябваше — назъбено парче шиста, тежко колкото металната част на брадва, но не толкова, че да не може да го хвърли силно. По форма камъкът наподобяваше сокол — заострен и подходящ за нанасяне на удари.

Сърцето ѝ препускаше лудо, а в устата си усещаше вкус на кръв, нещо като вкус на ръждиво желязо. Тялото ѝ трепереше, а тъмните ѝ очи блестяха като на подивяло животно, докато надничаше над ароматния розмарин, див градински чай и сивкава бабина душица. Цикадите продължаваха да пицят пронизително в следобедната жега. От мястото си ясно виждаше пътеката.

Тя зачака, плувнала в пот.

Кончита напълни ведро с вода от кладенеца и го качи горе, за да започне да приготвя вечерята, нещо, което правеше всеки ден, след като се прибереше от фабриката за корк.

Тя започна да отмива пръстта от главите лук, с които щеше да приготви вечерята.

Искаше да се преместят от селото. С клиентелата, която Франсес вече си беше създал, можеха да отворят прилична работилница в Палафрюгел или Ла Бисбал, някъде, където течеше по-активен живот, а нямаше само прах и отмрели мечти. Град, където мъж като Франсес, с неговото минало и политически убеждения, нямаше да изпъква толкова много. Някъде, където ръката на Жерард Масагер нямаше да може да ги достигне толкова лесно. Някъде, където Мерседес щеше да е щастлива.

Тя обичаше дъщеря си със сляпа страст, която не се поддаваше на обяснение, нито на изясняване. Съпруга си пък обичаше по причини, които лесно можеше да изброи. Заради неговата благодетелност. Заради вродената му добродетелност. Заради силата му. Заради начина, по който се беше посветил на Мерседес още от самото начало.

През 1918 година беше обещал на Кончита, че заради нея и дъщеря им няма да посещава събранията в Барселона, няма да говори за революция, няма да държи никога повече речи. Досега беше останал верен на обещанията си. Но тя знаеше, че убежденията му през изминалото десетилетие са се затвърдили, вместо да се разколебаят.

Тя въздъхна тежко. Мерседес беше единствено дете. Това не беше добре за нея. Нито пък за тях. Защо не си бяха родили други деца? Тя беше на двадесет и осем години, в разцвета на красотата и женствеността си. Трябваше досега да е родила поне две деца на Франсес.

Той я любеше почти всяка нощ с наслада и любов. А цикълът ѝ неотменно я спохождаше всеки месец.

Може би вината беше в него? Може би е получил някакво увреждане, когато са го простреляли?

Мерседес беше последният му шанс, освен ако по чудо не се случеше нещо друго. Затова беше реагирал толкова гневно, когато Жерард Масагер се бе завъртял около Мерседес. Затова искаше да сподели своите идеи с момичето. За да оформи мисленето на Мерседес по подобие на своето.

Защото така или иначе плътта на Мерседес принадлежеше на друг мъж.

Тя сложи заека в глинена тенджера заедно с главите лук, стръкчета билки и половин литър червено вино и я пъкна във фурната. Развърза престилката си и се загледа през прозореца. Видя каменните стени на Сан Люк. Село от камънаци. Прашни улици и посивели от времето дървени порти. А над покривите с глинени плочи се синееше ясното небе.

Тя погледна часовника на стената. Мерседес трябваше да се върне от училище след малко.

Мерседес зорко следеше децата, които минаваха по пътя. Пръстите ѝ инстинктивно стискаха камъка. Зъбите ѝ бяха здраво стиснати. В очите ѝ се стичаха капчици пот и тя примигваше с досада. Беше видяла да минават Хуан и Фина с развяващи се плитки.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Леонард вървеше по пътя, праметнал чантата си през рамо, забил поглед в земята. Беше сам.

Мерседес усети пулсиращата енергия във върховете на пръстите си, която извираше дълбоко вътре в нея. Не се поколеба. Надигна се леко и извика.

— Леонард!

В първия момент си помисли, че Леонард не я е чул. После момчето спря и се взря несигурно в гъсталака.

— Леонард! — извика тя отново. Пръстите ѝ напрегнато стискаха камъка.

— Кой е? — извика Леонард в отговор.

— Ела тук! Имам нещо за теб!

Тя видя как лукавите лешникови очи оглеждат зелените храсти.

— Кой е? — попита Леонард. — Мерседес Едуард? Ти ли си?

— Ела, ела — извика Мерседес отново.

— Какво искаш? Още бой ли?

— Имам нещо за теб.

— Какво? — попита Леонард подозрително. Все още не можеше да види ясно Мерседес.

— Нещо специално!

— Е, донеси го тук.

— Не мога.

Зададе се група деца и Мерседес замълча.

— Е? — извика Леонард, когато отминаха. — Какво си ми приготвила, Мерседес Едуард?

— Реших да ти изсмуча наденичката — извика тя.

Изражението на луничавото лице на Леонард се промени. Напоследък все не успяваше да накара момичетата да го направят. Не и откакто бяха започнали да му растат косми и наденичката му беше започнала да мирише по особен начин, както казваха те, на умряла риба. Той се поколеба и облиза устни.

— Ще я смуча колкото поискаш!

Леонард се почеса по крака замислено. Не можеше да устои на подобно предложение.

— Добре — рече той и навлезе в храсталаците. — Но мисли му, ако не го направиш добре! Ще те убия. Къде си? Мерседес...

— Насам.

Мерседес се спотайваше и следеше Леонард, който си проправяше път сред храстите. Беше абсолютно убедена в онова, което

се канеше да извърши. Момчето ругаеше, когато драките го деряха по краката или се закачаха за чорапите му.

— О! Къде си се свряла, по дяволите?

— Тук, до голямото дърво.

— Не можа ли да избереш по-лесно място? — Той беше започнал вече да разкопчава панталона си, докато лешниковите му очи търсеха Мерседес. Мина на петнадесетина метра от нея, без да я забележи, зает с копчетата на панталоните си.

Изведнъж светът стана необичайно бял и смълчан.

Тя се изправи на крака и пристъпи зад Леонард.

Камъкът вече беше високо над главата ѝ. Тя го залюля в ръка. Изви се като сокол към слепоочието на Леонард Корнадо и се прицели.

Последва удар. Устремът прониза цялата ѝ ръка и се прибра обратно в леговището си дълбоко в нея. Разтърси я.

Краката на Леонард се подгънаха като подрязани житни класове. Той се свлече без звук. От главата му шурна кръв. Тялото му потрепери странно и той падна възник.

После остана да лежи неподвижно.

На вратата се почука и Кончита чу гласа на баща си, който я викаше от долния етаж.

— В кухнята съм, татко — извика тя.

Той се качи задъхан по стълбите, почуквайки с бастун по стъпалата. Целуна розовите ѝ страни. Миришеше на вино, както се случваше често напоследък.

— Сама ли си?

Тя кимна.

— Не знам къде е Мерседес. Закъснява. Трябваше да си дойде от училище още преди часове. Предполагам, че пак се е размечтала някъде по пътя.

— Хмм... — Баща ѝ посочи с бастуна си каната с вино на кухненската пейка. — Може ли?

Тя се усмихна.

— Щом искаш да пиеш в този час.

— Какво общо има часът с пиенето? — Той стисна бастуна си под мишница и отпи голяма глътка. Мустаците му бяха почти бели и

виното ги обагри в червено.

— Няма ли да седнеш? — покани го тя.

— Няма да остана дълго. — Той отпи още веднъж и остави каната. Облегна се на бастуна си и започна да си играе с излъсканата му дръжка. — Виж сега — произнесе той неочаквано, — дойдох да поговорим.

Кончита се усмихна.

— За какво?

— За момичето.

— Искаш да кажеш за Мерседес? — Тя наклони глава. Чертите на лицето му бяха покрити вече с дебел слой сланина, която ги правеше безизразни, но тя усети, че има нещо. — Какво става, татко? — попита с нежен глас.

— Искам да я отведеш.

— Да я отведа къде?

— Искам и двете да дойдете да живеете при мен. С лелите ви. Далеч от Едуард.

Тя се засмя изненадано.

— Татко, не ставай глупав! Франсес е мой съпруг. Той е баща на Мерседес.

— Франсес не е неин баща — отвърна Марсел.

— Разбира се, че Франсес е неин баща.

— Не, не е. Не мисли, че не знам какво е направил Франсес с момичето. Пълни й главата с опасните си глупости, Кончита. Трови съзнанието й. Превръща детето в малко анархистче. Учи я, че хвърлянето на бомби и паленето на фабрики е начин на борба за подобър живот. — Той се взря в нея. — Как можеш да позволиш подобно нещо? Да не би да искаш да порасне такава, с белези от куршуми, изпълнена с омраза?

Тя стисна устни.

— Може да й се случи и нещо много по-лошо от това да израсне като баща си.

— Този мъж не е неин баща — сръза я Марсел. — И което е по-важно, момичето го знае.

— Какво знае?!

Марсел се оригна и сложи ръка на устата си. Сведе поглед и настоя:

— Знае, щом ти казвам.

Кончита замръзна, без да откъсва поглед от него. Изведнъж погледът ѝ стана леден.

— За какво говориш, татко?

— Погледни как върви момичето в училище! Някога беше първенецът, а сега е сред последните. А беше толкова добро момиче. Сега е като фурия...

— Ти каза, че Мерсе знае — прекъсна го Кончита тихо. — Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да узнае. — Възрастният мъж започна да почуква по пода с бастуна си като раздражено дете. — Трябваше все някога да разбере, нали?

— Ти си ѝ казал? — прошепна смаяно Кончита. — Ти си ѝ казал, че Франсес не е неин баща?!

— Толкова голямо престъпление ли е това?

— Не мога да повярвам — продума съкрушено Кончита и седна. — Кога ѝ каза?

— Когато Франсес направи онова ужасно нещо с нея. С нажежената монета.

— Преди толкова месеци? — Кончита пребледня и се разтрепери. — Искаш да кажеш, че момичето е знаело през всичките тези месеци? Та това е почти една година?

Очите ѝ се напълниха със сълзи от мъката, която я изпълни. Изведнъж разбра защо Мерседес се беше променила. Разбра всичко.

— Как можа? Как можа да направиш такова нещо, татко?

— Но това е истината, нали? — избухна баща ѝ. — Тя трябваше да узнае.

— И реши, че ти си този, който трябва да ѝ каже? — Гневът я изпълни до последен предел. Детето се бе справяло само с целия този ужас. Без никой до нея, който да я успокои. Без никой, който да ѝ обясни. — Решил си сам да вземеш нещата в ръцете си ли?

— Все някой трябваше да ги вземе — опита се да се защити той. — Знаеш колко много обичам това момиче. Когато се втурна разплакана вкъщи, крещейки от болка с онова ужасно нещо на дланта си... — Той повдигна рамене. — Ще кажеш, че не съм постъпил правилно. Но в онзи момент бях способен да убия Едуард. Ако ми се беше мернал, щях да го застрелям.

— Постъпил си ужасно!

— Ужасно беше онова, което той направи на Мерсе! С какво право го направи? — попита Марсел Барантес, извисявайки глас. — Само защото *истинският* ѝ баща е решил да ѝ направи подарък! Сякаш *той* залива момичето с щедри дарове! Та той не ѝ дава дори едно центаво за бонбони. Сякаш момичето е дъщеря на странстващ калайджия!

Гневът ѝ продължи толкова, колкото да пресуши сълзите ѝ. Сега вече се беше изпарил. Тя се изправи.

— Татко, прибирай се — рече тихо. — И не идвай повече тук.

— Така значи, а? — кресна той, сложил едната си ръка на кръста. — Собствената ми дъщеря ме изхвърля от къщата си като куче?

— Просто си върви — повтори тя.

— След всичко, което направих за теб! След всичко, което трябваше да понеса от теб и от онзи фанатик грубиянин...

— Когато Франсес разбере какво си направил — каза тя с тих глас, — вероятно ще те убие. Затова просто се прибери вкъщи и стой далеч от нас.

Марсел Барантес отвори уста, за да ѝ извика още нещо, но нещо в погледа ѝ го накара да замълчи.

Тя захапа кокалчетата на ръката си, за да не заплаче отново. Едва сега започваше да осъзнава целия ужас на случилото се. Те мислеха, че промяната, която се забелязваше у Мерседес, се дължи единствено на грубостта на Франсес.

Господи, колко много болка бяха причинили на това дете? Какво беше преживяла през всичките тези месеци? И не беше продумала нищо. Просто ги наблюдаваше, а в очите ѝ се четеше омраза и поругано достойнство. Исусе Христе!

Къде беше Франсес? Ами Мерседес?

Изведнъж сърцето ѝ се преобърна. *Къде още се бавеше Мерседес?* Почувства, че се е случило нещо ужасно.

Очите на Леонард бяха отворени и гледаха към синьото небе. Устата му също зееше. Кръвта от дупката в слепоочието му се процеждаше в пръстта.

Мерседес се взря в него, стиснала камъка в ръка. Не беше сигурна дали Леонард е мъртъв. Но знаеше, че сега трябва да довърши започнатото. Да разбие главата му с камъка, после да завлече тялото му в мината за охрана в най-тъмния и дълбок тунел. След това щеше да се прибере, сякаш нищо не се е случило.

Тя седна на гърдите на Леонард и вдигна камъка високо над главата си, готова да смаже луничавото му лице.

Леонард обаче се оказа жив. Изведнъж изхриптя и издаде странен гъргорещ звук.

— Не...

Мерседес отпусна камъка, после отново го вдигна, прицелила се точно в челото му.

— Не! Не... дей! — Кестенявите очи вече не гледаха лукаво, а умоляващо. Бяха изблецени от неподправено отчаяние. Умолявах я. Лицето му беше толкова пребледняло, че луничките му изглеждаха тъмни като кръвта, която беше опръскала кожата му. — Недей — успя да изрече повторно той. — Мо... ля, ааа, моля... не...

Мерседес искаше да го направи. Искаше да довърши започнатото. Но разбра, че не би могла.

Пулсиращата енергия я беше напуснала. Изгарящият я отвътре гняв вече не отекуваше в съзнанието ѝ. Чувстваше се празна. Притихнала, почти спокойна.

Чувстваше се така, сякаш някой нежно бутна ръката ѝ надолу. Тя бавно я отпусна.

Леонард обърна очи и затвори клепачи.

Мерседес вдигна глава и се огледа. Жълтеникава охрана, синьо небе, зелени дървета. Горещина и жужене на насекоми. Един гущер пробяга по близката скала.

Тя усети как гърдите на Леонард се повдигат под бедрата ѝ и се зачуди защо все пак не го беше убила.

— Аз толкова... съжалявам — въздъхна Леонард. — Съжалявам...

— Млъкни — каза някой със спокоен глас.

Клепачите на Леонард трепнаха.

Това, че беше готова да го убие, реши тя, това, че беше способна да го направи, бе също толкова добре, както и ако го бе извършила. Също толкова добре.

Да. Също толкова добре. Наистина беше лесно. Сега, когато бе разбрала как става.

Тя слезе от него и прекна над лицето му. Свали гащичките си. Леонард лежеше неподвижно, докато тя изпразваше пикочния си мехур върху лицето му. Той беше толкова зашеметен, че дори не извърна лице. Ала това не ѝ достави никакво удоволствие. Беше чисто и просто въздаване на справедливост.

Изправи се, когато свърши.

— Сега знаеш какво е — чу Мерседес собствения си глас да казва сериозно. — Трябваше да те убия. Благодарни на Господ за късмета си.

Леонард заплака, докато тя невъзмутимо се отдалечаваше.

[1] Bambini (итал.) — деца. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГАЛЕНИЦА

Лятото на 1953

Прескот, Аризона

Струваше му се, че гласът на баща му е като добре наострена коса. Той замахва и грешниците падат, покосени като житни класове из цялата църква.

Джоуел беше на девет години. Той винаги седеше на първата скамейка до майка си.

Преподобният Елдред Ленъкс бе особено ревностен, войнстващ проповедник. Преди сто години със сигурност би носил револвер под расото си. Произнасяше гръмко проповедта си от амвона и бе безпощаден. Грешниците трепереха и потропваха нервно, обути в стегнатите си като менгемета официални обувки.

Ала не след дълго умората натежаваше на клепачите на Джоуел. И този път стана така.

Брадичката му клюмна на гърдите. Гръбнакът му се превеи, той се отпусна и неусетно започна да се плъзга по твърдата полирана скамейка.

Когато момчето се свлече на пода, сред паството премина кикот, който бързо бе сподавен зад носни кърпички и молитвеници.

Преподобният Ленъкс направи пауза, докато синът му се изправи и заеме отново мястото си.

Чудовищността на онова, което бе извършил, изпълваше Джоуел с ужас. Майка му не го удостои дори с поглед. Но на хлътналите й страни бяха избили тъмни петна. Устата ѝ бе здраво стисната.

Предстоящото наказание го изпълни с отчаяние.

Когато входната врата се затръшна след тях, майка му се обърна и го прониза с гневни очи.

— Ти направи баща си за посмешище пред онези недодялани селяци и дебелите им жени. Него, Божия служител!

Бутна го в ъгъла и притисна лицето му към стената. Миризмата на боя му бе позната и му действаше успокояващо в нещастията му. Той усещаше цялата тежест на своята нищожност и безсилие.

Баща му се зае да брои събраните от дарения пари.

— Четири долара и тридесет и пет цента — обяви той тъжно. — Няма що, благочестивите са проявили особена щедрост към мен, Божия служител.

— Четири долара? — не повярва майка му. — Господ да ги поразии дано! Лъженабожните им умове и здраво закопчаните им портфейли. От какво си мислят, че живеем? От манна небесна ли?

— Следобедната служба ще ни донесе още по-малко пари.

Тя се обърна разгневена към момчето.

— И аз да се мъча да го храня с четири долара и тридесет и пет цента! Защо? За да спи по време на неделната служба ли?

— Той е наш син, Мириам.

Тя се подсмихна.

— Знам. Но празният стомах може би ще го държи буден по време на следобедната служба.

Джоуел чуваше как майка му приготвя обяда в кухнята. Накрая внесе храната и я сложи на масата. Бяха го оставили с гръб.

Баща му каза молитвата. Джоуел застина неподвижно, заслушан как потракуват приборите. Мирисът на храна изпълни устата му с обилна слюнка и той преглътна. Затвори очи. Коремът го присви.

След като се нахраниха, майка му го дръпна от стената.

— Е? — изгледа го тя.

Той не посмя да вдигне поглед.

— Съжалявам, майко — прошепна само.

Тя бутна една чиния в ръцете му. В нея имаше къшей хляб и парче месо.

— В избата! — отсече тя.

— Мамо, не!

— Заведи го, Елдред.

Баща му го хвана за ръката и го повлече по стълбите в тъмното.

На прага на избата Джоуел се опита да се отскубне. Храната се изтърси от чинията. Мракът миришеше на мухъл като в гробница. Там,

сред сенките, бяха чудовищата.

Ужасът го задуши. Очите му се напълниха със сълзи.

— Татко, не...

Ала баща му го бутна в избата.

— Искам да разгадаеш смисъла на мрака, Джоуел. Тогава ще узнаеш какво означава да обиждаш Господ и той да ти обърне гръб.

— Татко, моля те! Моля...

Вратата се затръшна. Резето щракна.

Черен мрак. Адът, за който слушаше от малък. Сенките сякаш се струпяха около него. Ноктите им го сграбчиха и зейналите им челюсти затракаха. Той не можеше да ги види, но знаеше, че са се скупчили за него.

Втурна се с неистов плач към вратата и заблъска тяло в нея. Ала дебалото дърво не поддаваше.

Глух удар след удар.

Септември, 1956

Лос Анджелис, Калифорния

Из стаята на Идън се носеше приглушено шумолене.

— Ето там...

— Ами какво ще кажеш за това?

— Т-т-т-т...

— Тук...

Идън се сгуши във възглавницата. Още не искаше да се събуди.

— Погледни я, Мерседес. — (Гласът на баща ѝ.)

— Колко е изящна! — (Гласът на майка ѝ.)

— Виж дългите ѝ мигли. Бузките — розови, косата — черна, а кожата — като от сатен.

Усети ръката на майка ѝ, която я погали по страната.

— Тя е наша.

— Идън... Събуди се, скъпа. Днес е рожденият ти ден.

— Отвори красивите си зелени очи.

Тя се размърда и отвори очи. Прозя се и ги погледна. Сутрин беше. Майка ѝ дръпна завесите. Стаята се изпълни със светлина. Лъчите на слънцето заиграха по шкафа с играчките, сатенения балдахин над леглото ѝ и розовите тапети на стените.

Баща ѝ се усмихна.

— Здравей, съкровището на татко. Забрави ли, днес е рожденият ти ден?

Тя ококори очи и скочи.

— Ооо!

Стаята ѝ се бе преобразила. Всякакви кутии — квадратни, правоъгълни, кръгли. Опаковани в разноцветна зелена, червена или златиста хартия. Панделки, дантели и джуфки. Подаръци във всякакви форми, размери и цветове. За нея.

— Кой ще разопаковаш най-напред? — попита майка ѝ. — Този големия зелен? Или малкия златист? Какво ще кажеш за ей онзи, с розовата панделка?

— Този!

Тя изтича до един огромен пакет. Беше сложен в ъгъла и бе най-големият в стаята, по-голям дори от самата нея.

— Това е специален подарък от мама и татко. Да ти помогнем ли да го отвориш?

— Ще се справи сама — окуражи я майка ѝ. — Дръпни панделката, Идън.

Тя дръпна несмело панделката. Най-накрая успя да я развърже и махна част от хартията.

Отвътре се показа люлеещо се конче с блестящи очи и снежнобяла грива. Идън го гледаше занемяла. Имаше месингови стремена, а юздите му бяха от червена кожа. Копитата чернееха лъскави.

— Името му е Дейпъл.

Идън зарови лице в снежнобялата грива.

— Мисля, че току-що се влюби.

Баща ѝ я качи на седлото. Тя пое юздите в ръце. Побутна го с бедра и дървеното конче започна да се поклаща напред-назад, бавно и величествено.

Баща ѝ доволно захапа лулата си и прегърна майка ѝ.

— Е, бързо схваща.

Те я наблюдаваха как се поклаща в захлас. Беше забравила за другите си подаръци, очарована и хипнотизирана от люлеещите движения.

Майка ѝ се усмихна с тъга.

— Знаеш ли, никога не съм имала играчки. Не и такива. Играех си със зайците на майка ми. С парчетии дърво...

— Идън никога няма да изпита нужда за каквото и да било — рече баща ѝ.

Прескот, Аризона

— Баща ти е толкоз добър човек, Джоуел.

— Да, госпожо.

Тя вдигна поглед към бялата камбанария, която се извисяваше на фона на тъмното кобалтовосиньо есенно небе на Аризона.

— Истински християнин. Човек с толкоз силно чувство за добродетелност.

— Да, госпожо.

— Ти си работи спокойно.

Госпожа Шулц се прибра в къщата.

Днес беше събота, денят, в който той работеше в градината на господин и госпожа Шулц. Получаваше двадесет цента за работата си, които, разбира се, пускаше в кутията за дарения. Досега беше чистил камъните в прашния двор. Слънцето печеше силно. Той седна да си почине под рехавата сянка на мескитовото дърво.

Извади въска от джоба си и започна да го мачка. Старият господин Шулц, който гледаше пчели горе на хълма, му го бе дал. Всеки път по малко през цялата година. Вече беше събрал къс с големината на топка за тенис, станал сивкав от непрекъснатото мачкане.

Тънките му пръсти не спираха. Той се взираше отнесено във въска, който постоянно претърпяваше метаморфози. Сега беше малък слаб койот. След секунди се превърна в лице. Издължи се във формата на змия, след това се сви като жаба и се изду, подобно корубата на костенурка.

Тази непрекъсната последователност от трансформации го очароваше. Сякаш пръстите му бяха нещо отделно от него и той бе просто наблюдател.

Беше слабо момче, ала вече показваше признаци, че ще порасне висок и строен младеж. Лицето му бе изпито и бледо. Носът — леко орлов. Очите — тъмни, почти черни. Пронизващи и интелигентни.

Пръстите на Джоуел продължаваха да се движат трескаво. Изведнъж от восъка изникна лицето на баща му. Ястребово лице, с тънки устни, което по магичен начин се бе материализирало.

Той го приближи към очите си и се взря в него. Приликата беше обезпокоителна. Лицето го гледаше гневно.

Той бързо пъкна палци в очите му. Черепът се изду и експлодира. Джоуел смачка восъка и го превърна в голям отровен гущер — тумбест и грозен.

Ала тутакси изпита чувство за вина.

— Леле, леле — дивеше се госпожа Шулц, изникнала безшумно зад него. — Много си добър с восъка.

Джоуел се смути и пъкна восъка в джоба си.

— Господин Шулц ми го даде! — скочи той да се защити.

— Разбира се. Знаем, синко. Май можеш да направиш каквото си искаш от него, а?

— Време е да се връщам към работата си.

— Няма нужда да го криеш. Ти имаш талант, синко.

Тя му донесе чаша лимонада и продължи да го гледа полусъжалително-полуснизходително. Какво странно и старомодно момче! Защо непрекъснато се стряска?

Много хора казваха, че синът на преподобния Ленъкс е глуповат и дори направо тъп. Ала госпожа Шулц беше разбрала, че е просто странен. Различен беше от другите по начин, който още не можеше да разгадае.

Ето, и в този момент я наблюдаваше с особения си втрещен поглед на малък голям човек. Помръдна нерешително устни:

— Госпожо?

— Да, Джоуел.

— Госпожо? Моля ви да не казвате на баща ми.

— За какво, синко?

— За восъка, госпожо.

Тя се взря на свой ред в него. Беше шестдесет и три годишна и въпреки че никога не бе имала свой собствен син или дъщеря, се ласкаеше от мисълта, че разбира от деца. Ала това момче я озадачаваше непрекъснато. Никога не знаеше какво ще направи или ще каже. Може би това беше част от чара му.

— Само не ми казвай — рече тя шеговито, — че баща ти не ти разрешава да си играеш с това малко парче восък!

— Моля ви, госпожо!

Тя забеляза как очите му изведнъж се напълниха със сълзи. Протегна жалостиво ръка и го докосна по рамото. Малкото слабо телце трепереше като на уплашено пале.

— Е, разбира се, че няма да кажа, щом не искаш. Това ще си бъде нашата тайна. Доволен ли си?

— Да, госпожо — отвърна той.

По лицето му разбра, че не ѝ вярва.

— Обещавам ти, Джоуел — увери го тя нежно.

Джоуел кимна колебливо. Възрастните до този момент не бяха направили за него нищо, което да го накара да им има доверие. Той бързо се отдалечи от жената и се зае да събира камъните от прахта.

Въпреки че си учеше упорито уроците, оценките му бяха ниски. Слагаха го да седи все на последния чин и той едва виждаше дъската. Тебеширът на учителя препускаше по черната повърхност и оставяше след себе си драскулки, които си оставаха непонятни за него, тъй като не можеше да ги разчете. Очите го смъдяха, а мозъкът му бръмчеше като уловена в буркан муха.

Дори и Вехтият завет беше мъчение за него. Трябваше да научава наизуст по един пасаж от него всеки ден. По-точно от книгата на Иоила: „И ще ви отщети за ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници — голямата ми войска, която пратих върху вас“. Макар че имаше силна памет и бързо запомняше, думите не се задържаха задълго в ума му. Те танцуваха по страниците и караха очите му да пулсират. Декламирането пред майка му и баща му всяка вечер почти винаги завършваше с плач.

После спеше лошо, потеше се и сънуваше кошмари. Обърканите му сънища дразнеха пикочния му мехур и той се подмокряше в леглото. През деня изтощеният му мозък постоянно му изневеряваше и той правеше грешка след грешка.

Избата го ужасяваше. Всеки следващ път беше по-страшен от предишния. Ужасът, който всяваше у него тази дупка, го задушаваше. Не издържаше вече.

Чудовищата, които му се привиждаха, бяха само стари мебели. Ноктите, които уж го сграбчваха — част от желязната табла на старо

легло. Ала страхът не го напускаше. Той се бе вкоренил дълбоко в съзнанието му и никога нямаше да си отиде оттам.

Казваше си, че търпи всички тези мъчения, защото е лош. Праведните бяха силните в Божието царство. Ала той не беше праведен.

Не, не беше.

Пролетта на 1957

Лос Анджелис, Калифорния

Майка ѝ я заведе в школата по езда на Дан Кормак. Ръцете на господин Кормак бяха груби, лицето му приличаше на напукана стара кожа, но иначе имаше набито око. Той веднага се произнесе, че Идън е достатъчно голяма, за да започне уроци с някое шотландско пони.

— Екипирайте малката госпожица — провлечено поръча той. — Ще видим какво ще направим от нея.

След посещението в школата по езда, майка ѝ и Франсоаз я заведоха на „Родео Драйв“.

Купиха ѝ розови, бежови и бели бричове за езда, кадифена жокейска шапка и малък камшик. Поръчаха да донесат нейния номер ботуши от скъпа английска кожа.

Когато я стъкмиха, Идън застана пред огледалото в магазина с новата шапка, бричове и ботуши и се заоглежда.

— Толкова си красива, *cherie*^[1] — радваше ѝ се Франсоаз.

Накрая опаковаха всичко в кутии и ги сложиха в багажника на кадилака. От следващата седмица започваха уроци по езда при Дан Кормак.

Школата на Кормак се намиреше на „Лоръл Каниън“. Безброй обори с врати, наполовина отворени отгоре. А от всеки отвор се показваше главата на кон. Идън винаги носеше със себе си торба с моркови, за да може да им дава малки награди.

Конят, който яздеше, беше шотландско пони на име Мистър. Той не беше много по-голям от Дейпъл, ала бе несравнимо по-труден за яздене.

Цялото тяло я болеше. Но тя се занимаваше много сериозно, защото майка ѝ и баща ѝ бяха казали, че ако се справя добре, много скоро ще ѝ купят нейно собствено пони. Не след дълго Идън

обикаляше манежа, без да падне нито веднъж, макар че шапката се смъкваше над очите ѝ и тя не виждаше почти нищо.

— Бива си те — произнесе се и господин Кормак. — Затова няма вечно да яздиш шотландско пони, я! Много скоро ще те качим на нещо с по-дълга юзда.

След урока тя обичаше да се облакътява на оградата и да наблюдава прескачането на препятствия.

Имаше едно високо, тъмнокосо момче, което яздеше бял кон на име Малер. Малер минаваше над препятствията като вихър. Гривата и опашката му се развяваха след него. Сърцето на Идън всеки път трепваше от красивата гледка.

— И аз ще се науча да го правя — каза тя на господин Кормак. — Ще скачам като момчето с белия кон.

— Не е бял, а сив — поправи я господин Кормак.

— Да, точно като него — прошепна Идън замечтано.

Пролетта на 1958

Прескот, Аризона

— Не че нямаш способности — каза госпожица Грийвс, когато му подаде бележника и скръсти ръце на гърдите си. — Умно момче си. Е, не мога да кажа, че си най-добрият ученик, когото съм учила. Но причината според мен е в това, че никога не си бил особено общителен. Защо си такъв?

Джоуел се взря в кафявите обувки на госпожица Грийвс, които приличаха на мъжки трандафори. Не знаеше какво да ѝ отговори.

— Е, може и да приличаш на рак пустинник, но си доста интелигентен. Всички са съгласни. Просто от известно време престана да се интересуваш от учението. Тетрадките ти са пълни с грешки. Почеркът ти е обида за всеки учител. Правя възможното да ти помагам, Джоуел. Давам ти повече време, отколкото на останалите, но ти просто вече не се интересуваш от училището.

Той вдигна очи към нея и я стрелна с онзи свой странен пронизващ поглед.

— Не, не е така — прошепна.

— Сигурен ли си?

— Да, госпожо.

Тя се взря в сведената му глава. Какво ставаше с това момче? Не харесваше нито преподобния Елдред Ленъкс, нито съпругата му с конско лице и остро, злобно изражение. Самата тя беше презвитерианка и не се интересуваше от проповедите на преподобния Ленъкс за вечния огън на Ада.

Изпитваше жал към семейството, което живееше в оскъдица. Но ако преподобният Ленъкс споменаваше малко по-често за милосърдието в проповедите си, то и светът щеше да се покаже малко по-милосърден към него. Огънят на Ада не беше сполучлив избор за верую.

Най й беше жал за момчето. Сигурно не му бе лесно да расте в атмосферата на сапун от луга и святост. Един господ знаеше каква майка беше тази жена с нейното злонравие, прикрито под маската на праведност, и низост, представяна за благочестие.

Но това не й влизаше в работата. Задълженията й се изчерпваха с обучението на момчето в училище, а тя изпълняваше тази задача с упоритост и самоотверженост, на каквито бе способен само един провинциален учител.

— Е, ако си сигурен, че не си спрял да се интересуваш от учението, тогава проблемът е някъде другаде — рече тя решително. — Следващата седмица ще повикам училищния лекар и ще поискам да ти направи основен преглед. Особено на очите. Става ли?

— Да, госпожо — измърмори Джоуел в отговор и побърза да излезе навън на ярката следобедна светлина.

Във въздуха се усещаше слабият мирис на букова дървесина. Не беше валяло от месеци и всичко в града бе покрито с прах.

Джоуел тръгна към къщи. Трябваше да измине само около километър и половина, а му се искаше да бяха поне осемдесет.

Майка му вече дори не се опитваше да прикрива омразата си към него. Усещаше я непрестанно в погледа и в гласа й. Скъпеше се за всяка хапка храна, която му даваше, за всеки сантиметър място, което заемаше в къщата. Трябваше да мълчи и да не мърда много, за да не я ядоса. Баща му открито го пренебрегваше. Той се беше отдал всецяло на Господа. Майка му го беше превърнала в нещо като изкупителна жертва.

Той знаеше какво е изкупителна жертва. Същество, върху което се стоварват греховете на мнозина други.

„А козела, върху който е паднало жребието за отпущане, да остави жив пред Господа, за да извърши над него очистяне и да го изпрати в пустинята за отпущане (и той да понесе на себе си техните беззакония в непроходна земя).“^[2]

Само ако можеше и той да отиде в пустошта като козела и никога повече да не се връща. Пустинята бе пустош. А това вещаеше смърт. Пустинята убиваше.

Той спря и отвори бележника си. Приближи го до очите си и се вгледа в оценките си. Побиха го тръпки.

Аритметика: Лошо представяне.

История: Изключително лошо представяне.

География: Много лошо представяне.

Изкуство: Има въображение, но не поддържа в ред работното си място.

Естествени науки: Слабо представяне.

Английски език: Необходимо е повече старание.

Религия: Добро представяне.

Обща оценка: Успехът на Джоуел тревожи всички ни. Ако не заляга повече над уроците, тази година може и да не завърши.

Но как да заляга повече над уроците? В живота му нямаше нищо друго освен работа и наказания. Нямаше други играчки освен топката въськ. Нямаше приятели. Джоуел преглътна буцата, която бе заседнала на гърлото му. Не може да заляга повече от това. Невъзможно беше.

Не смееше да занесе бележника си у дома.

Дълго време седя под сянката на дървената ограда. Накрая, макар и обхванат от пълно отчаяние, той намери някакъв кураж у себе си, изправи се и тръгна към къщи.

Кой щеше да го отщети за ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници?

Джоуел се беше свил в ъгъла, докато бурята отmine. Баща му седеше със строго изражение и с Библия в скута си. Майка му и

госпожица Грийвс си разменяха словесни удари.

— Изненадана съм от подобно предположение — роптаеше майка му с обиден тон. — И се осмелявате да дойдете в къщата ни с подобни гнусни обвинения!

— Нося ви диагнозата на лекаря, госпожо Ленъкс. — Листът потрепери в ръката ѝ, когато ѝ го подаде. — Прочетете я сама.

Майка му бутна настрана листа.

— Нямате никакво право да водите този шарлатанин при детето ни без наше разрешение.

— Щатът Аризона ми дава правото да викам училищния лекар когато сметна, че някое от поверените ми деца има нужда от медицинска помощ...

— Да не би да искате да кажете, че се отнасяме зле с нашия син?

— С просто око се вижда, че Джоуел не е добре. Освен че има нужда от очила за четене, цялото му тяло е покрито с белези и следи от наранявания.

— Джоуел е непохватен откакто се е родил — отвърна баща му. — Блъска се във всяко нещо.

— Това не обяснява всичките тези белези!

— Не повишавайте глас на съпруга ми под собствения ни покрив!

Баща му се наведе напред.

— Пожертвали сме се за това момче.

— За това непокорно и виновно дете!

— Никога не съм намирала Джоуел за непокорен или виновен в нещо. — Госпожица Грийвс с видимо усилие се опитваше да запази контрол над себе си.

— Ние сами можем да свидетелстваме за неговата безпомощност — каза майка му.

— Да, така е — намеси се баща му. — Ала учителката се опитва да прикрие недостатъците на собствените си методи на обучение.

Госпожица Грийвс се изчерви.

— Възможно е методите ми на обучение и да имат недостатъци — изправи се тя, — но аз винаги съм проявявала по-специален интерес към това момче.

— Моля ви — процеди майка му с горчива усмивка, — спестете ни обърканите си мисли на стара мома, госпожице Грийвс.

— Какво казахте?

— Джоуел не е ваше дете, независимо колко много искате да бъде.

Цветът на лицето на учителката се смени. Червенината отстъпи място на бледност.

— Не — отвърна тя едва чуто, — той не е мое дете. Но за него щеше да е много по-добре, ако беше.

— Значи — изрече майка му с присмех — най-накрая стигнахме до същината на въпроса!

— Забелязвам кога едно дете има проблеми — отрони госпожица Грийвс с разтреперан глас и посочи Джоуел, който се бе свил на стола си, запушил ушите си с ръце. — Погледнете го! Погледнете белезите по гърдите и гърба му! Гордеете ли се с това?

— Напуснете веднага тази къща! — изсъска майка му.

— Нека ни плюе — изрече стоически патетично баща му, — нека ни поразява с думите си!

— Как го възпитавате, за бога? — премести госпожица Грийвс гневен поглед от единия към другия. — Какво правите с това момче, та е толкова наплашено?

— Как смеете! — кресна майка му. Очите ѝ мятаха искри. — Как смеете да...

— Той изпитва ужас от собствената си сянка. Слаб е като вейка. Има белези от побои по цялото тяло и заспива в класната стая от изтощение. Как ще обясните всичко това?

— Не сме длъжни да ви обясняваме каквото и да било! Ах, вие, нахална, зловна и безочлива стара мома!

Госпожица Грийвс дишаше със затворена уста. Явно това ѝ помагаше да запази самообладание.

— Вижте, изобщо не става въпрос за мен, а за Джоуел.

— Искате да ни унижите ли? — изгледа я обвинително баща му. — Много добре. Нито аз, нито жена ми сме вдигали някога ръка срещу това момче. Е, доволна ли сте сега, госпожице Грийвс?

— Не — отвърна тя тихо. — Не съм доволна.

— Той е изчадие на Сатаната! — избухна майка му.

Джоуел тихо заплака.

— Това бедно, разтреперано момче е изчадие на Сатаната?! — Госпожица Грийвс беше пребледняла още повече. — Та той е ваш син!

Майка му грозно се изсмя.

— Има някои неща за този ваш безценен ученик, които вие дори и не подозирате.

— Какво искате да кажете?

— „Тъй всяко добро дърво дава добри плодове, а лошо дърво дава лоши плодове: не може добро дърво да дава лоши плодове...“ — изрецитира баща му замислено. — „... нито лошо дърво да дава добри плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, отсичат и хвърлят в огън. И тъй, по плодовете им ще ги познаете... Бере ли се грозде от тръни или смокини от репей?“^[3]

Госпожица Грийвс ги изгледа недоумяващо.

— Да не би да искате да кажете, че той не е ваш... — И двамата я наблюдаваха мълчаливо. Тя реши, че разговорът е безсмислен и се приготви да си тръгне. — За мен здравето на момчето е от първостепенно значение — отсече. — Решена съм повече от всякога Джоуел да получи помощта, от която се нуждае. Говоря като учител. А не от свое име. Разбрахте ли ме? Ако до края на следващата седмица не купите на Джоуел очила за четене, сама ще го заведа при очния лекар. И ако още веднъж открием белези от насилие по тялото му, ще отнеса въпроса до полицията.

Без да погледне Джоуел, госпожица Грийвс напусна къщата.

Майка му затръшна вратата след нея, заключи я и се обърна към момчето. Лицето ѝ беше изкривено в ужасяваща гримаса.

Санта Барбара, Калифорния

Тя обичаше да ходи на летището.

Майка ѝ и баща ѝ я водеха там обикновено през почивните дни. Всичко на всичко имаше шест самолета в бяло и червено с надписи отстриани: „ВАН БУРЕН — ВЪЗДУШНИ ПРЕВОЗИ“. Разбира се, рядко се случваше всичките самолети да са там. Обикновено имаше само два в хангарите. Другите извършваха полети.

Самата тя вече беше летяла стотици пъти и дългите пътувания ѝ бяха омръзнали.

Самолетите пътуваха чак до Южна Америка. Пилотите често ѝ носеха подаръци — маски, дърворезби, играчки. Всеки път, когато

отидеше на летището, имаше нещо за нея — нещо красиво и екзотично.

Веднъж някой ѝ беше донесъл малка черна майmunка от Колумбия, но майка ѝ не ѝ разреши да я задържи. Мигел Фуентес дори беше довякъл отнякъде сбръчкана мумифицирана човешка глава със защита уста.

— Муста говореше прекалено много — със смях обясняваше той.

Казаха му, разбира се, да си я вземе и никога повече да не им я показва.

Мигел Фуентес се грижеше за работите на баща ѝ. Беше нисък и грозен и всички се страхуваха от него, но когато я вдигнеше на ръце и ѝ се усмихнеше, очите му заблестяваха като на радостно куче.

Но тази събота и неделя баща ѝ и майка ѝ не я заведоха както обикновено на летището. Всички отидоха до Санта Барбара с новата кола. Колата беше кадилак „Елдорадо Бругам“, в бяло и жълто-кафяво. Баща ѝ беше свалил гюрука. Подухваше топъл вятър, който довяваше мирис на борове. Майка ѝ си беше сложила копринен шал на главата и тъмни очила. Идън седеше отзад с Франсоаз, както се казва на френски *au pair*^[4].

По небето се носеха огромни бяло-златисти облаци. Когато стигнаха Санта Барбара, спряха да хапнат сладолед. Морето се бе ширнало зелено, а по вълните сърфираха момчета.

После отидоха да видят прословутия парцел. Там обаче все още имаше само земя, дървета и морето, което се провиждаше през боровете.

Идън ближеше сладоледа си, а пръстите ѝ лепнеха.

— Кога ще се появи къща тук? — попита тя.

— Скоро, скъпа. След няколко месеца ще положат основите.

— Тогава ще си имам ли пони? — зададе тя редовния си въпрос.

— Разбира се, че ще си имаш. Но трябва малко да пораснеш.

— Колко малко?

Баща ѝ започна да разглежда чертежите.

— Знаеш ли какво си мислех за баните? Зелен оникс и златни кранчета.

Майка ѝ поклати глава.

— Златните кранчета ще изглеждат парвенюшки — отсече тя. — А зеленият оникс си е направо неприличен. Ще сложим бял мрамор, както мислехме в самото начало.

— А какво ще кажеш за бял мрамор и златни кранчета? — попита баща ѝ.

— Малко по-добре. Но пак ще е прекалено екстравагантно.

Баща ѝ се засмя.

— Скъпа, това е Калифорния, а не Европа. Годината е 1958. Няма нищо нередно в екстравагантността.

Той завъртя майка ѝ в стъпките на валса по поляната. Майка ѝ започна да се смее. Смехът ѝ беше тих и нежен и караше човек неволно да се усмихне.

— Какво означава парвенюшко? — попита Идън.

— Да имаш пари е парвенюшко — усмихна се баща ѝ, захапал лулата си. — Но с пари може да се постигне всичко. Абсолютно всичко. Запомни това, скъпа.

Прескот, Аризона

Тъмнината го караше да обезумява.

Чуваше шумове покрай себе си. Шумолене и дращене. Плъх? Или нещо още по-ужасно.

Прекалено дълго вече стоеше тук. Прекалено дълго!

Обикновено го оставяха два часа. Понякога три. Този път цял ден и цяла нощ. Толкова беше изтощен и гладен.

Светлината в съзнанието му започва да отслабва. Както пламъкът на факел, оставен да гори прекалено дълго време, в един момент започва да се снижава и да потреперва, преди да изгасне.

Струваше му се, че чудовището се прокрадва към него. Той потрепери, облещил очи, макар да не виждаше абсолютно нищо в тъмнината. Скрил беше восъка на двора. Но тя рано или късно щеше да го намери, а може би вече го бе намерила. Затова свикна да моделира различни форми в съзнанието си. Ала вътрешната му светлина започваше да отслабва, а той не можеше да работи на тъмно.

Забравили го бяха. Така и щеше да си умре в тъмнината.

Въздухът миришеше на развалено. Вече не можеше да диша с пълни гърди, а само на пресекулки. Светлината в съзнанието му все

повече отслабваше, ставаше червеникава. Чуваше как зъбите на гризач стържат по дърво или картон. Ами ако усети мириса на топлата му плът? Ами ако впие зъби в бедрото или в лицето му?

Обзе го неконтролируема паника. Червената светлина в съзнанието му угасна. Обгърна го пълен мрак. Безвъзвратно беше изоставен на силите на злото.

Плъхът пробяга през краката му.

Той започва да ритат като обезумял. Пищялът му се удари в нещо твърдо и остро.

Нещо го сграбчи изотзад. Той се съпротивляваше със сетни сили. Някакви куки закачаха дрехите му и дращеха ръцете му. Той продължаваше да се бори отчаяно, ала беше хванат в капан.

Люспести тела се гърчеха в краката му. Усещаше около гърлото си оголени кучешки зъби. Усещаше как ципести крила пърхаха в лицето му. Ужасът се качи от стомаха в мозъка му.

Чудовищата го бяха обсадили отвсякъде. Той замахна и разцепи въздуха. Ръцете му улучиха нещо, което не можеше да види. Чу се шум, последван от болезнен стон.

Вече се задъхваше, но бедният на кислород въздух не го зареждаше с енергия. Сърцето му биеше лудо в гърдите, сякаш искаше да изскочи навън.

Не издържа и отстъпи пред най-дълбокия си инстинкт — да бяга.

Ала избата беше широка само няколко метра и бе пълна с вехтории. Налетя на купчина столове. Нещо се заби в стомаха му и го накара да се превие. Друг предмет го удари в зъбите и размаза устните му.

Ето от това бяха белезите по тялото му.

Дробовете му изнемогнаха от задушния въздух. Той се гърчеше в хватката на чудовищата. Усещаше твърдите им черупки и кокали под тялото си. Беше техен пленник и нямаше отърване. Ужасът му граничеше с безумие. Той протегна ръце напред и сгърчи конвулсивно пръсти.

Сърцето му щеше да изскочи всеки миг. Ала изведнъж той застина.

Златист проблясък! Ноктите му трябва да са раздрали мрака и да са пропуснали лъч светлина.

Лъчът не отслабваше. Все така блестеше пред него. Той се взираше известно време невяраващо, после протегна треперещи пръсти напред и отново задра.

Появиха се нови проблясъци.

Подивял от внезапно лумналата в него надежда, той започна да дращи трескаво по светлите резки с ноктите и на двете си ръце. Те се умножаваха, а старите се увеличаваха. Скоро той беше заслепен от ярката картина, която бе нарисувал в мрака.

Пръстите му разпознаха малък прозорец, чието стъкло беше боядисано с блажна боя. Той допря лицето си до стъклото и примижа. През издрасканата боя се виждаше червена пръст, треви и цветя. Светът!

Задният двор.

Малкият прозорец под задната веранда! Зад варела с вода. Малкият прозорец, който открай време си бе боядисан в бяло. Открил е изход.

Опита се да открехне прозореца, но той се оказа закован. Нямахше как да го отвори. Започна да крещи. Нямахше кой да го чуе.

Отчаяно искаше да избяга. Опипа с ръце наоколо, за да намери някакъв инструмент. Пръстите му попаднаха на нещо. Облегалката на стол. Разхлабена и скърцаща. Той я разклати напред-назад, докато не я отчупи. Замахна и удари стъклото.

То се разби и го посипа с парчета. После се справи и с долната част на другото крило. Горещият въздух от външния свят нахлу в избата. Продължи да удря по прозореца, докато и четирите части не зейнаха празни. Ярката слънчева светлина го заслепи.

Той премигна, защото не виждаше нищо, ала продължи да удря разклатената дървена рамка, докато и тя не поддаде.

После си проправи път през отвора. Не обръщаше внимание на раните и ожулванията, които покриваха ръцете и краката му.

Изпълзя на слънчевата светлина и усети как горещината го обгърна. Заплака, отчасти от болка, отчасти от облекчение. Изправи, се на крака, полузаслепен и изтощен. Въздухът в пустинята беше свеж и чист.

— О, всемогъщи боже! О, за бога... Джоуел? Ти ли си това?

Той премигна с гуреливи очи. Съседката им госпожа Паско бе чула шума от счупени стъкла и бе се приближила до оградата. Сега

стоеше и го гледаше занемяла, с отворена уста.

Явно не можеше да повярва, че това треперещо, покрито с прах и паяжини момче, е Джоуел. По краката му се стичаха струйки кръв от разранената от стъклата кожа. На носа и устата му също имаше кръв. Ноктите му бяха жестоко изпочупени.

Тя вдигна ръце слисано.

— Мили боже! — Гласът ѝ премина във вик. — Преподобни! Преподобни Ленъкс! Преподобни Ленъкс! Преподобни Ленъкс...

Баща му се появи иззад ъгъла и застина на място, когато го видя. Кокалестото му лице пребледня.

— Той изпълзя оттам! — Госпожа Паско посочи разтреперана счупения прозорец. — Чух шум и когато дотичах да погледна, той се подаде оттам, като... като плъх!

Джоуел срещна безцветните очи на баща си. Видя присъдата в тях и осъзна чудовищната си постъпка. Но беше прекалено уморен, за да мисли за това.

— Едва не умрях от шока, преподобни. Това дете е като диво животно! Какво, по дяволите, правеше в избата, Джоуел?

Баща му побърза да отговори вместо него. Гласът му беше дрезгав.

— Явно се е пъхнал да търси нещо там, където не трябва. Той... — баща му спря за миг — ... сигурно се е заключил в избата. Майка ти те търсеше, Джоуел.

Джоуел се взря в баща си.

— Защо ме гледаш така? — попита баща му с още по-строг тон. — Няма ли да ми кажеш нещо, Джоуел? Откъде ти хрумна да се пъхаш в избата? А и да се заключиш. Каква разсеяност! Така ли стана? Кажеш нещо, за бога!

Джоуел поклати леко глава.

Госпожа Паско въздъхна.

— Това момче не е нормално, преподобни.

— Депресиран е. — Баща му протегна ръка към него. — Ела, Джоуел. Ужасно си мръсен. Трябва да те измием.

Джоуел не помръдна. Баща му току-що беше изрекъл куп лъжи. Беше го чул да лъже безсрамно госпожа Паско и да я гледа в очите. Това откритие беше толкова зашеметяващо, че вече всичко друго губеше значение. Баща му беше излъгал!

Преподобният Елдред Ленъкс хвана ръката на сина си и го поведе към къщата. Госпожа Паско ги наблюдаваше и цъкаше с език.

Вътре в къщата го чакаше майка му. Тя беше наблюдавала цялата сцена през прозореца.

Подобно на баща му, и тя беше пребледняла.

— Отвратително същество! Заченат е в грях. Затова е способен единствено на лоши неща.

— Покачил се е на старите столове — каза баща му. Джоуел усети, че гласът му потрепери. — Сигнал е прозореца и го е разбил.

— Какво е видяла онази жена?

— Видяла го е да изпълзява през него.

— А ти какво й каза?

— Казах й, че момчето се е заключило в избата без да иска.

Майка му се взря в него с омраза и страх.

— Той е изчадие адово, Елдред. Погледни го! Същинско олицетворение на злото. Не биваше кракът му да стъпва в тази къща. Не може да остане тук. Не можем да го обуздаем.

— Ще го обуздаем, бъди спокойна. Ще го обуздаем...

— Как?

Баща му го бутна напред.

— Измий го, Мириам. Аз отивам да поправам прозореца.

Майка му взе купа с вода и гъба. Не каза и дума, докато миеше лицето, ръцете и краката му. Гъбата минаваше направо през раните му, но той стискаше зъби.

Баща му бе излъгал госпожа Паско. Баща му бе скрил истината.

Едва сега си даде ясна сметка що за човек е. Макар че от дълго време, някъде дълбоко в себе си, го бе знаел. Майка му и баща му не бяха като другите родители. Онова, което му причиняваха, беше ужасно. Нечовешко.

За пръв път, откакто се помнеше, му хрумна мисълта, че те са грешните, а не той.

Погледна майка си в лицето. Беше изпито и измършавяло. Ключестият нос и прикритият поглед напомняха хищна птица. Устните й бяха тънки. Косата й — сива и безцветна. Очите й също бяха сиви и безцветни. И все пак в нея имаше нещо, което й придаваше цвят — жестокостта.

Под прикритието на благочестието и набожността те извършваха грехове къде-къде по-тежки от неговите.

— Не ме гледай! — изсъска тя.

Но той не можеше да откъсне поглед от нея, докато тя не му удари шамар. Парещата болка го изпълни с облекчение.

— Стой тук и не мърдай.

Майка му занесе купата в кухнята. Водата имаше цвят на сок от малини.

До слуха му достигнаха ударите на чук. Баща му заковаваше прозореца в избата. Огледа стаята. Обикновена гола стая. С грозни прости мебели. Никакви украшения, никакви картини по стените. Нищо не подсказваше, че хората, които живееха тук, обичат дома си или че се гордеят с него. Мебелите и всички вещи бяха възможно най-груби, ъгловати и примитивни.

Той осъзна за пръв път в живота си колко жалък е домът му и колко нещастен се бе чувствал винаги тук. Те бяха упражнявали насилие и терор над него години наред. Ако просто го бяха наказвали с бой, както бият някои палави деца, всичко щеше да бъде някак по-справедливо и невинно.

Кой ще го отщети за ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници?

Чувствата закипяха в душата му с още по-страшна сила. Ала той не бе момче, което даваше израз на емоциите си. Напрежението го замая. Чуваше като насън как майка му и баща му говорят приглушено, докато складират наново вехториите в избата.

После чу тежките стъпки на баща си по стълбите.

Вдигна поглед при звука на подрънкващо желязо. Баща му стоеше на прага.

— Държал си се като подивяло животно — каза той. — И затова ще бъдеш окован като такава.

В един миг Джоуел осъзна какво държи баща му — окови.

Обърна се, за да избяга, но майка му го сграбчи за косата. Трябваше да се бори за живота си. Никога преди не бе изпитвал подобно усещане. Испита гняв. Жилавото му тяло се изпълни с енергията на отчаянието, но те все пак успяха да го повлекат надолу по стълбите към избата, макар да риташе и да дращеше.

— Мразя ви! — крещеше той. — Мразя ви! Мразя ви...

Опитваше се да ги изрита или да ги ухапе. Докопа ръката на майка си и заби зъби в кокалестата ѝ длан. Викът на болка го изпълни с диво ликуване.

Майка му го зашлеви с всичка сила през лицето. Ударът го накара да се олюлее.

— Мириам! — извика баща му.

— Господ да ми прости — изгъгна майка му и стисна ръката си.
— Той ме ухапа.

— За бога, не го удряй! Онази жена...

— Той ме принуди. Изчадие адово!

— Той е наш син, Мириам.

— *Не, той не е наш син!* — избухна Мириам. — Погледни му очите. Това са очите на Сатаната. Черни, блестящи и зли!

Баща му го бутна на старото легло.

Джоуел вече не се съпротивляваше. Омразата изпълваше гърдите му като буен поток.

Баща му взе белезниците и с отчетливо щракване ги постави на тънките му китки. После прокара веригата през пръчките на желязната табла и заключи с катинар веригата за белезниците.

Бяха го оковали като животно.

Мъжът и жената го наблюдаваха, застанали настрана. Джоуел вдигна поглед към тях. В този момент изпита толкова страшна омраза, че се побоя от себе си.

Баща му си пое дъх, сякаш искаше да каже нещо. Но погледът на момчето го спря.

Той хвана майка му за ръка и я изведе.

Вратата се затръшна и мракът обгърна Джоуел.

Април, 1960

Санта Барбара, Калифорния

Семейство Феърчайлд бяха организирали градинско парти, за да представят майка ѝ и баща ѝ на своите приятели в Санта Барбара.

Бяха се събрали около петдесет души на брега на малкото изкуствено езерце. Водата бе покрита с кръглите листа на водните лилии, между чиито цветове се разхождаха няколко фламинги.

Птиците се движеха като изискани дългокраки дами. Бяха в пастелнорозов цвят, който беше на мода тази година, и от време на време преплитаха дълги шии. Всички се дивяха на изяществото им.

Господин Феърчайлд (чичо Макс) притежаваше компания за пластмасови изделия и казваше, че в пластмасата е бъдещето. Госпожа Феърчайлд (леля Моника) пък беше красива руса англичанка.

Семейство Феърчайлд се гордееха с парка си белведер^[5], целият обрасъл в ароматен жасмин, в който имаше беседка, поляна за крикет и тенискорт, където Маргарет Феърчайлд учеше Идън да играе тенис. Маргарет беше на единадесет, с две години по-голяма от Идън.

Но макар и да притежаваха фламинги, семейство Феърчайлд си оставаха консервативни и доста скучни хора. Майка ѝ казваше, че са двойка досадни оси. Но баща ѝ беше на мнение, че ако успеят да ги предразположат, семейство Феърчайлд ще станат най-добрите им приятели тук, в Санта Барбара.

Не след дълго те щяха да се пренесат да живеят тук.

Строителството беше в ход от миналата есен. Къщата вече изглеждаше почти завършена, не стърчаха само голи стени и празни стаи. Най-накрая на човек му се изясняваше цялостния архитектурен замисъл. Баща ѝ вече се беше записал в яхтклуба на Санта Барбара и яхтата му беше акостирала в пристанището.

— Значи заминаваш през следващия месец за Европа, Идън — каза леля Моника и ѝ подаде парче торта.

Идън кимна с пълна уста. Майка ѝ, баща ѝ, леля Моника и чичо Макс образуваха отделна групичка сред множеството гости.

— Сигурно много се вълнуваш. Какъв е маршрутът?

Баща ѝ отговори вместо нея, защото тя не знаеше какъв точно ще е маршрутът.

— Париж, Венеция, Рим, Барселона, Лондон.

— Прекрасно! Истинско пътешествие. Как само ще се забавлявате.

— Достатъчно голяма ли е за такова нещо? — попита чичо Макс.

— Идън обожава пътешествията — отвърна баща ѝ. — Докато сме в Испания, ще се огледаме за разни неща за къщата ни. Антики. Картини. Керамика. Ще видим какво можем да купим. Надявам се тамошните цени да са по-изгодни.

— Обзалагам се, че семейството на майка ти умира да те глези — каза чичо Макс на Идън.

Един по-възрастен господин на име Хауъл Карлайл, титулуван преподавател, попита майка й:

— Кога напуснахте Испания?

— През 1943.

— Значи сте били там по време на Гражданската война?

— Да.

Хауъл Карлайл си взе малко тютюн за лулата от кожената кесия, която му предложи баща й. После всмукна силно няколко пъти, за да запали лулата си.

— Били ли сте в зоната, където са се водили боевете?

— Е, не бях като бомбардировачите на Доминик в Тихия океан, но видях доста боеве.

Съпругата на Хауъл Карлайл, с начервено и сбръчкано като на пуйка лице, се наведе напред. Очите й щяха да изскочат от почуда.

— Била сте свидетел на истински боеве?!

Майка й сведе поглед към чашата си с шампанско.

— Видях много хора да умират, ако това имате предвид.

— Загубили ли сте свои близки? — попита леля Моника.

— Не мисля, че има семейство в Испания, което да не е загубило свои близки.

— Господи — въздъхна леля Моника със съжаление, сякаш беше изпуснала нещо и то се беше счупило. — Не знаех. Съжалявам.

— Предполагам, че са били изклани от червените! — попита чичо Макс.

Майка й се усмихна странно.

— Не — отвърна тя. — Франко ги изби.

Настъпи неловка тишина. Чичо Макс каза след малко сковано:

— Разбирам. Не знаех, че семейството ти е било от другата страна. Предполагах, че...

Майка й отпи от шампанското.

— Имам роднини и от двете страни. С повечето хора беше така. Но най-близките ми роднини бяха републиканци.

— Републиканци ли? — зачуди се някой.

— Иска да каже комунисти — рече Хауъл Карлайл.

— Ако трябва да сме точни, те бяха анархисти.

— Макс, представяш приятелите си на една отявлена комунистка, която все още гори от ентузиазъм — иронично подметна баща й. — Какво ще кажат в местния клуб, а?

Чичо Макс се засмя и се взря в майка й.

— Е — заяви леля Моника, — аз никога не съм харесвала Франко. Надут жалък фашист. Не ме зяпай така, Макс. Франко не е подобър от Хитлер или Мусолини.

— Какъвто и да е — рече чичо Макс и погледна намръщено леля Моника, — поне не се поддаде на болшеvizма.

— Ей, Макс, говориш отживелици — засмя се баща й. — Не съм чувал от години някой да споменава думата *болшеvizъм*.

— Днес не сме се събрали да говорим за политика, Хауъл — каза бързо леля Моника и се обърна към майка й. — Сигурно е било ужасно, Мерседес.

— Войната е винаги жестока — тихо рече майка й. — Човек нищо не може да направи. Тя просто започва един ден и ти се оказваш въвлечен в нея.

— Сигурно ще е мъчително за теб да се върнеш след толкова много години, Мерседес — каза леля Моника.

— Всичко беше толкова отдавна.

— Няма ли да е опасно за теб? — попита чичо Макс.

— О, мисля, че генерал Франко вече ме е забравил — усмихна се майка й. — А и ще пътувам с американския си паспорт. Не се тревожи, Макс, не съм отявлена комунистка и не горя от ентузиазъм. Нямах да съм тук, ако бях такава, нали?

— Може би се правиш на Мата Хари — усмихна се Хауъл. — Кроиш зъл замисъл да погубиш обществото на Санта Барбара.

Всички се засмяха.

Баща й погали Идън по главата.

— Днес научи много неща за майка й, нали?

Честно казано, Идън вече се беше отегчила от разговора.

— Може ли да отидем да погледаме фламингите? — попита тя.

Маргарет я хвана за ръка и тръгнаха по брега на езерото, което блестеше ослепително на следобедното слънце.

— Ние също ще си имаме фламинги — убедено каза Идън.

Една седмица по-късно всички бяха на яхтата на баща й. Яхтеното пристанище приличаше на гора от тънки мачти, които сякаш израстваха от водата. Зад него се намираше планината Санта Инес, чиито заострени форми бяха облени в златистата светлина на ранното сутрешно слънце. Палмовите дървета по кея бяха облени от същата златиста светлина. Единствено лекият бриз докосваше рошавите им корони.

Отвъд тях се простираше синьото гладко море. Целта на пътешествието им се виждаше като бледомораво петънце на хоризонта — островите Анакапа, Санта Крус и Санта Роза.

Морето беше спокойно. Носът на яхтата пореше водата на път за островите. Постепенно те се превърнаха в гърбици, после в парчета земя, а накрая вече се виждаха дърветата и хълмчетата по тях.

Когато пристигнаха в малкия залив на Анакапа, те акостираха и всички наскочаха в прозрачната вода. Нямаше никой друг на мили около тях. Плуваха и се гмуркаха. После обядваха на палубата със студени салати и други неща.

След това стана много горещо. Нищо не нарушаваше тишината. Възрастните седнаха да пият джин, а тя и Маргарет — да играят на разни игри под сянката на тентата. Страните и носовете им бяха покрити с бял крем против изгаряне.

После им се приспа и се отпуснаха в блажена дрямка.

Идън се събуди малко по-късно от гласа на баща си:

— Хайде, Моника, опитай!

— Щом Мерседес не иска, и аз не искам.

— Мерседес вече е опитвала.

— Тогава защо не иска сега?

— Тя е малко изостанала в това отношение. Хайде!

Идън се завъртя сънено към прозореца и надникна в каютата. Четиримата седяха около масата. Всички бяха по бански. Майка й беше с цял черен бански, а леля Моника със светлосин бански от две части на бели точки. На масата имаше бутилка с джин и няколко лимона.

Баща й се беше усмихнал широко.

— Сигурен ли си, че няма да се прирастим, Доминик?

— Гарантирам ви, че няма — каза баща й. — Зигмунд Фройд го е употребявал. Смятал го е за нещо прекрасно. Написал е цяла книга по

този въпрос.

— Откъде си го взел?

— О, един от пилотите ми носи от Колумбия от време на време.

— Наистина ли си заслужава да пробваш? — обърна се към майка ѝ леля Моника.

— Добиваш опит все пак — вдигна рамене майка ѝ.

— Аз ще пробвам пръв — каза баща ѝ. Наведе се над масата и смръкна няколко пъти шумно. После се облегна назад и притвори очи.

Настъпи тишина.

— О — промърмори баща ѝ след малко. — Екстра качество! Най-доброто. Най-най-доброто. Направи си услуга, Макс. — Той бутна малко към чичо Макс.

Чичо Макс се поколеба, но после каза:

— Окей. Щом казваш.

Той поднесе нещо към носа си и смръкна. Всички насочиха погледите си към него.

— Чувстваш ли се по различен начин? — попита леля Моника.

— Дали се чувствам по различен начин? Не знам. Носът ми просто изчезна. Какво друго би трябвало да почувствам? — Той изглеждаше разочарован.

— Налага се да пробвам — каза леля Моника.

Тя също се наведе напред. Баща ѝ ѝ подаде нещо и каза:

— Вдишай го направо през носа. Добре. Точно така. А сега с другата ноздра.

Леля Моника смръкна силно.

— Ммм — въздъхна тя и изтри нос. — Ммм...

— Какво усещаш? — попита чичо Макс, без да откъсва очи от нея.

— Носът ми стана безчувствен. Устата ми е леденостудена. Толкова е студено. Ооо! Ооо! Господи!

Баща ѝ се изкикоти.

— Хареса ли ти?

— *Господи!* — Гласът на леля Моника вече звучеше развълнувано. — Ооо! Та то е просто прекрасно, нали? О, сърцето ми! Чувствам се страхотно. Наистина страхотно.

— Дай да пробвам пак — каза чичо Макс.

Идън видя как баща ѝ му подаде малка тенекиена кутийка. Той загреба от нея с малка лъжичка и бързо смръкна.

— Господи! — Леля Моника се изправи с ръце на главата. — Господи! По-хубаво е и от френско шампанско. Прекрасно е. Удивително! — Тя седна отново и започна да се смее щастливо. Смехът ѝ се носеше на сребристи вълнички. Баща ѝ се присъедини към нея, като отметна назад глава. След малко и чичо Макс започна да се кикоти.

— Предполагам, че е доста добре — рече той.

Само майка ѝ седеше тихо и ги наблюдаваше, без да казва нищо.

— Чувствам се направо *жестоко* — каза леля Моника. — Толкова е *прелестно*.

— А и изглеждаш доста апетитно — каза баща ѝ и всички се разсмяха шумно.

— Това бие всичко останало — каза чичо Макс. Ключестото му лице беше зачервено, а очите му блестяха. — Това бие всичко останало. Чувствам, че мога да полетя. Виж, чувствам се просто страхотно! Просто страхотно! Кажи, Доминик, колко дълго продължава?

— О, около сто години — засмя се баща ѝ и всички се присъединиха към него.

— Какво става, ако пробваме още веднъж? — попита леля Моника.

— Опитай и ще видиш — каза баща ѝ.

Тя започна още един тур на блажено смъркане от кутийката и пръхтене.

Майка ѝ стана и тръгна нагоре по стълбата. Застина смутено, когато видя, че Идън седи до прозореца.

— Идън! Мислех, че спиш.

— Събудих се. Мамо, какво правят те?

— Забавляват се. Да отидем да поплуваме — рече майка ѝ и я хвана за ръка.

Събудиха Маргарет и се потопиха в морето. Водата беше хладка и прозрачна. Човек можеше да си види пръстите на краката между камъчетата по дъното. Малки рибки гъделичкаха Идън по коремчето и тя се смееше.

— И в Испания ли е така? — попита Идън.

— Да. На някои места.

Яхтата изглеждаше сребристогобяла на фона на притихналото море. Над острова летяха чайки и кряскаха лениво. Далечният бряг блестеше в следобедната мараня.

Цамбуркаха радостно из водата още известно време. Майка ѝ не си беше свалила сламената шапка и лицето ѝ бе цялото в петънца като лунички от светлина и сянка.

От яхтата долитаха смехове и весели подвиквания. Гласът на леля Моника се извисяваше над тези на останалите — кикотеше се като ученичка. Сякаш беше подивяла.

— Не мога да повярвам! — възкликна Маргарет. — Прекарват си толкова добре.

Трите доплуваха до брега. Смехът от яхтата ги сподиряше през цялото време.

— Какви съкровища има само тук. — Майка ѝ вдигна една мида от пясъка и обви с ръка раменете на Маргарет. — Погледни цветовете на дъгата вътре.

Идън ги следваше по брега, но вниманието ѝ се раздвояваше между мидичките и яхтата в далечината.

След малко баща ѝ доплува до тях. Идън се втурна да го посрещне.

— Здравейте, момичета. — Той се усмихна широко, очите му блестяха, а от тялото му капеше вода.

— Къде са Макс и Моника? — попита майка ѝ.

— Предполагам, че си играят на чудовището с двете гърбици. Главите им се замаяха. Както и на други неща. — Баща ѝ се изкикоти. — Видя ли каква метаморфоза? Достойно за доктор Джекил и господин Хайд!

— Предполагам, смяташ това за много умно — каза майка ѝ тихо, но с леденостуден тон. Изглеждаше ядосана. Черните ѝ очи гневно просвяткваха. Идън се изплаши за момент.

Ала баща ѝ обви с ръка талията на майка ѝ и я целуна по врата.

— Ще ни молят за още — рече той. — Ще ни молят, ще видиш. Ние ще сме най-добрите им приятели. Ние ще сме хората, на които най-много държат в Санта Барбара.

Майка ѝ се отдръпна.

— Разбирам, това е твоят начин да печелиш приятели и да манипулираш хората.

— Точно така — каза баща ѝ. — Това е моят начин да печеля приятели и да манипулирам хората.

Майка ѝ поклати глава.

— Глупак!

— Тези двамата трябва да разчупват леда от време на време — рече баща ѝ. — После съвсем ще омекнат. — Той се усмихна на Идън. Очите му продължаваха да блестят. — Хайде, скъпа, покажи ми какви мидички си събрала.

Май, 1960

Париж, Франция

Те слязоха от голямата металносиня кула и откриха, че Париж изнемогва в лятната жега.

Париж имаше уникална миризма — съчетание от дизелови газове, остър мирис на цигари и странни подправки. Френският език ръмжеше и съскаше като злонравен пудел. За да могат да говорят своя език, лицата на французите се издължаваха с издадени напред устни и хлътнали страни, което леко плашеше Идън. Дори Франсоаз възприемаше такова изражение, когато разговаряше с портиери и шофьори на таксите и изглеждаше доста по-различно.

След спокойствието и лукса в границите на тяхното мироздание беше ужасно да се озовеш изведнъж във водовъртежа на парижкото улично движение. Това не беше строгата процесия от големи автомобили, с които беше свикнала Идън. Тук колите бяха малки, овехтели и ексцентрични. Изглеждаха и се движеха като гладни акули, гонеха се една друга и се обвиваха взаимно в зловонни облаци изгорели газове.

Идън гледаше през задния прозорец на таксито и се чудеше къде, по дяволите, бяха се озовали. Сградите бяха големи и помпозни, но с опушени фасади, а улиците — прекалено оживени. Преобладаващото впечатление за сивота се разсейваше тук-там от някоя сергия за цветя или плодове по тротоарите. Всичко ѝ изглеждаше някак *старо*.

В мига, когато пристъпиха във великолепното фоайе на хотел „Риц“ обаче, всичко се промени. Възцари се покой. Ръмженето и

съскането се превърна в дрезгаво мъркане. Плешивите глави лъсваха, когато се свеждаха пред тях. Трудно беше човек да не изпита възторг от изтънченото ненатрапчиво ласкателство на персонала.

Очите на Франсоаз блестяха.

— Никога не съм си и мечтала, че ще отседна в „Риц“ — прошепна тя в ухото на Идън.

Заведоха ги до апартамента им на петия етаж. Краката им безшумно потъваха в дебелиите копринени килими.

Камериерката, спретнато мъничко същество, облечено в черно и бяло, им отвори вратата на балкона. Идън изтича навън и обгърна с поглед площад „Вандом“. До нея достигна шумът на уличното движение. Изведнъж я изпълни вълнение. Тя беше в Париж! Далеч от дома. По широкия свят.

От румсървиса им донесоха бутилка шампанско в сребърна кофичка с лед. Седнаха да пийнат на терасата, докато камериерката разопаковаше багажа им. Шумът от уличното движение сякаш беше вездесъщ. Цял Париж жужеше като един огромен мотор. Самият въздух трептеше от вибрации.

— Обади се на майка си и ѝ кажи, че сме пристигнали благополучно — каза майка и на Франсоаз.

Франсоаз забърза към телефона. Баща ѝ хвана ръката на майка ѝ.

— Как се чувстваш отново в Европа?

Майка ѝ не отговори.

— Защо се натъжи? — попита Идън, видяла издайническа влага в очите на майка си.

— О, не съм се натъжила — отвърна тя. — Просто съм щастлива. Изпитвам странна радост.

След като изпиха шампанското, майка ѝ и баща ѝ я заведоха на разходка сред мраморните статуи и подрязаните храсти на Тюйлери, въпреки че бяха уморени от пътуването.

Идън сякаш се носеше по повърхността на море от рози. Мирисът на Париж започваше да я опиянява. Един възрастен мъж продаваше *brioche*^[6] на малка ръчна количка. Майка ѝ ѝ купи една. Беше ароматна и лека. Сладкият ѝ вкус се задържа на небцето ѝ дълго като току-що чула за пръв път мелодия. Голямото пътешествие беше започнало.

Париж беше като калейдоскоп, който непрекъснато се променяше. Ала тя щеше да запомни завинаги някои определени комбинации от светлини, цветове и гледки.

Нацъфтелите рози, които наивно се мъчеха да се изплъзнат от строго подрязаните си лехи.

Дъгата от неонов светлини на нощния град.

Уличният цирк, който изнасяше импровизирано представление на един павиран булевард — клоун в жълто и пурпурно, с оранжева коса и червен нос, танцуващ насам-натам с огромните си зелени обувки; гигант, наметнат с леопардова кожа, който вдигаше тежести със зъбите си; мъж, бълващ огнени кълба, и джудже, което минава да събере дребните монети.

Овалното лице на Мона Лиза, която ѝ се усмихваше от дълбините на столетията.

Гълъбите, които се издигаха на ята над Триумфалната арка на всеки кръгъл час, когато оръдието гърмеше.

Вкусът на хляба и шоколада — две по принцип необичайни за комбинирани неща, които иначе идеално си подхождаха.

Изкачването на Айфеловата кула. А когато стигнаха върха и целият Париж се виждаше като на длан, баща ѝ отиде до магазинчето за сувенири и ѝ купи малко шишенце парфюм от тънко като черупка на яйце стъкло, оцветено с пурпурни и златни спирали, със златна капачка. Дълги години това шишенце щеше да бъде олицетворение на френския шик за нея.

Магията винаги те издебваше в Париж. Дори и Сена, която на пръв поглед изглеждаше една мътна тъмнокафява река, можеше да пламне в ярки отблясъци. Години по-късно Идън щеше да си спомня как стои на един от мостовете на Сена по залез-слънце и съзерцава купола на Нотр Дам, пречупен през яркото зарево в един вълшебен миг.

Именно в този калейдоскоп, наречен Париж, тя за пръв път започна да осъзнава себе си като индивидуалност, като човек, различен от всички останали. Именно в Париж започна да гледа на майка си и на баща си по същия начин — като на хора със свой собствен начин на живот и характери.

Това ѝ се случи за пръв път, докато седеше в едно кафене на „Шанз Елизе“ и наблюдаваше безкрайната върволица от коли и

хорския поток. Тази река от лица не секваше нито за миг. Подобно на капка вода, която се оттича от езеро, така и мисълта колко всъщност е уникална като човешко същество се отдели от съзнанието ѝ. На фона на цялото това човешко стълпотворение, тя беше Идън. Идън, единствено Идън — неповторима и различна.

За втори път ѝ се случи в прочутото модно ателие в квартала Сент Оноре.

Бяха я сложили да седне на малък стол с позлата, докато майка ѝ пробваше различни модели дрехи. Тогава Идън осъзна, че майка ѝ принадлежеше на тукашния свят. У дома, в Калифорния, тя някак се открояваше и стоеше чуждо. Докато наблюдаваше другите клиентки, си даде сметка, че майка ѝ наистина беше една от тях със своята тъмна коса, стройна фигура, тих говор и рядко красивата си усмивка. Говореше френски почти толкова добре, колкото и Франсоаз, и човек трудно можеше да разбере, че не е парижанка като другите тъмнокоси, стройни и красиви жени в ателието.

Баща ѝ беше различният. Височината му, момчешката му усмивка, начинът, по който вървеше и ръкомахаше, всичко това го отличаваше от останалите мъже. Тя го наблюдаваше, докато говореше с една от помощник-модистките, които консултираха майка ѝ. Лулата му, небрежно нахлупената шапка, тъмните му очила — тук мъжете не носеха масово такива аксесоари. Дори обувките му изглеждаха американски. У дома видът му беше нещо нормално, но тук отдалече си личеше, че е чужденец.

Помъчи се да си представи себе си. И тя ли изглеждаше чужденка като баща си? Или пък принадлежеше на тази култура като майка си?

Идън стана от стола и се отправи към огледалото, за да се увери.

Впери нетърпеливо очи в отражението си. От огледалото я гледаше момиче със сериозни зелени очи и красиво овално лице. Имаше малък правилен нос и пълни устни. Брадичката ѝ беше заоблена и волева, а косата — черна и дълга. Ако не бе вързана с червена панделка, щеше да се спуска на дебели масури покрай лицето ѝ. Носеше червена рокля и бели чорапки.

Да, това беше тя — Идън.

Тя обитаваше тялото на това малко момиче. Нейната душа, онова, което я одухотворяваше и я правеше различна. Същото се

отнасяше и за майка ѝ и баща ѝ. Както и за другите клиенти. За помощник-модистките. За всички в Париж. За хората изобщо по света. Милиарди хора, които не се дублираха напълно с останалите. Човек можеше да се замае и обърка от подобно многообразие, но все пак това нямаше значение, защото независимо от това колко бяха на брой хората, всеки си оставаше самият себе си, а тя — Идън.

Барселона, Испания

Франсоаз ги очакваше на кея, когато параходът им акостира в Барселона. Те я видяха как им маха със сламената си шапка сред тълпата.

— Франсоаз! — извика Идън. — Франсоаз! — Гореше от нетърпение да ѝ разкаже за Италия, както и да ѝ покаже чудесните подаръци, които ѝ беше купила от Венеция и Рим.

В Испания беше ужасно горещо, по-горещо дори от Рим. На небето не се появяваше нито едно облаче. Светлината беше толкова ярка и бяла, че пареше очите.

Франсоаз грабна Идън в прегръдките си. Беше облечена в семпла бяла рокля, но кожата ѝ беше влажна от жегата.

— *Cherie!* Как си?

— Нося ти кристален делфин от Венеция! И копринен шал от Рим!

Франсоаз се засмя и я притисна към себе си.

— Моята малка пътешественичка!

— Радвам се да те видя, скъпа — каза баща ѝ и огледа загорелите ръце и крака на Франсоаз. — Изглеждаш така, сякаш си ходила на плаж.

— Така беше! Бях си сложила банския в две части, но един полицаи ми направи забележка. Било неприлично. Представяте ли си, неприлично! Каза ми, че в Испания били разрешени само целите бански костюми.

— Тогава просто трябваше да свалиш едната част — усмихна се баща ѝ.

Франсоаз се изкикоти.

— Таксито ни чака на улицата.

— Имаше малко объркване в хотела — рече Франсоаз, когато се качиха в таксито. — Вместо в „Риц“ са ни направили резервация в „Палас“.

— О, не — промълви майка ѝ с променен глас.

Всички я погледнаха. Беше пребледняла.

— Станало е объркване, госпожо — рече извинително Франсоаз. — „Риц“ вероятно е пълен! Но „Палас“ е хубав хотел. Стар е, но изчакайте само да видите мебелировката, таваните и баните...

— Била съм в „Палас“ — прекъсна я майка ѝ тихо и си сложи тъмните очила. — Няма ли никъде другаде в Барселона свободни места?

— Всички добри хотели са препълнени. В разгара на сезона сме.

Баща ѝ прегърна майка ѝ през раменете.

— Какво има, скъпа? Не изглеждаш добре.

Тя само поклати глава.

— Съжалявам. Предполагам, че съм малко изнервена. След толкова години съм си пак вкъщи. Всичко е наред.

— Да не би да имаш лоши спомени от „Палас“? Можем да отседнем в по-скромен хотел.

Майка ѝ замълча за момент, после добави:

— Навсякъде ме дебнат спомени. Съжалявам. Ще останем в „Палас“. Всъщност, няма значение.

Хотел „Палас“ се оказа наистина толкова внушителен, колкото Франсоаз го бе описала. Сградата беше бяла, в неокласически стил, украсена с колони. Прилича на сватбена торта, каза си Идън. На всички балкони имаше весели яркожълти тенти.

Апартаментът им беше не просто просторен, а огромен. От таваните висяха вентилатори, които охлаждаха въздуха наоколо. По цялото протежение на апартамента имаше тераса, която гледаше към Плаза де Каталуня — просторен площад с дървета, фонтани и декоративни морави. Както и в Париж, така и тук уличното движение не секваше нито за миг.

На майка ѝ изведнъж ѝ прилоша. Тя изтича в тоалетната и плътно затвори вратата след себе си. Баща ѝ само вдигаше рамене нервно в отговор на въпросите на Идън.

— Майка ти е много потайна. Но това място явно я разстройва.

— Но защо?

— Заради войната, предполагам.

— Какво ѝ се е случило през войната?

— Попитай нея — отвърна баща ѝ сухо. — На мен никога не пожела да ми разкаже.

Майка ѝ се появи малко по-късно с бледо и изпито лице и се извини.

— Имаш нужда от малко свеж въздух — каза баща ѝ. — Хайде всички да се разходим.

Излязоха и се разходиха по булевард „Рамблас“. Майка ѝ явно започваше да преодолява странното си състояние.

— Радвам се, че Барселона е запазила веселата си атмосфера — каза тя. — Някога градът бликаше от щастие.

— И на мен ми изглежда доста приятен град — рече баща ѝ.

— Но преди войната беше някак... различно.

— Защото си била по-млада — усмихна се баща ѝ. — Това е разликата, скъпа.

Франсоаз се засмя. Идън беше заинтригувана. Какво ли се бе случило някога на майка ѝ в хотел „Палас“?

Сан Люк, Каталония, Испания

Когато стигнаха селото с колата, която бяха взели под наем, слънцето вече безмилостно напичаше. Небето синееше, не се мяркаше нито едно облаче. Само лека морава мъгла размиваше хоризонта.

Наближаваха Сан Люк. Покрай пътя се редяха оwoцни градини с чворести сребристокори маслинови дървета. Мъже със сламени шапки косяха тревата. Жегата беше изсушила листата на лозята, но гроздовете вече се бяха налели и зърната имаха плътен тъмновиолетов цвят. Нямаше почти никакво движение, като се изключат конете, магаретата и каруците.

Сан Люк със своите каменни къщи заемаше малък оголен скат, заобиколен от океан златеещи поля. На хълма, който се извисяваше над селото, се виждаха руините на някаква старинна постройка.

Влязоха в селото и паркираха на главния площад до една каруца, между чиито ритли едно магаре стоеше покорно и мърдаше дългите си уши. Наоколо цареше пълна безметежност. Идън се почувства в нов,

различен свят — сякаш се бе гмурнала в безбрежно море от тишина и спокойствие.

Сан Люк се оказа очарователно местенце. В селото времето беше спряло. Непавираните улици пъстрееха от треви и цветя, поникнали на най-неочаквани места — между камънаците, из нишите, по покривите и дори по стените на къщите. Голяма част от домовете бяха необитаеми, с хлътнали покриви, полурухнали стени, със зейнали прозорци без стъкла. Къщата, в която е била родена майка й, изглеждаше точно така.

Намираще се на малък площад и цялата беше обрасла с пълзящи топлолюбиви храсталаци. Портите се отвориха безшумно под голямата арка на входа. Вътре две магарета преживяха сено сред ръждясали земеделски сечива. В далечния край се виждаше черната паст на пещта, потънала в паяжини.

— Ей там, горе, беше стаята ми. — Тя посочи малкия прозорец под стряхата. — Спалнята на родителите ми се намираще до нея. А това беше прозорецът на кухнята. Долу в двора отглеждахме зайци. С часове си играех с тях. Те бяха моите плюшени играчки.

Идън си спомни шкафа с играчки у дома.

— Никой ли не живее вече тук?

— Вече не.

— А къде са твоите майка и баща?

— На небето — отвърна тихо майка й.

Баща й снимаше.

— Толкова е живописно — току възкликваше той. — Нямах представа, че е толкова красиво. Бих искал да можем да разградим цялото място, камък по камък, да го опаковаме и да го откараме в Калифорния заедно с нас.

Майка й се огледа.

— Преди войната беше още по-красиво. Нямах я цялата тази немара. Нито руините, навяващи обреченост.

Този следобед майка й се държеше още по-странно. Но Идън усещаше разликата в поведението й постоянно, откакто бяха пристигнали в Испания. Беше очаквала, че майка й ще се зарадва да посети родното си място, но настроенията й се оказаха непонятни за момичето. Изглеждаше притихнала, но личеше, че е по-щастлива, отколкото в Барселона.

Разходиха се по улиците, без да срещнат никого. Възхищаваха се на глинените саксии със здравец, надникнаха в стария кладенец, разгледаха фасадата на кметството, снимаха разни интересни, необичайни за други места по света неща.

— Умирам от глад — въздъхна по някое време Идън.

— Има ли къде да хапнем в селото? — попита баща й.

— Само *fonda*^[7] на площада. Не е точно като в заведение с *cordon bleu*^[8], но...

— Става! Да вървим.

Навън имаше няколко маси, но беше прекалено горещо, за да останат на слънце дълго време. Затова влязоха вътре. Обгърна ги хлад. Местните хора, които се хранеха, вдигнаха погледи и им кимнаха, но не продумаха нищо.

— Тези хора... знаят ли коя си? — попита баща й.

— Да — отвърна майка й. — Знаят коя съм.

— Защо тогава не разговарят с теб?

— Страхуват се. Някой може да шпионира. Знаят, че семейството ми е било от червените.

— Но това е било преди двадесет години!

— Не забравяй кой управлява все още. Франко така и не е простил на враговете си.

— Говориш абсурдни неща.

— Доминик, все още има десетки хиляди души, които са в затворите или в трудовите лагери от 1939 година. Стотици хиляди са в изгнание и никога няма да могат да се върнат по домовете си. Единственото им престъпление е, че са били от другата страна на барикадите. Защо мислиш, че има толкова много изоставени къщи?

— Исусе! — Баща й се огледа през рамо. — Но тогава не ни ли грози опасност?

— Не — отвърна майка й.

— Е, знам, че имаш американски паспорт, но не те ли третираат като враг на държавата?

— Някога бяха повдигнати обвинения срещу мен, но впоследствие бяха свалени. Имам далечен роднина в правителството. Той се погрижи за всичко. Няма проблем, Доминик.

Баща й продължаваше да се притеснява.

— Ако знаех какво е положението, сигурно никога нямаше да склоня да дойда.

— В безопасност си, не се безпокой. — Майка ѝ се усмихна.

Идън ги наблюдаваше.

Тя я погали по лицето и погледна баща ѝ.

— Не я плаши.

— Ти си тази, която ме изплаши — отвърна баща ѝ. — Какво ще кажеш, след като обядваме, да отидем да хвърлим едно око на онзи стар манастир горе. Нали каза, че е било манастир?

— Унищожил го голям пожар — разказваше майка ѝ.

Идън оглеждаше почернелите каменни стени.

— Защо не са го възстановили? Къде са отишли всички?

— Не знам.

— Те също ли са на небето?

— Някои от тях.

Майка ѝ я хвана за ръка и се разходиха из двора на манастира. Земята беше покрита с дребни бели маргаритки. Беше много тихо и спокойно. Човек можеше да надникне от едната страна на манастирската стена и да види плочестите покриви на къщите долу в селото, а от другата — низината и синьото море.

Баща ѝ се спря, заинтригуван от големите порти от ковано желязо, които се бяха откачили от пантите си.

— Виж колко са красиви!

Тя кимна.

— Правил ги е моят баща.

— Сериозно ли говориш?

— О, да, преди да се родя. Беше самоук.

Отвесните и напречните железа представляваха стилизирани змии, които се гърчеха и увиваха около цветя, прилични на рози, и вейки. В центъра на всяка една от вратите имаше кръст. Идън се пресегна и докосна желязото. Беше се нагрело от слънцето, сякаш току-що бе излязло от пещта.

— Бил е великолепен майстор — продума баща ѝ. Изглеждаше развълнуван. — Мерседес, тези порти са произведение на изкуството. Тук само ще ръждясват. А наоколо са захвърлени и много други

красиви отломки. Тези керамични плочи на пода... сигурно са поне на триста години. Всичко това може да бъде спасено!

— Кой ще го спаси?

— Ние! Ще разговаряме с тукашния епископ или който там отговаря за църковните сгради и ще му предложим да ги откупим. Можем да ги закараме с кораб до Щатите.

— О, Доминик...

— Помисли си само — започна баща ѝ нетърпеливо, — ей онези дъбови врати могат да станат нашата входна врата. Лесно ще накараме строителите да ги вградят.

Майка ѝ се разстрои.

— Всички тези неща крият спомени за мен. Не искам да си спомням всеки път, когато отварям входната врата, че...

— Не ставай глупаво сантиментална! — каза баща ѝ и я прегърна. — Та именно тези порти са твоето наследство. Нали са дело на баща ти, Мерседес. Помисли си. Ами тези плочи... Каква прецизна ръчна изработка само. Уникати. Има достатъчно да застелем подовете на цялата къща. Ще ѝ придадат такъв колорит и неповторимост. Ще ни дадат нещо, което не можем да купим на никаква цена в Калифорния. Исусе! Къщата на семейство Феърчайлд ще изглежда като колиба!

Майка ѝ се освободи от прегръдката му.

— Това е свято място.

— Не, не е. Само параклисът и криптата.

— И защо смяташ, че църквата ще пожелае да ти продаде всичко това?

— Хайде, хайде — усмихна се баща ѝ. — Не си ли разбрала, че с пари може да се постигне всичко, скъпа? Ако предложим подходящата цена, ще се съгласят, убеден съм. Това място се руши, оставено на природните стихии. Ако спасим онова, което е останало, ще го съхраним за поколенията, не мислиш ли?

— Може би е по-добре да оставим всичко както си е — отвърна майка ѝ с далечен глас. — Не мисля, че това ще ни донесе късмет.

— Не пророкувай — засмя се баща ѝ. — Виж, ако им кажем коя си, че баща ти е направил тези порти...

— Не! — възпротиви се майка ѝ. — Паметта на баща ми не е тачена особено от църквата. Не бива да го споменаваш. Мен също.

— Добре, ще кажа, че искаме да устроим малък музей в Санта Барбара.

— Веднага ще се усъмнят. Прозрачна лъжа.

— Сладка моя — произнесе баща ѝ търпеливо, — ако вляза в кабинета на монсеньор еди-кой си с пачка стодоларови банкноти в ръка, мислиш ли, че ще го е грижа каква история ще си съчиня?

— *Наистина* ли е възможно да ги откараме с нас в Калифорния? — попита Идън и погледна портите.

— Разбира се, че е възможно — отвърна баща ѝ. — Идеята ти харесва, нали?

— Да!

— Страхотна е, нали?

Идън кимна, запленена от това, че ще притежават тези порти с виещи се черни змии и железни цветя.

— Трябва само да разбера с кого трябва да говоря — ентузиазирано рече баща ѝ. — До една седмица всичко това ще бъде наше. Ще видите!

Отседнаха в малък хотел в рибарско селище на брега на морето, недалеч от Сан Люк. Всяка сутрин при изгрев-слънце рибарите излизаха с боядисаните си в ярки цветове лодки и всеки следобед плажът бе покрит с проснатите да се сушат мрежи. Плуваха, печаха се на слънце и си устройваха пиршества с морски деликатеси, точно както баща ѝ беше обещал. Това бяха най-прекрасните мигове, които Идън помнеше.

Един следобед тя и майка ѝ отидоха на разходка с лодка. Уговориха се с един от местните рибари да ги откара донякъде и после да ги върне. Баща ѝ и Франсоаз не дойдоха, защото на Франсоаз ѝ ставаше лошо в лодка, а баща ѝ имаше главоболие и си беше легнал.

Плаваха покрай скалите и стигнаха малка пещера, където водата беше прозрачна като венецианско стъкло. Но когато майка ѝ излезе от лодката и стъпи на скалите, се подхлъзна, извика и изведнъж от петата ѝ потече аленочервена кръв. Тя се засмя и каза, че нищо кой знае какво не се е случило, но раничката не спираше да кърви. Наложиха се да ѝ направят превръзка и да се върнат обратно.

Майка ѝ остана да седи в лодката и стискаше петата си, докато Идън изтича по плажа до малкия хотел, за да вземе марля и лейкопласт, за да не влезе пясък в раната.

Но когато отвори вратата на стаята на майка си и баща си, видя нещо ужасно.

Баща ѝ и Франсоаз бяха заедно в леглото. Без дрехи. Баща ѝ правеше нещо на Франсоаз, което я караше да се задъхва и да стене.

Идън не беше в състояние да помръдне. Стоеше вкаменена и онемяла. Те не я забелязваха. Леглото скърцаше и Франсоаз издаваше звуци на отчаяние, докато голите бедра на баща ѝ се поклащаха над нея. Тогава баща ѝ изръмжа нещо на Франсоаз със странен дрезгав глас, а Франсоаз впи нокти в гърба му, сякаш агонизираше. Телата им започнаха да се тресат като в конвулсии.

Баща ѝ щеше да убие Франсоаз.

Гласът на Идън най-накрая се отприщи.

— Татко! — извика тя ужасено. — Татко! Недей!

Те се извърнаха към нея с невиждащи погледи и запотени лица.

— *Oh, mon Dieu!*^[9] — каза Франсоаз и избута баща ѝ. Изтича в банята, прикрила лицето си с ръце. Идън видя как белите ѝ гърди се поклащат. Зърна и черния триъгълник между бедрата ѝ.

Баща ѝ седна на леглото. От слабините му стърчеше нещо като това на чичо Макс, но това на баща ѝ беше щръкнало някак гневно. А той самият я гледаше, сякаш бе пиян.

— Изчезвай оттук! — кресна ѝ грубо.

— Мама си поряза крака — прошепна Идън.

— Изчезвай оттук! — изръмжа баща ѝ. — Изчезвай, малка кучко!

Идън се обърна и започна да тича така, сякаш дяволът я гонеше по петите.

На следващия ден я втресе.

— Мисля, че прекалено много е стояла на слънце. Никак не е добре — каза майка ѝ. Тя прегръщаше Идън, сложила ръка на челото ѝ. — Гореща е. Мислиш ли, че трябва да извикаме лекар?

— Заради някакво си слънчасване? — отвърна баща ѝ. — Не ставай смешна.

Майка ѝ я зави и ѝ даде аспириин, а Франсоаз дойде при нея, целуна я по челото, като я гледаше умолително.

Но аспириините не можеха да излекуват болестта на Идън. Подобно на порязаната пета на майка ѝ, така и в нея нещо се беше скъсало и кървеше. Треската ѝ се засили. Тя се мятеше и се потеше. Не искаше да си мисли за голите тела на баща ѝ и на Франсоаз, но сънуваше ужасни неща, от които се събуждаше с писъци.

Накрая повикаха лекар. Той каза, че може да е малтийска треска, ако е пила непастъоризирано мляко. Предписа ѝ сулфамиди, но каза, че и те вероятно няма да помогнат. Персоналът на хотела ѝ носеше супи и пудинги и се отнасяше към болното момиче с искрено съчувствие, но Идън лежеше разтреперана и нещастна, а кожата ѝ беше бяла като платно въпреки слънчевия тен.

Баща ѝ почти не ѝ говореше. Когато дойдеше до леглото ѝ и я погледнеше, очите му бяха студени и предпазливи. Тръпки я побиваха.

Лицето му остана непроменено с дни. Погледът също. Като на непознат. Гледаше я, сякаш не я виждаше. Може би искаше тя да умре.

Знаеше, че баща ѝ я мрази заради това, което бе видяла. Беше я нарекъл с грозна дума. Не знаеше какво означава „кучка“, но тонът беше безмилостен.

Той направо я плашеше. Когато влезеше в стаята, треската ѝ се засилваше. Изгаряше я като огън. Крецеше, ако я докоснеше. Появяваше се в кошмарите ѝ, в които убиваше Франсоаз. После се промъкваше да убие и нея.

В моменти на успокоение Идън осъзнаваше, че баща ѝ ги е предал всичките по някакъв ужасен начин. Макар тя да се бе оказала виновна. Тя беше тази, която трябваше да умре, заради онова, което бе видяла.

Треската ѝ продължи няколко дни. Тя изпадна в особено състояние, в което нещата не бяха нито сън, нито реалност. Сенките на познати хора идваха и си отиваха. Чуваше гласове и музика. Имаше странни видения. Често в главата ѝ отекваха конски копита и тя виждаше полутъмните силуети на многобройна приближаваща се армия. Повръщаше всичко, което хапнеше. Ставите я боляха, кожата ѝ пареше, а главата ѝ беше като балон.

Чуваше как майка ѝ плаче до леглото.

Изведнъж, точно както беше дошла, треската я напусна. Вече лежеше върху мокрите чаршафи изтощена, но спокойна. После поиска храна. След това спа непробудно в продължение на двадесет и четири часа. След два дни беше достатъчно добре, за да може Франсоаз да я изведе на разходка край морето.

Франсоаз седна на скалите до нея и плака, докато лицето ѝ не почервения. Молеше я да не казва нищо за онова, което бе видяла.

Но Идън знаеше това и без да ѝ го казват. Каквото и да правеше баща ѝ с Франсоаз (а Идън знаеше и нямаше нужда да пита), то беше нещо, за което майка ѝ никога не биваше да узнава. Както когато Франсоаз пробваше дрехите ѝ, само че сега ставаше дума за нещо много по-тайно и срамно.

— Не беше моя вината, *cherie* — хълцаше Франсоаз. — Баща ти настояваше да го направя. Никога повече няма да се повтори, кълна ти се, кълна ти се!

Идън се загледа в хоризонта и отново ѝ се причу далечният тропот на конски копита.

Баща ѝ започна да ѝ се усмихва. Но погледът му продължаваше да е студен. Цялото очарование на ваканцията беше изчезнало. Искаше час по-скоро да се приберат у дома.

Един следобед баща ѝ пристигна в малкото хотелче в много добро настроение.

— Всичко е уредено! — заяви той триумфално. Лулата му стърчеше под странен ъгъл, а очите му блестяха. — Купих манастира.

— Какво си направил? — попита майка ѝ невярващо.

— Купих цялата сграда. — Той захвърли шапката си в другия край на стаята. — И то на безценица!

— Да не би да искаш да кажеш, че манастирът е наша собственост? — попита майка ѝ със странно изражение.

— Е, поне правото да го съборим, ако не друго. — Той се усмихна на Идън и за пръв път от дни наред тя отвърна на усмивката му, макар и колебливо. — Искат да го срутим. Сключих договор с местен строител да започне работа. Получаваме и портите, и всичко друго, което поискаме. За него ще бъде останалото. Както е тръгнало, ще трябва да платим единствено транспортните разходи и неколкостотин долара, за да получим дъбовата врата, железните порти, балюстрадата и керамичните плочи от пода!

Майка ѝ поклати невярващо глава.

— Не мога да повярвам!

— Трябва да намерим само кой да ги транспортира с кораб. — Той изглеждаше толкова весел, че Идън пристъпи боязливо към него и седна на коляното му. Баща ѝ я прегърна. Все пак нещата започваха да се оправят.

Ала тя знаеше, че никога вече няма да бъдат същите.

[1] Cherie (фр.) — скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Трета книга Моисеева — Левит, 16:10. — Б.пр. ↑

[3] Евангелие от Матея, 7:17-20:16. — Б.пр. ↑

[4] Au pair (фр.) — на двойки. — Б.пр. ↑

[5] Белведер (арх.) — красива дворцова сграда, отделен павилион или характерна част на дворецов парк, откъдето се открива хубава гледка. — Б.пр. ↑

[6] Brioche (фр.) — козуначена кифла. — Б.пр. ↑

[7] Fonda (исп.) — гостилница. — Б.пр. ↑

[8] Cordon bleu (фр.) — отлична готвачка. — Б.пр. ↑

[9] Oh, mon Dieu! (фр.) — О, боже мой! — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА ЛИКУВАНЕТО

Април, 1931 Испания

Невероятен обрат на събитията — Испания република!

Да. Истина беше. След законно проведени общонародни избори. Резултатите валяха. Съкрушителна изборна победа за републиканците! На 14 април 1931 година, рождения ден на Мерседес Едуард, републиката бе обявена.

Монархията падна. Алфонсо XIII вече не беше крал.

Преди седем години анархистите се бяха опитали да го убият в Париж. Ала той оцеля, за да царува под крилото на Примо де Ривера — диктатора, когото наричаше своя Мусолини. Миналата година бе лишен от тази опора, когато Примо де Ривера падна от власт.

Осведомен от *guardia civil*, че вече няма да го защитават от жадните за неговата кръв червени, този самодоволен, охолен спортист замина набързо за Картагена, където го чакаше кораб, с който да отплава в изгнание. Кралят избяга толкова набързо, че децата му и Виктория Еухения — английската му съпруга, останаха в кралския дворец в Мадрид с двадесетина гвардейци с алебарди в униформи от епохата на рококо, които да ги защитават от събралата се навън огромна тълпа.

Много от хората се бяха докарали по подобие на санкюлотите по време на Великата френска революция. Може би щеше да последва клане! Не, тълпата беше в прекалено еуфорично настроение, за да иска да бъде пролята кръвта на Виктория Еухения. Тълпата любезно се оттегли, когато присъстващите бяха помолени за това. Виктория Еухения напусна двореца, придружена от разплаканите си придворни дами.

Нито тя, нито Алфонсо щяха да видят отново Испания.

Алфонсо щеше да умре в Рим през 1941 година. Дори и техният син — дон Хуан де Бурбон, нямаше да има щастието да се назове крал на Испания. Тридесет и осем години по-късно, диктаторът Франко

щеше да приеме техния внук — Хуан Карлос I, за наследник на властта в испанската държава.

Но всичко това предстоеше да се случи. В момента самата мисъл, че някой ден отново ще има крал на трона на Испания, бе немислима. Демокрацията беше на власт.

Испания ликуваше.

Или по-голямата част от Испания. Денят бе изпълнен с предзнаменования и ирония.

Тридесет и девет годишният Франциско Франко бе излязъл на балкона на дома си в Сарагоса в приповдигнато състояние на духа. Този по природа флегматичен човек беше амбициозен карьерист, най-младият генерал в историята на испанската армия. През последните години, с оглед тежката ситуация в страната, Франко бе споменаван от мнозина като бъдещия премиер на едно военно правителство... Веднъж щом премахнеха червената заплаха, разбира се. В този момент той виждаше как светлият лъч надежда се изплъзва от ръцете му, удавен във варварство и анархия.

Накрая не изтрая и избухна: „Не може повече да продължава така!“.

Тогаваш издаде заповед войските да влязат в Мадрид, за да бъде възстановена...

За да бъде възстановено какво? В този миг той си даде сметка, че няма какво да се възстановява. Затова седна и объркано започна да съчинява писмо за вярност към републиката.

За разлика от него по-младият му брат Рамон беше извън себе си от радост. Преди девет месеца той бе прелетял над кралския дворец със самолет с намерението да го бомбардира, но в последната минута бе пуснал листовки с памфлети. Този млад мъж (по онова време) беше убеден демократ. Рамон бе и национален герой, тъй като за първи път бе прекосил южната част на Атлантическия океан по въздух чак до Буенос Айрес. В този миг той пълнеше чашата си, за да вдигне тост за новата република.

По улиците на Мадрид, Барселона, Валенсия и Севиля се бяха събрали огромни тълпи от хора, които плачеха от радост, пееха революционни песни и размахваха знамето на републиката в пурпурен, червен и жълт цвят. Прегръщаха се едни други, катереха се по уличните стълбове и паметниците, виното се лееше като река, а

танците продължаваха до зори. Испания бе убедена, че е съзряла лелеяното си бъдеще.

Дори и мрачният Франсес Едуард в малкото селце Сан Люк беше доволен. Той щеше да си остане анархист до края на дните си, но вече можеше да каже: „Сега поне има държава, която да сваляме“.

Останалата част от Испания се опиваше от перспективата за демократично управление. Не можеха да повярват, че толкова лесно са извоювали победата. Ала можеше ли нещо толкова прекрасно да бъде трайно съхранено?

Перспективите за новата република не бяха, по общо мнение, много благоприятни. Последниците от Голямата депресия от 1929 година продължаваха. Рецесията в световен мащаб не беше отминала нито Испания, нито Европа. Фашизмът започваше да се налага като предпочитаната идеология на десницата. Генералите вече замисляха къде и как да нанесат своя удар. Демокрацията никога не бе устоявала трайно позициите си в Испания.

Когато дългоочакваните общи избори най-накрая се проведоха, се роди едно парламентарно чудовище — 116 социалисти, 90 радикали, 60 радикалсоциалисти, 33 каталонски националисти, 30 леви републиканци, 27 десни републиканци, 22 прогресивни, 17 федералисти и 16 галисийски националисти. Срещу тях застанаха 50 объркани представители на десницата, които се чудеха как да съставят стабилно правителство от толкова противоречащи си оттенъци на червеното.

Пако Масагер се тресеше от емфизема си в огромното семейно легло и клатеше глава, хриптейки: „Не, това е невъзможно“.

Марсел Барантес, който умираше от сърдечна недостатъчност и самота в собствената си къща в Сан Люк, също беше угрижен.

„Ще има гражданска война“ — пророкуваше той, както много пъти преди това.

Разбира се, че щеше да има, и то скоро. Всъщност, какво очакваше Испания през следващите пет години: правителството на левицата бързо щеше да сдаде властта след въоръженото въстание на десницата; правителството на десницата пък, което щеше да го наследи, щеше да падне от власт вследствие въоръжено въстание от левицата; накрая и това правителство на левицата щеше да падне вследствие въоръженото въстание, ръководено от десницата.

И после с републиката щеше да бъде свършено.

Но всичко това предстоеше да стане и се очакваше *en los alios venideros*^[1] да влезе в анализите на историята, които тепърва щяха да се пишат. Засега в републиканска Испания течеше *fiesta*^[2].

Сан Люк, Каталония, Испания

Два дни по-късно животът в Сан Люк се беше върнал в нормалното си русло. Скимтящите звуци, които издаваше трионът на Жозеп Арно, и свежият мирис на прясно бичени трупи изпълваше селото. Франсес имаше много работа в ковачницата. Ярката синя светлина на оксигена вече беше заместила донякъде огненото бучене на пещта, но работата все така си оставаше трудна и изискваше хабенето на много сили от негова страна.

Из селото все още смело се развяваха републикански знамена. На четиринадесети имаше *fiesta* на площада, а свирачите от селския духов оркестър издуваха бузите си до пръсване и всеки, който можеше да ходи, се бе хванал на големите хора на *sardana* — каталонския национален танц.

Някои заклетни монархисти, разбира се, съжеляваха, че дори един толкова злополучен монарх като Алфонсо XIII е бил свален от трона. Някои от крайно левите като Франсес Едуард настояваха за порадикално управление от републиката. Но в по-голямата си част Сан Люк празнуваше с невъздържано веселие. В пролетния въздух се усещаше полъхът на истинската свобода. Очакванията за реформи и просперитет прелитаха като ята скорци над блесналите зелени поля. И Мерседес беше радостно превъзбудена, тъй като празненствата съвпадаха с тринадесетия ѝ рожден ден.

Изведнъж тя се бе почувствала като принцеса. Много от възрастните ѝ съселяни — и мъже, и жени, я целунаха на четиринадесети, наричайки я *la niña bonita* — красивото момиче. Една старица ѝ бе закачила сребърен религиозен орден, а един възрастен мъж ѝ бе подал чаша сладък бадемов ликьор, от който ѝ се бе завъртяла главата. Тя си мислеше, че всичко това е заради рождения ѝ ден, докато майка ѝ не ѝ обясни какво става.

— *La niña bonita* е името, с което хората са наричали републиката едно време — каза ѝ Кончита. — Те са мечтаели за деня, в

който красивото момиче ще се роди. Затова се радват за теб, но също така празнуват и сбъдването на мечтата си.

Мерседес кимна, малко разочарована. Денят беше прекрасен въпреки всичко. А и през цялата седмица нямаше да ходят на училище. Разбира се, републиката не означаваше край на борбите. В никакъв случай. Както баща ѝ винаги беше казвал, край на борбата щеше да настъпи, когато бъде извоювана пълна свобода за всички работници и пълно равенство за всички. Другото би означавало компромис. Но републиката все пак беше едно добро начало. Сега поне някои неправди щяха да бъдат поправени.

Тя клекна на двора да си поиграе със зайците. Макар Кончита да ги отглеждаше заради месото, момичето се отнасяше с тях като с домашни любимци и ги обичаше заради дългите им кадифени уши и копринената им козина. Тя гушна един заек. Толкова хубаво беше да притиска лице към топлата мека козина! Заекът не помръдваше, само нослето му потрепваше.

— Красавецо мой — шепнеше тя и го галеше. — О, красавецо, красавецо...

Кончита я наблюдаваше от прозореца на кухнята. Беше израснала толкова бързо. Вече нито една дреха не ѝ ставаше. Дългата ѝ черна коса лесно се объркваше и затова Кончита я сплиташе на две дълги плитки, които падаха тежко на гърба ѝ. Мерседес прекарваше цялото си време навън сред природата и беше почерняла като циганка.

Гърдите ѝ също се пробудиха. Наближаваше моментът, в който щеше да се превърне в жена. Вече имаше цикъл всеки месец и се отнасяше към този факт без излишна паника. Скоро момчетата щяха да започнат да обикалят около нея като пчели около каца с мед.

— Красавец, красавец — чу я Кончита да казва.

Гледаше я как оставя един заек и взема друг, като целуваше нежно кадифените им застинали от уплаха муцунки.

От цялото ѝ същество бликаше любов. Само ако можеха да я дарят с братче или сестриче... но надеждата им отслабваше с всяка изминала година.

„Моля те, Господи!“ — често повтаряше Кончита, ала се бе оставила на милостта му.

Иначе благодареше на Господ за здравето и щастието на Мерседес. Белезите от онази ужасна случка преди три години почти се

бяха заличили. Дълбоко в нея се бе притаил нагона да убива, за да се защити. Ако излезеше наяве, отново би я преобразил. Ала тя никога нямаше да забрави случилото се. Леонард Корнадо, който сега беше ухилен месар в магазина на баща си, щеше да носи белега на слепоочието си до края на живота си. Франсес беше отминал всичко с мълчание, но Кончита бе дълбоко убедена, че Мерседес е била способна да извърши убийство в онзи миг, когато бе замахнала с камъка. Липсвала ѝ бе единствено физическа сила. Само това.

Понякога, когато си помислеше за тази случка, тя поглеждаше дъщеря си с неверие и си спомняше за мъжа, от когото бе заченала...

Кончита и Франсес се опитваха упорито да си върнат доверието на Мерседес. Но това беше бавен и мъчителен процес, който приключи едва през пролетта на 1931 година. Сега в тъмните очи на Мерседес отново можеше да се види онзи мек блясък, свидетелстващ за любов.

Момичето продължаваше да се справя чудесно с уроците си. Голяма част от времето си прекарваше в четене. Беше се записала в три библиотеки и носеше у дома купища книги, като проявяваше завиден усет при подбора. Кончита, която обичаше да чете и винаги беше насърчавала Мерседес да прави същото, беше особено доволна. Момичето имаше силна памет и можеше да рецитира цели оди, периоди от историята и дълги откъси от теорията на анархизма, в която я бе посветил баща ѝ.

Това беше единственото нещо, което помрачаваше в известна степен щастието на Кончита. Франсес продължаваше да настоява, че негово свещено право е да „образова“ дъщеря си според своите разбирания.

Може би Мерседес приемаше всичко това, за да покаже най-вече на баща си, че му е простила.

Тя жонглираше с думи като колективизация и анархосиндикализъм, сякаш те имаха някакъв смисъл за нея. Можеше да цитира цели страници от Бакунин, от чиито речи за революции и безчинства на човек можеха да му настръхнат косите. Момичето ходеше с баща си по митинги и профсъюзни събрания. Тя дремеше там (както беше стигнало до Кончита) или слушаше внимателно, ако гръмките речи на руски агитатори, анархисти убийци, полуобразовани миньори от Астурия^[3], които носеха динамит в джобовете си, и кой ли още не, успееха да събудят интереса ѝ.

Франсес не се боеше да стои с нея в предните редици на стачките, при плакатите и прелитащите камъни. Веднъж се беше прибрала вкъщи разплакана и изпадна в истерия, тъй като на няколко метра от нея бяха застреляли човек.

Кончита тръпнеше от ужас заради опасността, на която бе изложена Мерседес. Още повече се ужасяваше от политическите убеждения, на които дъщеря ѝ постепенно ставаше яростен привърженик. Но не можеше да направи нищо. Всичко, което ѝ остава, мислеше си тя, бе да вярва във вътрешната ѝ сила. И в благосклонността на съдбата.

Вече не можеше да наставлява дъщеря си. Тя се беше озовала на наковалнята на живота и очакваше първите удари на чука.

Мерседес вдигна поглед към майка си и ѝ се усмихна. Сърцето на Кончита трепна при тази проява на нежност.

— Ще се разходя до маслиновата горичка, мамо.

— С кого?

— С никого — отвърна Мерседес.

Кончита кимна. Отиваше да чете часове наред сред дърветата, най-вероятно някоя глупава книга за Дивия запад или някой дебел том за историята на Германия.

— Внимавай по пътя.

Беше ранен следобед. Мерседес вървеше бавно по пътя към маслиновите масиви. Книгата, която четеше в момента, беше обсебила напълно съзнанието ѝ. Наричаше се „Алената буква“ и беше превод от английски, написана от писател с непроизносимо име. Тя беше очарована от смелостта на героинята да живее като отшелница, както и от необикновеността на детето ѝ.

Толкова приличаха на нея и на майка ѝ. В края на краищата и майка ѝ беше прелюбодейка, нали? Ако не беше се омъжила за Франсес, помисли си тя, и те щяха да живеят така сега. Двете, сами в гората. Щяха да се грижат една за друга. Идеята ѝ харесваше. Само тя и майка ѝ в тяхна собствена колиба, волни като птиците. Не че не искаше да има баща. Просто ѝ допаднаше идеята да мисли само за тях двете.

Разбира се, Франсес беше най-интересният мъж на света. И тя искрено му се възхищаваше. Бяха приятели. Но не можеше да каже, че го обича истински. Може би го бе обичала, преди да разбере истината,

но не и след това. Ако трябваше да бъде честна, така стояха нещата. Самият той я учеше да бъде честна и никога да не засвидетелства фалшиви чувства, както и никога да не лъже за каквото и да било.

Тя не смяташе, че той също я обича истински дълбоко в сърцето си. Просто беше привързан. Искаше да ѝ обясни света. Беше по-скоро отдаден учител, отколкото баща. Но не я обичаше. Обичта беше топло чувство, което изпълваше душата с трепет. Баща ѝ не изпитваше подобно чувство. И тя нямаше нищо против. Щом като не се заблуждаваха един друг, наистина нямаше нищо против.

Мерседес отвори книгата на страницата, до която беше стигнала, и започна да чете вървейки.

Шумът от мотор на приближаващ автомобил по пътя зад нея я накара да отстъпи в тревата. Тя погледна през рамо и видя да приближава кола в облак прах. Машината беше голяма, със свален гюрук. В нея седяха двама мъже. Докато чакаше да отmine, колата забави ход и една от лъскавите черни джанти се закова току пред краката ѝ.

Мерседес вдигна поглед. Мъжът зад волана носеше униформена фуражка. Другият, който седеше на задната седалка, беше Жерард Масагер, облечен в тъмен костюм.

Тя срещна хладния му високомерен поглед и прочете в очите му, че я е познал.

Взираха се един в друг в продължение на една дълга минута. После той се наведе и отвори вратата на колата.

— Качвай се — нареди той.

Тя само притисна книгата към гърдите си.

— Хайде, Мерседес — повтори той и изведнъж гласът му прозвуча заповеднически: — *Качвай се* ти казах!

Сякаш невидима ръка я побутна по гърба. Тя се качи в автомобила и седна срещу него. Той се наведе, за да затвори вратата и тя както някога долови миризмата на одеколон и нови дрехи — мириса на истински мъж. Сърцето ѝ лудо заби.

Облаци прах обгръщаха колата. Шофьорът седеше невъзмутимо и чакаше заповеди, докато моторът тихо мъркаше. Очите на Жерард Масагер обходиха лицето ѝ, спуснаха се към гърдите и надолу към загорелите ѝ голи крака. Тя не смееше да мръдне. Само си помисли: „Ти си мой баща“.

— Мина доста време от последната ни среща, нали? — рече той най-накрая.

Тя мълчаливо кимна.

— Толкова много неща имаме да правим — започна той, сякаш й даваше обяснение, — а времето все не стига.

Бяха изминали почти четири години от срещата им в кабинета на директора. Оттогава тя го бе виждала случайно, докато минаваше с колата си или докато отиваше в банката или в някой магазин в Палафрюгел. Беше виждала и съпругата му, която винаги беше особено изискано облечена. Преди две години им се беше родило и дете. Син. Неин полубрат.

Не вярваше Жерард Масагер да е мислил съзнателно за нея през цялото това време, макар че грешеше.

— Преди два дни имаше рожден ден, ако се не лъжа?

Тя кимна отново.

— Вече съм на тринадесет.

— Добре. Трябва да го отпразнуваме. Карай — нареди той на шофьора. — Отиваме в „Лас Юкас“.

Колата плавно потегли.

— Къде ме водиш? — попита тя.

— На празненство по случай рождения ти ден — отвърна той.

— Скоро трябва да се прибирам вкъщи — рече тя смутено. Ами ако някой я видеше и кажеше на баща й?

— Защо? — Той се усмихна.

Толкова добре помнеше тази усмивка. Той седеше и я наблюдаваше, сплел пръсти на корема си. Колата набра скорост. Мерседес се облегна назад и усети как нещо в стомаха й трепна.

— Мама ще ме чака!

— Не и през следващите един-два часа — рече той. — Наслаждавай се на пътуването. — Той се пресегна и дръпна книгата от ръцете й. Погледна корицата и изсумтя: — Казаха ми, че си станала книжен плъх. Е? Книжните плъхове не постигат нещо кой знае какво. Изгубват се в собствените си фантазии и животът минава покрай тях.

Интериорът на колата беше най-люксовото нещо, което беше виждала някога. Седалките бяха тапицирани с млечнобяла кожа, която ухаеше замайващо. Всичко останало беше направено от полирано орехово дърво или бе покрито с тъмночервен вълнен плат. Виждаха се

малки сгъваеми масички от орехово дърво, на една от които Жерард Масагер беше оставил вестника, който беше чел допреди малко. Имаше дори шкафче с витрина, в което Мерседес видя кристални чаши и гарафа с алкохол. На дългия блестящ гюрук бе закачен сребърен щъркел талисман.

Жерард Масагер седеше в колата като ориенталски принц. Дали си приличаха? Лицето му беше красиво като на филмова звезда, макар в изражението му да се усещаше някаква плашеща тъмна сила. Всичко в него беше черно. Черна коса, черни очи, гъсти черни мигли и вежди. Устните му бяха чувствени, с дръзка линия. Той отвърна развеселен на погледа ѝ, както обикновено с тъмен блясък в очите.

Мерседес предположи, че очите им имат един и същ цвят. Както и косите им. Но само друг човек можеше да каже дали си приличат. Или може би ако се погледнеха заедно в огледало.

„Лас Юкас“ беше малко ресторантче с изглед към морето. Беше наречено така заради горичката от юка наоколо като огромен букет от зелени щикове. Оттук човек можеше да наблюдава рибарските лодки, които се прибираха вечер в залива.

Шофьорът паркира отпред и започна да лъска колата, докато Жерард въвеждаше Мерседес вътре. В салона с нисък таван имаше около двадесетина маси. Ресторантът беше хладен и празен. Жерард Масагер извика собственика и избра маса до прозореца.

Собственикът веднага дотича от задната стаичка с колосана покривка в ръка.

— Какво мога да предложа на *señores*^[4]! — попита угоднически той.

— Френско шампанско — поръча Жерард. — Най-доброто, което имате. И нещо за ядене. Дамата има рожден ден.

— *Si, señor!* — Постла покривката и изчезна.

Мерседес стисна юмруци решително.

— Знам кой си — заяви тя ясно.

Жерард се облегна назад и изгледа Мерседес изпод тежките си клепачи.

— Е — рече той, — кой съм?

Тя си пое дъх.

— Ти си мой баща.

— Каква невероятна наглост! — Той се приведе. Черните му очи напомняха насоченото дуло на пушка. — Може да те хвърлят в затвора за подобна гнусна лъжа. Твой баща е онзи анархист, ковачът, който няма да се размине с бесилото.

— Той не ми е баща!

— Не е ли? — Изражението му беше безмилостно. — Тогава майка ти е курва.

— Не е!

— Значи си копеле на някой селски ромео. Измет, която няма никакво значение и не струва нищо. Как смееш да твърдиш, че съм твой баща? Ще наредя да те нашибат с камшик, докато не започнеш да молиш за милост!

Мерседес беше пребледняла.

— Може да наредиш да ме бият с камшик, щом искаш, но е вярно. — Цялата трепереше.

— О, разбирам... — Той разкри зъби в ядна усмивка. — Смяташ, че ще изкопчиш малко пари от мен, като ме изнудваш. Колко недалновидно.

— Не ти искам парите!

— Кой те научи на тази игричка? Майка ти ли? Или баща ти?

— Никой не ме е учил — изрече Мерседес със стегнато гърло. Бореше се със сълзите, които напиреха. — Ти си... мой... баща. — Пръстите ѝ се бяха впили в облегалката на стола. — Да, мой баща!

Собственикът се появи с бутилка шампанско, покрита с малки капчици, и няколко захлупени блюда. Мерседес отклони поглед. Очите ѝ плуваха в сълзи. През отворената врата се виждаше морето, което трептеше с цвят на ултрамарин. Чувстваше се толкова ужасно самотна. Болката растеше вътре в нея като огромен мехур.

Тапата на бутилката шампанско изскочи с пукот и собственикът се засмя с боботещ глас, докато им наливаше чашите.

— *Salud*^[5]! — пожела им той и лукаво добави: — *Y viva la republica!*^[6]

— Прекрасно усещане — проговори Жерард с копринено мек глас.

Собственикът си тръгна и Жерард подаде чашата на Мерседес.

— Хайде — нареди той, — пий!

Тя поклати глава. Всяко движение заплашваше очите ѝ да прелеят.

— Не искам.

— Имаш рожден ден — отбеляза той спокойно.

— Не ме интересува. Мразя те! Ти си лъжец — додаде тя разгорещено. — Знам за всичките ти престъпления.

— Моите престъпления? — зачуди се той, все още държейки чашата ѝ с шампанско.

— Изпратил си *pistoleros*^[7], които да потушат стачката в Ла Бисбал! Видях ги как застреляха човек пред фабриката!

— Била си там? — Той я изгледа замислено. — Баща ти определено се грижи да получиш разностранно образование.

— Ти си враг на народа. Притежаваш фабрики и земя. Експлоатираш работниците. Не зачиташ правата им!

Той остави чашата пред нея.

— Плащам им прекалено високи заплати за нищо работа.

Тя срещна погледа му с искрящите си разплакани очи.

— Свършен си! Вече сме република. Най-вероятно ще те екзекутират заради всичко, което си сторил.

Ясно очертаната линия на устните му леко се отпусна.

— Каква жадна за кръв малка червеноармейка си станала.

— Най-малкото ще те хвърлят в затвора за години напред.

Той се усмихна.

— Каж ми нещо, Мерседес. Щом съм такъв изверг, защо държиш толкова да ме наричаш свой баща?

— Защото е така. — Тя го следеше с поглед, докато той вземаше една маслина и я пъхаше в устата си. — Не ме интересува какво приказваш, просто е *вярно* и толкоз.

Той изплю костилката от маслината небрежно на пода. Погледът му беше станал студен.

— Ти си много интелигентно момиче, поне така ми казаха — рече с тих глас. — Ако беше малко по-възпитана, щеше да знаеш, че има определени неща, които никога не трябва да се изричат пред прислугата или на публични места, където могат да бъдат чути.

Хладният му тон я нарани много повече от грубите му думи преди това. Тя се сви на стола и изпита тайно задоволство. Той почти го беше признал!

Хвърли един поглед на глинените блюда, които бяха поставили пред нея. Това си беше цяло пиршество. Имаше студени пържени скариди и сардини в тесто, мариновани миди и други морски дарове, парчета пикантна селска наденица, маслини, бадеми и резени сушена шунка — истинско изобилие от солени деликатеси. Реши все пак да опита храната. Оказа се много вкусно. Той я наблюдаваше как яде. Когато ожадня, вдигна чашата с шампанско, без да обърне пръсти.

Жерард също вдигна своята.

— *Salud!* — повтори той тоста на собственика на ресторанта с лека ирония в гласа. — *Y viva la republica!*

Отпи. Не й хареса вкусът на шампанското, въпреки че малките балончета й подействаха освежаващо.

— Не се ли боиш? — попита и продължи да избира от блюдата това, което й беше харесало най-много.

— От какво?

— От републиката, разбира се.

Той се изсмия презрително.

— Твоята прескъпа република няма да издържи и шест месеца.

— Защо?

— Защото армията ще я затрие. Да не би да мислиш, че военните ще стоят и ще гледат безучастно, докато Испания се превръща в съветска територия?

— Русия е рай за работниците — изрече патетично тя и разтвори една мида.

— Мило мое момиче, начинът, по който руснаците се отнасят към работниците си, ме прави да изглеждам като ангел в сравнение с тях. Мога да те уверя в това.

— Като дявол искаш да кажеш.

— Като стана дума за това, ти самата май криеш дявола у себе си. — Жерард умишлено огледа една маслина. — Чух, че преди известно време едва не си разбила главата на някакво момче.

Тя замълча за момент и през лицето й премина сянка.

— Но оживя. Сега е добре — отвърна тя тихо.

— Но не благодарение на теб. Защо го направи, Мерседес?

Тя вдигна рамене. Очите й бяха широко разтворени, но погледът в тях беше неразгадаем.

— Сигурно много те е засегнал.

Тя не отговори. Когато заговори, гласът ѝ беше кристално ясен.

— Ако армията се опита да затрие републиката, ще започне война. Ние ще се бием с тях — произнесе тя твърдо. — Решени сме на това.

— Но който се бие срещу армията, се обрича на смърт — додаде той с равен глас.

— Не ме е грижа. Аз ще се бия срещу тях.

— А аз пък ще се бия за тях. И ако изскочиш срещу мен, ще те застрелям.

— Може би аз първа ще те застрелям.

— Да... — провлече той замислено. — Възможно е. Ти си опасен противник.

Тя погледна иглата на вратовръзката му. На нея блестеше голям диамант, заобиколен от два рубина. Вратовръзката беше копринена и трептеше в същия нюанс като морето.

— Наистина ли би ме застрелял?

— Със сигурност. Нали ще си тръгнала да ми отнемеш онова, което по право ми принадлежи.

— Не, то не е твое. Откраднал си го от другите. Или от семейството си.

— Кой може да го докаже? Твърдението ти е със съмнителна стойност — отвърна той. — Ако някои наистина мислят така, нека да дойдат и да се опитат да си вземат онова, което сметат, че е тяхно. Едва ли биха успели.

— Ще успеят!

— Не съм убеден. — Той се наведе напред. Лицето му беше по-грубо и широко, отколкото си го спомняше. През последните години се бе наляло в долната си част. — Нека да ти дам един съвет, Мерседес. Винаги избирай внимателно страната, на която ще застанеш. И винаги прави своя избор с трезв разсъдък. Ние контролираме армията, военноморските и военновъздушните сили. В Африка имаме десетки хиляди марокански войници, а те са най-добрите и най-свирепите в цял свят. На наше разположение са оръжейният арсенал, танковете и самолетите. Имаме кораби и подводници. И най-вече, контролираме целия паричен резерв. А нищо друго не дава по-големи гаранции за спечелването на една война от парите. Наши влиятелни приятели от

чужбина ще ни помогнат, ако се наложи. Прекалено млада ли си, за да разбереш сериозността на положението.

Тя се взираше в него.

— Не, чудесно го разбирам.

— Добре. Сега помисли с какво разполагате вие. Необучена сган селяни със сопи. Полуграмотни работници от фабриките. Разпасани цигани. Младежи с блеснали очи и интелектуалци декаденти. Единствената чужда държава, която може да ви помогне, е Русия — най-подлата и незаслужаваща доверие страна на света. Нямате оръжия, нямаме пари, нито организация. Е, сигурна ли си, че ще победите?

Мерседес отпи от шампанското.

— Да! Защото ние сме народът!

Жерард се усмихна.

— Запомни това, което ти казах, Мерседес.

— Винаги можеш да се спасиш — каза му тя. — Колективизирай фермите и фабриките си. Тогава работниците ще те обичат, няма да те мразят.

— О, мога да си живея и без любовта им. Всъщност, мисля, че предпочитам да ме мразят. Макар че и омразата е много непостоянно чувство. Ако трябва да говорим честно, въобще не ме интересува.

— Знам — кимна Мерседес. Точно по този начин говореше и мислеше управляващата класа. Тя кръстоса крака. — Виждала съм съпругата ти. Много пъти. Италианка е, нали?

— Да. — Той кимна. Едва се беше докоснал до храната. Очите му не се откъсваха от нея, макар че по начина, по който криеше погледа си под притворените клепачи, не можеше да се разбере колко внимателно я наблюдава.

— Красива е.

— Мислиш ли?

— Когато порасна, искам да изглеждам като нея.

— Уверявам те — каза той, — че никога няма да изглеждаш като Мариса.

Заболя я.

— Мога да си изруся косата.

— Ти ще бъдеш красива по свой собствен начин — произнесе Жерард неочаквано нежно. — Ти вече си красива.

Зарадвана от думите му, тя го проследи как пълни чашата ѝ. Главата ѝ бе започнала да се замайва, дали от шампанското или от вълнението, не можа да определи.

— Но искам да нося такива дрехи. И да имам такива бижута, както и дълго цигаре като нейното.

— Тогава те съветвам още веднъж да помислиш дали да не промениш позицията, на която си застанала. Нито един от червената сган не би похарчил и една хилядна от онова, което Мариса харчи за дрехи. Подобно разхищение би било престъпление за него. А що се отнася до онова, което харчи за бижута...

— Колко?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. — Мерседес обмисли чутото, сбръчкала чело. Жерард Масагер се усмихна. — Виждам, че образованието ти, или по-скоро посвещаването ти в идеологията, не е приключило напълно.

— Защо казваш това?

— Със сигурност си виждала как ходят облечени комунистките? — произнесе той подигравателно. — Носят торбести панталони и работнически ботуши. Мажат косата си с тракторно масло...

— Не е вярно!

— Предпочитат да ги замерят с лайна, но никога да не облекат елегантна рокля и да сложат красиви бижута.

— Да ги замерят с лайна? — Фразата беше нова за нея. Тя се изкикоти над чашата си с шампанско. — Имаш син. Алфонсо...

Жерард се облегна назад.

— Разбира се, кръстен е на краля, който си е направо за оплакване — отвърна той сухо. — Баща ми каза, че не е разумно да кръстим детето на жив испански монарх, но Мариса настоя. Алфонсо Хавиер. Вече е почти на две години.

Тя се опита да изглежда трезва.

— Красиво бебе ли е? — попита и потърси още една скарида.

— Ако питаш Мариса, би ти казала точно това.

— Прилича ли на мен?

— Никак даже.

Тя вдигна поглед към Жерард Масагер за момент.

— Съпругата ти, Мариса, знае ли за мен? Имам предвид, коя съм?

— Не — отвърна той спокойно. — Че защо, коя си? Дъщерята на ковача на Сан Люк. Защо ѝ е да знае?

— Знаеш защо — отвърна тя тихо. — Защо не ѝ кажеш за мен?

Жерард Масагер я погледна.

— Не знам — отвърна той нехайно.

— Защото се срамуваш от мен?

— Не бях особено възхитен, когато се опита да убиеш сина на месаря.

— Ти нищо не знаеш за случилото се — каза тя сериозно.

— Някой ми каза, че се изпикал в лицето ти.

Страните на Мерседес пребледняха за момент. Той видя как от двете страни на носа ѝ се появиха две резчици и разпозна предвестника на емоционален изблик. Почти усети надигация се в нея гняв. Още миг и щеше да оголи зъби като разбесняла се кобила и да започне да рита с копита. *Тя е моя кръв, помисли си той. Моя. Притежава моите качества и моите пороци!*

— Ако наистина е станало така — произнесе той небрежно, — тогава си постъпила правилно. Някои неща не могат да бъдат простени. Кажи ми, наистина ли възнамеряваше да го убиеш?

Той видя как очите ѝ заблестяха и си представи ритниците на копитата ѝ. Не може да прогони тази мисъл. Биваше си я! Май умееше да държи юздите по-здраво и от самия него.

Отново напълни чашата ѝ и Мерседес отпи жадно. Цветът на страните ѝ се възвърна. Жерард Масагер извади цигара от златна табакера. Пъхна я между устните си и я запали със златна запалка. Мерседес го наблюдаваше. Той отметна глава назад и издуха дима нагоре под формата на голямо ветрило.

— Хубаво ли е? — попита тя.

— Пушенето ли? — Той вдигна рамене и примижа от дима. — Това е порок. Следователно носи наслада.

— Може ли една цигара?

Жерард Масагер се усмихна леко. Запали още една цигара и ѝ я подаде. Тя я взе предпазливо и я пое с неумелите си устни. Внимателно дръпване. Още едно. После, както можеше да се очаква, леко закашляне.

Защо ѝ беше обръщал толкова малко внимание през изминалите години? Толкова много неща можеше да направи за нея. А той си бе

уплътнявал времето само с други неща. Пътувания до Италия с Мариса. Среци с Мусолини. Среци с германския военен министър Гьоринг. Развиваше деловите връзки и бизнес контактите си, засилваше влиянието си.

Той я наблюдаваше изпод вежди. Липсвала му беше. Сега, когато седеше тук пред него, отново усети онова странно вълнение в стомаха. Чувство, което не изпитваше към никого друго, дори към собствения си син. Той обичаше момчето, разбира се, но това... това беше различно.

— Отегчен ли си?

Жерард Масагер се засмя.

— Въпрос на истинска жена. Не, засега. Всъщност, доста добре се забавлявам. Щях да се отегчавам там, накъдето се бях запътил.

— А накъде се беше запътил?

— Да се видя с една дама.

— Дама ли? Не говориш за съпругата си, нали?

— Да, говоря за друга дама, не за съпругата ми. — Той ѝ кимна сериозно.

Май ѝ се подиграваше. Тя издуха дима от цигарата, като се опитваше да го имитира. Взе чашата с другата си ръка. Изведнъж ахна, осъзнала думите му.

— Да не би да имаш... любовна връзка?!

— Разбира се, че не — отговори той спокойно. — Връзките са нещо изключително досадно. Просто я чукам от време на време. — Мерседес едва не разля шампанското си. — Предполагам, че не знаеш какво означава това.

— Разбира се, че знам — отвърна тя. Наложил се да премигне, за да фокусира погледа си. — Мъж и жена, които правят бебе.

— Не и ако това може да се избегне — каза той и издуха ново ветрило синкав дим. — Чуكانето и бебето е най-добре да си останат две различни неща.

— Как става така?

— Има си начини и средства. Жената е задължена да ги знае.

— Но как?

— Гъба и някои други неща — каза той неопределено. — Питай майка си.

Тя погледна цигарата си с отвращение. Кожата ѝ бе придобила леко зеленикав оттенък.

— Мога ли да я изгася? Стана ми лошо.

— Тогава по-добре я загаси.

Мерседес непохватно я смачка.

Ще стане невероятно красива, помисли си Жерард. Зрелостта щеше да настъпи изведнъж. Погледна гърдите ѝ, които бяха толкова остри, сякаш всеки момент щяха да пробият блузката. Скоро щеше да е готова за първото си сексуално преживяване. Някой селски ромео щеше да я повали в сеното, да запретне полите ѝ, ръмжейки...

Жерард усети как го изпълва ревност. *Бих искал аз да ти покажа*, мина му през ума.

Но тя беше негова дъщеря.

И какво от това?

— Как изглежда къщата ти? — попита тя, стиснала чашата. Беше изпила сама почти половин бутилка шампанско. Ако продължеше, скоро щеше да падне от стола.

— Като на всеки експлоататор — отвърна той насмешливо. — Мебелите са тапицирани с кожата на работниците, които съм застрелял. Потапяме селяни в катран и ги запалваме, за да ни е достатъчно светло да броим златните си монети.

Мерседес се изкикоти. Много забавен мъж беше. Ала тя беше изяла толкова много скариди, миди, гъби и парченца наденица, че ѝ се повдигаше, а главата ѝ се въртеше по много обезпокояващ начин. Отпи още веднъж от шампанското си, за да я уравни.

— Не, н-наистина. Кажи ми как изглежда.

— Нищо показно.

— Какво е показно? О, знам. *Претенциозно излагане на показ*.

— Точно така. Без претенциозно излагане на показ. Просто най-доброто от всичко.

Тя положи несигурно брадичка върху ръката си.

— Защо не си се оженил за майка ми? Знам защо. Защото не е била достатъчно богата и със знатен произход. Щял си да се срамуваш да бъде твоя съпруга!

Той седеше с кръстосани крака, преметнал ръка през облегалката на стола.

— Думите ти са като че ли взети от евтин любовен роман.

— Прелъстил си я и си я изоставил — продължаваше Мерседес. — Изоставил си ни и двете. — Главата ѝ се въртеше шеметно. Чувстваше се толкова пияна, че ѝ се доплака. — О, зле ми е...

Жерард Масагер хвърли няколко банкноти на масата. Краката ѝ бяха станали тежки като олово. Тя се изплаши, че няма да успее да стигне до вратата, без да падне.

Той я подхвана под ръка и тя се вкопчи признателно в него. Едва запази равновесие, когато всичко се залюля около нея. Прилоша ѝ. Цигарата. Шампанското. Начинът, по който светът връхлиташе отгоре ѝ.

— О... — изхленчи тя. — Зле ми е.

— Ще ти мине. — Въздухът навън я накара да се почувства малко по-добре. Той ѝ помогна да се качи в колата. — Закарай ни обратно в Сан Люк — нареди той на шофьора.

Мерседес се опита да легне на седалката, която ухаеше толкова приятно на скъпа кожа. Ала той я изправи.

— Ако не седиш изправена, ще ти прилошее още повече.

— Така и така ми е лошо. Усещам, че...

— Не и тук.

— Прегърни ме — проплака тя.

Усети как ръката му обгръща раменете ѝ и я придърпва към себе си. Сгуши се в него и притисна лице към рамото му. Пак тази мъжка миризма на одеколон, на скъп нов плат... Започна да ѝ преминава. Тя се притисна към баща си. Тялото му беше топло и твърдо. Всички мисли излетяха от главата ѝ. Тя се отпусна блажено.

Ръцете му я галеха. Тя се унесе и задряма. Неясно след колко време лимузината спря и тя сепнато вдигна глава.

— Пристигнахме ли?

— Да — рече той, свел поглед към отпуснатото ѝ лице.

— Благодаря ти много... много за празненството. Ей толкова — опита се да покаже с ръце тя, ръкомахайки несигурно.

В този миг усети как устните му докосват нейните и в пристъп на необясним копнеж, обви ръце около врата му, притискайки го силно към себе си.

Ръката му обхвана момичешката ѝ гръд и той потри с палец зърното.

Усещането беше възпламеняващо. Мерседес се извъртя. Езикът на Жерард Масагер нахлу в устата ѝ грубо. Прегръдката му беше желязна и не ѝ даваше възможност за отстъпление. Беше прекалено слаба, за да се бори. Усети как ръката му се плъзга между бедрата ѝ и пръстите му трескаво я гаят. Ушите ѝ бучаха.

Той я докосна на онова тайно местенце. Това беше изнасилване, грях, но тя изпитваше диво вълнение. Главата ѝ се замая от наслада, болка, отвращение и любопитство. Изви се в ръцете му. Мразеше го, обичаше го... Не знаеше дали се бори с него, или се притиска към него. Обхвана я паника. Ала не можеше да си поеме въздух, за да изкрещи. Усещането ѝ разцъфтя като греховна орхидея в пурпурно, черно и златисто. Агония, невероятно сладостна агония...

Тя се отдръпна задъхана. Лицето ѝ беше изопнато и пребледняло. Взря се за миг в изгарящите му черни очи. После панически сграбчи дръжката на вратата и скочи на пътя.

Сърцето на Жерард Масагер биеше лудо. Чувстваше се така, сякаш някакъв незнаен наркотик бе инжектиран във вените му и той бе загубил всичко човешко в себе си. Беше съвсем близо до края. Пулсиращият му пенис беше влажен. Чувстваше, че ако го докосне, ще експлодира.

Момичето го наблюдаваше в състояние на шок. Господи, беше толкова красива! Искаше му се да излезе от колата и да я обладае, там, на пътя. Тялото му трепереше от желание, каквото не беше изпитвал никога преди. Трябваше да се махне.

— До следващия път — каза той с разтреперан, променен глас и потупа шофьора по рамото.

Голямата черна кола потегли плавно надолу по пътя. Той не се обърна.

Мерседес се опита да си поеме дъх, постави ръка на гърлото, което се бе стегнало и не пускаше кислорода да проникне в дробовете ѝ. Тялото ѝ беше лепкаво и влажно между бедрата. Тя се обърна задъхана. Трябваше да се прибере у дома.

Тогава сякаш гигантски юмрук се вряза в стомаха ѝ. Наведе се и повърна на пътя.

[1] En los años venideros (исп.) — в идните години. — Б.пр. ↑

[2] Fiesta (исп.) — фиеста, празненство. — Б.пр. ↑

[3] Астурия — област в северозападната част на Испания, богата на каменовъглени мини. — Б.пр. ↑

[4] Señores (исп.) — господа. — Б.пр. ↑

[5] Salud (исп.) — наздраве. — Б.пр. ↑

[6] Y viva La republica (исп.). — И да живее Републиката! — Б.пр.

↑

[7] Pistoleros (исп.) — войници. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

КРАДЕЦЪТ

Пролетта на 1968

Прескот, Аризона

— Разбира се, ще оставя всичко на теб. Стиховете, дизайна и така нататък.

Джоуел кимна.

— Наистина съжалявам, Джоуел. Баща ти...

Господин Максвел понечи да потупа Джоуел по рамото. Но видя как младият мъж се стегна, отпусна ръка и си тръгна объркан.

Джоуел вече бе избрал камъка. Той го качи на работната маса, мърморейки. Мускулите му се напрягнаха до краен предел под тежестта му.

Израснал беше висок и силен. Слабоватото момче с взиращ се боязлив поглед се бе превърнало в мъж с височина над метър и осемдесет, широки рамене и мускулиста шия. Слабото лице бе придобило орлово изражение, с изпъкнали скули, които преминаваха плавно в хлътнали бузи и силна челюст.

Много бе красив. Но в него имаше нещо, което всяваше страх. Може би бяха тъмните, почти черни очи. Те сезираха с мрачен, напрегнат поглед изпод надвисналите вежди. Бяха като цепнатини, които водеха към неизвестни дълбини, скрити в скалата. Те сякаш предупреждаваха за предстоящи прекеждия.

Момичетата от града бяха започнали да го преследват и заради потенциалната опасност, витаеща около него. Вибрациите на онова потайно нещо, което измъчваше душата му, ги привличаше по необясним начин. Джоуел Ленъкс излъчваше, подобно на Джеймс Дийн, упоиващия дъх на саморазрушение. Ала това ги очароваше.

Ръцете, които трескаво бяха моделирали от осъка милиони форми, бяха станали силни и уверени. Те гравираха умело буквите в камъка. Каменните блокове и късове се доставяха от Финикс. Някои от

тях имаха причудливи форми, от които скулпторът можеше да извае коленичил ангел или двойка гълъби.

Джоуел бе способен да извае всичко от мрамора с вещина, която изумяваше всички. Макар че бе само на двадесет и четири, творбите му се търсеха от колекционерите на произведения на изкуството чак до Лос Анджелис. Той бе творец, а не просто майстор. Засега обаче трябваше да работи за господин Максвел. Когато скулптурите му започнеха да се продават на достатъчно високи цени, тогава щеше да си позволи да открие свое собствено ателие. По всичко личеше, че това време приближава.

Въпреки уменията си той вътрешно се противеше да извае нещо повече от този камък. Иначе не му отне много време да издълбае стиха:

*Тъй, всяко добро дърво дава добри плодове,
а лошо дърво дава лоши плодове:
не може добро дърво да дава лоши плодове,
нито лошо дърво да дава добри плодове.
Всяко дърво, което не дава добър плод,
отсичат и хвърлят в огън.
И тъй, по плодовете им ще ги познаете...
Бере ли се грозде от тръни или смокини от репей?*

После, малко по-надолу, издълба още три реда с по-големи букви:

ЕЛДРЕД КАЛВИН ЛЕНЪКС

ПАСТОР

4 ОКТОМВРИ 1904 — 14 АПРИЛ 1968

Хората пред църквата му стискаха ръката и шепнеха съболезнованията си. Той само кимаше, без да казва нищо. Въпреки

младостта му, те бяха респектирани от поведението, ръста и очите му. Това ги караше бързо да се отдръпват.

Той влезе в църквата, където ковчегът бе поставен върху дървени подпори. Капакът бе отворен. Нямаше цветя, нито венци.

Джоуел сведе поглед към баща си.

Майка му не бе позволила ничия друга ръка, освен нейната, да докосва мъртвеца. Беше го облякла в черните му дрехи и му бе сложила бялата пасторска якичка. Костеливите пръсти с поморавели нокти бяха склучени сковано около една Библия. Затворените му очи изглеждаха прекалено хлътнали в очните кухини. Независимо от усилията на майка му да придаде на мъртвия по-благопристоен вид, тънките устни се бяха разделили и показваха зъбите, така че лицето съвсем изглеждаше като череп.

Джоуел се наведе за малко над трупа, но не го докосна с устни.

Най-накрая погледна към жената, която седеше до ковчега, облечена в траур от глава до пети. Тя също стискаше Библия в ръцете си. Очите ѝ неотклонно следяха сина ѝ, проблясвайки под черния воал.

— Завърши ли надгробния камък? — попита тя със сух глас.

— Да.

— Остави ли място под името му за моето?

— Да, майко.

— Не след дълго ще имаш удоволствието да го издълбаеш — каза тя и се усмихна горчиво. — Тогава ще се освободиш от нас, Джоуел. Предполагам, че нямаш търпение това да стане.

Той взе стол и го постави от другата страна на ковчега. Седна, кръстоса ръце и се взря напред. Не си размениха нито дума повече.

Той си спомни за годините, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници.

Шепа хора съпровождаха ковчега до гробищата.

Опечалените подсмърчаха силно. Опелото беше кратко, церемонията проста. Джоуел прочете деветия псалм. В тихия му равен глас не се долавяше никаква печал.

Ковчегът бе спуснат в специално иззидания с камък гроб. Лопатите пръст затрополиха върху дървения капак.

Всичко приключи и хората тръгнаха да се разотиват. Мъжете докосваха с ръка шапките си, когато минаваха покрай вдовицата, и стискаха ръката на сина. Скоро двамата останаха сами край гроба.

— Това ли беше най-доброто, което можа да направиш за баща си? — произнесе тя горчиво и посочи надгробния камък.

— Не е ли достатъчно?

— Достатъчно?! — Мириам Ленъкс повдигна воала от лицето си. С времето косата ѝ бе съвсем побеляла, а лицето ѝ се бе сбръчкало. По стиснатите ѝ устни и блясъка в безцветните ѝ очи личеше, че кипи от яд. — След всичко, което направи за теб?

— Нима му дължа нещо повече, майко? — отвърна Джоуел студено.

— На богатите, които ти плащат за камъните, ваеш чудеса. Не можа ли да вложиш зрънце от таланта си, за да почетеш баща си?

Той срещна погледа ѝ.

— Приживе баща ми не пророни и дума в похвала на таланта ми. Той презираше дарбата ми. Щеше да бъде проява на лицемерие, ако бях изваял нещо на надгробния му камък.

— Напълно му подхожда толкова скромнен надгробен паметник — произнесе тя язвително. — Той търпеше унижения всеки ден от живота си. Бедността. Невежеството на енориашите му. Омразата на собствения му син...

— Той ме унижаваше много повече, отколкото сам някога е бил унижаван.

— Ти разби сърцето му с твоето безпътство, неподчинение и злоба.

— Той умря от сърдечен удар!

— Ти го уби.

— Той се опита да унищожи всичко, което бях постигнал. И двамата сте виновни. — Той си пое дъх на пресекулки. — От малък бях принуден да се боря за живота си, майко.

— Бореше се със стаеното в душата ти зло. — Очите ѝ блестяха. — С омразата, която дяволът бе всял в сърцето ти.

Гневът му избухна.

— Вие сте тези, които ме мразехте! Исусе Христе, дори не си давате сметка колко ме мразехте. Болката, която ми причинихте. Униженията! Нечовешките изтезания! Вие ме осакатихте. — Той

трепереше. — Превърнахте живота ми в проклятие, направихте ме отчаян и нещастен... — Той млъкна и изтри слюнката от устата си.

Тя видя изпъкналите вени на юмруците му и грозно се изсмя.

— Удари ме, ако това е, което искаш! Дяволът бушува в теб, сине мой. Той те е обсебил изцяло.

— Няма никакъв дявол в мен!

— Той те е завладял и направлява действията ти, както актьорът марионетката си. Той пълни устата ти с безсрамни думи. Той възпламенява слабините ти. Той те подтиква да вършиш мръсни и унижителни неща...

— Майко, за бога!

— О, не бъди лицемер — изсъска тя и оголи зъби. — Знам какво правиш на тези изрисувани малки курви! Знам защо те преследват! Ти омърси дома ни с техните евтини парфюми. Ти се перчеше пред баща си със своята порочност сякаш е добродетел. Ето това го уби!

— Не аз, ти си обсебена от злото — произнесе той разтреперан. — Караш ме да искам...

— Какво, Джоуел? Какво ти казва Сатаната да ми сториш? Да ме убиеш? — В очите ѝ се появи ужасяващо предизвикателство. — Или нещо още по-лошо?

— Млъкни, за бога!

— Да не би да иска от теб да ме обезчестиш върху ковчега на баща ти? Това ли е?

Той вдигна юмруци безмълвно.

Бузите ѝ бяха се обагрили в неестествено червен цвят.

— Направи го, Джоуел! Направи го и нека Сатаната триумфира!

Той издаде мъчителен стон и се обърна, препъвайки се към стария шевролет. Тя остана сама край гроба. Той се качи в колата и опря чело в кормилото, разтреперан и отвратен. Кръвта бучеше в слепоочията му.

Извади от джоба си лист хартия, изпратен му от правителството, и се взря невиждащо в него. Повиквателна. Призоваваха го да се бие в далечна страна в една безсмислена война. Написали бяха деня и часа на отпътуването.

Майка му още не знаеше за това. Не ѝ беше казал.

Знаеше, че не бе необходимо да заминава. Лесно можеше да получи отлагане, като се позове на студентски права. Но нямаше да го

направи. Нямахте да си позволите под каквото и да било предложение да пропуснете случая да се махне от Прескот.

А този лист хартия щеше да го отведе надалече.

Барселона, Испания

Мерседес Едуард лежеше по корем на черната мраморна пейка. Тя се отопляваше отдолу и гладкият камък беше приятно топъл под голата ѝ кожа.

Ръцете на масажистката бяха силни, но я докосваха нежно. Мерседес лежеше неподвижно, почти унесена в сън, и усещаше единствено уверените отпускащи движения на ръцете.

„Днес е петдесетият ми рожден ден. Живяла съм половин век“ — помисли си тя.

Масажистката прокара намазаните си с масло длани по стегнатите мускули на задните части и бедрата ѝ. Мерседес усещаше как плътта ѝ подскача изпод неуморните пръсти.

„Тялото ми все още е гъвкаво — размишляваше тя. — Знам, че изглеждам значително по-добре от много други жени на тази възраст. Но не съхраних нищо от нещата, с които другите измерват успеха си в живота. Нямам съпруг, нито любовник, дом или семейство. Всичко това е минало. През целия си живот съм оставяла зад себе си нещата, които съм обичала най-много.“

Масажистката я докосна по рамото.

— Готова сте, сенъора Едуард. Добре ще ви се отрази малко плуване.

Тя седна на пейката. Масажистката сърчно уви една кърпа около нея.

Другата масажистка също тъкмо привършваше и на втората пейка също седеше жена. Мерседес зърна стройното голо тяло, преди бялата кърпа да го скрие.

Погледът ѝ срещна този на другата жена. Тя беше на двадесет и няколко години, тъмнокоса, с кадифени кафяви очи. Мерседес осъзна почти изненадана, че младата жена е много красива — лицето и шията ѝ бяха идеално изваяни, с деликатни линии. Стори ѝ се, че някъде е виждала бегло това лице.

Непознатата се усмихна. Мерседес кимна сковано.

Отми маслото от кожата си и облече банския си костюм, след което тръгна към басейна. Над повърхността му се стелеше тънък слой пара. Тялото ѝ не усети рязка промяна, когато влезе във водата. Всичко в този клуб, помисли си тя иронично, беше направено така, че да не предизвиква какъвто и да било шок в телата на когото и да било от посетителите.

Атмосферата на спокойствие и лукс действаше наистина добре. „Америка ме научи как да се наслаждавам на удоволствията, които ми предлагат — помисли си тя. — Богатството е лек за всички болки...“

Тя изплува няколко дължини, после се отпусна във водата като странеше от другите жени в басейна.

Момичето, което беше до нея в залата за масажи, също се приближи към басейна. Носеше черен цял бански костюм. Фигурата ѝ беше стройна и стегната, с дълги и добре оформени крака. Движеше се леко и грациозно като професионална танцьорка или фотомодел. Гмурна се във водата плавно и доплува до Мерседес.

— Масажът кара човек да се чувства прекрасно — каза тя весело.

— Да — кимна Мерседес.

— Виждала съм ви тук само веднъж или два пъти. Не идвате често, нали?

— Не, не идвам често.

— Аз пък идвам тук всеки ден. — Тя приглади черната си коса и се усмихна на Мерседес. — След като членските карти са толкова скъпи, смятам, че трябва да получа онова, за което съм платила. Насилвам се да използвам всяко нещо, дори и уредите за „мъчения“ в салона за фитнес.

— Изглеждате в много добра форма.

— Името ми е Мая Дуран. — Тя протегна мократа си ръка.

Мерседес обикновено прекъсваше още в зародиш всякакви опити за сприятеляване. Предпочиташе усамотението. Но тази млада жена излъчваше такава спокойна увереност, която я отличаваше от нахаканите *beaux mondaines*^[1] в града. От красотата ѝ лъхаше тъмна екзотика. Мерседес докосна хладните пръсти.

— Моето е Мерседес Едуард — рече тя. — Намирам нещо познато в лицето ви.

Мая Дуран се засмя.

— Аз съм фотомодел. Ако си купувате модни списания, със сигурност сте виждали снимките ми.

— Да, виждала съм ваши снимки.

Другата жена погледна часовника на стената.

— Ще обядвам в ресторанта на клуба, преди да отида в студиото. Искате ли да си правим компания?

Мерседес беше леко изненада, когато се чу да отговаря:

— Да, благодаря. Мисля, че мога да си позволя да обядвам с вас.

Ресторантът беше полупразен. Клиентите бяха само жени с елегантни прически и скъпи дрехи, склонили глави в поверителни разговори. Повечето от тях обядваха салати, тъй като нито за миг не забравяха, че трябва да пазят линия.

Мерседес и Мая седнаха до прозореца. По-младата жена беше разговорлива, но не и досадна. Тя разказа на Мерседес за своята осемгодишна кариера на фотомодел, като спомена несприлюдено престижните списания, за които беше работила, и кориците, на които се беше появявала. Проявяваше подчертано уважение към нея като към по-възрастна жена.

— Омъжена ли сте? — попита тя Мерседес, поглеждайки към безименния ѝ пръст, на който нямаше халка.

— Разведена съм.

— Имате ли деца?

— Дъщеря на петнадесет. Учи в пансион в Калифорния.

— Щях да се чувствам ужасно, ако ме бяха затворили на такова място на петнадесет.

— О, мисля, че Идън е много щастлива там. Има приятели. Посещава баща си в Санта Барбара през почивните дни на всеки две седмици, а при мен идва през ваканциите. Пътуваме много заедно. Миналото лято бяхме в Италия. През есента наехме яхта и плавахме три седмици покрай гръцките острови из Егейско море.

— Звучи великолепно! — възкликна Мая, но Мерседес долови неизказания упрек.

— Едно семейство не трябва да живее така — каза тя и повдигна рамене. — Блясъкът и приключението не могат да компенсират

стабилността. Но разводът установи нови правила. Вие омъжена ли сте?

— Не. Всъщност, мисля, че не съм от типа жени, които се омъжват.

— Сигурно се чувствате прекалено млада за този род неща.

— На двадесет и седем години съм.

— Изглеждате по-млада.

— Благодаря. — Мая се усмихна. — Уредите за „мъчения“ дават резултат.

Тя определено излъчваше здраве. Беше облечена в светлосин костюм на „Шанел“ с красиви златни копчета. Не носеше бижута. На Мерседес ѝ хрумна, че рядко се срещаха жени, които да не носят по себе си абсолютно никакви дрънкулки.

— Днес е петдесетият ми рожден ден — неочаквано и за себе си каза Мерседес и се учуди защо го направи.

Мая Дуран остави ножа и вилицата.

— О! Но това е прекрасно!

— Мислите ли? — попита Мерседес сухо.

— Нека да поръчаме бутилка шампанско! — възкликна Мая нетърпеливо.

— Не, по-добре не.

— Но нали трябва да го отпразнувате — настоя Мая и махна на сервитьора. — Абсолютно задължително е.

— Не искам никакво шампанско — отказа Мерседес.

— С радост ще го платя. Сервитьор!

Мерседес остави вилицата си.

— Ако исках да празнувам рождения си ден — произнесе тя отчетливо, — мога и сама да реша как, кога и с кого. — Леденият ѝ тон накара лицето на Мая да помръкне.

По-младата жена отвори уста, после я затвори и сведе поглед към чинията си.

Седяха смълчани около минута. Сервитьорът дойде и се повъртя около масата им в очакване на поръчката.

— Извинете, проявих нахалство — продума тихо Мая.

— Не — изрече Мерседес с усилие, — просто се опитвахте да бъдете мила. Сервитьор, бутилка от най-доброто ви шампанско, моля.

Когато сервитьорът си тръгна, Мая вдигна поглед и погледна Мерседес.

— Не желяехте интимност. Извинявам се, престъпих границата.

— Аз трябва да ви се извиня — рече Мерседес. — Бях груба. Много любезно от ваша страна да се занимавате с една скучна непозната на средна възраст.

— Но вие сте прекрасна! — възкликна Мая. — Не проявявам просто любезност. Отдавна искам да се запозная с вас. От първия път, когато ви видях тук, почувствах нещо. Привличане. Топлота. Нещо... Не мога да намеря думата, с която да го изразя. Но чувството ми е познато. Ще бъдем приятелки.

Обядът приключи в приповдигнато настроение, подпомогнато от шампанското. И двете се смееха, когато излязоха навън на яркото пролетно слънце.

Мая се обърна към Мерседес и ѝ подаде визитната си картичка.

— Нека го направим отново. Обядът беше прекрасен.

Мерседес се усмихна.

— Аз също прекарах чудесно.

Тя проследи елегантната фигура, която се отдалечаваше през паркинга, за да се качи в спортна червена ланчия. Моторът изръмжа глухо и Мая изчезна, като ѝ махна за довиждане.

Мерседес погледна картичката в ръката си. На нея пишеше простичко „МАЯ ДУРАН“. Имаше телефонен номер в Барселона.

Според всички стандарти, помисли си тя изведнъж, две трети от живота ми е приключил. Какво ще правя с оставащата една трета?

Лос Анджелис, Калифорния

Идън сънуваше, че е окована с вериги. Оковите я правеха безпомощна.

Баща ѝ и майка ѝ бяха в същата стая. Но не я виждаха. Те дори не подозираха, че тя е там.

Идън виждаше преbledнялото, изопнато лице на майка си. Скандалът беше в разгара си. Баща ѝ крещеше. Ужасни неща. Ужасни неща за майка ѝ.

Тя понечи да запуши уши, за да не чува грозните думи, но не можа да помръдне.

Най-накрая баща ѝ я видя. Но не дойде да махне оковите. Започна да крещи и на нея. Изправи се и устните му продължиха да се движат. Думите, които излизаха от тях, бяха ужасни. По стените и тавана се появиха пукнатини. Къщата всеки момент щеше да се срути. Всичките тези камъни и строителни материали щяха да се стоварят върху тях и да ги смажат, ала баща ѝ не го бе грижа.

А тя не можеше да помръдне. Убедена бе, че ако можеше да възпре баща си да изрича хули, стените ще спрат да се рушат и всички ще избегнат опасността. Реши, че ако започне да крещи, ще заглуши думите му.

Крещеше толкова силно, че гърдите ѝ се раздираха, ала не разбираше какво...

Изведнъж се събуди, потънала в пот, и седна в леглото си. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Видя, че Съселката, която спеше на съседното легло, също се надигна.

— Виках ли? — попита Идън задъхано.

— Шшт, не. Просто изведнъж седна.

— Сънувах, че викам с цяло гърло. Имах кошмар. Свързан с баща ми. — Чувстваше, че трепери непоносимо, а стомахът ѝ къркореше. — Господи, лошо ми е!

— Тихо — прошепна Съселката. — Ще събудиш цялото общежитие.

— По дяволите цялото общежитие!

— Заспивай. — Съселката легна и се зави през глава.

Идън седеше и се взираше в тъмното.

Чу Лай, Южен Виетнам

Хеликоптерът се наклони и се издигна бавно във въздуха.

Двадесетина новобранци вдигнаха погледи нагоре към машината, която се отдалечаваше от земята.

Вихрушката ги брулеше, шапките им отхвърчаха, а наметалата им залепнаха плътно към телата. Тревата се завихряше на спирали. Младежите се притискаха към земята, докато шумът на мотора на хеликоптера заглъхна.

Придружаваха ги неколцина чернокожи подофицери. Дадоха заповед да си вземат багажа и да се подредят в редици. Момчетата се подчиниха като в транс. Замаяни бяха, вещите им бяха разхвърляни, а лицата — мръсни.

Те бяха новото попълнение на рота А, Трета бригада, Двадесет и пета пехотна дивизия на Американската армия във Виетнам. Принадлежаха към една от най-мощните военни сили, стъпвали някога в Азия, но нямаха вид на свирепи главорези, докато се движеха в разтегнат строй след Джефрис към базовия лагер.

Също като на другите новобранци и косата на Джоуел Ленъкс бе подстригана много късо. Така изглеждаше съвсем млад. Всички изглеждаха млади. Приличаха на момчета — объркани и уморени.

Страната беше чужда и негостоприемна. Джоуел шареше с очи по еднообразните маслинови горички, червеникавата кал и синкавия дим. Около лагера се простираха потънали в мъгла зелени оризови полета. В далечината се издигаха страховити планини. Въздухът беше влажен и тежък. Усещаше се вонята на разложено месо, екскременти и изпарения, които се издигаха от непознатата тропическа растителност.

Джунглата беше гниещ ад, където се криеха врагове, невидими за американските очи. Врагът бе прокрадващ се звяр, който, както им бяха казали, можеше да живее по дърветата, във водата и под земята. Той оставаше сякаш недосегаем за куршумите, експлозивите, снарядите и обезлесяващите вещества — изобщо за силата на американския технически гений.

Влязоха с маршова стъпка в базата. Лагерът им олицетворяваше едновременно хаоса и реда. Танкове и камиони се мерзелееха в мъглата и ситния дъждец. Хора и превозни средства шареха напред-назад, а около тях цареше шум и бъркотия. На фона на всичко това от високоговорителите звучеше рок. Всичко напомняше на кървав маскарад — като в летен скаутски лагер, но с оръдия.

Временните постройки бяха оградени със защитен пояс торби с пясък. Незнаен брой натежали от дъжда чували закриваха всяка палатка, всеки склад, всеки окоп.

Един войник, гол до кръста, седеше на стъпенката на военен джип и без да обръща внимание на дъжда, крещеше ухилено:

— Честит рожден ден, честит Великден, честита проклета Коледа!

— Какво иска да каже тоя? — попита Джоуел войника до себе си.

— Иска да каже, че тук ще празнува рождения си ден, Великден и Коледа. Ще бъде тук цяла една проклета година, човече.

Сержант Джефрис ги поведе към палатката. Нареди им да се строят в редица и влезе вътре, за да се срещне с капитана. Размениха си шепнешком няколко думи.

— Чувате ли тези пушки.

— Едно-единствено нещо се върти в ума ми. Да се измъкна от това шибано място жив и невредим.

— Дали няма някоя мацка тук?

— Помириши въздуха. Всичко наоколо гние.

— Чудя се на какво ли разстояние са проклетите кучки?

— Аз пък се чудя дали някога ще спре да вали?

— Чудя се...

Чернокожият подофицер излезе от колибата с ръмжене.

— Затворете си устите, да ви вземат дяволите! Вече сте в рота А. По-добре започвайте още отсега да се държите като войници. И се стегнете, за бога! Приличате на курвите в Сайгон. — Изглежда ги свирепи и се скри отново вътре.

Те се спогледаха и млъкнаха. Опитаха се да се подредят в права редица.

Изведнъж до слуха им долетя далечен грохот. Постепенно той премина в ужасен рев и трясък. Шест хеликоптера в маскировъчни цветове се снижаваха над равнината. Вдигнатите им носове бяха мокри от дъжда. Летяха много бързо. Превозни средства, сред които и линейки, се насочиха към летателната площадка, за да ги посрещнат.

Когато хеликоптерите кацаха, въртящите се перки предизвикаха същинска буря, заплашваща да помете лагера и заглушаваща всички останали шумове, дори и гърмящата рок музика. Мътната вода в локвите закипя и опръска новодошлите. Те нарушиха строя и побягнаха към телената ограда, която отделяше летателната площадка.

Оттук виждаха всичко. Пред очите им се разкри гледка виждана многократно преди това, но на телевизионните екрани в домовете им. Позната сцена. Войниците, които слизаха от хеликоптерите, бяха целите в кал. Носеха всякакъв род оръжия. Някои от тях още мъкнеха боеприпаси. Току-що бяха участвали в битка.

Имаше ранени и главите или крайниците им бяха превързани с окървавени ивици плат.

Имаше и безжизнени тела, които трябваше да бъдат пренесени.

Новодошлите се бяха залепили за оградата и наблюдаваха мълчаливо медицинския персонал, който пренасяше ранените до линейките. Четирима мъже изнесоха едно от безжизнените тела от хеликоптера. Непохватни до небрежност, те килнаха носилката и част от екипировката на войника се плъзна от скута му на земята.

Не, това не беше екипировка. Беше нещо мокро, което се разплете и падна на земята, обагрено в пурпурно и жълто, обвито в слуз. Един от лекарите сграбчи нещото и се опита да го напъха обратно в корема на войника.

Сержант Джефрис се подаде от капитанската палатка. Отвори уста да изкрещи на новобранците и да им се скара защо са развалили строя, но видя, че по-голямата част от тях се бяха превили на две и повръщаха. Той отмести поглед. После затвори уста и застана с ръце на хълбоците, клатейки глава.

Пролетта на 1969

Лос Анджелис, Калифорния

Няколко секунди преди полицията да открие огън, Идън се обърна и побягна. Беше видяла насочените към протестиращите пушки зад фалангата пластмасови щитове. Към цевите бяха прикрепени метални цилиндри.

— Хайде — извика тя. — Да се махаме оттук!

Вече си пробиваше път през скандиращата тълпа, когато цилиндрите започнаха да падат над тях и да разпръсват сълзотворен газ.

Градушката от камъни секна. Протестиращите, които минута преди това бяха като огромен разярен звяр, сега се превърнаха в десет хиляди изпаднали в паника бягащи. Заплашени от стелещите се бели облаци, те се пръснаха хаотично на всички страни.

Но на ъгъла на булевард „Уестууд“ се появи взвод облечени в черно войници с шлемове, които се разтегнаха във верига и преградиха пътя за бягство. Протестиращите бяха хванати в капан между стената от сълзотворен газ и палките на Националната гвардия.

Тя притисна носна кърпичка към лицето си и последва групата младежи, които се прехвърлиха през близката ограда и се озоваха в нечия градина. Собствениците на имота, добре изглеждаща двойка на средна възраст, наблюдаваха с изумление от остъклената веранда на къщата си в стил „Тюдор“ как Националната гвардия нахлу с размахани полицейски палки.

Протестиращите се опитаха да прескочат новата ограда, която се изпречи на пътя им, и да продължат през съседната градина. Ала зидът се срути и около двадесет души паднаха на земята. Полицайте се нахвърлиха върху тях с удари и ритници.

Белият облак сълзотворен газ вече се стелеше над градината и Идън, без да иска, погълна малко. Опита се да си поеме въздух, но вдиша нова порция задушлив газ. Задави се и започна да се гърчи между останалите тела на земята.

Удариха я с нещо по рамото и ръката ѝ изтръпна. Някой се опита да я изправи грубо на крака. Тя видя през сълзящите си очи своя мъчител, който се бе надвесил над нея в черната си униформа.

— Пуснете я! — извика мъжки глас.

Тя се стресна. Собственикът на имота беше изскочил от къщата.

— Пуснете я — повтори той. — Видях ви да удряте момичето. Тя не е сторила нищо.

Черната, също като на булдог муцуна се обърна към Идън. През защитни очила в нея се възряха две черни очи.

— Аз ще се погрижа за нея — рече мъжът. — Вие тичайте да догоните едрите риби.

Полицаят се поколеба. После остави Идън в ръцете на собственика на къщата и се втурна нататък.

Спасителят ѝ я прегърна през раменете и я поведе към верандата, откъдето я въведе в къщата. Той затръшна и заключи вратата. Съпругата му бе затворила всички прозорци, за да не проникне вътре сълзотворният газ.

— Вода — прошепна отчаяно Идън, впила пръсти в гърлото си.

— Отвратително! — възмущаваше се жената. — Изобщо нямаше нужда да го използват.

Идън отпи от водата. Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Благодаря ви, че ме спасихте.

— И ние имаме дъщеря — отвърна мъжът. — Вече е голяма, но... Тези полицаи не бива да се отнасят толкова жестоко с мирни демонстранти. Вие сте студентка, нали?

— Не. Но скоро ще бъда.

— Как се казвате? — попита мъжът.

— Идън.

Жената я погледна.

— Наистина ли толкова много се интересувате от войната във Виетнам? — попита тя с полуусмивка.

Идън кимна.

— Мисля, че това е сред най-ужасните неща, случвали се някога в човешката история.

Двойката се взря в нея. Беше красиво момиче, с овално лице и стройно тяло, приличаше на ангел на Ботичели. Косата ѝ, която изглеждаше толкова черна, че сякаш поглъщаше светлината, се спускаше на дебели змиеобразни къдрици по раменете.

Въпреки сълзящите си очи и мръсните дрехи, тя изглеждаше зашеметяващо. Гърдите и бедрата ѝ не бяха още узрели под джинсите и фланелката. Но лицето ѝ беше като на зрял човек с високо вдигната брадичка и изпъкнали скули. Пълните устни издаваха непокорство, а напрегнатите зелени очи блестяха неспокойно. Изразът на лицето ѝ непрекъснато се менеше в зависимост от мислите, които минаваха през малката ѝ глава, подобно облаци в лятно небе.

— Не се тревожете за мен. Често участвам в подобни инициативи.

— Трябва да се измиеш — каза жената. — Ела.

Тя изпра фланелката на Идън, докато момичето стоеше под душа и водните струи отмиваха парещите иглички на сълзотворния газ от кожата ѝ.

Когато свърши, Идън отвори вратата на душкабината и излезе навън. От голото ѝ тяло се стичаше вода. Жената ѝ подаде кърпа.

— Родителите ти знаят ли къде си? — попита тя.

— Баща ми няма никаква представа. Той едва ли знае и че се води война във Виетнам. Но *срамът* ще го застигне един ден, когато разбере, че дъщеря му участва в бунт заедно с безброй дългокоси младежи.

— Нямах ли майка?

— Тя живее в Испания. Разведени са. Аз уча в пансион.

— О, съжалявам.

— Недейте — каза Идън спокойно. Зелените ѝ очи бяха безкрайно сериозни. — По-добре е да живея в пансион, отколкото у дома. Някога там не се издържаше. Мразя баща си. — Тя пусна кърпата и седна на ръба на ваната, без да се притеснява от голотата си.

Жената обходи с бърз поглед слабото ѝ красиво тяло. Синината на рамото ѝ започна бързо да придобива лилав оттенък. Изглеждаше толкова уязвима, толкова неподготвена за живота. И все пак имаше нещо плашещо в спокойствието на това дете-жена.

— Омраза е много силна дума.

— О, предполагам, че не го мразя в дъното на душата си. — Идън сви рамене. — Просто мразя онова, в което се е превърнал. Някога всичко беше наред. Когато бях малка, имам предвид. После нещата се промениха. Сега вече сякаш не съществува за мен. Сублимирал е.

— Как така?

— Ами, от тези негови партита, момиченца и кокаин, които взима, вече не му остава време да бъде човек. — Тя присви устни. — Прекалено е зает да се забавлява, да се забавлява и пак да се забавлява.

— Баща ти взема кокаин?! — Жената я гледаше с широко разтворени очи.

— Като непрекъснато повишава дозите.

— И когато казваш момиченца, имаш предвид...

— Имам предвид непълнолетни курви — отвърна Идън горчиво. — Момичета на моята възраст, които се чукат с възрастни за пари. Всъщност, с всяка измината година, той харесва все по-млади и по-млади същества. Може би накрая ще започне да чука и бебета. — Тя се засмя, ала жената не.

— Господи!

Жената стоеше занемяла. От мократа фланелка в ръцете и капеше вода.

— Но това си е негов проблем — изрече хладно Идън. Очите ѝ пареха, сякаш едва сдържаше сълзите си.

— Предполагам, че е така — каза жената с крива усмивка. — Ще отида да ти намеря някакви дрехи, останали от дъщеря ми.

Когато Идън се преоблече в чисти дрехи, които се оказаха малко големи за нея, улицата навън беше опустяла, а вятърът бе разнесъл сълзотворния газ. Мъжът стоеше на верандата и наблюдаваше с тъга съсипаната си градина.

— Предполагам, щетите са големи — рече Идън. — Чуйте ме. Благодаря ви, че ме спасихте. Ще ви върна дрехите.

— Задръжте ги. Или ги хвърлете.

Идън целуна жената по бузата, взе пликчето с мокрите си дрехи и излезе от къщата. Не посмя да се обърне назад, докато прекосяваше градината.

Двойката стоеше на сред хаоса от изпотъпкани треви и цветя, изпращайки я с поглед.

Барселона, Испания

— Отивам в Ампурдан за две седмици — каза Мерседес на Мая, докато обядваха с шампанско и стриди.

— Прекрасно. Къде ще отседнеш?

— В близост до едно малко селце на име Сан Люк.

— О, познавам Сан Люк. Очарователно местенце. Ще успееш да се отвориш със сигурност.

Напоследък обичаха да обядват заедно в клуба. Разговорите им винаги бяха непринудени и забавни. Мерседес беше започнала да очаква срещите им с удоволствие. Тъмната красота на Мая беше внесла топлота в живота ѝ в Барселона, която започваше да я прави зависима. Посещенията ѝ в клуба се увеличиха от едно-две в месеца на едно-две седмично.

— Всъщност — призна Мерседес, — търся имот, който да закупя в този район.

— Не би могла да направиш по-добра инвестиция — каза Мая и отпи от чашата си с шампанско. — Цените там скоро ще скочат главоломно. Сан Люк се превръща в предпочитано място.

— И аз забелязвам нещо подобно — каза Мерседес с ирония в гласа. — Сан Люк е моят дом.

— Твоят дом?!

— Родена съм там. Баща ми беше селският ковач, а майка ми беше дъщеря на местния магазинер. Родена съм в ковачницата. Защо

клатиш глава?

— Когато човек те види в този костюм на Ив Сен Лоран — каза Мая, — с тези прекрасни диаманти, никога не би му минало през ума, че си родена в ковачница. Толкова си самоуверена. Толкова изискана...

— Сан Люк определено не е било изискано място по времето, когато съм се родила, а и впоследствие, през детските ми години — отбеляза Мерседес сухо. — Всичко друго, но не и изискано. Винаги обаче е било едно прекрасно живописно селце, макар, разбира се, да не съм си давала сметка за това като малка.

— Сигурно всичко много се е променило, Мерседес.

— Наистина. — Мерседес се взря в розовата черупка на една стрида. — Има ресторанти, барове и нощен клуб, дори дискотека. Богаташи от Барселона купуват полусрутните постройките и ги превръщат в шикозни вили. Къщата в която съм родена, е превърната в мезонет. На мястото, където някога стоеше наковалнята на баща ми, сега има паркирано порше.

— Светът се променя, Мерседес.

— Да, така е. Но ми се струва, че промяната е по-скоро в обратен порядък. Аз също съм се променила. Някога имах мечти, хранех илюзии... Сега разбирам, че съм заприличала на онзи тип хора, които някога презирах.

— Случва се с всички ни — успокой я нежно Мая.

— А не би трябвало. Хората винаги трябва да имат илюзии, стремежи, дори и на петдесет години. Толкова много неща изгубих, Мая.

— Единственият начин човек да не изгуби илюзиите си е никога да не пораства. И не бива да се презираш за това, че можеш да си позволиш шампанско и скариди.

— Не е само това. Но да оставим тази тема. Разкажи ми нещо за професията на фотомодела?

— Професията на фотомодела е като... като да участваш в ням филм. Никой не се интересува от това, какво мислиш. Ако се опиташ да кажеш нещо, смята се за чудатост, сякаш си цирково куче, което върви на задните си крака. Никой не те слуша наистина. Дори са изненадани, че въобще можеш да говориш.

Мерседес се усмихна.

— Разбирам.

Мая погледна часовника си.

— По дяволите! Като заговорихме за работа, се сетих, че трябва да тичам. Късмет с избора на къща, Мерсе. Обади ми се, като се върнеш.

Тя целуна Мерседес по едната страна и се втурна навън.

Мерседес се върна в Барселона две седмици по-късно. Не беше отседнала в самото селце Сан Люк, а в петзвезден хотел, издигнат на парче земя точно срещу един от живописните скалисти заливи. В продължение на две седмици тя обходи околностите заедно с един от местните агенти по недвижими имоти.

В деня преди да се завърне в Барселона, тя беше отишла с агента до нотариата в Палафрюгел и бе подписала договор за покупка на шест хектара земя, което правеше около петнадесет акра.

Мястото беше великолепно. Недалеч от селото и близо до морето. От терена се разкриваше прекрасна гледка към Пиренеите. Точно онова, което търсеше. Вече беше избрала място за къщата, която щеше да построи, макар постройката още да не се бе оформила в съзнанието ѝ в архитектурно отношение.

Обади се на Мая, преди да започне да разопакова багажа си.

— Мерседес! — зарадва се тя. — Как мина посещението ти в Сан Люк?

— О, добре. Чудех се дали ще вечеряш с мен през почивните дни.

— Разбира се. Къде и кога?

— Ами в събота. Да речем, в „Ла Каталана“. Добре ли е?

— Идеално! — В гласа на младата жена се долавяше неподправена радост.

— Ще те взема с колата си.

— Ще те чакам тогава — каза Мая.

Мерседес затвори телефона. Това щеше да бъде първият път, когато тя и Мая щяха да се срещнат извън фитнес клуба. Момичето ѝ беше липсвало.

Защо предпочитам да мисля за нея като за момиче, зачуди се тя. Тя е зряла жена. Може би откровеността на Мая Дуран и липсата на

всякаква подмолност, я правеха да изглежда по-млада, отколкото беше в действителност.

В продължение на един болезнен миг Мерседес си спомни за една друга открита жена, която беше познавала преди тридесет години в Сан Люк. Тя трепна при тази мисъл, тръсна глава и отиде да си вземе вана.

В събота вечер Мая я чакаше във фоайето на сградата, в която живееше. Тя посрещна Мерседес с прекрасната си усмивка. Но застина на място, видяла лимузината „Даймлер“, която бе спряла до тротоара.

— Това ли е колата ти? — попита тя Мерседес.

— Това е колата ми за светски прояви.

Шофьорът излезе и отвори вратата на колата. Двете жени се настаняха една до друга на тапицираната с кожа задна седалка. Мая погали ореховото дърво вътре в даймлера.

— Изключително! Прекрасно! Сигурно разполагаш с несметни богатства.

Двете жени изглеждаха зашеметяващо във вечерните си тоалети — Мерседес в тъмносиньо, а Мая в червеникавокафява коприна.

— Тази рокля нова ли е? — попита Мая. — Специално за тази вечер ли я купи?

Мерседес се засмя тихо.

— Да не би да съм забравила да отрежа етикета? Да, купих я специално.

— Красива е. Отива ти. Класическите рокли винаги ти отиват.

— Бих искала да имам твоя вкус за дрехи.

Мерседес погледна роклята на Мая, която подчертаваше гърдите и излагаше на показ гладките като мрамор рамене и идеалната ѝ шия. Както и в клуба, така и сега, тя не носеше никакви бижута, но въпреки това изглеждаше изумително красива.

— А ти си самото изящество — промълви възхитено Мерседес.

— Благодаря. Роклята ми е от пет години. Но е на Баленсиага и никога модата ѝ няма да отmine. Значи... тази вечер наистина ще празнуваме! Купи ли нещо?

— Да. Купих шест хектара земя.

— Страхотно! Умирам да чуя всичко в подробности. — Тя се усмихна на Мерседес с неподправена радост.

„Ла Каталана“ беше ресторант, прочут със своите морски деликатеси, с пищния си декор и знаменитостите, които го посещаваха. Когато пристигнаха, вече беше препълнено с шумни гости. Щеше да бъде така чак до три-четири часа сутринта. Типично за Барселона беше хората да идват да вечерят по всяко време на нощта, след като са били по кабарета или нощни клубове.

Повечето присъстващи се обърнаха след двете изискано облечени красиви жени, когато метрдотелът ги поведе към една маса в ъгъла. Около тях се засуетиха сервитьори и ги настаниха внимателно на местата им. Тутакси пред тях се появиха две чаши с шампанско.

Майстор-готвачът веднага дойде на тяхната маса с широка усмивка. Той почтително целуна ръка на Мерседес.

— Луис, искам да се запознаеш с моята скъпа приятелка Мая Дуран. Мая, това е Луис Маркес, световноизвестният готвач.

— *Encantado*.^[2] — Той целуна ръка и на Мая. — Омарите тази вечер са великолепни.

— Тогава ще се оставим изцяло в твоите ръце — каза Мерседес. — Може би не ще имаш нищо против да избереш и виното вместо нас?

— Оставете на мен, сеньора Едуард. Радвам се, че се запознах с вас, сеньора Дуран. — Той се върна обратно в кухнята.

— Наистина ли съм твоя „скъпа приятелка“? — попита Мая, наклонила глава на една страна.

— Разбира се, че си.

Един сервитьор им сервира стриди. Черупките им бяха перлени на цвят, а сърцевината — съвсем прясна, мека и сочна. Започнаха да се хранят.

— Какво ще правиш със земята, която си купила? — попита.

— Ще построя къща.

— Само една? На шест хектара?

— Само една. Само за мен. Ще живея в нея. Вече единадесет месеца живея в апартамент в Барселона и ми е омръзнал до смърт шумът на уличното движение.

— Е, Сан Люк е пълна противоположност на оживения град. Накрая ще тичаш наоколо с една обувка и дълъг бял воал в косите.

— Може и така да стане — усмихна се Мерседес. — Самотният и ексцентричен разкош ми допада. Какви други възможности има за жена на моята възраст?

— Красив млад мъж, който може да се люби двадесет пъти на нощ — предложи Мая тържествено.

Мерседес се засмя.

— Не, благодаря. Не искам усложнения от този вид. Връщам се у дома, Мая.

Донесоха омарите. Бяха около десетина едри парчета — току-що изпечени и разчупени. Сочното бяло месо все още цвъртеше. В чиниите им имаше уханен яркожълт ориз, а самият Луис се погрижи да сервира на всяка една от тях от омарите и да ги полее с горещо масло. Той изчака сияещ, докато не опитаха ястието и не казаха, че е великолепно. После ги остави, усмихнат широко.

— Една от причините да построя къщата е Идън — продължи Мерседес. — Така ще има къде да живее, когато идва при мен. Ще има и къде да си държи коня. Място, което да нарича дом. По-добре е от нищо. Всъщност, Идън ще дойде това лято. Ще ходим в Париж.

Мая вдигна поглед.

— Тя харесва ли модните ревюта? Мога да намеря билети за представянето на летните колекции. Шанел, Карден, Ив Сен Лоран, всичко, от което се интересува.

— Напоследък носи само джинси „Ливайс“ и фланелки — отбеляза Мерседес сухо. — Но това е чудесна идея. Ще ѝ е от полза.

Мая се усмихна.

— Ще разбере кои колекции ще са най-новаторски тази година и ще взема билети за хубавите места.

— Благодаря, Мая.

Храниха се мълчаливо известно време.

— Какво работи бившият ти съпруг? — попита Мая най-накрая.

Мерседес попи устните си с лепената салфетка.

— Доминик се пенсионира тази година. Занимава се въздушни превози. Изнася потребителски стоки за различни държави от Южна Америка.

— Що за човек е?

— Много е чаровен. Бил е пилот на изстребител, летял е над Тихия океан по време на войната. Когато се запознахме, беше

впечатляващо красив мъж. Смятах го за съвършен. Но с времето се промени.

— В какъв смисъл?

Лицето на Мерседес стана безизразно.

— Омъжих се за него, защото бях очарована от жаждата му за живот. Мислех, че би било вълнуващо да споделяш живота си с такъв човек. Но сгреших. Той обичаше единствено удоволствията. С възрастта започна да приема този си начин на живот все по-насерiously. Накрая стремежът към някои удоволствия взе връх над всичко останало.

— Искаш да кажеш, че е имал връзки с други жени?

— Както и други неща. Наркотици. Алчност. Лекият живот изобщо. Всичко, което му даваше наслада. Накрая заприлича на величествено, красиво дърво с проядена от термитите сърцевина. Стърчеше високо и гордо, но отвътре бе кухо и готово да падне всеки момент. Птиците не гнездят в клоните на такива дървета.

— О, Мерседес! — Мая протегна ръка и стисна нейната. — Не го преживявай с такава горчивина. Моля те...

— Всичко е наред. Вече всичко свърши. Доминик наглежда Идън през своите два уикенда. Може да понесе отговорността си като баща само четири дни в месеца.

Мая подпря брадичка на ръцете си и се загледа в Мерседес с кафявите си блестящи очи.

— Защо се върна в Испания?

— За да намеря себе си — отвърна Мерседес. — Не, това ми звучи много по младежки. Знам коя съм. Върнах се, за да си припомня онова, което бях. Но не и да повторя всичко отново. Само да си припомня. Дори и да исках да бъда отново онова момиче по душа, няма как да го сторя. Прекалено много съм се променила. — Тя се усмихна. — Мая, напомняш ми болезнено за една жена, която познавах преди много време.

— Коя е била тя?

— Казваше се Матилд. Тя беше най-добрата приятелка, която някога съм имала. Задаваше ми въпроси точно както и ти сега. Тихо изречени, безбройни въпроси, изпълнени с искрен интерес.

— Какво се случи с нея? — попита Мая.

— Ами, отиде си.

— О, радвам се, че ти напомням за най-добрата ти приятелка. Ако ми позволиш, може би ще успея да стана онова, което тя е била за теб.

Мерседес усети как лицето ѝ се промени. Топлите чувства, които я изпълниха, едва не я задушиха. Почти се ядоса на тази красива млада жена, която бе сломила защитата ѝ толкова лесно. Това я объркваше.

— Не знаеш каква беше тя. И никога няма да узнаеш. — Мерседес си пое въздух, за да възвърне самообладанието си. Сетне приключи решително темата: — Ако Луис ни позволи сами да си изберем десерта, аз бих предпочела плодове. Но на теб препоръчвам *bavarois*^[3] от черни череша... ако обичаш сладките неща, разбира се.

Два дни по-късно тя отново се обади на Мая.

— Имам идея. Защо не ни придружиш в Париж?

От другата страна настъпи мълчание.

— Идън със сигурност няма да иска да ви натрапвам присъствието си по време на ваканцията.

— О, ще бъде забавно! Идън може да научи толкова много неща от теб. Тя е малко недодялана, докато ти... — Мерседес не довърши изречението си. — Вече съм резервирала един апартамент в „Риц“. Много е удобен и има достатъчно място, така че няма да ти струва нищо. Ще ходим на модни ревюта — ти, аз и Идън. Ще се тъпчем с френски блюда, ще похарчим цяло състояние за дрехи, ще се веселим... Какво ще кажеш?

От другата страна се чу развълнуван смях.

— Звучи прекрасно.

— Да не би да си заета тогава.

— Не.

— Тогава ще дойдеш ли?

Тя се поколеба за секунда.

— Да, ще дойда.

— Добре. — Мерседес се усмихна. — Значи се уговорихме.

Лятото на 1969

Париж, Франция

Идън ван Бурен седеше между майка си и Мая Дуран на първия ред заедно с редакторите на модни списания, високопоставени клиенти и специални гости, които в знак на уважение към модните асове бяха облечени в миналогодишни модели.

Идън беше единственият човек в залата по джинси.

Тя се преструваше на отегчена от моделите, които дефилираха по подиума, посрещани от светкавиците на десетки фотографи, но всъщност колекцията ѝ се струваше страхотна.

Линията представляваше своеобразен меланж от класическа парижка елегантност и сякаш изплували от халюцинация мотиви и цветове. Материите и материалите бяха от екзотични по-екзотични. Имаше сатенирани лъскави коприни и щампирани воали, прозирни шифони, през които голите пъпове и зърната на гърдите тутакси активизираха фотографите.

Залата беше изпълнена с вълнение. Светкавиците проблясваха като мълнии в лятно небе. Репортерите драскаха бясно в бележниците си. Потенциалните купувачи седяха с блеснали погледи и не смееха да продумат, за да не изпуснат нещо.

Колекцията наистина бе великолепна. Още от утре или от другата седмица всеки, който бе станал свидетел на спектакъла, щеше да търси тези модели. Каквото и да бъдеше показано в Париж през седмицата, настоящото дефиле претендираше да се окаже гвоздеят на програмата.

Един велик дизайнер, който според мнозина вече бил изчерпан, се бе възродил, подобно на птицата феникс, от пепелта на собствената си слава. През последната година на това изпълнено със сътресения десетилетие, той бе сътворил безспорно най-ексцентричната и елегантна колекция, която обединяваше в себе си тенденциите на изминалите десет години.

Тук присъстваше всичко: силата на цветята, ЛСД, свободната любов; „Бийтълс“, Карнаби Стрийт, Хайт-Ашбъри; Джон Ленън, Анджела Дейвис, Туиги; младост и разпуснатост; хипита, юпита и астронавти.

Сензационно!

Този елитен хотел в квартала Сент Оноре с високи колони в коринтски стил и позлатени орнаменти в стил рококо никога не бе

ставал свидетел на подобно нещо. Гръмката рок музика сякаш тресеше полилеите и те блестяха и звънтяха.

Идън ван Бурен, преситената и уморената от света шестнадесетгодишна Идън, бе изпаднала в тиха еуфория. Седеше на ръба на стола си, а зелените ѝ очи искряха.

Мая Дуран я поглеждаше от време на време с усмивка. Дъщерята на приятелката ѝ бе забележително момиче. Докато лицето на Мерседес беше спокойно и уверено, то красотата на дъщеря ѝ направо искреше. Устните ѝ бяха пълни и страстни. Докато се възторгваше от ревюто, устните ѝ бяха леко отворени, сякаш очакваха целувка. Кожата ѝ притежаваше същия цвят като този на майка ѝ, макар да нямаше голяма прилика в чертите им. Понякога очите ѝ блестяха с острия блясък на изумруди, докато в друг момент се изпълваха с тъпата болка на уязвено дете.

Тя се отнасяше хладно към майка си. Само от време на време дълбоко от нея избликваше любов и тогава между двете настъпваха мигове на щастие, изненадващи целувки и плахи прегръдки. През останалото време тя оставаше подчертано сдържана и някак отчуждена.

Мерседес беше споделила с Мая, че Идън се държи далеч по-лошо с баща си. Това не се дължеше на фаворизиране от нейна страна на единия от родителите ѝ. Обвиняваше еднакво и двамата за разпадането на семейството. При така сложилите се отношения открито демонстрираше своята независимост и твърдата черупка, в която се бе затворила, за да не бъде наранявана повече.

Мая се надяваше Идън да се научи да се приспособява към превратностите на живота, преди да си сложи завинаги маската на недоволството и избухливостта, които биха погубили невинността и ведрия ѝ характер.

В края на четиричасовото дефиле световноизвестният дизайнер се появи, за да приеме оваците на публиката. Те станаха на крака и бурно го аплодираха.

Мая, Мерседес и Идън напуснаха залата, понесени от общата вълна на еуфория. Идън говореше превъзбудено като жизнерадостно младо момиче, каквато Мая не бе я виждала досега. Тя вървеше между двете, стиснала всяка под ръка, и обсъждаше развълнувано колекцията.

Мерседес махна на едно такси. Трябваше да побързат. Имаха резервация в ресторант „Максим“ преди следващото ревю.

На триста и осемдесет хиляди километра от Париж един бивш пилот на изстребител на име Нийл Армстронг се държи за стълбата на приземилия се космически кораб и предпазливо опипва с крак повърхността под себе си.

„Покривката е фина и прахообразна — докладва той на света, който е съсредоточил вниманието си върху него. — Спокойно мога да я ритам с крак. Прилича на стрити на прах въглени.“

Той скача леко от стълбата.

„Това е една малка крачка за един човек — произнася той с напевен глас, — но една гигантска крачка за човечеството.“

Скоро той и колегата му — астронавт Бъз Олдрин, подскачат на повърхността на Луната като деца. Хората на Земята наблюдават галактическото празненство пред милионите телевизионни приемници. Неясните образи подскачат и се движат, а в големите им златисти шлемове се отразява далечното синьо кълбо в черното небе над тях. Гласовете им се чуват с пращане от огромното разстояние.

„Красиво — казва Олдрин. — Красиво. Това не означава ли нещо? Великолепна пустош...“

Лунният пейзаж е като пустиня с множество кратери. Тук не расте нищо, нито едно живо същество не издава звуци, няма вятър, който да развява знамето, което двамата мъже са забили в почвата. Нито една земна пустиня не е била толкова смълчана, нито един планински връх не им се е струвал толкова далечен, нито един остров — така лишен от живот.

Самотата на двамата мъже е абсолютна. Обединените усилия на най-могъщата нация на планетата Земя са ги довели дотук, много над постиженията на което и да било друго човешко същество.

Те подскачат в космоса в безтегловност. Сам-сами.

Чу Лай, Южен Виетнам

Джоуел Ленъкс също се намираще насред пустош. Той беше изпратен в чужда страна в челните редици на едно безумно

технологично начинание. Тук земята също е като въглен, лишена от каквито и да било признаци на живот.

Той стоеше, стиснал своя М-16, и се опитваше да го презареди. Опитваше се да не слуша виковете, които се чуваха от мястото, където командосите провеждат разпити. Сълзите бяха набраздили мръсното му лице. Очите му бяха възпалени от дима. Гърлото му бе пресъхнало.

Макар от селото да не бе останала и една колиба и навсякъде по земята да лежах мъртви виетнамци, от загубата продължаваше да го боли. Петима техни другари бяха мъртви. Други четирима — тежко ранени. Засадата, в която бяха попаднали тази сутрин, беше идеално замислена, а непрекъснатата стрелба бе повалила войниците от патрула им с унищожителна точност.

Селото бе застигнато от ужасното възмездие на американците. Те подложиха колибите на непрекъснат огън, клаха хора и животни по един и същ начин. После изгориха всичко.

Но разрушенията бяха напълно лишени от смисъл и те всички го знаеха. Войниците от Виетконг^[4] бяха изчезнали безследно в гората, откъдето се бяха появили.

И сега командосите бяха дошли, за да задават въпросите си.

Джоуел вървеше през дима към сечището. Той се придвижваше с животинската предпазливост на древен воин, обръщаше глава наляво-надясно, а сетивата му бяха изострени до краен предел. Лицето му бе изпито като на пустинник. Скулите му сякаш всеки момент щяха да пробият кожата. Едното ъгълче на устата му потрепваше нервно. Тъмните му очи гледаха озверяло. В цепнатините им страданието личеше ясно.

Той вече почти бе забравил, че съществува и друг свят извън тази джунгла и тази война. Почти бе забравил, че има други начини за водене на разговор и други начини на поведение. Войната го бе погълнала дотолкова, че вече сякаш не бе жив, а се бе преселил в едно апокалиптично царство на смъртта.

Виждаше какво правят командосите.

Жените и децата на двама селяни също бяха принудени да гледат. Техните виковете и тези на самите селяни звучаха като заключителните акорди на симфония на агонията.

Други командоси пушеха мълчаливо цигари, докато наблюдаваха разправата. Няколко американски войници също се бяха скупчили да

гледат, макар че повечето от тях скоро се отдалечиха, отвратени от сцената, която се разиграваше пред очите им. И те не бяха светци. През кървавия следобед бяха изнасилвали жени. Убивали бяха деца. Старци и старици. Накълцали бяха с непрекъснат картечен огън стадо водни биволи.

Но всичко това бе следствие на необуздания им гняв след поражението. Мнозина от тях не понасяха да гледат ставащото.

Ала само шепнеха пребледнели. Именно в такива моменти си казваха, че са въввлечени в една не тяхна война в един далечен и чужд свят.

Джоуел гледаше лицата на двамата изтезавани мъже. Те бяха изкривени от нечовешка болка, както всички останали човешки лица, подложени на подобна жестокост. Виждаше и лицата на другарите си, изкривени по същия начин. Лицата на момчета от Колорадо и Вашингтон, Оклахома и Ню Джърси, които го преследваха и насън.

Той виждаше как същият този Нгиен Ван Кой изважда острия си нож и се навежда, за да причини невъобразима болка на гърчещото се в краката му тяло.

Вдигна своя М-16 и го подпря на рамото си. Внимателно се прицели над Нгиен. Но един от командосите го забеляза и изкрещя предупредително. Прекалено късно. Първият откос на Джоуел разкъса гърдния кош на селянина като стар дюшек. Вторият покоси и другия селянин. Хладнокръвно. Виковете рязко спряха. Извиси се тихо ридание.

Нгиен се обърна към него разгневен. Десетина командоси насочиха автоматите си към Джоуел, готови да го застрелят на място.

Джоуел се сниши и насочи своя М-16 към Нгиен. Можеха да го накълцат на парченца, но поне щеше да има време да застреля капитана на командосите. Той преценяваше, без да обръща внимание на околните, готов да приеме смъртта.

Нгиен видя изражението на американеца. Едрият мъж с подивелите очи бе готов да убие и да бъде убит. Той не бе подвластен на страха, нито на логиката. Преминал бе отвъд границата в мрачните владения, където националността и униформата нямаха никакво значение. Владения, където мъжете правеха всичко, което им се стореше основателно.

Нгиен махна бавно с ръка, заповядвайки на хората си да свалят автоматите. Те се подчиниха. Джоуел отстъпи назад и се отдалечи от командосите, но продължаваше да държи на прицел корема на Нгиен.

— Изтегляме се — каза той на хората си. — Връщаме се в базата.

После се изправи, обърна гръб на командосите и се отдалечи.

— Глупак! — извика Нгиен след него. — Командирите ти ще бъдат уведомени за това!

— Върви по дяволите — отвърна му той през рамо.

Заедно с останалата част от патрула те се насочиха към бронираните хеликоптери. Люк Джефрис, едрият чернокож сержант, стовари огромната си лапа върху рамото на Джоуел.

— Приятелче — произнесе той със своя типичен провлечен говор от Алабама, — май нещо си объркал на коя страна си. А ако си помислиш, тези с дръпнатите очи ще ти видят сметката на минутата, в която те заловят, сантиментално копеле такова.

Но тонът му беше доброжелателен и Джоуел му благодари с кимване. Мечтаеше си за базовия лагер и за един топъл душ. Мирисът на смъртта се бе пропилил в кожата му. Знаеше, че сапунът няма да го измие, но все пак.

Уудсток, Ню Йорк

Идън танцуваше боса в калта, насочила лице към небето. Очите ѝ бяха затворени. Лицето ѝ носеше следите на изтощението. Черната ѝ коса бе завързана. Мокрите ѝ джинси и ризата лепнеха по тялото. Зърната на гърдите ѝ бяха настръхнали под прозрачната материя.

Още неколцина около нея също танцуваха, сякаш изпаднали в транс. През втория ден на най-големия рок фестивал в историята валеше проливен дъжд. По-голямата част от почти половинмилионната публика седеше смълчана в палатките. Хората се бяха сгушили под одеялата и чакаха отново да изгрее слънцето.

Беше като сцена от Библията — голямо множество, което се е пръснало по голата земя в очакване на Месията.

Наблизо беше групата хипита, в чийто микробус Идън бе пропътувала дългия път от Лос Анджелис. Те седяха в палатката си, пушеха джойнт и я наблюдаваха с премежен поглед.

Карали бяха непрекъснато в продължение на три дни през Скалистите планини до Солт Лейк Сити, после през прериите на Уайоминг и Небраска до Илинойс, от Чикаго в дъжда през Кливланд, Питсбърг и Филадельфия, та чак до щата Ню Йорк.

Докато пътуваха през щата, те се вляха в огромната колона от млади хора, които се бяха запътили към мандрата на Макс Ясгур, намираща се на осемдесет километра от малкото градче Уудсток. Бяха пристигнали точно навреме за изпълнението на първата група, която откриваше фестивала — новосформираната фолк рок банда „Кросби, Стилс, Наш Йънг“.

Хипитата бяха пристигнали с тенджери и чувалчета дълготраен боб, тъй като кажи-речи всички бяха вегетарианци. Но днес, в тази пустош под проливния дъжд те бяха гладни като хрътки.

Бяха се снабдили, разбира се, с големи количества наркотици.

За да понесе по-леко изнурителното пътуване, бяха дали и на Идън хапче ЛСД. Тя го бе погълнала на щатската магистрала номер осемдесет, близо до Айова, и ефектът му още не бе отминал.

Тя се носеше по вълната на един свят от форми и сенки, изцяло отдадена на музиката, дъжда и небето, което трептеше над нея.

Чувстваше се така, сякаш преживяваше мистично сливане с всички и всичко около нея. Галактиките бяха станали нежни и меки като козината на котенце. Удивително и изцелително преживяване, което успокояваше болката вътре в нея.

Тя вдигна ръце към небето и видя дъгата да докосва върховете на пръстите ѝ, вливайки се сякаш в нея. Дъждът имаше златист цвят. Блясъкът му я обгръщаше в сияние. Калта между пръстите на краката ѝ беше прастара животворна течност, даваща сила на всяко растение и твар.

Най-накрая групата завърши своето участие и музиката бе заменена с тишина. Огромната тълпа започна да пляска истерично. Идън не обръщаше внимание на нищо. Продължи да танцува в калта, вдигнала ръце нагоре към небето като древна жрица.

Малко по-късно отвори очи и видя над себе си лика Христов. Бледото лице бе обрамчено със златисти къдри. Брадата му също имаше златист цвят и обграждаше прекрасните му бледи устни.

Сините му очи бяха прозорци към небето. Тя можеше да полети през тях и да стигне небесата, в чиято необятност да се изгуби.

Усети как тялото му се движи в нейното. Джинсите ѝ бяха смъкнати до глезените. Усети го как се движи във вакуумното пространство на слабините ѝ, чийто печат бе счупил.

Ето защо се бе появил. Това бе то великата церемония, заради която бе дошъл. Дъгата се склучи над тях. Тя му се усмихна, очите ѝ преливаха от сълзи на радост.

Беше в нея и се движеше между бедрата ѝ, във вътрешността ѝ. Златистосини облаци избухнаха в съзнанието ѝ. Тя се вкопчи в него, мълвейки молитва на език, който и на нея самата беше непонятен.

На третия ден тя се събуди в палатката, завърнала се от пътуването си. Беше уморена и умираше от глад. Дрехите ѝ бяха ужасно мръсни и всичко миришеше.

Беше ядосана на русокосото момче.

— Как можа да ми направиш това, докато бях в транс? — попита с горчивина в гласа. — Дори не осъзнавах какво става.

— Беше красиво — промълви той замечтано.

— За теб, може би. — Тя го изгледа с погнуса. Сега, когато беше отминал ефектът на наркотика, въобще не ѝ приличаше на Христос. Беше обикновено, кльоцаво, нервозно момче с мръсна коса и брада, което пушеше лула. — Мръсник такъв! Беше ми за първи път!

— Спокойно, няма да ти е за последен.

Джими Хендрикс свиреше на китарата си „Знамето със звезди“. Титанични викове се възвисяваха до небето, сякаш от небитието бяха изскочили динозаври.

Вече пет дни, откакто беше напуснала Маунт Плезънт, без да се обади на никого. Щеше да дава обяснения, когато се върнеше. Вече не ѝ се стоеше тук.

Беше пропуснала голяма част от фестивала, докато беше в наркотичен унес. Беше подарила девствеността си на един непознат. А сега всичко, което виждаше около себе си, беше мръсотия и хаос.

Тя прегази унило през калта и отиде на информацията. Стоя един час на опашка, за да говори по един от телефоните.

— Татко? Аз съм.

Изслуша отегчено експлозията от думи от другата страна на линията.

— В Уудсток съм — каза тя. — Уудсток, Ню Йорк. На рок фестивала. Да, добре съм. Съжалявам. Слушай, ако се добера някак до Ла Гуардия, може ли да уредиш да ме чака един билет за Ел Ей?

Чу Лай, Южен Виетнам

Той чу шум като от съдиране на плат. Във въздуха, както в една от амфибиите^[5] избухнаха пламъци. Превозното средство и хората в него бяха обхванати от огъня. Експлозията повали неколцина от стоящите по-наблизо войници, включително и Джоуел Ленъкс. Наоколо валяха човешки крайници и отломки.

Чуваше се лаят на вражеските оръжия, който не можеше да бъде сбъркан с нищо.

Американците трескаво се спускаха към всяко по-голямо нещо, което би могло да им послужи за прикритие, и се опитваха да отвърнат на огъня. Джоуел Ленъкс се опита да извика на хората си, да им каже да се скрият зад бронираните превозни средства, но в дробовете му нямаше въздух и той не можа да се изправи. Чувстваше се странно вдървен. Погледна надолу към тялото си и видя, че е разкъсано. През една дупка в униформата му шуртеше кръв.

И преди го бяха ранявали. Но този път усети, че раната е сериозна.

Без да се замисли, той притисна длан към мястото. Кръвта продължаваше да изтича през пръстите му. Не чувстваше болка, само ужасяваща вдървеност. Десният му крак не помръдваше. Той се претърколи и започна да пълзи към най-близката палатка. Във въздуха свистяха куршуми. Чуваха се викове. Хората му ги поваляха и убиваха.

Той отчаяно искаше да направи нещо, ала раната го лишаваше от силите му. Ето я и болката. Тя спря дъха му, раздра сърцето му.

„И видях: и ето, бурен вятър идеше от север, голям облак и огън на кълба, и около него сияние, а из средата му излизаше като че ли светлина от пламък изсред огън.“^[6]

И после настъпи мрак.

Пролетта на 1970

Прескот, Аризона

Въведоха го в стаята, където лежеше майка му. Той все още се движеше бавно и с мъка, а едната му ръка бе привързана към ребрата. Беше много слаб. Тенът, който бе придобил във Виетнам, вече бе избледнял и изпитото му лице бе бледо.

— Госпожо Ленъкс — каза сестрата, — синът ви.

Възрастната жена на леглото отвори бавно очи. Сега, най-накрая, очите ѝ бяха придобили някакъв цвят. Болката и приближаващата смърт ги бяха накарали да потъмнеят.

— Казах ти — продума тя с усилие, — че няма да мине много време, Джоуел.

— Как се чувстваш, майко?

— Като мъртва — отвърна тя и отново притвори очи.

Сестрата придърпа един стол за Джоуел и ги остави сами, като затвори вратата след себе си. Бялата стая беше заляна от ивици светлина, проникваща през венецианските щори. Джоуел се взря в тръбичките, които излизаха от медицинската апаратура и бяха прилепени или втъкнати в сбръчканото тяло на майка му. В ъгъла на стаята един екран регистрираше всеки удар на отслабващото ѝ сърце с яркозелена точка.

Болната не помръдна много дълго време и той си помисли, че е заспала. Ала тя събираше сили. Потъмнелите ѝ очи се отвориха и се взряха в Джоуел. В дълбините им проблесна нещо.

— Е — прошепна тя, — значи те доведоха от твоята болница, за да ме посетиш в моята.

— Да, майко.

— Боли ли те?

— Понякога.

— Покажи ми.

Той се поколеба, после разкопча военната риза, която му бяха дали от болницата за пътуването. Разтвори я, за да може тя да види раната. Шевовете бяха точно над бедрената кост. Раната още бе подута и зачервена.

Тя присви устни.

— Така ли те върнаха? Като изкормена херинга?

— Така ме върнаха.

Майка му замълча. После отново затвори очи.

— Ти ще оздравееш, но аз не.

Джоуел закопча ризата си и седна внимателно на стола до леглото ѝ.

— А теб — попита той — боли ли те?

— В началото усещах адска болка. Сега не ме боли. Дават ми лекарства. Аз не ги исках. Но те настояха.

Масичката до леглото ѝ бе празна, имаше само една Библия, подвързана с черна кожа. Лицето ѝ приличаше на черепа на хищна птица. Клепачите ѝ бяха толкова изтънели, че през тях прозираха ирисите ѝ. Ръцете ѝ също бяха като ноктите на птица. Гръдният ѝ кош се повдигаше едвам-едвам. Колко ли още ѝ оставаше?

— Няма да е дълго — рече тя, сякаш в отговор на немия му въпрос. Той бе изненадан, че е прочела мислите му толкова лесно. Устните ѝ се разтегнаха и гърдите ѝ потрепнаха леко. Смееше се. — Не ми остава много, Джоуел. Ако останеш, скоро ще можеш да видиш как душата ми напуска тялото. Ще имаш удоволствието да издълбаеш името ми на онази скромна надгробна плоча и да хвърлиш пръст върху ковчегата ми. Жадна съм, Джоуел. Вода...

Той ѝ наля чаша вода от гарафата и я поднесе към устата ѝ. Тя отпи малка глътка, само колкото да намокри гърлото си. После отново срещна погледа му. Той съзря тъмния блясък на смеха в дълбините на очите ѝ.

— Е? — рече тя. — Имаш ли някакви въпроси, които да ми зададеш, преди да отида при него?

Той остави чашата. Пръстите му трепереха леко.

— Обеща, че един ден ще ми разкажеш всичко.

Ръката ѝ потръпна конвулсивно.

— За това ли дойде, Джоуел? Заради себе си? Не заради мен? Отново заради себе си... Както винаги.

— Дойдох, за да чуя истината.

Тя се засмя с характерния си тих смях.

— Истината. Истината ще те направи свободен. Нима вярваш в това?

Той стисна зъби.

— Да.

Тя отново затвори очи. Лицето ѝ приличаше на карнавална маска, която му се присмиваше злобно.

— Много добре, скъпи мой сине. Ще ти разкажа онова, което толкова искаш да чуеш. Моят подарък за теб от смъртния ми одър. Ще ти разкажа всичко.

Лятото на 1970

Санта Барбара, Калифорния

В шест часа и тридесет минути сутринта, както всяка сутрин през лятото, иригационното съоръжение се включи автоматично. Въздухът се изпълни с милиони блестящи пръски. Моравата заблестя като килим от миниатюрни смарагди.

Все още никой не се беше събудил, но навсякъде имаше следи от партито, което се беше състояло тук снощи.

В блестящата повърхност на басейна плуваше бутилка от шампанско, с гърлото нагоре. Десетина други бутилки лежаха захвърлени край басейна. Около скарата за барбекю цареше пълен хаос. Рояци мухи вече се носеха над чиниите с изстинали печени ребра, опашки от омари и пържоли или се давеха в полупразни чаши с шампанско или уиски. Едва към девет и половина щяха да се появят прислужниците, за да почистят и да оправят бъркотията.

На мухите обаче им предстоеше пир. До девет и половина те щяха да успеят да си устроят пиршество, да се съвкупяват и да снесат яйцата си — пълен жизнен цикъл.

Толкова много партита бяха ставали в имението през изминалите десет години. Но снощното беше едно от най-грандиозните. Защото беше партито по случай пенсионирането на Доминик ван Бурен.

И то още не беше свършило, макар че всички гости се бяха разотишли. В господарската спалня Доминик ван Бурен клечеше между разтворените бедра на едно момиче с остър бръснач в ръка. И двамата бяха голи. Погледът му блестеше, беше отнесен.

— Спокойно — промълви тя, макар в дрезгавия ѝ глас да се долавяше тревога. Тя не беше толкова надрусана като Ван Бурен и изпитваше известни опасения от тази игра. — Да не ме порежеш.

Ван Бурен продължаваше да се носи на талазите на покварата от дългата нощ. Успокояван от „Куалудес“, възвисяван от марихуаната,

поддържан от кокаина, той витаеше в свят, където нямаше кръв.

Бе подредил всичко необходимо на една кърпа до себе си. Залитна леко, тананикайки си, докато насапунисваше момичето.

Беше младо и красиво същество, естествено русо. Подаръкът по случай партито снощи от негови специални приятели от Ел Ей, хора, посветени в необичайните му вкусове. Най-ценните приятели.

Макар че беше сам, пенсиониран и с разпродадена собственост, Доминик ван Бурен беше заделил достатъчно количество чист кокаин, което да му осигури приятели и партньори в игрите, когато вече нямаше да може да го вдига.

Въпреки че не беше дете, тя изглеждаше като девственица — овално лице без грим и дълга лъскава руса коса. Казваше се Тами. О, каква нощ! Пълна с наслади. Нея беше запазил за последно.

Когато я избърсна, той огледа творението си.

— Красива малка розова усмивка — прошепна той замечтано. — Обичам тази красива... розова... усмивка.

— Какво искаш да направя? — попита тя.

— Розов бонбон. Толкова приятен за смучене. Толкова хубав на вкус...

Тя се протегна и се разтвори с пръсти.

— Искаш да ме изядеш ли?

— Не се пипай.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Искаш да ме напляскаш ли, татенце? Искаш да напляскаш непослушното дупенце на Тами ли? И Тами да заплаче?

— В банята. — В размътения му поглед се прокрадваше похот и подли намерения. — Ще отидем в банята и ще се омърсим.

— Искаш да се изпишкам върху теб? Нещо такова ли?

Той ѝ се усмихна, разкривил лице.

— Да. Нещо такова.

— Окей — рече тя. — Така и така ще се пръсна. Бойлерът ми е пълен.

Взе, без той да я види, тубичката с вазелин. Двамата се насочиха, клатушкайки се към банята. Тами залитна малко от наркотиците, докато уж леко стъпваше по дебелия килим, но продължи да се усмихва.

Банята беше цялата в злато и кристал, с огромни огледала, които отразяваха голите им тела. В една чинийка до умивалника имаше златни копчета за ръкавели и „Ролекс“ с диаманти на стойност поне двадесет-тридесет хиляди долара. Тя ги огледа одобрително. Къщата беше пълна с безценни неща, антики и произведения на изкуството. Отплатата щеше да е добра. Правилно, че реши да му позволи да я избърсне, макар да не ѝ се искаше да я приближава с този бърснач, поне не и в това състояние.

Тя се видя в огледалото и се засмя.

— Страхотно. Изглеждам като Барби. — Застина на място и се загледа в слабото си тяло с широко отворени сини очи, имитирайки прочутата кукла. — Барби иска Кен. Кен? Кен...

Ван Бурен се намръщи.

— Ела, стига си се разсейвала.

— Окей — съгласи се тя. — Къде го искаш?

— Под душа.

Там имаше мраморно столче. Той седна на него и дръпна момичето в скута си. Приблужи малка стъкленница към носа си, отчупи връхчето и вдиша дълбоко. Тя видя как парата се издига към ноздрите му. Издръжливостта му беше забележителна. А бе поел количество наркотици, достатъчно да повали носорог.

— О — въздъхна Доминик ван Бурен и подбели очи.

Из горната част на тялото му се разля топлина. Лицето му сякаш се поду и уголеми. Както и пенисът му. Той бутна еректиралния си член под тялото ѝ и присви очи към нея.

— Направи го.

— По-добре внимавай — засмя се тя. — Аз съм малка мръсница, както знаеш. Едва са ме обучили.

— Направи го.

Тя обви ръце около врата му.

— Ооо. Тами умира да пишка. Ако татенцето не внимава...

— Направи го! — каза той грубо.

Тя се концентрира за момент и отново се усмихна. Ван Бурен усети горещия поток, който се изля върху уголемения му пенис. Той изръмжа. Сърцето му лудо препускаше.

— Ооо — въздъхна тя с ококорени очи, престорено учудена. — Ооо! Тами не се сдържа повече! — Тя се извиваше над него, докато го

мокреше. — Ооо! Ооо...

Изведнъж съзнанието му беше обсебено от дива похот. Ван Бурен усети как се превръща в пламък, в острие. Той сграбчи малкото ѝ телце и навлезе в нея брутално.

— Не съм свършила още — възкликна тя и се възпротиви. — Чакай...

Той ръмжеше нечленоразделно, без да обръща внимание на нищо. Те се претърколиха на мраморния под. Пикочният мехур на Тами продължаваше да се изпразва безпомощно, като мокреше и двамата. Тя се дърпаше, но той беше много по-силен от нея.

— Чакай! — възкликна тя. — Чакай, трябва ми вазелинът...

Ван Бурен навлезе с един тласък в тялото ѝ и видя как лицето ѝ се сгърчи от болка. Той беше прекалено голям за нея, но изпитваше дивашко удоволствие от насилственото проникване. Стисна зъби и проникна още по-дълбоко.

— О, татенце, по-полека, по-полека — скимтеше момичето, вкопчило се в раменете му.

Той я притискаше към пода и проникваше трескаво в малкото ѝ телце. Чуваше виковете ѝ при всеки свой тласък, но те сякаш идваха много, много отдалече.

Малко по-късно през деня, Джоуел Ленъкс наблюдаваше от скривалището си в градината как Ван Бурен напуска къщата с младото момиче, почти дете. Качиха се в поршето със свален гюрук и подкараха по алеята с палми към портала.

Той изчака, докато си тръгне и мексиканката, която чистеше къщата. Накрая тя се запъти към къщата за персонала. Съпругът ѝ, един от градинарите, я посрещна на вратата. Тя тутакси хлопна. Чу се музика. Сега вече беше сигурен, че голямата къща е празна.

Освен мексиканците, не беше видял никаква охрана. Из цялата къща цареше атмосфера на охолство и доволство, както и в цяла Санта Барбара — доволство, че големите престъпници все още не бяха стигнали до тези тучни пасбища на похотта.

Къщата беше голяма, красива и безупречно поддържана. Площта около нея, без съмнение замислена като средиземноморска градина, се

вписваше великолепно сред дизайнерските шедьоври в калифорнийски стил.

Той обиколи къщата от разстояние, като се прокрадваше в сенките. Всички прозорци бяха защитени с решетки от ковано желязо. Нямаше съмнение, че са свързани с алармена система. Нямаше как да се вмъкне през тях.

Но той откри отзад един участък от покрива, откъдето можеше да се промъкне, като се покатери на една от перголите.

Намести раницата на раменете си и се изкачи на перголата. Лозата беше нацъфтяла с уханни реси, които за щастие нямаха бодли. Застанал на решетката от ковано желязо, той лесно можеше да се хване за тази на прозореца над него. Направи го с две ръце и се набра нагоре, опрял крака в стената.

После се покатери по водосточната тръба на покрива. Там си почина задъхан за момент, притиснал с длан корема си. Усилието беше разтегнало раната, която не беше напълно зараснала, и болката го проряза като нажежено желязо.

Когато се съвзе, той огледа плочите на покрива. Бяха италиански тип — всяка залепена за следващата с малко цимент. В сместа обаче беше използвана много вар и това я правеше сравнително крехка. Той извади малък лост от калена стомана от раницата си и го изпробва върху една от плочите. Без особено усилие отчупи парче изпечена глина. То се плъзна по покрива и падна в цветната леха долу.

Джоуел застина в очакване на някакъв сигнал за опасност. Не последва такъв.

Възможно най-безшумно той започна да отлепя плочите, като използваше дланта си вместо чук заедно с лоста. Колкото повече махаше, толкова по-лесно ставаше, докато накрая до него лежаха струпани дванадесетина плочи, а отпред зееше участък, широк около два квадратни метра.

Под покривните плочи имаше слой тънки тухли. Начупи и тях с лоста. В началото се затрудни, но после работата потръгна.

Последният пласт беше от азбест за изолация. Той го разряза с острия си командоски нож.

Отдолу го посрещна тъмнина. Той надникна в таванското помещение и се ослуша. Не се чуваха никакви звуци. Както беше очаквал, на покрива нямаше алармена инсталация.

Две минути по-късно вече беше в къщата.

Вътре бе добре осветено, за да се създаде без съмнение илюзията, че в къщата има хора. Но той не обърна внимание на заобикалящите го скъпи предмети. Слезе бързо по стълбите, като внимаваше да не стъпва върху килимите, и провери всички врати за фотоклетки.

Най-накрая откри онова, което търсеше, в голямото фоайе — не привличаща с нищо окото малка кутия, която криеше таблото на алармената система. Когато отвори капака, отвътре светнаха няколко лампички. Имаше ключалка, но в нея нямаше ключ.

Той извади отвертка от раницата си и внимателно отвинти долния капак. Появиха се няколко цветни жички, свързващи електрическите вериги. Огледа се внимателно, после се зае да изключи алармения механизъм.

Десет минути по-късно успя да завърти ключалката. Чу се изщракване. Лампичките престанаха да светят. Той застина и се послуша.

— Ехо — извика и гласът му разцепи тишината.

Отвори двойната врата, която водеше към главната приемна, но спря, сякаш се бе натъкнал на непробиваема стена.

Никога в живота си не беше виждал по-красиво мебелирана и декорирана стая.

В центъра на огромното помещение имаше масивна каменна камина от осемнадесети век. Множество скулптури, керамика и великолепни мебели в стил испански барок. На стените беше подредена колекция от прекрасни маслени платна. Подът беше покрит с мек персийски килим с размерите на футболно игрище.

Джоуел усети как нещо в душата му се сви. За момент отново се почувства като любопитно дете в свят, който не разбира.

Затвори очи.

— Исусе...

Прекося стаята и влезе в трапезарията.

И тук властваше същият разточителен вкус и стил. На огромната маса стоеше ваза със свежи ириса, които оглеждаха глави в тъмното полирано дърво. На стената висеше японски триптих, на него беше изобразено езеро с разцъфнали водни лилии и бели жерави, които гонеха жаби. От другата страна на плъзгащите се стъклени врати се

простираше централния вътрешен двор, където около истинско езерце с истински водни лилии растяха сагови палми и каучукови дървета.

В съседния салон се разполагаше блестящ роял. На черния плот бяха подредени снимки в сребърни рамки. Всички те бяха на младо момиче, яхнало различни коне. Момичето беше с черна коса, опъната назад, така че разкриваше издължената ѝ шия и изчистения профил. Лицето ѝ беше красиво и съсредоточено в онова, което правеше в момента. Тя се усмихваше само на една-единствена снимка, където стоеше до едър кон и държеше в ръка трофей от надбягвания. Въпреки че усмивката разкриваше хубавите ѝ бели зъби, погледът в зелените очи оставаше сериозен.

Той беше очарован от снимките. Разгледа съсредоточено всяка една от тях. Накрая ги извади от сребърните рамки и ги прибра в раницата си.

На втория етаж имаше осем или девет спални и също толкова бани. Лесно обаче беше да се различи господарската спалня, тъй като беше с размерите на цял градски апартамент и имаше шест големи сводести прозореца, които гледаха към вътрешния двор и езерото с лилиите.

Леглото беше кръгло и покрито с кожа. На тавана, също в кръг, в малки ниши бяха наредени лампи. От двете страни на леглото имаше големи вази с бели лилии. Над него беше окачено голямо маслено платно — голо женско тяло със загоряла кожа и знойни черни очи.

Той знаеше, че господарката на къщата вече не живее тук. Ала въпреки това той потърси някаква следа, останала от нейното присъствие. Отвори всички шкафове и чекмеджета, претърси двете гардеробни и двете бани, обзаведени с мрамор. Стъпките му заглъхваха в дебелия мек килим.

Но никъде не откри доказателства за постоянно женско присъствие, само следи от краткотрайни посещения на жени, които бяха забравили шише лосион, шапка за баня, четка за коса или пантофи, както и някои други тоалетни принадлежности. Но те не бяха нейни. Беше сигурен в това. Нейните обувки, нейните кожени палта, нейните флакони френски парфюм не бяха тук.

Той откри стаята на момичето в края на коридора. Името ѝ беше на вратата, изписано на цветна порцеланова плочка — ИДЪН.

Стаята беше тъмна, но той се престраши да използва фенерчето си, тъй като прозорците гледаха към басейна, далеч от къщата на персонала. Беше се озовал в голяма стая, обзаведена за много специално малко момиченце — принцеса, чиито капризи са били закон.

Той обходи мебелите с фенерчето. Лъчът му освети дървено конче — прекрасно издялано и боядисано, с юзди от истинска кожа, бяла грива и опашка. Той протегна ръка и го докосна. То се залюля леко и сякаш завъртя игриво очи към него.

В голям шкаф бяха подредени десетина сребърни купи. В един от ъглите стоеше пухкава бяла полярна мечка. На стената беше подпряна яхта с яркочервен корпус, с мачти, високи метър и половина, с истински гребла и такелаж, над която се развяваше малък френски флаг.

Пред леглото се виждаше кукленска къща със същите размери. Всяка малка стая беше изящно обзаведена. Сигурно е струвала хиляди долари, а всички играчки, взети заедно — десетки хиляди долари.

Той отвори шкафовете. Бяха пълни с момичешки дрехи, обувки и дрънкулки, всичките почистени, изгладени и подредени. Цели редички ботуши за езда и жокейски шапки, отново безупречно излъскани и подредени.

— Малка кучка — процеди той разгневено. — Малка разглежена кучка!

Насочи фенерчето към шкафа с витрина. Десетки стъклени кончета сякаш оживяха на светлината. Това беше колекция от очарователни фигурки във всички цветове на дъгата. Повечето препускаха на своите слаби прозрачни крачка, отметнали красивите си прозрачни глави.

Гневът го заслепи. Той издърпа шкафа от стената и го катурна на земята.

Вратите му се разтвориха, стъклата се изпотрошиха, а стъклените играчки се разпиляха по пода.

Той се обърна към куклената къща и я ритна с все сила. Дървото се разцепи. Той продължи да я рита. Разхвърчаха се кукли и изящни малки мебели. Той ги стъпка с крака, скачайки и ритайки като обезумял. После прехвърли гнева си към всичко останало в стаята, сякаш бе минохвъргачка.

Най-накрая спря задъхан.

Ала гневът му не бе изчезнал. Беше като навита пружина, натегната до краен предел. Стоеше сякаш на ръба на бездна. Усещаше как дълбоко в него се надига ужасяващ вик, който се бореше да излезе през гърлото му с всяка поета глътка въздух.

Не беше си дал сметка какъв шум е произвел, докато бе траял разрушителният му изблик. Но знаеше, че със сигурност трясъците са се разнесли из цялата къща. Издърпа от колана командоския си нож и приклегна в тъмното, в очакване персоналът да дотича запъхтян.

Ако някой се беше втурнал в стаята, той щеше да даде воля на този вик, да скочи напред с оголено острие, да сече и да промушва.

Но тишината остана ненарушена. Прислугата не беше чула нищо.

Почти неусетно накъсаното му дишане премина в хлипания. Той падна на колене сред изпочупените стъклени кончета и риданията разтърсиха плещите му. Цялото му тяло се тресеше така, както куче разкъсва плъх, мятайки го насам-натам. Ножът се изплъзна от пръстите му, той захлупи лице в длани и заплака отчаяно, сякаш сърцето му се късаше от мъка.

Бевърли Хилс, Калифорния

Яздеха през каньона на светлината на залеза. Сладкият мирис на евкалиптови дървета изпълваше топлия въздух. Съселката яздеше след Идън. И тя, и конят ѝ хвърляха кръгла къса сянка на тревата.

Съселката (вече никой не употребяваше непроизносимото ѝ истинско име Антигона Прингъл-Уилямс) беше дебела, късокрака блондинка, която вече имаше внушителен бюст. Беше дъщеря на английски актьор, който успешно се беше внедрил в Холивуд и чиято втора съпруга не я искаше близо до себе си.

Въпреки неугледния си външен вид тя беше единственото момиче в Маунт Плезънт, което приемаше ездата толкова на сериозно, колкото и Идън. Прескачаше и препятствия почти толкова добре, колкото нея. Ездата и общото усещане, че са отхвърлени от семействата си, сблизиха двете момичета.

Един училищен микробус караше момичетата до Академията на Дан Кормак в Лорел Каниън четири пъти седмично за уроците им по

езда. Това беше единственият начин, по който можеха да се измъкнат от строго охранявания пансион. Предполагаше се, че няма как да направят кой знае какви бели при Дан.

Но това беше грешка.

Именно тук тя и Съселката си уреждаха редовно срещи с Педро Гонзалес, нисичкия мексиканец градинар, който ги снабдяваше с наркотици, които те от своя страна пласираха в училището. Разбира се, те не се срещаха с Педро близо до голямото бяло ранчо, а в тесния каньон, който беше част от имота и където водеха конете да си починат след тренировката.

— Ето го Педро. — Тя млъкна. — Хей! Но това не е Педро.

Съселката обезпокоено дръпна юздите на коня си. Присви очи, за да види по-добре фигурата, която ги очакваше на пътя. Мъжът беше висок и определено не приличаше на мексиканец градинар.

— Кой е?

— Не знам.

Нещо в стойката на очаквания ги мъж накара Съселката да настръхне.

— Може да са ченгетата! — изписка сподавено тя.

— Не ставай глупава.

— Хайде, да се махаме оттук! — Съселката обърна коня си и бързо препусна към ранчото. — Хайде! — извика тя повторно през рамо на Идън.

Но Идън не помръдна, загледана в непознатия. Страхът и любопитството се бореха в нея. Но типичното ѝ безразсъдство надви и тя спокойно препусна към него.

Мъжът беше млад, на двадесет и няколко години. Носеше джинси и фланелка. Беше висок. Скръстените на гърдите му ръце бяха силни, с изпъкнали вени.

Имаше слабо лице, с орлов нос и високи скули. Невероятно красиво лице! Ала погледът му бе напрегнат, дори жесток. Тъмната му коса бе късо подстригана, за разлика от гъстите мустаци.

Именно очите му направиха най-голямо впечатление на Идън. Бяха много тъмни, почти черни, и се вираха в нея от упор. Блясъкът им я притесни. Бяха, реши тя, най-малкото странни. Погледът им я накара да изпита ужас. За момент ѝ прилоша от този вторачен тъмен

взор. Съселката грешеше. Този мъж не беше ченге. Но можеше да е нещо по-лошо и от ченге.

Тя спря кобилата си и погледна надолу към него.

— Къде е Педро?

— Кой е Педро? — попита непознатият грубо. Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

Тя хвана юздите с две ръце и се огледа. Малкият каньон нямаше изход в другия край. За да дойде дотук, сигурно се бе спуснал по скалите в някой от имотите по протежение на каньона. В тази част той беше обрасъл с гъста растителност и почти не се мяркаше жива душа. Но при най-малкия знак за опасност, разсъждаваше наум тя, можеше да използва бързината и силата на кобилата, за да се измъкне.

— Ти не работиш за Дан — каза тя. — Какво правиш тук?

— Ти си Идън ван Бурен — каза той провлечено. — Нали?

— Може и да съм.

— Няма може би. — Той протегна някаква хартия към нея. Тя се наведе напред. Беше нейна снимка, направена на едно състезание за скокове с препятствия миналата година. — Това си ти — натърти непознатият.

— Откъде имаш тази снимка? — попита тя възмутено. Протегна ръка да я вземе, но той бързо я прибра в джоба си. — Кой си ти? Какво искаш от мен?

— Нищо не искам от теб. — Всяващите ужас черни очи сякаш се бяха уголемили още повече и я гледаха втренчено. — Просто искам да те видя. Да те погледам. Да те чуя как говориш.

— Откъде знаеш името ми? Кой ти даде тази снимка?

Очите му я пронизваха.

— Красива си — рече той. — Като майка си.

— Познаваш майка ми?

Той се протегна и хвана юздите с една ръка. Изведнъж бягството не ѝ се видя толкова лесно.

— Пусни ги — каза Идън рязко и дръпна юздите, но не можа да ги освободи от хватката му. — Виж — произнесе тя напрегнато, — не ми харесва това. Кажи ми какво искаш или се махни от пътя ми. В противен случай ще извикам полиция.

Той ѝ се усмихна по странен начин.

— Как ще извикаш полицията, Идън?

— Приятелката ми ще я извика. Всъщност, тя се върна точно с тази цел.

Идън продължаваше да дърпа юздите, но той беше много силен. Кобилата потръпваше нервно под нея.

— Пусни ги, по дяволите!

— Не ми викай — провлече непознатият.

— За кого се мислиш? — повиши тя глас. — Пусни коня! Плашиш ме...

— Казах ти да не ми викаш. — Тикът в ъгълчето на устата му стана по-явен. — Просто се успокой.

Тя продължаваше да дърпа юздите.

— Казах ти да ги пуснеш.

Кобилата се опита да направи крачка назад, но той принуди със сила животното да наведе глава.

— Стой мирна!

Беше оставила проклетия камшик в ранчото, иначе щеше да го удари през лицето.

— Помощ! — извика Идън с все сила. — Има ли кой да ми помогне...

С бързината на див звяр непознатият сграбчи Идън за ръката и я дръпна от коня. Тя извика и политна напред. Той я изправи на крака, заставайки между коня и момичето, като придържаше и двете. Черните му очи не се откъсваха от нейните.

— Стой мирна — изръмжа той. — Искам само да поговорим.

Кобилата трепереше и въртеше подивяло очи.

— Спокойно, момиче — рече Идън. Устата ѝ беше пресъхнала. — Спокойно. Нищо не се е случило. Всички са спокойни.

Тя говореше както на кобилата, така и на мъжа. Силата му и необузданият му нрав я плашеха не на шега. Хватката му беше желязна. Палецът му се бе забил в ръката ѝ и ѝ причиняваше болка.

Стомахът ѝ се сви от болка и страх. В съзнанието ѝ изникна споменът за серията кървави убийства на Шарън Тейт миналата година, само на няколко километра от този каньон. Очите на убиеца Чарлс Менсън бяха като на непознатия — диви и блестящи. Този мъж можеше дори да е от умопобърканите членове на онова ужасно семейство.

Тя се молеше Съселката да прояви достатъчно разум и да повика помощ от ранчото.

— Окей, спокойно — повтори тя с разтреперан глас. — Няма нужда да ми причиняваш болка. Нямам никакви пари. Нищо. Може да вземеш часовника ми, ако желаеш. Но той не струва кой знае колко.

Мъжът не обърна внимание на думите ѝ. Пронизващите му очи се бяха вторачили в нея и сякаш я изпиваха.

— На шестнадесет си — продума той почти на себе си, — а вече изглеждаш като голяма жена.

Тя се опита да охлаби хватката му.

— Нараняваш ме! Моля те, пусни ме.

Ала той не я пусна.

— Какъв живот водиш? — попита той. Тъмните му очи не се откъсваха от нея.

— Ъ... какво?

— Разкажи ми за живота си.

Сигурно бе някой луд. Какви ли странни мисли се бяха породили в разстроеното му съзнание?

— Н-н-най-обикновен — заекна тя. — Никога не съм наранявала когото и да било!

— Откъде знаеш, че не си наранила някого? — избухна гневно той. Хватката му се стегна болезнено. — Глезили са те от деня, в който си била родена. Разглезвана. Закриляна. Предпазвана. Обвита в пашкул. Никога няма да разбереш, че там, навън, истинският свят е друг.

— Знам какво представлява светът.

— Светът извън частните училища, яхтите и породистите коне? Хайде де!

Гласът му всяваше респект. Вдъхваше го и прекалено рано помъдрелият поглед на очите му и начинът, по който говореше, въпреки странните неща, които изричаше. Гледаше я така, сякаш искаше да я погълне с поглед.

— Каквото и да си мислиш, че знаеш за мен — произнесе тя предпазливо, — не знаеш всичко. Винаги съм се възмущавала от несправедливостите.

— От несправедливостите ли? Родителите ти са милионери. През целия си живот си била обградена с привилегии и лукс.

— Какво искаш от мен? — попита тя. — Да ти се извиня за това, че родителите ми са богати?

— Не — рече той тихо, — няма смисъл.

Пусна я и се шмугна в евкалиптовата горичка, без да се обърне назад.

Все още разтреперана, Идън се отпусна на земята, като продължаваше да следи с поглед едрата му фигура, която от време на време се мяркаше в гъстата прашна растителност. Тя чуваше как под краката му изпукват счупени клончета. След малко се чуха и падащи камъни, докато той се катереше нагоре по каньона, но дърветата ѝ пречеха да го види.

— Добре ли си?

Тя вдигна поглед. Педро, градинарят, се бе появил зад нея.

— Да — каза тя и изтри една отронила се сълза. — Добре съм.

— Чакам си аз край дървото, както обикновено — разказваше покъсно Педро, — и го виждам да идва откъм каньона. Промъква се като вълк. Затова се скрих.

— Страхотно — промърмори Съселката кисело. Тя също беше наблюдавала случката отдалеч и се бе върнала, когато вече нямаше опасност. — Благодаря ти, че ни предупреди.

— Предположих, че е ченге. — Педро вдигна рамене. — Аз щях да изгоря, не вие. У мен има дрога, а у вас — не.

— Педро, ами ако този тип е изнасилвач? — възкликна Съселката. — Щеше ли да си седиш и да се спотайваш, докато онзи ни реже гърлата?

— Той беше много по-едър от мен — заоправдава се Педро.

— Не беше никакъв изнасилвач — каза Идън тихо и погали кобилата си по шията.

— Беше войник — каза мексиканецът.

Идън вдигна поглед.

— Защо мислиш така?

— Заради начина, по който се движеше. Знаеше какво прави. Личеше, че е бил обучаван.

— Той знаеше коя съм — промълви Идън и замълча. — Беше дошъл специално да се срещне с мен. Задаваше разни странни

въпроси...

— Ама че страшничко! Да кажем на ченгетата, а?

— Какво има да казваме?

— Ами нали ти сама казваш, че историята е странна.

— Ако ме пресрещне пак, ще извикам ченгетата.

— Следващия път, когато го видиш, може и да е късно — рече Съселката многозначително.

Всички тези приказки за полицията караха Педро да потрепва нервно.

— Е, искате ли стоката, или не? — попита сериозно той. — Трябва да се връщам на работа.

— Не и ако е същият боклук като миналия път — отсече Съселката делово. — Едва не се задавих. Какво ни беше дал? Конски фъшкии ли?

— Тогава просто доставката беше лоша — каза Педро. — Този път съм ви донесъл нещо истинско. Златен Акапулко!

— Без майтап? — попита Съселката иронично. — Добре, дай ни твоя златен Акапулко, Педро. Обаче следващия път донеси малко трева. Става ли?

— Добре, добре. — Нисичкият градинар обърна гръб на момичетата и бръкна в панталоните си с една ръка.

Съселката погледна Идън.

— Според теб дали дрогата получава някакви екстра качества от това, че е стояла под топките на Педро? — измърмори тя.

Педро им подаде пакетчето, а Идън му тикна шест долара.

— Тревата ще струва малко повече — каза той и прибра парите. — Десет долара.

— По дяволите! — процеди Съселката. — Десет долара за една детска зальгалка?

Той ги погледна крадешком.

— Ей, ако имате *cojones*^[7], мога да ви намеря и нещо по-тежко.

— Като например?

— Мога да ви намеря *X*.

Идън го зяпна.

— *Хероин*? Това си е доста тежичко.

— За пушене, не за боцкане. Разпръскваш малко на парче фолио, поднасяш отдолу пламък и вдишваш.

— Не знам, Педро.

— Никога преди не сте пробвали такова нещо — прошепна тайнствено нисичкият градинар. — Най-сладкото, най-прекрасното нещо на света! Обещавам ви. Издига ви толкова нависоко, че никога повече няма да пожелаете да слезете. Ще се почувствате така, момичета, сякаш сте горе на Луната с Нийл Армстронг.

— Колко?

Той разпери ръце.

— Ще ви покажа, че не съм алчен. Първата проба е от мен.

— Става — кимна Съселката. — Но ще ни покажеш как се прави.

Той ѝ се усмихна.

— Цялото това пътуване заради проклетата дрога ни излиза скъпичко — оплака се Съселката, докато яздеха бавно обратно към ранчото. — Ей — подвижна тя развеселено, — не знаеш ли къде баща ти държи своите запаси?

— Да. В сейфа си. Но нямам комбинацията.

— Мащехата ми използва кокаин — произнесе Съселката замечтано. — Никога не съм опитвала.

— Ефектът е никакъв. Кокаинът е за хора, които искат да похарчат сума ти пари, за да се почувстват уж адски добре. Всъщност, изобщо не си надрусан.

— Не се ли чувстваш страхотно наистина?

— На кой му трябва да се чувства така? — изръмжа Идън. Тя беше заета с мисли за странния непознат мъж, който я бе свалил от коня ѝ. — Коката не променя нищо. Пак си си ти.

— Аз не вземам наркотици, за да спра да бъда аз — каза Съселката.

— Аз пък го правя заради това — отвърна Идън рязко.

Тя се върна към мислите си. Случката в каньона беше най-голямото приключение за годината. Когато разкажеше за това в училище, всички щяха да зяпнат.

Той беше много секси, макар да я плашеше. Начинът, по който я гледаше. Сякаш искаше да я изпие с очи.

Искаше ѝ се да бе разбрала, че е войник. Щеше да му спомене за големия протестен митинг във Вашингтон. Ако беше готин, щеше да

разбере, че тя наистина се интересува от тези неща. Ако ли пък не, щеше да го наблюдава как беснее.

Но когато пристигнаха и дойде време да разседлават конете, тя вече беше решила да не казва нищо на другите момичета. Нито на полицията.

Случката не беше никакво приключение. Тя беше свързана с други неща, които я безпокояха по странен начин, и за това нямаше обяснение.

В никакъв случай не можеше да сподели какво се бе случило. Имаше нещо между нея и този изтерзан от живота мъж. Нещо много специално. Някакво общо чувство.

Връзка.

[1] *Beaux mondaines* (фр.) — дами от висшето общество. — Б.пр.

↑

[2] *Encantado* (исп.) — очарован съм. — Б.пр. ↑

[3] *Bavarois* (фр.) — баварски сладкиш. — Б.пр. ↑

[4] Виетконг — комунистическа партизанска армия в Южен Виетнам по време на Виетнамската война, подкрепяна от Северен Виетнам. — Б.пр. ↑

[5] Амфибия (воен.) — автомобил или танк, приспособен да се движи на суша, по вода или под вода. — Б.пр. ↑

[6] Книга на пророк Иезекииля, 1:4-5. ↑

[7] *Cojones* (исп.) — тестиси. — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

МАТИЛД

Юли, 1936

Сан Люк, Каталония, Испания

Испанската гражданска война назряваше.

От седмици напрежението нарастваше. Всички очакваха, че армията скоро ще извърши държавен преврат в раздираната от противоречия и разклатена из основи република.

Лятото бе знойно и изгаряше безмилостно земята на Испания. Полетата бяха изсъхнали до бяло, а скалите се пукаха от жегата. Страстите също се нажежаваха. Адско напрежение тлееше във въздуха.

На 12 юли Хосе Калво Сотело, бивш министър на финансите и един от най-уважаваните консерватори в Парламента, бе убит.

Това бе искрата. Военните извършиха преврат.

Ала Севиля бе превзета от въстаниците за два дни. Паднаха Кадис, Гранада и Кордоба.

За четири дни въстаниците превзеха една трета от Испания. Те гледаха вече към Мадрид и Барселона. Франко отправи молба за спешна военна помощ от Италия и Германия. В отговор Хитлер изпрати самолети, с които Франко да транспортира своите обучени маври от Мароко до Гибралтар. Мусолини осигури бомбардировачи.

Ето я. Всички я предчувстваха — Гражданската война.

Генералите създадоха хунта в Бургос. Хиляди мъже се присъединиха към фашистите.

Анархистите поискаха оръжие от Генералитета, но правителството се поколеба да даде оръжие в ръцете на тези мъже с подивял поглед, независимо дали Франко приближаваше или не.

Накрая все пак оръжието бе доставено. Започна набирането на войска.

Завързваха се истински сражения. В Барселона загинаха петстотин души в ожесточените битки между разбунтували се

войници и зле въоръжени тълпи граждани.

В нощта на 19 юли в Мадрид бяха запалени петдесет църкви.

На следващия ден две хиляди и петстотин офицери, войници и фашисти доброволци се барикадираха в казармите. Миньори комунисти от Астурия взривиха порталите с динамит. Започна клане на офицери и парадният плац се покри с безброй тела в кафеникави униформи — все едно обрулени есенни листа.

Наред с обхваналата цялата страна трагедия, на 25 юли женският манастир в Сан Люк бе подпален и изгоря до основи.

Още веднъж, както през 1909 година, тълпата се втурна към манастира с вили, сопи и пет-шест пушки.

И този път озверелите мъже не се шегуваха.

Монсерат Мартинес, майката игуменка, се опита да ги вразуми.

Ала мъжете побесняха. Повечето от тях бяха много млади, някои още юноши. Те принадлежаха към онази порода хора, които щяха да станат печално известни на народа през идните месеци и от двете страни на барикадите. Това бяха младите убийци на Испания — тези, които се опиваха от кръвта и убиваха за удоволствие.

Необуздаеми бяха.

Заведоха майката игуменка в двора и сформираха на място стрелкови отряд от петима души. Тя отчаяно се молеше. Никой не знаеше дали отрядът наистина ще изпълни предназначението си.

Изправиха я пред една стена и се подредиха на няколко метра от нея. Монсерат предчувстваше какъв ужасен грях бяха на път да извършат. Тя вдигна ръка, за да ги благослови.

Последва накъсан залп, който изненада всички освен Монсерат Мартинес, която прегърна алените лилии, разцъфнали върху гърдите ѝ. Свлече се на паважа и клепките ѝ потрепнаха.

Бунтовниците яростно се спуснаха да търсят още виновни. Откриха един свещеник пред олтара и също го завлякоха в двора. Показаха му трупа на Монсерат и той ги помоли да му позволят да се изповяда, преди да го убият.

— Изповядай се пред нас — подигра му се едно деветнадесетгодишно момче. — Признай, че си фашист и предател на републиката!

Той все още бе коленичил молитвено, когато го застреляха. Нещастникът се претърколи и тялото му спря почти до това на Монсерат.

Църквата, разбира се, беше онази притурка към държавата, която бе най-незащитена и предизвикваше най-яростните реакции. Но никой не можеше да обясни откъде всъщност извираше тази ярост. Тя просто съществуваше — алена и жива. Над хиляда и двеста свещеници, монаси и монахини бяха избити само в провинция Барселона и седем хиляди общо в цяла Испания. Десетки хиляди невинни хора погинаха.

Тълпата се увеличаваше и набираше сили.

Наставаше всеобща лудост.

Монахините бяха ритани и пребивани от бой, дори и най-възрастните и немощни сред тях. Двама младежи се опитаха да отрежат ръцете на монахиня, която не искаше да спре да се моли.

Най-младата послушница, седемнадесетгодишно момиче, беше изнасилено от няколко мъже на една от масите в кухненските помещения и после застреляно.

Сестра Рита Фабрегас беше хвърлена в кладенеца, където виковете ѝ отекваха напразно повече от четвърт час, преди да се удави. Две други монахини бяха затворени в килия, пълна с подпалени дюшеци.

Следобедът поаленя.

Около седем часа вечерта огънят достигна гредите на покрива на централната сграда и те лумнаха. Скоро високите няколко метра пламъци се надпреварваха със залязващото слънце. Те се извисяваха в небето и удължиха със заревото си деня с много часове. После отслабнаха, започнаха да потрепкват и бавно да гаснат. Настъпи злокобна тъмнина. В един миг обгорелите греди се срутиха върху все още червената жаравя и над тях се изсипаха хиляди керемиди. Манастирските сгради зейнаха към нощното небе все едно търсеха пощада.

Пелена от сажди се разстла над селото, което се бе държало като просяче за полите на манастира в продължение на векове. Най-накрая огънят съвсем изгасна.

Ала Испания продължаваше да гори.

— Можем да кажем, че е домашна прислужница — каза Кончита.

— Домашна прислужница — повтори Франсес.

— Да — каза Кончита по-твърдо. — Домашна прислужница.
Дошла е да работи за нас.

— И кой ще повярва на това? — попита той сухо.

— Няма причина някой да не ни повярва.

Мерседес погледна остриганата глава на момичето, тя най-ясно показваше принадлежността ѝ — млада монахиня, която вчера следобед бе избягала от манастира. Кончита я беше открила да се лута в полето и я бе довела вкъщи. Бяха свалили расото ѝ, бяха я измили и облекли в една от дългите ризи на Кончита. Тя трепереше неудържимо, макар че беше завита с одеяло, а нощният въздух беше още топъл и тежък от вчерашния пожар.

— Цялата изминала седмица умолявах Генералитета да ни отпусне картечници, за да могат работниците да се защитават срещу армията — напомни ѝ Франсес с горчивина в гласа. — Как мислиш, че ще реагират хората, когато им кажем, че сме наели домашна прислужница?

— Не става въпрос за твоята репутация — отвърна тя. — Става въпрос за живота на това дете.

Момичето потрепери инстинктивно, когато Франсес я погледна.

— Нараниха ли те? — попита той грубо.

— Хвърляли са камъни по нея — отвърна Кончита вместо монахинята. — Има рана на едното рамо, но не е нищо сериозно. Мерседес я превърза. — Тя докосна монахинята по ръката. — Нали няма да имаш нищо против — кротко попита Кончита момичето — да се преструваш на прислужница, докато те върнем у дома?

Монахинята поклати глава, после заплака със странен, тих и виещ глас.

— Казва се Матилд Николау — каза Кончита и я прегърна.

— Е, Матилд Николау — каза Франсес, — в пълна безопасност си, момиче.

Мерседес седеше мълчаливо на масата и се взираше в монахинята. Матилд беше най-обикновено на вид момиче, със сини, почервенели от плач очи.

— Разбира се, че е в опасност — каза Кончита на Франсес. — Ако я хванат, твоите безценни анархисти ще ѝ прережат гърлото.

— Въпреки това ще трябва да прекара нощта тук — каза Мерседес. — Изтощена е. Може да спи при мен.

— Заведи я тогава и я настани — каза Кончита.

Мерседес се изправи, тъмна и самоуверена, за разлика от бледата и плаха монахиня, и я хвана за ръка. Когато Мерседес я поведе по стълбите към спалнята си, монахинята спря да плаче и обърса очи. Беше толкова изтощена, че се препъна в последното стъпало и Мерседес я подхвана.

— Хайде, можеш да си легнеш — рече ѝ тя. — Аз ще се измия. Няма да се бавя.

Днес беше ходила да огледа манастира с още неколцина от селото и косата ѝ миришеше на дим и сажди, но това щеше да почака до утре. Леглото изскърца, когато Матилд се пъкна между чаршафите. Леглото беше тясно, помисли си Мерседес, но не и прекалено тясно за двете. Тя чу как монахинята подсмърча и сподавено хълца.

— Откъде си? — попита я тя, докато се бършеше.

Последва тишина.

— От Сиджис — промълви най-накрая момичето.

— Ще трябва да се опиташ да се върнеш там.

— Да.

— На колко си години?

— На двадесет и четири — отвърна тихо Матилд. — А ти?

— На осемнадесет. — Мерседес облече нощницата си и разпусна тъмната си коса. — Откога си монахиня?

— Аз съм само послушница.

— Какво точно означава това? Нещо като кандидат-монахиня ли? Тя подаде над чаршафите бледото си лице.

— Още не съм дала всички обети.

— А ще го направиш ли? Сега, когато манастирът вече го няма?

— Да.

— Наистина ли все още искаш да станеш монахиня?

— Да.

Мерседес седна на леглото и върза назад косата си.

Послушницата беше впечатлена от красотата на Мерседес. Младото момиче имаше стегнато тяло, каквото тя самата никога не бе имала, и лице, каквото рядко можеше да се види сред четирите стени на манастира.

— Ние сме анархисти — каза Мерседес. — Всъщност — добави след малко с лека ирония в гласа, — баща ми е лидер на анархистите в този район. Сигурно си забелязала, че куца? *Guardia civil* са го осакатили през 1909 година.

Матилд замачка чаршафа, който стигаше до брадичката ѝ. Мерседес забеляза, че ръцете ѝ са червени и загрубели от работа.

— Не ме гледай така. Няма да те предадем — изглежда я тя. — Значи си избягала вчера следобед?

— Искях да остана, за да защитавам по-възрастните сестри. Но мъжете започнаха да хвърлят камъни и сестра Инмакулада, тя е моят духовен наставник, ме избута в градината. Каза ми да бягам и аз панически побягнах.

Очите на Матилд бяха възпалени. Тя допря пръсти до слепоочията си. Сълзите ѝ не спираха да текат като на малко дете. Мерседес разбираше мъката ѝ, но не се опита да я успокои.

— Защо? — промълви Матилд едва чуто. — Защо причиняват такива неща на безпомощни свещеници и монахини?

— Защото от много време се тъпчете лакомо на масите на богатите и властимащите. Защото никога не сте гладували заедно с бедните.

— Никога през живота си не съм се хранила на масата на някой богаташ!

— А на чия страна е била винаги църквата? На страната на потисника, нали? Но плаща с парите на бедните. — Гласът ѝ мелодично се извиси. — Смъртта, раждането или сватбата на някой работник означава приходи за вас, защото сте произнесли няколко безсмислени тиради. В противен случай не е законно. И въпреки това, вие, които никога не се жените, не ни позволявате да се развеждаме.

— И затова сега убиват и изнасилват монахини?!

— Не съм казала, че одобрявам подобни действия.

— Но одобряваш това, че искат да унищожат църквата!

— Църквата се самоунищожава — произнесе Мерседес спокойно — от много време насам. Църквата е една пуста къща. Време е някой да затвори вратата и да я заключи.

— Много те бива да говориш — каза Матилд горчиво.

— Зададе ми въпрос. Опитах се да ти отговаря.

— Но ти си само на осемнадесет. Това са думи на баща ти, нали? Кажи ми, Мерседес, наистина ли вярваш във всичко това?

— А ти, Матилд, наистина ли вярваш в твоя Бог? — подигра ѝ се тя в отговор.

— Ще се помоля.

Матилд стана от леглото и коленичи. Допря чело до почервенелите си склучени ръце и започна да произнася бързо молитвените думи шепнешком.

Мерседес я наблюдаваше. Ако трябваше да бъде честна, съжали, когато видя, че старата сграда гори. Сякаш част от самата нея си отиваше този следобед. Но не жива и пулсираща част, а мъртва и безжизнена. Сякаш ти режат косата. Чувстваш абстрактно съжаление, когато кичурите падат под ножиците, но след това усещаш облекчение. От теб се е смъкнала една тежест...

Тя чу, че майка ѝ и баща ѝ повишиха гласове на долния етаж. Не можеше да различи думите, но и двамата говореха гневно. Матилд се изправи. Мерседес дръпна завивките, за да се пъхне под тях. Меката плът на Матилд миришеше на сапуна, който Кончита ѝ бе дала, за да се измие.

— Да изгася ли лампата? — попита я Мерседес.

Матилд склопи подутите си от плач клепачи.

— Да.

Мерседес се пресегна и завъртя ключа над леглото си. Лежаха мълчаливо в тъмното, всяка заета с мислите си. Гласовете на Франсес и Кончита ту се повишаваха, ту отслабваха. Най-накрая настана тишина.

Мерседес се върна отново на проблема, който доминираше над всичко през последните две седмици в съзнанието ѝ. Войната. Най-накрая се беше разразила.

Тази мисъл я накара да потрепери и сякаш смръзна кръвта ѝ на малки кристалчета, които заблестяха опасно във вените ѝ. Война. Война срещу фашизма. Не само в Испания, а в цяла Европа. В целия свят!

Тя си представяше победата като железните порти на подземен затвор, които победоносно се разтварят. Видя оттам да излизат първите заслепени, изпокъсани затворници. Видя как неколцината се превръщат в поток, поток от милиони стремящи се към свобода, които

протягат ръце към светлината, а радостните им възгласи достигат небесата.

Видението беше толкова величествено, че тя изпита страхопочитание. Тази картина я привличаше със своята мистична сила, зовеше я да се присъедини и тя не можеше да откаже.

Откликна на призива.

Ами ако срещнеш Жерард сред димящите останки след някоя битка? Щеше ли да го убие? Тя се видя как насочва пистолет към сърцето му и впива взор в очите му под натежалите клепачи. „Жерард Масагер, ти съгреши пред народа!“

Лицето ѝ придоби озарено изражение. Тя не чу как до нея Матилд отново започна да плаче.

Сънят бавно умиротворяваше къщата.

През следващите няколко седмици заприиждаха бегълци от Андалусия. Те разказваха ужасяващи разкази за фашистката жестокост. Разкази за изнасилвания и кланета *en masse*^[1]. Плячкосване, палежи, зверства. Мачкаха се тестиси, видеха се очи...

В пристъп на ярост десетки местни семейства *bourgeois*^[2] бяха изловени и отведени от войската на следващия ден.

— Не трябва да излизаш от къщата — каза Кончита на Матилд Николау. — Дори не се приближавай до прозореца. Разбра ли?

Тя даде един шал на послушницата, с който да покрие подстриганата си коса, и престилка като на прислужница.

— Ако някой те заговори, преструвай се на просто момиче. Моя братовчедка си от Сиджис. Името ти е Кармен Барантес и си дошла да работиш за нас. Не си съвсем наред с главата. Разбра ли?

Матилд кимна, разтвори широко уплашени очи.

Една вечер двете белеха картофи край мивката в кухнята, когато Мерседес погледна критично Матилд и кимна.

— Ако някой мъж те искаше в Сиджис, нямаше да постъпиш в манастира, нали?

— Но това е жестоко! — избухна Матилд.

Мерседес ококори очи.

— Така ли? Защо?

— Защото моята вяра стои над тези неща! Нямах никакво право да твърдиш, че никой не ме е искал в Сиджис или където и да било другаде!

Изречението на Мерседес се промени леко.

— Не исках да те обидя.

Матилд заби ножа си в един картоф.

— Е, успя да го сториш.

— Значи си оставила някого в Сиджис?

— Аз не съм красива и грациозна като теб — рече Матилд безизразно.

— Но си хубава. Имаш прекрасни очи.

— Имаш ли си някого тук. Млад или... стар?

— Мразя всички мъже! — Мерседес срязва картофа, които белеше. — Мразя ги...

— Била ли си... някога... с мъж?

Мерседес се усмихна.

— А ти, сестро Матилд?

Матилд не беше споделяла с никого, след като бе напуснала Сиджис. Бяха минали почти четири години, откакто бе разговаряла с връстници.

— Имаше един мъж в Сиджис — рече тя и захвапа ръката си, за да млъкне. — Вдовец, ужасно грозен. Настояваха да се оженя за него, защото той беше единственият мъж, който ме искаше. Имаше малко пари. Веднъж, когато останахме сами, той започна да ме целува... да ме притиска...

— Е, направи ли го? — попита Мерседес.

— Искаше. Накара ме да му докосна... онова нещо.

— Стар мръсен козел — процеди Мерседес съчувствено.

— Той беше една от причините да дойда в Сан Люк. Беше ужасно, гнусно. Не можех да прекарам остатъка от живота си с него. Той вонеше.

— Значи по-добре, че си се махнала.

— Знам какво си мислиш.

— Какво си мисля?

— Че съм решила да стана монахиня, за да избягам от един миризлив старец.

— А какво друго ти е оставало? — изрече Мерседес тихо.

— Имаше и други мъже. Тях харесвах повече. Но пак щях да постъпя в манастир, ако това беше волята Божия. Не отговори на въпроса ми. Била ли си някога с мъж?

— Не — каза Мерседес след кратка пауза.

— Девствена си значи?

— Да — отвърна тя след по-дълга пауза.

— Казват, че е прекрасно — осмели се да прошепне Матилд. — Не знам. Никога не съм мислила на тази тема.

— Никога ли?

— Това е нещо, което не ме интересува. Твърде леконравно ми се вижда.

— Не мисля, че е леконравно. Според мен това е много сериозно нещо.

— Всичкото това пъшкане и опипване? — изрече Мерседес с отвращение. — О, тук човек се препъва в разни двойки по поляните през лятото. Все пак, имам си по-важни задължения.

— Като например?

— Да работя за каузата.

— Каква кауза?

— За войната, разбира се. Скоро ще напусна дома. Ще се запиша в армията.

Матилд я зяпна невярващо.

— Няма да го направиш! — сподавено извика тя.

— Напротив — отвърна Матилд. — Ще се запиша във войската.

Послушницата забрави за картофите, които белеше.

— Войната не е женска работа, Мерседес.

— Но аз мога да стрелям с пушка не по-зле от мъжете. Мога да карам и камион. Мога да се грижа за ранените. Всичко, което трябва, мога да го правя. Всичко!

— Света Богородице! А какво казват родителите ти?

— Още не съм им казала. Но няма да могат да ме спрат. Аз съм на осемнадесет. Вече съм жена.

Матилд се взря в малката статуетка на Мадоната и съзнанието ѝ се изпълни с благочестиви мисли.

— И аз мога да се грижа за ранените — промълви тя. — Мога да го правя.

— Аз също. Но предпочитам да се бия. Искам да допринеса с нещо значимо за каузата.

— Нима можеш... наистина... да убиеш някого? — прошепна с уплаха Матилд.

— Разбира се — отвърна спокойно Мерседес. — Всеки може да го направи. Стига да си струва.

— Никога не бих могла да нараня друго човешко същество. — Тя беше слисана от спокойния начин, по който говореше Мерседес. Изпита страхопочитание пред нейната самоувереност. — Никога!

— Не би могла?! Не би ли могла наистина да убиеш онези мъже, които изнасилиха и убиха приятелките ти?

Другото момиче замълча.

— Не — каза тя накрая. — Съжалявам ги... Мразя ги... Ала трябва да се опитам да им простя. Не, не бих могла да ги убия... За нищо на света.

— Ти и аз сме различни — заключи Мерседес. — Аз виждам необходимост в това да се убива. А ти не. Заради тази проклетата дума *прошка*, отрудените хора в Испания са роби вече хиляда години. Едва сега осъзнаваме реалността. Потисниците заслужават единствено смърт. Трябва само да взема пушка и готово.

Продължиха да приготвят вечерята в мълчание. Матилд се чувстваше мъчително неспокойна след думите на Мерседес.

— Кога тръгваш? — попита тя.

— Скоро. След около месец, може би.

— Един месец!

Кончита влезе усмихната в кухнята.

— За какво си говорите вие двете от толкова време? Предполагам, не за вечерята. Размърдайте се или ще вечеряме чак в полунощ.

Душите им се бяха отворили една за друга с доверие и думите се лееха като потоп.

Те останаха дълго будни в леглото същата нощ и разговаряха в продължение на часове, докато умората не склопи очите им едва след първи петли.

Идеите и мечтите държаха будна Мерседес Едуард. Тя беше тази, която смущаваше Матилд и я караше да потреперва от болка и възторг. Това полумомиче-полужена беше като тигър пред невинна овчица. Хипнотизиращите ѝ черни очи, сладкото ѝ личице като на Жана д'Арк, пламенният ѝ глас — всичко това опияняваше Матилд.

В тази късна доба дори вярата ѝ се видя преходна. Един вид удобно бягство от света. Четири дълги години беше вярвала в призванието си, но сега, когато бе дошла в тази къща след пожара в манастира, вярата ѝ започна да се изпарява като спирт от недобре затворена бутилка.

Най-упоритият селски петел продължаваше да кукурига силно и уверено. След това всичко се смълча. Скоро нощта щеше да превали, а нито една от двете не беше заспала. Двете армии се прокрадваха в тъмнината и се подготвяха за битката. Матилд Николау, останала без подслон и почти превърнала се във вероотстъпница, лежеше в леглото на врага и се взираше в неясното си бъдеще.

— Трябва да спим — прошепна тя унило.

— Да — съгласи се Мерседес. — Ти заспивай. Имаш нужда от почивка. Горкичката!

Последното едва не разплака Матилд.

— А ти, няма ли да спиш? — попита тя с дрезгав глас.

— Не мога да спя. Така е, откакто започна войната. Просто лежа будна нощем и мисля. Кроя планове...

— Искаш ли да те прегърна? — поколеба се Матилд и се изчерви. — Понякога, в манастира, когато не можем да спим, ние се прегръщаме... като сестри...

Мерседес не отговори. Не можеше да прецени дали идеята ѝ допада. Послушницата, приела мълчанието ѝ за съгласие, се пресегна и нежно я прегърна.

Тя ѝ позволи да го стори, но не се отпусна съвсем, въпреки че положи глава на меките гърди на Матилд. Ръката на Матилд обви раменете ѝ.

— Сега ще заспиш — прошепна по-голямото момиче и докосна с устни косата на Мерседес. Силното и приятно чувство да държи в прегръдките си толкова красиво момиче едва не я задави. Изпита нежност. Погали с другата си ръка тази на Мерседес — учудващо нежно и леко докосване за едно толкова непохватно същество.

Мерседес се отпусна бавно и затвори очи. Почти веднага сънят обхвана съзнанието ѝ в копринено меките си мрежи. Точно преди да потъне в селенията му, тя усети устните на Матилд да докосват лицето ѝ.

Севиля, Испания

Докато траеше войната, домът на Жерард и Мариса Масагер щеше да бъде тук, в Севиля. Не можеше да се върнат в Каталония, където земите и имението на фамилия Масагер бяха временно конфискувани от правителството.

Те се бяха настанили в прекрасната къща на един известен интелектуалец републиканец, който в момента очакваше смъртната си присъда.

По време на войната всеки испанец с чист произход, който можеше да упражни влиянието си върху италианското правителство и да измоли помощ за страната, щеше да бъде възнаграден със злато, колкото самият той тежеше. Връзките на Жерард Масагер с италианското висше командване го превърнаха във важна фигура за националистическата кауза.

Както Жерард беше казал веднъж на Мерседес Едуард — нищо друго не може да осигури победата в една война по толкова сигурен начин, колкото парите.

Но Франко все още не разполагаше с достатъчно средства. Десетки хиляди италиански и германски „доброволци“ от елитните, отлично обучени войски се вливаха в редовете на собствената му армия. Непрекъснато пристигаше и военно оборудване. Ала за всичко това трябваше да се плаща. Накрая, след като си поблъскаха главите, намериха оригинално решение на проблема.

Създадоха италиано-испанската инвестиционна компания САФНИ, която трябваше да се разплаща за цялата чуждестранна помощ. Това беше деликатен бизнес. Машиностроенето разчиташе на определени ключови фигури. Като Жерард Масагер, който получи един от най-просторните кабинети и една от най-люксовите лимузини.

Той имаше участие и в ХИСМА — нацисткия вариант на САФНИ.

Общият оборот на компаниите надхвърляше двеста милиона долара. Дори и малка част от тази огромна сума пари до края на войната щеше да означава състояние. Жерард очакваше това да се отрази чувствително и на собственото му благосъстояние.

Той си оставаше чаровен мъж, който не криеше, че води охолен живот. Макар че би се възпротивил на идеята да бъде сметнат за денди, честите му пътувания до Рим и Берлин му позволяваха да попълва редовно и без това богатия си гардероб с най-различни изискани костюми и мъжки аксесоари, които не можеха да бъдат закупени в Испания. А срещите му с Хитлер и Мусолини му бяха създали авторитет и престиж, които означаваха много както сред управляващите, така и в бизнеса, и в светските среди.

Изискан, преуспял и ползващ се с невероятно влияние, Жерард Масагер се наслаждаваше на своята война.

Сан Люк, Каталония, Испания

Два дни по-късно, докато обядваха, Мерседес пусна бомбата.

— Ще се запиша доброволка — съобщи тя на Франсес и Кончита. — Отивам в армията.

— Не, Мерсе, скъпа, не! — Матилд видя как лицето на Кончита пребледня и се сгърчи от болка. — Не можеш да сториш това!

— Трябва — заяви тя твърдо. — Не мога да стоя настрана, докато Испания се опитва да излезе от хаоса!

— Ти не можеш да помогнеш на Испания — изрече Кончита умолително и докосна ръката на дъщеря си. — Какво ще правиш в армията? Ще помагаш да арестуват и разстрелват невинни бащи на семейства?

— Трябва, мамо! В Палафрюгел вече се стичат стотици млади хора. Републиката трябва да бъде защитена...

— Но не и от момичета на осемнадесет!

— Аз вече съм достатъчно голяма — произнесе тихо Мерседес и стисна ръката на майка си. — Трябва да отида там, където ме води чувството ми за дълг.

— Франсес! — обърна се Кончита отчаяно към мъжа си. — Поговори й, за бога!

Франсес вдигна поглед от чинията си. Кобалтовосините му очи не бяха загубили напрегнатия си взор, макар набръчканото му лице да беше уморено, а косата и брадата му — почти изцяло побелели.

— Да, ти вече си голяма — рече той с дрезгав глас. — Никой не може да те спре да постъпиш както смяташ за добре. Но си още съвсем млада. Тук също ще имат нужда от теб. Отложи заминаването си поне с шест месеца, момиче.

— Но защо да отлагам? — възкликна Мерседес. Страните й пламнаха под тена, който беше придобила.

— Защото така ще можеш да помогнеш повече, отколкото с едно прибързано заминаване. — Ковачът разтвиваше болния си крак, докато говореше. Напоследък едва го влачеше и разчиташе предимно на патериците си. — Всички трябва да направим някакви жертви, разбира се. Аз самият още не съм решил какъв да бъде моят принос. — Той млъкна. — Братята руснаци ще ни изпратят танкове и бронирани коли. Ще трябва хора, които разбират от машини. Решил съм да се запиша в армията. Дори съм направил постъпки. Ще помогна при формирането на моторизиран отряд. Вече ми предложиха офицерски чин, стига да се реша.

— Татко! Но това е чудесно! Ще се бием редом! — Тя се обърна сияеща към майка си. — Знаеше ли за това, мамо?

Кончита кимна мълчаливо.

— Не съм решил още дали да приема — рече Франсес замислено. — Възрастта ми, сакатият ми крак...

— Но те имат нужда от теб!

— Те се хващат и за сламка — произнесе той с равен глас. — Един петдесетгодишен сакат мъж ще им бъде повече в тежест, колкото и да са в нужда и колкото и да са силни убежденията му. — Пронизващите му очи се спряха на Мерседес. — Точно като в случая с теб, Мерсе. И ти трябва добре да прецениш дали едно осемнадесетгодишно момиче може наистина да помогне на армията. Или просто ще добави нов проблем и ще увеличи опасността за мъжете, които трябва да се бият.

Мерседес поклати отривисто глава.

— Не е толкова сложно, татко. Те имат нужда от нас, независимо от онова, което можем да им предложим. Щом Испания ни вика, наш дълг е да се отзовем.

— Ти си виновен — обърна се Кончита горчиво към съпруга си. — Всичките тези години ѝ пълнеше главата с идеологията си. Бери сега плодовете! Виж какво постигна! О, Мерсе, Мерсе... — Очите на Кончита блестяха в сълзи. — Не мога да изгубя и двама ви.

— Отложи вземането на решение, скъпа — рече нежно Франсес на дъщеря си. Когато се опитваше да ѝ заговори нежно, дрезгавият му глас звучеше като грак. — Поне докато реша какво да правя аз. Ако се наложи аз да замина, ще трябва да останеш с майка си, поне за известно време. Тя не може да остане сама, не и в тези времена.

Лицето на Мерседес почервения още повече, после пребледня. Дългите ѝ мигли скриха погледа ѝ.

— Но ако реша да остана — продължи Франсес, — можеш да вървиш където пожелаеш.

Същата нощ, докато лежаха заедно в тъмното, Мерседес попита Матилд:

— А ти какво ще кажеш? Не смяташ ли, че трябва да замина? О, забравих, ти си от другата страна.

— Не съм на ничия страна — рече твърдо Матилд. — И смятам... смятам, че си много благородна. Но майка ти... Сърцето ми се късаше, когато гледах лицето ѝ, докато ти говореше.

— Да не би да мислиш, че моето не се късаше? — ядоса се Мерседес. — Но не мога да се спра. Чувам барабани в главата си, сякаш палките удрят по мен. *Трябва* да отида. Не мога да пренебрегна призива. — Гласът ѝ трепереше. — Нима не си спомняш как през 1931 година народът спонтанно грабна оръжието, за да защити републиката? О, колко героично! Същото става и сега, Матилд. Десетки хиляди се стичат към бойното поле с една-единствена цел. Да спечелят битката.

Матилд се протегна плахо и докосна Мерседес по косата. Понякога се чувстваше много по-голяма от момичето на осемнадесет, което така пламенно говореше за война и убийства. И въпреки това изпитваше благоговение и вълнение, когато беше близо до Мерседес. Това беше непознато усещане, което Матилд никога не беше изпитвала, нито край солените води на Сиджис, нито в тишината на манастирските покои. През изминалите дни тя се беше молила за

Мерседес с гореща страст. Молила се бе и за Кончита, която я бе приютила, та дори и за мрачния Франсес, ала най-вече за Мерседес.

— Те имат нужда от теб. Помисли върху думите на баща си.

— Да ти кажа ли една тайна? — попита Мерседес и се взря в Матилд в тъмното. Матилд кимна. — Той не ми е баща.

Късата коса на Матилд прошумоля по възглавницата, когато извърна рязко глава.

— Наистина ли?

— Не съм казвала на никого — продължи Мерседес и гласът ѝ премина в шепот. — Той ме отгледа. Даде ми името си. Но истинският ми баща е...

— Кой? — попита Матилд, останала без дъх.

Мерседес се засмя тихо.

— Няма да ми повярваш.

— Напротив! И никога няма да кажа на когото и да било, дори да ме измъчват до смърт.

— Ами, моят баща е... Жерард Масагер.

— *Жерард Масагер?! —* Матилд беше толкова слисана, че неволно повиши глас.

— Шшт! Ще събудиш всички. Той и майка ми сигурно са имали любовна връзка. Ала той я е изоставил, защото е била бедна и със скромно потекло. Вече е била бременна с мен, когато се е омъжила за Франсес.

— Той е толкова красив — прошепна Матилд и в съзнанието ѝ се появи прекрасно видение. — Виждала съм го често. Да, мъжествен и красив. Прилича на пантера.

— Да — съгласи се Мерседес сериозно, — красив е. Но е враг на народа.

— Приличаш на него. Разбира се, че на него приличаш! О, сега съзирам приликата съвсем ясно. Имате едни и същи очи, една и съща уста... Ето откъде си наследила красотата си!

— Не викай — смъмри я Мерседес.

Гласът на Матилд се бе извисил до писък.

— Но това ми звучи като приказка!

— Той има син. Алфонсо. На седем години е. И е мой полубрат. Вероятно никога няма да узнае, че има полусестра. Не е ли това ирония на съдбата?

— Нещо повече от ирония! Толкова е символично. Виждала ли си онази картина на Гоя? Двама души край една река стоят настръхнали един срещу друг, вдигнали тояги в смъртоносна битка? Ето това е Испания. Това сте ти и твоят баща!

— Често пъти съм си мислела какво ли ще стане, ако се изпречим един срещу друг на бойното поле.

Матилд я слушаше запленена като малко дете, на което разказват приказка.

— Е, какво ще направиш? — попита тя, затаила дъх.

— Зависи кой ще е в по-добра позиция — отвърна Мерседес. — Ако е Масагер, той ще ме застреля.

— О, не! — Матилд набожно се прекръсти.

— О, да, да. А ако аз съм в по-добра позиция, аз ще го застрелям.

— Да застреляш собствения си баща?!

— Е, поне ще се опитам.

— Света Богородице! О, Мерсе! Благодаря ти, че сподели това с мен, но... — Тя замълча и стисна едната ръка на Мерседес, приближи я към устните си и плахо я целуна. Оказаното доверие я изпълваше с признателност. Тя беше единствената, на която Мерседес беше казала! Така и не схвана тъгата на Мерседес. Цялата ѝ досегашна самота. Опиваше се от дареното ѝ доверие. То ѝ се струваше безценно съкровище, нещо различно и прекрасно. — Никога няма да го забравя — промълви тя. — И никога няма да издам тайната ти.

— Това не е важно. Онова, което е важно — рече Мерседес, — е, че сега е дошъл моментът да се действа. А не безплодно да се терзае човек. Защо баща ми не може да го разбере? Утре може да е късно. — Пръстите ѝ се вплетоха трескаво в тези на Матилд и тя се задъха: — Да ги послушам ли? Да ги оставя ли да ме разколебаят? Не трябва ли просто да тръгна, може би още тази вечер, като им оставя бележка, която ще открият едва на сутринта?

— Не — отвърна Матилд с разтреперан глас, — не тръгвай! Не и тази вечер. Остани още малко.

— Чувствам, че ако не тръгна скоро, ще се пръсна. Ще експлодирам.

— Имаш треска. — Матилд погали челото ѝ. То беше сухо, но не и горещо. Тя видя блясъка в очите на Мерседес в тъмното и почувства как този тъмен взор среща нейния. В емоционален изблик тя започна

да говори неспирно и да увещава. — Трябва да размислиш, както каза и баща ти, кое е най-доброто, искам да кажа, кое е най-доброто за каузата. Да, може да заминеш, но дали това е правилно! Господи, кой би могъл да каже? Ами ако те заловят? Какво ще ти сторят онези маври? Самата мисъл е непоносима, а пък...

— Глупости! — прекъсна словоизлиянията ѝ Мерседес. — Готова съм да умра още утре, ако това ще помогне на републиката да се закрепори дори само за един ден.

— Но нали това няма да помогне особено? — Пръстите на Матилд галеха ръката на Мерседес, която продължаваше да я стиска. — Ако се опитат да те наранят или ако те убият, и аз ще... и аз ще... — Тя се засмя печално. — ... и аз ще умра.

— Май не съм аз тази, която има треска. Не бива да го преживяваш толкова много, Матилд.

— Не мога да се спра. Не мога. Ти си прекрасна. Обожавам те! Мерседес не можа да се сдържи и се разсмя.

— *Hostia*.^[3] Да не би да те превръщаме в анархистка?

— О, обожавам те — прошепна Матилд.

Внезапно грабна Мерседес в прегръдките си и покри лицето ѝ с целувки. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите.

Мерседес не посмя да се възпротиви, защото знаеше, че ако се опита да се отдръпне, ще я нарани. Позволи ѝ да целува страните, клепачите и слепоочията ѝ. Опита се деликатно да се отдръпне.

— Не ме отблъсквай! — прошепна Матилд.

— Ами ти просто...

— Да, да — проплака Матилд. — Аз съм проста и дебела. Външният ми вид те отблъсква.

— Не ме отблъскваш — успокои я нежно Мерседес.

— Напротив! Очите ми са сини като на прасе. Косата ми е отрязана...

— Много си напрегната — рече Мерседес и докосна лицето ѝ в тъмното. — Говорихме прекалено дълго. Хайде, успокой се и да заспиваме.

— Позволи ми да те целуна за лека нощ. Моля те!

Мерседес ѝ позволи да я прегърне отново и усети топлиите ѝ устни да търсят нейните. Докосването на Матилд беше нежно, като пърхане на пеперуда.

— О, господи...

Устните им се докоснаха. Мерседес усети как в нея се разлива сладка, тревожна топлина. Матилд изобщо не ѝ се струваше дебела и непохватна. Влажните ѝ устни бяха като цветове, което трепкаше точно преди да разцъфне. Ръцете, които я обгръщаха, я докосваха с неизразима любов. Тя закопня да се потопи в мекотата ѝ, да позволи на Матилд да я погълне, ала извърна лице. Сърцето ѝ туптеше тревожно.

— Просто остани в прегръдките ми — прошепна Матилд. — Заспивай.

Мерседес се понесе над топъл океан. Скоро мракът я обгърна.

Матилд се събуди много преди Мерседес на следващата сутрин. Тя се подпря на лакът и се загледа в нея. Лицето на Мерседес беше изгубило насън всички признаци на напрежение около очите и устата, които личаха толкова ясно, когато беше будна. Сега беше ведра като дете, а лицето ѝ бе като на ангел. Устните ѝ бяха красиво и ясно очертани, а клепачите и ноздрите ѝ — съвършено оформени. Лицето ѝ приличаше в изпълнения с обожание поглед на Матилд на лице на мадона.

— Толкова си красива — прошепна тя и дари Мерседес с целувка по устните, лека като перце. — Толкова красива, безценна моя...

През лицето на Мерседес премина властно изражение и тя се пробуди, повдигайки клепачи. Очите им се срещнаха. За момент нито едната от двете не проговори.

— Обичам те — промълви Матилд.

Мерседес се усмихна със странна усмивка, която Матилд виждаше за пръв път. Протегна се и я погали по лицето.

— Наистина ли?

— Да — прошепна Матилд.

— Ти си първият човек, който някога ми е казвал, че ме обича. Ще си спомням това. Винаги!

В продължение на две седмици лятото царуваше в Сан Люк.

Франсес Едуард беше повикан в Херона от армията и бе помолен да се присъедини към дивизията с бронирани коли, като негова задача щеше да бъде да осигурява доставките и провизиите, които се надяваха, че скоро ще започнат да пристигат от Москва. Предложиха

му чин майор. Заради инвалидността си, той вероятно никога нямаше да участва в истински бойни действия, но щеше да играе важна роля в подготовката на битките. Той се съгласи.

Два дни по-късно напусна дома си и се премести в казармата в Херона. Оттук нататък щяха да го виждат само през съботите и неделите. Кончита не направи никакъв опит да го разубеди. Но след заминаването му стана мълчалива и тъжна.

Матилд направи малък олтар в спалнята на Мерседес. Закачи дървен кръст на стената над малката масичка, на която постави Библия и броеница. Тук щеше да коленичи и да се моли за всички тях, както беше правила и в манастира.

Мерседес понякога се подиграваше на нейната набожност, но през повечето време не я безпокоеше, докато се молеше.

Войната беше в разгара си. В южната част на страната армията на Франко достигна Севиля и започна бавния си и труден преход към Мадрид. Мерида, а после и Бадахос паднаха. Така започна победният марш към столицата по течението на река Тахо, през полета и селца.

Битките приличаха по-скоро на престрелки в сравнение с онова, което щеше да се случи в Европа през 1939 година, но въздействието на дребните победи се подсилваше от слуховете за кланетата, които ги съпътстваха. Разделената бунтовническа армия, двадесетте хиляди маври и чуждестранните легионери съзнателно всяваха ужас. След всяка битка задължително следваше избиване на ранените или пленени врагове. Всяко превзето село се превръщаше в арена на плякосване и репресии. Тук е бил убит земевладелец? А тук свещеник? Веднага следваше отмъщение. Офицерите тутакси откъсваха десните ръкави на ризите на всички мъже от селището, в което навлизаше войската. Ако по рамото имаше следи от приклада на пушка, веднага биваше издавана смъртна присъда, независимо дали ставаше дума за възрастен мъж или за момче.

Останаха сами, трите жени в Сан Люк четяха в републиканските вестници как понякога изгарят телата с газ, точно както Франсес им беше казал, или често ги захвърлят край пътя, където лятното слънце скоро ги превръщаше в ужасна леш.

Масовите убийства зачестиха. Екзекуциите на мъже в активна възраст бяха съпътствани от убийства на всеки, нарочен за интелектуалец или левичар от въстаниците. Учители, лекари, хора на

изкуството, членове на местната управа — всички биваха включвани в „чистките“. Немаше значение нито побелялата коса, нито високото обществено положение, нито невинността.

Мерседес, принудена да промени плановете си, остана с майка си в Сан Люк, ала не се побираше в кожата си от яд. Упражняваше се в шофиране на колите и камионите на анархистите в Палафрюгел и изпълняваше повечето поръчки, които ѝ възлагаха.

Приятелството ѝ с Матилд се задълбочаваше и прерастваше в нещо повече от обикновена дружба. Въпреки това тя не направи нищо, за да спре този процес. Нощем те се прегръщаха на тясното легло, притиснали тела. Понякога Мерседес позволяваше на Матилд да я целува и гали, което събуждаше в нея приятни усещания. Много рядко отвърщаше на милувките ѝ. Понякога лежаха и си говореха шепнешком чак до сутринта.

Поривът на Мерседес да се включи във военните действия беше като пламък, който я изгаряше отвътре. Матилд, която беше нещо средно между нейна приятелка и любовница, виждаше копнежа, който я изгаря, и се молеше тази лудост, тъй като за нея това си беше чиста лудост, да премине.

При всеки удобен случай предлагаше на Мерседес своята утеха. И тя се беше озовала като в капан в къщата над ковачницата, не само заради страстната си преданост към Мерседес, но и защото Сиджис — прекрасното ѝ родно градче на брега на морето, се бе превърнало в крепост на анархизма и лобно място за хиляди мъже и жени, които бяха „прочиствани“ от войските, изпратени от Барселона.

Семейството ѝ беше разпространило слуха, че е била убита по време на опожаряването на манастира, за да се защитят, и когато тя им изпрати писмо, не ѝ отговориха. Може би предпочитаха да я смятат за мъртва.

Макар Мерседес да отказваше да повярва, Кончита настояваше, че животът на послушницата съвсем не е в пълна безопасност. Матилд копнееше да излезе и да се поразходи навън, но Кончита не искаше и да чуе за това. Беше ѝ заповядала да стои в къщата над ковачницата денонощно.

От време на време клаустрофобично чувство обземаше Матилд.

— Понякога се плаша — каза тя една нощ на Мерседес, — че ще се разкрещя като умопобъркана.

— Но какво искаш, тук си в безопасност.

Матилд ѝ отпрати отчаян поглед.

— Не мога да се върна в Сиджис. Не мога да отида никъде! Какво ще стане с мен? Какво ще произлезе най-накрая?

— Ние ще се погрижим за теб — рече Мерседес и я погали по ръката. — Ще ти намерим някое безопасно местенце, където да отидеш.

Матилд се вкопчи в нея. Мерседес я усещаше как трепери.

— Къде?

— Някъде, където няма битки. Успокой се, скъпа.

— Няма такова място, където да няма битки — изплака Матилд. — Навсякъде се лее кръв и се шири насилие. О, Мерсе, толкова се боя от бъдещето!

— Можеш да дойдеш с мен.

— Къде?

— На война. Ще си от другата страна, разбира се, но можеш да работиш като медицинска сестра. Няма да е напълно безопасно, не и докато над главите ни свистят куршуми. Но ще сме заедно.

Матилд я гледаше с отворена уста.

— Ще ме вземеш ли с теб?

— Разбира се, че ще те взема.

Матилд тутакси преглътна сълзите си и се зае да обмисли неочакваното предложение.

Беше настъпил онзи момент в разгара на лятото, когато слънцето нанасяше финалните мазки върху платното на своя шедьовър. Сеното вече беше прибрано. Всичко беше узряло, пътищата тънеха в прах, а повърхността на морето не трепваше. Силната горещина и ослепителната светлина нажежаваха пейзажа. Беше почти невъзможно да се стои нито на открито в такова време, нито на закрито. Задухата беше непоносима. Матилд отново беше обзета от пристъп на клаустрофобия. Мерседес искрено ѝ съчувстваше.

— Ако не си поеме глътка чист въздух — каза тя на майка си, — ще полудее в тази къща.

Двете девойки решиха да излязат на разходка в околностите на селото през почивните дни. Сложиха си широкополи сламени шапки на главите и взеха в ръце плетени кошници за прикритие. Мерседес

беше с голи ръце, но Матилд бе облякла блуза с дълги ръкави, за да скрие бялата си кожа.

— Ами ако срещнете някого? — тревожеше се Кончита. — Знаеш колко бързо се разнасят тук клюките.

— Кой толкова ще ни види — успокои я Мерседес. — А и да ни види, тя е наша братовчедка. Кой го е грижа в крайна сметка? Обещавам да внимавам, мамо.

Напуснаха селото в най-мъртвото време, точно след обяда, когато напечените от слънцето улици бяха пусти, и поеха по междуселския път, които минаваше покрай ферми и дъбови горички.

Отстрани пътят беше обрасъл с къпинаци и смокинови дървета. Плодовете им бяха узрели и бяха толкова много, сякаш рогът на изобилието беше изсипал цялата си сладост тук. Матилд беше ненаситна. Тя току береше плодове и ги поглъщаше за секунди с огромно удоволствие.

— Можеш да ядеш къпини и смокини, докато ти прилошее — каза тя щастливо.

— Или докато те хване разстройство, зависи кое ще дойде първо — отвърна Мерседес.

Кошниците им натежаваха с всяка измината крачка. По пътя не срещнаха никого. Матилд излизаше навън за пръв път след пожара в манастира. Косата ѝ беше попораснала, макар все още да беше много къса и, както казваше Кончита, да я правеше да изглежда досущ като монахиня. Ала тя се наслаждаваше екзалтирано на въздуха и слънцето. Мерседес забеляза сълзи на радост в очите ѝ.

Беше адски горещо. В далечината селяни косяха изостанала трева и я струпваха на големи златисти купи. Тук-там се виждаха кон или магаре, впрегнати пред някоя каруца, които чакаха търпеливо и мърдаха уши. В далечината се разнесе изстрел. Навярно беше самотен ловец. Екотът не успя да накара цикадите да спрат своите песни.

Пътят минаваше през двора на малка ферма. Под едно от дърветата имаше кладенец. Бяха ожаднели от горещината и сладките смокини. Издърпаха ведрото и загребах с шепи студената вода.

— Каква благодат, нали? — извика им възрастна жена от един прозорец. — В такова време водата струва повече от сребро.

— Да, така е, госпожо — извика в отговор Мерседес и се задъха. Студената вода я преряза.

Повървяха още около километър и усетиха, че нямат сили да продължат нататък. Свърнаха встрани от пътя и навлязоха в дъбовата горичка. Откриха едно сенчесто хълмче и се отпуснаха на земята.

Повечето цветя вече бяха прецъфтели, но Матилд беше успяла да направи букет от метличини, тинтява и розови диланки. Тя разпръсна цветята в полата си и започна да ги сплита във венец, заедно с няколкото стръка узряло жито и вейки от шипка.

Мерседес лежеше по гръб и я наблюдаваше унесено.

— Какво правиш?

— Правя ти корона.

— Имаш сили за игри? Господи, каква горещина! — Тя затвори очи и започна да се унася, когато Матилд се наведе над нея и се опита да я увенчае с творението си. Венецът се разпадна почти веднага и по черната коса на по-младото момиче се разпиляха цветя и жито.

— Престани! Нахалница такава — измърмори Мерседес раздражено и отмахна цветята от главата си. — Бях почти заспала!

Матилд ѝ се усмихна. От очите ѝ струеше любов.

— Моята малка лоша кралица. Ще отида с теб и на края на света.

— Може и така да стане. — Тя погледна сериозно Матилд. — Нищо чудно да приближава краят на света.

— Ти си моят свят.

Кожата на Мерседес беше почервеняла от горещината и усилието да върви. Матилд се наведе и целуна червените ѝ устни. После положи нежно ръка на гърдите ѝ.

— Прекалено е топло за ласки — прогони я Мерседес раздражено и извърна лице. Сложи ръце под главата си и затвори очи.

Матилд погали меките косъмчета под мишницата на Мерседес с устни. Животинският мирис беше опияняващ. Потри нос и опита кисело-сладкия вкус на потта на Мерседес.

— Престани — възпротиви Мерседес изтощено и се извъртя. — Воня.

— Миришеш на роза.

— Мириша на потна кобила.

— Прекрасно е. — Устните на Матилд трепереха. Тя прокара език по ухаещата на мускус кожа. — Като наркотик е... Като опиум... Като старо биле...

Опиянена като пчела в цъфнала овощна градина от наситеното ухание на кожата на Мерседес, тя отметна глава. Усети леко замайване.
— Влюбена съм в теб — прошепна тя страстно. — Луда съм по теб!

Тя целуна Мерседес по шията и започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ.

Погледът на Мерседес се замъгли.

— Какво правиш?

— Любя те, скъпа моя. — Тя разтвори блузата ѝ с разтреперани пръсти и разголи малките стегнати гърди на Мерседес.

Мерседес изпита паника за момент.

— Не тук!

— Няма кой да ни види.

— Ще ме изядеш като смокиня ли?

— Точно така, като смокиня — прошепна Матилд.

Мерседес усети устните на Матилд на гърдите си, топлият ѝ език, който галеше зърната ѝ. Придърпа главата на Матилд с ръце. Усещането да бъде галена и любена по този начин я опияняваше. Пламенността на Матилд беше като вино през лятото.

Мерседес беше по-невинна, отколкото може би Матилд осъзнаваше. Тя приемаше любовта на Матилд със сваян. Ласките ѝ я караха в началото да изгаря от срам и да закрива лицето си с ръце. Ала после идваше удоволствието, но не като изненада, а като отдавна забравен приятел.

Тя се разтапяше безмълвно и позволяваше на Матилд да притежава тялото ѝ напълно. Сякаш нямаше сили да спре онова, което се случваше. Нямаше грях, нямаше позволени и непозволени неща. Макар по-късно да се чувстваше омърсена и паднала ниско, плодът беше узрял и бе обърнал своята алена, изпълнена с малки семчици вътрешност към слънцето. Тя усети устните на другата жена между бедрата си да опитват тайно плътта, която никой друг не бе докосвал.

Затвори очи и се предаде на топлото удоволствие. То нарасна, разцъфтя и се разпукна. Изпълни я със сладост и топлина, докато не се разтвори като цвете, и тялото на Мерседес се изви от удоволствие.

Слънцето продължаваше да припича неумолимо, а Мерседес стенеше в екстаз под дърветата сред миналогодишната дъбова шума.

Севиля, Испания

Жерард Масагер се завръщаше от поредното си пътуване до Рим с обещанието Италия да оказва и по-нататък помощ на Франко. Той се срещна лично с генералисимуса в Бургос, придружаван от съпругата си Мариса и сина си Алфонсо, и му докладва резултатите от визитата си.

— Едно нещо не можем да отречем на Мусолини — каза той на Мариса след аудиенцията, — и това е обаянието му. Лицето на Франко ми напомня посмъртна гипсова маска.

— Трябва да се опиташ да говориш от време на време с жена му — каза сухо Мариса и докосна медала, с който Франко бе закичил гърдите на съпруга ѝ.

Отиваха на опера.

На тридесет и седем години Жерард Масагер беше в разцвета на силите си. Погледът му под натежалите клепачи бе изключително властен, а лицето му — сатанински красиво. Вечерният му костюм беше идеално ушит. Носеше диамантена игла, която блестеше ярко на приглушената светлина. Личеше колко богат и властен е станал. Особеното му излъчване осезателно се усещаше около него. Жените, по-специално, го разпознаваха безпогрешно. Ала както сред жените, така и в бизнес средите — по правило мъжки свят, успехът му вече беше започнал да се превръща в легенда.

Жерард се наслаждаваше на пурата си през антракта. Нямаше по-голямо удоволствие от това да притежаваш и да упражняваш власт. Неговата дума вече имаше държавническа тежест, тя можеше да означава живот или смърт. Той бе влязъл в тайна договореност и бе сред малцината избрани, които щяха да държат юздите, когато теренът бъдеше разчистен. Прекрасно усещане! Неговият син, Алфонсо, щеше да наследи не само богатство, но и престиж. Той щеше да наследи Испания.

Жерард Масагер често си спомняше дъщеря си — онова изящно създание с неподправена хубост и естественост. Болезнено искаше да я види вече пораснала. Единствено мисълта за нея го изпълваше със странен копнеж, който нито съпругата му, нито която и да било от любовниците му, можеха да пробудят у него.

Дали, както го бе убеждавала някога, бе грабнала оръжие, за да защитава републиката? Как изглеждаше? Дали сега, когато беше пораснала, бе станала още по-красива и по-изкушаваща?

Мисълта, че някой заблуден мавърски куршум би могъл да я улучи го хвърляше в паника. Какво би могъл да направи, за да я предпази? Нищо. Тя бе извън властта му. Той си припомняше съвършената форма на малките ѝ гърди и усещането, когато езикът ѝ се плъзна към неговия.

Щеше да я види отново. Да, щеше. Когато Каталония падне, тя ще бъде негова, този път завинаги. В такава посока течаха мислите му, но той искрено се боеше за нея. Опожаряването на манастира на Сан Люк и жестокостите, които се бяха случили през онзи ден, бяха на първите страници на вестниците, подкрепящи националистическата идея. Самата доня Кармен, съпруга на Франко и ревностна католичка, беше шокирана и нареди в Бургос да бъде изпълнена *Missa Solemnis*^[4] за душите на мъченически убитите каталонски монахини.

Разбира се, жестокости ставаха всекидневно и от двете страни на барикадите и всяка ексцесия биваше използвана за пропаганда от противниковата страна. Победителят щеше да отсъди събитията накрая.

Жерард Масагер чудесно знаеше кой щеше да бъде той. Знаеше още и че най-накрая щяха да бъдат разчистени сметките със селцето Сан Люк.

Сан Люк, Каталония, Испания

Нощен свят.

Таен свят.

Свят в света, който Матилд никога не бе дръзвала да назове открито дори и пред самата себе си. Нощите в манастира бяха кратки и непрогледни и онова, което се случваше през тях, бе завинаги погребвано с първите молитви при изгрев-слънце. Никой никога не говореше за нещата, които се случваха в отсъствието на светлината. За утехата, която си даряваха, когато в душите им върлуваха бури.

Тази любов, ако това изобщо беше любов, никога не беше изповядвана пред свещеник или споделяна по друг повод. Тези срещи

не бяха между монахини, а между жени. Между тела. Те не трябваше да бъдат признавани. Те не трябваше да бъдат опрощавани.

Но любовта на Матилд към Мерседес не започваше в тъмнината и не завършваше с раждането на новия ден. Нощният свят се бе превърнал в дневен и тя бе принудена да види себе си и да признае онова, което представляваше. Тялото на Мерседес беше слабо и стройно, а кожата ѝ — като коприна. Костите ѝ бяха фини, а мускулите, които ги покриваха, стегнати и еластични. Тя беше същинско чудо на природата. Ухаеше толкова прекрасно както в дните, когато монахините дестилираха масло от лавандула или есенция от рози. Имаше вкус на девственост, а девствеността вече беше започнала да напуска тялото на Матилд Николау. На щастие, което също не ѝ бе писано да изпита. На сол и сапун. На младежка кожа. И най-вече, на невинност. Именно невинността ѝ я бе покорила.

Тя знаеше, че Мерседес не спира да мисли за войната. Знаеше, че нейната собствена любов не е достатъчно силна да я задържи в Сан Люк и че един ден момичето щеше да замине и тя да остане сама. Беше си измислила дори молитва, когато този миг настъпи. „Господи, моля те, не позволявай тя да страда. Не позволявай да я убият. Ако животът ѝ е заложен на карта, вземи моя вместо нейния. Ако трябва да изтърпи болка, нека аз я изтърпя вместо нея.“

Тя изричаше тези думи всеки път, когато се молеше.

Любеха се отново и отново през последвалите седмици без умора или досада. Но не говореха за това. Млъкваха и Мерседес се отпускате в прегръдките на съня като мъртъв моряк, хвърлен в дълбините на морето.

— Ще имаш толкова много мъже в живота си — каза ѝ Матилд една прекрасна утрин. — Толкова много мъже ще те обичат, че накрая това няма да означава нищо за теб.

— Винаги ще означава нещо за мен — отвърна Мерседес с неочакван плам. — Ти си първият човек, който ме е обичал някога. Не искам мъже. Мразя ги. *Мразя ги!* Искам само теб.

Ръцете и устните на Матилд бяха ненаситни, търсеха и вземаха. Желанието бързо се разгаряше у Мерседес.

Те замислиха още една екскурзия, този път до руините на манастира.

Манастирът представляваше жалка гледка и Матилд заплака, когато видя какво са сторили с прекрасната старинна сграда. Вътрешността ѝ беше напълно унищожена. По-голямата част от пода и покрива липсваше. Острият връх на кулата на малкия параклис, посветен на Богородица, където майка Жозепа се бе крила през 1909 година, също го нямаше. Всички прозорци бяха счупени, а подовете бяха покрити с обгорели останки от мебели и книги. Единствено големите порти от ковано желязо, които Франсес беше изработил преди тридесет години, бяха останали невредими. Мерседес се почувства по странен начин, когато ги видя.

— Баща ми ги е правил — каза тя тихо.

Матилд се загледа в изкусно извитите жезла със зачервени от плач очи.

— Един анархист е направил това за църквата?

— И го е направил безплатно при това. Защо не? Църквата винаги е получавала най-доброто. По време на *Semana Trágica*, той също се е опитал да опожари това място. Но войници от *guardia* са го простреляли и той се е озовал в лечебницата, ето тук. Майка Жозепа, която тогава е била игуменка, му е спасила живота. Сега пък ти се укриваш в къщата му. — Тя протегна ръка и прокара пръсти по змиеподобните метални орнаменти на портата. — Като тези змии. Вплели са тела, независимо дали това се харесва някому, или не. Гърчещи се и вплитащи тела. Нанасящи удари и правещи любов. Понякога си мисля, че във всичко на този свят няма никаква логика.

Те се разходиха край стените, които бяха надраскани с анархистки и антицърковни лозунги. Някой беше изписал с огромни букви политически лозунги, които можеха да се видят чак от другия край на долината.

— Тук беше стаята ми, горе — каза Матилд и посочи малкия прозорец на последния етаж. — Имах навика да гледам изгрева рано всяка сутрин, точно след утринните молитви.

— Искаш ли да влезем вътре? — попита Мерседес.

Матилд поклати глава мълчаливо. Боеше се от онова, което можеше да види или почувства.

Мерседес надникна през разбития сводест прозорец в обгорялата вътрешна зала.

— Някога имах приятелка тук. Една монахиня, която ми преподаваше в училище. Името ѝ беше Каталина. Предполагам, че е погребана тук, ако не са изровили скелета ѝ.

Матилд потръпна.

— Господи, ужасно е!

— Гледката разстройва ли те?

— Как са могли така да поругаят един манастир... — Тя махна отчаяно с ръка. — Това не е политика, това е варварство.

— Е, манастирът никога повече няма да бъде въздигнат отново — каза решително Мерседес. — Не и ако народът спечели тази война. Може да бъде превърнат в обор или в музей на суеверието, както съм чувала, че са направили с подобни сгради в Русия. Но тук няма да звучат повече утринни молитви, нито вечерня.

— Сякаш мракобесието на Средновековието се завръща. Това ме ужасява.

— И враговете ни горят Божии обители, макар да се правят на добри католици. Хитлер гори синагоги. Мусолини държи папата в ръцете си. Ако Средновековието се завръща, то фашистите са виновни за това, а не червените.

Устните на Матилд отново затрепериха. Тя вдигна поглед към зейналите почернели дупки на прозорците.

— Чудя се къде са отишли всички. Всичките ми приятелки? Всички онези сестри...

— Би ли се върнала някой ден тук? — попита Мерседес с любопитство. — Да предположим, че утре Франко спечели и въздигне наново манастира, ще дадеш ли всички обети?

Матилд се загледа пред себе си с невиждащи светлосини очи.

— Не, предполагам, че не... — отвърна тя след малко. — Не и след всичко... което се случи. Но винаги съм обичала църквата. Толкова, колкото ти я мразиш.

— Не я мразя — засмя се Мерседес. Вечерният бриз развя черните ѝ къдрици. Тя ги отмахна от лицето си с тънките си покафенели от слънцето пръсти. — Но тя не може да ме въведе в заблуждение. Що за обети са това вашите? Бедност, смирение, целомъдрие? Първите два би трябвало да се наричат богатство и арогантност. А що се отнася до целомъдрието...

— По-голямата част от монахините и свещениците пазят обетите си свято — произнесе Матилд сериозно. — И то през целия си живот. — Мерседес я стрелна с леко яден блясък в очите. Матилд се изчерви. — Знаем какво си мислиш. Но не е така! Знаеш, че не е така.

— Нищо не знам — подсмихна се Мерседес.

— Тогава защо ме гледаш по този начин?

— Ами ти не си съвсем целомъдрена, сестра Матилд — изрече тя строго. — Явно си успяла да научиш някои много лоши неща тук.

— Не ставай гадна — обидено възкликна Матилд. — Ти и аз сме нещо различно от...

— От какво?

— От всичко, което ми се е случвало в манастира.

— Е, ти със сигурност си по-запозната от мен — подметна Мерседес. — Но без съмнение си имала добри учители.

— Не! Греша ли.

— Греша ли?

— Да, понякога се случват някои неща. Така е. Но ние бяхме само едни окаяни жени, които се опитваха да водят праведен живот. Не е никак лесно. И ако нещо се случваше, то това ставаше изключително рядко. Не е така, както ти си мислиш! Не е както... както при теб и мен!

— Добре, добре. — Мерседес продължаваше да я измерва с поглед. — Просто коментирах уменията ти.

Дълбоко наранена от подигравките и осъдителния тон на Мерседес, Матилд се извърна.

— Обичам те — промълви тя. — И ако досега не си го разбрала, значи си сляпа и безчувствена.

— Просто се чудя дали не ме превръщаш в *tortillera*^[5].

Жаргонната дума накара Матилд да се обърне рязко.

— Това е грозно, Мерсе! Аз не съм *tortillera*. Нито пък ти.

— Мислех, че именно това означава *tortillera* — произнесе невинно Мерседес. — Жена, която иска да прави любов с други жени. Която обича да докосва техните гърди и да ги целува на забранени места. Точно както ти ме целуваш.

Страните на Матилд се обагриха в алено. Тя погледна Мерседес.

— Явно обаче, че на теб ти харесва!

— Никога не съм казвала, че не ми харесва. — Очите на Мерседес бяха потъмнели. — Но не е ли всичко това малко извратено!

— Ти си тази, която каза, че мрази мъжете!

— Това не означава, че търся любовна връзка с жена.

— Тогава не трябва да ме докосваш друг път, щом така смяташ — каза Матилд и гласът ѝ потрепери, въпреки че се опитваше да говори спокойно. — Ще отида да спя на тавана.

— С бръмбарите, от които изпитваш ужас?

— Тогава ще си отида и никога повече няма да ме видиш.

— Но къде ще си намериш друга такава красива любовница? — попита Мерседес палаво. — С такива прекрасни гърди и бедра, както ми шепна миналата нощ?

— Защо се държиш така? — попита Матилд. — Жестоко е да ми се подиграваш заради любовта, която изпитвам към теб. Не мога да направя нищо. Ако трябва да бъдем честни, ти ме поквари, не аз теб!

Мерседес ококори очи, преструвайки се на изненадана.

— Нима?

— Никога преди не съм имала любовна връзка с друга жена! — избухна Матилд. — Никога не съм спала с някого всяка нощ, както с теб. Никога не съм обичала когото и да било!

— А мен обичаш ли? — попита Мерседес, наклонила глава на една страна.

— Знаеш, че те боготворя!

Мерседес я гледа в продължение на една дълга минута. После лицето ѝ придоби спокойно изражение. Тя протегна ръце към Матилд, която разплакана се спусна към нея.

— Спокойно — прошепна Мерседес, — само те дразнех.

— Толкова си жестока понякога — продума Матилд и гласът ѝ заглъхна в рамото на Мерседес. — Ние не сме лесбийки.

— Но доста добре ги имитираме — отвърна Мерседес и се усмихна по странен начин, който Матилд не видя. — Би ли предпочела мъжки пенис, ако ти се предложи?

— Не!

— Аз също.

— Ще се влюбиш в някого — подсмъркна Матилд. — Ти не ме обичаш истински. Един ден ще срещнеш подходящия мъж. И тогава ще ме забравиш завинаги.

— Той ще знае ли всички онези забранени неща, които ти можеш да правиш?

— Би могла да го научиш — отвърна Матилд. — Ще му кажеш, че ги знаеш от една монахиня.

Мерседес погали Матилд по бузата.

— Не исках да те разстройвам. Толкова съм объркана. Толкова много искам да направя нещо за Испания...

— Знам.

— И може би малко ревнувах.

Матилд вдигна чипоносото си лице към нея.

— От какво?

— От това бунище — отвърна Мерседес и кимна с глава към разрушения манастир.

Матилд се загледа нататък, после се засмя.

— Говориш смешни неща.

Слънцето в далечината се снишаваше над морето. Около тях се плъзгаха издължени пурпурни сенки. Матилд си помисли, че Мерседес никога не е изглеждала толкова красива, както сега на златистата светлина.

— Обичам те — прошепна тя. — Може би съм *tortillera*, но ти не си. Ти си... просто Мерседес.

— О, на мен ми харесва да бъда *tortillera*. — Тя пъкна ръка под блузата на Матилд и погали меката ѝ гърда. Погледнаха се в очите. Мерседес нарочно погали зърното на Матилд, докато то не се втвърди и Матилд не потръпна от удоволствие. — Да се прибираме — прошепна тя и я целуна по устните. — И да видим колко добре съм си научила урока.

Мерседес се прибра у дома по обяд. Беше ходила до пощата. Всичко си беше както обикновено в четвъртък, но тя веднага усети, че Матилд не е вкъщи.

Кончита седеше на един стол в кухнята с тъжно лице, макар вече да бе спряла да плаче.

— Отведоха я — съобщи тя на Мерседес.

— О, господи, не! Кой бяха?

— Военните. Главорезите. Не знам кои бяха.

— Как изглеждаха?

— Не разпознавам знаците на униформите им така добре като теб.

— Носеха ли емблемата на анархистите?

— Някои от тях, да. Но не съм виждала нито един от тях преди. Казаха, че търсят реакционери. Някой сигурно е издал Матилд. Не знам кой. Някой, който обича да се меси в чуждите работи.

Тялото на Мерседес изстина.

— Къде я отведоха?

— Не пожелаха да ми кажат. Взеха още десетина души. Дори и стария Луис Кадрени, приятеля на дядо ти.

Мерседес се почувства толкова зле, че се наложи да седне. Тя се взираше в лицето на майка си, сякаш беше непозната.

— Разкажи ми какво точно се случи.

— Казаха, че извършват арести заради нещо, което се е случило в някакво забутано селце в Аликанте. Сега на свой ред са решили да си го върнат. — Лицето на Кончита беше сурово и сериозно, сякаш случилото се тази сутрин беше закалило волята ѝ. — Пристигнаха в селото с камион. Бяха толкова млади всичките, почти момчета. Млади мъже с лица на убийци. Един от тях носеше списък с имена. Започнаха да издирват хората. Петима влязоха в къщата с пушки. Знаеха кого търсят. Намериха онзи малък олтар, който тя си беше направила на горния етаж. Доведоха я долу и започнаха да я разпитват. Нямаше никакви документи или нещо, с което да докажат, че е виновна. Но косата ѝ... Знаеш как изглеждаше, а и тази бяла кожа на монахиня...

— Да — кимна Мерседес сухо.

— Опитах се да им обясня, че е моя братовчедка. Май бяха склонни да се вслушат в думите ми, но един я попита направо дали е монахиня. — Сивите очи на Кончита Барантес бяха сухи, но сякаш сърцето ѝ плачеше. — Тя не отрече, Мерсе. Не можа да го направи. Ако беше казала: „Не, не съм никаква монахиня“, щяха да я оставят на мира. Но тя просто... се усмихна. Винаги съм я мислила за непохватно момиче, Господ да ми прости, но никога досега не съм виждала по-смела постъпка. Тя им се усмихна и не се отказа от религията си.

— Тя беше само послушница — рече Мерседес.

— Да, беше само послушница. Преди няколко седмици ти я запита дали се гордее с онова, което фашистите правят на юг. Нека

сега аз да те запитам, гордееш ли се с това, което *твоите* направиха днес?

— Станала е грешка — каза Мерседес с равен глас. Чувстваше се празна, сякаш лишена от емоции. — Няма да я наранят. Ще я открия.

— Никога повече няма да я видиш — отвърна Кончита твърдо.

— Анархистите в Палафрюгел ще знаят къде са я отвели. Ще отида там. Ще я измъкнем.

— От лапите им? — Майка ѝ се засмя горчиво. — Познаваш ли ги всъщност поне малко? Щяха да приберат и мен, ако не бях съпруга на Франсес Едуард. Знаеш ли какво ми каза един от тях? „Жена като вас трябва да се срамува, че укрива врагове на държавата.“ Ако тя беше враг на държавата, Мерсе, тогава не искам да имам нищо общо с държавата. Ти и баща ти може да ѝ служите.

— Държавата не е виновна — промърмори Мерседес, забила поглед в ръцете си. — Не може всяко индивидуално действие в държавата да е справедливо. Просто е невъзможно.

— О, Иисусе! Спести ми приказките си. Не ме интересува идеологията ти. — Гласът на Кончита се извиси. Сякаш нещо в нея се беше пречупило. — Носила съм те под сърцето си, Мерседес, когато беше проклетие за мен. Родих те в мъки. Наблюдавах те как растеш и се превръщаш в това, което си. Бях ужасена, когато започна да попиваш анархистичните идеи на баща си. Бях толкова ужасена, сякаш те бях видяла да пиеш кръв. Но се примирих, че това може би е най-доброто за теб. Никога не съм се месила в образованието ти. А сега се чудя в какво си се превърнала. Чудя се в какво сте се превърнали всички вие, деца на Испания. Безпощадни. Безумни. Кръвожадни същества. С доктрина вместо сърца.

— Това е война! — изкрещя Мерседес със святкащи очи. — Не ми дръж проповед по милосърдие! Не слушаш ли радио, мамо? Не четеш ли вестници? Не знаеш ли пред какво сме изправени? Не знаеш ли какво ни готвят?

— Знам, че Испания е завладяна от злото — въздъхна Кончита уморено. — И знам, че ти си част от всичко това.

Мерседес се загледа за момент в майка си, после се изправи на крака.

— Отивам в Палафрюгел, за да намеря Матилд — каза тя кратко и изтича от къщата.

Качи се на автобуса за Палафрюгел и седя като истукан през цялото време, потискайки желанието си да се помоли. Беше станала грешка, ужасна грешка! Щяха да разберат това веднага щом Матилд заговореше и им докажеше, че не би могла да е враг на когото и да било.

Но водачът на анархистите в Палафрюгел изобщо не можа да отговори на въпросите ѝ. Карлос Ромагоса, стар приятел на баща ѝ, само разпери ръце.

— Тези арести не са били извършени от анархистите. Може да са носели наши отличителни белези, но най-вероятно са били троцкисти или марксисти. Извършват доста убийства от наше име и вината пада върху нас.

Мерседес усети как сърцето ѝ заби панически.

— Убийства?

— Не бих се надявал на чудо, Мерсе — рече той с въздишка. — Особено ако е била монахиня. Хората, които вършат тези неща, са млади касапи. Бивши престъпници и господ знае още какви. Необуздани са. Никому не се подчиняват. Убиват за удоволствие. Преди са убивали и анархисти.

— Къде биха я завели?

Ромагоса се почеса по брадата.

— Някъде в полето. На някой пуст плаж. На някое усамотено място. По кое време са я отвели?

— В девет часа сутринта.

Ромагоса погледна часовника си.

— Сигурно вече е мъртва.

Стомахът на Мерседес се преобърна.

— Господи, как биха могли да издават присъди без процес. Без съдия, без трибунал...

Той я погледна изненадано.

— Нима не знаеш какво става, Мерсе? Как се правят тези неща?

— Карлос, дай ми кола — помоли го тя настоятелно.

— И как ще откриеш твоята монахиня оттук до Херона? — попита той сухо. — Да не си ясновидка! Ще позвъня на няколко места. Изчакай тук.

Той я остави разтреперана в кабинета му и отиде да се обади по телефона. Във въображението ѝ се редяха мъчителни картини. О,

Матилд! Тя си представи как млад главорез къса полата ѝ и се гаври с нея, докато разтваря белите ѝ бедра... *О, Матилд...*

Ромагоса се върна след десетина минути.

— Проблемът на война е, че има прекалено много шибани участници — каза той ядосано. — И никой не знае кой кого убива, дори само в рамките на един час.

— Откри ли нещо? — умолително го изгледа тя.

— Ами, не знам, но един камион е отпътувал днес в посока към Мас Болет този следобед. Явно напоследък там провеждат някои от „процесите“. — Той се изправи заедно с нея. — Идвам с теб. Не искам да ходиш там сама.

Взе един автомат и повика някакъв съсухрен анархист на име Перон с войнишки дрехи и пушка маузер през рамо. Качиха се в един стар ситроен с маслинозелен цвят, защото беше с най-пълнен резервоар, и отпратиха от Палафрюгел. На антената на машината се развяваше анархистки флаг.

— Все още ли гориш от нетърпение да отидеш на фронта? — попита я Ромагоса, докато шофираше. — Съветвам те да изчакаш. Не можеш да оставиш майка си сама в Сан Люк. Баща ти върши безценна работа за републиката. Задоволи се с това.

— Може би все още чакат заповеди — рече Мерседес на себе си. — Може би първо ги разпитват...

— Може би — изръмжа Ромагоса. — Поели сте голям риск, като сте скрили тази монахиня. Онези откачалки можеха да отведат и трите ви. Благодарете се, че не са били в подходящо настроение.

Млъкнаха, но Мерседес можа да види по изражението на Карлос Ромагоса, че не храни никакви надежди Матилд да е още жива. Ужасните предчувствия не я напуснаха нито за миг.

Слънцето се беше издигнало високо. Следобедът беше жарък. Над долината се стелеше лека мараня. Беше невероятно горещо. Пътят до Мас Болет минаваше през най-плодородните земи на Ампурдан — златисти полета с пшеница и сребристи долини с маслинови насаждения. Сеното беше окосено и напластено на спретнати купи из полето. Листата на лозите бяха започнали да вехнат от жегата, но скритите под тях гроздове бяха тежки и ароматни. Всички тези картини преминаваха покрай Мерседес като в сън.

Когато беше казал Мас Болет, Ромагоса бе имал предвид не малкото селце с това име, а изоставената ферма от осемнадесети век, чието име носеше селото.

Тя беше разположена на около два километра от селото, на върха на скалист хълм. Дотам се стигаше по сенчест път. Стените на сградата все още не бяха разрушени, макар вече седемдесет години да нямаше покрив. Масивните зидове бяха направени от местен тъмнокафяв камък. Кръглата защитна кула, запазена непокътната, се извисяваше гордо и солидно в небето и се виждаше чак от Бегур.

Приближиха се до постройката по пътя. Ромагоса караше предпазливо с една ръка, а с другата държеше автомата в скута си. Но наоколо всичко изглеждаше пусто, а в бурениясалия двор не се виждаха нито хора, нито коли. Сърцето на Мерседес заби отчаяно, когато спряха и слязоха. Тишината беше злокобна. Перон обиколи двора с пушката си, свел глава и забил очи в земята. Най-накрая им посочи с ръка. Те го последваха. Тревата беше полегнала. По нея личаха скорошни следи от гуми на тежкотоварно превозно средство. Машината беше заобиколила къщата.

Те също я заобиколиха мълчаливо. Двамата мъже бяха насочили оръжията си. Удари ги миризма на леш.

— Ето тук извършват убийствата си — рече Перон безстрастно. Той кимна с глава към три могили на обгореното сечище. — Нахвърлят ги на купчини и ги изгарят. След това хвърлят малко пръст отгоре. Когато дойде зимата и дъждът я отмие, отдолу ще се покажат скелети.

Ромагоса тръгна в противоположната посока по нанадолнището, встрани от къщата. Той спря и след малко извика:

— Насам!

Мерседес осъзнаваше как краката ѝ я носят, но главата ѝ се изпразва от всякакви мисли. Не, това не се случваше наистина. Случваше се на някого друг, не на нея.

Наоколо бяха разхвърляни стари лопати. В червеникавата пръст имаше изкоп, широк около три метра и също толкова дълъг. Беше запълнен частично, но не догоре. Там, където пръстта се беше слегнала, се виждаха очертанията на крайници. Тилът на глава. От пръстта стърчеше човешка ръка с разперени къси пръсти.

— Накарали са ги сами да изкопаят гроба си — заключи Ромагоса лаконично. — После са ги застреляли вътре. Дори не са се

постарали да ги погребат както трябва. Искаш ли да продължим да търсим?

Мерседес наведе глава и погледна в плиткия изкоп, без да каже нищо. Скочи и изведнъж осъзна, че стои до полузаровени крайници. Коленичи в желанието си да повърне. Потисна пристъпа. Сетне зарови ръце в пръстта. Бавно, с наведена глава, откри нечие лице.

— Исусе! Помогни ѝ, Перон.

Войникът изръмжа, но слезе при нея с една лопата и започна да изхвърля пръстта. След няколко загребвания той изруга с отвращение. Захвърли лопатата и продължи да разравя пръстта с ръце.

Работеха мълчаливо. Ромагоса пушеше цигара над тях и от време на време си подсвиркуваше рефрен от някаква популярна мелодия. Мерседес откри топчестото лице на мъж със затворени очи и уста, пълна с пръст. Тя го изгледа с празен поглед, после го покри с пръст и продължи нататък. Следващото лице беше на по-възрастен плешив мъж с брада. Неговите очи бяха полуотворени.

— Това е на жена — каза Перон.

Мерседес се обърна. Ромагоса захвърли фаса си и погледна надолу.

Матилд лежеше на една страна, а лицето ѝ бе обърнато нагоре. Бедрата и краката ѝ бяха заклещени под нечие друго тяло. Гърбът на роклята, с която беше облечена, една от роклите на Кончита, беше целият в засъхнала кръв. Перон внимателно махна пръстта от лицето ѝ.

— Била е застреляна с поне четири куршума. Най-вероятно с револвер. Тя ли е?

Мерседес кимна. Очите на Матилд се взираха невярващо в смъртта. Устата ѝ беше отворена. Изражението ѝ беше ужасно, сякаш чертите ѝ бяха застинали в гневна гримаса. Мерседес никога не беше виждала подобен израз на лицето ѝ приживе. Ръцете ѝ бяха вдървени и тежки, сякаш бяха излети от бронз.

— Това е *rigor mortis*^[6] — каза Перон, когато Мерседес се опита да издърпа Матилд изпод мъжа, който я беше затиснал наполовина. — До утре всички ще са вдървени. По-добре я остави. Не можеш да направиш нищо за нея.

— Не — каза Мерседес. Тя усети как отвътре започва да я раздира ридание. — Не мога... да направя... нищо... сега.

— Хей, овладей се! — Перон я хвана за раменете и я изправи на крака. Мерседес не можеше да се движи. Риданията напиреха. Тя раззина уста в ням плач, сякаш ѝ изтръгнаха сърцето.

Не можеха да я накарат да говори. Перон и Ромагоса я издърпаха от гроба с ругатни. Тя нито виждаше, нито чуваше, парализирана от мъка.

— Не знаех, че става дума за нейна близка — каза офицерът задъхано. — Каза, че била някаква монахиня, която са криели.

— Предполагам, че е било като шок.

Те я прегръщаха и се опитваха да я успокоят. Ала тя плачеше, без да може да спре. Междувременно се опитваше да си поеме накъсано дъх. Всичко, което беше задържала в себе си, всичко, което беше отричала, изригна в силни конвулсии все едно бяха контракции по време на раждане.

— Хайде — рече Ромагоса, — да я заведем в колата и да я откараме у дома.

На половината път до Сан Люк тя спря да плаче изведнъж и се облегна на седалката, вперила навън лъскави като стъкло очи. Двата мъже си размениха погледи и повдигнаха рамене.

Матилд се смееше... Матилд плачеше в прегръдките ѝ... Матилд я любеше в тъмното... Матилд, уплашена, без да знае какво да прави след това...

Едва сега, след смъртта ѝ, беше разбрала колко много я бе обичала.

Едва сега осъзна колко егоистично се бе държала. Колко безчувствено и лекомислено.

Никога не беше ѝ казала колко я обича. Дори и пред трупа ѝ в онзи ужасен гроб.

Всичко беше свършило. Тя изпита толкова силно усещане за безвъзвратност, сякаш нейният живот беше завършил в Мас Болет, сякаш тя бе тази, която лежеше в червеникавата пръст, и някой друг седеше тук, на нейното място.

Отново заплака и плака в продължение на часове.

Тя и майка ѝ останаха да седят в кухнята, докато не се стъмни, без да проговорят. По-късно, когато вдигна глава, тя усети изпълнения с очакване поглед на майка си.

— Заминавам — произнесе Мерседес с равен глас.

— Предположих — кимна Кончита.

— Независимо дали постъпвам зле или добре, не издържам повече. Ти беше права. Аз съм част от това, което става. Трябва да замина.

— Разбирам — отвърна глухо Кончита.

[1] En masse (фр.) — на тълпи, вкупом. — Бел.пр. ↑

[2] Bourgeois (фр.) — буржоа, богаташ. — Бел.пр. ↑

[3] Hostia (исп.) — По дяволите. — Бел.пр. ↑

[4] Missa Solemnis (исп.) — тържествена меса. — Бел.пр. ↑

[5] Tortillera (исп.) — лесбийка. — Бел.пр. ↑

[6] Rigor mortis — мъртвешка вцепененост, вкочаненост на труп.
— Бел.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ХИЩНИ НОКТИ

Пролетта на 1971

Тусон, Аризона

Утринта настъпваше мека и суха в югозападната част на Аризона. Към десет часа сутринта слънцето вече се бе издигнало високо в безоблачното небе. Температурата беше над двадесет градуса.

В къщата на Джоуел Ленъкс беше хладно. Тя се намираше над Голдън Гейт, на един от хълмовете на запад от Тусон. Беше ниска, тухлена постройка, с гредоред на покрива и плочи на пода. Не беше голяма, но изглеждаше много живописно. Беше я построил сам.

За грубата направа на мебелите бяха използвани мескитови дървета, бор и орех. Беше ги открил много трудно, а самата изработка му бе струвала доста усилия. Всяка мебел беше излъскана до блясък от дългогодишна употреба. Подът беше застлан с индиански черги в стила на племената навахо и запотек. По стените пък висяха старинни, фино тъкани пана. Картини не се виждаха. Сред колекцията от кошници и керамика от племето хопи имаше някои редки и много ценни произведения. До камината стоеше прекрасен шкаф в испански колониален стил.

Над камината бе монтиран голям и много красив фриз от пясъчник.

На различни места из къщата бяха поставени статуетки, скулптурни композиции, а на някои от стените — барелефи. Някои от тях бяха от пясъчник, а други от гладък зелен силикатен минерал. Една от прекрасно изваяните глави бе от мрамор. Именно продажбата на антики като тази глава му бе помогнала да купи земята и строителните материали за къщата.

Джоуел Ленъкс седеше, закрил лицето си с ръце. Беше прекарал ужасна нощ. Плувал в пот, измъчван от мъка и гняв, от кошмари и видения. Болката, която изпитваше самият той, и тази, която изпитваха другите, го преследваше под формата на мъчителни видения. Нещата,

които му бяха сторили, както и тези, които той бе сторил на мнозина, не му даваха покой. Не можеше да се освободи от тягостните спомени. Чувстваше се така, сякаш не бе спал от години.

Не издържаше повече. От няколко седмици се опитваше да вземе решение. Моментът бе назрял.

Той се приближи до шкафа и извади пушката си М-16, която държеше там. Оръжието легна в ръцете му като добре познат дългогодишен приятел.

Извади патрондаш за амуниции от едно от чекмеджетата и методично започна да го пълни с лъскави патрони. Действията му напомняха ритуал. Устата му бе пресъхнала и той непрекъснато мъчително преглъщаше. Когато приключи, излезе на верандата, после слезе в градината.

Неговата градина беше великолепната и необятна пустиня Сонора. Той неслучайно беше построил къщата си именно тук. Земята, която бе купил, представляваше седемнадесет акра букови дървета, бодливи круши и кактуси, чола, агаве и окотило, мескитови и димни дървета^[1]. Изсъхнали коренища и драки в пастелни цветове. Суша. Тишина. Целият този пейзаж бе обрамчен от планини, обагрени в тъмновиолетово. Земя, която нямаше особена стойност за другите, но за него бе безценна.

Сагуаро беше единственото нещо тук, което изглеждаше изпълнено с живот. Любимото му растение. Тези кактуси гиганти, които сякаш махаха с ръце, достигаха до дванадесет метра височина. По техните жиливи и бодливи стебла понякога израстваха дебели, щръкнали разклонения. Други пък приличаха на самотни монолити. В повечето от тях имаше дупки, в които кълвачите си бяха направили гнезда. През този сезон те се подуваха и изгубваха съсухрения си вид от лятото. Наливаха се с мъзга.

Прекрасни исполини, които индианците одушевяваха подобно на хора. За Джоуел Ленъкс те бяха нещо повече. Бяха неговият народ. Неговата плът и кръв.

Той се взря в пустинята. Дошъл бе тук да потърси убежище. Дошъл бе в тази пустош като изкупление, за да намери покой. Но покоят бягаше от него, а той самият бе неспособен да прогони измъчващите го спомени.

Седна на едно от стъпалата и опря пушката на земята откъм приклада. Махна предпазителя и пъхна дулото в устата си. Така нямаше да стане грешка. Щеше да си отиде от този свят за един миг, без болка, без угризения, без съжаления.

Студената стоманена цев опря небцето му. Загорча му от смазката. Усещанията му се изостриха и избистриха. Можеше да натисне спусъка с палец. Застина спокоен и неподвижен, когато дръпна пружината и усети как спусъкът се премести с един милиметър. С два милиметра...

Замисли се за тишината. За покоя.

Високо горе в небето се рееше ястреб. Сякаш не се движеше, но всъщност кръжеше свободно.

„Ще го направиш ли? — чу той съвсем ясно нечий глас, въпреки че наоколо нямаше жива душа. — И наричаш това справедливост? Давай тогава. Направи го, копеле такова!“

Разпозна гласа. Тих, бавен и провлечен говор от Алабама. Люк Джефрис.

Той отпуска спусъка и отвори очи.

„Ей — каза гласът на Джефрис, — нищо ли не научи там? По-добре убивай, за да не бъдеш убит. По-добре се бий, отколкото да се предаваш. Не си ли спомняш?“

Той започва да трепери силно, толкова силно, че стоманата се удари и звънна в зъбите му. Беше плувнал в пот, повръщаше му се, но се видя принуден да извади дулото от устата си. Стисна зъби и си пое дълбоко дъх на пресекулки. Ушите му бучаха.

Огледа се невиждащо наоколо, сякаш Джефрис наистина можеше да се появи, макар да знаеше, че той е загинал в Югоизточна Азия преди три години и се бе върнал у дома в ковчег с надпис „липсващи крайници“.

Наоколо нямаше никой. Вадички пот се стичаха в очите му. Дулото на пушката М-16 потрепери и направи странни, кръгообразни движения. Винаги ставаше така, когато смъртта беше наблизо. Треперене, гняв...

Той затвори очи и видя образите, които се бяха експонирани от вътрешната страна на ретините му. След малко треперенето му намалая достатъчно, за да може да се изправи на крака. Той вдигна своята М-16 и я насочи към най-близкото сагуаро — гигант с височина девет метра,

който приличаше на еврейски свещник — менора, с многобройните си разклонения. Прикладът прилепна плътно до бузата му.

Този път той не направи грешката да се поколебае. Прицели се в сагуарото и дръпна спусъка веднага.

Куршумът премина през кактуса и остави в него голяма дупка. Гилзата отлетя в пустинята. Птиците излетяха обезпокоени. Рамото му се бе вдървило. Над пустинята легна още по-плътна тишина.

Той се прицели още веднъж и стреля. Още един точен изстрел. Още една дупка в плътта. Неговата плът. Кактусът, който толкова обичаше, се олюля от изстрелите.

Струйките пот продължаваха да се стичат в очите му. Гневът изригна в него и го обзе целия. Той премести копчето за автоматична стрелба и се прицели. Зъбите му бяха оголени, а зрението му — замъглено. Сагуарото му се стори като тъмен и неясен силует в един аленочервен свят.

Той дръпна леко спусъка и го задържа.

Куршумите се забиваха последователно в сагуарото. Из въздуха започнаха да хвърчат зелени късчета целулоза. Шумът беше оглушителен — атака срещу ушите, гръдния кош и мозъка. Дълго преди пълнителят да свърши, кактусът падна обезобразен.

Стволът се стовари тежко на земята точно когато изстреля и последния куршум. Той лежеше с разперени разклонения сред облак пясък и прах.

Ленъкс отпусна пушката и седна тежко обратно на стъпалата на верандата. Дишаше накъсано. Изпълни го горчив гняв. Прилоша му. За малко не бе сложил край на живота си. За малко. Беше в ролята на жертва от деня, в който се бе родил. А сега едва не се бе застрелял на собствената си веранда.

Опита се да каже нещо и диафрагмата му се сви конвулсивно. Най-накрая успя.

— Някой — промълви той задъхано. — Някой трябва да плати.

„Така ли? — отвърна му Джефрис. Стоеше близо до него и се смееше тихо. — Кой ще ти плати, човече? Кой?“

— Тя. Тя ще ми плати. — Той облегна дулото на пушката в нозете си. Лицето му бе изопнато. — Ще я накарам да плати.

Бевърли Хилс, Калифорния

Отново сънуваше същия сън.

Баща ѝ и майка ѝ се караха. Идън виждаше, че майка ѝ е пребледняла, и осъзнаваше, че кавгата е от най-лошите, които бяха имали досега. Баща ѝ крещеше ужасни неща на майка ѝ.

Идън не можеше да понася виковете им. Тя се опита да си запуши ушите, но не можа да помръдне.

Най-накрая баща ѝ я видя. Лицето му беше мрачно и почервеняло. Той се изправи отривисто и започна да ѝ крещи и на нея.

Устните му се движеха безспир, а думите, които излизаха през тях, звучаха ужасяващо. Стените започнаха да се рушат, а таванът да пада. Къщата се разпадаше. Върху всички тях. Всички щяха да бъдат погребани живи под руините.

Тя знаеше, че думите на баща ѝ са причина за това. Затова започна да крещи, опитвайки се да ги заглуши. Крещеше, без да спира. Крещеше толкова силно, че гърдите ѝ се раздираха, а ушите ѝ глъхнеха.

Събуди се рязко. Косата ѝ беше мокра от пот. Седна в леглото. Сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите. Трепереше неудържимо. Беше ѝ лошо.

— Извиках ли?

Нямаше кой да ѝ отговори.

Тя потърси с разтреперани пръсти фолиото. Изсипа сивкавия прах върху него в тънка ивица. После лапна пластмасовата тръбичка и щракна запалката. Поднесе пламъка под фолиото. Хероинът започна да се топи и да се изпарява. Тя загълта жадно мазния пушек, следвайки топящата се ивица.

После се облегна на възглавницата си със затворени очи и задържа дима в дробовете си. Чувстваше се така, сякаш беше погълнала нощната тъма. Гърдите ѝ бяха пълни със звезди, луни и планети. В тялото ѝ протичаше невероятна алхимия. Миниатюрните алвеоли хранеха кръвта ѝ с дрогата. Придобилата ѝ златист оттенък гъста кръв се придвижваше бавно към мозъка. А той получаваше този дар, който възвисяваше съзнанието ѝ. Болката и страхът изчезнаха. Всичко, освен невероятното усещане за възвисяване, изчезна. Възвисяване, възвисяване, възвисяване...

Ръсти Фейгън пристигна в апартамента на Спууки около два часа следобед, което беше сравнително ранен час за него. Клиентите на Спууки не се появяваха преди три-четири часа, когато той обикновено ставаше от сън.

Въпреки ранния час Спууки се измъкна от леглото и сънено отвори вратата на Ръсти. Това отне известно време, тъй като имаше около десетина секретни и ключалки.

Най-накрая отвори тежката врата. Ръсти сбърчи нос от миризмата, която го лъхна от апартамента.

— Исусе — промърмори той, докато Спууки усърдно заключваше вратата след него. — Тук мирише на публичен дом в Сайгон.

Ръсти беше пребивавал във Виетнам през 1969 година. Обичаше да се прави на герой ветеран. Спууки се беше поинтересувал и бе разпитал някои свои познати дали са срещали Ръсти Фейгън. Те му бяха казали, че Ръсти е бил сервитьор в център за почивка и възстановяване в Сам Ран Бей.

Единствените битки на които бе ставал свидетел, бяха тези на похищенията на виетнамски жени, които човек можеше да купи за една пържола или порция риба. Приятелчетата разказваха, че той ги нападал, независимо дали са искали пържола или не. Разказваха, че веднъж бил изнасилил дори едно тринадесетгодишно момиче на билиардна маса.

Спууки, разбира се, нямаше да продума за това пред Ръсти, който беше с тридесет сантиметра по-висок и тридесет килограма по-тежък и който можеше да се държи наистина мръснишки, когато пожелаеше.

Ръсти Фейгън, от своя страна, не изпитваше нищо друго освен презрение към Спууки — неизменното презрение, което изпитваше към всички останали наркомени. Спууки беше наркодилър, но това не караше никого да го уважава повече. Той продаваше наркотици, за да може да задоволява пристрастеността си. През ръцете му минаваха над хиляда долара на седмица, но той винаги беше на червено и живееше като в кочина. Един ден полицията щеше да го спипа и той щеше да полудее, оставен без дрога, когато го изолираха в някоя килия.

Пълният прякор на Спууки беше Невидимия зъб^[2]. От пушене на дрога, както Идън правеше сега, предните му зъби бяха напълно

почернели. Преди три-четири години обаче беше започнал да се боцка и пряхорът му бил съкратен на Невидимия.

Това го устройваше, макар че беше негър. Той се движеше като призрак — бягащ, треперещ дребен призрак.

Ръсти седна върху масата и изгледа Спууки с отвращение.

— Имаш ли стока?

— Разбира се.

— Давай тогава.

Те отмериха хероина и договориха цената. Спууки наистина не допадаше на Ръсти Фейгън. Ама никак. Отделно, дето Ръсти беше гадно конте.

Последният харесваше страничното си занимание. То беше забулено в пълна дискретност. Винаги работеше само с по един-единствен, но много специален клиент. В момента беше се амбицирал да превърне Идън ван Бурен в свой специален клиент. Беше се срещнал с Идън в университета на Лос Анджелис в началото на годината. Следването ѝ в колежа се бе оказало много кратко.

Ръсти купуваше стока от наркодилърите сравнително евтино, защото поръчваше в големи количества. После я продаваше на Идън на дози с около две хиляди процента печалба. Той така подреждаше нещата, че всеки път, когато Идън се опитваше да си купи дрога зад гърба му, дилърите не разполагаха с такава в момента или имаха, но само за лични нужди, така че тя никога не успяваше да се снабди сама.

Идън беше доста наивна. Никога не би ѝ хрумнало, че той може да е казал на останалите дилъри в района, че ако ѝ продадат дрога, ще им резне топките. Противно на разпространеното схващане, по-голяма част от наркодилърите не бяха мускулести мъжаги с патлаци под мишница, а безпомощни съсипани наркомани, почти толкова изпаднали в зависимост от наркотиците, колкото и клиентите им. Никой от тях не желаше неприятности. Затова стриктно правеха това, което им кажеше Ръсти.

А Идън му вярваше, когато ѝ казваше, че може да разчита единствено на него, за да получава дозите си.

Това беше добър бизнес. Прекалено добър бизнес. Идън беше много богато момиче. Ръсти знаеше, че може да измъкне по този начин от нея хиляди долари.

Но Ръсти не го правеше само заради парите. Спууки беше разбрал с изострените си като на всеки наркоман сетива, че Ръсти се наслаждава истински, когато прецаква хората.

Но Идън беше страхотна. И той не само я желаше физически. Тя притежаваше още нещо — мистериозност, примамливост, нещо, което караше един мъж да я гледа захласнато.

Ръсти не само печелеше пари. Той грабеше с пълни шепи именно от тази ѝ мистериозност. Опитваше се да осигури съхраняването на тайната ѝ.

Спууки прибра парите, които Ръсти му подаде.

— Никога ли не ти се е искало да опиташ, а? — попита го той.

— Не.

— Страх те е от дракона, нали?

Ръсти преброи банкнотите.

— Просто не ми допада.

— Разбирам. Дяволско нещо, нали? Дракон! Скапва те. Сто и пет процента. Човече, страхотно е, че Идън ти е позволила да се грижиш за нея.

— Да — изръмжа Ръсти. — Страхотно наистина.

Ръсти Фейгън се върна в апартамента си в добро настроение. Никога не беше опитвал хероин, ала беше запознат с действието както на хероина, така и на цял набор други наркотици. Четеше научна литература по въпроса.

Хероинът наистина те скапваше, както беше казал Спууки. Нямахме спор за това. Според него, човек можеше да се почувства много по-добре от кокаина, особено ако знаеше къде да намери доброкачествена субстанция, а това Ръсти знаеше най-добре от всички. Кокаинът беше страхотен. Затова и беше на мода. И тепърва щеше да жъне успех. Човек дори не можеше да се пристрасти към него, освен ако не го смъркаше със супени лъжици. (Ръсти четеше научна литература, но малко избирателно.)

Ръсти Фейгън предпочиташе да търгува с хора в далеч по-неизгодна позиция от самия него. Не че беше подлец. Просто не можеше да понася да не бъде на по-силната страна.

Това беше средство. Средство за упражняване на контрол.

Когато някой беше в по-неизгодна позиция и ти си този, който държи в ръка камшика, знаеш чудесно къде ти е мястото. Не очакваш

неприятни изненади. Можеш да определяш дозите и всичко е чисто и изрядно, а по правило — и много доходно.

Можеш да използваш това средство, за да измъкнеш каквото си пожелаеш от тях. Трябва да можеш да ги гледаш в очите и да виждаш направо в главите им. Можеш да ги гледаш как се гърчат и това да те кара да се чувстваш добре. Много добре. По-добре, отколкото ако вземаш кокаин.

Единственият проблем с наркоманите беше, че в един момент наставаше пълна бъркотия. Пристрастените към дрогата са в тежест, когато са надрусани, а когато не са, в още по-голяма тежест. Човек не може да разчита на тях.

Не че той не можеше да се справи с положението. Всъщност справянето с подобни ситуации беше истинско удоволствие за него.

Идън ван Бурен вече със сигурност беше наркоманка, макар тя вероятно още да не го съзнаваше. Все още живееше в уютния свят на сънищата. Но той щеше да я събуди. Постепенно. Когато му дойде времето.

Истинско предизвикателство беше да я накара да започне да се боцка.

Тя още не беше поискала сама, но скоро щеше да го направи. И тогава той щеше да има нужда от човек, който да ѝ покаже как става. А той имаше предвид един точно такъв човек.

Сан Люк, Каталония, Испания

Мая Дуран наблюдаваше Мерседес, докато тя разговаряше с началника на строежа.

Идваха тук всеки уикенд, за да гледат как напредват работите. Къщата бързо придобиваше форма. Басейнът беше издълбан заедно с основите и вече беше готов. Беше инсталиран дори стъкленият купол над него. Сърцето на голямата къща щеше да е от стъкло, с хладна и чиста синя вода.

Мисълта за строежа на къщата с нейните грандиозни размери и великолепиe беше обсебила въображението на Мая. Като се изключи естеството на отношенията им с Мерседес, тя се чувстваше изключително привилегирована затова, че по-възрастната ѝ приятелка

се консултираше с нея по дизайна на постройката и я включваше в по-голямата част от плановете си.

Скоро беше рождения ден на Мерседес. Петдесет и третият ѝ рожден ден и третият, който Мая щеше да празнува заедно с нея.

През изминалите три години отношенията им се бяха задълбочили и развили. Те бяха станали много близки приятелки. Мая беше усетила, особено в началото, силна сдържаност и нерешителност от страна на Мерседес. Тя определено не изпитваше охота за интимност. Мерседес се боеше от връзката, която можеше да произлезе. Никога не говореше за старата си приятелка Матилд, жената, която си „беше отишла“. Но Мая знаеше, че сдържаността на Мерседес се корени именно в това нявгашно, толкова скъпо на сърцето ѝ приятелство.

Приятелството се беше преродило в дълбоко съхранено, нежно и улегнало чувство. През последните три години Мая беше обикнала Мерседес и те умишлено страняха от кръга си доскорошни познати.

Мерседес се приближи до нея.

— Уверяват ме, че ще приключат до средата на август — каза тя на Мая.

— Това е чудесно.

— Да. — Мерседес я хвана за ръката. — Наесен вече ще живеем тук.

— Ние? — попита изненадано Мая.

Мерседес хвана Мая под ръка и я поведе към колата.

— Хайде, да отидем на яхтата.

Един час по-късно те лежаха заедно на обляната в слънчеви лъчи палуба на „Федшип“, закотвена в едно от прекрасните усамотени заливчета недалеч от брега. Бяха сами, необезпокоявани от никого. Мерседес беше отпратила временно тричленния екипаж на яхтата.

— Искам да спреш да работиш — започна тя без предисловие.

— Какво?

— Настоявам да напуснеш работа. Искам да дойдеш да работиш за мен. Като моя лична секретарка, макар думата да не изразява точно бъдещото ти положение. Преди всичко искам да дойдеш да живееш с мен в тази къща.

Мая се надигна на лакът и свали слънчевите си очила.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм била по-сериозна — изрече тихо Мерседес и се усмихна на Мая. — Работата ти не те удовлетворява. Не харесваш чак толкова живота си в Барселона. Онова, което се зароди между нас, е много по-важно от всичко останало. Нали?

— Да — отвърна Мая. — Така е.

— Тогава това би било най-логичната стъпка. Ако ти живееш в Барселона, а аз тук, положението ще е непоносимо. Ще си липсваме една на друга ужасно много. Сигурно си се замисляла за същото нещо.

— Никога не съм очаквала, че ще ми предложиш работа — каза Мая, леко усмихната. — Не мога да приема да ми плащаш, за да ти бъда приятелка, Мерсе. — Тя протегна тънката си китка, на която диамантената гривна блестеше със студен блясък въпреки ярката слънчева светлина. — Ти вече ме обсипа с прескъпи бижута. Не искам и пари.

— Не бих приела друго положение. Освен това, ще има много неща, които да вършиш. Можеш да работиш колкото си искаш или колкото смяташ, че отговаря на заплащането ти. Вече си наясно с предложението. Помисли си. Не ми отговаряй, преди да е завършена къщата.

— И двете знаем какъв ще бъде отговорът — отвърна Мая с нежност в гласа.

Лятото на 1971

Бевърли Хилс, Калифорния

Именно това беше чакала.

Именно за това беше копняла, за дозата, която щеше да утоли жаждата ѝ веднъж завинаги. И въпреки това в момента изпитваше страх.

Дона разглеждаше съсредоточено ръката на Идън. Тя заби палеца си в свивката на лакътя ѝ. Възкликна едновременно подигравателно и завистливо, когато вената се очерта.

Идън се опита да се усмихне.

— Добре ли е?

— В цялото ми тяло няма такава вена. Ти си като релефна карта. Какво не бих дала за една такава вена. — Дона беше облечена с прилепнали джинси и джинсово яке, а на главата си бе увила розов

тюрбан. Кожата ѝ беше с цвят на каолин. Вечната скептична усмивка. Когато Дона бе надрусана, светлосините ѝ очи приличаха на тези на сирачето Ани — ириси без зеници, които се взират безжизнено в пространството. Когато пък не бе надрусана, усмивката ѝ ставаше свирепа и нечии невидими пръсти щипеха глината на странни места.

Но Дона беше истински експерт с иглата и спринцовката. Гений! Тя щеше да убодe Идън, без да ѝ причини болка и без да ѝ докара неприятни изненади. Щеше да я изстреля право към луната. Именно затова я беше избрала.

Идън си припомни това и си каза, че е толкова развълнувана, че почти е изпаднала в еуфория. Но когато Дона започна да стяга турникета около ръката ѝ и да ѝ показва как да го прави сама, изведнъж се напрегна и се отдръпна.

— К'во има?

— Нищо. Не знам. Може ли да се заразя с хепатит или с нещо друго?

— Хайде бе! Тук е като лекарски кабинет. Спирт, дестилирана вода, неупотребявани игли. Да не мислиш, че аз винаги внимавам за всички тия глупости?

— Не, но аз държа да внимавам.

Дона показва на Идън иглата, която все още беше в целофановата си обвивка.

— Виж, точно както е купена от аптеката. Е?

Идън погледна към останалите неща на масичката за кафе — спринцовката, лъжицата, водата.

— Да не те хвана шубето?

— Не — отвърна тихо Идън.

Дона не беше особено търпелива. И тя чакаше своя ред.

— Е хайде де.

— Просто се налага да изчакаме малко — каза Идън и продължи да се взира в спринцовката. — Трябва да се успокоя.

— Да, добре, докато ти решаващ, аз ще се погрижа за себе си. Може би това ще те окуражи.

Как се беше стигнало дотук? Какво се бе случило с нея? Чувстваше се така, сякаш бе погълнала студено гюле, което сега ѝ тежеше неимоверно много. Но нямаше време за угризения. Дона вече

изсипваше хероина в лъжицата и го смесваше с вода. Ето, посегна към запалката. Дрогата щеше да се влее в осеяната с белези ръка на Дона.

— Чакай! — възпря я Идън. Не искаше да седи безучастно, а надрусаната Дона да забива иглата в ръката ѝ. Съмненията ѝ мигом бяха изчезнали. Тя хвана края на турникета с едната си ръка и го дръпна силно. — Направи го.

Дона се насили да остави хероина. Коленичи пред Идън и започва да пляска и потрива избраната вена. Дори си затананика тихо.

— Кажу довиждане, скъпа — чу я Идън да казва.

— На какво?

Дона ѝ се усмихна. Тя нищо не знаеше. Богато момиче, което я гледаше отвисоко, със спокойните си зелени очи.

— На всичко.

Идън наблюдаваше Дона, докато тя пълнеше спринцовката.

— На всичко, което мразиш... — промълви замечтано Дона. Хероинът имаше жълтеникав цвят и изглеждаше мръсен. — ... на всичко, което обичаш.

Искаше ѝ се да попита Дона с какво е бил обработен, но се възпря. Предпочиташе да не знае. Нямаше да се откаже точно сега.

Дона продължаваше да търка вената с пръсти, докато не изпъкна съвсем.

— Спирт — нареди Идън заповеднически. В никакъв случай не искаше да получи отравяне на кръвта.

Дона поклати иронично глава, но обтри мястото със спирт. Беше се боцкала с вода от биде и бе използвала една и съща игла заедно с още десетина непознати, която бе толкова тъпа, че бе се наложило да бъде заостряна на пламъка на кибритена клечка. След месец-два Идън изобщо нямаше да бъде толкова придирчива.

— Готова ли си вече?

Идън кимна. Тялото ѝ беше готово. Във въздуха се усещаше заплаха, но безпокойството ѝ бързо се изпари. Реши, че именно това съзнание за злокобност ѝ харесва. Страхът се бе превърнал в силен и мрачен трепет. Като да очакваш нетърпеливо да видиш гъбата на ядрен взрив в нощта.

Беше готова за това, и то от много дълго време. Преследването беше вълнуващо, но никога прекалено вълнуващо. Разтапянето на фолио, поглъщането на плътния дим от изгарянето на преработения

продукт в дробовете, усещането, че мозъкът ти разцъфва и тялото ти олеква, става безтегловно, всичко това се губеше на фона на силната светлина, породена от настоящото възвисяване.

Онова, предишното, беше само флирт, изкусителна увертюра, която можеше да завърши само по един-единствен начин.

По този.

Днес щеше да улови дракона.

Дона почука по спринцовката с нокът.

— Виждаш ли? Трябва да бъдеш сигурна, че вътре няма въздух. Не е добре за сърцето.

— Добре.

Дона заби спринцовката във вената, без да се церемони. Идън дори не трепна.

— Развържи — нареди ѝ Дона заповеднически с плътен глас.

Идън развърза възела на турникета. Той се изхлузи на земята. Тя бе задържала дъха си толкова дълго време, че гърдите я боляха. Сега го изпусна бавно, на пресекулки. Вече нищо не стоеше между нея и дрогата.

Дона издърпа спринцовката навън, след това навътре. Няколко капки кръв обагриха като червен език хероина и се смесиха с него в стъклената тръбичка на спринцовка. После Дона инжектира наведнъж цялото количество. Идън я наблюдаваше внимателно, когато тя изтегли още малко кръв, за да инжектира и последните остатъци от наркотика. После отново инжектира бързо сместа. Извади спринцовката и притисна с малко памук мястото на убождането.

— Свий си ръката — нареди тя.

Идън се подчини.

Тя беше на хиляди километри от земята, на хиляди километри от всичко. Чакаше. Наркотикът беше в кръвта ѝ и бързо си проправяше път към мозъка. В тялото ѝ се възцари пълна безметежност.

Величествена, прекрасна безметежност.

Съзнанието ѝ регистрира движенията на Дона, която промиваше иглата, за да вземе собствената си доза.

Къде беше? Кога щеше да дойде? Трябваше да почака. Дона я погледна.

— Как се справяш?

— Добре.

Наркотикът беше в кръвта ѝ. Придвижваше се напред. Усещаше го сякаш в ъглите на стаята. Бързаше към нея. Затичваше се. Щеше да я връхлети като потоп. Памучето падна на земята, когато тя сграбчи облегалката на стола, за да не бъде пометена. Наркотикът нахлу в тялото ѝ със силата на мощна вълна през скъсана язовирна стена, издигна се към мозъка ѝ.

Бучеше и приближаваше горната граница на черепа ѝ, изпълваше вселената с шум, топлина и светлина. Прекалено много ѝ дойде. Нямахше да може да го понесе. Животът бе хванат в капан вътре в нея и сега изригваше като гейзер. Ето това беше търсила. Нищо друго нямаше значение. Нямахше болка. Нямахше радост. Екстазът преди истинския удар бе толкова пълен, че тя се опита да изкрещи, но устните ѝ не произведоха никакъв звук.

Удари мозъка ѝ и възпламени черепа.

Главният ѝ мозък експлодира. Тя усети как всяка една от милиардите клетки излита, отделя се от останалите и запява тихичко своя собствена песен. Мозъчните ѝ клетки се разпиляха и изпълниха стаята като искрящ облак. Тя се беше разсеяла в етера като перест облак по залез-слънце.

Тя вече не беше Идън. Сега разбираше какво е това екстаз.

Безметежност.

Кръвта бавно се отдръпна назад в златистите ѝ вени. Наркотикът изпълваше цялото ѝ тяло с любов — по-силна и по-сладка любов от всичко, което до момента бе изпитвала. Майка, баща, любовници. Наркотикът изплиташе златната си паяжина около нея и я обгръщаше в радостна еуфория.

— Почувства ли го? — Дона беше готова за своята доза с останалата част от хероина.

Идън бавно вдигна глава, за да я погледне.

— Лета... Прекрасно е!

— Какво е това Лета?

— Реката... на забравата.

Брътвежи на надрусан. Дона се вгледа в лицето на Идън.

— Исусе, да! Но аз си спомням.

— Господи, о, господи... — Идън си пое дълбоко дъх. — Не знаех. Искам да кажа, знаех и не знаех. Господи! Това е...

Дона вече напълно беше изгубила интерес към нея.

— Това е... всичко, което някога съм искала.

Дона не ѝ обърна внимание. Тя си взе дозата, забила поглед в стената. След известно време отпусна глава назад, затвори очи и промълви едва чуто:

— О, да... — Кимна веднъж, два пъти.

Малко след това погледна ръцете си. По тях имаше много по-малко възможности. Съсипала беше вените си, като бе инжектирала в тях стрити на прах таблетки „Демерал“, амфетамини и други гадории. После щеше да пробва в бедрата. Накрая винаги оставаше феморалната вена в слабините. Винаги имаше някаква последна възможност.

Тя наблюдаваше Идън, която стана, олюлявайки се, и се премести на канапето като сомнамбул. Отпусна се на възглавниците и главата ѝ клюмна.

Къде ли беше сега? Прекрасно! По-прекрасно от истински полет. По-хубаво от секса. Различно от треската, но също толкова прекрасно. Тя се носеше в облачения в златисто здрач, издигаше се нагоре като ангел.

Дона вдигна поглед и видя Ръсти Фейгън. Той не откъсваше очи от Идън.

— О — кимна Дона. — Завиждаш, нали? Бих дала лявата си гърда, за да мога отново да изпитам онова, което усетих първия път.

— Хората получават удовлетворение по различен начин — каза Ръсти. — Някакви проблеми?

— Неееее. Беше покорна като овчица.

— Добре. Ето.

Той извади няколко банкноти от джоба си и ѝ ги подаде. Дона взе парите и ги преброи.

— Можеш да изчезваш — каза Ръсти.

Но Дона не бързаше да си тръгне. Къщата беше невероятно удобна за отпускане и боцкане. Все пак това беше Бевърли Хилс. Наоколо беше само природа, чиста природа, никакъв смог, никакво улично движение... А имаше и около хиляда и едно прекрасни нещица, които можеше да вземе едно момиче, на което му трябваха пари, за да задоволява порока си. Нещица, които щеше да продаде от раз. Дона вече мислеше за следващата и по-следващата доза.

Тя се разходи из къщата в търсене на подходящ предмет. Откри го на масата и го взе, когато Ръсти беше с гръб към нея. Разгледа го нетърпеливо. Преспание. Красива вещ! Тя я протегна към светлината. В кристалната сфера беше хваната завинаги стъклена пеперуда.

Тя се усмихна лукаво. Бакара или нещо такова. Сигурно струваше доста пари. Достатъчно, за да си осигури дозите за една седмица. Може би дори достатъчно, за да може да продава и на други наркомани известно време. Тя пъкна сферата в джоба си.

— Казах да се пръждосваш.

Ръсти я гледаше страшно. Дона познаваше този поглед. Ако не си тръгнеш веднага, той щеше да я изхвърли. При това брутално. Все пак преспанието беше в джоба ѝ.

— Добре — рече тя и се приближи до Идън.

Наркотикът я бе направил да изглежда още по-прекрасна и недостъпна. Косата ѝ бе разпиляна и около бледото ѝ лице се виеха дълги черни къдрици. Устните ѝ бяха кървавочервени. На двете ѝ страни бяха разцъфнали неестествено червени петна като макове. Иначе Идън имаше овално лице и идеална кожа. Миглите и веждите ѝ бяха черни и гъсти. Приличаше на чужденка. На испанска циганка. Дона никога преди не я беше виждала толкова кротка.

Дона потисна изкушението да я докосне.

Това беше свещен миг. Идън си беше намерила нов любовник. Любовник, с който нито един простосмъртен мъж не можеше да се сравни. Той беше единственият, който някога щеше да притежава Идън всецяло. Никой, поне доколкото Дона знаеше, никога не бе успявал да премине бариерата, която бе издигнала вътре в себе си. Тя не пускаше никого. Не допускаше изобщо хора във вътрешния си свят.

Странно момиче с пари, напредничави политически убеждения, влюбено в конете. Протестни походи и предълги словоблудства. Странна, красива и неопитомена кукла.

— Сладки сънища — пожела ѝ тихо Дона.

Кимна на Ръсти и си тръгна.

Есента на 1972

Пасифик Палисейдс, Калифорния

Завесите бяха разтворени. Тя премина под тях и под табелата, на която пишеше: „ПАЛИСЕЙДС — КОННО ШОУ С ПРЕСКАЧАНЕ НА ПРЕПЯТСТВИЯ'72“. Вечерта беше топла, а тя скована и разсеяна.

Един от конярите хвана юздите на коня ѝ и тя слезе. Наведе се, за да провери дали Монако си е порязал крака. Не видя никакви порезни рани. С крайчеца на окото си забеляза, че Дан Кормак се приближава, свали жокейската си шапка и разкопча жакета си.

— Представяш се все по-зле.

Тя не обърна внимание на думите му и започна да се занимава със седлото на Монако.

— Все по-зле. — Тя усети тежката му ръка на рамото си. — Какво, по дяволите, става, Идън? Нещо не е наред.

Не ѝ оставаше нищо друго освен да се обърне. Лицето на Дан Кормак беше като щавена кожа. Лице като старо седло, излъскано, набръчкано и покрито с белези. Като дете си мислеше, че ако бръчките по лицето му се изгладят, тогава ще се видят шевовете, с които е било съшитото седлото.

Тя срещна погледа на избелелите му сини очи и се опита да не обръща внимание на болката в мозъка си.

— Предполагам, че просто понякога не ми идва отвътре — отвърна тя кратко.

— Ужасно си права, не ти идва отвътре. Но остави тези глупости! — Той я дръпна настрана от запъхтения, потен кон. Едната му ръка продължаваше да лежи на рамото ѝ. — Всеки път, когато имаш възможност да спечелиш, хъсът като че ли ти изневерява. Гледам те как се подрусваш на седлото, като че ли имаш аспержи вместо гръбнак. Гледаш с изцъклен поглед. Да не си надрусана или нещо такова, а, Идън?

Металическият глас, който се носеше от високоговорителя, прокънтя над хиподрума и обяви крайните ѝ оценки. Бяха повече от лоши.

Вратът ѝ се беше изпотил под тежкия кок. Мускулите в основата на черепа ѝ бяха стегнати и пулсиращи. Ноктите ѝ бяха почнали да се забиват в дланите.

— Мислех, че тази година ще отбележиш истински напредък. Обеща да решиш проблема с концентрацията.

— Дан...

— Обеща да спечелиш поне някоя награда, Идън.

Следващият ездач мина покрай тях под завесите и излезе на хиподрума. Посрещнаха го с ръкопляскания, после всички притихнаха в очакване.

— Мисля да отида да си взема душ — рече тя.

— Имам една препоръка. — Кормак ѝ препречи пътя, когато тя се опита да се измъкне. — Върни се при мен за още тренировки на манежа. Три пъти в седмицата по два часа. Трябва да се упражняваш.

— Нямам време за тренировки на манеж, Дан.

— Вече напусна колежа. Каква друга работа имаш?

— Не мога да живея, да ям и да спя с единствената мисъл за коне.

— Някога искаше точно това. — Сбръчканото лице се изкриви в нещо като усмивка. — Аз ще намеря време, стига да искаш. Може и вечер, само кажи.

— Благодаря ти, Дан — каза тя с равен глас. — Но наистина не разполагам с време.

— Тогава защо се явяваш на състезания, за да похабиш усилията и времето на всички ни ли?

— Победих половината хлапета тук тази вечер. Това е достатъчно за мен! — извиси тя глас.

— По дяволите, не, не е достатъчно! — В гласа му прозвуча гняв. — Ти трябва да си на върха. Където някога ми каза, че искаш да бъдеш. Спомняш ли си? Притежаваш талант за това, Идън. Виждам как постепенно пропиляваш всичко и това ме кара ужасно да се гневя. Ездата ти се влошава. Днес едва стигна средно ниво. Следващия път може би ще си в края на таблицата. А по-следващия — дори няма да си направиш труда да участваш.

Откъм хиподрума се чу падането на една от летвите на препятствията и публиката възкликна наполовина слисано, наполовина доволно.

— Няма извинение за това, което се случи, Идън. — Дан се опитваше да говори спокойно. — Проваляш всичко. Това е висша проба обиди!

Те стояха един срещу друг напред целия хаос на мястото за оседлаване на конете. Конярят вече беше отвел Монако, след като му беше метнал одеяло.

— Този кон заслужава по-добро отношение — каза Кормак. — Непрекъснато удряш краката му в препятствията. Ще започне да губи увереността си, ако не се нарани непоправимо.

Тя преметна жакета си през рамо.

— Отивам да си взема душ, Дан.

— Има и още нещо. Изглеждаш ми зле. Да не си болна? Анемична или нещо такова. — Той я хвана за ръката. — Мислила ли си, че може да си сериозно болна? Някаква липса, нещо, свързано с начина ти на хранене?

— За бога, Дан!

— Дженифър е забелязала колко много си отслабнала. Само кожа и кости си. И си бледа като призрак. Според нея може би трябва да започнеш да взимаш някакви витамини...

Тя блъсна ръката му.

— Нямам нужда от витамини! — отвърна ядосано. — Тежа точно колкото трябва.

— Не съм казал, че няколко килограма в повече са проклетие за ездач за надбягвания с препятствия. Но няма смисъл да си намаляваш мускулната маса. Това именно те прави силна и ти дава енергия. Дженифър казва, че...

— Не ме интересува какво казва Дженифър. Не понасям да ме обсъждат зад гърба ми хора, които си нямат друга работа.

Кормак облещи очи.

— Хора, които си нямат друга работа ли? Момиче, Дженифър те познава от ей такава, когато едва стигаше задницата на коня.

— Знаеш ли какво им мразя най-много на тези състезания? — произнесе тя с горчивина. — Клюките! Дрънканиците. Всеки си завира носа в чуждите работи. Няма личен живот. Няма бариери. Няма къде човек да остане за малко насаме със себе си.

Дан я погледна тъжно.

— Единствените хора, които имат нужда от бариери, са тези, които имат какво да крият, Идън. Какво, за бога, криеш ти?

Идън го изгледа кръвнишки.

— Майната ти, Дан! — процеди тя безстрастно.

Мина покрай него и се запъти към съблекалните. Дан Кормак стоеше и гледаше след нея.

Дженифър Кормак изникна отнякъде и застана до съпруга си. Беше чула последните няколко изречения и лицето ѝ имаше сурово изражение.

— Сополива малка богаташка кучка!

— Нещо не е наред с това момиче, Дженифър.

— Не е наред това, че родителите ѝ я разглезиха още от самото начало. Беше ужасно лигава, когато дойде при теб за пръв път на урок, а тогава беше едва на пет години. Забрави за нея!

— Да, но не е само това. Не е само това. Мисля, че знам какво ѝ е. — Той поклати бавно глава. — Ще трябва да похарча малко пари за един разговор до чужбина с майка ѝ.

Женската съблекалня беше претъпкана с ездачки, които се събличаха и обличаха. Идън седна и си поплака малко. Вече не можеше да се контролира. Чувстваше се изтощена. Нервите ѝ трептяха като нишките на паяжина, изложена на силен вятър.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Гледката на потна ездачка в женската съблекалня, която плаче след състезанието, не беше необичайна.

Тя свали ризата и сутиена си и развали кока. Косата ѝ се разпиля по гърба на кичури. Хищните нокти отпуснаха за малко тила ѝ.

Мина покрай многото женски тела и стигна душовете. Струята се забиваше в чувствителната ѝ кожа като иглички. Стоя под душа дълго. Когато излезе, трепереше цялата, макар че се беше къпала с гореща вода. Нервите ѝ бяха обтегнати, а хищните нокти се забиваха в гръбнака ѝ. Стига толкова. Не можеше да издържа вече.

Никога никой не ѝ беше споменавал за този момент. Никога никой не ѝ бе казвал, че ще се чувства толкова зле. Сега се чувстваше толкова отвратително, колкото добре ѝ беше, когато вземаше наркотика.

Ръсти... Защо ѝ причиняваше това? Много добре знаеше, че тази вечер има състезание. Бе наясно какво става, когато го нямаше прекалено дълго време. Защо му доставяше удоволствие да я измъчва?

Ужасно съжаляваше, че взе участие в състезанието.

Съжаляваше, че наруга Дан Кормак. Колко приятели ѝ бяха останали, та си позволяваше да ги наранява и отблъсква? Колко жени

вече я мразеха и ѝ се подиграваха зад гърба?

Понякога си мислеше, че всички трябва да разберат. Всички, дори и Дан.

Можеше ли да се извини на Дан? Най-вероятно щеше да я отблъсне. Може би по-късно.

Жаждата за наркотика я обхвана със своите нажежени до бяло жички. Тя се строполи на колене върху дъските от тиково дърво и тихо заплака.

Тусон, Аризона

Джоуел Ленъкс се върна в къщата по тъмно. Беше напрегнат и уморен. Излезе от микробуса, протегна се и разкърши снага, преди да започне да разтоварва.

Есенният въздух беше като шампанско, особено след залез-слънце. Уж хладно, а през подметките на ботушите си усещаш топлината, която излъчваше земята под краката му.

Той се огледа наоколо. Пустинята притихваше нощем. Величествените сагуаро приличаха на стражи на лунната светлина. Забеляза за миг разперените крила на кукумявка, която се спусна и улови гризач, имал неблагоприятното да излезе от дупката си.

Микробусът беше пълен с тухли и торби цимент. Ходил бе до другия край на щата, чак до Финикс, за да ги купи. Затова се бе върнал в Тусон след залез-слънце. Имаше няколко съседни, но всички те живееха достатъчно далеч от дома му. Нямаше и нужда да разтръбява факта, че се готви за малко довършителни работи по къщата си.

Започва да разтоварва, като внасяше материалите направо в мазето. Работата беше тежка и той скоро се обля в пот. Междувременно се опитваше да мисли за начинанието, което му предстоеше да осъществи — трябваше да има ясна и точна представа в ума си. Без излишна емоционалност. Имаше още толкова много неща, които трябваше да предвиди и подготви.

Прекалено много неща обаче го разсейваха и образът на жертвата му трептеше неуловимо в мислите му като заек в потънало в мараня поле. Очите му сякаш бяха изсъхнали, а кожата му се пукаше, макар по нея да избиваше пот. Изгуби равновесие и се спъна. Тухлите се стовариха на земята.

Той се съсредоточи върху задачата си, напрегнал мускули.

Микробусът бавно се изпразваше. Спретнатите купчинки в мазето нарастваха.

Когато привърши работата си, той слезе долу и огледа мястото. Вече беше намерил легло с табли от ковано желязо. Подходящо на възраст. Подходящо като дизайн. Тежка и строга вещ. То стоеше в очакване в ъгъла. По-скоро легло за мъчения, не за отмора. Имаше пречки, през които можеше да прокара веригата.

Трябва да запои фланци за краката на леглото и да ги застопори в бетонния под. Така щеше да стане абсолютно неподвижно, освен ако някой не отвинти болтовете.

Съоръжението щеше бъде построено около леглото. Вече бе отбелязал разстоянията на пода.

Утре ще започне да строи килията-клетка.

Лос Анджелис, Калифорния

— Беше тук снощи — каза Спууки на Ръсти.

— Така ли — безстрастно промърмори Ръсти.

— Около четири часа сутринта. Молеше за една доза. Умоляваше. Плачеше и трепереше.

— Надявам се, че не си направил някоя глупост — попита Ръсти иронично.

— Не. Не съм направил никаква глупост. Имам нареждания, които трябва да спазвам, нали така?

— Да, имаш строги нареждания. — Ръсти му махна с ръка. — Давай.

Спууки отиде в другия край на апартамента, като затвори и заключи вратата след себе си. Ръсти така и не бе успял да разбере къде държи стоката. Проклетият му наркодилър беше потаен като плъх. Някой ден, мислеше си Ръсти развеселено, ще избие вратата с ритници, ще се втурне вътре с викове и ще хване Спууки в неговото скривалище. Ще му изкара ангелите.

Спууки му подаде пакетче.

— Почувствах се като лайно, човече. Да предам приятел, който стои на прага ми в абстиненция.

— Така ли? — Ръсти влезе в кухнята и премери пакетчето на везните, сложени наред мръсните чаши и чинии.

— Не е добре за бизнеса. — Спууки наблюдаваше Ръсти със замъглените си зачервени очи. — Ще тръгне слух, че на мен не може да се разчита, и клиентите ми ще се отдръпнат.

— Спууки, старче, твоите клиенти никога няма да се отдръпнат. Изкарвам ги двадесет и пет грама?

— Точно така. Висококачествена стока. — Спууки хвърли поглед на Ръсти под око. — Не те ли измъчва съвестта бе, човече?

— За какво да ме измъчва? — попита Ръсти с тлееща заплаха в гласа. — Нали някога ѝ продаваше?

— Да, но никога не съм ѝ причинявал подобно нещо. А ти я прецакваш. Караш я да се пристрастява.

— Карам я да се пристрастява ли? Аз? Изглежда ли ти като човек, който има нужда да го подканят?

— Не, няма нужда да я подканят. Но пък и не трябва да я превръщаш в роб.

Ръсти сви банкнотите на руло и ги насочи като пистолет към Спууки.

— Не се бъркай в работите ми, лайно такова!

— Добре, добре.

— Идън е родена да бъде наркоманка. Нито ти, нито аз можем да направим нещо. Тя има нужда някой да се грижи за нея. Аз я защитавам. Грижа се за интересите ѝ. Гледам да не стане някой фал. Разбираш ли ме?

— Бих казал, че това да се разхожда отчаяна в четири часа сутринта си е доста голям фал.

— Имах си работа.

— Сигурен съм, че е било така. — Спууки продължаваше да не гледа Ръсти в очите. Наистина не харесваше този тип.

Когато Спууки видя Идън последния път, усети, че една ярка светлина бавно гасне. Почувства, че е използван в една много грозна игра. И макар че наркодилърите и наркоманите не бяха склонни по принцип да съжаляват когото и да е, той изпита угризения и състрадание към момичето, което си чакаше дозата в Бевърли Хилс.

— Откъде се снабдяваш? — попита Ръсти небрежно, разглеждайки хероина.

Спууки сви рамене.

— Професионална тайна. Ако ти трябва още, обади ми се.

— Няма да ми кажеш, а?

— Не.

Ръсти все още държеше парите. Той измерваше Спууки с присвити очи.

— Не те ли е страх, че мога да те нараня. Какво ще кажеш да те завържа и да пъхна топките ти в онзи миксер, а?

— Защо? Смяташ, че можеш да си уредиш по-изгодна сделка с големите момчета?

— Може би. Ако знаех кои са.

— Няма да стане, дори и да знаеше. Те са от Братството, Ръсти. Няма да търгуват с теб. Ако се опиташ да се свържеш с тях, ще получиш само нож в червата.

— Чернилките винаги ли носят ножове? — Той се усмихна и хвърли парите на Спууки, който ловко ги хвана и ги прибра в джоба си. — Скоро пак ще говорим. Е, оценявам помощта ти, Спууки.

— Има си хас.

Ръсти сложи ръка на слабото рамо на Спууки и заби палец в отпуснатите му мускули, докато вървяха към вратата.

— Ако разбере, че си дал на Идън нещо повече от хапче за главоболие, наистина ще пъхна топките ти в онзи миксер. Ако, разбира се, са ти останали такива.

Той заби палеца си още по-дълбоко. Спууки изохка и се опита да се освободи от хватката му. Ала Ръсти го беше набол като риба на харпун.

— Не забравяй, човече. Няма да й даваш нищо. Нищо! Разбра ли?

Спууки можа само да изохка повторно, но това беше добър отговор и Ръсти го пусна.

Ръсти подкара алфа-ромеоото си към Бевърли Хилс, задминавайки лениво колите в късния следобед. Клатеше глава в такт с мелодията на Ахмед Джамал.

Мина през портата на ранчото, махна на Мигел Фуентес и продължи към къщата.

Предвиждаше бурна реакция. Всички наркомани полудяваха, когато трябваше да изчакат ден-два. Идън чакаше от вчера, от пет часа

следобед, когато беше казал, че тръгва да ѝ вземе поредната доза. И не беше се върнал. Сега беше почти четири. Сигурно вече крещеше.

Но това също беше вълнуващо. Именно в такива моменти беше най-безпомощна. Вече обмисляше какво ще я накара да направи, преди да ѝ даде дозата.

След като беше купил пакетчето, той беше разделил двадесет и петте грама на петдесет малки пакетчета. Четири от тях бяха в джоба му. Замисли се, докато излизаше от колата, дали не бе време да вдигне цената. Залозите можеха да бъдат много по-високи. Много по-високи.

Небето синееше. Денят беше прекрасен. Дори и смогът се беше разсеял малко. Конят на Идън надникна от обора и той му подсвирна. Чувстваше се превъзходно.

Качи се на верандата. Едва беше стигнал вратата, когато тя се отвори със замах.

— Къде беше? — изсъска Идън гневно.

В лявата си ръка стискаше наполовина изпита бутилка с вино. Нямаше поздрав. Беше замаяна от алкохола, но се държеше жлъчно, а слабото ѝ тяло трепереше в истерия.

— Как можа да ми причиниш това, Ръсти?

— Хей, съжалявам. Имах проблеми.

— Цялата нощ ли? — Тя затръшна вратата след него. — Цяла сутрин ли? Имал си проблеми цяла нощ и цяла сутрин?

— Ами, колата се скапа.

— Знаеше, че те чакам.

— Ремъкът сдаде багажа — рече той нехайно. — Няколко часа през нощта трябваше да стоя в гаража. Едвам го закрепих. Ще се наложи да се изръся за нов. А когато тази сутрин пристигнах в агенцията, ме чакаха още куп глупости. Като например, че едно от момичетата беше провалило цяла вечеря. А застраховката ни не я покрива изцяло. Клиентът ще ни съди. Цяла вечеря, можеш ли да си представиш? Някаква шибана глупачка с махмурлук.

— Защо не се обади? Как можа да ме зарежеш в това състояние?

— Да не си оглушала? Допреди половин час бях в агенцията.

Тя приличаше на малко подивяло животинче с белнали се оголени зъби.

— Лъжец! Искаше да откача. Цяла сутрин звънях там. Въобще не си се появявал!

— И точно колко вино изпи, откакто си тръгнах? — попита Ръсти. — Вониш на бъчва.

— Трябваше да изляза. Ходих на онова място на „Манчестър“, но там нямаше никой. Видях се със Спууки, но той каза, че няма. Трябваше да се заредя поне с алкохол.

— Чуй ме. Казвал ли съм ти да не се опитваш да си купуваш сама? Нали съм ли ти казвал, че е опасно? Ще те пребият или ще ти пробутат някаква отрова, която ще те убие.

— За бога, Ръсти! — избесня тя. — Няма ли най-накрая да ми го дадеш?

— А няма ли да ме помолиш?

— Моля.

— Добре, ще ти дам — ухили се той и извади едно от пакетчетата. — Виждаш ли, донесъл съм ти.

— Дай ми го!

Той го вдигна високо, за да не може да го достигне.

— Само ако започнеш да се държиш по-мило.

— Копеле!

— Нямах предвид такова отношение. — Той я изгледа замислено. — Може би трябва да го направим, преди да се боцнеш. Какво ще кажеш?

— Господи... — прошепна тя и затвори очи.

— Освен ако нямаш по-добра идея. — Той разкопча ципа на панталоните си. Начинът, по който беше застанал, и изражението му говореха красноречиво.

Тя си пое дъх и коленичи на голия дървен под пред него.

— О, много добра идея, скъпа — измърмори той.

Тутакси усети галещия ѝ език. Добре я беше обучил.

След известно време започна да стене от удоволствие. Разтвори крака, хвана главата ѝ с ръце и полюшвайки бедра, започна да влиза и излиза от устата ѝ.

— Ухапи ме — заповяда ѝ грубо. — По-силно! Ааа... По-силно, Идън!

Тя го чуваше как ръмжи и стиска зъби и се подготви мислено за онова, което предстоеше. Той блъскаше силно в гърлото ѝ. Тя започна да се задавя. И тогава той свърши със силно ръмжене.

Държеше я, вкопчил пръсти в косата ѝ, и не я пускаше, въпреки че гърлото ѝ беше пълно със сперма.

След малко въздъхна доволно и я пусна. Устата ѝ беше пълна, но тя знаеше, че не му харесва да плюе или да слага ръка на устата си. Сграбчи пликчето мълчаливо и се затича нагоре по стълбите, като се опитваше да не повърне.

Ръсти я изпрати с поглед. Беше изтощен, но се чувстваше прекрасно. Това поне можеше да прави добре. Днес изглеждаше ужасно. Кльоцава кучка. Имаше време, когато я смяташе за най-красивото същество, което някога бе виждал.

На горния етаж Идън пъкна иглата във вената си, издърпа малко кръв и инжектира наркотика. После отвърза турникета. Трепереше силно. Облегна се на плочките в банята и притвори очи. Зъбите ѝ тракаха. Чакаше светкавицата, която щеше да отслаби хватката на тези ужасяващо хищни нокти, забили се в плътта ѝ.

Фигурата ѝ се отразяваше в прозореца на банята. Фотографът в градината направи още няколко снимки с фотоапарата с увеличителна бленда от 2000 милиметра. После грижливо записа нещо в бележника, който държеше.

Бевърли Хилс, Калифорния

Идън отвори вратата и широко разтвори очи, сякаш беше очаквала някой друг. После презрително ги присви.

— Какво искаш, татко?

— Здравей, Идън — каза Доминик ван Бурен без особена сърдечност в гласа. — Няма ли да ме поканиш да вляза?

Вместо отговор Идън опря едната си ръка на касата на вратата, препречвайки му демонстративно пътя.

— Какво искаш? — повтори враждебно тя.

— Трябва ли един баща да има специална причина, за да дойде да види дъщеря си? — отвърна Ван Бурен.

— Не си се обаждал от месеци — отвърна Идън. В погледа ѝ се четеше съжаление, докато оглеждаше баща си от горе до долу. —

Трябва да има някаква причина, за да напуснеш слънчевата Санта Барбара и всички онези прекрасни, невероятни партита. Каква е тя?

— Не прекалявай със сарказма, Идън.

— Чакам да чуя причината, татко. Или веднага ще затворя вратата.

— Добре — съгласи се примирително Ван Бурен. — Причината е, че съм ти баща и се безпокоя за теб.

— Безпокоиш се за мен? — Идън се изсмя толкова грозно, че Ван Бурен потрепери.

— Можеш да ми се обаждаш от време на време — рече той, като се опита да не звучи сякаш се брани. — Телефонните връзки са двустранни. Какво ти е на устата? — Идън имаше прекрасна уста, чувствена, като разпукната пъпка на роза. В момента обаче долната ѝ устна беше подута и сцепена. По раничката имаше засъхнала кръв. — Кой ти направи това?

— Татко, моля те, направи ми една услуга. Просто си иди вкъщи. В очите му просветна гняв.

— Не си пораснала толкова, че да не мога да те напляскам, Идън!

— Защо не се обади, преди да дойдеш? — попита Идън. — Глупаво е да се изтърсваш изневиделица.

Ван Бурен изгледа дъщеря си. Беше облечена с размъкнати евтини дрехи, косата ѝ висеше безформено в подстрижка, направена бог знае от кого. Можеше да изглежда зашеметяващо красива и имаше великолепна фигура, но през повечето време напоследък изглеждаше ужасно.

— Не знаех, че трябва да си уреждам среща, за да видя собствената си дъщеря — процеди той саркастично. — Кого криеш вътре?

— Никого.

— Тогава влизам. — Ван Бурен мина покрай Идън и влезе в къщата.

Идън се обърна към него с мятан искри поглед.

— Как се осмеляваш да нахлуваш тук? Това е моята къща! Мама ми я подари. Ти си имаш своя! Нямах никакво право да идваш тук!

— Искам да знам кой ти е сцепил устната — отвърна Ван Бурен, без да ѝ обръща никакво внимание.

— О, по дяволите! Сама си я сцепих, татко. Моля те, тръгвай си!

— Как така сама? — настоя Ван Бурен. — Да не искаш да кажеш, че сама си си нанесла кроше в устата?

— *Исусе!* — Момичето се отдръпна от баща си и се отпусна ядосано на канапето. — Изпуснах нещо на пода в банята. Когато се наведох да го взема, си ударих лицето в мивката. Това е всичко. Доволен ли си?

— Правдоподобно звучи. — Ван Бурен изгледа напрегнато дъщеря си.

Нито помен от елегантност или грациозност. Беше заприличала на дропла. Не беше я виждал от месеци и промяната беше фрапираща. Болезнено бледа и изпосталяла, с ужасно изпомачкани дрехи. Къщата също беше с краката нагоре. Идън никога не бе спазвала общоприетите принципи, но това излизаше извън всякаква норма.

— Търсиш ли нещо? — попита го раздражено тя.

— Не съм сигурен. Господ ми е свидетел, че не изглеждаш особено добре. — Той седна срещу Идън, като дръпна панталоните си нагоре, така че да не им се развалят ръбовете. — Чувам разни неща за теб — изплю камъчето той.

По изпитото лице срещу него не се появи и следа от вина.

— О, така ли?

— Изглеждаш наистина ужасно.

— Благодаря.

— Какво е това на блузата ти? Кръв ли?

— Кафе, татко. За бога, не драматизирай нещата. — Тя го изгледа с презрение. — Добре, вече си в къщата. Какво искаш?

— Искам да поговорим.

— За какво?

Той се наведе напред и бързо дръпна нагоре ръкава на Идън. Тя беше толкова изненадана, че не успя да реагира. Ван Бурен разгледа внимателно кожата ѝ, после провери и другата ѝ ръка.

— Какво, по дяволите, търсиш?

— Следи от игла — отвърна той кратко и ясно.

— Нека се досетя — каза Идън с иронична усмивка. — Гледал си някой мастит социолог по Канал 28 снощи, който е казал, че всяко момиче в Ел Ей е или проститутка, или се боцка. — Тя дръпна ципа на джинсите си рязко. — Искаш ли да ми провериш и гащичките?

— Няма нужда да се държиш отвратително. Не знам какво правиш със себе си напоследък. Просто ми кажи дали употребяваш наркотици?

— Не повече от теб самия — отвърна Идън презрително и закопча джинсите си.

Ван Бурен настръхна.

— Какво искаш да кажеш с това?

— О, татко. Да не мислиш, че никой не знае колко кокаин смъркаш?

Идън вдигна краката си на стъкления плот на масичката и срещна ледения поглед на баща си. Въпреки жалкия си вид, тя всяваше страх у него. Ван Бурен беше опитал хапливия ѝ език и презрението ѝ още когато беше тринадесетгодишна.

— Вероятно употребяваш повече наркотици от мен. Либриум, валиум, кокаин, да не споменаваме бърбъна, кафето и цигарите. — Тя се засмя на възмутеното изражение на баща си. — Слушай, татко, ако ме питаш дали някога съм пробвала наркотици, въпросът е абсурден. Но ако някой ти е подшушнал, че съм започнала да се боцкам... Без мен, скъпи Хосе. Да не съм полудяла.

— Заклеваш ли се?

— Татко... — Тя прехапа наранената си устна отегчено. — Нали току-що ти казах? Не бих се докоснала до такива лайна.

— Но аз чувам други неща.

Идън сви слабите си рамене. Гледаше го намръщено, отегчено и ядосано, но не и виновно.

— Не ме интересува какво си чул. Не е вярно. Никога не съм употребявала силни наркотици. Кой ти наговори такива глупости за мен?

— Ами някои хора.

Идън придоби още по-агресивен вид. Това го озадачи. Беше очаквал потайност. Прикрито чувство за вина. Зачуди се какви ли точно са признаците за пристрастеността към наркотиците? Свити зеници? Примирените ѝ зелени очи изглеждаха нормално. Лоша кожа? Беше прекалено бледа, но нямаше разни гадни пъпки или нещо друго. Е, поне не я завари да се валя в някой ъгъл със стърчащи от ръцете игли.

Може би Мерседес грешеше? Може би частните детективи бяха я заблудили?

— Какво правиш напоследък? — попита той и се огледа. — Със сигурност не чистиш тази къща. Тук е като кочина.

— На мен ми харесва така.

— Кога идва чистачката?

— Вече нямам чистачка.

— Така ли? Странно — провлече сухо той.

— За някои хора, да. Реших, че в крайна сметка не съм истинска буржоазка.

Ван Бурен прехапа долната си устна.

— Добре. Направи ми чаша кафе и си тръгвам.

— А защо не си тръгнеш направо?

— Ще ми направиш ли кафе все пак?

Тя въздъхна, изгубила търпение, стана и отиде в кухнята. Включи машината за еспресо и потърси каната за кафе.

Кой беше говорил с него? Мигел? Възможно беше, но според нея той не знаеше. Може би някой друг, някой от така наречените ѝ приятели от университета в Лос Анджелис.

Тя огледа мръсната кухня. Нямаше дори две чисти чаши. Не се изненада. По-голяма част от съдовете ѝ бяха струпани в две мивки, пълни със сивкава вода. Тя раздражено потърси гъба и течен сапун и изми чашите.

Далеч не се чувстваше стабилна. Беше замаяна и сънена, както обикновено, когато мозъкът ѝ беше под въздействието на дрогата. Това ѝ даваше сили да се държи убедително в подобни ситуации, но състоянието отминаваше много бързо. Вече нямаше върховни периоди, а само посредствени моменти. А когато и те отминеха...

Напоследък се боцкаше само за да се почувства нормално. Просто за да бъде самата себе си, вместо да вие като животно. Всъщност върховният момент продължаваше само минута. А животинската нужда се връщаше по-скоро и по-силна след всяка следваща доза. Току-що инжектирала наркотика и вече мислеше за следващата доза, като се молеше наум Ръсти да не ѝ извърти някой номер. Вече беше станала изцяло зависима от него. Изцяло. В пакетчето имаше само колкото за още едно боцкане. Ами ако пак изчезнеше? Само при мисълта я обхвана паника.

Ван Бурен влезе в кухнята и Идън се обърна към него.

— Татко, кой ти каза да...

Дланта на баща ѝ силно изплющя през лицето ѝ.

— Какво е това? — попита рязко той.

Идън зашеметено се взря в пакета спринцовки и игли в ръката му. Господи! Бил е в спалнята ѝ. Дори беше намерил малкото пакетче хероин. Тя побесня. Сграбчи спринцовките с блеснали очи и кресна:

— Изчезвай оттук! Шпионин! Нахално дърто копеле! Махай се оттук!

— Затвори си мръсната уста!

Ван Бурен я зашлеви отново, този път толкова силно, че незарасналата раничка на устната ѝ отново се отвори и от нея шурна кръв. На Идън ѝ се привидяха звезди. От очите ѝ бликнаха сълзи. В този миг спринцовките паднаха на земята и тя се наведе да ги вдигне.

Ван Бурен я сграбчи за косата и я повлече към хола, скимтяща от болка. Бутна я на канапето и тя нещастно се сви на кълбо. Брадичката ѝ беше почервеняла от кръвта.

Когато Ван Бурен заговори, гласът му беше леденостуден.

— Отвратителен малък червей. Нещастница. Пропаднало същество. Значи не те интересуват наркотиците, а?

— Махай се!

— Никъде няма да ходя, докато не ми кажеш истината — отвърна Ван Бурен. — Не смей да мърдаш.

Идън се сви още повече, парализирана от безсилие и ярост.

— Остави ме на мира. Мразя те!

— Как го вземаш? — попита страховито баща ѝ. — Как, Идън? Не е чрез вените на ръцете. Къде си инжектираш дрогата?

— Махай се!

Той сграбчи яката на блузата на Идън и дръпна силно. Тънката материя се раздра и разкри стърчащите ѝ ребра. Тя изкрещя и се отдръпна. *О, Ръсти!* Защо не се върнеш, за да я спаси от този кошмар?

— Свали си джинсите.

— *Не!*

— Свали ги... ти казвам — скръцна със зъби Ван Бурен.

Беше изпаднал в лудост от гняв. Дръпна яростно още веднъж блузата на Идън. Гръдният кош на момичето беше болезнено слаб, а

гърдите ѝ малки, с твърди зърна.

— Свали ги или ще раздера и тях!

Идън плачеше и трепереше конвулсивно, но разкопча джинсите с треперещи пръсти. Ван Бурен се пресегна и ги свлече до коленете ѝ, задъхан от усилието. Лъснаха бикини в прасковен цвят и слабите бедра на Идън.

Гневът, лудостта, всичко напусна Ван Бурен.

И двете бедра на Идън бяха покрити с белези от убождания с игла. Дупчиците бяха по протежение на вените, като много от тях бяха подути и посинели от инфекции. Белезите бяха десетки. Стотици. Като че бялата ѝ кожа беше нападната от дяволски кафяви кърлежи.

Той отстъпи назад. Лицето му беше мъртвешки преbledняло.

В гласа му прозвуча ужас:

— Идън... Господи! Какво си направила?

Санта Моника, Калифорния

Идън лежеше, свита на кълбо в леглото, забила поглед в стената. Косата ѝ беше чиста, сресана и спретнато вързана отзад, очевидно дело на някоя мила сестра. Беше облечена с бяла блузка и лилави кадифени панталони с връзка на кръста. Спокойно можеше да мине за дванадесетгодишно момиче, въпреки че скоро щеше да навърши двадесет. Ръцете ѝ лежах полусвити на възглавницата.

На един стол до леглото ѝ седеше Доминик ван Бурен и усещаше у себе си неизмерима пустота. Беше му ужасно трудно да приеме, че момичето пред него е Идън, заклетата бунтарка Идън. Още по-трудно му бе да приеме, че тя може да свърши по този начин — като безпомощна наркоманка, пациентка на място, което не беше много по-различно от приют за душевноболни.

Тя неистово мразеше клиниката. Не се доближаваше до другите пациенти, много от които наистина бяха в далеч по-трагично състояние от нейното. Не напускаше стаята си и лежеше неподвижно като мъртва.

Обвиняваше ги.

Приемаше онова, което ѝ бяха причинили, пасивно, но тази пасивност сама по себе си беше обвинение.

В нея бе настъпил душевен прелом, започнал в ранчото още в деня, преди да я приемат за лечение в клиниката. Сякаш волята ѝ се бе прекършила. Изключително лесно успяха да я убедят да се подложи на лечение. Съпротива почти липсваше. Учудващо кратко се бори. Може би дълбоко в себе си, без да го съзнава, тя търсеше помощ. Лекарите бяха казали на баща ѝ, че повечето наркомани биват измъчвани от съвсем реални натрапчиви страхове.

През изминалите дни около нея витаеше мрак, който сякаш изсмукваше енергията на околните. И макар да отговаряше едностранно на всички въпроси, без да гледа някого в очите, тя ги изтощаваше. Който бе влязъл в съприкосновение с нея напускаше клиниката с усещането, че му е отнела силата.

Разбира се, метадонът я правеше безразлична. Заместителят ѝ спестяваше ужаса на отказването, но я лишаваше от всякаква радост. Заличаваше високите и силни тонове и оставяше единствено сивата монотонност. Именно тази неуловима сива монотонност ѝ се отразяваше най-зле.

Майката на Ван Бурен бе пациентка на психиатрията дълги години, когато той беше дете. Спомняше си посещенията при нея след лечението с електрошок, когато тя често изпадала в ступор. Седеше недосегаема и се взираше невиждащо в моравата пред болницата. Точно както и Идън сега. Именно тогава беше чул безжизненото бръмчене на полумъртвия омаломощен мозък за пръв път. Бяха съсипали допълнително психиката на майка му с всякакъв род съмнителни лечения.

Тя имаше нужда от любов и внимание, но вместо това баща му я беше изпратил в болница за душевноболни, където я лекуваха с електрошокове.

Дори и сега, в най-ужасните си кошмари, се виждаше как е принуден да седи на жълт градински стол сред зелена морава, а около него се лута насам-натам медицински персонал, облечен в бяло. И да чува онзи злокобен звук в главата си.

Или как върви по безкраен коридор, минава покрай безброй зейнали врати на стаи, във всяка от които има по едно легло, а на всяко легло — по една жена, която лежи и се взира в тавана с празни очи и отпуснати немощно върху завивките ръце.

Той погледна през прозореца. Зимното слънце блестеше далеч, а морският бриз поклащаше перестите листа на палмите.

— Не искаш ли да излезеш и да поседиш малко в градината? — предложи той. — Не е много студено. Наметни си само една жилетка.

Идън не го удостои с отговор.

Той започваше да се дразни.

— Хайде, скъпа. Правя всичко възможно, за бога! Искам да ти помогна. Не се сърди.

— Затова ли ме затвори тук? — каза тя на стената. — Защото искаш да ми помогнеш?

— Не сме те затваряли тук. Дойде доброволно.

— Тогава кога мога да си тръгна?

— Не можеш да си тръгнеш, докато не изсмучат онова гадно нещо от тялото ти.

— Значи все пак не е доброволно?

— Не можехме да стоим отстрани и да гледаме как се погубваш — отвърна той. — Не се самоизтезавай. Не ти отива. Идън, моля те, помогни ми. Пътят от Санта Барбара е прекалено дълъг, за да седя сега тук и да ти гледам гърба.

След малко тя се изправи и седна срещу него. Лицето ѝ беше блед овал. Зелените ѝ очи лъщяха мътно и безжизнено. Не знаеше дали нарочно придава тази безжизненост на погледа и гласа си, или метадонът беше причината за тях, ала това го депресираше до крайна степен.

— Добре ли си? — попита той неспокойно. Толкова много му напомняше за майка му. — Нарочно ли го правиш? Това ли е твоят начин да ме накажеш?

— Нямам никакво желание да те наказвам — отвърна тя вяло.

— Наказваш всеки, който се опита да ти помогне.

— Ти не ми помагаш — провлече тя. — Смяташ, че си ми направил добро, като нахлу в къщата ми и помете всичко след себе си? Не, грешиш. Ти ме унищожаваш.

— Ти сама се унищожаваше.

— Моят живот си е мой живот. И искам да го живея така, както аз преценя.

— О, господи, ако знаеше колко банално и детински звучат думите ти.

— Да бе.

— Идън? *Идън?*

Тя не отговори. Отново беше потънала в апатия.

Той се изправи тежко на крака.

— Добре. Свиждането свърши. Майка ти чака отпред да те види, затова ти казвам довиждане.

— Не искам да я виждам.

— Дошла е чак от Испания, Идън.

— Неин проблем.

Ван Бурен побърза да напусне стаята. Мерседес наистина чакаше отвън. Беше облечена в семпъл, изискано ушит сив костюм. Изражението ѝ беше мрачно.

— Как е тя? — попита тихо.

— Иди и виж сама — рече той и се размина с нея. — Ще те изчакам отвън.

Мерседес се поколеба пред вратата на стаята, после влезе.

— Ти си ме шпионирала — продума Идън тихо. — Платила си на непознати, за да ме шпионират. Това е перверзия.

— Да — отвърна Мерседес спокойно. — Не беше много достойно, нито приятно. Но ти вече не общуваш с нас, дете мое. Защо не ни каза, че си напуснала колежа? — Идън не отговори. — Защо не ни каза, че започваш да се пристрастяваш? Защо не ни каза нито едно от тези неща? Не ти ли хрумна, че можем да ти помогнем?

— Къде е Ръсти? — Идън се взираше в майка си. — Държите го далеч от мен, нали?

— Само той ли те интересува? Дори и сега?

— Да — отвърна тихо тя. — Той е единственият, който се интересува от мен.

— Той бил единственият, който се интересувал от теб! — повтори Мерседес с ирония. — Господи, как не проумяваш!

— Да не би да сте им казали да не го пускат при мен?

— Не.

— Направили сте го, нали? Казали сте им да не го допускат до мен. Да не го свързват по телефона...

— След като разбрахме разни неща за него — произнесе Мерседес с усилие, — нямаш право изобщо да ни обвиняваш. — Протегна се и хвана ръката на Идън. — Идън, изслушай ме. Фейгън е

направил така, че нито един друг дилър да не ти продава. Така е имал пълна власт върху теб. Карал те е да плащаш пет, десет пъти повече, отколкото струва наркотикът на улицата. Той те е използвал, Идън. Безмилостно! Във всеки един смисъл.

Ръката ѝ остана студена и безжизнена в тази на майка ѝ.

— Не искам да се доближаваш до Ръсти — прошепна Идън. — Стой далеч от него!

— Боиш се да не би да спре да те снабдява? Не разбираш ли? — изрече Мерседес и стисна ледените пръсти. — Ти вече се освобождаваш от него. Освобождаваш се от хероина. Когато излезеш оттук, вече никога няма да имаш нужда от наркотици, нито от хора като Ръсти Фейгън. И дрогата, и той ще бъдат вън от живота ти.

В очите на Идън проблесна нещо.

— Какво искаш да кажеш, вън от живота ми?

— Просто това, което казах. Ще си е отишъл.

— *Не!* — Идън издърпа ръката си и погледна майка си с безумен поглед. — Ако нараните Ръсти, никога повече няма да ти проговоря. Ще се самоубия!

— Не изпадай в истерия, моля те.

— Замисляш нещо. Познавам те! Знам, че замисляш нещо. Познавам извращения ти ум. Какъвто и да е, аз го обичам. Ако му направиш нещо, ще ме довършиш.

Мерседес почти се уплаши от налудничавата страст в погледа ѝ, за която смяташе, че вече е преодоляна.

— Никой нищо не планира, Идън. Но това момче те погубва, наранява те.

— Да — каза Идън. — Той ме нараняваше. — По лицето ѝ се четеше мъка. — Обичаше да ме унижава. Доставяше му удоволствие да ме кара да пълзя. Обичаше да ме оставя в абстиненция. Преди да ми даде дозата, ме караше да правя разни неща, като да мия пода например. Понякога трябваше да падам на колене и да му смуча оная работа. Като най-долна курва. Друг път ме чукаше за удоволствие, стига да пожелаеше, защото знаеше, че вътрешно крещя. Ей такива неща. Правеше каквото му хрумнеше. Много го бива, изобретателен е...

— За бога! — прекъсна я Мерседес отвратена.

— Всъщност, вече съм свикнала да се наслаждавам на униженията — продължи Идън с равен глас. — Някои унижения притежават способността да те забавляват по един извратен начин. Всеки има право да избира униженията, на които да позволи на другите да го подлагат...

— За какво говориш?

— Ръсти даде смисъл на живота ми.

— Наричаш това смисъл?! Това е отвратително.

— Не по-отвратително от твоя живот — каза Идън с такава студенина в гласа, че Мерседес избухна:

— Добре, смукала си му оная работа! Влачила си се по пода. Валяла си се в собственото си падение, щом това е ролята, която си си избрала. Но той те погубва. Убива те! Не можеш ли да го разбереш?

— Все нещо ни погубва. Нека поне да е нещо, което обичаме.

— Какво?

Мерседес не откъсваше поглед от Идън. Пламъкът в очите ѝ бавно гаснеше. Почти виждаше как всякаква емоция се отдръпва от лицето ѝ и задремва във вените.

— Толкова съм уморена — промълви Идън.

— Защо искаш да умреш, дъще?

— Всеки иска да умре. Не е ли така? — Тя легна на леглото и заби поглед в тавана. — Влечението към смъртта ни е вродено...

Тя е полудяла, помисли си Мерседес потресена. Загубила си е ума.

— Няма да ти липсвам — продължи Идън със същия равен тон. — Сега си имаш Мая. Тя е новата ти дъщеря. Обичаш я повече, отколкото някога си обичала мен.

Мерседес се изправи, решена да се махне от стаята.

— Ако докоснеш Ръсти, никога няма да ти простя — сподиря я гласът на Идън. — Никога!

Доминик я чакаше на паркинга до светлосиньото си порше с подвижен гюрук.

— Е? — посрещна я той.

— Прилича на скелет с безжизнени зелени очи — изрече глухо Мерседес. — Сигурно тежи не повече, отколкото тежеше на

четирнадесет.

— Да — продума той с мъка. — Прилича на изгубена душа. Започвам да съжалявам, че влезе вътре. Може би повече ще ѝ помогне някаква алтернативна терапия.

— Акупунктура, хомеопатия, билколечение? Това едва ли ще реши проблема, Доминик.

— Откъде знаеш?

— Нямам доверие на разни гурута в прескъпи дизайнерски роби. По-добре е там, вътре.

— Казаха ми, че днес са искали да започнат някакви срещи. Ти, аз и Идън заедно с главния психиатър. Отказах. Няма да помогне. Момичето ни мрази и двамата.

— Обсебена е от онзи Фейгън.

— Да. Продължава да мисли за гадното копеле. Само дето не ми каза, че веднага щом излезе от „Хеброн“, ще се върне при него.

— Дала ти е да разбереш това? Че ще се върне при него?

— Тя вижда в него нещо като свой спасител. Или нещо като демон, който я е обладал. Не знам кое от двете. Той продължава да се опитва да се свърже с нея. Идва в клиниката, но служителите го отпращат. Обажда ѝ се всеки ден. Казаха ми, че не го свързват. Кой знае? Може и да ни лъжат. Едно е сигурно обаче. Веднага щом тя излезе оттук, той ще върне при нея.

— А може би не.

Доминик ван Бурен стрелна с поглед бившата си съпруга. Изглеждаше добре. Кожата ѝ беше загоряла и имаше младежки вид, а лицето ѝ не се бе променило много за двадесет години.

— Какво смяташ да правиш? — попита той.

— Трябва да се върна в Испания — рече тя. — По средата съм на преговорите за много важна сделка, които не мога да прекъсна. Ще се опитам да се измъкна пак след няколко седмици.

— Ами Ръсти? Да издействам ли съдебна забрана?

Мерседес поклати глава.

— Няма да е необходимо. Скоро той ще изгуби интерес към нея.

— Мислиш ли?

— Съвсем скоро при това. — Тонът на Мерседес беше равен. — Уверявам те, много скоро.

Януари, 1973

Тусон, Аризона

Джоуел Ленъкс си беше приготвил ядене, но обикновената храна стоеше недокосната на масата пред него. Беше вперил очи в телевизора. През последния един час апаратът работеше без звук.

Край.

Деветнадесет години бяха изминали след Диен Биен Фу. Единадесет години след като първите няколко хиляди войници бяха нахлули в страната. Пет години след искането на Ханой за започване на преговори. Четири години след прословутите „шест месеца“ на Никсън. Няколко седмици след най-страшните бомбардировки от началото на войната. И накрая, участието на Америка във Виетнамската война бе приключило.

Днес, на 27 януари 1973 година, договорът беше подписан в Париж. Камерите снимаха мокрите от френския дъжд и провиснали американски знамена. След като бяха пожертвани 58 000 загинали и 300 000 ранени, след като бяха похарчени 150 милиарда долара, след загубата на международния си престиж и вътрешното спокойствие, Съединените щати бяха решили да излязат от войната.

От плътта на нацията беше изрязана една гноясала язва. Според телевизионните коментатори във всеки американски дом се радваха, но това беше една осакатена радост.

Всеки здравомислещ беше убеден, че Ханой ще продължи офанзивата срещу Сайгон след броени седмици, а след няколко месеца ще спечели окончателно войната. Виетнамските политици щяха да се съберат точно както преди едно десетилетие и преди пет също, само че този път срещата щеше да стане на земя, осеяна с ями от експлозивите, овъглена от напалма и плешива от обезлесяващите вещества, отровена от страданието и ненавистта на милионите мъртви и осакатени.

След като обезлюдиха Индокитай, американците го връщаха на Виетконг.

Сега вече обикновените американски зрители можеха да започнат да забравят трепкащите образи, горящите колиби и обезобразените деца, редиците трупове, мъченията и кланетата. Да забравят напалма и Ейджънт Ориндж^[3]. Да забравят Ми Лай. Да

забравят Кент Стейт. Да забравят протестните походи, предвождани от млади мъже в инвалидни колички.

На екрана се изредиха мълчаливите паметни образи и картини — прощален монтаж. Иконите на войната бяха безвъзвратно свалени.

Мъже във военни униформи скачаха от хеликоптери, картечница изливаше яростта си върху неподвижно море от тръстики.

Голо дете побягваше с плач от обстрелвано село.

Бомби се сипеха от един Б-52 над джунглата, ударните вълни помитаха гъстата растителност, сееха смърт. Отново и отново.

За последен път камерата се връщаше към тези апокалиптични сцени. Скоро всичко това щеше да бъде забравено.

Всички щяха да бъдат заети да творят бъдещата история.

Джоуел Ленъкс се изправи и изгаси телевизора. Зловещото лице на Ричард Никсън се смали до една блестяща точка. Джоуел прехвърли през паметта си образите от своята война. В съзнанието му изникна една от хилядите сцени, която можеше да си спомни, без дори да се замисля.

И всичко това за нищо. Пред очите му изплува огромна, безчетна армия, армия от сенки, които маршируваха през историята към нищото. Излизаха от тъмнината и хлътваха в нова тъмнина, още по-непрогледна от предишната.

Но той имаше цел. Килията-клетка беше завършена. Леглото чакаше.

Всичко беше готово.

Водоемът „Сейнт Гейбриъл“, Калифорния

— Знаеш ли — продума Мигел, — винаги съм те мислил за добро момче. Винаги си бил много учтив с мен. Не си невъзпитан като повечето днешни хлапета. Предполагам, че всичко това е било преструвка, нали?

Той започна да си подсвирква.

Ръсти все още стенеше. Китките му бяха завързани между глезените. Никога не беше допускарал, че старецът може да се движи толкова пъргаво или че е толкова силен.

Когато беше насочил оръжието към Ръсти — голям стар револвер „Колт“, той беше посегнал инстинктивно към него. За

секундата, през която бе посегнал да му отнеме оръжието, Ръсти бе преценил, че всички шансове са на негова страна. Мигел беше над шестдесетгодишен, а Ръсти — силен млад мъж.

Ала Мигел беше отстъпил назад и го бе изритал право в топките, което го накара да се превие надве. Докато болката не му даваше да си поеме дъх, Мигел го беше метнал в алфа-ромеото като чувал с брашно.

Старецът държеше револвера в джоба си, докато шофираше. Нахлузил беше ръкавици от свинска кожа. Китките на Ръсти бяха оковани с белезници към стоманената рамка на седалката до краката му. Трябваше да стои превит като маймуна. Главата му почти не се виждаше през прозореца. Имаше само смътна представа накъде бяха поели. Можеше единствено да гадае, че Мигел кара в източна посока, извън града. Знаеше, че от доста време се движат по магистралата. После започна да се моли някой шофьор на камион да погледне надолу, докато ги задминава, и да забележи как клечи в тази странна поза, да се усъмни и да извика полицията. Но беше късна нощ и не ги задминаваха никакви камиони.

Мигел спря да си подсвирква.

— Да, просто си се преструвал — повтори той. Поигра си малко с радиото, като се опита да хване станция с харесвана от него музика. Най-накрая попадна на някаква станция за испаноговорещи, по която в момента звучаха танга и пасо добре. Усмихна се доволно. — Знаеш ли накъде пътуваме, Ръсти?

Ръсти поклати глава.

— Наближаваме водоема „Сейнт Гейбриъл“. Красиво местенце. Когато пристигнем, ще ти пръсна мозъка.

Ръсти усети, че му се повдига. Опита се да вдигне глава, но ръката на Мигел го удари силно като брадва по врата. Болката го зашемети.

— Дръж си главата долу, мучачо — чу той Мигел да произнася спокойно. — Да, ще ти пръсна мозъка. Но ще го направим да изглежда като самоубийство. Разбираш ли? Трябва ми твоята помощ. Трябва да напишеш прощално писмо. Ще пристигнем след десет минути. Става ли? Затова междувременно можеш да започнеш да съчиняваш едно хубаво прощално писъмце.

Той сведе поглед към изгърбеното момче до себе си, приятелят на Идън, симпатичният млад мъж с интелигентен, разбиращ поглед.

Беше казал на Мигел, че го наричат Ръсти^[4], защото като малък бил с много рижава коса. Но дори и сега, когато косата му беше потъмняла, името му отиваше заради непретенциозния му добряшки вид и момчешката усмивка.

— Нося писалка — продължи той — и малко листове, които взех от твоя офис. Ако искаш, мога да ти дам някои идеи. — Приведената фигура издаде някакъв звук. — Добре ли си там долу? — попита Мигел и след малко отби колата от пътя.

Поеха по някакъв изровен селски път. Много друсаше и скоро Ръсти усети горчив вкус в гърлото си. През невидими пролуки в корпуса на алфа-ромеото влизаше прах.

— Пристигнахме — съобщи весело Мигел след десет минути. — Това е краят на пътя. Хей, какво им намират специално на тези италиански вносни коли, а? Това е най-неудобната кола, която някога съм карал. С радост ще се кача пак в кадилака си.

Моторът беше изключен.

— Слушай — рече Ръсти и преглътна. — Аз не съм този, когото искаш да убиеш. — Гласът му трепереше. Той стисна очи. — Единственото, което правех, беше да защитавам Идън. Кълна се!

Мигел се усмихна мрачно.

— Глупости. Ти си този, който прекара Идън. Колко изкара от нея? Пет хилядарки? Десет? Прецака ѝ живота. Сега някой ще прецака твоя.

— Именно това се опитвам да ти кажа — задави се Ръсти. — Не бях аз този, които я насочи към боцкането. Заклевам се, че не бях аз! Но мога да ти кажа кой беше. Мога да ти дам името на злобната кучка.

— Добре — съгласи се Мигел с лекота, — кажи ми името.

— В замяна на живота ми — изрече напрегнато Ръсти.

— Не ти се урежда въпросът — отвърна Мигел.

Пресегна се и стисна дясното ухо на Ръсти между дебелиите си пръсти. Завъртя го достатъчно онзи да изкрещи от болка. Ръсти никога не си бе и помислял, че някой може да ти причини толкова силна болка само като ти завърти ухото.

— Искаш да го откъсна ли? — попита Мигел.

— Не! — задъха се Ръсти.

— Кажи ми името.

— Дона Андрети — изрече той. — Наркоманка, върлинеста кучка, ходи облечена като хипарка...

— Да, познавам Дона. — Мигел изви ухото на Ръсти още по-силно. — Кучка е наистина, но ти ѝ плати, за да го направи, нали? Нали?

Ръсти изкрещя.

— Това „да“ ли означаваше? Да. Ти си виновен. Виждаш ли онзи плакат? На него пише: „НИКСЪН Е ВИНОВЕН“. — Той се засмя с пълно гърло и пусна ухото на Ръсти.

Ръсти го чу как става.

— Ще се върна след секунда — каза Мигел.

Излезе от колата и затръшна вратата.

Ръсти клеча самичък в колата известно време. Мозъкът му се беше вцепенил, все едно стоеше на ръба на бездна.

Трепереше силно. Чувстваше адски студ и самота. Нереалност. Щеше да умре, а не беше готов за това. Молеше се да не почувства болка. Да не изпита ужас.

Тишината крещеше. Жуженето на нощните насекоми започна да му се струва като канонада.

Изведнъж вратата се отвори. Мигел се бе върнал в колата. Ръсти усети студеното дуло на револвера в ухото си. С другата си ръка Мигел се пресегна и отключи белезниците. Откачи го от седалката, но китките му останаха оковани една за друга.

— Отвори очи — нареди му Мигел. — Изправи се, мучачо.

Ръсти отвори очи. Мигел беше включил лампите на покрива. Седеше до Ръсти, опрял револвер в корема му.

Беше абсолютно гол, като се изключат жълтите гумени ръкавици на ръцете му. Истински сюрреалистичен образ. Тъмни сенки шареха бръчките на лицето и корема му. Въпреки възрастта си беше мускулист, с широк гръден кош. Космите на слабините му бяха побелели, а топките му тежаха провиснали под късия пенис.

Извън колата беше тъмно като в рог. Мигел беше избрал нощ без луна. Наблизо мътно проблясваше водата.

— Това е водоемът „Сейнт Гейбриъл“ — информира го Мигел. — Подходящо, нали? След една-две минути ще се срещнеш с твоя светец-пазител.

Той сложи един лист от бележник на таблото и пъкна във вкочанените пръсти на Ръсти химикалка.

— Хайде. Пиши.

— Не мога — прошепна Ръсти.

— Разбира се, че можеш — увери го Мигел. — Аз ще ти помагам. Започни така: „Избрах единствения възможен изход“.

Ръсти започна да хлипа. Мигел заби дулото на револвера в слабините му толкова силно, че го накара да простене от болка.

— „Избрах единствения възможен изход“ — повтори Мигел сериозно.

Ръсти стисна химикалката и бързо написа думите.

Мигел кимна одобрително.

— Не се тревожи за краснописа. Предполага се, че си разстроен? Добре. „Животът ми е лишен от смисъл.“

Ръсти написа и това.

— Добре. „Напускам този свят с радост.“

Ръсти отново започна да плаче, докато пишеше последното изречение.

— Исусе — изхлипа той, — ужасно е плоско. Никой няма да се хване!

— Важен е почеркът — произнесе Мигел спокойно. — Това има значение. — Той огледа критично бележката. — Не е зле. Май всичко е казано, нали? Няма нужда от подпис. — Той се усмихна. — Ще го направя бързо, Ръсти. Щастливец си ти. Кажй: „Благодаря ти, Мигел“.

— Благодаря ти, Мигел — прошепна Ръсти.

Мигел се пресегна и изгаси лампата. Пъкна в ушите си гумени тапи в тъмното.

— Отвори уста, Ръсти — рече той.

Дулото на револвера си проправи път между напуканите устни на младежа. До този момент изражението на Мигел беше мило и приятелско. Ръсти нямаше да види промяната, дори и ако лампите бяха светнати, защото беше стиснал силно очи.

Мигел пъкна дулото дълбоко в гърлото му и го нагласи грубо както трябва. Ръсти се давеше и гърчеше безпомощно. Усещаше горчивия мирис на гумените ръкавици на Мигел.

Мигел дръпна предпазителя и се чу силно изщракване. Той изчака, докато чу как червата на Ръсти се изпразниха шумно в

панталоните му.

— Това идва със съгласието на майката на Идън, Ръсти — каза той с дрезгав глас.

После дръпна спусъка. Дулото гръмна между треперещите бузи на Ръсти.

Когато краката му спряха да се тресат, Мигел отключи белезниците. Сложи револвера в отпуснатите ръце на Ръсти и ги натисна, за да останат отпечатъци. Не забрави да отбележи палеца му на предпазителя и показалеца на спусъка. Размазаната глава на Ръсти се поклащаше покорно.

Той изпусна колта на пода и излезе от колата. Беше оплескан с кръв и пихтиеста маса, но си тананикаше тихичко. Разгледа дупката в алфа-ромеото, като се надяваше, че полицията ще успее да открие куршума в храсталака.

Приближи се до водата и се гмурна. Нощта беше студена, а и водата не беше хич топла, но той се наслаждаваше извънредно много. Поплува бавно, като потопи глава под водата и си изми косата. Когато се почувства напълно чист, той се подсуши с кърпата, която си бе донесъл, и си облече дрехите.

Беше оставил другата кола на около два километра, но в момента имаше нужда от малка разходка. Сложи тапите за уши, гумените ръкавици и белезниците в сака с мократа кърпа и тръгна бавно към колата.

Гордееше се с перфектния начин, по който беше направил всичко, и с нетърпение чакаше да разкаже на Мерседес, че Ръсти вече е загубил всякакъв интерес към Идън.

Лос Анджелис, Калифорния

Персоналът в клиниката „Хеброн“ телефонира по спешност на бащата на Идън, но когато той пристигна в клиниката, тя вече пътуваше на стоп по магистралата към Венис.

Към полунощ тя почука на вратата на Спууки. Спууки се беше излегнал пред телевизора и гледаше подписването на мирния договор. Виетнамската война беше приключила. Когато видя Идън на вратата, ококори очи.

— Мислех, че си в „Хеброн“.

— Вече не — каза тя сериозно.

Той я пусна, без да коментира повече появата ѝ. Изглеждаше ужасно. Като труп — бледа и отслабнала.

— Добре ли си? — попита той разтревожено.

Тя продължи да го гледа.

— Чула си за Ръсти — произнесе той с усилие. — Затова ли си тук?

— Трябва да се боцна, Спууки.

— Не мога да ти дам.

— Напротив, можеш.

— Досега си била в детоксикация, Идън. На какво те държаха в „Хеброн“? На метадон ли?

Идън броеше петдоларови банкноти.

— Трябват ми десет грама.

— Десет грама? Какво ще правиш, ще се надрусаш до козирката заради онова лайно Ръсти ли? Най-доброто нещо, което е направил някога, е това да си пръсне мозъка.

Тя го гледаше безизразно.

— Да не мислиш, че Ръсти се е самоубил, Спууки? Не те мислех за толкова наивен.

Той се намръщи.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Има хора, които се грижат за мен, Спууки. Хора, които се грижат за мен. Не знаеше ли това?

Тя наистина изглеждаше ужасно.

— Слушай, ще те закарам обратно в клиниката.

Тя му подаде парите.

— Хайде, Спууки.

— Не.

— Десет грама, Спууки.

Той пъкна ръце дълбоко в джобовете си и се опита да изглежда решителен.

— Слушай, Идън...

— Не, ти ме слушай. — Тя трепереше. Гласът ѝ кълтеше в гърдите ѝ, сякаш изпитваше болка само като говореше. — Не се опитвай да ми се правиш на Господ, Спууки. Писна ми от такива като

теб напоследък! Стига толкова! Ако ти не ми дадеш, някой друг ще ми даде.

Тя стоеше, без да откъсва очи от неговите. Очите ѝ бяха зелени и ледени като камъни. Той отмести поглед, хапейки долната си устна. Посегна и взе парите.

[1] Бодлива круша — бодлив кактус, чиито плодове имат формата на круша. Чола — бодлив дървесен кактус. Агаве — тропическо растение, което се отглежда с промишлена цел. Използва се и за украса. Окотило — бодлив храст. Димно дърво — храст с височина на дърво, което цъфти на метличоподобни съцветия наподобяващи облак дим. — Бел.пр. ↑

[2] Спууки (Spooky — англ.) — призрачен, невидим. — Бел.пр. ↑

[3] Ейджънт Ориндж — мощен хербицид с обезлесяващ ефект, съставен от токсични примеси и диоксин, използван от американската армия по време на Виетнамската война за обезлесяване на джунглата, служила за укритие на вражески военни подразделения. Установено е, че хербицидът е причинител на сериозни заболявания, между които рак и наследствени натални проблеми. — Бел.пр. ↑

[4] Ръсти (Rusty — англ.) — ръждив, червеникавокафяв цвят. — Бел.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЕКТОР 14

Януари, 1937

Гранадос, Арагон, Испания

На гарата се качиха в един камион заедно с багажа. Бяха в добро настроение въпреки хапещия студ. През целия път до Барселона бяха пели революционни песни и си бяха предавали от ръка на ръка мях с вино.

Беше останало още малко, което довършиха по пътя до Гранадос, олюлявайки се в каросерията на камиона. Най-накрая пристигаха на фронта.

Гранадос беше малко градче, разположено на няколко хълма и заобиколено от бадемове и маслинови горички. Предишното лято тук се беше провел жесток бой, преминал накрая в ръкопашна разправа. Сега градът беше в ръцете на анархистите. Тук се намираще главният щаб.

Когато навлязоха в Гранадос, спряха да пеят.

Камионът мина по главната улица. Шофьорът трябваше да си проправя път през множество дупки и камари боклук. Градчето изглеждаше пусто и обхванато от ужас. Насилието беше надвило хората и останали без сили, те се бяха изпокрили.

От повечето къщи беше останала само зидарията. Покривите се бяха срутили, прозорците бяха счупени, а дървенията бе почерняла от огъня. Вещите на десетки домакинства бяха пръснати сред порутените стени — легла, бюфети, мивки. Мерседес се вираше смълчана в този тъжен парад на разрушението край тях. Въпреки изпитото вино трепереше. Във въздуха се разнасяше зловонна миризма — отчасти на екскременти, отчасти на разложение. Слабо се долавяше и мириса на експлозиви. По улиците почти не се мяркаше жива душа.

Камионът спря на площада, за да получи шофьорът инструкции от щабквартирата. Някога площадът бе представлявал добре уреден

пазар с каменен кръст в средата, но сега този кръст лежеше повален на земята и повечето от сградите наоколо бяха разрушени.

Новопристигналите се оглеждаха, без да успеят да намерят думи да изразят чувствата, които предизвикваше цялата тази гледка. Червеникавата пръст и сивият камък, почернял на места от огъня, хармонираха на жълто-сивото небе над тях. Облаците бяха надвиснали. От север духаше силен вятър. Зимата на 1936–1937 година се очертаваше да бъде сурова. И макар вече да настъпваше пълновластно, те все още бяха облечени в летните си униформи.

— Какъв хаос — измърмори някой накрая.

— Не е чак толкова зле. — Млад уличен метач на име Игнасио Перес, който се беше проявил много добре в боя с щикове по време на тренировките, предложи цигари и сам запали една. — Какво толкова. Малко цимент ще оправи нещата. — Той издуха дима към разрушената църква. — Това място е било свърталище на фашисти. Получили са добър урок.

Останалите в камиона подеха тих разговор. Някои от жителите явно все още бяха останали в градчето. Две старици, облечени в черно, прекосиха площада. Едно от момичетата ги извика и им предложи храна и вино. Но те не пожелаха нищо даром и тъй като нямаха нищо за продан, побързаха да отминат. От погледите им стана ясно, че не гледат на републиканската армия като на свои освободители, нито пък на националистите като на свои врагове.

Мерседес притисна чантата до гърдите си, изпълнена с ненавист към цялата грозота, която я заобикаляше. Това опустяло градче беше първият им сблъсък с реалността на войната.

— Какво има, Мерседес? — Хосе-Мария Калвет докосна с ръка рамото ѝ. — Разстрои ли се?

— Жал ми е за тези хора — отвърна му тя тихо.

— За жителите ли?

— Да. Те не заслужават всичко това.

— Война е — каза Хосе-Мария. — И Игнасио е прав. Приютили са подразделение фашистки войници.

— Сега пък приютяват нас. Имат ли въобще някакъв избор?

— Всеки има избор.

— Виждате ли ето там? — Игнасио Перес говореше с все по-нарастващ ентузиазъм и възвърнато самочувствие. — Правим дупка в

стената с кирка и хвърляме вътре гранатите. Бум! Така ще разтърсим малко копелетата. После влизаме през прозорците, без нито за миг да спираме да стреляме. Никаква пощада! Така трябва да бъде прочистена една къща!

Мерседес отново потрепери. Хосе-Мария обгърна раменете ѝ. Той произлизаше от семейство на интелектуалци в Барселона. Фашистите бяха убили баща му преди две години. Самият Хосе-Мария бе студент по право, преди да се запише като доброволец. Имаше хубава външност и нежни кафяви очи с цвета на шоколад. Изглеждаше фин, дори изискан. Другите му се присмиваха заради придирчивостта му и сложните думи, които употребяваше, както и заради съвестния начин, по който поддържаше усърдно личната си хигиена, почти като котките.

Той се беше посветил всеотдайно на Мерседес. Явно се бе самоназначил за неин закрилник и наставник, макар да бе само с една или две години по-голям от нея.

— Да, грозно е — рече той, — но символизира победата.

Думата я подразни.

— Така ли ще изглежда цяла Испания, когато всичко свърши? — попита тя сухо. — Ще се изправим победоносно върху воняща планина от развалини?

— Спомни си какво е казал Буенавентура Дурути, Мерсе. Не бива да ни плашат развалините. Ако ни се наложи, известно време можем да живеем сред развалини. Ще издигнем всичко наново. Ние сме работници. Нашите ръце се строили всеки един град в Европа. — Неговите ръце не изглеждаха способни да вдигнат и една тухла. Или да дръпнат спусъка. Но в думите, с които изразяваше своите убеждения, се долавяше тържество. — Ще построим света наново, когато всичко това свърши. Фашистите могат да го разрушат, когато си тръгнат оттук, но ние носим един нов свят в сърцата си.

Тя кимна. Беше чувала подобни думи и преди, макар и никога в такава обстановка. Гръмките му обещания и патосът успеха да повдигнат духа ѝ отново.

— Да — кимна. — Ще построим всичко отново.

— Чудя се кога ли ще си получим пушките — въздъхна Игнасио Перес.

Шофьорът се върна.

— Сектор 14 — каза им той, качи се в кабината на камиона и потегли рязко от площада на градчето.

Мерседес беше доволна, че оставят опустошенията далеч зад себе си.

Пейзажът край пътя беше пуст и скалист. Бяха достигнали *mesa* — безводното централно плато на Испания. Нивите бяха пусти. Изорани наполовина и осеяни с буци, сякаш войната беше прекъснала работата и тя повече нямаше да бъде възобновена. Мерседес се замисли дали оранта въобще щеше да бъде завършена някога.

По-голямата част от растителността беше покрита с прах и имаше повехнал вид. Но покрай нивите растяха десетки диви нариви дървета. Плодовете бяха узрели и покрити с твърда аленочервена кора. Пурпурните кълба бяха започнали да се разпукват и да излагат на показ съдържанието си, съставено от безброй семчици.

Тежките облаци се бяха разпръснали. Безбрежното небе над тях беше обагрено в син и жълт като слонова кост цвят — най-студеното небе, което някога беше виждала.

Фронтът, който се мерзелееше зловещо във въображението им, не беше нищо повече от една пресъхнала речна долина. Врагът беше разположил армията си на отсрещния бряг, и то на доста голямо разстояние. Във въздуха се носеха няколко облачета дим от пушечния огън, но те не се натъкнаха нито на оръдейна канонада, нито на баражи, както бяха очаквали.

Шофьорът спря до една горичка с рожкови.

— Пристигнахме — извика той през прозорчето към задната част на камиона. — Сектор 14.

Няколко доброволци седяха около огъня. Изглеждаха мръсни, закоравели в битки хора. Новобранците се смъкнаха от камиона, притеснени от внимателния им оглед. Един млад *teniente* ги очакваше с мърляв списък с имена в ръка. Той беше най-едрият сред останалите, със счупен нос като на боксьор и надвиснали над очите вежди.

Извика ги по списък и огледа критично всеки новобранец. В групата имаше седем жени. Лицето му ставаше все по-намръщено с извикването на всяко следващо име.

— Добре — заключи накрая той. — Аз съм лейтенант Мануел Рибера. Отговарям за Сектор 14. Отсега нататък ще приемате заповеди само от мен. Последвайте ме.

— Хей, лейтенанте — извика Игнасио Перес, докато вървяха след офицера, — кога ще си получим пушките?

— За какво са ви пушки?

— За да се бием, разбира се.

Мануел Рибера се обърна.

— Стрелял ли си някога с пушка?

— Ами... не...

— За какъв дявол тогава ти е пушка? — попита лейтенантът.

— Научихме се да разглобяваме маузери в казармата — намеси се Хосе-Мария. — И да ги сглобяваме после.

Рибера се изплю.

— Само внимавай врагът да не те разглоби, четириочко. Това е квартирата ви.

Тяхната „квартира“ представляваше дълга редица от изпокъсани чували с пясък, зад които беше изкопан ров. Дълго време се взираха невярващо в съоръжението. Приличаше на нещо изровено и омърляно от язовци.

Мерседес го обходи бавно. Това, което виждаше пред себе си, беше много далеч от представите ѝ за същинско укрепление, а отсега нататък именно то щеше да бъде неин дом. Мръсна канавка, пълна с кал, и няколко листа нагънатата ламарина вместо покрив. Все едно се бяха върнали в Средновековието.

Целият район вонеше нетърпимо силно на изпражнения.

— Исусе — каза начумерено Игнасио Перес. — Няма начин да се изгубите. Просто следвайте вонята на лайна и ще сте си у дома.

Мерседес срещна погледа на Хосе-Мария. Стори ѝ се някак свит и смален. Тя се зачуди как ще изкара зимата, която едва сега започваше.

Изведнъж експлозия разтърси въздуха. Всички се хвърлиха в калта като един и покриха главите си с ръце. Един шрапнел изсвистя и се заби в пръстта.

Teniente, който не беше помръднал, наблюдаваше навъсено реакцията им.

— Снаряд — каза той, когато те предпазливо надигнаха глави.

Изправиха се засрамено на крака и се опитаха да се изчистят от калта.

— Това не е „Риц“ — каза той кратко. — Има плъхове и въшки. Няма одеяла. Но поне ще сте защитени от картечниците на врага. Настанявайте се колкото се може по-добре. Засега стойте далеч от стрелковата линия и не се пречкайте излишно. Това особено се отнася за жените. — Той огледа женската половина в групата новобранци с неприкрито презрение. — Разбрано?

Всички закимаха и той се отдалечи.

Мерседес и останалите жени се скупчиха една до друга, за да се предпазят от вятъра. Всички бяха занемели. Независимо от очакванията им, реалността се оказа истински шок. Тук нямаше никакви удобства. Нямаше къде да се скриеш, камо ли да се уединиш. Щяха да живеят в истинска мизерия. Ала нямаше място за излишни скромности. Дори и най-яките мъже изглеждаха обезкуражени от перспективата да прекарат зимата тук.

След малко се размърдаха и се заеха да направят крепостта си по-обитаема.

— Не може ли да изчистим всичките тези лайна? — попита Мерседес, възмутена от вонята, но никой не я подкрепи в осъществяването на тази херкулесовска задача.

Отделиха място за жените под най-малко ръждясалите ламарини и се опитаха да накладат огън. Неприятните открития продължиха. Намираха се встрани от огневата линия, което можеше да се обясни с липсата им на опит, но наблизко нямаше вода и кажи-речи нищо не ги предпазваше от ужасния вятър.

Нямаше и достатъчно дърва. Всичко годно в района беше опоскано и употребено преди много време. Успяха да съберат едва една купчинка съчки и се сгушиха около малкия огън, за да се стоплят и да изпушат заедно по една цигара.

Разбраха още, че храната, на която имаха право, освен онова, което можеха да конфискуват от близките села, се състоеше главно от аржентинско говеждо, което трябваше да ядат студено. Нямаше никакви условия за готвене.

А и Мануел Рибера се беше оказал прав за плъховете и въшките. Докато се занимаваха със задачите си, над тях от време на време прелитаха куршуми. Случваше се някой да рикошира в близките скали и да излети обратно във въздуха със свистене. Всички се навеждаха на секундата, когато това ставаше, но все пак в този район опасността не беше голяма.

От време на време във въздуха експлодираше снаряд и в клоните на дърветата изсвистяваше шрапнел. На няколко километра от тях бяха разположени оръдия, които тътнеха страховито при всеки произведен изстрел. Скоро един снаряд прелетя над тях към Гранадос и се взриви с трясък недалеч от града.

Мануел се върна след около два часа и огледа свършеното. Мерседес видя презрението в погледа му. За пръв път осъзна, че той гледа на тях не като на бъдещи герои победители, а като на безполезно бреме. Допълнителен ангажимент. Тръгна си, без да каже нищо.

Досега врагът беше им се струвал нещо далечно в сравнение с негодите, които ги заобикаляха. Но веднъж щом се разквартируваха и си разопаковаха багажа, част от тях се изкачиха на вала, където вятърът беше най-силен, и впериха погледи в далечината въпреки лошата видимост. Бяха възнаградени и успяха да зърнат националистите — малки сиви фигури, които току пълзяха по обраслата с храсталаци височина срещу тях.

— Какво правят? — попита Мерседес.

Хосе-Мария оглеждаше околността с бинокъл.

— Търсят дърва.

— Не изглеждат много опасни — отбеляза Мерседес.

— Сред тях има и рота маври — каза един от ветераните. — Гадни копелета. Бихме се с тях през лятото, недалеч оттук. По-добре да не те залавят, особено ако си жена.

Маврите имаха ужасна репутация, основаваща се на множество изнасилвания и зверски прерязани гърла. Мерседес напрегна взор, за да види по-добре врага, но очите й започнаха да я смъдят от вятъра.

Духаше откъм врага и те разбраха, че лагерът на националистите вонеше също толкова, колкото и техният. Жалката реалност на войната постепенно се разкриваше пред Мерседес.

Зловонията се смесваха — развалена храна и разлагащи се трупове на коне в реката. Най-ужасната миризма обаче беше тази на

нечистоплътни човешки същества. Тя осъзна потиснатото, че много скоро всички щяха да миришат по един и същи начин.

Първите седмици изминаха в нарастващо отчаяние и скука. Бяха започнали да привикват с мизерията около тях. Стрелбата продължаваше спорадично, а веднъж един аероплан пусна бомба малко встрани от тях, но за щастие нямаше ранени. Като цяло обаче дните преминаваха в караули или в безкрайно търсене на храна и дърва в хапещия студ. Бяха невъоръжени и неопитни и нямаше никакъв смисъл в действията им.

Пристигналата поща след първите две седмици предизвика всеобщо вълнение. Мерседес получи писмо от майка си, изпълнено с любов и загриженост. Кончита беше ужасена от избора на Мерседес да замине за фронта, което я караше непрекъснато да плаче.

Гладът ги съпътстваше и ставаше все по-жесток. Стигнаха дотам, че събираха охлюви, заспали зимния си сън. А не беше никак лесно да открият такива. Когато съберяха повече, си устройваха пиршество, като ги печеха на лист ръждясала ламарина. Случваше се по няколко души да се струпат в някоя нива с картофи, където успяваха да изровят някоя и друга забравена грудка. Но скоро както охлювите, така и съсухрените картофи свършиха.

Ветераните не правеха и най-малък опит да приведат навесите в малко по-обитаем или по-хигиеничен вид. Жестоката реалност действаше на всички депресиращо.

Красотата на Мерседес привличаше мъжките погледи. Старите войници току се навъртаха и се опитваха да я заговорят, а погледите им жадно пробягваха по гърдите ѝ. Понякога някой се осмеляваше да ѝ предложи да се разходят из наровата горичка, но тя вече се беше научила да отказва умело подобни предложения.

Хосе-Мария я наблюдаваше с очи, изпълнени с обожание. Подобно на малкия Хуан Капдевила в училище, и той се беше превърнал в неин предан рицар. Винаги беше наблизо и с нетърпение очакваше знак от нея да я защити или да ѝ услужи с нещо. Тя не го окуражаваше, но той явно се чувстваше щастлив само да е край нея.

Дойде февруари и всички те вече бяха в окаяно състояние — гладни, изпосталели, мръсни и дрипави. Налягаха ги мисли какво въобще правят тук.

Мерседес започна да си дава сметка за разюздания секс, който се практикуваше около нея. Извисеният, почти пуритански дух на анархизма беше отслабнал и постепенно изчезнал на фронта. Скуката и самотата караха всички упорито да мислят за противоположния пол.

Мерседес осъзна, че някои от „войничките“ се държат като проститутки. Други пък, с опит в сексуалните отношения, безсрамно приемаха ласките на колкото се може повече мъже.

Един ден, докато търсеше съчки за огъня, Мерседес се стресна от силен стон. Той идваше от стара овчарска колиба на няколко метра от мястото, където стоеше. Втурна се към вратата, като очакваше да намери там някой ранен войник.

Онова, което видя, когато надникна, бяха мускулести мъжки бедра, които се движеха бързо между разтворени женски нозе. Тя не разпозна мъжа, но жената беше едрогърдестата блондинка на име Федерика Осорио. Мерседес беше толкова стъписана, че ѝ трябваше известно време, за да осъзнае, че те се съвкупяваха на голата земя.

Движенията им бяха необуздани, сякаш целта им беше да се наранят, а не да си доставят удоволствие. Федерика стенеше окуражаващо, а големите ѝ гърди се поклащаха от силните мъжки тласъци.

Мерседес се обърна и бързо се отдалечи от колибата. Сърцето ѝ биеше лудо. Видяното изгаряше съзнанието ѝ няколко дни след това и тя си спомняше ясно всичко само като затвореше очи. Цяла седмица не посмя да погледне Федерика в очите, макар тя да беше една от жените, които се държаха най-приятелски с нея.

Тя беше силно смутена от проблема със своята собствена сексуалност. Дали беше лесбийка? Щеше ли някога да изпита любов към някой мъж? Матилд вече не беше между живите и бе отнесла отговора на тези въпроси със себе си.

След случката в „Лас Юкас“, тя си беше внушила, че мрази всички мъже. Целувката на Жерард Масагер опасно я беше възбудила и отвратила. Сторила беше нещо необяснимо с нея, оставяйки дълбок белег в душата ѝ — рана, която все още не беше зараснала и която тя не смееше да докосне.

Тя наблюдаваше разнообразните сексуални подвизи на жени като Федерика с неразбиране. Беше лесно да се преструва, че е отвратена от неморалността на постъпките им — удобно прикритие за неспособността ѝ да разбере смисъла им. Безпокоеше се, че не изпитва никакво привличане към мъжете, които я заобикаляха, дори и към по-красивите, станали обект на възжеланията на останалите жени.

Със сигурност не изпитваше желание да легне с когото и да било мъж тук, дори и с Хосе-Мария. Въпреки интелигентността и безспорно добрия му външен вид той не успяваше да я развълнува по никакъв начин.

Всеки път, когато си спомнеште разтворените бедра на Федерика, тя усещаше как стомахът ѝ се свива, но не можеше да определи дали причината за това беше отвращение, или възбуда. Какви влечения биха могли да доведат до подобен акт? Не знаеше.

И тогава пристигнаха пушките.

Всички се струпаха нетърпеливо около Мануел, докато той раздаваше оръжия с необикновено дълги щикове. Опитаха се да отгатнат какво производство са. Не успяха.

Мерседес разгледа внимателно своята пушка. Оказа се, че специално тя е марка „Лий Енфийлд“, но един поглед беше достатъчен, за да се види, че е стара и ръждясала. Беше ѝ трудно да повярва, че наистина възнамеряват да ги карат да се бият с подобни оръжия. Дулото и щикът бяха покрити с ръждиви петна. Може би оръжието беше от края на миналия век. Другите пушки бяха в също толкова лошо състояние.

— Няма им нищо — рече Мануел. — Просто трябва да ги почистите.

— Все едно сме разграбили музейни експонати — промърмори мрачно Хосе-Мария и се опита да изтрие с пръст едно ръждиво петно.

Мануел Рибера им показа как да почистят пушките си, като прекарат парцал през дулото с шомпол и после смажат механизма. След това ги заведе да се поупражняват малко в стрелба на близкото поле. Забоде една мишена на самотно маслиново дърво и им даде инструкции как да я вземат на прицел. Мерседес легна по корем на сухата трева заедно с останалите и допря лице до приклада. За пръв път, откакто беше напуснала Барселона, почувства, че допринася с

нещо за войната. Всички бяха доста превъзбудени от възможността да се проявят като стрелци.

Мерседес се прицели в мишената, както ѝ бяха обяснили. Изглеждаше малка и толкова далечна. Дръпна спусъка. Чу се силен пукот. Откатът ѝ причини невероятна болка. Оказа се, че куршумът беше минал встрани от целта.

Мануел я наблюдаваше.

— За бога — изрече той търпеливо, — дръж си очите отворени, докато дърпаш спусъка.

Също като Хосе-Мария и той беше развил силно собственическо чувство спрямо нея и непрекъснато се опитваше да я защитава и поучава. Беше започнал да я превръща в нещо като домашен любимец по типичния за него грубоват начин.

Мерседес махна предпазителя, прицели се и разтвори очи колкото се може по-широко, преди отново да дръпне спусъка.

Последва заслепяваща светкавица и нещо я блъсна силно в лицето.

Озова се по гръб. Зашеметена. Не виждаше нищо. Дясната ѝ ръка беше неподвижна от рамото надолу.

Тя вцепенено осъзна, че старата браква беше избухнала в лицето ѝ. Очите ѝ пареха нетърпимо. Гърчеше се на тревата, ужасена от мисълта, че сигурно е ослепена и обезобразена завинаги.

Усети силните ръце на Мануел на китките си и въпреки звъntenето в ушите си разпозна ругатните му. Тукатси я сложиха на носилката и тя изпадна в безсъзнание.

След няколко часа, прекарани в тъмнина, Мерседес се събуди ожадняла. Лицето ѝ беше превързано, а едната ѝ ръка пулсираше болезнено. Някой ѝ донесе чаша вода. Тя осъзна, че се намира в полевата болница в Гранадос.

— Сляпа ли съм? — попита ужасено.

— Щастливка си ти — отвърна ѝ кратко нечий глас. — Тук са идвали хора след същия инцидент и са губели ръце или челюсти. А имахме случай с едно момче, на което предпазителят се беше забил в черепа.

— Следващия път почисти както трябва проклетото дуло — посъветва я друг глас. — Ако ще ни изваждаш от строя пушките, до началото на лятото ще сме изгубили проклетата война.

— Сляпа ли съм? Кажете ми! — настоя тя.

Махнаха превръзката от лицето ѝ. Нечии мазолести ръце разтвориха подпухналите ѝ клепачи. Погледът ѝ беше замъглен, а очите ѝ сълзяха непрекъснато, но въпреки това успя да види, макар и размазани, двамата облечени в бяло санитарни.

— Доволна ли си сега? — попита единият от тях.

— О, да — въздъхна тя облекчено. — Ще ми останат ли белези?

— Е, може и да остане някой и друг малък белег. Тук и може би тук. Не се безпокой, нищо сериозно. Ще се оправяш. Красавица. Не е трябвало да идваш тук. По-добре се върни обратно в Барселона в леглото на любимия.

— Да, и да му лъскаш оръжието — добави първият. — Не трябва да изпращат на фронта жени. Абсолютно безполезни сте там.

— Палецът ти е счупен — каза ѝ по-любезният санитар. — Превързахме го. Ще те пуснем след няколко дни. — Той отново сложи превръзката на очите ѝ.

Измъчвана от силно главоболие и от бучене в ушите, Мерседес скоро отново потъна в унес.

Изписаха я веднага щом се почувства по-добре. Както бяха предсказали санитарите, отокът беше спаднал и по скулите ѝ щяха да останат няколко белега, които вероятно щяха да изчезнат с времето.

Но бученето в ушите ѝ изчезна едва след седмица, а десет дни по-късно получи втора пушка, също толкова стара и ръждива, колкото и предишната. Тя я лъска в продължение на няколко часа, преди да се пристраши да стреля с нея.

Не беше опасна, но покритието от вътрешната страна на дулото беше дотолкова изтъркано, че изобщо не можеше да стреля точно. Изстрелите, които произвеждаше, свистяха по странен начин и куршумите само по случайност се забиваха в целта. По-голямото количество от амунициите — двадесет и осем милиона остарели патрони, купени от мексиканското правителство, рядко произвеждаха изстрели.

Мануел ѝ зачисли и един тежкокалибрен пистолет — страховито и много по-практично оръжие, както и три ръчни гранати. Фитилите на

гранатите горяха не повече от три секунди — факт, който я ужасяваше. Тя ги прибра между завивките си за евентуални спешни случаи.

Когато се върна обратно в редиците на новобранците, тя разбра, че останалите са заели позиции на първия вал с намерението да обстрелват от време на време врага. Ветераните наблюдаваха проявите на високия им боен дух със снизхождение.

Мануел Рибера я окуражи да се присъедини към тях. Тя се подчини. След като беше ранена от собствената си пушка, вече не се страхуваше да стреля срещу врага. Легна сред чувалите с пясък и се прицели в една сива фигурка в далечината. Прицели се внимателно, но докато натискаше спусъка, малката сива фигура се прибра на сигурно място в окопа си. Мануел се засмя.

Изведнъж ѝ хрумна, че току-що беше изстреляла първия си куршум в защита на Испания.

Другата мисъл, която проблесна в съзнанието ѝ, бе, че за един миг е държала нечий човешки живот в ръцете си. Спомни си деня недалеч от мината за охра, когато беше удряла с камък главата на Леонард Корнадо. Колко лесно беше да убиваш!

Беше започнала да трепери. Опря чело на студения чувал с пясък и затвори очи. Прилоша ѝ.

— Добре, добре. — Мануел я потупа по рамото. — Скоро ще те направим отличен стрелец.

Проявата ѝ на слабост не продължи дълго. Врагът беше на прекалено голямо разстояние и единственият ѝ шанс да застреля някого с това подобие на оръжие беше да му го завре в ухото и тогава да дръпне спусъка.

Оттогава нататък тя вече не изпитваше никакви угризения, когато стреляше със своето оръжие, каращо куршумите странно да свистят към рубежите на врага.

Развоят на войната беше невероятно бавен. И залозите бяха нищожни. Истинската битка беше за заемане на нови позиции на юг или на запад. Тук армиите се бяха окопали за зимата. До пролетта със сигурност нямаше да водят големи боеве. Онова, което всъщност правеха, беше да си играят на война.

Мануел отбеляза развеселено:

— Това си е направо пикник в сравнение с миналото лято. Нищо няма да се случи тук, докато зимата не свърши. Поне ги спираме да не

напредват.

Ако само врагът знаеше, помисли си Мерседес, колко зле екипирани и неопитни са...

Въпреки привидното затишие смъртта коварно ги дебнеше. Първ пострада Игнасио Перес. Един снаряд избухна съвсем близо до него и му разкъса бедрото. Намериха го да крещи и да се опитва да спре кръвта от разкъсаната артерия с пръсти. Закараха го в полевата болница, но по-късно разбраха, че е издъхнал от прекалено голяма загуба на кръв.

Всичко им изглеждаше някак нереално. Никой не можеше да повярва на случилото се.

През деня беше започнало да вали, а през нощта стана много студено. Всекидневното търсене на храна и дърва за огрев се беше превърнало в занимание от първостепенна важност, затова смъртта на Игнасио Перес скоро беше забравена. Както Хосе-Мария се беше изразил, той беше отишъл „да мете улиците на рая“ или „да забива щика си в ада“.

Два дни подред ги обстрелва един противников войник, който беше заел удобна позиция в гъсталака край реката. Макар всички да пълзяха по корем и да държаха главите си наведени, обстрелът не секваше. Стрелецът успя да улучи трима от техните.

Мерседес вече не се разстройваше нито при вида на кръв, нито от трупове. Вече не. Откакто беше видяла сгърченото от ужас лице на Матилд, тя знаеше, че телата са просто месо. Агонията беше страшна, а не окончателният акт на смъртта. Самият миг на настъпване на смъртта беше от огромно значение, както мигът, в който беше стреляла за първ път срещу врага. Но след това на никого не му пукаше.

Мануел най-накрая успя да разтресе укритието на стрелеца с една граната и го разкъса, така животът в Сектор 14 се върна към обичайното търсене на храна, и дърва за огрев.

Една сутрин, докато жените перяха, Федерика Осорио я сръга с лакът в ребрата.

— Мануел Рибера ти е хвърлил око.

— Нима?

— Разбира се. Той е мъж. Не е като хилавия Хосе-Мария.

Мерседес вдигна рамене. Съвместното пране им даваше възможност да разменят неприлични забележки и спомени.

— Хосе-Мария е много симпатичен.

— Ха, симпатичен!

— Страшно е умен.

— Глупости! — Федерика се наведе към нея. — Никога ли не мислиш за секс? С твоя външен вид можеш да имаш всички хубави мъже тук.

Вана Кол, невзрачна и надъхана анархистка с очила с дебели стъкла, която силно се противопоставяше на сексуалната разюзданост в лагера, реагира остро:

— Остави я на мира, Осорио! Тук сме, за да се бием, а не да сеем венерически зарази.

— Върви по дяволите — срязва я грубо Федерика. — Кой има венерическа болест, стара четириока кучко?

Лицето на Вана застина от тази наглост.

Федерика отново се обърна към Мерседес.

— Мануел се чука като бик. Повярвай ми, пробвала съм го.

Мерседес се усмихна с нежелание.

— Прекалено гладна и вцепенена от студ е, за да мисли за чукане — подметна една от жените.

— Не виждаш ли, че е девствена — изкикоти се друга.

— Бих се чукала с всеки. Бих се изчукала и с Франсиско Франко за чиния горещи картофи — добави трета.

Федерика се подсмихна.

— Франко не обича жени, всички го знаят. Става му само между страниците на Библията. — Тя вдигна ризата си и изми едрите си гърди. — Е, Мерсе?

— Това е мръсна лъжа, измислена от червените — рече Мерседес. — Бъдете спокойни, Господ се е погрижил за сексуалния му живот.

— Как?

— Не сте ли чули, че държи до леглото си ръката на Света Тереза? Всяка неделна сутрин тя се вдига като по чудо и го обслужва.

Федерика се преви от смях. Останалите също, дори и Вана Кол.

Смехът прикри неувереността на Мерседес при подобни разговори. Не можеше да спре да се наблюдава отстрани. Понякога

гърдите на Федерика, които бяха големи и с твърди зърна, ѝ напомняха болезнено за онова, което се беше случило между нея и Матилд. Друг път пък изпитваше отвращение. Да не би да беше фригидна? Може би беше по-добре от това да бъде *tortillera*?

Не можеше да намери отговор на този въпрос. Не изпитваше никакво вълнение, когато другите говореха за секс, макар да разбираше по очите на някои жени, че разговорите за секс са също толкова възбуждащи, колкото и самият акт.

Мануел Рибера изобщо не я привличаше. Отдавна бе забелязала силата и мъжествеността му и нямаше нищо против начина, по който я защитаваше, но не изпитваше никакво желание за близост с него. Не ѝ въздействаше в емоционален план и плътта му не можеше да я възбуди.

А любовта на Матилд беше толкова ефирна и нежна като докосването на криле на пеперуда. Сякаш беше изтъкана от нежност. Сексът, който наблюдаваше тук, беше груб и брутален. Беше като съвкупяването при животните, нещо, което после ставаше обект на шеги и подигравки. Никой мъж, помисли си тя, никога не би могъл да разбере онова, което Матилд беше сторила за нея.

Различен беше само Хосе-Мария. Той беше единственият тук, към когото изпитваше някаква привързаност. Прекалено чувствителен беше. Нежността му я трогваше. По това си приличаше с Матилд.

Но другите му се присмиваха. Уязвимостта и болнавият му вид навеждаха на мисълта за обреченост. Сякаш беше лишен от сила за живот. Именно този парадокс я отблъскваше.

Мануел можеше да се чука като бик, но нямаше душа. Докато Хосе-Мария беше изтъкан от нежни чувства, но лишен от мъжественост.

Или поне тя чувстваше нещата по този начин.

Беше вече ранна пролет, когато един следобед тя се почувства толкова гладна, че реши да се разходи из дивата нарова горичка. Намери един плод и седна на сухата напукана земя да го обели.

Десетките лъцящи червени семенца вътре бяха прекрасни. Все едно можеше да ги наниже на огърлица от стъклени мъниста. Тръпчивата вътрешност на плода не задоволяваше глада ѝ, но тя продължаваше да яде заради самото ядене. И за да се отвлече от мислите си за няколко минути.

Вече беше наясно, че романтичните ѝ представи от Сан Люк за величавостта на войната умират с всеки изминал ден. Гладът, студът и нашествието на въшките дори по най-интимните места, не можеше в никакъв случай да се нарече величаво. Осакатяването от снаряд или пробождането с щик в калта не беше благородна смърт.

Макар че никога нямаше да го признае открито, тя вече беше започнала да се съмнява, че републиката ще спечели войната. Разбира се, беше потиснала съмненията си, както вероятно и другите правеха. Но тя все по-болезнено започваше да чувства разпадането и разложението, царящи около нея.

Спомни си за своята романтична мечта да срещне Жерард Масагер в разгара на някоя битка. Сега вече знаеше, че мъж като Жерард не би се доближил дори на километри от подобно място. Месеци наред не се беше сещала за него. Беше спряла да мисли за същинския си баща от момента, в които навлязоха в Арагон. Беше го прогонила от мислите си.

Сега обаче, докато гризеше нара, неочаквано си спомни вкуса на шампанското. Спомни си и усещането за цигарения дим в дробовете, от който ѝ се бе замаяла главата.

Винаги избирай внимателно страната, на която ще застанеш. И винаги прави своя избор с трезв разсъдък... Е, сигурна ли си, че ще победите?

Изведнъж тя чу шумолене сред горичката и сграбчи пушката си. Свали предпазителя и подвижна:

— Кой е там?

— Аз съм. — Беше Хосе-Мария, който надничаше към нея през стволовете на дърветата. — Преча ли?

— Да. — Но изражението на лицето му я размекна. — Няма значение. И без това собствените ми мисли не са много добра компания. Ела и седни при мен, щом искаш!

Той се наведе и я погледна в лицето. Пръстите му неочаквано докоснаха страната ѝ.

— Белезите ти зарастват. Сигурно няма да остане и следа след време.

— Имах късмет, че не изгубих зрението си. Външният ми вид е на второ място.

Той я наблюдаваше със странно изражение.

— Много си красива — изрече тихо. — Приличаш на гъркиня. Очите ти са толкова черни, сияйни и дълбоки. Лицето ти има идеална овална форма. Знаеше ли го?

— Не — отвърна тя тихо.

Той докосна устните ѝ.

— А устните ти са толкова меки. Не отивай в подземния свят, Персефона. Завинаги ще потъна в скръб, ако го направиш. — Сякаш засрамен от поетичността, с която се бе изразил, той седна непохватно на тревата. Слабото му тяло съвсем се губеше под кожените ремъци и патрондашите с амуниции, с които се беше препасал.

— Звучиш ми угнетено — забеляза тя.

— А ти не си ли?

— Не повече от обикновено.

Хосе-Мария въздъхна.

— Чувствам се постоянно угнетен. Но когато съм с теб, усещам ведрост. Ти си единственият човек тук, с когото бих могъл да разговарям. Не си като останалите. Освен теб и мен, вероятно никой тук не е прочел и една книга през живота си.

— Занимавали са се с други неща сигурно.

— Да. Правили са всякакви други неща, които аз не съм. И други, които никога не бих могъл да направя. — Лицето му се сгърчи. — Отвратително! Да се съвкупяват в канавките като животни. Да ядат с пръсти от консервите.

— Е, това са пролетариите, които славословиш толкова — напомни му тя кротко. — Има и по-лоши неща от съвкупяването в канавките. Трябва да ги образуваме. Това е работата на хора като теб, на умни хора, които разбират нещата.

— Едва ли бих могъл да ги науча на нещо — продума той мрачно. — Смятат ме за недоразумение на природата. Как бих могъл да се меря с тях.

— Може би наистина не ти е тук мястото, Хосе-Мария.

— А на теб? — попита той. — Защо изобщо позволиха да идват тук жени. Това беше грешка. Ужасна грешка. И баща ти беше прав.

— Нямам нищо против да ям от консерва, стига да има такава.

— Но ти не се съвкупяваш в канавките. — За момент лицето му придоби уплашено и умолително изражение. — Нали?

— Аз не се съвкупявам никъде — произнесе тя в един от редките си моменти на откровение.

Изражението му леко се успокои.

— Девствена ли си?

— Да — каза тя след малко.

— Аз също — отвърна той тихо. Пресегна се и хвана ръката ѝ. Усети тънките му студени пръсти да обвиват нейните, но не се възпротиви. — Всички те желаят. Всички мъже.

— Не обръщам внимание на тези неща — усмихна се тя.

— Аз пък обръщам. Забелязвам всичко, което правиш или казваш. Ти си специална за мен. — Той вдигна изведнъж ръката ѝ към устните си. Макар ръката му да беше студена като лед, устните му пареха. Тя го погледна съчувствено, почти с жал.

— Ти също си специален за мен, Хосе-Мария.

— Наистина ли мислиш така? — възкликна той.

— Да.

— Може ли да те целуна? — Гласът му трепереше леко. — Имам предвид по устните?

Тя се поколеба, но кимна. Той си свали очилата с разтреперани пръсти и се наведе напред. Устните му бяха меки като на дете. Той я прегърна непохватно и я придърпа към себе си. Патрондашите му с амуниции я убиваха, но тя не се отдръпна. Не изпита нито желание, нито отвращение, само далечна нежност. Почуди се дали щеше да я помоли да се любят тук, под наровите дървета. Двама девственици по време на война. Знаеше, че не изпитва никакво желание.

Протегна ръка и го погали нежно по страната. Той погали гърдите ѝ през блузата.

— Обичам те — прошепна дрезгаво. — Влюбен съм в теб, Мерсе.

Тя си спомни Матилд и изпита безкрайна тъга. Затвори очи и разтвори устни.

Езикът му обходи несигурно топлата и влажна вътрешност на устата ѝ. Не беше умел в целуването. Прекалено свенлив и непохватен. Тя не му отвърна. Щеше да го нарани жестоко, ако се покажеше по-умела. Ако правеха любов, помисли си тя, трябваше да го насочва непрекъснато. Една сляпа да води слепец.

Тя разкопча блузата си и насочи ръцете му под нея. Чу го как затаи дъх, когато пръстите му докоснаха голата ѝ плът. Ръцете му трепереха. Намери зърната ѝ, които бяха настръхнали от студа, и започна да ги гали трескаво. Тя не помръдваше. Беше се издигнала на някакво по-високо равнище и се наблюдаваше отгоре, анализирайки усещанията си. Изпитваше ли удоволствие? Ами възбуда?

— Нека легнем — прошепна той. — Моля те.

Тя се подчини и легна по гръб. Над нея листата на нара сякаш образуваха решетка, в чиито пролуки се виждаше бледото небе.

Хосе-Мария целуна гърдите ѝ. Тя хвана главата му с ръце и усети жадните му устни върху зърната си. Не се опитваше да ѝ достави удоволствие. Беше просто отчаяното сучене на дете, което вземаше, без да дава. Не бе посветен абсолютно в нищо.

Тя го погали и усети как слабото му тяло се напрегна и потрепери от възбуда. Желанието пулсираше в него като мощен мотор в тънка обвивка. А тя не усещаше нищо. Само слабите удари на сърцето си. Чувстваше се така, сякаш духът на Матилд я наблюдаваше с иронична усмивка на устните. Може би бе изпитвала вълнение, когато беше с Матилд, защото правеха нещо забранено. Срамно. Възбудата от греха. Може би беше перверзна по рождение.

Тя сложи ръка на слабините му и усети ерекцията му под пръстите си — странна и едновременно елементарна уредба на противоположния пол, която опъваше грубата материя на панталоните му. Той простена безпомощно, докато тя го галеше. Лицето му беше почервенияло от страст, но сега пребледня. Мерседес забеляза как погледът му дълбоко сияе.

Инстинктивно усети, че напълно контролира ситуацията. Можеше да го накара да свърши сега и да приключат с всичко. Така щеше да запази девствеността си за друг път и за друг мъж.

Взе решението с малко тъга. Не го желаше. Притисна се силно към него и го целуна по устните. Три или четири бавни потърквания на ръката ѝ бяха достатъчни. Той простена името ѝ и тя усети как слабините му се свиха конвулсивно под дланта ѝ в продължителен замиращ трепет. Грубият плат стана горещ и влажен.

Тя не махна ръката си, докато той не се отпусна съвсем.

Вдигна поглед към нея. Лицето му отново беше станало алено, този път от унижение.

— О, М-Мерседес — заекна той. — Аз... съжалявам!

— Недей.

— Господи, толкова ме е срам!

— Защо? Беше красиво.

— Но аз...

Тя го накара да замълчи. Бедното момче нямаше никаква представа, че го беше направила нарочно. Мерседес го прегърна, презирайки се за начина, по който го беше манипулирала, но изпита облекчение при мисълта, че всичко е свършило.

До слуха им достигна шума на аероплан. Над тях често прелитаха аероплани, високо в бледото зимно небе, но този път шумът беше различен. Чуха как някой крещи откъм окопите. Двамата се изправиха на крака и вдигнаха погледи нагоре.

Тъкмо минаваше над тях. Когато Мерседес погледна нагоре, чу усилващото се пронизително свистене.

Хосе-Мария я сграбчи за ръката.

— Бомба! — изкрещя той.

Последва ужасен взрив, който отхвърли и двамата назад. Посипа ги дъжд от прах и изпочупени клони. Останаха да лежат на земята оглушали и почти изпаднали в безсъзнание. Първата ѝ инстинктивна мисъл беше да се изправи и да побегне през глава, но Хосе-Мария я дръпна надолу.

— Залегни на земята!

Последва втора експлозия. Ударната вълна се блъсна в дърветата. Мерседес се зарови в пръстта като обзето от паника животно.

Малко по-встрани падна и трета бомба. Въпреки бученето в ушите си тя чу дивите крясъци откъм окопите. Хосе-Мария я накара да се изправи. Очилата му лежаха счупени на земята. Лицето му изглеждаше голо без тях.

— Ела — каза той задъхано, — преди да са се върнали отново.

Те се запрепъваха към високия стълб от пушек, издигащ се над редута, където Мерседес беше седяла преди около половин час. На земята лежаха безразборно трупове и оръжия като разпръснати отломки след ураган. Първото тяло, на което попадна, лежеше проснато върху чувалите с пясък. Мъжът беше мъртъв — окървавено плашило, чийто пълнеж беше изваден. Една жена пълзеше пипнешком към заслона. Ръцете ѝ бяха алени от кръвта.

В полуоткритата землянка се виждаха купчина трупове — ранени, мъртви и живи. Тя видя кръвта, която се процеждаше от полуоткъснатите крайници. Един мъж квичеше като кастрирано прасе, макар по него да не се забелязваше нито една рана. Тя се помъчи да си поеме въздух и се втурна да помогне да изнесат ранените от землянката. Сграбчиха я ръце, които панически търсеха помощ, а устните се разтвориха да изрекат несвързани молби. Няколко души бяха погребани под отломките.

Санитарите вече пътуваха през полето в своите раздрънкани линейки. Касапницата беше още по-ужасна, защото повече хора бяха изненадани на едно място. Сякаш допреди малко бяха играли на някаква игра, но изведнъж правилата бяха променени от неведома зла сила. Трябваше да се пребори със собствения си шок, за да може да се движи.

Пристигнаха още линейки от други части на фронта. Мъртвите лежах наредени в редица, за да бъдат погребани по-късно. Гледката беше ужасяваща. Ударната вълна беше откъснала ръце и крака, беше счупила ребра и черепи. От онези, които бяха попаднали в центъра на взрива, не беше останало кой знае какво.

Загиналите бяха над десет души. Още поне двадесет бяха ранени и някои от тях щяха да умрат.

Едно от последните тела, които откриха, беше това на Федерика Осорио. Тя лежеше под укреплението с широко отворени очи и се взираше любопитно в бледото небе, сякаш беше видяла някакво странно, невиджано дотогава сияние.

Дългото зимно спокойствие беше свършило завинаги. Веднага след въздушното нападение започна засилен артилерийски огън откъм вражеските позиции. Тяхната артилерия явно беше получила подкрепления и затова бе отпочнала постоянен обстрел. Земята се тресеше от глух тътен. Снарядите прелитаха над главите им със звука на разкъсано хасе и избухваха някъде в Гранадос. Скоро над града щяха да се издигнат пушеци.

Привечер и над окопите започнаха да се сипят снаряди, отначало безцелно, но сетне с все по-голяма точност. Свистяха страховито, докато се движеха, и експлодираха с оглушителна сила. Въздухът се

изпълваше с кал и хвърчащи шрапнели. Редутите им за самоотбрана не бяха създадени по точен план и това затрудняваше врага в точността. Но те бяха принудени да пълзят напред-назад в калта и се снишаваха ниско всеки път, когато чуеха над главите си пискливото свистене и от време на време нечий вик. Санитарите търчаха безспир и отнасяха ранените.

По странно стечение на обстоятелствата те самите имаха на разположение десетки снаряди в неразопаковани сандъци, но нямаха минохвъргачки. Нямаха дори картечница, с която да отговорят на огъня.

Това беше първият случай, в който Мерседес беше изложена на непрекъснат огън през всичките тези месеци, прекарани на фронта. Изведнъж тя осъзна, че всъщност е мека торба с органи, която можеше да бъде пробита отвсякъде и нито една нейна част не е надеждно защитена. Опита се да не си представя жестоката болка от проникването на стоманата в плътта ѝ, но кожата ѝ сякаш имаше свое собствено въображение, защото настръхна и почти се парализира. Силната миризма на амоняк от експлозивите се пропиваше във всичко наоколо, дори и в мизерното ядене, което делиха на порции смълчани и уплашени.

Канонадата продължи и през нощта. Отслабна едва на следващата сутрин, което предизвика нова вълна от страх, че ще подновят въздушните атаки. Изтощени, те се опитаха да се реорганизируют като току поглеждаха уплашено небето дали не се задават вражески самолети.

Нервите на Мерседес бяха извън контрол и тя непрекъснато трепереше. Ръцете ѝ сякаш не можеха да задържат нищо. Парализираните ѝ пръсти изпуснаха всичко. Останалите бяха не помалко деморализирани. Рязката промяна от скука към внезапен ужас ги беше лишила от разум и чувства. Касапницата беше предизвикала смут сред тези неопитни и некалени в битките доброволци.

Безпощадният обстрел и снарядите ги бяха извадили от релси. Много от тях повръщаха, други плачеха безпомощно. По-голямата част бяха изпаднали в апатия и не обръщаха внимание на ругатните и ритниците на офицерите си да възобновят стрелбата. Кръвта на мъртвите сякаш беше навсякъде — по дрехите на живите, по оръжията им, по ръцете и лицата им.

Дойде новината, че полевата болница в Гранадос е препълнена с хора в много тежко състояние. Чуха също така и слухове, че щабът на анархистите е бил евакуиран спешно от града. Това предизвика слисване, докато един от куриерите не дойде на мотор, за да им съобщи, че щабквартирата е била преместена в една къща в близкото селце. Останалата част от съобщението му ги хвърли в още по-голяма паника.

— Тази вечер е почти сигурно, че ще има вражеска атака. Или вероятно в ранните часове на деня.

— Е, ние ще сме готови, когато копелетата дойдат — обеща Мануел мрачно и тръгна да организира и окуражава хората си.

Снарядният обстрел започна още следобед и постепенно премина в несекващ огън, който продължи и през тъмната ветровита нощ. Ушите на Мерседес я боляха от шума, а мозъкът ѝ пулсираше. Снарядите блестяха в алено в тъмнината. Хората клечаха в калта със съзнанието, че когато огънят отслабне, врагът ще започне да се придвижва през реката към техните позиции. Очакването беше ужасно.

— Искам жените да останат зад укрепленията, ако през нощта започне престрелка — предупреди ги разярено Мануел. Той беше силно разстроен от смъртта на Федерика. — Не искам повече нещастни случаи. Разбра ли ме, Мерседес?

Тя кимна. Другите жени също не се опитаха да спорят. Но тя извади тежкия пистолет и гранатите изпод завивките си.

Останалите наостриха щиковете си и заредиха оръжията си с безполезните мексикански амуниции. Хосе-Мария се скри до Мерседес в окопа.

— Аз ще те защитавам — не спираше да я успокоява той, но трепереше повече от нея.

Колкото и егоистично да беше, искаше ѝ се точно сега той да е някъде другаде. Ако врагът влезеше в окопа им, тя знаеше, че той ще е по-скоро пречка, отколкото защита. Но накрая заспа в обятията му. Тялото ѝ потръпваше конвулсивно всеки път, когато наблизко паднеше снаряд.

Атаката започна точно преди изгрев-слънце. Врагът сигурно си беше проправил път през телените ограждения без караулът да го

забележи.

Всичко започна с няколко възпламенени гранати, които я събудиха, а сърцето ѝ се качи от ужас в гърлото. Тя се вкопчи в Хосе-Мария, без да знае от коя посока идва атаката. През следващите няколко минути настана пълен хаос от викове и безразборна стрелба.

— Ето ги! — извика някой.

Към тях се придвижваха тъмни сенки на фона на надвисналото мрачно утринно небе. Страхът премина в ужасна болка в главата, която вече не можеше да понася. Въпреки нарежданията на Мануел тя си проправи път нагоре към чувалите с пясък. С парализирани треперещи пръсти издърпа последователно фитилите на гранатите си. Хвърли ги една след друга над укреплението по посока на тъмните прокрадващи се фигури. Хосе-Мария я издърпа за краката с ругатни.

— Прикрий се, за бога!

Гранатите избухнаха една след друга. Посипа ги пръст, а заглъхналите ѝ уши доловиха стонове. Тя се беше проснала зад чувалите с пясък и се чудеше замаяно дали беше убила някого.

Възпламеняването на нови гранати освети околността. Сумракът беше разсеян от зеленикави и червеникави отблясъци. Очакваше врагът да премине рубежа във всеки един момент с насочени щикове. Стисна силно пистолета си, като се молеше патроните ѝ да не се окажат некачествени.

После Мануел дойде при тях. Сграбчи Хосе-Мария за ръката и го издърпа на крака.

— Хайде, ставайте! Всички! Те са повече на брой. Трябва да отвърнем на удара. Хайде, да ви вземат дяволите!

Мъжете се втурнаха към укреплението. От другата страна се чуваха дрезгави, нечленоразделни звуци. Стрелбата се засили.

В окопа останаха само жените. Тя чуваше риданията на някои от тях до себе си. Ако ѝ беше писано да я убият, помоли се тя, нека поне да стане бързо. Без да я осакатяват. Без да крещи от нечовешки мъки, на каквито беше станала свидетел вчера.

След десетина минути стрелбата позаглъхна, после постепенно започна да отслабва. Известно време се чуваха отделни изстрели в сумрака, но вече не летяха възпламенени гранати. Настана объркано движение насам-натам. Извикаха санитарите.

— Какво се е случило? — попита женски глас.

Някой се отдели от укреплението и се втурна задъхано към тях. Жените изпищяха, но това беше Мануел. Той ликуваше.

— Победихме ги, копелетата! Не е зле като за първа битка през тази година!

Последва мрачно веселие.

— Къде е Хосе-Мария? — попита тя и хвана Мануел за ръка.

Тонът му се промени.

— Ето го там.

Тя усети как в гърлото ѝ заседна буца.

— Ранен ли е?

— Да.

— Лошо ли? — едва продума тя.

— Не мога да кажа.

— Искам да го видя!

Той понечи да се противопостави на настояването ѝ, но махна с ръка.

— Хайде, ела.

Тя се изправи и последва Мануел.

— Това е единственият случай на раняване от известно време — рече Мануел. — И точно на него ли, горкия, да се случи.

Слънцето вече изгрываше над планините и студените хоризонтални лъчи хвърляха издължени сенки по земята. Хосе-Мария лежеше на една страна в калта на няколко метра от укреплението и скимтеше. Стискаше уста с ръце, сякаш се молеше и не искаше околните да чуят думите му. Тя коленичи безпомощно до него.

— Къде си ранен?

Той само поклати глава, неспособен да отговори на въпроса ѝ. Краката му май бяха неподвижни. Мануел го обърна по гръб и огледа корема му. Мерседес забеляза, че униформата му имаше по-тъмен цвят и беше влажна отпред. От раната се носеше мирис на екскременти. Мануел погледна Хосе-Мария с отвращение.

— О, господи — простена тя. — Ще се оправиш, любов моя. Ще се оправиш...

Тя се опита да разкопчее ненужните кожени патрондаши и колани. Мануел я спря. Тя взе главата на Хосе-Мария в ръце и го целуна. Лицето му беше студено и влажно. Опита се да не плаче, но нищо не беше в състояние да спре сълзите, които напиреха от очите ѝ.

Той не говореше. Изгряващото слънце го окъпа в златиста светлина. След няколко минути пристигнаха санитарите. Когато сложиха Хосе-Мария на носилка, той извика леко и замята глава в несвяст. Мерседес ги помоли да бъдат внимателни. Те се втурнаха към колата. Силуетите им се открииха злокобно на фона на изгрева.

Мануел я прегърна. Тя се вкопчи в него с чувството, че сърцето ѝ се облива в кръв, и даде воля на сълзите си. Той я галеше по косата, а големите му ръце се опитваха да я държат нежно.

— Ще се оправи — обеща ѝ той. — Ще го закърпят. Не страдай толкова.

После някой посочи с ръка и извика сподавено:

— Вижте!

Те се обърнаха и погледнаха от другата страна на реката, накъдето сочеше човекът. През нощта врагът беше преместил позициите си с петстотин метра. През долината беше прокарана нова огнева линия, много по-близо до позициите им. Картечниците вече бяха окопани и те уловиха движението на перископ на ранните утринни лъчи. Атаката беше имала за цел само да отвлече вниманието им от преместването на огневата линия. Изведнъж положението рязко се беше променило.

— Оттам — каза Мануел мрачно — ще могат да хвърлят снаряди направо в скутовете ни. Ако скоро не получим подкрепления, ще бъдем принудени да се оттеглим.

Думите му останаха да висят във въздуха.

— Там! Там! Един от тях е още жив!

Те побързаха да се присъединят към останалите. На земята лежаха трима мъртви войници, които представляваха кални купчини с оголени сякаш в усмивки зъби. И тя беше отнела живота на един от тези незнайни врагове.

Четвърти войник от националистите лежеше под едно дърво и стенеше. Беше ранен от едната страна. Униформата му беше просмукана от кръв, а бледото му лице се взираше с ужас в групичката, която се приближаваше към него.

— Какво ще го правим? — попита един мъж Мануел. — Да извикаме ли санитарите за него?

— Не — каза Мануел грубо. — Никакви санитарии за тази измет. — Той издърпа револвера си и се приближи до ранения. Наклони

пистолета си и го насочи към главата му.

Някаква жена изпищя. Мерседес извърна лице, неспособна да наблюдава разстрела. Раненият започна отчаяно да се моли в настаналата тишина.

Тялото на Мерседес подскочи, когато чу как пистолетът изщрака, но на празен ход. Мануел дръпна спусъка отново. Още веднъж напразно. Той изруга ядосано. Беше изпразнил пълнителя на пистолета си по време на атаката.

Раненият се претърколи и се опита да се отдалечи от Мануел. Мануел започна трескаво да бърка из джобовете си за патрони.

— За бога! — изсъска той към смълчаните зяпачи, — нека някой от вас застреля копелето!

Никой не помръдна. Лицата им бяха посивели от ужас. Едно беше да стреляш в тъмното срещу вражеската армия, ала това бе съвсем друго.

Мануел не успя да намери патрони за пистолета си. Той изтича след пълзящия на колене мъж и започна да го ритва с всичка сила по ранената страна. Мъжът не изкрещя, но падна на земята и започна да се гърчи. Лицето на Мануел беше заприличало на страховита маска. Той отдръпна крак и ритна гърчещия се в същото място още по-силно, което го накара да подскочи.

После отново и отново. Най-накрая раненият издаде звук, подобен на грак. От зейналата му уста бликна кръв.

Няколко души започнаха да протестират и да умоляват Мануел. Мерседес откри, че държи пистолета си в ръка. Приблужи се към ранения. Съзнанието ѝ беше като бял лист хартия. Светът притихна.

Знаеше, че ще пропусне, освен ако не се приближи на достатъчно близко разстояние. Тя притисна разтреперана дулото към слепоочието на мъжа. Пистолетът подскочи силно в ръката ѝ, а главата на мъжа отскочи назад. Миризмата на кордит парна ноздрите ѝ. Тялото на войника затрепери неудържимо, но тя погледна онова, което куршумът беше му причинил. Мозъкът ѝ сякаш бе престанал да работи. Не чувстваше нищо. Кръвта попиваше във влажната земя.

Другите се взираха в нея, вцепени от онова, което беше извършила.

— Смело момиче — каза Мануел и я потупа по рамото.

Взе пистолета от ръката ѝ и спусна предпазителя, след което го сложи обратно в кобура ѝ. Обгърнал раменете ѝ с ръка, той я поведе обратно към редута. Краката ѝ се влачеха от изтощение. Другите ги последваха смълчани.

Тя се запита вцепенено дали беше застреляла мъжа от жал, или за да отмъсти за Хосе-Мария. Дали това имаше някакво значение. Може би да, но по странен и далечен начин. Онова, което имаше по-голямо значение, беше вцепенението, сковало сърцето ѝ.

Чувстваше, че и тя е преживяла определен вид смърт. Вече нищо в живота ѝ нямаше да бъде същото.

Следобед пристигна един камион. От него се показва четиридесетгодишна жена, облечена в черно.

Оказа се Долорес Ибарури, самата *La Pasionaria*^[1].

Изглеждаше по-възрастна, отколкото на снимките. Косата ѝ беше опъната назад в стегнат кок. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Лицето ѝ беше мрачно и сериозно. Но когато се изправи на стъпненката на камиона, за да им говори, гласът ѝ се оказа силен и звънлив, а очите ѝ блестяха.

— Дойдох тук като жена да се обърна специално към жените на фронта. Вие се представихте забележително! Никога няма да забравим това. Когато спечелим тази война и юздите на мира бъдат отново в ръцете ни, вашите имена ще бъдат записани със златни букви в историята на Испания. Но сега съм тук, за да ви кажа, че е време да се върнете по домовете си.

Понесе се озадачен шепот. Мерседес усети как стомахът ѝ се сви на топка. Тя заби поглед в студеното синьо небе и не чу почти нищо от останалата част на речта. Чувството за нереалност не я напускаше. Всичко сякаш се случваше на някой друг, не на нея. Войната, смъртта — все неща, които ѝ бяха чужди.

Нямаше новини за Хосе-Мария. Полевата болница беше претъпкана с ранени. Чувстваше, че е жив. Не можеше да е иначе. Невъзможно би било да е мъртъв.

La Pasionaria им съобщи новините за голямата битка при Гуадалахара, която според думите ѝ беше променила хода на войната. Сега вече победата на републиканците беше неизбежна. Народът щеше всеки момент да възтържествува над силите на фашизма и реваншизма. Каза им още, че позицията на републиканците относно участието на жените в доброволческите отряди се беше променила и те трябваше да бъдат изтеглени от бойното поле.

— Отсега нататък вашето място ще бъде в тила. Можете да бъдете много по-полезни, ако се върнете по домовете си — увери ги тя. Студеният вятър носеше надалеч гласа ѝ. — Върнете се в Барселона и Сарагоса. Върнете се в работилниците, фабриките и болниците. Върнете се по домовете си. Започнете да се подготвяте за заминаване. Утре сутринта ще пристигнат камионите, които ще ви откарат в тила.

Тя слезе от камиона. Много от жените плачеха открито от облекчение, че ще напуснат фронта.

Мерседес стоеше мълчаливо и стискаше пушката си. Дотук ли ги беше довело всичко? До отзоваване. Не бяха ли напусто всичките им досегашни страдания? Къде бяха изчезнали надеждите им? Тя си спомни за Федерика, която лежеше мъртва в калта. Спомни си за Хосе-Мария и за мъжа, чийто живот беше отнела тази сутрин. Беше убила човек в името на републиката. Безпомощен, ранен човек, който се беше опитал да ги умилюва с отчаяни молби.

В последния миг я бяха превърнали в убийца. А сега я изпращаха обратно вкъщи.

La Pasionaria щеше да обиколи целия фронт. Врагът, който може би знаеше за това височайше посещение, поддържаше непрекъснат огън. Обиколката продължи под звуците на експлозиите и рикошетите. След като тя потегли, жените започнаха да събират малкото си вещи, а мъжете ги наблюдаваха унило. Някои от тях се възпротивиха, особено онези, които се бяха привързали към някои от жените.

— Затваряйте си устите — нареди Мануел. — Това е най-хубавото, което ни се случва тази година. Не можем да водим война, докато на вратовете ни висят жени и деца. Не можем да гледаме как ги застрелват или разкъсват. Веднъж щом се приберат у дома, ще се почувстваме истински войници.

Мерседес намери отнякъде раздрънкан велосипед и се понесе по разбития път към Гранадос, за да види Хосе-Мария.

След битките през изминалите няколко дни сега в болницата цареше хаос, изпълнен с ужасяващи стенания и гледки. Снарядите продължаваха да обсипват града и над къщите на талози се носеше гъст дим.

Дворът беше пълен с линейки и носилки. Малко по-встрани бяха спрени няколко старомодни катафалки, теглени от коне. Навсякъде лежаха ранени — на дюшеци по пода и дори навън на студа, докато чакаха да бъдат евакуирани в Барселона. Имаше много повече лекари и сестри, отколкото предишния път, когато я бяха приели в болницата.

Мерседес попита няколко сестри със сериозни физиономии къде лежи Хосе-Мария, но те не ѝ обърнаха никакво внимание, докато най-накрая не откри една млада помощница с подути от плач очи.

Тя ѝ описа Хосе-Мария.

— Млад и тъмнокос. Ранен в коремната област. Снощи.

— Прострелян ли беше?

— Мисля, че да.

— Щом раната му е от такова естество, мисля, че няма да е в състояние да приема посетители.

— Трябва да се върна в Барселона утре сутринта — помоли Мерседес. — Просто искам да го зърна, преди да потегля натам. Той ми е близък приятел.

Помощницата сви унило рамене.

— Трябва да попитам главната сестра. Стомашните интервенции са в дъното. Ще ви заведе.

Тя последва сестрата през приличната на кланица болница. Телата лежаха толкова гъсто едно до друго, че трябваше да ги прескача. Замаяни или трескави погледи я следяха по целия път. Някои от мъжете крещяха от болка, но никой не обърщаше внимание на мъките им. Тук-там по превръзките на глави, ръце и гърди се виждаха алени петна. Навсякъде цареше суматоха. Всички бързаха, окото все попадеше на следи от немара и мръсотия. Миризмата на гангрениясала плът давеше.

Сигурно така изглежда адът, помисли си Мерседес.

Отделението в дъното беше сравнително най-тихото. На места бяха сложени капаци на прозорците. Мерседес изчака пред вратата, докато помощницата влезе и поговори полугласно с главната сестра. След малко излезе и кимна на Мерседес да влезе. В стаята, която

някога беше представлявала изискан салон за приеми, имаше шест легла. Върху всички тях лежаха смълчани фигури.

Хосе-Мария беше на първото легло. Слабото му тяло почти не се забелязваше под добре опънатите завивки. Лицето, което лежеше на възглавницата, имаше цвета на жълта глина. Очите му не бяха съвсем затворени и изпод подпухналите му клепачи се провиждаше ивица бяло. До леглото имаше банка с кръв, а във вената на слабата му ръка беше забодена игла с тръбичка.

— Оперираха го тази сутрин — каза главната сестра на Мерседес. — Извадиха половината му вътрешности. Загубил е много кръв. В момента е на морфин, но и иначе щеше да е в безсъзнание. Съпруга ли сте му?

— Приятелка. — Мерседес усети как в гърлото ѝ заседна буца. Трябваше да се насили да не извърне поглед от него. — Ще го изпратят ли в Барселона?

— След няколко дни. Ако си струва.

— Какви са шансовете му да оживее? — промълви тя.

— Ако има късмет — отвърна главната сестра. — Обикновено умират от шока или от перитонит. Само пет минути, моля.

Тя излезе от стаята и остави вътре Мерседес. Нямаше нито един стол. Мерседес се наведе и целуна Хосе-Мария по челото. Кожата му беше студена и влажна. Той не даде никакъв признак, че усеща присъствието ѝ. Нейният почти любовник. Приличаше на мъртвец.

— Хосе-Мария, чуваш ли ме? — Тя погали нежно лицето му. — Трябва да се връщам. Всички жени ни отзовават. Дойдох да ти кажа довиждане. Налага се да те оставя тук. Не искам, но трябва. Моля те, прости ми. Хосе-Мария? Чуваш ли ме?

Стори ѝ се, че клепачите му потрепнаха. Но не можеше да бъде сигурна. Беше решила да не плаче повече, макар че сълзите напиха в гърлото ѝ и я задушаваша. Тя го целуна, този път по устните. Бяха меки като на заспало дете. Не издържаше повече в тази потискаща обстановка. Трябваше да се махне. Да тръгне час по-скоро.

— Ще се видим в Барселона. Не умирай — прошепна тя. — Моля те, не умирай! Искам да те видя отново.

Обърна се и излезе от стаята.

— Как ще разбере какво е станало с него? — попита Мерседес главната сестра отвън.

Тя ѝ написа някакъв телефонен номер.

— Можете да опитате да позвъните на този номер. От време на време връзката се получава.

Мерседес ѝ кимна и потегли обратно с колелото към фронтвата линия в тъмното. Колко пъти още в живота ѝ щеше да се налага да оставя човек, когото обича, да умира или да го вижда вече мъртъв? Първо Матилд. А сега и Хосе-Мария. Може би над нея тегнеше прокобата да оказва фатално въздействие върху събитията и онези, които я обичаха, да си отиват без време от този свят.

Същата нощ сънува кошмар, в който Хосе-Мария и мъжът, когото бе убила, се смесиха в едно призрачно същество, което се влачеше в калта, стенеше, кървеше и я преследваше. Ръцете му я дърпаха, умоляваха и призоваваха.

Тя се събуди на следващата сутрин с познатата ужасна миризма. Вгледа се в мръсотията и бъркотията на Сектор 14, които я заобикаляха. Сякаш изведнъж беше прозряла цялата ненужност на присъствието им на този сектор от фронта. Долорес Ибарури беше права. Нямаше с какво да допринесат за благоприятния развой на войната тук.

Изобщо не бе трябвало и да идват.

Камионите ги чакаха. Беше решила да вземе само няколко неща. Даде одеялата си на свои приятели, а пистолета и опаката си пушка — на един младеж новобранец от Сарагоса.

Беше прекарала всичко на всичко три месеца на фронта. Докато се сбогуваше с мъжете, Мерседес си мислеше, че може би никога вече няма да ги види. Знаеше, че фиаското на войната вече бе се превърнало в трагедия и че всички те щяха да измрат като мухи.

Мануел я прегърна отривисто.

— Довиждане, малка девственице — усмихна ѝ се той широко. — Ще се видим в Барселона. Не плачи, за бога.

Тя се качи в камиона заедно с всички останали — курви и светици, плачещи и смеещи се. Чувстваше се смъртно уморена.

Барселона, Испания

Два дни по-късно, в петък, друг камион ги стовари пред казармите на анархистите в Барселона. Настаниха ги в едно

претърпено общо спално помещение. Готвеха да изпращат ново пополнение новобранци на фронта. Войничетата се взираха в нея с невярващи очи.

Обади се в болницата в Гранадос няколко пъти, но не можа да се свърже с главната сестра.

Бродеше из улиците и се опитваше да подреди обърканите си мисли. Градът се въртеше около нея и ѝ се струваше ужасно шумен след заточението на фронта.

Барселона обаче се беше променила.

Веселието беше изчезнало. Знамената висяха окъсани. Гладът и изтощението се бяха настанили в града. По улиците се виждаха опърпани бегълци от други провинции, които просеха храна.

Назряваше контрареволуция. Хардлайнерите комунисти се опитваха да установят контрол над града. Главорези, обучени от тайните служби на Съветския съюз, извършваха брутални убийства, възнамерявайки да отстранят най-преданите анархисти и да „прочистят“ редиците на революцията.

Бяха стигнали дотам, че анархисти и комунисти си устройваха престрелки от балконите и покривите на къщите. Носеха се слухове, че в мазетата на къщите се извършват разпити, придружени понякога от зверски мъчения. Всичко това беше съпроводено от публични порицания, контраобвинения, нови убийства и престрелки. Войната беше станала вътрешна. Светът беше полудял.

Хората вече не се гледаха в очите. Сякаш целият град действаше под влияние на някаква психоза. Сякаш знаеше как ще приключи войната.

Трезвото осъзнаване на всичко, което се случваше около нея, отврати Мерседес. Романтичните идеи, които беше възприела от баща си, ѝ въздействаха силно, докато все още ги имаше. Те бяха сложили своя отпечатък върху младежкото ѝ самоосъзнаване и израстване.

Но жестокостта на реалността и насилието я бяха изпълнили с погнуса. Мразеше се заради онова, което ѝ бяха сторили.

Мразеше спомените, от които никога нямаше да се отърве. Вече не можеше да слуша пламенните прочувствени апели на революцията, без да ѝ се повдига от тях.

Почувства, че най-сетне разбира стаената, трогателна човечност и примирение на майка си. Това не беше философия. Не беше нещо,

което можеше да бъде изразено с думи. Беше по-скоро типично женски инстинкт — разбиране за страданието, нещо, което майка ѝ притежаваше по рождение. Може би не беше нищо повече от потиснат гняв към отвратителните неща, които мъжете си причиняваха. Но важното беше, че ставаше дума за нещо, което и тя вече беше проумяла.

Съжаляваше само, че не бе стигнала до това разбиране, преди войната да я бележи и превърне в част от онзи особен вид паплач, наричана палачи.

Вече не можеше да взема участие в това масово убийство. Щеше да си намери работа в болница. По-добре да се опитва да спасява живота на другарите си, отколкото да отнема този на враговете. Но първо щеше да се прибере у дома. Наближаваше Великден.

Отиде на гарата и си купи двупосочен билет до Сан Люк.

Позвъни отново в болницата в Гранадос. Когато най-накрая я свързаха, ѝ съобщиха, че Хосе-Мария Калвет е починал няколко минути, след като тя е напуснала болницата.

[1] La Pasionaria (исп.) — Пламенната. — Бел.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ОТКАЗЪТ

Август, 1973

Тусон, Аризона

Тя се събуди разплакана и обляна в пот. Знаеше къде се намира още преди да е отворила очи. Тази мисъл не я напускаше нито за миг. Дори и докато спеше, тя сънуваше кошмари за това място. После кошмарът насън преминаваше в кошмар наяве.

Веднага щом се събуди напълно, усети, че ѝ се повдига. Тя се надвеси над тоалетната и повърна водниста каша. Беше обагрена в кръв, както няколко пъти преди това. Явно раздразненият ѝ стомах кървеше отново. Главата я болеше така, сякаш беше разцепена с брадва. Тя хвърли поглед към подноса с надеждата, че там са останали няколко аспирина, но не видя такива. Беше ги изпила преди няколко часа.

Лежеше на възглавницата, отвратена от собствената си воня. Кожата ѝ имаше цвят на влажна и безжизнена глина. Струваше ѝ се, че мирише на смърт като същество, в което бяха спрели процесите на живота и бяха започнали тези на разложението.

Слабата крушка на тавана призрачно блестеше. Тя се взря в светещата жичка, докато очите ѝ не ослепяха от множеството нажежени до червено червейчета. Затвори очи и изчака болката да отmine.

Според нея беше сутрин. Рано, призори. Замисли се дали слънцето изгрява в света, който беше оставила зад себе си. Предпочиташе представата за зората, отколкото за късния следобед. Или още по-лошо — за среднощна доба. Мисълта, че тези неща бяха от значение, ѝ се струваше абсурдна. Но все пак те наистина имаха значение.

Нямаше часовник. Беше забравила да брои подносите с храна, защото не беше в състояние да изяде голяма част от тях. Без тъмнината и дневната светлина, тя много скоро се беше дезориентирала. А и

толкова много часове се губеха в тъмната бездна на болестта ѝ. Болестта беше заличила големи пространства в съзнанието ѝ или поне на нея така ѝ се струваше.

Болката се беше усилвала и отслабвала като буря, която идваше и си отиваше, понякога я брулеше с часове, но после отшумяваше. Приличаше на дърво, което е изгубило всичките си листа. Изпитваше огромна тъга по себе си заради свидната загуба и заради онова, което ѝ беше сторено.

Беше очаквала да умре, но това не се случи. Очакваше да полудее, но и такова нещо не стана. Все още. Беше издържала. Отслабнала, оголена до зеленикавите си кости, но беше издържала и до тази сутрин.

Отвори очи и вдигна слабите си ръце, за да ги разгледа. Там, където я притискаха белезниците, кожата ѝ беше одраскана и възпалена. Можеше ясно да види мускулите на ръцете си под сивкавата кожа. Сигурно беше изгубила много тегло в тази дупка.

Беше много, много далеч от Лос Анджелис. Пътуването бе продължило поне дванадесет часа. Може би осемнадесет. А може би двадесет. Беше загубила представа.

Когато беше влязъл в кухнята с насочен към гърдите ѝ М-16, отначало си беше помислила, че има халюцинации. После сърцето ѝ бе започнало да бие неудържимо.

Тогава беше изрекла първите глупави думи, които ѝ бяха дошли наум.

— Хей, ти как влезе тук?

Разбира се, не беше трудно. Той не бе имал никакъв проблем да се промъкне в къщата.

Мигел го нямаше. Присъствието на възрастния мъж винаги я караше да се чувства в безопасност, дори и сега, когато беше с побелели коси. Но той беше в Мексико с онази засукана госпожичка.

Помещенията за прислугата срещу голямата къща също бяха празни. Мигел бе освободил градинаря и жена му, а новите още не бяха пристигнали.

Всъщност над цялото ранчо тегнеше атмосферата на изоставеност. Напоследък и градината беше занемарена. По-голямата част от имота тънеше в мрак. Дори и електронните врати бяха изключени, тъй като Мигел не беше тук, за да наблюдава на

мониторите алармената инсталация. А тя стоеше сама и чакаше последната доза — онази, най-голямата, която щеше да ѝ позволи да спи чак до сутринта.

Похитителят тъкмо беше влязъл.

Беше неузнаваем. Имаше гъста брада и дълга, рошава коса. Лицето му бе покрито със зелено и черно камуфлажно мазило. Черните му очи блестяха като на подивяло животно. Беше напрегнат като опъната тетива. В момент на сляп ужас тя си беше помислила, че ще стреля и ще разкъса тялото ѝ с куршуми.

Беше се изправила на крака и бе протегнала ръце, сякаш за да спре куршумите.

Ала той я бе ударил по рамото с приклада на пушката. Тя се беше препънала и се бе проснала на пода. Той бе застанал над нея, насочил дулото в лицето ѝ. Очите му бяха полуотворени под странната маска, която покриваше лицето му, и в този миг у нея се бе разтворила бездната на самотното очакване на приближаващата смърт.

Спомни си мириса на смолата, който идваше от дъските от бор на пода.

Пръстът му притисна спусъка. Куршумът се взираше жадно и нея от цевта.

Тя лежеше неподвижно и чакаше. През ума ѝ минаха думите *изнасилване, убийство, болка...* О, Мигел, помисли си тя с болка.

После той я бе изправил на крака. Беше извикала, когато я дръпна за ръката прекалено силно, но той бе опрял дулото до гърлото ѝ.

— Затваряй си устата! Да не съм чул звук. Разбра ли?

Тя се давеше, а очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Едва успя да кимне.

Похитителят се взираше в нея с черни като нощта очи.

— Хайде, Идън — процеди той, — идваш с мен.

Беше окована за решетките в задната част на микробуса и ръцете и краката ѝ се бяха вдървили. Докато стигнаха там, накъдето се бяха запътили, болката се беше превърнала в тъп унес. Два пъти се беше подмокрила. Тялото ѝ беше като парализирано от шока. А започваше и да трепери в очакване на поредната закъсняла доза. Наложиха се да я изнесе на ръце от микробуса. Не беше продумал нито веднъж.

Въздухът беше горещ. Чуваше шумовете навън. Птиците, вятъра... Суха, сладникава миризма. После я беше внесъл в някаква постройка, слязоха по дървено стълбище и се озоваха в нещо като мазе или килер. Тя усещаше силата му, чуваше накъсаното му дишане.

Когато започна да я съблича, тя си помисли, че ще я изнасили и се опита да му се противопостави. Но той свали само блузата ѝ. Не носеше сутиен. После я окова за стола.

Махна превръзката от очите ѝ. Тогава тя започна да крещи. Не искаше да вижда лицето му, защото знаеше, че ако го види, той със сигурност ще я убие, за да не може да го идентифицира после. Ако видеше лицето му, нямаше да има бъдеще за нея.

Той беше изругал ядосано и я бе дръпнал силно за косата. Но тя не бе отворила очи, докато той не ѝ бе обещал, че ще си сложи качулка. Но дори и тогава тя вдигна лице към него бавно и ужасено.

Светкавицата я заслепи по-успешно, отколкото превръзката на очите.

Той отключи белезниците, но я окова за леглото. Изнесе стола. В нея се визраха очи, проблясващи през две дупки на черна качулка, зад която се криеше лицето му. Похитителят ѝ не каза нищо, затвори стоманената врата и тя чу как резето падна. Едва тогава се огледа и отново започна да крещи. Крещеше с цяло гърло. Но отговор не последва.

Защо ѝ беше съблякъл блузата, за да я снима? Разбира се, за да подсили ефекта на снимката. Баща ѝ сигурно вече я бе получил. Чудеше се как ли я бе възприел.

Запита се дали полицията вече я търси, дали името ѝ е във вестниците, или съобщават за нея по телевизията. Или всичко се пазеше в тайна и само шепа хора знаеха, че е изчезнала.

Колко ли беше поискал? Петдесет хиляди? Прекалено малка сума. Едва ли си струваше риска. Двойно повече. Може би около четвърт милион.

Това щеше да стресне баща ѝ. За първи път в живота си той щеше да страда заради нея.

Тя размишляваше замаяно върху цената на човешкия живот. Дали струваше един милион долара? Каква беше цената на живота на едно виетнамско дете в подпалено от американците село? Или на американския президент? Или на убиец, осъден на смърт? Дали всички

те имаха различни цени или една и съща, или пък въобще каквато и да било цена?

Не ѝ се беше случвало често да се отказва доброволно.

Лишението рядко се бе превръщало в нещо повече от обикновен дискомфорт. Винаги беше имала достатъчно пари, за да си купува колкото хероин поиска. Рай за наркомана. Така навикът ѝ се бе подхранвал безгранично като гигантско растение с огромни, буйни цветове, които изискваха голямо количество вода и хранителни вещества.

Беше разбрала, че поносимостта към наркотика е почти безгранична. Колкото повече се боцкаше, толкова по-голяма нужда изпитваше. Беше почти невъзможно да си бие свръхдоза, след като поносимостта ѝ беше станала толкова голяма.

Разбира се, всичко останало беше изгубило значението си.

Целият ѝ останал живот в един момент бе избледнял и бе останал единствено хероинът, който беше обсебил душата ѝ и се бе превърнал в неин бог. Всичко друго беше изгубило значението си, дори и ездата. До онази нощ, когато беше излязла гола на терасата и беше паднала в бездната.

Докато седеше, обхваната от ужас в микробуса, с превръзка на очите, тя нито за миг не си бе помислила за възможността да се откаже доброволно. Тази мисъл ѝ хрумна много по-късно. Нито едно от тези неща не ѝ бяха идвали наум преди това. Но след първите двадесет и четири часа започна наистина да ѝ прилошава.

Както винаги болката се появяваше първо в тила. Хищните нокти започваха да се забиват. Но скоро болката обхващаше цялото ѝ тяло. Истинската агония се състоеше не в самата болка, която беше ужасяваща, а по-скоро в страховитите бездни, в които пропадеше, и нямаше никой, който да я измъкне оттам. Тези мъчителни бездни бяха като засмукващи фунии на отчаянието. Сякаш някой натискаше главата ѝ под водата, докато нуждата от въздух не станеше всепоглъщаща и тя не започнеше да рита и да удря.

Три или четири пъти на ден пропадеше в подобни бездни. Нуждата започваше като възел в основата на черепа ѝ, като непоносимо пристягане на мозъка ѝ. Като заплахата от лудост, като отчаяние, породено от тотален срив. Копнееше да се отпусне до състояние, което нямаше граници, нито предел. Щеше да помирише и

да опита това отпускане. Щеше да го усети в кръвта си, но то никога нямаше да достигне мозъка ѝ.

Спомняше си големите дози в миналото и висините, до които беше достигала. Белезите от иглите щяха да започнат да я сърбят и да се подушат. Щеше да си спомня как иглата прониква в кожата ѝ. Как нуждата стърже по опънатите ѝ нерви, докато наркотикът не ги отпусне.

Стените на килията-клетка щяха да се надвесят над нея и постепенно да започнат да смаляват пространството ѝ. Щеше да бъде убедена, че те действително се движат, че в клетката е поставена адска машина, която накрая ще експлодира и ще я разкъса.

Щеше да наблюдава как бетонният под бавно пропада. Животът ѝ щеше да започне да минава пред очите ѝ секунда подир секунда като на кинолента. Сърцето ѝ щеше да започне да препуска, а умът ѝ да крещи от високата скорост като мотор, чийто амбреаж сдава багажа. Кожата ѝ щеше да настръхне на големи пъпчици, от които произлизаше грозното име на процеса на отказване от наркотици, наречен „студена пуйка“. Пръстите ѝ щяха да се превърнат в нокти. Гръбнакът ѝ щеше да се извие, заплашвайки всеки момент да се прекърши. Щеше да ѝ се струва как стените и таванът се снишават около и над нея, заплашвайки да я смачкат, и щеше да започне да крещи.

И минутите щяха да станат часове.

В най-лошия етап стените щяха да я притиснат плътно и светлината да изгасне. Тогава външният свят щеше да престане да съществува. Тя щеше да се превърне във вечен затворник в лабиринта на собственото си съзнание. Щеше да пълзи мъчително напред. Когато стените започнеха да я притискат още повече, дъхът ѝ почти щеше да секне. Тя щеше да се почувства като жива погребана. Тогава стените бавно щяха да започнат да се отместват и тя да получи възможност да се придвижи бавно напред, сантиметър по сантиметър, като се извива и гърчи, когато попадне в някоя непроходима шахта. Тъмнината и клаустрофобията щяха да започнат да избледняват и тя щеше да изпадне в изтощен, трескав сън.

Това, че беше окована, придаваше своеобразна перфидност на мъчението. Често пъти се събуждаше с разранени китки.

Кашлицата, повръщането, болките в гърба и ръцете, треската и потенето не бяха нещо по-различно от тези, които беше преживяла като дете, когато беше болна от червен вятър.

На няколко пъти почти му беше признала. В началото си беше помислила, че ако той е член на банда професионалисти, то тогава можеше да ѝ намери дрога. Или нещо друго, може би морфин. Но вече не мислеше така. Сега знаеше, че той не е част от никаква банда. Работеше сам.

И беше аматьор. Побъркан аматьор. Говореше си сам. Спореше с невидими хора в стаята. Беше не на себе си. Опасен.

И тя криеше пристрастеността си. Това поведение се беше превърнало в начин на живот дори и в тази тясна клетка.

Беше го накарала да повярва, че става дума за някакъв вид треска.

Носеше ѝ антибиотици. Колкото и нелепо да звучеше, на нея ѝ беше смешно. Той продължаваше да я насилва да ги пие, макар че от тях ѝ ставаше още по-зле. Аналгетиците ѝ помагаха, но той никога не ѝ носеше достатъчно количество от тях. Тя го молеше да ѝ донесе кодеин, но вместо това той ѝ носеше аспириин.

По-късно мислите ѝ започнаха да се въртят около едно-единствено нещо, а именно че той работеше сам. Беше убедена в това. А това беше много лошо. Много лошо за нея.

Работеше сам и така щеше да му е много по-лесно да я убие, вместо да подготвя сложни планове, за да я запази жива и да я освободи накрая.

Джоуел Ленъкс излезе на верандата.

Беше едва десет часът сутринта, но вече беше ужасно горещо. Днес температурата в долината щеше да достигне четиридесет градуса и дори петдесет и пет на слънце.

Разбира се, той беше свикнал.

Не, не беше свикнал. Обичаше това място. Обичаше жегата и усамотението, стерилността и девствеността на пустинята. Обичаше извисяващия се над Тусон хълм, на който беше разположено орловото му гнездо. Това беше неговият дом, неговата градина, неговото убежище. Неговата просторна, великолепа крепост.

Помисли си за момичето, затворено долу в прохладната тъмнина. Ако я качеше тук, горе, големите ѝ мрачни очи щяха да помръкнат още повече, а нежната кожа — да се съсухри. Тя беше същество на мрака.

Когато за последен път ѝ занесе подноса с храната, тя спеше. Но сега изглеждаше малко по-добре и дишаше по-лесно. Сънят ѝ беше нормален. Не трепереше и не стенеше.

Той се облегна на дървените перила. Когато отвлече момичето, изпита чувства, които от години смяташе за мъртви в душата си. Вълнение. От факта, че се защитава по този начин. Усещаше с цялото си същество, че най-накрая има възможност да си отмъсти. Откакто обаче тя се разболя, беше забравил до голяма степен тези чувства.

Сега трябваше да си възвърне равновесието.

Внимателно следеше калифорнийската преса. Нямаше никакъв намек, че Мерседес или Доминик ван Бурен са се свързали с полицията. Беше доволен от това, макар че не се боеше от полицията. Беше невъзможно да проследят момичето до тази усамотена къща в пустинята, на стотици километри от Лос Анджелис. Почти нищо не можеше да го свърже с престъплението. Но публичността и масираното полицейско издирване щяха да го притеснят все пак и той се надяваше те да продължат да си мълчат.

Разбира се, възможно беше в Лос Анджелис да е започнало местно издирване на изчезналата. Но това по никакъв начин не можеше да го засегне. Идън ван Бурен щеше да се превърне в едно от десетките изчезнали момичета в Лос Анджелис това лято.

Той заобиколи къщата и отиде под навеса в задната част, който беше построил сам. Слънцето погали раменете му като стар познайник. Той присви очи срещу кобалтовосиньото небе. Не се виждаше нито едно облаче. Над земята се стелеше мараня, от която сагуаратата сякаш трептяха.

Очите му бързо се приспособиха към нормалната светлина, когато влезе под навеса. В задната част бяха подредени плоскости и блокове камък, а до тях беше изправен голям дърводелски трион, купен на старо от Финикс. Електрическите и ръчните му инструменти бяха подредени в редички на лавиците. Наоколо се виждаха полузавършени скулптури.

Новата скулптура, върху която работеше в момента, беше поставена на дървена подпора. Той махна чаршафа, който я

покриваше. Фигурата държеше в ръцете си агнец, а зад нея се виждаха хълмове. Темата беше достатъчно добре обмислена и в напреднал етап на реализация, много далеч от онзи вид западняшки кич, който той се опитваше да избягва. Този път дори беше успял да вдъхне на творбата си и нещо по-специално — автентичност и нежност, които липсваха на другите му творби.

Фигурата гледаше нагоре към небето, сякаш агнецът щеше да бъде принесен в жертва всеки момент. Стойката ѝ подсказваше вгълбена емоционалност, надежда и известна доза страхопочитание.

Беше направил първоначалните скици от натура. Би предпочел моделът на младо момиче, което работеше в магазин в Тусон, да му бе позирало малко, докато обработваше камъка, но той не искаше да поема риска да води тук когото и да било, за да не забележи нещо необичайно. Беше известен с това, че обичаше усамотението и не допускаше до себе си натрапници. Артистичен темперамент на самотник. Знаеше, че някои хора завъртаха пръст около слепоочието си, когато им обърнеше гръб. Винаги правеха така, още откакто беше дете. Да вървят по дяволите! Положението го уреждаше такова, каквото беше.

Той взе чука и тънкото остро длето. Седна пред скулптурата. Беше поръчка. Щеше да бъде поставена в ниша в стената на къща, която се строеше в подножието на планината от Кийт Хатърсли — богат мъж, смятащ себе си за съвременен меценат на изкуствата. Той ненавиждаше собственика на веригата от заведения за бързо хранене „Хатърсли“, но знаеше, че скулптурата щеше да остане на мястото си много след като покровителят, майсторът и моделът станеха на прах.

Подхвана работата си. Докато дялаше камъка, мислите му се подреждаха и в съзнанието му се възцаряваха ред и спокойствие.

Известно време работи върху драперията, после отново се съсредоточи върху лицето на жената, шлифоваше, махаше всичко излишно и изваждаше на показ гладките ѝ девически черти.

След около час и половина, той се изправи на крака, взе маркуча и обля камъка, за да отмие парченцата камък и слоя прах. Скулптурата лъсна, а после потъмня от водата, която беше попила в камъка. Той остави струята да тече отгоре ѝ известно време, след което спря водата.

Наблюдаваше материала, докато водата се изпаряваше. Това отне само минута поради голямата горещина. Камъкът отново стана блед и сух. Добре се получаваше. Погледът му се плъзна по плавните линии, които моделираше с толкова любов.

Той беше докоснал сърцето на камъка и сега изваждаше на показ неговия дух. От пръстите му сякаш струеше магия.

Протегна ръка и погали творбата си. Това мигновено го накара да се почувства по-добре.

Санта Барбара, Калифорния

Доминик ван Бурен правеше план за деня, докато стоеше под душа. Току-що беше взел сутрешната си доза и се чувстваше спокоен, чевръст и щастлив.

Тази сутрин трябваше да свърши много неща. Имаше няколко срещи със свои приятели, трябваше да напазарува, а после и да обядва с Леонора. Напрегната програма. А следобед щеше да присъства на мач по поло.

Това го зарадва и той започна да си подсвирква, докато се бършеше след душа.

Вътрешната линия звънна и той вдигна телефона.

— Да?

— Господин Ван Вурен, сеньор Фуентес е тук.

— Мигел? Добре, ще слеза след няколко минути.

Той избра бежови памучни панталони, риза в подходящ цвят и лека кашмирена жилетка, заради хладния въздух, който струеше от климатика. Не спря да си подсвирква.

Нахлузи чифт обувки от кожа на гушер и излезе от спалнята.

Мигел го очакваше пред красивата камина в салона. Държеше сламената си шапка в ръце. Раменете му сякаш се бяха отпуснали още повече след последната му среща с Ван Бурен. Изглеждаше някак съсухрен и състарен.

— Добро утро, Мигел — поздрави го бодро Ван Бурен. — Все още ли не си открил Идън?

— Не, господин Доминик.

— Никакви новини ли няма?

Очите на възрастния мъж бяха зачервени и подути, сякаш беше плакал. Бръчките по лицето му се виждаха ясно.

— Направих онова, което ми поръча Мерседес — рече той тихо.
— Разпитах Йоланда.

— И?

— Тя няма нищо общо с това, господин Доминик.

— Сигурен ли си?

Мигел вдигна поглед. За миг в потъмнените му очи се появи горчивина.

— Да. Сигурен съм.

Ван Бурен се усмихна леко.

— Приложи й третата степен, нали? Извади й няколко нокътя?

Мигел погледна през прозореца, без да отговори.

— Е, ти това го умееш най-добре — подхвърли Доминик небрежно. — Ако не си успял да измъкнеш нищо от нея, значи не е имало нищо за измъкване. Надявам се, че не си прекалил, Мигел. Нали не си я обезобразил или нещо друго?

Мигел измърмори нещо.

— Какво?

— Вече я няма. Върна се в Пуерто Рико. При семейството си.

— А, добре. Ами твоят приятел Алваро?

— Той също няма нищо общо.

— И него ли разпита?

— Да.

Доминик огледа тъжното лице на възрастния мъж.

— Добре, Мигел. Ще кажа на Мерседес, че си се постарал. Междувременно продължавай да се оглеждаш и слушваш за Идън. Не може да е отишла далече.

Мигел кимна и бавно се запъти към вратата.

Доминик излезе на терасата, за да закуси.

Разтвори сутрешния вестник. Имаше две заглавни статии. Едната беше за тежка битка между войските на Северен и Южен Виетнам, състояла се само на четиридесет километра от Сайгон. Другата беше за възстановяването на Ричард Никсън след прекараната вирусна пневмония. Според думите на говорителя, Никсън щял скоро да се завърне в Белия дом, който в момента се тресеше от аферата „Уотъргейт“.

Под заглавните статии имаше малко съобщение за изчезването на Пол Гети III. Ван Бурен го прочете внимателно.

„Италианската полиция — завършваше репортерът — продължава да смята Пол Гети III за изчезнал, а не за жертва на отвличане. Те отбелязват, че младият Пол, наследник на най-голямото състояние в света, открито е говорел за «организиране на своето собствено покушение», за да измъкне пари от дядо си. Семейството е получило искания за откуп в размер на десет милиона долара, но все още няма доказателства, че той е в нечий ръце.

Разследва се и възможността Пол да е избягал с обаятелна зеленоока красавица, дъщеря на белгийски дипломат в Рим.

«Не отхвърляме и най-вероятната версия — заявяваше един от полицаите, разследващи случая, — че това е зле скроен план от приятели на Пол да спечелят малко пари.»“

Ван Бурен изсумтя и обърна страницата. Дяволски прав беше. Колко спокоен беше животът без Идън! Колкото повече стоеше извън полезрението му, толкова по-добре щеше да се чувства. Случилото се наистина беше отговор на молитвите му.

Мерседес постъпваше глупаво, като се връзваше на игрите на Идън. Важното беше, че отношенията им с Идън бяха приключили. Може би Мерседес губеше нишката...

Светът наистина беше пълен с луди. Възможно беше и Идън наистина да има големи неприятности. С „Черните пантери“ или с други подобни на тях. Само един господ знаеше на какво беше способна. Най-хубавата последица от приключването на Виетнамската война, поне що се отнасяше до Ван Бурен, беше, че нямаше вече да му се налага да измъква Идън от разни полицейски управления след поредната демонстрация.

Имаше и друга вероятност. Нов ужасен случай, като случая „Менсън“ през 1969 година. Кръв по стените. Но край на техните проблеми и на проблемите на Идън.

Е, размишляваше той философски, докато изстискваше лимон върху папаята си, щеше да се появи пак по един или друг начин. Тя беше олицетворение на лошия късмет.

Междувременно онова, което трябваше да направи, беше да се наслаждава на спокойствието си в нейно отсъствие.

Той си погледна часовника. Трябваше да тръгва след няколко минути. Първо щеше да смръкне малко кока, само за да бъде сигурен, че ще е в супер форма по време на утринните си ангажименти.

Коста Брава, Испания

— Събрах три милиона долара в брой — каза Мерседес. — Намират се в швейцарска банка. Могат да бъдат прехвърлени в Америка за около дванадесет часа. Един приятел в Мадрид ми предложи още един милион долара, ако ми потрябват. Това прави четири милиона.

Де Кордоба кимна. Той стоеше пред бюрото в кабинета ѝ. Завесите още не бяха дръпнати и полковникът се любуваше на залязващото слънце. Мерседес Едуард беше склучила ръце под запалената настолна лампа и седеше неподвижно. Но ръцете ѝ бяха толкова силно стиснати, че овалните ѝ нокти бяха побелели.

— Мая отива в Амстердам утре, за да се освободи от някои... вещи. Надявам се, че те ще ми осигурят още два милиона. Останалите пари ще събера доста по-трудно.

— Ти вече имаш повече — продума той успокояващо, — отколкото ще ти потрябват.

— Имам и друга собственост. Колите. Яхтата. Тази къща и мебелите...

— Съветвам те да не се освобождаваш от други вещи засега. Разполагаш с четири или пет милиона долара и това те поставя в идеална позиция за...

— За сделка? Да се пазаря за живота на Идън?

— Да ги манипулираш, а не да ги оставиш да те манипулират. Ужасна грешка ще бъде, ако им дадеш да разберат, че имаш толкова голяма сума на разположение. Добре е да държиш тези пари в резерв. Но както казах и преди, трябва да се опитаме да договорим възможно най-ниската крайна цена. Надявам се да успеем да се споразумеем за цена, много под един милион. Най-много половин милион.

— Ако се съгласят да преговаряме.

— Ще се съгласят. Освен това — добави той тихо, — ако не можеш да намериш парите, те ще бъдат принудени да се съгласят на компромис. Бившият ти съпруг ще ти помогне ли?

— Доминик спря да го е грижа за Идън преди доста време.

— Заради нейната... — Той се поколеба.

Мерседес срещна погледа му.

— Мая ти е разказала за истинското заболяване на Идън, нали?
— изгледа го тя в упор.

Аржентинецът кимна. Радваше се, че е станало дума за този проблем.

— Да — отвърна той. — Спомена ми за хероина.

Лицето на Мерседес беше скрито в сянка, но въпреки това му се стори, че по гладките ѝ страни изби червенина.

— Излъгах те. Постъпих глупаво.

— Не си постъпила глупаво — каза той нежно. — Трудно е да признаеш такова нещо, дори и пред себе си.

— Мислиш ли, че похитителите ще разберат?

— Че е наркоманка? Не знам как би могла да го скрие — отвърна той тихо. — Тя ще трябва да премине през адски мъки. Синдромът „студена пуйка“, който е типичен при отказването от наркотици.

— Какво ще ѝ сторят... когато разберат?

— Ако са професионалисти, няма да направят нищо.

— Ще се опитат ли да ѝ намерят наркотика?

— Съмнявам се, че ще си направят този труд. Защо ще рискуват да ѝ дадат игли и опасни наркотици? Нейната пристрастеност не е от особено значение за тях. Ако тя наистина беше болна, това щеше да им даде предимство и тогава положението щеше да стане много сериозно. Но тя не е. Всъщност, колкото по-дълго остане без наркотици, толкова по-добре за нея.

Когато Мерседес се отпуснеше, устните ѝ омекваха и ставаха уязвими. Кожата на лицето ѝ беше нежна и гладка като порцелан.

— Ще се опитам да си вдъхна повече надежда. Но усещането е ужасно. Тя е толкова далеч от мен. Постоянно си мисля как е принудена сама да преживее отказа си от наркотиците. А наблизо няма никой, който да я обича. Може би е в някаква тясна дупка. Без свеж въздух, без светлина...

Той се разтревожи от сълзите, които заблестяха по тъмните ѝ мигли.

— Моля те, моля те! Не се измъчвай.

Погледът ѝ остана замъглен.

— Толкова голяма част от станалото е по моя вина. Обвинявам се за случилото се с Идън. За нейното пристрастяване. За всичко. Ако бях по-добра майка, тя никога нямаше да се захване с наркотиците. Вината в крайна сметка е моя.

Той не беше сигурен как би могъл да я успокои. Понякога роднините на жертвите на отвличания биваха измъчвани от неоснователно чувство за вина. От усещането, че са се провалили и не са успели да защитят обичаните от тях хора.

— Живеем в странни времена — произнесе дълбокомислено той. — Децата ни таят гняв към нас. Може би имат основателна причина за това. Превърнали сме се в материалисти и егоисти. Всичко се обърка. Войната в Азия, бедността, наркотиците... Онова обаче, което Идън прави в момента, може да промени живота ѝ из основи. Към по-добро. Накрая може пак да се върне при теб. Това също е възможно. Човешкият живот е странен низ от жестоки иронии на съдбата, не мислиш ли?

— Да — отвърна тя, — животът е низ от странни събития. Имаш ли деца?

— Имам син. Умря още млад.

Тя обърна тъмните си очи към него. Те се гледаха дълго време. После тя се пресегна и положи ръка върху гърдите му.

— Благодаря ти за търпението, Хоакин — продума едва чуто.

Той усети за миг пълната сила на обаянието ѝ. Тази сила го разтърси и стисна сърцето му, пролази в слабините. Той се почуди дали реакцията му е била явна.

— Радвам се, че ти помагам — изрече той с дрезгав глас. — Искам да се върне, също както и ти. — Той се опита да говори спокойно и професионално.

Мерседес кимна и отдръпна ръката си. Но на него му се струваше, че продължава да усеща топлината ѝ да изгаря плътта му през дрехите.

Тусон, Аризона

Отново се случваше. Цялото ѝ тяло започна да трепери, а по кожата ѝ изби студена пот. Тя се претърколи по гръб. Краката ѝ

трепереха силно и тупаха глухо по леглото. Тя се взираше в тавана с помътнели очи.

Чувстваше се гола, сякаш всяка частица от тялото ѝ се беше отделила от костите и беше оголила скелета ѝ. Имаше нужда от дрога. Изпитваше ужасна нужда от дрога. Това беше единственото нещо, което можеше да обогати кръвта ѝ и да върне живота в тялото ѝ.

Пое си дълбоко дъх и го издиша на пресекулки. Стените започваха да се снишават над нея както обикновено. Но днес беше по-различно. Натискът чувствително бе отслабнал. Отначало обаче тя не осъзна това. Сви се на кълбо. Въпреки това атаката беше жестока. Силата и настойчивостта на усещанията ѝ също отслабваше.

Тя се опита плахо да избути стените и да ги отдалечи. Стори ѝ се, че поддават. Малка победа. Паниката, заседнала в гърлото ѝ, беше намаляла малко.

Идън се обърна на една страна и се загледа в подноса. Беше ѝ донесъл овесени ядки в купичка и мляко в пластмасова кана, препечен хляб с масло и някакъв конфитюр. Чаша кафе.

Закуска. Отново беше сутрин. Беше изминал още един ден.

Тя стисна очи и се опита да се бори с изгарящата я необходимост.

„Не искам да мисля за теб. Махай се! Остави ме на мира!“

— Махай се — произнесе тя на висок глас, после повтори думите, но по-силно.

Това проработи. Стените вече не се надвесваха толкова зловецко над нея. Все още трепереше, но не цялата както преди. Може би той беше прав. Може би тя се оправяше. Опита се да не мисли за приготвянето на дозата, за усещането на иглата, която пробужда вената...

Пресегна се и взе една филийка. Докосна сладкото с върха на езика си. Конфитюр от ягоди. Имаше сладък тръпчив вкус. В съзнанието ѝ се появи забравен цвят — бледорозово, прозрачно, като вътрешността на ягода. Действително усещаше вкуса на плода под захарта и консервантите и господ знае още какви добавки.

Малко парченце захаросан плод със своя меден вкус остана дълго на езика ѝ. В съзнанието ѝ изплува картината на папрат, хладна гора и килим от листа.

Тя облиза конфитюра бавно, малко по малко, и от двете филийки препечен хляб. Чу как стомахът ѝ изкъркори учудено.

Без сладкото хлябът беше останал мокър и не изглеждаше никак съблазнително.

Тя насочи вниманието си към овесените ядки. Бяха поръсени със захар. Тя сложи няколко в устата си и остави захарта да се разтопи.

Още един сладък вкус, който дълго време остана в устата ѝ. Тя сдъвка овесените ядки. Когато станаха мокри от слюнката, усети привкуса на препечено зърно и си представи златистокафявия му цвят. Изяде половината купичка, без да си долива мляко. После все пак наля малко и изяде и останалата половина.

Кафето имаше лугав вкус. Не можеше да се пие. Но изпи малко вода и се отпусна обратно в леглото с въздишка. Чувстваше се сита. Усети как вените ѝ се изпълват с енергия.

Чудесно. Беше се нахранила. Чудото на случилото се не я напусна, дори и когато след десет минути ѝ прилоша за пореден път.

Когато дойде да ѝ донесе вечерята, след като навън се беше стъмнило, той видя, че е изяла и част от обяда си — яйцето и бекона. Седеше на леглото с лице към вратата. Изглеждаше зле, но все пак беше оживяла. Вече не приличаше на умираща. Изпита странното усещане, че го бе очаквала.

Докато сменяше подноса, тя вдигна окованите си с белезници китки.

— Моля — каза тя.

За пръв път от няколко дни насам беше проговорила. Той я погледна предпазливо.

— Какво?

— Свали ги.

— Не.

— Защо? — попита тя тихо. — Виж какво правят с китките ми. Протриват ми кожата. — Тя му показва ожулените места. — Нечовешко е да ме държиш вързана така.

— Остават — отвърна той кратко.

— Но защо? — повтори тя.

Мъжът не ѝ отговори. Идън се взря в него, нещо, което не беше правила досега. А и очите ѝ, както забеляза той, сега бяха по-ясни и чисти, отколкото преди.

Това го накара да се почувства неловко. Трябваше да спре да идва в килията. Трябваше да се върне към системата, която първоначално беше разработил, а именно да пъха подноса с храната през отвора във вратата. Беше си позволил да влиза в килията само защото тя беше зле. Сега състоянието ѝ се подобряваше и той не биваше да я вижда повече.

— Нямаш нужда от белезниците — каза му тя. — Заклучил си ме. Няма къде да отида. Боиш се да не би да те причакам зад вратата и да те удуша с тоалетна хартия, за да избягам оттук, така ли?

Тя продължаваше да го моли, но гласът ѝ зазвуча по-силно отпреди, почти ядосано.

Той остави храната на пода, без да продума и взе подноса от обяда.

— Как можеш да ме държиш тук окована като животно? — Тя го гледаше, а слабото ѝ тяло трепереше. — Не ме смяташ за човешко същество? Това ли е?

Той още веднъж изпита недоверие и се замисли дали може да определи формата на лицето му под качулката. Може би щеше да успее да го опише достатъчно добре или дори да го разпознае по-късно.

— Най-добре е всичко да си остане както си е сега — продума той безстрастно. — Така опасността и за двамата ни ще бъде най-малка.

Тя стисна зъби.

— Какво бих могла да ти направя? Да ти счупя ръката, например? Сигурно тежа не повече от четиридесет и пет килограма. А ти си два пъти по-тежък. А колко си висок — метър деветдесет и един или метър деветдесет и два?

Обхвана го гняв. Тя вече познаваше гласа му. Сега вече знаеше височината и теглото му. Беше се държал като глупак. Трябваше да се маха веднага оттук. Той се обърна.

— Долен кучи син... — Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Устните ѝ трепереха. — Долен, безсърдечен кучи син!

Той отключи вратата, излезе и я затръшна зад себе си. Тя остана да седи и да се взира в гладката стомана със замъглени очи.

Почуди се дали баща ѝ ще бъде склонен да преговаря и усети как тази мисъл я ядоса още повече.

„Не спори, татко, копеле такова. Не се пазари. Просто плати каквото ти поиска и ме измъкни оттук.“

Коста Брава, Испания

— Съжалявам — прошепна Мая.

— Недей — отвърна нежно Мерседес.

— Опитах се...

— Направила си всичко възможно.

— Провалих те!

— Тихо. — Те седяха на леглото, облени от синкавата светлина на ранния вечерен здрач. Куфарът на Мая все още лежеше неразтворен на пода.

Жалките половин милион долара от диамантите и рисунките бяха истинско разочарование. Но тя не беше кой знае колко изненадана. Много отдавна беше научила максимата, че цената е една, когато купуваш, и съвсем друга, когато продаваш.

Поне имаше парите в наличност и Мая ги беше депозирала в сметка в швейцарска банка на връщане в Испания.

— Аз съм тази, която трябва да съжалява, че те изпратих с такава непосилна задача. — Тя отмахна косата от лицето на Мая. Каdifените ѝ кафяви очи плуваха в сълзи. — Не плачи повече — каза Мерседес. — Да не мислим за това. Парите са нищо. Ще ги намеря по друг начин.

— Колко още може да ти трябват?

— Дори и ако приема милиона, който Жерард ми предлага, ще ми трябват повече от пет милиона долара.

— Господи! Толкова много. Толкова много. Откъде ще ги намериш?

— Къщата. Имението. Свързах се с един агент. Обявявам ги за продажба. Къщата и земята. Картините. Килимите. Мебелите. Но ще отнеме време. И всичко ще бъде продадено на безценица — додаде тя горчиво. — Вече видяхме какво произлезе с диамантите и рисунките, а те бяха нещата, от които можех да се отърва най-бързо.

— Нищо друго ли нямаш?

Мерседес поклати глава.

— Нищо.

— Остава Доминик — каза Мая бавно.

— Да.

— Той дори не се е обаждал, след като изпратиха онзи кичур коса.

— Да, не се е обаждал.

Мая погледна лицето ѝ. Беше като маска. Тесният прав нос и спокойната извивка на устните бяха почти ведри. Единствено тъмните загадъчни очи таяха болка в дълбините си. На Мая ѝ се стори, че през последните седмици косата на Мерседес беше побеляла още повече.

— Ще трябва да го попиташ директно — рече тя. — Ще го направиш ли?

Де Кордоба не беше от хората, които спят дълбоко. Звънът на телефона край леглото му наруши съня му веднага. Той включи лампата и записващото устройство и грабна слушалката.

— *Digame?*^[1]

От другата страна му отвърна само тишината, нарушавана от ехтенето при обажданията от голямо разстояние. После чу груб американски говор:

— Дай ми Мерседес Едуард.

Сърцето на Де Кордоба заби лудо. Той чу лекото щракване, когато Мерседес вдигна слушалката на телефона в своята спалня. Наведе се напред, за да се увери, че касетата в касетофона се върти.

— Сеньора Едуард не може да се обади — рече той. — Кой я търси?

— На мен може да се обади — произнесе гласът. — Аз съм този, който държи момичето. Свържи я.

Де Кордоба изчака да види дали Мерседес ще заговори.

— Свържи я, ти казах! — Гласът се извиси рязко. Той даде още една възможност на Мерседес да отговори. Когато тя не го направи, отново заговори:

— Името ми е Хоакин де Кордоба — произнесе той предпазливо. Гласът му звучеше странно в собствените му уши. Напрегнато. — Аз съм представител на семейството. Сеньора Едуард ми е дала всички пълномощия да преговарям от нейно име...

— Върви по дяволите! — прекъсна го разгневено гласът. — Върви по дяволите и ти, и твоите преговори. Не искам да разговарям с никой друг освен с нея. Свържи кучката. Веднага!

Мерседес продължаваше да не продумва.

— Моля ви — рече Де Кордоба внимателно. — Запазете спокойствие. Преди да направим каквото и да било, имаме нужда от някакво уверение, че вие сте похитителят на Идън, че тя е в безопасност и че е добре...

— Тя не е в безопасност! Ще я нарежа на парчета... — Гласът затрепери.

Де Кордоба прехапа долната си устна и замълча.

— Ще позвъня пак след петнадесет минути. Ако някой друг освен Мерседес Едуард вдигне телефона, никога повече няма да чуете мен или момичето.

Линията замря. Де Кордоба остана да седи неподвижно известно време, после бавно се пресегна и спря записващото устройство. Погледна часовника до леглото си. Три и петнадесет сутринта. Още не се беше зазорило над Америка.

— Какво ще правиш? — попита той в слушалката.

— Ще дойда в стаята ти — отвърна Мерседес и затвори.

Де Кордоба се изправи и облече халата върху слабото си тяло. Докато решише косата си пред огледалото в банята, лицето му изглеждаше бледо и уморено. Но той чувстваше как адреналинът циркулира във вените му. Значи се беше започнало. Най-накрая бяха установили контакт. Той извади бутилка уиски от шкафа и наля три чаши.

След няколко минути Мая и Мерседес влязоха в стаята му. Мерседес носеше копринен халат, а по-младата жена беше облякла спортен екип.

— Чакането свърши — каза той на Мерседес и я целуна по двете страни. Кожата ѝ беше топла и уханна. Той им подаде чашите. Вдигна своята леко. — За бързо и успешно разрешение!

Пусна им касетата, която беше записал, и те я изслушаха мълчаливо. Лицето на Мая се обтегна, когато чу жестоката заплаха, но по това на Мерседес се бе разляло ледено спокойствие, несмутено от рязкото събуждане и грубия глас на касетофона. Лицето ѝ изглеждаше

необичайно младо без грим, а кожата ѝ беше гладка и мека. Нито устните, нито пръстите ѝ трепереха.

Тя отиде и седна на леглото на Де Кордоба до телефона.

— Искаш ли да изслушаш записа още веднъж? — попита я Де Кордоба.

— Не. Помня думите му.

— Добре. Важното е да се придържаш към репликите, за които се споразумяхме. Не се оставяй да те сплаши. Не се разсейвай от онова, което ти казва, че ще направи. Всичко това е част от играта. Разбра ли?

— Да.

— Ще се опита да установи контрол над теб още от самото начало. Ще се опита да ти дава заповеди, да прави уговорки. Трябва да му покажеш, че не може да те сплаши.

— Знам какво трябва да правя, Хоакин. — Мерседес неочаквано се пресегна и го погали по ръката, сякаш той, а не тя, имаше нужда от утеха. — Не се безпокой. Мога да се справя.

— Знам, че можеш — кимна ѝ той и се усмихна леко.

Мая заговори за пръв път, откакто беше дошла.

— Той изглежда толкова... нестабилен. Толкова емоционален. — Тя не беше отпила от чашата си, но стоеше и я стискаше толкова силно, че заплашваше всеки момент да я пръсне. — Ами ако е някакъв маниак?

— Просто е много нервен. На този етап, всички са напрегнати — успокой я Де Кордоба. — Агресията е задължителен елемент. Това е стандартна процедура. В началото винаги стоят насилието и враждебността. Може да прибегне до употребата на грозни ругатни. Целта му е да те сплаши, да те извади от равновесие. По-късно, когато най-вероятно ще те е опознал, ще бъде нетърпелив и уплашен всичко да приключи. Опитай се да не обръщаш внимание на заплахите му.

— Ще се опитам — кимна тя.

— По-късно ще прослушае касетата няколко пъти и ще видим дали не можем да разберем нещо за настроенятия му. Засега ще трябва да се концентрираме върху онова, което се разбрахме да кажеш. Не обръщай внимание на грозните думи, Мерседес.

— Добре, няма. — Тя пресуши чашата си и пусна касетофона на автоматичен плейбек, за да могат всички да слушат разговора.

Погледна часовника си. — Още пет минути, ако е точен. — Седяха мълчаливо.

Голямата къща беше притихнала като гробница. Дори и нощните шумове от градината не проникваха през двойните прозорци. Де Кордоба наблюдаваше Мерседес Едуард. Гладките ѝ мускулести крака бяха голи под халата. Беше събула пантофа от единия си крак. Стъпалото ѝ беше малко и със слаби пръсти. Ноктите на краката ѝ бяха безупречно оформени и лакирани в същия бледорозов цвят като тези на ръцете.

Лицето ѝ беше безизразно, погледът — разфокусиран. Той се замисли дали не трябваше да ѝ напише сценарий, който да следва. Надяваше се тя да се справи с онова, което щеше да произлезе. Искаше му се той, а не тя, да отговори на обаждането. Похитителят щеше да я подложи на терор още от самото начало. Именно затова беше настоял да говори с нея. Щеше да поиска да ѝ докаже колко зъл може да бъде.

Може би щеше да е по-добре, ако тя му дадеше да разбере, че е в депресия и му покажеше желанието си да сътрудничи. Това щеше да улесни нещата от една страна. Той щеше да се убеди, че не се опитва да скрие нищо от него.

Когато първия път телефонът звънна, тялото на Мая рязко подскочи. Мерседес включи касетофона и вдигна слушалката.

— На телефона е Мерседес Едуард — каза тя на изискан английски с лек акцент. Не получи отговор. Всички чуха отекващата тишина от другата страна на линията. — Слушам ви — рече тя.

Гласът, който се чу от ехото, беше груб и напрегнат.

— Държа дъщеря ти, Мерседес.

— Наистина ли? — Гласът ѝ беше спокоен. — Бих искала да поговоря с нея, моля.

— Би искала да поговориш с нея?! — По линията се чу прашене, което можеше да е породено и от смях. — Това ще ти струва пари. Имаш ли сумата?

— Искам да се разберем за едно нещо — изрече Мерседес безстрастно. — Няма да преговарям с теб, който и да си ти, докато не получа доказателство, че дъщеря ми е жива и че е добре.

— Винаги мога да ти позволя да чуеш как вика — чуха те дрезгавия му глас. — Такова ли доказателство искаш?

— Не — каза Мерседес тихо и сдържано. — Искам нещо по-специално. Имам нужда от доказателство, че Идън е жива и че ти наистина я държиш при себе си. Подарих на дъщеря си първия ѝ кон, когато беше на пет години. Попитай я как беше името му. Попитай я каква порода беше. Второ, имам нужда от име, с което да се обръщам към теб. За да съм сигурна, че няма да разговарям с измамници. Отсега нататък ще се представяш като Пол.

— Да не си полудяла? — повиши глас той. — Кой си мислиш, че командва тук?

— Никой не командва. Свържи се с мен отново, когато имаш отговорите на тези два въпроса. И не забравяй. Пол.

— Мръсница! Мога да правя с нея каквото си пожелаея. Всичко! Чуваш ли? — Накъсаното му дишане се чуваше ясно. — Мога да я уморя от глад! Да я пребия! Да я изнася...

Де Кордоба видя как голите пръсти на Мерседес потънаха в мекия килим.

— Мога да я убия, ако пожелаея! Мога да я разпоря...

Мерседес затръшна слушалката и прекъсна жлъчния глас.

Този път ръката ѝ трепереше силно.

— Исусе! — прошепна Мая. Тя се беше изправила неволно. — Мерсе, какво правиш?

— Така пое риск — каза Де Кордоба сухо. — Трябваше да го оставиш да се успокои.

— Не — отвърна Мерседес. — Той не искаше да се успокоява. Чу гласа му.

— Предупредих те да не обръщаш внимание на заплахи и неприлични думи — повтори той търпеливо.

— Пое ужасен риск, Мерседес. — Мая беше пребледняла. — Провокира го.

— Показах му, че не може да ме уплаши толкова лесно, колкото си мисли. — Тя погледна другите двама души в стаята уморено. — В момента това е, което той иска, а не парите. — Тя погледна Де Кордоба. — Той не спомена нищо за пристрастеността ѝ. Забеляза ли?

— Да.

— Може би още не е разбрал — предположи Мая.

— Може би. — Настъпи тишина. Мерседес се изправи. — Ще си легна.

— Той може да се обади отново — каза Де Кордоба.

— Не мисля. Ще изчака. Ще изчака, за да ме накаже. Но накрая ще направи така, както му казах.

— Не искаш ли да прослушаме записа отново? — попита Де Кордоба.

— Ако искаш, ти го изслушай. Аз чух онова, което той имаше да ми каже.

Де Кордоба беше впечатлен от самообладанието ѝ. Той отвори вратата на стаята си.

— Справи се добре — каза ѝ той. — Много добре.

Тя му се усмихна.

— Идън е моя дъщеря.

Аржентинецът затвори вратата на спалнята си след двете жени. Бяха оставили след себе си дъха на парфюм. Той отиде до записващото устройство. Върна касетата и изслуша напрегнато дрезгавия глас.

Интонацията не му звучеше съвсем провинциална, макар да не беше експерт по северноамериканските акценти. Гласът беше силен и принадлежеше на млад човек. Не беше груб. Умишлено се правеше на такъв. Иначе беше уверен, авторитетен глас. Но в него се долавяше още нещо, което накара космите на врата му да настръхнат.

„Мога да я убия, ако пожелае! Мога да я разпоря...“

Той изслуша касетата още веднъж и още веднъж. Докато я слушаше, отново беше озадачен от леденото спокойствие, което Мерседес беше запазила. За разлика от нея, собственият му глас по време на първия разговор беше нестабилен и нервен.

Но нямаше съмнение за другия глас. Сега вече можеше да различи чувството, което долавяше в него.

Чувството беше омраза.

Де Кордоба усети как му прилошава и се пресегна за бутилката с уиски.

Тусон, Аризона

Той се взря мрачно в нея през тъмните дупки на качулката. Идън усети гнева му, когато влезе в килията, усети опасността, която витаеше във въздуха.

— Първият ти кон. Как се е наричал?

— Първият ми кон ли? — повтори тя озадачено.

— Как се е наричал? — С тази качулка приличаше на инквизитор от Средновековието. Беше стиснал юмруци толкова силно, че вените на ръцете му бяха изпъкнали. — Каква порода е бил? Хайде, стига си ме разигравала!

Тя се взря в него за момент. Сърцето ѝ подскочи от вълнение и сякаш заседна в гърлото ѝ.

— Те искат доказателство, че съм жива! Ще се измъкна ли оттук?

— Просто отговори на въпроса.

— Името му беше Алфи. Алфи. Шотландско пони. Кафяво и бяло, беше шарен само... — Думите просто сами изскачаха от устата ѝ. — Те ли ти казаха да попиташ това? Ще платят ли? Просто ми кажи дали...

— Майка ти се прави на интересна — каза той. Тонът му беше сериозен. Той извади малък касетофон от джоба си и седна на леглото. Сложи машинката пред нея. — Смята, че това е някаква измама. Затова ще ѝ изпратиш малко съобщение.

— Майка ми ли?

— Ще ѝ кажеш да не се прави на много умна. Ще ѝ кажеш колко зле се чувстваш. Мисля, че знаеш какво имам предвид.

Лицето ѝ беше пребледняло от внезапния шок.

— Шантажираш майка ми? А не баща ми? — Тя беше стъписана. — Защо нея? Защо не него? Той има много повече пари. — Зелените ѝ очи го гледаха неразбиращо. — Какъв откуп искаш?

Той замълча за момент.

— Десет милиона долара — отвърна след малко.

Тя беше зашеметена.

— Десет милиона! Ти си полудял! Тя никога няма да успее да събере толкова много пари!

Той се взря в нея.

— По-добре се помоли да ги намери — каза той. — А сега си затваряй устата и се съсредоточи върху онова, което ти казвам. Имаш десет секунди да кажеш нещо на майка си. Десет секунди. Разбра ли? Кажи ѝ колко много искаш да се измъкнеш оттук. Кажи ѝ да не си играе с мен. Просто помни, че колкото повече ми сътрудничиш, толкова по-бързо ще излезеш оттук.

— Не!

Той включи касетофона и приближи микрофона към устата ѝ.
— Десет секунди. Сега!

Идън се вгледа в микрофона. Никога не ѝ беше хрумвало, че би могъл да иска пари от майка ѝ. Винаги беше мислила, че баща ѝ е мишената. За пръв път от няколко дни тя усети как в нея се надига безсилен гняв. Поклати глава.

— Няма да го направя — каза тихо.

— Искаш да бъда груб ли?

— Не ме интересува. Няма да ѝ причиня това.

Той бавно отпусна микрофона.

— Можем да го направим по лесния начин — каза той невероятно спокойно, — или по-трудния. Но ще го направим. Ако трябва да те нараня, ще го направя. А сега, говори!

— Не.

Той бутна микрофона към нея.

— *Говори!*

Тя се сви до стената и поклати глава.

— Не мога да го направя — прошепна тя.

Той се пресегна към нея и тя неволно изпищя. Опита се да се претърколи по леглото по-далеч от него.

— Кажи ѝ нещо! — Той я хвана за ръката и тя отново изпищя. Беше забравила силата му, която я парализираше от страх. — Кажи ѝ колко много я обичаш!

— Не — каза тя задъхано. — Върви по дяволите! Няма да го направя!

— Всичко при теб трябва да става по-трудния начин — каза той с горчивина в гласа. — Нали?

— Отвратителен си — изрече тя и се отдръпна още по-далече от него.

Той я сграбчи за китката и изви ръката ѝ зад гърба. Мъчителната болка в рамото я накара отново да изпищя.

Той бутна микрофона към устата ѝ със свободната си ръка.

— Кажи на майка си да те измъкне. — Тя усещаше горещият му дъх до ухото си. — Кажи ѝ да прекрати всичко това.

— Не — прошепна тя.

Той изви ръката ѝ още по-силно. Ноктите му се впиха в сухожилията ѝ. Тя изскимтя от болка.

— Помоли я! — процеди той. — Тя те обича толкова много, нали? Помоли я...

Идън поклати глава и стисна зъби. Той изви ръката ѝ още повече и болката стана непоносима. Усети как кокалът излиза от ставата ѝ и сухожилията се опъват до скъсване. Погледът ѝ се замъгли. После нещо се пречупи вътре в нея.

— Мамо... — изплака тя. — Мамо, моля те! Измъкни ме оттук! Моля те! Моля те...

Пусна я и тя се сви на кълбо. Ръката ѝ висеше безжизнена. Болката бавно обхвана цялото ѝ тяло, а рамото ѝ започна да пари. Заплака тихо.

Той също трепереше и касетофонът изтрака в ръката му. Превъртя касетата и я пусна. Идън чу собствения си глас, който виеше от касетофона.

Мъжът се изправи и се надвеси над нея. Тя чу накъсаното му дишане.

— Не исках да те наранявам — прошепна сподавено той и затръшна вратата на излизане.

Тя притисна отмалялата си лява ръка към тялото и се загледа в затворената стоманена врата. Точно сега сигурно преговаряше с майка ѝ, иначе нямаше защо да прави този запис.

Около нея цареше пълна тишина. Наистина ли се беше случило? Или това беше само сън, халюцинация, породена от самотата? Реалността бавно избледняваше. Колко дълго беше стояла тук? Около месец? Не, със сигурност по-малко от месец. Но нейното минало и реалността навън започваха да избледняват.

Вече ѝ беше трудно да си спомни времето, когато не беше затворена в тази килия, окована за това легло. Животът ѝ се беше смалил до тази клетка.

Десет милиона долара. Сумата беше прекалено голяма. Майка ѝ щеше да се разори, ако я платеше. Обзе я вина, която надвисна над нея като гигантски черен гарван с разперени крила. Винаги беше създавала само неприятности на майка си. Колко много болка ѝ беше причинила? Отношенията им бяха влошени от толкова дълго време.

Изведнъж стомахът ѝ се сгърчи от внезапна болка и тя се приведе напред. Болката я накара да се превие на две. След малко болката се усили. Тя се задъха и се сви така, че коленете ѝ докоснаха

челото. Може би причината се криеше в сблъсъка. Или отново ѝ прилошаваше.

Нуждата я обзе отново, без предупреждение, с невероятна сила. Бяха изминали часове, дори дни, откакто за последен път беше мислила за дрога. Сега всеки нерв в тялото ѝ се беше превърнал в раззината уста, която крещеше обезумяла и молеше за наркотика. Тялото ѝ се изопна и физическите болки преминаха в агония.

Господи, колко силно искаше да се боцне в този момент! Желанието беше толкова силно, че я задушаваше.

Тя беше миниатюрна, трепкаща светлинка в безкраен тъмен океан. Всеобхватната пустота на вселената я смазваше. Изпълнената със самота и вина безкрайност къртеше около нея. Собственото ѝ същество се беше разсеяло, изчезнало. Тя беше лишена от всичко. Беше напълно беззащитна.

Неистово копнееше за защитата на опиата. Искеше да усети онези топли, любещи прегръдки, които я защитаваха и я изолираха от болката, от самотата, от страха, от смъртта. Искеше да се завърне в храма на удоволствието, в онази ярка бяла светлина...

Закри лицето си с ръце — сякаш изгнаница пред вратите на рая — и заплака. Сърцето ѝ се късаше.

След известно време погледна към подноса. Каната с вода беше пълна. В този момент вече не можеше да понесе собствената си мръсотия. Тя се насили да седне, свали джинсите, бикините и фланелката си.

Белезниците на китките ѝ бяха закачени за дълга верига, омотана около желязната рамка на леглото, така че тя не можеше да свали фланелката изцяло. Остави я да виси на веригата и седна гола на ръба на леглото. Взе каната и загреба шепа вода.

Изми първо лицето си, а после и слабините. Господи, мечтаеше си за малко сапун. Кожата ѝ настръхна от съприкосновението с водата. Под нея прозираха крехките ѝ кости. Сякаш миеше нечие чуждо тяло, което ѝ беше непознато. Напръска с вода корема и гърдите си, после подмишниците си и шията. Почувства се чиста и освежена.

След това се избърса с чаршафа, който и без това беше мръсен и смачкан, и изпра бикините си с останалата вода. Не беше кой знае какво, но се чувства несравнимо по-добре.

Разтръска чаршафа и го простря на леглото, за да изсъхне. Обу мокрите си бикини и фланелката. Не искаше той да влезе и да я намери гола. Остави джинсите си да просъхнат.

Въздухът в килията, който винаги ѝ се бе струвал възтопъл, сега охлаждаше кожата ѝ. Усилието я беше изтощило. Тя се облегна назад и остави тялото си бавно да се отпусне. През цялото време, докато употребяваше наркотици, почти не бе мечтала. Единствените моменти, когато в съзнанието ѝ се явяваха образи, бяха след като си бе била поредната доза. Сънят ѝ беше непробуден. Не сънуваше. Но тук, в тази килия, сънуваше толкова много и толкова реални сънища, че понякога се ужасяваше.

Всякакви сънища — чудовища, които я преследваха; мътни детски спомени, които оставаха с нея дълго след като се бе събудила; понякога сънуваше неща, които бяха лишени от всякакъв смисъл, и веднага щом се събуждаше, пропадаха в бездната на несъзнаваното.

Сега сънуваше всеки път, когато заспеше. Първият ѝ сън винаги беше странен, защото знаеше, че жената, която се явяваше в него, беше баба ѝ, а не майка ѝ. А никога не бе виждала дори нейна снимка. Онова, което виждаше насън, беше образ, който тя сама си бе изградила от нещата, които майка ѝ ѝ бе разказвала някога. Виждаше сивите очи и тъмната коса и чуваше нежен глас, който ѝ говореше на испански.

После сънуваше коня, който майка ѝ ѝ беше купила — Сипсел. Сънуваше, че язди на манежа, обляна в ярка средиземноморска светлина. Изпълняваше перфектно всеки скок, разсичайки въздуха на две. Сънуваше, че се е освободила от наркотиците. Скачаше от коня и падаше в разтворените обятия на майка си. Очите ѝ бяха тъмни и топли. Собственият ѝ поглед се стопляше единствено когато я погледнеше. Тя се сгушваше в майка си и изведнъж се превръщаше в малко момиченце и потъваше в любовта, която от толкова отдавна ѝ бе отказвана.

После сънят претърпяваше метаморфоза.

Тя си беше у дома. Но нещо не беше наред.

Беше окована във вериги, които бяха тежки и студени и не ѝ позволяваха да се движи.

Баща ѝ и майка ѝ бяха наблизо. Но те сякаш не я забелязваха. Не я чуваха, когато ги викаше.

Караха се. Лицето на майка ѝ беше преbledняло и изопнато и Идън знаеше, че това е най-лошата им разправия досега. Баща ѝ крещеше ужасни неща на майка ѝ, които я плашеха. Неща за майка ѝ.

Идън искаше да си запуши ушите, но веригите не ѝ позволяваха.

Най-накрая баща ѝ я забеляза и се приближи до нея. Тя видя онова щръкнало, ужасяващо нещо, което стърчеше от слабините му.

Но не то я караше да крещи. А онова, което той изричаше. Устните му се движеха, а думите, които излизаха оттам, бяха ужасни. Трескави думи и гръмък сатанински смях. Стените започваха да се пропукват, таванът се свлече, а тя не можеше да се измъкне. Думите на баща ѝ бяха причината къщата да се руши.

Тя крещеше и се опитваше да заглуши думите му, да спре рушенето на къщата, да не ѝ позволи да ги затрупа. Знаеше, че ако успее да спре думите му, тогава всички ще са в безопасност. Крещеше толкова силно, че гърдите ѝ се раздираха, а ушите ѝ глъхнеха.

Вече беше будна. Потънала в пот. Седна на леглото. Сърцето ѝ биеше лудо, сякаш щеше да изскочи навън.

— Изкрещях ли? — попита тя задъхано.

Нямаше кой да ѝ отговори.

Веригите бяха истински. Но сивите стени бяха на мястото си. Обзета от непоносимо усещане, тя се сви на една страна и зарови лице във възглавницата.

Санта Барбара, Калифорния

Доминик ван Бурен седеше сам край басейна. Икономката му донесе телефона. Той взе апарата.

— Ало?

— Доминик, Мерседес е.

— Мерседес? — Той вдигна краката си на един стол пред себе си и размаха белите си мокасини. — Здравей. Как е при теб? Има ли новини от Идън?

— Да не би това да те интересува? — Той долови горчивината в гласа ѝ и се усмихна леко. — Цяла седмица дори не си направи труда да ми позвъниш.

— Явно добре се справяш с нещата. Има ли нещо ново? Изпращали ли са ти пак кичури коса, изцапани с кръв?

— Похитителят на Идън се свърза с мен по телефона.

— А-ха. С каква цел?

— За да ме сплаши. Поисках да ми даде някакво доказателство, че Идън все още е жива, преди да продължим с преговорите.

— Жива ли? Не бъди толкова мнителна. Разбира се, че Идън е жива. Тя е тази, която е планирала целия този фарс.

— Това *не* е фарс.

— Е, имаш право на собствено мнение. Както и аз на свое.

— Доминик, разговарях с мъжа, който я е отвлякъл. — Гласът на Мерседес заглъхна. — Идън се намира в смъртна опасност. Ако не я спасим, никога повече няма да я видим.

— Глупости. Това е измама. Взела е идеята от хлапето на Гети и сега се опитва да го приложи и на нас.

— Не разбираш ли, че Идън е неспособна да ни причини подобно нещо?

— Идън е способна на всичко. — Той се засмя. — Никога не съм си мислил, че точно ти би могла да се хванеш на нещо толкова прозрачно. Сигурно започваш да губиш контрол над реалността. Ако си толкова убедена в това, което казваш, тогава иди в полицията.

— *Не!* Никаква полиция.

— И просто да платим? Наистина ли ще изпратиш десет милиона долара на някакъв непознат, който твърди, че е отвлякъл Идън?

— Не виждам друг начин. За разлика от теб, аз не мисля, че това е измама или някаква машинация. Убедена съм, че тя е отвлечена. Заплашиха да я подложат на мъчения, Доминик. Вярвам, че ако не платим сумата или ако отидем в полицията, те ще изпълнят заплахите си.

— Мислиш ли? Тогава плати десет милиона долара, сладурче, и се успокой.

— Не е толкова лесно да дам десет милиона, Доминик. — Напрежението се долавяше ясно в гласа ѝ.

— Обзалагам се, че е така. Вероятно ще се съгласи и на десет хилядарки. Това ще ѝ осигури дрогата поне за няколко месеца.

— Знаеш какво ще ти поискам.

— О, да — провлече той. — Искаш от мен да хвърля на вятъра няколко милиона долара. Това искаш да направя.

— Искам от теб да ми дадеш пари назаем. — Тя стисна зъби. — Обещавам да ти ги върна.

— Как? — попита той кратко.

— Доминик, моля те!

— Не смяташ ли, че това е малко странно — попита той рязко. — Защо искат парите от *теб*, а не от мен? Сякаш са очаквали, че аз няма да се хвана на въдицата. Или сякаш са решили ти да бъдеш... наказаната. А?

— Не можем да сме сигурни — отвърна тя тихо.

— Вярно е. Сигурно е, че ако се хванеш на въдицата им, ще бъдеш разорена. А Идън ще е спечелила своята малка игричка.

— Доминик — рече тя, — не можеш да се скриеш под претекст, че всичко това не се случва наистина. Идън никога не е била идеалното дете. Но пък и нито един от нас двамата никога не е бил идеалният родител. Вероятността да намери стабилност при нас беше много малка...

— Не, Мерседес. Не. Уморих се да си посипвам главата с пепел заради Идън. Истината, срещу която ти не искаш да се изправиш, е, че тя е загнила отвътре. Така си е била родена. С бащица.

— Това, което казваш, е ужасно!

— Нима?

Настана мълчание.

— Можеш да си мислиш каквото си пожелаеш за това какви са същинските причини за проблемите на Идън — каза Мерседес най-накрая уморено. — Остава обаче фактът, че ако отвличането е истинско и не платим парите, те ще започнат бавно да я осакатяват. А накрая ще я убият. Разбираш ли това?

— Нека да го кажа по друг начин, Мерседес. Обичам своя дом и начина си на живот. Ала вече не обичам Идън. Не съм готов да рискувам финансовата си стабилност, за да задоволя някакъв неин порочен каприз.

— Финансовата си стабилност? Само за това ли те е грижа?

— О, да. И то много. Но докато сме на темата за ценностите като относителна величина, позволи ми да кажа още нещо. — Обземаше го гняв, а в стомаха му сякаш започваха да пълзят червеи. — Ако Идън е нагазила в по-дълбоки води, отколкото може да плува, което е малко

вероятно, то остави я да се удави или да се научи да плува, Мерседес! Поне веднъж я остави сама да се спаси без наша помощ.

— Как би могла да се спаси сама в случая?

— Това си е неин проблем. Ти, разбира се, можеш да платиш каквато сума поискаш. Просто не искай от мен да участвам дори и с един цент. Дори и с цент! Не искам да имам нищо общо. Това е последната ми дума.

Той затръшна слушалката и потри корем. Телефонният разговор беше активирал язвата му. Червеите в стомаха му продължаваха да пълзят и да си проправят път към хранопровода. Прилоша му от гнева, който изпитваше. Дяволите да я вземат Мерседес! Дяволите да я вземат и Идън! Те двете бяха вгорчили, не, съсипали живота му.

Той влезе бързо в къщата, отиде в кабинета си и отвори сейфа.

Раздели кокаина на магистралки на политурата на бюрото и го смръкна умело. Съвсем скоро духът му отново се възроди и извиси. Той се наслади на възвишеното усещане, отпуснат назад на стола си.

Какво значение имаше всичко това, по дяволите?

Той погледна през прозореца. Вятърът поклащаше палмите и довяваше дребни листа от другата растителност по гладката повърхност на басейна. Следобедът беше студен. Слънцето се отразяваше в морето и хладнееше. Той вдигна телефона и набра номера на Леонора.

Коста Брава, Испания

Второто обаждане дойде късно вечерта във вторник. Хоакин де Кордоба беше в леглото си, а Мерседес в кабинета си, но и двамата вдигнаха едновременно слушалките. Както и преди, Хоакин заговори пръв.

— На телефона е Хоакин де Кордоба. Кой се обажда?

— Дай ми жената.

Гласът не можеше да бъде сбъркан.

Този път тя заговори веднага.

— На телефона е Мерседес Едуард. Кой се обажда?

— Пол. Името на коня е Алфи. Бил е шотландско пони.

— Да — рече тя и гласът ѝ леко се извиси от вълнение. — Да, правилно.

— Само за да ви убедя — продължи мрачно гласът, — ето ви и кратко съобщение от самата Идън.

По линията се чу писък. После прозвучаха риданията на Идън: „Мамо... Мамо, моля те! Измъкни ме оттук! Моля те! Моля те...“.

Изведнъж гласът секна.

— *Идън!* — Изведнъж самообладанието, трупано през седмиците на самоконтрол и емоционално потискане, се срути. Де Кордоба, който седеше на леглото си, чу как тя извика. — Не я наранявайте! Моля ви! Не я наранявайте...

Аржентинецът се взря в килима на пода, докато тя хлипаше. От другата страна на линията не се чуваше никакъв звук.

Сълзите на Мерседес имаха горчив и тръпчив вкус. Отмина много време, докато те пресъхнат.

— Моля ви... — прошепна тя. — Никога не е сторила нищо лошо никому. Не я наранявайте.

— Ще правя каквото си искам с нея. Тя е моя. — Гласът ликуваше. — Тя е в моите ръце.

— Да, да.

— Нараних я, защото ти си придаваше важност пред мен.

— Трябваше да разбере...

— Мога да направя живота на дъщеря ти лесен, но и много труден. Мъчителен. Сега вече си убедена в това, нали?

— Да — продума глухо Мерседес. — Разбирам.

— Има само един начин да бъдеш сигурна, че тя ще остане невредима. Прави каквото ти кажа! Следвай точно инструкциите ми.

— Да, да, ще го направя.

— Слушай ме и тя ще бъде добре. Ако пак се правиш на много умна, ще й причиня мъка. Разбра ли?

— Разбрах.

— Ако отново ми се наложи да я нараня, вината ще е твоя. За пореден път.

— Искам да ти сътруднича. Искам Идън да се върне. Повярвай ми! — Независимо дали играеше или не, Де Кордоба си помисли, че разстроеният ѝ глас наистина звучи убедително. Нямахте я арогантната студенина от миналия път. Явното ѝ подчинение накара похитителя да се отпусне.

— Полицията подслушва ли телефона?

— Не, кълна се. Полицията не е уведомена нито тук, нито в Калифорния.

— Това няма значение. Имаш ли парите?

— Опитвам се да ги събера. Наистина се опитвам. Но е трудно. Почти невъзможно.

Гласът отново премина в ръмжене.

— Искаш ли да отрежа някой от пръстите на дъщеря ти?

— Не мога да намеря толкова голяма сума за толкова кратко време!

— Не ме лъжи. Имаш парите.

— Грешаш. Защо си мислиш, че съм толкова богата? Не съм. Искаш прекалено много от мен. Не знам откъде бих могла да намеря толкова много пари.

— Продай къщата!

— Продавам всичко, което мога... — Гласът ѝ потрепери и стана още по-напрегнат. — Моля те! Заради Идън, послушай ме! Мога да ти дам онова, което имам в момента. Това са много пари. Всичко, което имам. Приеми го. Пусни дъщеря ми. Можеш да изчакаш, докато накрая получиш цялата сума.

— Сумата е десет милиона. Нито повече, нито по-малко.

— Никога не бих могла да намеря толкова много пари в брой. Ще ми отнеме години.

— Исусе! — И двамата подскочиха от пороя необуздани крясъци. Мъжът буквално се дереше в слушалката. — Играеш си с живота на дъщеря си! *Не разбираш ли?* Що за *майка* си? Пазариш се за собствената си плът и кръв. Това да не ти е сергия за плодове. — Гласът бавно сниши октавите, до които се беше издигнал. — Знаем колко си богата. Знаем как си спечелила парите си. Знаем за теб повече, отколкото можеш да си представиш. Мислиш си, че можеш да ме заблуждаваш? Познавам те. Не ми се прави на бедна, проклета кучка такава!

Последните думи бяха изречени с още по-злобно ръмжене. Мерседес млъкна. Де Кордоба стисна устни. „Спори с него! — подкани я той наум. — Не му позволявай да те сплашва.“

За тяхна изненада от другата страна на линията се чу злобен смях.

— Мога да изчакам, докато ти дойде умът в главата — рече той. Звучеше почти успокоен след гневния изблик. — Не харча много пари за дъщеря ти. Тя почти не яде. Просто се надявам да е жива... и с всичкия си, докато решиш да престанеш да се правиш на интересна.

— С всичкия си? — реагира рязко Мерседес. — Какво искаш да кажеш?

Той не ѝ обърна внимание.

— Когато имаш парите, всичките пари, пусни частна обява в „Ню Йорк Таймс“. В обявата да пише: „Търси се замък в Испания. Цената е без значение“. После напиши и телефонния си номер. Разбра ли?

— Моля те! Каж ми как е тя. Как е със здравето...

— Нищо. Нищо няма да ти кажа, докато не видя обявата.

Връзката прекъсна.

— Хоакин? — Гласът на Мерседес беше гробовен. — Легнал ли си си?

— Да. Но ще дойда при теб.

— Не. Остани там. Аз ще дойда при теб.

Лицето ѝ беше бледо и изпито на фона на тъмната блуза и панталон, с които беше облечена. Очите ѝ изглеждаха уморени. Чувстваше се ужасно самотна.

— Справи се много добре — каза ѝ той. — Удивително добре.

Очите ѝ го погледнаха с надежда.

— Мислиш ли?

— Позволи му да те хвърли в паника с онзи запис. Но иначе се справи идеално.

— Но той не е готов да преговаря, Хоакин. Иска цялата сума.

— Да, наистина иска много. Но ще преговаря, няма къде да ходи — рече той с повече увереност, отколкото чувстваше у себе си.

— Как бихме могли да преговаряме с него? Той не е с всичкия си. Каза, че повече няма да се свързва с нас?

— Ще се свърже. Ще изчакаме една седмица. После...

— *Една седмица?! — не можа да приеме думите му Мерседес.*

— Да — кимна той. — Една седмица. Достатъчно време, за да се успокои. После ще пуснем обявата. Текстът ще бъде почти същият: „Замък в Испания. Не мога да събера цялата сума, но ще платя онова, което мога. Моля ви, установете контакт“.

Тя чупеше пръсти нервно.

— Ами ако той не се съгласи?

— Ще се съгласи. Ще установи контакт с помощта на още записи и заплахи. Тогава ще споменем конкретна цифра. Например един милион. Оттам нататък всичко ще тръгне много по-лесно. Може да се споразумеем за около милион и половина. Кое то — добави той сухо, — и без това ще възлезе на една от най-големите суми за откупи, плащани някога.

Тя го гледаше с потъмнелите си уплашени очи.

— Той звучеше толкова... непреклонен.

Де Кордоба чувстваше, че Мерседес разчита на него и му се доверява.

— Въпросът е какво очакват те — каза той с мек глас. — Обичайната сума е между четвърт и половин милион долара. Те със сигурност са знаели това, преди да започнат операцията. Цифрата десет милиона е първоначалният залог. Казах ти това, когато се видяхме за пръв път. Нали?

— Да.

— Важното е заради Идън да звучиш правдоподобно. Трябва да ти повярват, че нямаш повече пари.

Тя кимна.

— Той отново не спомена нищо за нейната пристрастеност. Какво означава това?

— Може би е преживяла синдрома на отказването, без той да забележи.

— Възможно ли е да е толкова сляп?

— Може би е успяла да го скрие от него.

Той видя как очите на Мерседес изведнъж се напълниха със сълзи. Тя вдигна разтреперана ръка и се опита да скрие сълзите си, но беше прекалено късно — те вече се стичаха по страните ѝ.

— Моля те, Мерседес... — докосна я по ръката.

Тя не се възпротиви и той нежно я придърпа към себе си. Не я потупа по рамото, нито я погали по косата. Просто я прегърна и усети как сърцето му се разтуптя, а плътта му потрепери от близостта на тялото ѝ. Тя плачеше тихо, опряла чело на гърдите му. Той чуваше задавените хлипания, които издаваше.

— Гласът ѝ беше на запис — рече той тихо. — Нищо чудно записът да е фалшифициран.

— Това беше гласът на Идън. Болката беше истинска.

И той беше усетил същото, но само поклати глава.

— Сигурно е имало някаква намеса. — Той отново се опита да внесе малко увереност в гласа си. Не беше трудно.

Докато я прегръщаше, косата ѝ докосваше лицето му като тъмен уханен облак. Усети как по вените му се разлива топла нежност. Изведнъж се почувства като хлапак. „Шестдесет и три годишен хлапак — присмя се той на себе си. — Да не би да си влюбен, стари глупако?“ Но самоиронията му не беше изпълнена с горчивина.

— Не бива да му позволяваш да те разстройва. Трябва да се опиташ да си възвърнеш самообладанието.

— Вината е моя — чу я той да шепне. — Вината е моя...

— Разбира се, че не е твоя.

— Така е. Моя е.

Той я пусна и ѝ подаде носната си кърпичка.

— Няма логика, Мерседес. Не трябва да се обвиняваш за отвличането на Идън, както и за нейната пристрастеност.

— Не ме познаваш — произнесе тя с разтреперан глас и обърса очи. Лицето ѝ беше напрегнато. Изведнъж заприлича на стара жена. — Не знаеш какъв живот съм имала.

Той не се учуди.

— Разбира се, всеки от нас има и тъмни епизоди в миналото си...

— Но не всеки от нас носи злото у себе си.

Въпреки вълнението ѝ той не се сдържа и се усмихна.

— Не мога да повярвам, че си способна да носиш злото у себе си, Мерседес.

— Повярвай ми — каза тя тихо и смачка нервно кърпичката. — Била съм толкова много неща. Може би сега трябва да платя за онова, което съм сторила. И ще платя. Искам да платя! Просто се ужасявам от мисълта, че може да се наложи Идън да плати крайната цена, не аз.

През съзнанието му премина сянка на съмнение.

— Да не би да намекваш, че този мъж те познава лично? Че е свързан по някакъв начин с теб?

— Не знам. Не мога да се сетя за никого конкретно, но всичко е възможно.

— Той каза, че знае как си спечелила парите си. Искаше да намекне... нещо. Какво искаше да каже?

За момент си помисли, че ще му отговори, но тя само поклати глава.

— Не сега — каза тя.

— Умея да пазя тайни, Мерседес. Ако има нещо, което не знам, нещо, което засяга Идън, трябва да ми кажеш веднага.

— Не се отнася до Идън — отвърна тя. — Ще ти кажа, но не сега. По-късно. Стига толкова за тази вечер. Ще си лягам, Хоакин.

Де Кордоба кимна с неохота. Лицето ѝ носеше следи от напрежението и сълзите, но той го намираше за по-съблазнително от всякога. Не обръщаше внимание на възрастта и мъката. Даваше си сметка за огромната привилегия да я прегръща и успокоява, да вижда сълзите ѝ. Чувстваше се така, сякаш му е било разрешено да разгадае някаква магия или нечие тайно присъствие и да се докосне до Еднорога.

— Приятни сънища — рече той и се наведе.

Възнамеряваше да я целуне по бузата, но тя явно беше решила да обърне лице, защото устните им се сляха. Бяха топли и меки под неговите. Сърцето му се изпълни с ново болезнено сладко усещане. После тя се отдръпна и бързо напусна стаята му.

Дали беше случайно? Или нарочно? Споменът за устните ѝ беше още жив.

Той се върна механично в леглото си и си забрани да мисли за нея. А и нямаше кой знае за какво да мисли, освен за своята непокорна плът. Уханието ѝ беше останало по тялото му. Сякаш беше оплела около него паяжина и го бе уловила в копринен унес.

Той пусна касетата още веднъж и изслуша внимателно гласовете.

„Що за *майка* си?“

„Знам как си спечелила парите си. Знам за теб повече, отколкото можеш да си представиш.“

„Не ми се прави на бедна, проклета кучка такава!“

Както и преди, омразата в гласа му се долавяше лесно. Както и преди, забеляза повторението на репликите от първо лице. Де Кордоба отново усети познатото ужасно чувство в стомаха. Ако това беше лично отмъщение, което имаше за цел да ѝ причини мъка, а не да я

лиши от парите ѝ, то тогава целият му опит и знания щяха да се окажат безполезни.

Всъщност, колкото повече се намесваше, толкова по-зле щяха да стават нещата. Накрая можеше да причини само вреди.

Наля си малко уиски и го изпи замислено. Мерседес криеше много неща. Той усещаше това все по-осезателно и по-осезателно. Може би беше настъпил моментът да се изправи пред нея. Да поиска да сподели личните си подозрения с него, както и онова, което беше запазила единствено за себе си. И тогава, ако усетеше, че се е намесил прекалено много в нещо, което не може да постави под контрол, щеше да се отдръпне безмълвно и да предаде случая на някого другиго.

Той разклати питието в чашата си. Спомни си как тялото ѝ се притисна към неговото. Топлите устни, които пожелаха неговите. Шестдесет и три, помисли си той изведнъж, не е чак толкова преломна възраст все пак. Тя е само няколко години по-млада от мен.

Насоката, в която бяха поели мислите му, го накара да се усмихне иронично. Какъв абсурд! Колко глупаво беше да позволи на илюзиите да нахлуят в тази иначе удобна мъжка обител. И все пак знаеше, че не може да я изостави, не и когато тя имаше такава голяма нужда от него.

Той си легна. По-късно в неспокойния си сън той отново чу гласа ѝ: „Но не всеки от нас носи злото у себе си“.

Тусон, Аризона

Фурия от прах се носеше във въздуха на около един километър разстояние от къщата. Той излезе на верандата и вдигна ръка, за да заслони очи и да успее да види каква е причината за прашния облак. По пътя към къщата се движеше кола.

Той застана, наблюдавайки приближаването на облака.

Беше гол до кръста и носеше само избелели джинси и платнени обувки. Помисли си дали да не си вземе пушката, но после отхвърли тази идея. Просто трябваше да запази спокойствие.

Най-накрая забеляза колата — кремав кадилак „Елдорадо“.

Усети как в гърлото му се надига гняв. Беше Хатърсли, господин Бързо хранене. Изчака пристигането му със стиснати юмруци.

Голямата лимузина спря пред къщата и Кийт Хатърсли излезе от нея. Беше висок, побеляващ мъж с коремче. Облечен в панталони от рипсено кадифе, ръчно изработени обувки и джинсова риза с перлени копчета. От другата врата слезе някаква блондинка. Беше доста по-млада от петдесетгодишния Хатърсли. Големите ѝ гърди напиреха през разкопчаната ѝ донякъде риза. Бедрата ѝ опъваха силно джинсите. И тя носеше скъпи ботуши.

Хатърсли взе от задната седалка един стетсън с голяма периферия, сложи шапката на главата си и се усмихна приятелски.

— Е, здравей, Джоуел. Страшна жега, а?

— Да, горещо е — отвърна той кратко.

— Виждам, че си облечен подходящо. Показваш си мускулите, а?

— Хатърсли поведе младата жена към верандата, положил фамилиарно длан върху задните ѝ части. — Това е моята приятелка Лила. Лила, запознай се с Джоуел Ленъкс, един от най-талантливите млади скулптори на Америка.

Явно искаше думите му да прозвучат като комплимент. Те обаче прозвучаха така, сякаш рекламираше Ленъкс като свое собствено творение. Блондинката му се усмихна широко. Тя имаше идеални черти и големи плътни устни. Името ѝ беше изписано на златната плочка с верижка на врата ѝ. Той стисна бързо малката мека ръка, която тя му подаде, но не каза нищо.

— Решихме да се отбием и да хвърлим едно око на работата ти — рече Хатърсли весело.

Подбираше внимателно думите си за разлика от друг път.

— Показвам творбите си едва когато са напълно завършени. Не и преди това. Знаете го.

Хатърсли сви рамене.

— Да, разбира се. Но това се отнася за публиката. Тук аз съм поръчителят. Мисля, че това ми осигурява някакви специални привилегии.

Мъжът беше дошъл тук с любовницата си, за да се похвали и да се покаже като щедър меценат. Джоуел не поглеждаше към нито един от двамата.

— Казах ти, все още не е готова за гледане.

Хатърсли погледна към блондинката, после към Ленъкс.

— Хайде, Джоуел — каза той, все още усмихнат. — Да не би да ми казваш, че не мога да я зърна, преди да ти платя?

— Показах ви скиците, господин Хатърсли.

— Да, но скиците не са скулптура, Джоуел. Бих искал да хвърля един поглед върху истинското произведение. Къде е то, отзад, под навеса ли?

Ленъкс не помръдна. Блондинката заговори провлечено като малко разглежено момиченце.

— Кийт, скъпи, може би трябва да се върнем, когато господин Ленъкс ще е готов със скулптурата.

— Строителите приключват след няколко седмици. Искам да я видя.

— Не мисля, че идеята е добра.

— За кого? За мен или за теб? аз ще платя пет хилядарки за този камък — отсече Хатърсли грубо. — Вече ти дадох две хиляди, синко. Да, мисля, че това ми дава правото поне да я зърна. Да, по дяволите, мисля, че имам това право! Ами ако не я харесам?

Джоуел трябваше насила да разтвори зъби, за да проговори.

— Ако не я харесате, тогава няма да я купите, господин Хатърсли.

— Глупости! — отвърна Хатърсли. Той вече не се усмихваше. — Не се дръж като задник. Искам да видя камъка. Веднага! Чу ли ме?

— Да, чух ви.

— Е, хайде, тогава.

Ленъкс си помисли дали да не забие едно кроше в лицето на мъжа. Или да го скрита на земята. Да види как кръвта шурти от месестия му нос като презрял домати, стъпкан в прахта...

Лица все още се усмихваше весело или просто беше прекалено глупава, за да усети напрежението между двамата мъже. А може би просто се забавляваше. Погледът ѝ безгрижно обхождаше голия му торс, като се задържа повече време върху белезите.

Ленъкс прогони с усилие мисълта за насилие от съзнанието си. Не биваше да губи контрол, не и за нещо толкова обикновено като това.

Покажи му камъка и го разкарай, каза му вътрешният му глас.

— Под навеса е — произнесе той и ги поведе нататък.

Спечелил спора, Хатърсли отново се усмихна широко. Той отново потупа момичето отзад, докато заобикаляха къщата.

— Сам е проектирал къщата — чу го Ленъкс да ѝ казва. — Построил я е със собствените си ръце. Добра работа е свършил, нали?

— Наистина ли сам си построил тази къща? — попита го тя, когато спряха. Той кимна. Тя се загледа в скосените, елегантни линии на постройката. — И цялата дървения ли си изработил сам?

— Да — изръмжа той и ускори крачка така, че и те трябваше да подтичват.

Той дръпна платното под сянката на навеса и отстъпи. Хатърсли и Лила пристъпиха напред и огледаха скулптурата.

— Добре — проточи Хатърсли. — Много добре.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за своите пет хиляди долара, Кийт — отбеляза момичето най-накрая.

— И аз така мисля — съгласи се Хатърсли. По лицето на мъжа се прокрадна алчност да я притежава час по-скоро.

— Великолепна е.

— Да — кимна тя, — наистина е великолепна.

— Ще я сложа в нишата на стената точно до голямата камина. — Хатърсли размаха дебелиите си ръце. — Точно до нея има тесен прозорец, откъдето ще идва малко странична светлина, която ще я кара още повече да изпъква. А през зимата, когато камината е запалена, ще мога да седя и да гледам играта на светлосенките по нея. Ще бъде истинско великолепие. Истинско...

Блондинката не го слушаше. Тя беше прехвърлила вниманието си от скулптурата към Ленъкс. Макар да го гледаше от прост интерес, това все пак го притесни. Погледът ѝ се плъзна по орловото лице с мустаци към скръстените на гърдите му ръце, чиито вени и мускули изпъкнаха. Тя огледа ширината на раменете му и тънката му, осеяна с белези талия. Хвърли поглед и на слабините му. После се спусна надолу към дългите слаби крака, обути в избелели джинси. Накрая му се усмихна без свян. Имаше красива усмивка. Тя разкриваше розови венци и бели равни зъби.

Ленъкс не отвърна на усмивката ѝ. Чудеше се как някой успява да опази кожата си толкова бяла под силното слънце на Аризона. Вероятно почти не излизаше на открито.

— Погледни всички тези неща. — Хатърсли посочи множеството фризове и скулптури под навеса. — Това момче наистина е талантливо, наистина, като ти казвам. Предполагам, че аз съм един от най-добрите ти клиенти, нали, Джоуел?

— Да, купил сте доста мои творби — отбеляза Ленъкс сухо.

— Дяволски си прав, и то съвсем не евтино. — Хатърсли се засмя. Той хвана Лила за ръката и я поведе на обиколка из навеса. Алчният му поглед се плъзгаше по камъните. — Погледни тази гола скулптура. И тази конска глава. Страхотна работа. Това за продан ли е?

— Не, не е.

— Не разбирам защо не отвориш галерия в центъра, синко. Ще се прочуеш. Стига да въртиш магазина с риза на гърба си.

— Може би ще се справи по-добре без риза — измърка блондинката.

— Онова нещо ей там, което е като животно, какво е, някакъв митологически сюжет ли? В стил навахо?

Ленъкс кимна.

— То за продан ли е?

— Не.

— По дяволите! Харесва ми. Ще ти платя добра цена.

Той отново се опита да разтвори стиснатите си зъби.

— Не, не е за продан.

Блондинката стисна ръката на Хатърсли.

— Може би господин Ленъкс не иска да се мотаем из ателието му, Кийт. Видя твоята скулптура. Да не прекаляваме с гостоприемството му.

— Да прекаляваме ли? — учуди се Хатърсли. — О, погледни лицето му. Може би наистина иска да се махаме. Направо може да уплаши човек с този мрачен поглед, нали?

— Да, така е — каза Лила, без да откъсва поглед от Ленъкс. — Има безмилостно лице. Чудя се дали и характерът му е толкова безмилостен?

— Безмилостен ли? — засмя се възрастният мъж. — Питай чичо Хо дали това момче е безмилостно.

— Тези рани от Виетнам ли са? — попита Лила.

— Пред очите ти е един истински герой — каза Хатърсли. — Колко си убил? Около двадесет?

— Значи това са рани, получени в бой. — Тя се протегна и докосна нежно белега във формата на звезда под гръдния му кош. Плътта му потрепери като на изнервен кон. — Сигурно те е боляло много.

— Върнал се е с куп медали — каза Хатърсли. — Америка е трябвало да го посрещне като герой. Вместо това, децата го заплювали. Нали така, Джоуел? А, синко?

Ленъкс усети как кръвта забучава в слепоочията му. Погледът му се замъгли и бялото се обагри в червено. Трябваше да си тръгнат веднага, преди да е избухнал. Той премести брезента, за да успокои треперещите си ръце, и после им задържа вратата, докато излизаха.

Когато мина покрай него, блондинката се отърка в тялото му. Той знаеше, че го направи нарочно. Усети меките ѝ гърди да се опират в ръката му. Плътта му отново потръпна неволно.

Той заключи навеса и ги изпрати до кадилака.

— Предполагам, че и дума не може да става за едно питие? — каза Хатърсли в опит да се пошегува.

— Някой друг път, когато не работя — каза Ленъкс. Гласът му беше дрезгав от насъбралото се в него напрежение.

Блондинката огледа скалистите хълмове, кактусите и ниската къща.

— Обитавате едно наистина красиво място, господин Ленъкс — рече тя. — Имате великолепен дом. И рядък талант.

Той я погледна, без да продума. Чертите ѝ се размазаха.

— Хайде, скъпа — извика Хатърсли, качи се в кадилака и запали мотора.

Лица обаче се задържа още навън. Не можеше да откъсне сините си очи от него.

— Бих искала да дойда тук някой друг път — каза тя на Ленъкс с бебешкия си глас, — когато сте в по-добро настроение. Може ли?

Той отклони поглед и не се осмели да заговори.

— Мисля, че вие сте един много специален човек. — Тя огледа тялото му и видя стаеното напрежение в твърдите мускули. Джоуел забеляза как зениците ѝ потъмняха и тя премигна. — У Кийт няма нищо такова — рече тя тихо. — Просто му се ще да бъде такъв, но... Той много ви харесва. Не му се сърдете. — Тя му протегна ръка. Той не я пое. Тя се обърна и се качи в колата, без да демонстрира обида.

Хатърсли върна назад в облак прах и потегли, натискайки клаксона. Ленъкс зърна лицето на момичето, което го гледаше през задния прозорец на колата.

Той се върна в къщата чак след като прахта се разсея високо нагоре към безоблачното небе. Огледа спартански обзаведената стая. Трепереше. Едва бе съумял да обуздае гнева си. Той още издуваше мускулите и караше вътрешностите му да се бунтуват.

Усети как нещо в трахеята му се надига и го задушаваше. Жегата беше причината за това. Но не сухата жегата на Аризона, а влажната, зловонна жегата на Азия. Тя го задушаваше като гнила тиня, която изпълваше устата му.

Изведнъж край ушите му избръмча нещо — муха или просто някакъв шум в далечината. Той бързо тръсна глава.

Стисна зъби и чу как дъхът му излиза със свистене през ноздрите. Кожата му беше мокра от пот. Тя се стичаше на капки по гърдите и ребрата му.

Време беше да нахрани момичето.

Опита се да възвърне самообладанието си.

Тя спеше толкова непробудно, че дори не помръдна, когато той отвори вратата на килията. Остави подноса и се загледа в нея. Лежеше по гръб, отпуснала глава на една страна, с лице, обърнато към стената. Приличаше на заспало дете.

Той наклони глава, за да може да я разгледа по-добре. Явно се беше измила. Не миришеше лошо както преди. Беше само с бикини и фланелка. Голите ѝ крака бяха слаби и бели. По костите ѝ сякаш почти нямаше плът. Ръцете ѝ бяха разперени, а веригата я държеше свързана с таблата на леглото.

Кой от нас двамата, помисли си той иронично, е истинският затворник?

Погледът му се плъзна по голите ѝ бедра. Тогава се намръщи озадачено и се наведе напред.

Идън се размърда и отвори сънено очи. Той се пресегна и заби пръсти в бедрото ѝ.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той.

Момичето бързо се отдръпна от него. Тя се вкопчи за чаршафа и го дръпна, за да покрие тялото си. Той обаче го издърпа грубо. Платът беше евтино хасе и се раздра. Тя се долепи до стената и опря колене в гърдите си, притискайки ги към себе си, така че той да не може да види бедрата ѝ. Мъжът се пресегна към нея. Яростната борба продължи цял един миг. Но тя не можеше да мери сили с неговите. Накрая капитулира и той задържа ръцете ѝ настрани.

— Какво, по дяволите, е това? — повтори той.

Притискаше я към леглото, а пръстите му опипваха белезите по глезените ѝ, зад коленете и по бедрата. В този момент разбра.

— Следи от убождания с игла — прошепна той. — Това са следи от игли, нали?

Тя не отговори. Веднага щом я пусна, тя сграбчи чаршафа и се покри с него.

Мъжът се изправи вдървено.

— Не е било някакво заболяване, нали? — произнесе той. — А наркотици.

— Не! — задави се тя.

— Да. Преминала си етапа на „студената пуйка“. Затова ти е прилошавало.

Тя поклати глава. Ала големите зелени очи го гледаха виновно и уплашено.

— Защо, по дяволите, не ми каза? — Чу се как ѝ крещи. — Кучка! — Зашлеви я с разперени пръсти и видя как главата ѝ се отметна на другата страна. Между устните ѝ се появи струйка кръв. — А аз си мислех, че умираш!

— *Аз наистина умирам!*

— Глупости — изръмжа той. — Никой не умира от това, че отказва дрогата.

— Какво знаеш ти! — нахвърли се тя върху него. От очите ѝ бликнаха сълзи. — Имам нужда от лекар! Имам нужда от *помощ!*

Той се пресегна и я сграбчи за единия крак. Тя понечи пак да се свие на кълбо. Той се наведе и отново огледа белезите по краката ѝ.

Докосна подутите белези с пръст.

— Колко време си се боцкала? — попита той. — Пет години?

— Една година — отвърна тя през стиснати зъби. Продължаваше да се опитва да се прикрие със слабите си ръце.

— Лъжкия. — Тя се отдръпна, сякаш очакваше нова плесница. — Как, по дяволите, си успяла да си причиниш това за една година? Да не би да си се боцкала наведнъж с по десет игли? Ти си наркоманка!

— Остави ме на мира — потрепери тя. Прикри бедрата си с ръце, отчаяно опитвайки се да се защити, и се отдръпна още повече от него. — Махай се!

Той разбра жеста ѝ.

— Мислиш си, че искам да те изнасям? Мислиш, че ще насоча към теб триметров прът? — процеди той. Гласът му трепереше. — Отвратително! Погледни се. Като сбръчкана малка жаба си.

Изведнъж момичето сякаш избухна. Тя изопна тяло, повдигайки се на ръце, и започна да го ругае, да му крещи и да го проклина с ярост, която сякаш го отрезви.

— Кой, по дяволите, си мислиш, че си, че можеш да ми се подиграваш? — крещеше тя. — Ти си този, който е болен! Ти си с болен ум! Нямах да направя това, ако не беше болен!

— Затваряй си устата!

— Майната ти! — Приличаше на малко подивяло животинче с блеснали очи и оголени зъби. — Ти си луд — повтаряше тя. — Болен си, не разбираш ли? Ти си луд, луд...

Той я сграбчи. Тя заби панически нокти в лицето му. Пръстите ѝ попаднаха в очите му през дупките на качулката и дръпнаха плата. Тя усети как материята се къса.

Изведнъж лицето му лъсна пред нея и тя се взря невярващо в него.

Орлово лице, с тъмни мустаци и високи скули. Тъмна къдрава коса. Черни очи, които се вираха с подивял блясък в нейните.

Изведнъж в съзнанието ѝ нахлу споменът за онзи ден в Лоръл Кениън. Мъжът, който я беше дръпнал от коня ѝ. Тя се отдръпна ужасена.

— О, господи — прошепна тя. — Ти?!

Лицето му се изкриви от ярост. Той я сграбчи за косата. Завъртя я бързо с лице към стената. Тя се хвана за металната решетка на леглото. Той я хвърли по очи и я притисна към леглото. Дишаше тежко. Усети острата му мъжка миризма. Изведнъж почувства полъха на смъртта само на сантиметри от себе си.

— Заклевам се в Бога, че стана случайно — промълви тя отчаяно. — Който и да си, няма да те издам!

Той я държа така, сякаш цяла вечност. После рязко я пусна.

— Няма да кажа — повтори тя, без да вдига поглед. Очите ѝ бяха плътно стиснати. — Никога няма да разберат, че съм видяла лицето ти, заклевам се, няма! Ще го пазя в тайна!

Тя чу как вратата се затръшна след него.

[1] Digame? (исп.) — Ало? — Бел.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СВЕТОТО СЪРЦЕ

Март, 1938

Барселона, Испания

Най-трудно понасяше вида на ранените деца. Мерседес не беше плакала от месеци. Вече не беше толкова мекушава.

Но сега, след шестнадесет въздушни нападения за два дни, децата я караха да плаче.

Понякога имаха рани, които тя не можеше да гледа, или пицяха като зверчета, докато ги лекуваха. Беше непоносимо. Друг път пък се държяха толкова стоически, че възрастните не можеха да повярват, а огромните им очи сезираха в лекарите мълчливо, докато режеха плътта им със скалпели и я шиеха с конци.

Често ги водеха в болницата „Саграда Корасон“ или „Светото сърце“ голи и без никакви документи. Докарваха ги мъртви. Смазани от въздушната вълна при експлозиите, както докторите се изразяваха, а техните мънички органи бяха станали на пихтия в малките им тела. Някои изпълзяваха изпод порутените къщи с облепени очи и зейнали усти, толкова малки, толкова невинни и толкова пострадали, че крайниците им висяха като на парцалени кукли.

Каква ужасна несправедливост се извършваше спрямо тези невинни създания. Каква ужасна несправедливост се извършваше спрямо майките им, които виеха като животни над безжизнените им телца, паднали на колене и сключили ръце в сърцераздирателни молитви.

Тя плачеше винаги когато си тръгваше от отделението, ала никой не се опитваше да я успокои. Другите знаеха как се чувства човек при вида на убити деца. И те плачеха — явно или тайно.

Системното бомбардиране на града беше довело всички и всичко до пълна разруха и изтощение. Мерседес се чувстваше

смъртно уморена. А имаше толкова много ранени, за които трябваше да се погрижи.

Жени с пеленачета на ръце и деца се редяха на безкрайни опашки за хляб по улиците. Вече не можеше да се намери дори конско месо. Хората не се гнусяха да ядат дори кучета и котки. По улица „Рамблас“ мъже продаваха черен като катран тютюн, който бяха събирали от хвърлени на паважа фасове.

Как републиката беше успяла да издържи толкова дълго време? Тази година Франко беше въоръжил по-добре откогато и да било армията си. Беше стегнал организацията, а и бе получил солидна финансова подкрепа отвън. Победата му се изплъзваше на сантиметри. Ала това нямаше да продължи още дълго.

По всичко личеше, че до края на месеца националистите щяха да пометат Арагон и да достигнат морето. Така щяха да разцепят републиката на две. Скоро двата най-големи испански града — Мадрид и Барселона, щяха да бъдат претъркани с бежанци и гладуващи. Накрая щеше да дойде и техният ред да се предадат.

Дори и битките да продължат още половин година, краят беше предизвестен. Всички го съзнаваха. Не минаваше ден бойните аероплани на Мусолини да не осъществяват полети над Барселона със смъртоносен товар на борда.

Отново се долавяше далечен тътен. Сърцата на хората, скрили се в подземията на жилищната кооперация, биеха уплашено до пръсване.

Мерседес срещна погледа на войника срещу себе си. Очите му бяха дълбоки, ясни и зелени и се взираха в нея с откровеност, която я притесни.

Тя извърна глава. В подземията се бяха скупчили около четиридесет души. Много от тях бяха непознати, случайно дотичали от улицата. Останалите бяха наематели и много от тях бяха по домашни роби и халати. Лицата на всички бяха испити. Никой не говореше.

Мерседес продължаваше да усеща погледа на зелените очи на непознатия върху себе си. Не се сдържа и отново го погледна. Беше много хубав мъж. Тъмни вежди, високи скули и издадена брадичка, която му придаваше дръзка, животинска красота. Имаше гъсти мустаци над плътните широки устни, които в момента ѝ се усмихваха

и разкриваха бели зъби. Забеляза емблемата с американско знаме, пришита на черното му кожено яке. Американски доброволец. Още една филмова звезда, решена да участва в истинска война за сметка на Испания.

Тя отново извърна глава, без да отвръща на усмивката му.

Тътенът приближаваше.

— Не се безпокойте — рече портиерът на висок глас. — Тук сме в пълна безопасност. Е, натъпкали сме се като сардини в консерва, но няма как.

— През последните два дни са на всеки три часа — промълви разтреперана възрастна жена. — Дано това да е последната.

— Не се надявайте — измърмори в отговор възрастен мъж. — Ще продължат, докато не организираме военновъздушна защита.

— Или докато не им свършат бомбите, което е по-вероятно — додаде трети.

Чу се много силна експлозия. Една жена изпищя. От гредите на тавана започна да се сипе прах.

Мерседес вдигна поглед нагоре. Чуваше някакъв шум от фойето. Тя се послуша, мъчейки се да разбере какво става.

Ето пак! Тъничък гласец, който викаше нещо. Детски глас!

— Има дете във фойето — извика тя.

Всички вдигнаха погледи нагоре.

— Не чувам нищо — рече портиерът.

— Горест има дете — повтори тя.

— Причуват ви се разни неща.

— Ето отново!

Мерседес беше клекнала до резервоара за вода, опряла гръб на стената. Сега се изправи веднага. Проправи си път през претъпканото подземие към вратата.

Американският войник срещу нея ѝ подвижна на развален испански.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Отивам да доведа детето.

— Не можете да се качите горе! — Той я сграбчи за китката със силните си ръце. — Аеропланите са почти над главите ни!

Тя се изтръгна и се затича по витата стълба нагоре. Но фойето на жилищната кооперация беше празно и тъмно. Нямаше и следа от

дете. Може би наистина ѝ се причуваха разни неща.

Експлозиите трещяха все по-близо. Мерседес усети как подът вибрира под краката ѝ. Сякаш някой гигант крачеше по земята с оловнотежките си крака. Тя си спомни окървавените вързопи в болницата и се втурна навън.

Улицата беше пуста. Колите стояха зарязани от шофьорите, а някои врати зееха отворени. Редицата липови дървета по тротоара тъкмо беше започнала да се раззеленява. Беше студено и ветровито.

И тогава, на по-малко от стотина метра надолу по улицата, тя видя малка фигура на момиченце да подскача. Подскачаше, без да съзнава, че приближава смъртоносна заплаха.

Кой ли беше оставил малката навън? Къде бяха родителите ѝ? Може би се бяха укрили някъде и я търсеха сред тълпата? А може би бяха мъртви?

Мерседес изруга и се затича към детето. То скачаше непохватно на въже, първо на единия крак, после на другия, а въжетото минаваше над сплетената на плитки коса.

— Хей, момиченце! — извика Мерседес, без да спира да тича. — Ела! Ела тук!

Последва експлозия, която стана толкова наблизко, че въздушната вълна хвърли Мерседес на земята. Паважът потрепери под нея. От съседните покриви на сградите се издигна пушек. Едва сега детето се изплаши и се втурна да тича в противоположна посока.

— По дяволите!

Мерседес се спусна след него. Дългите ѝ крака ѝ даваха предимство, но уплашеното дете се носеше напред като вятър. Зави зад ъгъла и изчезна.

Гигантът с оловните крака приближаваше.

Мерседес стигна ъгъла и зави с разтуптяно сърце.

Изведнъж видя над покривите няколко черни кръста, които се носеха в небето.

Зад тях следваха още няколко като в сюрреалистична картина.

Тя огледа панически улицата. Ето го, слава богу! Малкото момиченце беше само на няколко метра и клечеше до едно дърво. Мерседес се втурна нататък. Детето вдигна поглед. Беше бледо и някак особено. Изведнъж тя забеляза дръпнатите очи и кръглото монголоидно лице. Детето беше със синдрома на Даун, с други думи

— беше със забавено развитие. Затова никой не го беше грижа за него. Тя сграбчи малкото телце и се втурна към ъгъла, откъдето беше дошла.

Детето тежеше повече, отколкото предполагаше. То обви с ръце врата на Мерседес и притисна крака около кръста ѝ. Тя отчаяно искаше да спре и да си поеме дъх, но не смееше.

Изпита усещане за обреченост. Белите ѝ дробове пламнаха от недостига на въздух, тя обаче продължаваше да върви напред.

Изведнъж пред нея изникна пламък с цвят на охра. Горещи езици я близнаха. Тя усети, че забавя ход, когато оглушителна въздушна вълна я блъсна в гърдите и я запокити на земята.

Остана да лежи на паважа, без да смее да помръдне, изненадана, че не е мъртва. Всичко около нея беше станало на късове, които се сипеха обратно върху нея. Опита се да прикрие лицето си с ръце. Ушите ѝ пищяха, но умът ѝ беше бистър.

Въпреки димната завеса и виещия се черен пушек веднага забеляза детето. Пролази към него. То беше живо и се разпищя, като я видя. Ръцете и краката му бяха облени в кръв.

Половината улица изглеждаше барикадирана с отломки. Мерседес се изправи, взе детето на ръце и тръгна напред. Бомбоубежището ѝ се струваше ужасно далече. Гърбът я болеше. Усети, че на главата си има рана.

Спомни си един отдавна отминал ден в ковачницата, залепената за дланта ѝ монета и болката, която беше изпълнила мозъка ѝ с алена светлина. Детето ѝ се струваше все по-тежко. Виеше ѝ се свят. Трябваше да овладее замъглените възприятия, които шокът беше породил.

Тогава видя как някой тича срещу нея и крещи с цяло гърло. Беше американският доброволец. Не можеше да разбере какво ѝ казва, но се зарадва, че го вижда.

Той пое детето от ръцете ѝ и го понесе към жилищната кооперация. Тя се препъваше и залиташе, задъхваше се, но вървеше със сетни сили. Пръстите му стискаха болезнено ръката ѝ, а дъхът ѝ свистеше мъчително в гърлото.

Стигнаха фойето. Мерседес се почувства зле и ѝ се прииска да повърне. Ала усети как американецът я хвана за косата и я изправи на крака.

— Безумна жена! — викаше той, като я дърпаше надолу по стълбите. — Луда, откачена...

Тя се опита да го отблъсне. Той ругаеше непрестанно с дрезгав глас, докато накрая не остана без дъх, и те успяха най-накрая да изминат и последните стъпала към подземиято.

Хората закрепяха в надпревара, когато ги видяха да се появяват целите в прах и кръв. Някой пое детето, чиито очи блуждаеха от шока, но се оказа, че има само охлузвания по ръцете и коленете.

— Точно над нас са — каза американецът. — Улучиха една от сградите в другия край на улицата.

— Коя?

— Онази, високата, точно на ъгъла преди площада.

— Слава богу, че няма никой. Снощи евакуираха живущите там.

Земята се тресеше и тътнеше от падащите бомби. Американецът и Мерседес седнаха до резервоара за вода. Той обви с ръка раменете ѝ, ала тя го отблъсна ядосано.

Никога не беше се оказвала толкова близо до смъртта. В главата ѝ продължаваше да се върти мисълта за монетата и за деня, когато беше разбрала, че нейният баща всъщност не ѝ е истински баща.

Тя докосна раната на главата си. Косата беше залепнала от кръв, но отдолу се усещаше подутина. Цялата беше в прах. Мозъкът ѝ пулсираше.

Детето отново започна да плаче пронизително. Искеше майка си. А гигантът продължаваше да крачи навън. Всеки път, когато стъпеше на земята, някоя сграда се срутваше или на някоя улица зейваше яма. Ако стъпеше прекалено близо, и сградата над тях щеше да се срути и подземиято да се превърне в масов гроб. Една жена взе детето на ръце и започна да го успокоява, но то не спираше да плаче.

След като въздушното нападение приключи, тълпи хора плъзнаха по улиците. Хаосът от отломки ги караше да занемяват, а неприятният мирис на експлозиви във въздуха им действаше възбуждащо. Въпреки разрушенията навън цареше почти радостна атмосфера. Всички се поздравяваха. Бяха оцелели. Нямаше тежко пострадали. Мерседес вече не се учудваше от нищо.

Стотици прозорци бяха изпотрошени въпреки капаците, които ги закриваха. Паважът искреше от счупените стъкла. Близо до

пострадалата от бомба сграда един трамвай лежеше безпомощно, катурнат на едната си страна.

Главата на Мерседес бучеше. Чувстваше се зле — слаба, изтощена и ранена. Когато се обърна, за да влезе в жилищната кооперация, някой я докосна по рамото. Американският войник. Беше я беше последвал.

— Съжалявам, че ви нарекох с разни там епитети — каза той със силен акцент.

Наведе се и изненадващо я целуна по едната буза. Мустаците му погъделичкаха кожата ѝ.

На дневна светлина очите му бяха още по-зелени и контрастираха удивително със загорялата му кожа и черната коса. Тя изтри грубо страната си.

— Отскубнахте ми половината коса — промърмори Мерседес и го стрелна с разярен поглед.

— Съжалявам и за това — рече той. — Дълбоко се извинявам. — Той протегна ръка. — Имате рана на главата. Може ли да я погледна.

Тя отблъсна ръката му.

— Добре съм!

— Не, изглеждате зле — добави той загрижено. — Сигурно сте получила сътресение на мозъка.

— Мога и сама да се погрижа за себе си.

— Трябва да промиете раната.

— Точно това ще направя.

Американецът се засмя тихо. Имаше бели зъби като на тигър.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— На какво се смеете?

— Спомних си как тичах да ви търся, а над нас италианските военновъздушни сили сипят бомби.

Лицето ѝ се поотпусна.

— Е, благодаря ви, че ме последвахте — произнесе тя с усилие.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — повторно попита той.

Тя кимна и без да му отговори, го остави да стои на улицата.

Апартаментът, където се бе нанесла, се намираше на петия етаж. От началото на бомбардировките никой не използваше изискания, облицован с дървена ламперия асансьор. Изкачването беше дълго и уморително.

Апартаментът не беше голям, но явно някога е бил обзаведен с много вкус. Подобно на останалите богати семейства, живели в тази жилищна кооперация, и собствениците на този апартамент бяха заминали за Франция след обявяването на войната. Централният комитет беше реквизирил цялата сграда. Мерседес трябваше да споделя апартамент с две други медицински сестри, но съквартирантките ѝ постоянно се сменяха и за момента тя единствена го обитаваше. Наслаждаваше се на мраморната баня и обширния салон с паркет и кристални полилеи.

Нямаше почти никакви мебели освен огромно легло, което явно бе прекалено тежко, за да бъде пренасяно където и да било. Беше внесла от балкона няколко стола от ковано желязо. От нишите на стените надничаха множество малки бели мраморни женски бюстове, явно сторили се непотребни никому.

Останалото беше празно пространство. Мерседес обожаваше този апартамент. Портиерът гледеше винаги да има достатъчно топла вода, което беше ценно удобство във военновременна Барселона, а гледката, която се разкриваше към парка, беше направо прекрасна.

Тя огледа раната си в огледалото и реши, че няма нужда от шевове. Прочи я внимателно и изпи два аспирина, за да спре главоболието ѝ. Щеше да има синини по тялото там, където се беше ударила при падането. Американецът беше прав. Явно се беше побъркала, за да излезе на улицата по време на въздушно нападение. Вече се бе убеждавала безброй пъти колко глупаво нещо е голият героизъм. Здравият ѝ разум сигурно е бил замъглен от умората и спомена за онези мъртви деца.

На сутринта трябваше да отиде пеша до „Саградо Корасон“. Нямаше обществен транспорт. А нямаше и нищо за закуска. Беше замаяна. Изми се и слезе по стълбите.

Американецът беше на улицата. Стърчеше сред групичката мъже, с които разговаряше. За нейна изненада, той се приближи към нея.

— Здравейте отново — поздрави я той. Тя само кимна. Той застана на пътя ѝ и я застави да спре. — Името ми е Шон О'Кийфи. Понякога тукашните хора ме наричат Хуан. Същото е. — Той протегна ръка. Тя я пое неохотно. Дланта му беше широка и загрубяла. — Аз съм в Интернационалните бригади — рече той. — Току-що се завърнах

от Арагон. Опитвах се да открия едни приятели, но не успях. Никой не можа да ми каже нищо за тях. Не знам къде да си намеря място да преспя тази нощ.

— Идете на гарата. Ще ви дадат одеяло и ще спите на пода.

— Звучи ужасно. Вие живеете в тази сграда, нали?

— Да.

— Може би семейството ви ще може да ми даде стая за седмица-две?

— Не, невъзможно.

— Наистина ли? Защо просто не ги попитаме...

— Живея сама — отвърна тя кратко.

— Нямате семейство?

— То не е тук.

Той изглеждаше изненадан.

— Сама в Барселона в тези времена? Но това е ужасно. Трябва да има някой, който да се грижи за вас.

— Ще тръгвам. Закъснявам. Довиждане.

Ала американецът закрачи редом с нея.

— Няма ли да ми кажете поне къде отивате, *guara*^[1]?

— Не съм ви никаква *guara* — отвърна тя с хладен тон.

— Ами как ви е името тогава?

— Мерседес Едуард — произнесе тя с неохота.

— И накъде сте се запътила, Мерседес Едуард?

— Към „Саградо Корасон“.

— Медицинска сестра ли сте?

— Да.

— Много добре. — Той хвана фамилиарно ръката ѝ.

Този жест, обичаен дори между непознати, при него издаде собственически маниер. Това я накара да настръхне. Издърпа ръката си от силната му хватка и тръсна глава.

— Ако се опитвате да се задявате с мен, губите си времето.

Той се усмихна. В тъгълчетата на зелените му очи и край устните му се появиха бръчици.

— Мислите си, че съм дошъл чак от Западна Вирджиния, за да задявам някаква си кльоцава испанска госпожица?

— Не съм испанка. Каталонка съм. — И след кратък размисъл добави: — И изобщо не съм кльоцава.

— Напротив.

Те се погледнаха. Той беше висок и добре сложен. По голата му загоряла шия изпъкваха сухожилия, а яките му рамене изпълваха черното кожено яке. Ръката, която държеше ремъка на пушката, беше мускулеста и с изпъкнали вени.

Тя наистина изглеждаше слаба в сравнение с неговото силно и снажно тяло. Двете години война я бяха лишили от всичката излишна плът. Лицето ѝ беше загубило мекия овал, типичен за осемнадесетгодишните девойки. Но тя беше удивително красива. Притежаваше тъмна, сериозна красота, която караше американския доброволец да я изпива с очи.

Макар да странеше от всякакви прояви на светски живот, тя изтълкува правилно погледа му.

— Водим глупав разговор — рече накрая. — Трябва да се връщам в болницата.

— Казармите „Ленин“ са в същата посока. Ще продължа с вас. Ще повървим малко заедно.

Тя ускори крачка, но той я следваше неотлъчно.

Зави надясно и продължи към стария център. Имаше малко превозни средства. Една пожарна кола тъкмо напускаше мястото на близкия пожар, за да се втурне да гаси друг.

Всеки, който беше обичал този оживен град през лятото на 1936 година, сега щеше да се разплаче при вида му. Барселона беше смълчана и унижена. Разрушена и изтощена от умората и глада.

Бомбардировките бяха чудовищно разрушителни. Тя се задавяше от мъка само като се огледаше.

— Използват нов вид бомби — отбеляза американецът. — Така са конструирани, че забавят процеса на избухване на взривното вещество. Минават през покрива и през десетина етажа, преди да се взривят. По този начин разрушават цялата сграда. Много ефективен метод.

— Да — съгласи се тя с горчивина, — много ефективен.

— Онова, което направихте, като спасихте детето... това беше едно от най-безумните неща, на които съм ставал свидетел, Мерседес.

— Но вие бяхте също толкова безумен да ме последвате — отвърна тя кратко.

— Сякаш нещо се случва с нервната ти система, когато стоиш и се криеш като плъх в мазето. Ругах ви. Наричах ви как ли не. Когато избухна онази ужасна бомба, не издържах. Изскочих навън. Всичко там изглеждаше така, сякаш беше настъпил краят на света. Мислех си, че следващата бомба ще падне точно върху мен. Когато ви намерих, бях побеснял.

— Нарекохте ме...

— Детето не беше добре. Малоумно беше.

— Какво значение има?

— Ами прави ви малко по-луда от мен. Все пак детето е живо. Постъпихте правилно. Много сте смела.

Той се загледа в профила ѝ. Тя не отвърна нищо.

— Когато изскочихте от онова подземие — продължи той, — направо ми прилоша. Имаше нещо във вас, което не ми излизаше от ума. Изглеждахте отчаяна. Сякаш бяхте спряла да се интересувате от себе си. Не исках да умрете.

Бяха стигнали голямото кръстовище. Тя посочи надолу към улицата.

— Казармите са надолу по улицата и вляво. Довиждане.

— Мерседес...

Но тя вече се беше затичала към „Саградо Корасон“. Усети погледа му върху гърба си, но този път той не я последва.

„Саградо Корасон“ беше малка болница, създадена и ръководена от монахини, преди да ги изгонят оттам. Сега официалното ѝ име беше болница „В. И. Ленин“, но старото име продължаваше да стои над входа. Тук поемаха случаите, с които Централната градска болница не можеше да се справи. Болницата разполагаше с педиатрично и лицево-челюстно отделение. Работата и в двете отделения изискваше много технически умения и емоционална устойчивост.

Привечер стана ясно, че непрекъснатите досега бомбардировки може би ще спрат временно. Лицата около нея бяха безизразни от голямото изтощение. Поне болницата не беше пострадала. Някои казваха, че това е заради големия червен кръст, който беше изрисуван на покрива, но Мерседес знаеше, че причината не е в това. Просто бяха имали късмет.

Тя се улови, че мисли за зеленоокия американски доброволец. Защо беше дошъл? Защо бяха дошли да проляят кръвта си на испанска земя?

Десет хиляди французи. Пет хиляди германци. И още хиляди англичани, американци, поляци и италианци. Швейцарци, чехи и унгарци...

Не бяха изпратени от своите правителства, както Хитлер и Мусолини изпращаха цели армии, а бяха доброволци.

Жертвите сред тях бяха изключително много. Те се хвърляха в битките с пламенността на кръстоносци, сякаш защитаваха Божи гроб. Контингентът англичани вече се бяха проявили като лъвове на бойното поле. Ала три четвърти от тях бяха убити или ранени.

Тя обаче бе неспособна да разбере героизма им.

Голяма част от мечтите ѝ бяха безвъзвратно умрели заедно с Хосе-Мария, Федерика и останалите загинали на фронта. Беше видяла прекалено много разкъсана плът и прекалено много детски лица, сгърчени от непоносима болка.

Явно другите бяха запазили вярата си, ала тя вече нямаше такава.

Убедена беше, че ще загубят войната. Съюзниците на републиката постепенно я изоставяха. Помощта беше спряла да пристига. Франсес приспособяваше в Херона коли и трактори в бронирани бойни средства. Палешниците се претопяваха за щикове. Каузата стоеше над всичко и никой не смееше да я пренебрегва, камо ли да се облагодетелства за нейна сметка.

Но Мерседес вече не се смяташе за част от революционното движение. Не можеше да продължава да споделя безумните им възгледи. Напоследък имаше малко приятели, било то мъже или жени. Две години след смъртта на Матилд тя продължаваше да е девствена. Нито един мъж не се беше доближавал до нея след Хосе-Мария. Тя бе пожелала да е сама и беше останала сама.

Дали американецът си беше намерил място, където да пренощува? Държа се грубо с него. Той я беше спасил все пак. Усети вина заради начина, по който го беше отблъснала.

Смяната ѝ приключи и тя се запъти към къщи. Умираще от глад и изтощение.

Вечерта беше студена и ветровита. Тя беше облечена със сако и памучна рокля до коленете, но леденият вятър шибаше босите ѝ крака.

Заради въздушните нападения нямаше улично осветление, не светеха дори прозорците на къщите. Автомобилите пъплека едвам-едвам, макар че от фаровете им струеше бледа жълтеникава светлина. Барселона се беше превърнал в град на мрака и призраците.

Сан Люк, Каталония, Испания

Франсес пристигна късно. Кончита го чакаше и когато чу превъртането на ключа в ключалката, слезе долу, за да го посрещне. Прегърнаха се и останаха дълго така в празната ковачница, без да продумат.

Тя усети умората му по начина, по който той тежко се отпусна върху нея. Претрепваше се от работа. Лицето му винаги бе сурово, но сега беше по-изпито и изнурено от всякога. Скулите му още повече изпъкваха. Брадата и косата му съвсем бяха посивели. Дори и тъмносините му очи сякаш бяха избледнели като стара риза, прана прекалено често.

— Ще се почувстваш по-добре, след като се нахраниш — рече тя и веднага сложи пред него чинията с вечерята му.

— Имаш ли новини от Мерсе? — попита той.

— Тази седмица пристигна писмо — кимна тя. — Изпрати и няколко снимки.

— Какво пише?

— Ще го прочетеш, след като се нахраниш. — Тя се пресегна и махна кичура коса, който беше паднал над челото му. — Изглеждаш ужасно, Франсес — каза тя. — Направо се погубваш...

— Е, нали не съм умрял — изръмжа той.

— Как вървят нещата? Добре?

— Напоследък е невъзможно да се открият способни техници. Или са неопитни момчета, или пък слабовати старци.

Тя забеляза, че по ръцете му имаше нови порезни рани, а някои от старите, които бяха по-дълбоки, още не бяха зараснали след последната им среща. Не каза нищо. Макар че трябваше да организира и надзирава работата на другите, тя знаеше, че той не понася зле свършената работа и сигурно се втурваше сам да оправи нещата. Продължаваше да се занимава с желязото и огъня въпреки своя недъг и петдесет и две годишната си възраст.

А тя продължаваше да стои сама и да чака. Разсейваше я единствено работата във фабриката за корк, която след началото на войната беше колективизирана и сега се ръководеше от работнически комитет. Почти не беше в състояние да мисли за друго освен за Франсес и Мерседес. Войната ги беше принудила да водят самотно съществуване, далече един от друг. Сякаш черната ѝ сянка беше обезсмислила съществуването им като семейство и го беше отложила за някакъв далечен ден, който и тримата знаеха, че няма да настъпи.

След като се нахрани, той прочете писмото от Мерседес. Разгледа снимките, които беше изпратила. На една от тях беше заедно с още няколко сестри и всичките бяха облечени в бели престилки и шапчици с нарисуван червен кръст отпред. Тъмната ѝ хубост прониза сърцето му. Липсваше му много, липсваше му дивият ѝ, непокорен дух. Можеше само да предполага колко страда Кончита.

— Мерседес ще се върне — каза той нежно и погали една от снимките. — Тя е от хората, които оцеляват.

— Дори ако оцелее, никога няма да се върне при нас, Франсес. Изгубихме я. Изгубихме я отдавна, още когато беше дете.

— Ще се влюби. Ще започне нов живот с някой мъж. Това е съдбата на момичетата. При всички случаи щяхме да я изгубим.

Лицето на Кончита беше замислено.

— Когато се върна от фронта миналата година — продума тя най-накрая, — реших, че там е намерила някого. Някой, който е загинал. Имаше особен поглед в очите. Така и не сподели нищо за случилото се. Ала аз усетих. Ти почувства ли го?

— Нямам твоята интуиция — каза той уморено. — На мен просто ми изглеждаше безкрайно изтощена.

— Мислиш ли, че все още е девствена? — попита го Кончита.

Въпросът го стресна.

— Кой знае? Скоро ще навърши двадесет. Превърнала се е в красива жена. Ще се влюби — повтори той. — Нейната младост е нейният щит. Има достатъчно сили, за да се изправи пред онова, което я очаква. Когато всичко свърши, животът ще е пред нея. Ще има време да подреди всичко отново.

— Но толкова много ужасни неща се случиха. И от двете страни на барикадите. Натрупа се омраза...

— В Испания винаги е имало омраза. Това го умеем най-добре — да мразим.

— Но това, което току-що каза, Франсес, е ужасно! — Кончита се изправи и започна да разчиства масата. — Испания беше хубава страна, преди войната да избухне! Злото дойде от политиците и от въоръжаването на онази босонога дрипава паплач, която уби Матилд.

— Злото дойде най-вече от военните с техните лъснати кожени ботуши — рече той сухо. — И от мъжете, които обичат да се возят в лимузини „Хиспано-Суиза“.

Тя въздъхна, приключила с прибирането на масата. Направи кафе и за двамата, а в неговото сипа малко бренди.

Франсес я изчака в леглото, докато тя разтребваше кухнята. След банята изглеждаше по-отпочинал. Суровите бръчки около устата и очите му, които го правеха да изглежда по-стар, отколкото всъщност бе, се бяха поизгладили. Дори успя да ѝ се усмихне.

— Имаш ли сили за малко нежност?

— Питам се същото и за теб.

— Ела в леглото и ще проверим — подкани я той.

Тя дръпна завесите и започна да се съблича. Той я наблюдаваше над чашата си с кафе. От погледа му струеше топлота.

Времето лишаваше тялото на Франсес от плът, но добавяше такава по тялото на Кончита. Тя беше на тридесет и осем години и вече наистина изглеждаше като омъжена жена. Гърдите ѝ се бяха налели и закръглили. Беше станала пухкава на места, където преди беше слаба — ръцете, страните, раменете.

Тя съжаляваше за стройната си момичешка фигура, но не чак толкова. Франсес никога не беше споделял викторианските си предпочитания за фигурата на жената, но тя инстинктивно усещаше, че я харесва повече сега.

Той протегна ръка и тя се отпусна в прегръдките му. Сгуши се и прошепна:

— Толкова е хубаво всеки път, когато се връщаш. Живея само за тези моменти. Аз съм нищо без теб. О, колко те обичам...

Франсес не каза нищо, само я прегърна по-силно. Не го биваше да говори нежни слова, затова изразяваше чувствата си по друг начин. Целуна я нежно. Тя усети желанието му. Пресегна се и го докосна.

— Липсвах ли ти? — прошепна тя и го стисна леко.

Той изръмжа и устните му потърсиха нейните. Целуваха се отчаяно, сякаш се опитваха да заличат самотата и тревогите от изминалата седмица с този един прекрасен миг. Пълните ѝ гърди го очароваха и възбуждаха повече, отколкото когато бяха по-малки.

— Моята малка яребична — мърмореше той дрезгаво. — Моята пухкава малка птичка. — Той я докосна и усети, че вече е влажна и го очаква. Погали копринените влажни гънки и я накара да потрепери от желание. Когато вече не можеше да издържа, тя се покачи върху него и насочи мъжествеността му в себе си, като леко стенеше от удоволствие.

— Ооо, прекрасно е — промълви тя, когато седна върху слабините му и опря ръце на гърдите. Погледът ѝ беше замъглен от страст. — Толкова е хубаво. Господи, колко ми липсваше...

Той обхвана талията ѝ с големите си ръце и започна нежно да я повдига нагоре-надолу. Усещаше го дълбоко в тялото си.

— Толкова е... хубаво — шепнеше тя. — Толкова е хубаво...

Спря да говори, но устните ѝ останаха разтворени. Франсес я повдигаше и повдигаше, наблюдавайки как притваря очи и страните ѝ аленеят от нарастващото удоволствие. Не можеше да намери думи, с които да изрази чувствата си, но тези мигове бяха по-ценни за него от самия живот. Когато целият този ужас приключеше, закле се той, ще си наваксат. Ще имат време един за друг, цяла вечност време само за тях двамата без нищо, което да застава между тях.

Любенето им беше бавно и умело като при хора, които отдавна се познават. Тя се изви назад със силен стон, който прозвуча почти като ридание. Пръстите му потънаха в бедрата ѝ, преди и той да свърши. Почувства ясно силата, страстта и сладостта на сливането им. Мигът проблесна ярко, след което бавно започна да гасне. Тя полегна върху него като откъсната лилия и ръцете ѝ обвиха врата му.

— Франсес, любов моя, любов моя...

Той я прегръщаше, вдишваше дълбоко чистия женски мирис в косата ѝ, наслаждавайки се на близостта ѝ. Напоследък често се улавяше, че мисли за чудото, с което беше променила живота му. Какво щеше да представлява той сега, ако Марсел Барантес не беше посетил ковачницата му през онази студена есенна вечер? Тя беше за него дар от боговете, златна тиара, която някое щедро божество, опростило греховете му, беше поставило незаслужено върху главата му. Той

усети, че се отпуска и най-накрая излезе от тялото ѝ. Тя му се усмихна. Винаги го правеше по един и същ начин.

Останаха да лежат кротко в тъмното, докато сънят не склопи клепачите им.

Барселона, Испания

Когато влезе във входа на жилищната кооперация, Мерседес спря рязко. Американецът я чакаше.

— Пак ли вие!

Той се усмихна.

— Пак аз.

— Какво правите тук? — попита тя ядосано.

— Какво ще кажете за един истински омлет, Мерседес? С малко селска шунка? — Той се наведе напред. Дълбокият му глас премина в дрезгав шепот. — Или една-две наденички? Бутилка хубаво *rioja*^[2]? А за завършек — праскови със сметана?

Тя го изгледа подозрително. Болка проряза празния ѝ стомах.

— За какво говорите?

— Аз ще осигуря продуктите, а вие ще ги пригответе.

— Лъжец! — срязва го тя. — Откъде ще намерите такива неща в Барселона?

Вместо отговор той свали раницата си и я отвори. Нещо вътре изтрака. Мерседес надникна, изпълнена със съмнение.

Видя бутилки, самун хляб, половин парче шунка, няколко консерви и други неща, увити в парцали. Той затвори раницата.

— Откъде взехте всички тези неща? — попита тя озадачено.

— Една добра фея ми ги даде. Е, съгласна ли сте?

— Да не сте черноборсаджия? — попита тя безцеремонно.

Той ѝ се усмихна и поклати глава.

— Щом не търгувате на черния пазар, значи сте крадец. И полицията все един ден ще ви хване и ще ви разстрелят.

— Съмнявам се. Но в момента губим ценно време. Умирам от глад! Да вървим и да се захващаме с готвенето. — Той тръгна нагоре по стълбите. — На кой етаж сме?

— Спрете!

Американецът спря и се обърна към нея.

— Е? — изгледа я в очакване.

— Чакайте. Нека помисля...

— Може би после ще хапнем малко сирене — мъчеше се той да я съблазни, като не я изпускаше от поглед. — А може дори да разтопим малко в омлета...

Устата ѝ вече беше пълна със слюнка. Наложил ѝ се да преглътне. Спомни си за пакета сушен нахут — единствената храна, която имаше за вечеря тази вечер. Истински омлет... Тя се бореше със себе си. Мисълта за топла храна беше почти непоносима.

— Не можете да прекарате нощта в моя апартамент.

— Все още не съм намерил къде да спя, Мерседес.

— Потърсете друго място. Явно разполагате с големи възможности, сеньор Западна Вирджиния. Добре, ще стотвя, но след това си тръгвате. — Тя отново преглътна. — Иначе нищо.

Погледите им се срещнаха в сумрака. Той беше много по-едър от нея, но на лицето ѝ беше изписано изражение, което не търпеше отказ. Американецът въздъхна.

— Добре. След това си тръгвам. На кой етаж живееш?

— На петия — рече тя и се опита да прикрие тържествуващото си изражение.

Той се обърна и продължи да изкачва стълбите. Уморените ѝ крака я носеха като по чудо нагоре след широкия му гръб и омлета.

Мерседес отключи вратата и го покани вътре. Той пристъпи в апартамента и опря пушката си в единия ъгъл. После се огледа и подсвирна.

— Ето това се казва апартамент, Мерседес. — Той се разходи из празния салон, като се възхищаваше на белите мраморни бюстове. — Господи! Така ли живее другата половина от човечеството? — Той надникна в другите стаи. — Малко е празно. Къде са останалите мебели?

— Собствениците са си ги взели.

— И целият този апартамент е на твое разположение?

— Засега.

— Можеш да подслониш шестима като мен в този мавзолей — смъмри я той.

— Мога. Но няма да го направя.

Тя го заведе в кухнята и застана настрани, докато той изпразваше съдържанието на раницата си на масата. Освен онова, което вече беше видяла, вътре имаше няколко вида сушена наденица, десетина яйца, увити в парчета вестник, бутилка зехтин, няколко бутилки арманяк и червено вино, консерви осолено месо, сардини, праскови, аспержи... Мерседес се замая при вида на толкова много храна.

— Откъде намерихте всичко това, за бога?

Американецът подуши доволно една наденица.

— От един приятел.

— Какъв приятел?

— Да ти кажа честно, почти не го познавам. Работи в американското консулство.

— И предполагам, че разполагате с премного американски долари, за да пазарувате на черно?

— Разбира се. Аз съм богат човек. — Той отвори джобното си ножче и отрязва едно кръгче наденица. Подаде ѝ го с широка усмивка.

Зави ѝ се свят. Болката в стомаха ѝ се усили. Тя преглътна.

— Това е кощунство! Всичката тази храна, а толкова много хора умират от глад.

— Да, ужасно е. Искаш ли парченце наденица?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря, не и след като знам какво ме очаква. — Тя запретна ръкави и започна да чупи яйцата за омлета.

Американецът се облегна на стената, като дъвчеше наденица и я наблюдаваше.

— Надявам се да си добра готвачка — рече шеговито.

— Достатъчно добра готвачка съм — троснато отвърна тя.

Почти съжеляваше задето бе приела предложението му. След две години хроничен глад, това изобилие ѝ изглеждаше някак пошло. Опита се да потисне усещането си за неудобство, докато приготвяше храната.

Усещаше погледа му върху себе си. Нямаше съмнение, че той очаква от нея да се отпусне малко, след като хапнеха и пийнеха по чаша. Е, очакваше го разочарование. Ако пълният стомах породеше у него някои помисли, рече си тя мрачно, то тя имаше начин да го обезкуражи. Не се боеше.

Американецът взе една от бутилките вино и започна да я отваря.

— Имаш ли чаши?

— В шкафа са.

Той наля две чаши *гюжа* и ѝ подаде едната. Мерседес избърса ръце в престилката и я пое.

— За републиката — каза той полуприповдигнато-полуиронично и чукна силно чашата ѝ. — Нека води по-добре следващата си война.

Виното имаше превъзходен вкус. Тя затвори очи, докато преглъщаше, и усети тъмния пламък, който се плъзна към стомаха ѝ. Когато отново отвори очи, американецът все така продължаваше да не откъсва очи от нея.

— Къде е семейството ти, Мерседес?

— На север. В Херона.

— И те ли участват във войната?

— Баща ми участва.

— Какво прави?

— Преди войната беше ковач. Сега ръководи една специална част техници, които пригаждат тракторите и автомобилите и ги превръщат в бронирани коли.

— Да. Виждал съм такива бойни машини. Добре са направени, но не могат да се сравняват с германските „Панцер“.

— Е, правим каквото можем — отвърна тя кратко.

— Така е. Имаш ли братя или сестри?

— Не. — Тя вече усещаше виното във вените си. Отпи още една глътка и потрепери леко, когато то слезе в стомаха ѝ. — Забравих името ви.

— Шон О'Кийфи. Говори ми на ти.

— И какво ви... те накара да участваш в тази „зле водена“ война и да дойдеш тук чак от Западна Вирджиния?

Красивото му лице разцъфна в усмивка.

— Младежкият устрем.

— Към кой батальон си зачислен?

— Към батальона „Листър“.

Той изрече името с гордост. Това беше елитен батальон, който се предвождаше от един от най-способните комунистически лидери, генерал и харизматична личност. Тя повдигна едната си вежда.

— Впечатлена съм. Вечерята ще е готова след минути. Би ли сложил някои неща на масата?

Започнаха да се хранят, седнали един срещу друг. Бяха прекалено гладни, за да разговарят. Топлата храна я накара да се усеща по начин, който си мислеше, че отдавна е забравила. Омлетът беше прекрасен. Беше придобил великолепен нов вкус за нея, тъй като гладът беше лишил небцето ѝ от спомена за всякакви вкусове. Завършиха вечерята си с праскови от консерва и кондензирано мляко.

— О, господи — въздъхна той, — сега вече се чувствам по-добре. Откакто съм пристигнал в тази страна, не съм ял сватна храна.

Той наля по малко арманяк в чашите им и те останаха да седят един срещу друг и да се наблюдават предпазливо, преситени и леко изморени.

— Не ми отговори. Защо дойде в Испания?

— По същите причини, както и всички останали. За да защитя убежденията си на бойното поле.

— Комунист ли си? — попита тя.

— От най-отявлените. Може би не съм много добър в теорията. Но човек никога не забравя идеите, с които е израснал. Придават дълбочина на убежденията му.

— Мислех, че всички в Америка живеят като крале.

Той се подсмихна.

— Предполагам, че си чувала за Голямата депресия? Та по време на Депресията изкарвах по два долара и петдесет цента за десетчасов работен ден. Копаехме въглища в мините. Това прави около двадесет песети.

— Нашите миньори получават още по-малко.

— С тази разлика, че ние така и не получихме никакви пари. — Той извади портфейла си и ѝ показа малък диск. Тя го взе. Беше пара, изрязана от евтина тенекия, на която пишеше М. К. О. М. и номинал от 25 цента.

— Това пари ли са?

— Това са вътрешнофирмени пари — отвърна той. — Инициалите означават „Миньорска корпорация на област Минго“. Получавах по една такава монета за всеки час работа. Единственото място, където можеше да се пазарува с тези пари, беше магазинът на компанията. Цените бяха двойно по-високи от тези в другите магазини. Ако се опиташ да пазаруваш другаде с тези „пари“, таксуваха ти ги с по-ниска стойност. Някъде около петнадесет цента.

— Той грижливо прибра монетата в портфейла си, сякаш беше орден за заслуги.

Мерседес се намръщи.

— Какво става в Америка?

Той запали пура и дръпна няколко пъти, докато се разгори. Огледа пламъчето с присвити очи.

— И в Америка не всичко върви по мед и масло. Били са ме, стреляли са по мен с едрокалибрена пушка, обгазявали са ме, докато не падна на земята и не започна да се гърча в конвулсии. Знам какво е класова борба. Когато чух какво става в Испания, разбрах, че бих могъл да отвърна на всички удари под пояса законно, с пушка в ръка. Трябваше да дойда. Нямах друг избор.

Тя огледа белезите по загорялото му лице. Ръцете му бяха груби, по кокалчетата му също имаше белези. Излъчваше някаква особена, животинска агресивност. Имаше поглед на човек, способен да убива.

Изведнъж тя се уплаши от него. Изправи се и бързо започна да разчиства масата. Като имаше предвид онова, което току-що ѝ бе казал, историята за приятеля му в консулството ѝ се стори неправдоподобна. Запита се как и откъде беше намерил всичката тази храна.

— Става късно — рече тя кратко.

— Гониш ли ме?

— Трябва да поспя.

Той продължи да пуши лениво.

— А аз си мислех, че моята сърцераздирателна история ще трогне сърцето ти.

— Така е. Но вече е време да си тръгваш.

Той се облегна назад и ѝ се усмихна. Тези негови дълбоки зелени очи не преставаха да я следят. Наистина беше много хубав мъж. И както повечето красивци, се смяташе за неотразим. Държеше се присмехулно и със самочувствие.

— Ами ако въпреки всичко реша да остана тук тази нощ?

— Не мисля, че ще го направиш.

Той си играеше с чашата и продължаваше да ѝ се усмихва.

— Нима би могла да ме изгониш, Мерседес?

Тя не отговори. Само събра чиниите и се зае да ги измие.

Американецът се изправи и се приближи зад нея. Тя усети как ръката му се плъзга по талията ѝ. Сърцето ѝ подскочи и тя се опита да

се отдръпне. Но той беше прекалено силен. Цялото му тяло сякаш бе изтъкано от железни мускули. Почти никакво усилие не представляваше за него да я задържи. Той ѝ се усмихна и промърмори:

— Не се страхувай, за нищо на света не бих те наранил. Ти си прекрасна жена, Мерседес. Не трябва да оставаш сама...

— Пусни ме! — Тя извърна панически лице от неговото. Устните му докоснаха нежно слепоочието ѝ. Той погали косата ѝ със свободната си ръка. Нежното му докосване контрастираше с желязната сила в ръката на кръста ѝ, която не ѝ позволяваше дори да помръдне. Едно твърдо бедро я притисна към мивката. Тя се задъха. Сърцето ѝ биеше лудо от страх и гняв едновременно. Не можеше да пъкне ръка в джоба си.

Устните му докоснаха нейните. Пареха. Дъхът му миришеше на коняк и пури. Първо я целуна леко, а после с разгаряща се страст. Тя усети как езикът му изучава очертанията на устните ѝ и главата ѝ се замая.

Отдръпна се рязко и отблъсна ръката, която се опита да я спре. Бръкна светкавично в джоба си и извади малък пистолет.

Насочи го към него с две ръце. Дишаше тежко. Видя как очите му леко се разшириха. Той замръзна на мястото си.

— Зареден ли е, Мерседес?

— Да — отвърна тя и махна предпазителя. — Ще стрелям! — Макар да беше женски, пистолетът беше смъртоносен като малка черна змия. Въпреки че трепереше в ръцете ѝ, тя се беше прицелила в сърцето му.

— Дяволите да ме вземат — процеди той тихо.

В очите му играеха пламъчета, сякаш се забавляваше. Никога преди това не бе виждала мъж да се смее, когато срещу него стои насочено дулото на пистолет.

— Махай се! — заповяда му тя.

Той поклати глава със съжаление.

— Не. Предполагам, ще трябва да ме застреляш.

— Какво?!

— Щом вече съм тук, оставам. — Той взе пурата и всмукна дълбоко, за да се разгори огънчето. — Казах ти, няма да мръдна от тук.

— Махай се!

Той поклати тъмнокосата си глава.

— Не, предпочитам да получа куршум.

— Не се шегувам — извиси Мерседес глас. — Ще използвам пистолета. Наистина!

— И преди са стреляли по мен — уведоми я той с благ глас. — Просто го направи по-бързо.

— Тръгвай!

— Не.

Пръстите ѝ стиснаха здраво изпъкналата дръжка. Сърцето ѝ продължаваше да препуска като подивяло. Но в изражението му присъстваше нещо солидно, което не допускаше комедиантство. Тя срещна погледа му. В зелените му очи се четеше както подигравка, така и предизвикателство. Не можеше да дръпне спусъка, дори не можеше да го сплаши истински. Невероятно, но той я караше да се притеснява, въпреки че пистолетът беше в нейните ръце.

Неочаквано той скочи и хвана китката на ръката, в която държеше пистолета. Изви я леко и стисна шията ѝ със свободната си ръка, като я лиши от въздух. Тя се задъха безпомощно. Щеше да смачка трахеята ѝ с железните си пръсти. Кръвта забуча в ушите ѝ.

Той ѝ отне пистолета и я пусна.

— Никога повече не насочвай пистолет към мен — чу го тя да казва въпреки накъсаното си дишане. — Не го прави, чу ли ме, Мерседес! Трябвам да те нашаря за това. — Той я хвана за брадичката и вдигна лицето ѝ към своето. — Използваш прекалено краен начин, за да защитиш добродетелта си — произнесе той мрачно. — Това не е шега.

Тя се отдръпна от него и си наля чаша вода. На гърлото ѝ беше заседнала буца. Шон О'Кийфи я наблюдаваше, докато тя преглъщаше мъчително.

Извади пълнителя на пистолета и захвърли оръжието на масата, после се приближи към нея.

Тя се отдръпна.

— Не ме докосвай!

— Какво, по дяволите, ти става? Толкова ли се страхуваш от мъжете, че носиш пистолет в джоба си?

Той я грабна и я повдигна с лекота. Обувките ѝ се изхлузиха на пода. Тръгна към спалнята. Тя се давеше, сякаш не ѝ достигаше въздух. Въпреки леката немощ, която я беше обхванала, си каза

сериозно, че трябваше наистина да го застреля. Щеше да я изнасили. Не знаеше какво да направи, за да му се противопостави. Чувстваше се напълно незащитна. Сякаш целият ѝ кураж и воля се бяха изпарили.

Той я положи на голямото легло и започна да се съблича. Първо свали колана, после ризата си.

— Наистина ли щеше да ме застреляш? — попита той.

Тя не отговори. Сякаш всичките ѝ усещания бяха замрели. В душата ѝ цареше пустота. Той се събличаше с непринудена естественост, сякаш го беше правил хиляди пъти преди това пред непознати. Имаше красиво, мускулесто тяло. В голотата му се долавяше някаква величественост.

Приблужи се и я прегърна. Мирисът на кожата му я замая. Въпреки грубата си сила, той знаеше как да се държи нежно. Устните му потърсиха нейните. Усети как пръстите му разкопчават блузата ѝ.

— Наистина ли щеше да ме застреляш? — повтори той. — Какво начало само. — Целуна ъгълчетата на устата ѝ, страните ѝ, пробяга по шията ѝ и се спря точно под ушите. Вдъхна мириса ѝ с разширени ноздри и Мерседес почувства как пръстите му разтварят блузата ѝ, за да докоснат гърдите. Тя погледна американеца в очите и усети как нещо в нея се пробуди и затрептя.

Той беше идеален за онова, което си помисли. Не го познаваше, нито пък той нея. Идваше от далечна страна, където щеше да се върне след края на войната. Нейната девственост беше бreme, от което тя изведнъж разбра, че трябва да се освободи, преди то да е станало прекалено тежко и да започне да я завлича надолу.

Целуна я повторно по устните. Те се разтвориха разтреперано и лицето ѝ се изви към неговото. Затвори очи и го придърпа върху себе си.

— Вземи ме — прошепна тя. — Да, да, вземи ме!

Той легна върху нея и разтвори бедрата ѝ. Намести се между тях. Погледна лицето му с разширени от очакването очи. Сякаш за пръв път Мерседес осъзна колко красив мъж беше. Истински sameц. Смел и напорист. Тя почувства почти болезнено неотразимостта му и сякаш острие прониза сърцето ѝ. Дълбоката рана остана да зее отворена. Запита се дали някога щеше да заздравее. Той обви талията ѝ с една ръка и повдигна бедрата ѝ, за да може да проникне в нея.

Тя усети как женствеността ѝ се предава и извика от силната болка. Той потъна дълбоко в нея, пронизвайки мрака, който обгръщаше отвътре съществуто ѝ. Тя се изопна като струна, но не можа да избегне болката, която бавно се превърна в пламък. Усети влага. Отвори очи и през сълзи видя как изражението на лицето му започва да се прояснява.

— Мерседес? — Той се повдигна на лакти и я погледна. После се отдръпна от нея и седна. Той включи малката лампа край леглото. Погледнаха се един друг.

— По дяволите — изруга сподавено Шон. — Та ти си девствена!

— Бях — поправи го тя.

— Мислех... когато каза... — Явно беше объркан.

Тя почти изпита жал към него.

— Всичко свърши вече.

— Но ако знаех, нямаше да се втурна към теб като бик на червено!

— А какъв друг начин има?

— Та ти кървиш!

Тя се изправи. Краката ѝ трепереха, както когато ги обстрелваха на фронта. Отиде в банята и се изми. После се върна в спалнята с купа топла вода и кърпа.

— Мислех, че ще се върнеш с пистолета и ще ме застреляш — рече той разкаяно.

— Прекалено късно е. — Тя седна и изтри кръвта от него. След това разгледа любопитно инструмента, който я беше пронизал. Все още беше възбуден. Върхът беше покрит с лъскава кожа, която подчертаваше възбудената глава. — Колко интересно — каза тя и нежно го докосна.

— Гордея се с него — обяда той тържествено. Тялото му беше великолепно. Кожата беше мека като сатен и въпреки това тялото беше твърдо. Всичко в него беше красиво — мускулестите гърди, тъмните зърна, дори и възбуденият член, който държеше в ръката си.

Той се пресегна и я докосна между бедрата. Тя трепна леко, ала той беше пределно нежен. Пръстите му я докосваха умело и накрая болката поотзвуча. Докосванията му бяха толкова еротични, че скоро успя да възбуди сетивата ѝ.

— Хубаво е — прошепна тя. Той знаеше къде между листенцата се спотайва тичинката. Знаеше как да я докосне и да я пробуди. Утробата ѝ потръпна от леките вълни електричество. — Ела отново — прошепна тя.

— Може би трябва първо да си починеш.

— Не. Ела при мен.

Той отново легна върху нея и проникна в тялото ѝ. Този път болката беше сладка. Започна да навлиза в нея на силни, но лишени от грубост тласъци. Никога не си беше представяла, че сексът би могъл да обладава такава мощ. Старата спалня скърцаше, сякаш стенеше от мъка. Силата му я изпълваше. Това придаде нов смисъл на съществуването ѝ.

В нея се пробуди онова желание и настойчивост, които смяташе за отдавна забравени. Той заличи Матилд от съзнанието ѝ. Тя бе оставила някаква почти невидима следа по кожата ѝ, нещо като благовонен прах, от който едва сега започваше да се отърсва. Зърната ѝ настръхнаха и се втвърдиха. Първоначалното смущение премина в увереност и целенасоченост.

Лицето му беше съсредоточено. Погледът му я изгаряше. Беше започнала да се движи заедно с него. Вълната от усещания нарасна и желанието избуя. Дори не беше подозирала, че в нея се крие толкова много страст. Толкова много желание и тъпа болка, които трябваше да бъдат укротени.

Изведнъж от слабините ѝ се надигна огромна гореща вълна, която нахлу в мозъка и накара тялото ѝ да се извие в дъга.

Тя извика приглушено. Заслепиха я сълзи. Вкопчи се в него, когато той свърши и извика името ѝ, сякаш търсеше спасителен бряг сред разбушуваното море. Той сякаш за момент забрави силата си я прегърна така, че едва не я задуши.

После потрепери и се отпусна.

— Прекрасна си! — прошепна той. — Прекрасна, прекрасна...

Севиля, Испания

Вечерята беше разкошна, обслужването безупречно.

Готвачите се бяха постарали особено тази вечер и бяха приготвили най-редки блюда за банкета, който херцогинята даваше.

Човек почти забравяше, че навън бушува война.

Много от гостите, разбира се, бяха с униформи. Господата превишаваха по брой дамите. Но напоследък из Севиля имаше толкова много свободни мъже, че беше трудно да се постигне баланс между двата пола на едно място.

Мургавият мъж с натезали клепачи, който седеше до домакинята, подпрял брадичката си с ръка, беше Жерард Масагер — човекът, който оглавяваше САФНИ. Той слушаше привидно внимателно слабия германски дипломат, с когото разговаряше.

Италианската му съпруга — Мариса де Боно, седеше през няколко души от него, между двама възрастни генерали, всеки от които се опитваше да обсеби вниманието ѝ, преди дамите да се оттеглят. Мариса беше изискано слаба, с късо подстригана златиста коса и ясни теменужени очи. На ушите и на шията ѝ блестяха великолепни сапфири. Лазурният им блясък си съперничеше с пламъка в очите ѝ, но губеше първенството.

Дипломатът от Берлин говореше перфектно испански.

— Фюрерът е изключително доволен — каза той на Жерард, — че може да помогне на генерал Франко за окончателния триумф. Фюрерът особено много се гордее с факта, че толкова много млади германски доброволци са осъзнали своя дълг и са дошли да се бият за Испания.

Младият полковник от пехотата, който седеше до него, цяла вечер се бе опитвал да се напие и явно вече бе на път да успее.

— Доброволци ли? — изпелтечи той. — Странна дума.

Дипломатът не му обърна никакво внимание.

— Прекрасно е да видиш страна, хваната в ужасния капан на болшевиизма, която извоюва свободата си въпреки престъпната намеса на Великобритания, Франция и други декадентски и проболшевишки настроени държави.

— Без съмнение — завалено произнесе полковникът, — фюрерът е изключително доволен, че може да изпробва толкова много нови оръжия на испанска земя.

Дипломатът намести своя монокъл и погледна полковника, който имаше тъмни сенки под очите си и пет сърмени ленти на униформата си.

— Фюрерът силно желае генерал Франко да бъде въоръжен на най-съвременно равнище — опита се да замаже той гафа.

— И е решен да изпробва новото си оръжие срещу непокорните испански граждани.

— Да не би болшевиките и евреите да носят името испанци? — попита германският дипломат и отправи унищожителен поглед на полковника.

— В Герника — не отстъпваше полковникът — е имало само испански монахини, свещеници и майки с деца. Нападението е извършено през деня наред пазара. Войниците са стреляли с нов модел картучници, докато гражданите са бягали панически. Бойните аероплани са довършили започнатото. Мястото е било сринато почти до основи и опожарено.

Берлинският дипломат се усмихна леко.

— Господине, приказвате също толкова зловещо, колкото и някой еврейски журналист от жълтата преса.

Офицерът се изчерви силно.

— Аз съм офицер от испанската армия.

Дипломатът му обърна гръб.

— Без хора като вас, сеньор Масагер, тази война щеше да бъде невъзможна за водене. Е, увенчават ли се с успех усилията ви?

— Да, жънем успехи, драги ми господине — отвърна Жерард лениво. — Задължени и благодарни сме на Фюрера. И на германския народ. Правим всичко възможно, за да им се отплатим.

Полковникът се взря в Жерард с кървясалите си очи.

— Валутата, която сеньор Масагер използва, е малко девалвирала. Испанската кръв не струва кой знае колко напоследък.

Жерард Масагер погледна раздразнено мъжа.

— Тази вечер май сте решен да обиждате всички наред.

— Не знаех, че човек като вас може да бъде обиден. Та нали сте недосегаем.

— Държите се непочтително, прекалихте — порица го херцогинята. — Може би сте изнервен и преуморен.

— Уморен, да — отвърна военният с висок, леко завален глас. — Уморих се да гледам как тази война се превръща в златна мина за спекуланти и паразити.

Всички присъстващи спряха да разговарят. Смутен шепот се понесе над масата.

— Господине, ако не се чувствате добре — произнесе Жерард Масагер с нетърпящ възражение тон, — може би трябва да се оттеглите, преди да сте станали за смях.

Полковникът остави салфетката си и се изправи. Един от ботушите му изскърца с механичен звук. Няколко души извърнаха любопитно глави към него.

— Напускам бойното поле и оставям хиените и лешоядите — заяви той с пиянски глас, така че всички да могат да го чуят. И излезе от стаята.

Някой се опита да го оправдае в настъпилата тишина.

— Изживява шок, не е на себе си.

— Изпаднал е по-скоро в истерия — присъедини се архиепископът.

Херцогинята като съобразителна домакиня спаси положението, като непринудено обяви, че е време дамите да се оттеглят и да оставят господата да се насладят на своите пури и на питието си. Всички присъстващи се изправиха на крака и жените напуснаха залата, шумолейки с копринените тоалети. Мъжете се отдадоха, необезпокоявани вече от никого, на поверителни разговори, хавански пури и френски коняк.

Жерард и Мариса се прибраха вкъщи едва в два часа след полунощ.

Мариса влезе на пръсти в стаята на сина им, за да се увери, че момчето е добре.

То се беше свило на една страна, захапало палеца на едната си ръка. Тя го целуна нежно по бузата. Момчето се намръщи насън.

В спалнята Жерард вече беше свалил ризата си. Както обикновено остави на Мариса да разкопчее тежките златни копчета за ръкавели. Тя отиде до тоалетката и свали сапфирите от ушите си и колието от шията. Прибра ги в огромната кутия за бижута, като погледна доволно искрящата купчина.

— Жерард — попита го тя, — ние спекуланти ли сме?

Той събу панталоните си.

— Това е дума, лишена от смисъл. Онзи мъж имаше нужда от един хубав ритник в топките. Ако не се укроти, някой ден наистина ще си го получи.

— Държа да узная какви сме — настоя тя.

— Разбира се, че не сме спекуланти — отвърна той раздражено и влезе в банята.

Тя разкопча блестящата си рокля, съблече я и я окачи в гардеробната. Седна пред огледалото и огледа лицето си. Нямахте нито една бръчица. Все още изглеждаше като невинно момиче. Тялото ѝ също беше запазило своята младежка линия и стегнатост.

Когато Жерард излезе от банята, тя му се усмихна в огледалото.

— Този офицер успя да ти провали вечерта, нали?

— Той засегна по-скоро домакинята, не мен.

Тя остави четката и се обърна към него.

— Толкова сме богати, Жерард. По-богати сме, отколкото някога сме мечтали. Но забогатяхме най-вече по време на войната, нали?

— Е, и?

— Онзи мъж ни нарече спекуланти пред всички. Това е грозна дума.

Той се приближи до нея и бръкна с пръст в кутията ѝ с бижута. Извади оттам огърлица с кървавочервени рубини.

— Това има ли някакво значение за теб? — попита той с нежен глас.

Тя се усмихна леко и прокара ръка по камъните.

— Не, няма.

Той я целуна и си легна с книга в ръка.

Тя се съблече. Стройна и гола, тя се скри в банята. След малко се върна и се сгуши до съпруга си. Затвори очи и си спомни приема. Всички тези жени, които открито се мъчеха да се харесат на Жерард...

Бяха ѝ известни прелюбодеянията му, ала не беше особено обезпокоена от тях. Все пак като италианка беше възпитана да не очаква особена вярност от съпруга си. И баща ѝ беше същият.

А и Жерард беше много щедър с подаръците. Всички в Севиля говореха за бижутата ѝ. Живееха във великолепна къща с десетина слуги. Притежаваха изящни мебели. Прекрасни картини, скъпи порцеланови сервизи и килими. Познаваха лично всички, които си заслужаваше да бъдат познани. И всички, които трябваше, искрено

им се възхищаваха или най-малкото изпитваха респект към тях. Те се носеха по гребена на вълната, а това беше една много, много дълга вълна.

Не, реши тя най-накрая, в действителност не я интересуваше как ги наричаха някои хора. Не я интересуваше какви са, стига вълната да не се разбиеше в брега.

Барселона, Испания

Никога досега не ѝ се беше случвало подобно нещо. И никога нямаше да ѝ случи отново.

Любовта помете Мерседес като ураган. Тя разби защитата ѝ, преобърна живота ѝ и я направи своя абсолютна пленница. Нейната сила не можеше да се сравнява с нищо друго преживяно досега. Беше избуяла за неимоверно кратко време и беше разцъфтяла. Може би защото времето жестоко ги притискаше.

Той заминаваше след две седмици. Прекарваха всеки възможен час в огромното легло. Понякога, въпреки необикновеното щастие, което изпитваха, я налягаха пристъпи на тъга, когато си спомнеше за Матилд или Хосе-Мария. Когато погледнеше от дистанцията на времето към тези две отминали връзки, тя осъзнаваше тяхната уязвимост и примирена нежност.

Шон беше толкова силна и ярка личност. Той изпълваше цялото ѝ същество. Неговото докосване беше различно. Той беше толкова уверен в себе си. Проникваше в нея с целенасоченост, от която цялото ѝ същество омекваше. Тялото на Хосе-Мария беше болезнено слабо, това на Матилд — меко. Тялото на Шон нямаше уязвими места. Той беше твърд и силен, уверен в себе си. Докосваше същите места, където и Матилд я беше докосвала преди много време, чертаеше същите пътеки на удоволствието. Но разликата беше както между слънцето и луната.

Матилд и Хосе-Мария бяха мъртви. А тя беше жива. Изпитваше странни чувства — смесица от тъга и възторг. Сърцето ѝ тръпнеше. Матилд го беше предрекла. „Накрая случилото се между нас няма да означава нищо за теб.“

Нарочно остави спомените за Матилд и Хосе-Мария да се отдалечат в небитието и се отдаде всецяло на любовта си с Шон.

Любеха се и разговаряха — той я слушаше в захлас, а тя него в забрава.

Той беше водил същия живот като Франсес и също като него се беше посветил безрезервно на каузата. Необяснимо защо той мъчително ѝ напомняше и за Жерард Масагер. Физическата прилика с тези двама мъже беше далечна, като се изключи вътрешният заряд, благородството, тъмната коса и мургавата кожа. Но Жерард беше жесток човек, докато Франсес не, да не говорим за Шон. И тримата преследваха неотклонно целта си с удивителна безпощадност. Тази асоциация беше обезпокоителна и тя се опита да я прогони от мислите си.

Отначало Шон отказваше да повярва, че е била на фронта.

— Какво, по дяволите, те накара да отидеш? Заради баща си ли?

— Заради самата мен. Мислех, че постъпвам правилно.

— Къде беше?

— В едно място, наречено Гранадос.

Той вдигна вежди.

— В Арагон? Фашистите го щурмуваха и го превзеха тази година. Сега Гранадос представлява купчина развалини. Едва ли ще можеш да познаеш мястото, където някога се е намирал градът. — Той хвана ръцете ѝ. Бяха слаби и красиво оформени, както и всичко останало в нея. Ноктите бяха къси, но овални като бадеми. Липсваше полировка. Напоследък само леките жени и любовниците на богатите мъже си слагаха лак или червило. — Колко време стоя там, скъпа моя?

— От януари до април 1937 година — отвърна тя тихо.

— Участва ли в някой от боевете?

Тя сви неопределено рамене.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Не искаш ли да говорим за това?

— Не.

— По дяволите! — изръмжа той. — Това означава, че е било ужасно. Съжалявам, Мерседес.

— За мен беше също толкова ужасно, колкото и за всички останали.

— Ще ми разкажеш, когато си готова.

— Всичко изглеждаше толкова безсмислено. Толкова много смърт. И за какво, за нищо. — Тя вдигна тъмните си очи към него. — И

става все по-ужасно, колкото по-дълго се проточва. Има толкова много фалш, лицемерие и меркантилност. Истинският идеализъм умря, Шон. Всичко е алчност, амбиции и жестокост.

— Така ли ти се струва?

— Вече не ме е грижа за революцията. Преди две години, когато заминах за фронта, бях друг човек, човек с идеали и надежди. Вече не съм същата.

— Аз никога няма да се променя — каза той и я погали по лицето. — Бил съм синдикалист и комунист през целия си живот. И ще продължа да бъда до края на живота си. Това е единствената идеология, която има някакъв хуманен смисъл за мен. Когато всичко това свърши, ще се върна в Щатите и ще се боря за правата на работниците. Ще дам своя принос за подобряване на условията на работа и на живота на обикновения човек. — Той видя изражението ѝ. — Смяташ ме за безнадежден идеалист, нали? Не знаеш какво е, Мерседес. Компанията притежава хората. Тя се смята за господар на душите им. Миньорите работят по десет часа на ден, шест дни в седмицата. Когато се разболееш, спират да ти плащат. Ако пострадаш лошо при злополука, те уволняват. Когато продажбите спаднат, освобождават временно всички от работа. Именно липсата на човечност не можеше да понася баща ми, както и аз.

— Той като теб ли беше?

— Не съвсем. Не си приличаме. Наричаха го Червения Майк О'Кийфи. Наричаха го още и Черния Майк О'Кийфи заради цвета на косата му. Беше тъмнокос като мен. Но по-често го наричаха Червения Майк.

— А майка ти? — попита тя.

— Ирландка до мозъка на костите. Тя е специална. Не говори много, но е изключително силен човек. Винаги получава онова, което иска. Никога нямаше да напусна област Минго, ако не беше мама.

— Какво каза тя, когато ѝ съобщи, че искаш да дойдеш да се биеш в Испания? — попита Мерседес.

— Заплака.

Мерседес си спомни лицето на своята собствена майка, което бе мокро от сълзи, когато я изпращаше на гарата.

— Пишеш ли ѝ?

— Не си падам много по писането — рече той. — Мисля, че тя знае чувствата ми към нея.

Мерседес прокара длани по изпъкналите сухожилия на шията му, по широките рамене и зърната на гърдите. Космите по гърдта му бяха твърди и се надигаха под пръстите ѝ, като че ли бяха заредени с електричество.

— Какво изпитваш към мен?

— Обожавам те! — Той разтвори робата ѝ. Тялото ѝ беше гладко като мрамор. Беше слаба, със светла кожа. Гърдите ѝ бяха малки. Той се наведе да целуне трапчинката на шията ѝ, малката вдлъбнатинка между гърдите ѝ, твърдите зърна. — Обожавам те... — повтори той. — Никога не съм познавал друга жена като теб, Мерседес.

Тя видя как мъжествеността му се възправя от слабините като стълб. Наведе се и го пое между устните си.

Пръстите му се впиха за миг в раменете ѝ. Тя замръзна и го усети да пулсира в устата ѝ. Беше едър и горещ. Със солен вкус. Тя ухапа твърдата му плът, отначало нежно, после по-силно. Той промълви името ѝ и разтвори бедра. Застана на колене между бедрата му, обвила с ръце стегнатия му ханш. Мускулестото му тяло се изопна от възбуда. Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

Възбудата му възпламеняваше кръвта ѝ като горящ нефтен кладенец. Въздействието ѝ върху него беше вълнуващо. Беше го уловила в мрежите си и той зависеше всецяло от нейното благоволение. Беше неин. Макар и искрено убеден, че е господарят на ситуацията, че е учителят, а тя ученичката. Но тя се беше любила и преди това, макар и не с мъж, и също знаеше как да доставя някому удоволствие.

Шон се отдръпна от устните ѝ и я покри с тяло. Дишаше учестено, лицето му беше потъмняло от страст.

— Боже мой — промълви той. — Къде си се научила да правиш това?

— Някои от децата го правеха в училищния двор, когато бяхме малки. Момичетата в Западна Вирджиния не го ли правят?

— Не и добрите момичета.

— О, никога не съм ти казвала, че съм била добро момиче — рече тя тихо. — Трябваше да ме спреш, щом това те обижда.

— Ние, американците, сме много по-праволинейни за разлика от вас, европейците — отвърна той нежно и я взе в обятията си. — И не съм казал, че не беше прекрасно. Просто... никой досега не е правил подобно нещо с мен.

— Значи и аз съм те научила на нещо — усмихна се тя. Тъмните ѝ очи блестяха. Тя го притегли върху себе си и го насочи между бедрата си. — Ето — прошепна, когато го пое в себе си. — О, Шон, обичам те! Не мога да понеса мисълта, че ще трябва да заминеш.

— Винаги ще се връщам при теб. Винаги!

И изведнъж се оказа, че им остават само два дни в рая. Тя беше обзета от такава тъга, че той реши да я изведе от Барселона.

Притежаваше способността да намира и невъзможното и успя да се снабди с един мотоциклет, с който отпрашиха към Тоса дел Мар — малко рибарско селце на брега на морето. Далеч от Барселона въздухът беше свеж и спокоен и ужасното усещане за обреченост изведнъж изчезна.

Селцето излъчваше примитивизъм с белосаните си къщи. Слънчевите лъчи се отразяваха и изпълваха улиците с ярка светлина. Тук-там се виждаха разцъфнали гераниуми в сандъчета по прозорците или някоя врата, боядисана в ярък цвят, която смекчаваше белотата, властваща в селото. Над покривите на къщите се извисяваше замък, построен така, че да гледа към Средиземно море.

Докато слизаха по каменните стъпала към морето, те се разминаха с три съвсем млади момичета. Всяка от тях носеше голям глинен съд за вода, който крепеше на главата си. При вида на високата фигура на Шон, те замълчаха. Три чифта блеснали очи го проследиха, докато отминаваха.

Той се спря и се загледа след тях. Тежките делви за вода придаваха и на трите момичета плавна, древна грациозност. Поклащащите се бедра и полюшващите се ръце се движеха възможно най-икономично, докато се изкачваха по стълбите, без да влагат усилие.

— Стига си зяпал! — разсърди се Мерседес.

Ревнуваше.

Той поклати глава.

— Просто се замислих дали осъзнават каква прекрасна гледка представляват с тези делви на главите си.

— Разбира се, че осъзнават — отвърна тя сухо и го хвана за ръката. — Именно затова не ги носят под мишница. Хайде, искам да ти покажа по-хубави неща от гърбовете на тези момичета.

Тя поведе Шон към малкия плаж. Двадесетина малки рибарски лодки лежах безразборно по пясъка като сребристи риби, изхвърлени от прибоя. Заливът беше защитен от стръмните скали, обрасли с храсти агаве и бодлива круша. Водата беше прозрачна и бистра като стъкло. Няколкото лодки в открито море сякаш се носеха в небето. Тюркоазеният цвят в далечината преминаваше в ултрамарин, а после в заслепяващо златисто на хоризонта.

Той беше зашеметен.

— В Щатите това щеше да е известен курорт. Щяха да построят хотели и нощни клубове, да прокарат железопътни линии, които да докарват хиляди туристи.

Тя се усмихна.

— Това никога няма да се случи тук.

Те се покатериха по скалите и събуха обувките си на пясъка. Неколцина рибари се мотаеха около лодките или разпъваха мрежите. Над главите им лениво кръжаха чайки. Целият залив, изглежда, беше на тяхно разположение.

Те лежах един до друг на топлия пясък, вплели пръсти. Тихият, нескончаем плясък на вълните им действаше приспивно.

— Това е раят — продума той едва чуто. — Мога да остана завинаги тук. С теб.

Трябваше да се върне на фронта в понеделник. Тя го погледна със замрежени очи.

Шон видя сълзите ѝ.

— Не мисли за това — рече той.

— Просто се върни при мен — промълви тя задавено.

— Винаги ще се връщам при теб.

Той я прегърна. Устните им се докоснаха, топли и близки. Погали с ръка страната ѝ и се взря в очите.

— Войната ще свърши скоро, Мерседес. Когато това стане, искам да дойдеш с мен в Щатите.

— Да дойда с теб в Америка? — повтори тя озадачено.

— Да. — Очите му бяха сериозни. — Сигурно вече си наясно с чувствата ми към теб.

— Но ние се познаваме едва от десет дни!

— Какво значение има това? — попита той. — Никога няма да се чувстваш по този начин с друг мъж, Мерсе. Никога повече!

Върнаха се в селото и хапнаха във *fonda*^[3], близо до малката църква. Сумрачният ресторант беше пълен с рибари, които се смееха и пушеха. Единственото блюдо в менюто бяха току-що уловените миди. Те си устройха цяло пиршество с купчината миди, която им сервираха. Шон беше омагьосан от атмосферата на това място. Мерседес се хранеше мълчаливо.

Тя си мислеше за небостъргачите и улиците, пълни с автомобили, за онзи далечен свят на кораби, мостове и фабрики, където хората бяха като лилипути в страната на великаните на фона на онова, което създаваха. Свят, който беше коренно различен от малките каталонски селца. Тази представа я ужаси.

Но Шон беше прав. Той вече се беше превърнал в нейния нов живот.

В края на краищата може би само това имаше значение.

Върнаха се в Барселона вечерта и разбраха, че републиканците са претърпели големи загуби.

— Лерида ще падне всеки момент — съобщи Шон. — Тогава фашистите ще са разчистили пътя си на север, по река Сегре, до Тремп. Нали в Тремп се намира водоелектрическата централа, която снабдява Барселона с електричество? — Тя кимна. — След няколко дни всички лампи в Барселона ще изгаснат. Окончателно.

— Не говори повече за войната. Нека споменът за тази нощ да остане завинаги с нас.

Те запалиха една дебела бяла свещ, която тайно бяха взели от малката селска църква. По нея още личеше пищната позлата. Легнаха си и се любиха на оскъдната ѝ светлина.

Напоследък любовта им беше станала по-чувствена и не толкова припряна. Допирът на кожата му до нейната предизвикваше екстаз в тялото ѝ. Мерседес се притисна и устните ѝ потърсиха неговите, когато краката им се преплетоха. Езикът му пламенно навлезе в устата

й. Усещаше силните му тласъци в утробата си. Тя протегна ръка и го пое.

— Обичам те, Шон — изрече дрезгаво. — Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш.

Пламъкът на свещта се отразяваше в очите му и ги караше да блестят като изумруди. Той отметна чаршафа и започна да разглежда тялото й на светлината на свещта. Кожата й блестеше като слонова кост. Той поглади нежните извивки от ребрата до талията, та чак до бедрата.

— Има толкова голяма разлика между телата. Някои са обикновени, други — грозни, трети — красиви. Твоето е най-красивото, което някога съм виждал. А го познавам толкова малко. Докосвал съм го само на тъмно.

Той разтвори бедрата й. Тя му позволи да го стори без свян. Пръстите му изучаваха слабините й и опознаваха тайните им.

— Никога не съм виждал такива чудеса преди — мълвеше той.

Тя лежеше по гръб и го следеше с обожание.

— Другите жени не ти ли разрешаваха да ги гледаш?

— Не и по този начин.

— Срамуваха ли се да ти позволят да ги гледаш?

— Предполагам. Както вече ти казах, ние в Западна Вирджиния не сме толкова чувствени, нито изискани.

Тя наклони глава на една страна.

— Е, и? Интересно ли е, сеньор Западна Вирджиния?

— Прекрасно е. — Той я докосна и проследи с върховете на пръстите си нейната женственост. — Като цвете е. Дискретно.

— Дискретно ли?

— Ами мъжката природа е доста по-очевидна, нали?

Тя се усмихна.

— Особено твоята.

— Но при теб всичко е толкова спретнато. Сгушило се е тайно и чака някой да го открие. Трябва само да затвориш крака, и вече е изчезнало. — Той я докосваше чувствено и тя потреперваше под ласките му. — Бъди търпелива с мен — каза той нежно. — Аз съм просто невежия Мик.

Наведе се и я целуна. Устните им се сляха. Мерседес усети, че й прималява. Ръцете й обвиха главата му. Езикът му откри набъбващата

тичинка и удоволствието изведнъж стана невероятно.

— Шон... — прошепна тя.

Той не отговори. Беше се изгубил в дълбините ѝ. Уханието на тялото ѝ го упоиваше. Ухание на мускус и амбра. Той я изследваше с език, който неуморно се движеше, галеше...

Тя се остави изцяло на удоволствието. Само коремните ѝ мускули се стегнаха. Дъхът ѝ започна да излиза все по-учестено.

Той се ориентираше по нейните реакции. Тя изви бедра към него с нараснало желание. В любовта той беше по-груб и изискваше повече от Матилд и Хосе-Мария. Използваше езика и зъбите си толкова умело, сякаш искаше да я погълне.

Усещаше възбудата му. Знаеше, че той също изпитва удоволствие и това личеше от начина, по който я държеше, без да я пусне нито за миг, без да спира да се движи.

Той се надвеси над нея и навлезе в дълбините ѝ. Тежестта му я притисна към постелята. Тя беше толкова влажна, че той навлезе в нея без никакво усилие. Любенето им беше болезнено сладко и страстно. Оргазмът дойде, подобно златно копие, което се заби в нея и я накара да извика трепетно. Тя усети и неговото потръпване, усети как изля семето си в нея на гореща и гъста вълна. Дишаше задъхано, но не спираше да я целува ненаситно. Мерседес усети своя собствен мускусен мирис на устните му.

Почувства как той бавно се отпуска. Страстната им любов сякаш го беше зашеметила. Тя усети как мускулите му потрепериха и се отпускаха. Той се сниши и постепенно излезе от нея. Тя шептеше името му отново и отново и не спираше да го гали.

— О, сърце мое — мълвеше тя. — О, живот мой.

Три нощи по-късно, когато той се беше върнал на фронта, тя застана на прозореца и се загледа в парка и в притихналия сред мрака град. Тук-таме в нощта просветваха бледи светлилки от запалени свещи. Само слабо осветен трамвай се виеше като лъскав червей през града.

Дали той щеше да се върне при нея?

Изгаси лампата и си легна.

- [1] Guара (исп.) — красавица. — Бел.пр. ↑
- [2] Риоја (исп.) — вид вино. — Бел.пр. ↑
- [3] Fonda (исп.) — гостилница. — Бел.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕЗНАЙНО МЯСТО

Септември, 1973

Тусон, Аризона

Гневът продължаваше да го владее, когато се качи на горния етаж.

Ръцете му трепереха силно, докато си наливаше чаша уиски, която тутакси пресуши. Беше изгубил контрол над положението и й бе позволил да дръпне качулката, за да види лицето му.

Да, беше видяла лицето му.

Сега вече беше хванат натясно. И единственият начин да осигури своята безопасност беше да сложи край на всичко, като я убие. Той стисна зъби. В гърлото му бе заседнала буца.

Сипа си още една чаша и влезе във всекидневната. Тя беше обляна в светлина и блестеше ярко. Опита се да намери утеха в познатите пана с нюансирани цветове, които го заобикаляха.

Беше обзавел къщата си веднага след като я бе построил преди три години и оттогава бе променял много малко неща. С изключение на особено ценната придобивка — тежък старинен резбован шкаф от орехово дърво от Арагон, изработен през първата половина на шестнадесети век. Всички останали мебели бяха произведени в радиус от сто и шестдесет километра около Тусон. Времето беше омекотило грубите линии на длетото и непретенциозните мебели му действаха успокояващо. Много от вещите бяха излезли изпод вещите ръце на индиански майстори. Ярките геометрични фигури по паната и рогозките контрастираха с по-семплите форми на плетени кошничарски изделия и неравните извивки на примитивните керамични съдове. Но те привнасяха своето очарование.

В стаята имаше само две неща, които беше сътворил сам — мраморен бюст на жена със спокойни и нежни черти и по-грубо изработена плоча от пясъчник, в която беше издълбал гущери и змии и която беше монтирал на стената над камината.

Той пристъпи към плочата и прокара пръсти по нея. Потта от дланта му навлажни камъка с цвят на мед.

Грешката, че тя беше видяла лицето му, беше негова. Показа се като изключително непредвидлив и непредпазлив. Вината, че сега тя трябваше да умре, щеше да тежи на неговата съвест.

Винаги беше си казвал, че е по-добре момичето да умре. Беше осъзнал, че един ден ще му се наложи да се изправи пред подобна необходимост.

И преди беше убивал, и то много пъти, по много и най-различни начини. Беше разкъсвал с куршуми човешка плът. Беше изгарял, клал и смазвал човешки тела. Беше виждал с очите си извадени жизненоважни човешки органи, от които се процеждаше поддържащата живота течност. Нямахше да е трудно да убие това крехко момиче.

Дори нямаше да има нужда от пушка или нож. Просто трябваше да сложи нещо в храната ѝ, което да я приспи, без тя да разбере.

Неусетната смърт беше спасение за всички. Той знаеше това. Човек нямаше какво повече да желае от живота. Освен може би отмъщение.

Можеше да я погребее някъде в пустинята. В чистия сух пясък. На някое свещено място. В пустинята имаше толкова светилища.

Можеше...

Прилоша му. Не, не можеше! Никога нямаше да успее да причини подобно нещо на това невинно момиче. Нещо го възпираше, нещо по-силно от осъзнаването на бруталния акт. Щеше да бъде по-лесно да убие себе си, отколкото нея. Много по-лесно.

Тогава, какво щяха да правят сега?

Идън седеше, прегърнала коленете си с ръце.

Лицето му не излизаше от мислите ѝ. Същото лице беше видяла преди три години в Лоръл Кениън. Сурово, орлово лице с издадена челюст и високи скули. Лице, което щеше да бъде невероятно красиво, ако волевите му черти не бяха обезобразени от горчицината, която ги бе белязала. И от нечовешкото напрежение и усещането за надвиснала опасност. Никога нямаше да забрави очите му. Черни. Непроницаеми.

Дали щеше да я освободи сега? Можеше да се закълне, че не би дръзнала при никакви условия да даде описанието му на полицията. Но той нямаше причина да ѝ вярва.

Можеха да разпространят описанието му. Да го дадат на хиляди полицаи из цяла Америка. Да разлепят плакати с лика му. Да пуснат съобщения по телевизията. Да предприемат общонационално издирване.

Разбира се, това щеше да бъде все едно да търсят игла в купа сено. Тя дори не знаеше в кой щат се намираха в момента. А и лицето му не беше необикновено. Можеше да си изруси косата, да си обръсне мустаците и да замине надалеч. Да изчезне заедно с парите си.

Но може би не беше склонен да поеме този риск.

Кой беше той? Защо бе избрал точно нея?

Дали пък не беше обречена по рождение.

Той бавно излезе от унеса си и пресуши чашата с уиски. Погледна часовника си. Запасите му бяха на привършване. Трябваше да отиде до града и да купи това-онова.

Той се облече и внимателно заключи къщата. Беше сложил решетки от ковано желязо на всички прозорци, а на вратите бе монтирал скъпи сложни ключалки. Не искаше в къщата му да нахлуят крадци и да открият килията-клетка в мазето.

Когато се върнеше назад в мислите си, той осъзнаваше колко зле беше планирал нещата. А всичко беше станало толкова лесно — отиде в Калифорния, отвлече момичето, доведе го тук... Та той почти не беше обмислял плана си в детайли. Сякаш беше тръгнал на пикник. Важно беше да запази спокойствие сега, когато все още държеше нещата в ръцете си. Не трябваше повече да губи контрол.

Той излезе навън под яркото слънце и се качи в микробуса.

Докато караше по прашния път, обграден от сагуарата, си мислеше за онова, другото нещо — за нейната пристрастеност.

Имаше нещо до болка познато в „болестта“ ѝ. Треперенето. Потта по леденостудената ѝ кожа. Болките в гърба. Не бе разпознал симптомите, макар че беше ги виждал с очите си. Трябваше да се досети.

Момичето беше наркоманка.

Той си спомни слабото тяло на Идън. Изпитото лице, което би трябвало да е красиво. Онези огромни белези и подутини по вените. Бялата, почти прозрачна кожа. Хероинът беше изпил жизнеността ѝ. Всичко. Той беше причината за ужасяващия ѝ вид. Беше виждал последствията от употребата му в Сайгон. Там не беше проблем да се снабдиш с евтин хероин.

Онези белези... момичето се беше боцкало много.

Изведнъж го обзе съжаление. Горкото дете! Беше толкова млада, толкова малко живяла...

Той се опита да прогони състраданието, което започна да го обзема. Тя не заслужаваше пощада. Докато той бе погубвал душата си във Виетнам, тя се бе въргала в блатото с лотоси. Беше родена с привилегии. На върха на купчина лайна. Каква ирония! В крайна сметка се беше оказала по-прецакана и от него самия.

Идън продължаваше да спи. Тя не се събуди и следващия път, когато той влезе в килията ѝ. Изтощението личеше по лицето ѝ. Тъмната коса беше залепнала за челото и страните ѝ. Уязвимостта на голата ѝ шия и челюст бяха почти болезнени. На лицето ѝ се беше появила синина там, където явно я беше ударил по време на борбата.

Той я наблюдава известно време.

Идън... Окована за леглото.

Окована точно както самия той някога.

Той изчака, за да почувства триумфа си. Такъв обаче не последва. В началото подобно чувство наистина съществуваше, сякаш бе резултат от някакво величаво постижение. Но сега изпитваше нещо съвсем различно. Болезнена жалост. Чувство, което го задушаваше.

Копринена нишка, която излизаше дълбоко от душата му и го свързваше с душата на момичето.

Беше разгледал белезите по краката ѝ. Виждал беше и по-ужасни неща. Идън се беше предпазила от инфекциите, които получаваха обикновените неплатежеспособни наркомани. Но белезите личаха ясно по бледата ѝ кожа. Дребни убождания, през които драконът беше излял в нея своето семе. Чудовището беше пускало невидими пипала вътре в нея.

Той се наведе и пъхна ключа в ключалката на белезниците с намерението да ги отключи. Кожата под тях беше изранена и възпалена. Щяха да зараснат и да се заличат. Той внимателно издърпа веригата през рамката на леглото, като се опитваше да не я събуди. Едната гривна на белезниците обаче се удари в метала. Идън се сепна. Изведнъж зелените ѝ очи се отвориха и се взряха в него.

Той не носеше качулката.

Тя се отдръпна в ъгъла. Лицето ѝ се беше сгърчило от ужас.

— Да ме убиеш ли си дошъл? — попита тя.

— Просто ти свалям за малко белезниците, това е всичко.

В следващия миг тя наистина видя белезниците и веригата, които държеше в ръцете си. Огледа стъписано китките си.

— Извеждаш ли ме?

— Не. — Обзе го жал към нея, но той се насили думите му да прозвучат грубо. — При първото ти провинение спрямо мен, ще ги върна — закани се той. — Ще окова едната ти ръка и единия ти крак заедно. Разбра ли?

Идън опипа зашеметена свободните си китки.

— Не носиш качулката. Това означава, че ще ме убиеш накрая, нали?

— Не, не означава нищо такова.

Тя се вгледа в лицето на своя похитител. Той разпозна страха в погледа ѝ. Очите ѝ бяха с цвета на смарагди. Някога погледът в тях е бил открит, дори високомерен. Сега ги обграждаха тъмни сенки и разбъркани черни коси. Скулите ѝ бяха силно изпъкнали.

Изведнъж тя закри очите си с ръце.

— Не искам да те гледам! Не беше моя вината, че качулката ти падна. Сложи си я пак. Сложи я! Почти не можах да видя лицето ти. Дори не съм те поглеждала. Няма да те позная, ако те срещна на улицата...

— Успокой се, Идън.

— Ти се готвиш да ме убиеш!

— Няма.

— Лъжеш. Нямахте да влезеш тук без качулката, ако възнамеряваше да ме оставиш жива!

Настъпи тишина.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Била съм и по-добре — отвърна тя, без да сваля ръката от очите си.

— Трябваше да ми кажеш за хероина.

— Трябваше да ми кажеш, че възнамеряваш да ме отвличаш.

Той се обърна да си ходи.

— Не пилей водата за миене — подхвърли той през рамо. — Обезводнена си. Затова изглеждаш толкова зле. Пий вода. Донесох ти още.

Той затръшна стоманената врата.

Идън свали ръце и опипа китките си. Защо я беше освободил? От чувство на състрадание, защото знаеше, че накрая ще умре?

Без тежестта на оковите, ръцете ѝ бяха като перца. Тя ги вдигна високо над главата си, наслаждавайки се на внезапното усещане за свобода. Рамото все още я болеше там, където я беше ударил, но усети как я обхваща еуфория. За пръв път можеше да стане от леглото и да се разходи из миниатюрното си владение. Тя спусна крака от леглото.

Първият ѝ опит да се изправи беше неуспешен. Обездвижването и общата ѝ слабост бяха лишили краката ѝ от сили. Коленете ѝ поддадоха и тя се строполи отново на леглото.

Стисна зъби и се насили да опита отново. Мускулите на бедрата ѝ потрепериха и се свиха. Тя изплака и се опря на стената, търсейки опора. Този път не падна на леглото. Болката се изкачи от петите по гръбнака ѝ.

Тя започна да се движи на малки крачки. Килията беше толкова тясна, че имаше място само колкото да обиколи леглото. Мина пълзешком до другия край на тоалетната — непозната за нея територия. Сега вече можеше да се протегне и да докосне алуминиевите тръби в циментираната стена. Пръстите ѝ почувстваха студения въздух.

Вдигна ръце към тавана. Протегна се. Върна се до вратата и се облегна на студената стомана. Засмя се високо. Изпитваше щастие. Можеше да се движи в рамките на няколко метра, можеше да докосне отсрещната стена и това ѝ доставяше неизпитвано досега удоволствие.

Свобода... Колко относително нещо беше свободата!

Тя се протегна, разкърши се и почувства как мускулите на слабото ѝ тяло се напрягат.

Движи се в продължение на няколко минути, докато краката ѝ не се възпротивиха, и тогава отново седна на леглото. Зае се да масажира изтръпналите си мускули. По-късно щеше да опита отново. Тя се претърколи и разгледа съдържанието на подноса. Парче пържено пиле и картофи, които имаха доста окаян вид. При вида на храната ѝ прилоша, но сега трябваше да мисли за краката си. Те имаха нужда от протеини, макар стомахът ѝ да беше на друго мнение.

Пресегна се и взе подноса на леглото.

Коста Брава, Испания

Бизнесменът от Мадрид се взираше безизразно в моторната яхта на Мерседес, пъхнал ръце дълбоко в джобовете. Устните му бяха издадени напред, сякаш се готвеше да свири, но оттам не излизаше никакъв звук.

— Купих я преди три години — каза Мерседес. — Платих за нея над един милион долара.

Бизнесменът не реагира и продължи да си подсвирква едва чуто.

— Видяхте в какво състояние е. Построена е в Де Вриес, Холандия. Всеки един детайл е безупречен. Плава с осемнадесет възела в час. Може да подслони четири двойки в луксозни спални. И то много луксозни. Палубите са направени от бирманско тиково дърво. Снабдена е с най-модерното навигационно оборудване...

— На три години е, нали? — прекъсна я мъжът.

— Но е издържана в класически стил!

— Не мога да вдигна цената. — Той погледна часовника си. — И имам много малко време. Трябва да проведе един телефонен разговор. — Той обърна гръб на Мерседес и влезе в офиса на яхтеното пристанище.

Мерседес се обърна разгневена към Пако, собственика на пристанището за яhti.

— Мошеник!

— Предложението наистина е абсурдно — каза Пако.

— Двеста хиляди долара? Това е обида — отвърна тя гневно.

Пако вдигна рамене.

— Не си губете повече времето с него.

Мерседес стисна устни.

— Не мога да си позволя да го изпусна. Вие не ми предложихте особено голям избор от евентуални купувачи.

— А вие не ми дадохте кой знае колко време — отвърна той. — Ако искате да получите добра цена за яхта с подобно качество, трябва да бъдете търпелива.

— Не мога да бъда търпелива — каза тя рязко. — Нямам време.

Пако се намръщи.

— Несериозно е да приемете тази оферта, нали? — Тя замълча и изражението му се промени. — Двеста хиляди долара? Сеньора Едуард, трудно ми е да повярвам, че имате толкова голяма нужда от тези пари. Яхтата струва поне седемстотин и петдесет хиляди. Ако ми дадете три месеца, ще успея да намеря...

— *Не разполагам* с три месеца — отвърна тя. Напрежението в гласа ѝ се долавяше ясно. — Не разполагам дори с *три седмици*, Пако!

Бизнесменът от Мадрид се връщаше. Летните лъчи на слънцето правеха десетките снежнобели чайки да изглеждат още по-бели и превръщаха яхтеното пристанище в романтично красиво място. Той сложи тъмните си очила и се обърна грубо към Мерседес.

— Трябва да се връщам спешно. Има проблем в една от фабриките ми. Е?

Мерседес стисна зъби.

— Ако увеличите предложената от вас цена на четвърт милион, ще приема веднага — каза тя.

Индустриалецът от Мадрид беше суров мъж с груби черти.

— Приемете двестата хиляди долара, които ви предлагам, сеньора Едуард — отвърна той хладно, — просто нямате друг избор.

— Какво искате да кажете?

— Имате неприятности. Продавате всичко каквото притежавате. Някакъв дявол ви е подгонил. Това вече не е тайна за никого.

Лицето ѝ пребледня и се изопна.

— Нямам представа за какво говорите.

Той се усмихна леко.

— Нима? — Той извади чековата си книжка от вътрешния джоб на сакото и златна писалка. — Ще напиша чек за двеста хиляди долара. Сметката е в нюйоркската банка. Искате ли го?

Пако се взираше притеснено в Мерседес Едуард. Тя стоеше абсолютно неподвижно, лицето ѝ беше застинало като маска. После бавно кимна. Не каза нищо.

Мъжът от Мадрид написа чека, откъсна го и го подаде на Мерседес.

— Ако искате да продадете още нещо, обадете ми се. — Той се усмихна широко. Дори не погледна към моторната яхта, която току-що беше купил на символична цена. — За мен беше удоволствие да работя с вас — рече той и тръгна. — Надявам се да спечелите надбягването с демона, който ви преследва, сеньора Едуард.

Когато телефонът иззвъня, Хоакин де Кордоба го вдигна, но не заговори, тъй като чу, че Мерседес също вдигна своята слушалка.

— Ало? — произнесе тя.

— Има още някой на телефона — каза груб глас, който Де Кордоба веднага разпозна. Сърдечният му ритъм моментално се ускори. — Кой друг слуша?

— Един приятел на семейството.

— Приятел на семейството ли?

— Съветник. Хоакин де Кордоба. Веднъж вече говори с него.

— Той ченге ли е?

— Не, само приятел. Стар приятел на семейството.

— Е, аз съм Пол. Друг стар приятел на семейството. Отдавнашен.

Мерседес си пое дъх.

— Как е дъщеря ми?

— Зле е. Доста я тресе. „Студена пуйка“. Знаехте ли? — Той нарочно остави леденото мълчание да се проточи по-дълго, отколкото беше необходимо, после се засмя. — Мислехте, че няма да разбере ли? Момичето е наркоманка. Цялата е в белези от убождания. При такава силна пристрастеност, отказването е доста мъчително. Не смятате ли?

— Моля ви — заговори тихо Мерседес, — кажете ми, има ли и нещо друго? Да не е болна?

— По-зле от болна. Почти мъртва е.

Де Кордоба затаи дъх.

— Какво искате да кажете? — попита Мерседес, усещаше се, че е разстроена.

— Искам да кажа, че едва ли ще го надживее. Е, никой не е вечен.

— Какво ѝ е?

— Намерете парите. Бързо! Или ще си я върнете в ковчег. Завинаги.

— Какво ѝ е?

— По малко от всичко.

— Трябва да извикате лекар. Моля ви! Извикайте помощ!

— Не мога да извикам лекар. Знаете това. Ще трябва да я оставя да умре, преди да извикам лекар. — Той се засмя отново. — Каква ирония на съдбата! Дъщеря ви е станала наркоманка!

— Моля ви! Идън е болна...

— Съвсем спокойно можете да наречете състоянието ѝ възмездие свише.

— Изслушайте ме!

— Не, вие ме изслушайте. Вие също, господин Подслушвач. Може да научите нещо за приятелката си. Слушаш ли, стари приятелю?

— Да — отвърна тихо Де Кордоба.

— Знаеше ли, че съпругът ѝ беше любимият търговец на дрога на цял Лос Анджелис? Знаеше ли този факт?

Де Кордоба мълчеше.

— Да, така е. — Говореше леко задъхано. — Така беше наистина. Какво ще кажеш за това, старче?

— Не знам какво очакваш да ти отговоря — отвърна колебливо Де Кордоба.

— Обзалагам се, че не знаеш. Мъжът ѝ доставяше кокаин от Колумбия в продължение на години. Пренасяше го с товарните си самолети. Оттам идваха парите за яхтите, къщите и лимузините. Това са най-мръсните пари. Затова случилото се с Идън ми се струва истинска ирония на съдбата. Нейното безценно малко *бебче*. — Той изрече думите с такава омраза, че Де Кордоба се сви. — През всичките тези години ти никога не мислеше за онова, което се случваше на другите хора. Сега всичко ти се връща. Нали така, Мерседес?

Тя заговори с такова усилие, сякаш гласните ѝ струни бяха хванали ръжда.

— Нямах нищо общо с... бизнеса на мъжа ми. Никога не съм била замесена в него.

— Лъжлива кучка!

— Това е истината.

— Знаеше откъде идват парите му! Нали ги харчеше. Само не се опитвай да ми кажеш, че не си забелязвала, че от тях капе кръв!

— Виновна съм — произнесе тя със същия стържещ глас. — Да, прав си.

— Затова ли отвлече Идън? — попита Де Кордоба. — За да накажеш Мерседес за онова, което е правил съпругът ѝ?

Гласът замълча. После изрече:

— Просто намерете парите.

Връзката прекъсна.

Мерседес дойде в стаята на Де Кордоба след десет минути. Беше бледа, но срещна погледа му без свян.

— Истина е — повтори тя. — Никога не съм се замесвала в работите на Доминик. Трябваше да минат години, докато разбере с какво се занимава наистина. А тогава вече имахме Идън. — Тя сви рамене с болка. — Какво можех да направя? Изчаках, докато Идън порасне достатъчно, и тогава го напуснах окончателно.

— Моля те... — започна той с притеснение.

— Що се отнася до парите ми, кълна се, че Доминик не ми даде нищо, когато го напуснах. Инвестирах в борсови операции в продължение на години. Направих доста пари. Отчасти късмет, отчасти умения. Каквото и да си мисли този мъж, нито един долар от парите ми не е дошъл от сделки с наркотици. Кълна се!

— Не е нужно да се оправдаваш пред мен — успокои я Де Кордоба.

— Знам, че не е нужно. — Тя продължаваше да го гледа в очите. — Но искам... Искам да ми вярваш. Вярваш ли ми?

— Да — произнесе той без колебание. — Вярвам ти.

Тусон, Аризона

Той остави подноса на леглото и я погледна.

— Как се справяш? — Тя не отговори. — Донесох ти още едно одеяло — каза той. — Ето. — Той го метна внимателно около треперещите ѝ рамене. — Така ще ти е по-топло.

Тя го погледна. В очите ѝ се четеше ням вик. Днес болестта ѝ се беше върнала без предупреждение. Днешният ден беше един от най-лошите. Прилоша ѝ по време на закуска. Веднага след това повърна. С напредването на деня, нищо че не виждаше нито слънце, нито сянка, положението ѝ се влошаваше все повече и повече. Сега се тресеше от болка и от страх. Кожата ѝ буквално беше станала бодлива. Всички косъмчета по тялото ѝ бяха настръхнали, а всяка фоликула беше извор на болка.

— Не издържам вече — проплака тя с тракащи зъби.

— Напротив, ще издържиш — каза той.

Днес се беше избръснал. Носеше джинси и тънка фланелка. Мускулестите му ръце бяха загорели. Тя усещаше мириса на слънце, който струеше от кожата му. Там горе, в реалния свят, сигурно беше горещо. Но тук долу беше адски студено, по-студено, отколкото на полюсите.

— Бих искала да умра — прошепна тя и се сви под одеялото. — Бих искала сърцето ми да спре да бие.

— Хайде бе! Не си чак толкова зле.

— Ти пък откъде знаеш, мътните те взели! — нахвърли се тя върху него.

— Ще го превъзмogneш. Но трябва да се храниш. — Той седна до нея на леглото. Идън инстинктивно се отдръпна. Мъжът сложи една от чиниите в скута ѝ. — Хайде.

Тя се загледа в пържените яйца с бекон.

— Исусе... — Затвори очи и отвърна лице. Миризмата ѝ се стори ужасна. — Махни ги.

— Имаш нужда от тях.

— Вече няма да ям тези боклуци.

— Какво им е лошото?

— Всички тези пържени боклуци. Толкова са нездравословни.

— Изведнъж се превърна в маниак на тема здраве, така ли? — изрече той уморено и протегна към нея пластмасовата виличка. — Хайде, Идън. Хапни малко.

— Майната ти! — Тя сграбчи чинията и я запрати в стената. Удари се в циментовата мазилка и по пода се разпръснаха късчета пържени яйца. — Махай се оттук!

Лицето му придоби сурово изражение.

— Значи можеш и без храна. Тогава почисти сама тази свинщина. — Той се изправи.

Тя обърна измъченото си лице към него.

— Защо не ми даваш вече хапчета?

— Ще трябва да се научиш да живееш без хапчета и инжекции — каза той и се приготви да си ходи.

— Чакай!

— Какво?

— От колко време съм тук? — Гласът ѝ го умоляваше. — Опитах се да установя, но без успех. Толкова ми беше зле. Не мога да си спомня.

— Не мисли за това.

— *Не мисли за това*, така ли? — Погледът ѝ срещна неговия. — Имаш ли куче? Не би се отнасял така дори към едно куче, нали? Полудявам! Това ли искаш?

— Не.

— Тук няма прозорци, няма книги, няма дори и едно скапано списание! — Вече плачеше. — Не знаеш какво означава да си окован в мазето като куче!

— Напротив, знам — отговори той тихо.

— Не можеш ли да ми донесеш поне радио? Моля те!

— Не.

Изражението на лицето ѝ ставаше все по-отчаяно.

— Тогава книга.

— Не.

— Вестник, списание или каквото и да е...

— Не — отсече той. — Нямах право да искаш нищо.

— Не можеш да ме оставиш така! — изкрещя тя и извиси глас. — Не можеш! Нервите ми са изопнати до крайност. Ще превъртя. Няма нито едно проклето нещо, което да ме развлече. Моля те. — Гласът ѝ трепереше. Тя дърпаше трескаво одеялото. — Моля те, за бога! Не можеш да ме оставиш тук, сякаш съм някакво животно!

— Какво искаш за ядене, щом не искаш яйца с бекон?

— Нищо не искам. Нищо не мога да задържа в стомаха си, не виждаш ли? — Тя закри лицето си с ръце за миг. — О, по дяволите... Дай ми нещо прясно. Някакви плодове. Това искам.

— Ще ти донеса след малко. — Той сложи ръка на дръжката на вратата.

— Донеси ми нещо за четене — помоли го повторно тя. — Кръстословица или каквото и да е.

— Ще видим — измърмори той.

Заклучи вратата и се изкачи по стълбите. Вдиша малко чист въздух и се огледа наоколо. Беше чисто. А долу бе истинска свинщина.

Досега не си беше мислил за нея като за човек, не и по време на подготвителния етап. Беше мислил за нея така, както един фермер мисли за някое от животните си. Като за твар, за която трябва да се грижи в някаква степен. Но без да влага чувства.

Не искаше тя да страда. Беше направил килията сигурна, но не и необитаема. Щеше да ѝ бъде сравнително удобно, ако не беше „студената пуйка“, което нямаше как да предвиди. Не той ѝ беше причинил това. Сама си го беше докарала на главата.

Но Идън не беше животно, а човек.

Тази мисъл просветна в съзнанието му почти изневиделица.

Болестта ѝ, гневните изблици и яростта ѝ в началото почти го бяха шокирали. Той не беше очаквал, че тя ще бъде толкова... *опърничава*. Не. Въпреки плановете си не беше очаквал това. Сякаш някоя от скулптурите му беше оживяла изпод пръстите му и сега се бореше за живота си.

Беше започнал сериозно да се безпокои за нея. Колко време трябваше да мине, за да отшумят симптомите?

Беше виждал мъже, които страдаха по същия начин или поне се опитваха да откажат наркотиците. Те трепереха, потяха се и мислеха, че няма да преживеят вътрешната болка. Но в повечето случаи им минаваше за няколко дни. После обикновено пак започваха. Не всички, но някои от тях. Челюстите на дракона не пускаха жертвите си толкова лесно.

Но това тук продължаваше доста дълго време. Може би защото се е боцкала често и с високи дози. Или защото беше прекалено слаба.

Доколкото знаеше, нямаше лесен начин за отказване. Най-важното беше да я накара да се храни и да пие вода. Тя беше права. Не

я хранеше добре. Не ѝ даваше достатъчно пресни плодове и зеленчуци. Трябваше да промени менюто ѝ.

Плодове. Беше го помолила за плодове.

Той влезе в кухнята, изми плодове и се зае да ѝ направи плодова салата. Режеше месестата част внимателно, като се мъчеше да подреди парчетата приятно за окото. Щеше да я измами, като сложеше вътре малко захар, която да я зареди с повече енергия. Може би по-късно щеше да хапне и една салата с малко домати и маруля...

По средата на правенето на салатата той изведнъж замря с вдигнато в ръката стоманено острие. *Какво, по дяволите, правя*, запита се той. *Да не би да ръководя петзвезден хотел?*

Той се вира известно време в нарязаните праскови и банани. Дали да не ги изхвърли на боклука? Не беше предприел всичко това, за да осигурява на Идън ван Бурен здравословно хранене.

Ала въздъхна, поклати глава и продължи да реже плодовете.

Когато два часа по-късно слезе долу, тя беше почистила мръсотията. Парчетата от счупената чиния бяха сложени на подноса. Видът ѝ обаче не беше по-добър. Продължаваше да трепери като пребито куче. Ребрата и прешлените ѝ се брояха под фланелката. Тя обърна уплашените си зелени очи към него.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той. Тя поклати глава. Мъжът отново седна до нея. — Направих ти малко плодова салата. Праскови, ябълки, банани, ананас. Опитай я.

Идън взе лъжицата и я заби незаинтересовано в купата с плодови късчета. Хапна малко. Той си помисли за момент, че ще престане да яде, но тя продължи да слага малки хапки плодове в устата си. Изпита абсурдното усещане за победа.

— Добре — доволно каза той.

— Донесе ли ми нещо за четене?

— Това. — Той ѝ подаде книга.

Тя я взе с нетърпение.

— „Как да оцелеем сред бурното море?“ Какво е това?

— Разказва се за няколко корабкрушенци.

Той наблюдаваше лицето ѝ, докато разлистваше книгата, без да изпуска лъжицата. Пръстите ѝ бяха прозрачни от слабост. Погледът ѝ

беше нетърпелив, сякаш беше имала по-голяма нужда от книгата, отколкото от храната. Дори треперенето ѝ сякаш престана. Страните ѝ бяха хлътнали, очите също. Косата ѝ беше цялата на възли. Но иначе имаше фини черти на лицето, а устните ѝ притежаваха идеалната симетрична форма на листо.

Миришеше на кисело. Дрехите ѝ бяха в ужасен вид. Както и леглото. Той пресметна набързо колко време беше стояла тук, без да се изкъпе нищо веднъж. Нищо чудно. Сигурно вече не различава собствената си миризма.

Той отново се изправи на крака.

Момичето вдигна бързо поглед.

— Чакай. Говори ли пак с майка ми?

Лицето му остана безизразно.

— Не ме питай. Никога не ми задавай въпроси за това. Никога!

— Но...

— Забрави.

Той излезе и заключи вратата.

Санта Барбара, Калифорния

Преди пет години Доминик ван Бурен беше заделил достатъчно количество чист кокаин, за да е осигурен до края на живота си.

Или поне така си мислеше.

Сега се вираше в запечатаните пакети в сейфа си и осъзнаваше с ужас, че той скоро щеше да свърши. За пет години беше употребил кокаин, заделен за употреба до края на живота му.

Усети как го изпълва гняв и безпокойство. Той удари с юмрук стоманената вратичка. По дяволите! По дяволите...

Прекалено много беше раздавал. Да, прекалено много на разни руси момиченца, които дори не бяха в състояние да оценят качеството, което им предлагаше. Съвсем скоро щеше да му се наложи да излезе и да си купи на черния пазар. На днешните безбожни цени!

Той затръшна вратичката и стисна зъби. Той! Той трябваше да излезе и да си купи дрога като някой уличен хлапак. Безпокойството го разяждаше отвътре като червеи, пълзящи по хранопровода му. Не беше достатъчно. Кокаинът в сейфа не беше достатъчно, а в банката нямаше достатъчно пари, за да се запаси с още.

Да ги вземат дяволите тези момиченца! Идеше му да излезе и да ги открие всичките, след което да извие тънките км вратлета.

Той седна на бюрото си и раздели кокаина на магистралки.

Пръстите му трепереха, когато пъхна навитата на тръбичка банкнота в едната си ноздра. Вдиша дълбоко и усети как наркотикът полепва по синусите му. Ледените пръсти се плъзнаха към мозъка му и успокоиха гнева му.

Изсмърка всичкия кокаин, после се отпусна назад с въздишка. Затвори очи. Червеите в стомаха му отново се раздвижиха. Гърчиха се известно време, после се прибраха в гънките на стомашната лигавица и замряха неподвижно. Неподвижно.

Ето така, помисли си той. За какво беше целият този шум и притеснение? Имаше достатъчно кокаин в сейфа. А в банката имаше достатъчно пари, за да купи още, ако някога запасите му застрашително намалееха. Нали все пак беше милионер.

Дори и страховитият му гняв към русите момиченца се уталожи. Кокаинът му беше осигурил страхотен секс през последните години. А и по-голямата част от дрогата я беше употребил самият той. Напоследък употребяваше все повече и повече. Смъркаше четири или пет пъти на ден.

Бъди честен, помисли си той, докато развиваше стодоларовата банкнота. Осем или девет пъти на ден. Той попи с пръсти остатъците от праха и ги разтри разсеяно по венците си. Или повече?

Седеше и се взираше пред себе си. Сега се чувстваше добре. Онова, което не му харесваше напоследък, беше как се чувства между смърканията. Паниката. Гневните изблици. Безпокойството, че един ден може да няма достатъчно кокаин или достатъчно пари. Ала опасенията му бяха безпочвени. Излишно се безпокоеше.

Не бяха ли двадесет пъти на ден? Или тридесет?

Като се върнеше назад към изминалите седмици, той сякаш виждаше себе си да влиза и излиза от кабинета си на всеки половин час, да отваря сейфа и да посяга към спретнатите малки пакетчета.

По дяволите! Да не би да изпитваше същото това паническо усещане тридесет пъти на ден? Или повече?

Изведнъж в съзнанието му изникна образът на майка му, която седеше на поляната пред психиатричната клиника. По брадичката ѝ блестеше струйка слюнка. Очите ѝ бяха празни и безжизнени.

Исусе... И той ли щеше да свърши така?

Въпреки успокояващото присъствие на кокаина в мозъка му, безпокойството го обхвана с нова сила. Червеите започнаха се да се раздвижват в гънките на стомашната му лигавица. Да се гърчат, да се извиват и да пълзят.

Вече казваха, че кокаинът е безвреден. Казваха...

Да не би да се беше пристрастил към това ужасно нещо? Разбира се, че не. Беше го употребявал през целия си живот.

През целия си живот.

Затворен, седнал на жълт стол на зелената ливада, докато облечени в кокетни престилки сестри се разхождат напред-назад около него. А в главата му кънтеше онзи мъртъв звук.

Разхождаше се по безкрайните коридори, минаваше покрай безбройните стаи, във всяка от която имаше по едно легло, а на всяко легло — по една жена, която лежеше, забила поглед в тавана, с безжизнен поглед и треперещи ръце.

Страхът го нападна изведнъж с ужасна сила. *Не!* Не можеше да свърши по същия начин като майка си. Предпочиташе да умре.

Може би трябваше да смръкне още няколко магистралки. Да вземе поредната си доза.

Но трябваше да внимава. Запасите му намаляваха. А с днешните цени не можеше да си позволи да започне да купува дрога.

Замисли се за хората, с които беше споделял кокаина си. Всички онези руси момиченца с алчни погледи. Дяволите да ги вземат! Да вървят, да вървят по дяволите. Колко *точно* му беше останало? Червеите вече бяха напуснали гънките в стомашната му лигавица. Отново започваха да пълзят нагоре по хранопровода му. Скоро щяха да стигнат гърлото.

Той скочи на крака и бързо отиде до шкафа.

Тусон, Аризона

Идън изчете „Как да оцелеем сред бурното море“ на един дъх. Седеше сгушена в леглото, трепереше от студ, но обръщаше страниците трескаво. Веднага щом свърши книгата, тя се отпусна изтощена. Умът ѝ беше също толкова закърнял, колкото и тялото ѝ.

По някое време малко по-късно тя се стресна насън, когато ключалката се превъртя. Той влезе с поредния поднос. Тя му подаде книгата.

— Трябваше ли да си извлека някаква поука от прочетеното?

Той вдигна едната си вежда.

— Свърши ли я вече? Сигурно си седяла и си чела цяла нощ.

— Тук долу няма нощи — изрече тя горчиво. — Няма изгреви, няма залези. Няма часове, нито минути...

— Тази сутрин изглеждаш по-добре. — Той протегна ръка и ѝ измери пулса.

Изненадана от жеста му, тя сведе поглед надолу. Костите на китката ѝ бяха крехки като на птиче на фона на силните му ръце. Кожата ѝ беше неестествено бяла в сравнение с неговата. Да, той имаше силни и умели ръце. Бяха задебелили от работа, но не бяха груби или непохватни.

— Ще живея ли? — попита тя.

— Добре си. — Той пусна китката ѝ и сложи подноса пред нея. Няколко парчета плодове, сирене, кифлички и пластмасова чаша кафе с мляко. — Това достатъчно здравословна храна ли е според теб?

— Поне няма нищо пържено. — Тя отпи от кафето. Той не си тръгна, а остана да я наблюдава. Идън погледна към лицето му изпод черната коса, която падаше над очите ѝ. — Какво си ме зяпнал? — попита го намусено.

— „Студената пуйка“ е колкото болест, толкова и състояние на мозъка.

— О, нима?

— Не можеш да умреш от него.

— Е, много ти благодаря — произнесе тя с леден глас. — Ако си сгрешил, ще се погрижа да те уведомя.

— Хероинът е този, който те убива. А не отказването от него. Най-лошото вече е зад гърба ти. Скоро ще започнеш да се чувстваш по-добре.

— Ако преди това не откача.

— Колко време си се боцкала?

— Казах ти. — Гласът ѝ беше много тих. — Една година.

— Не ме лъжи. Разбира се, имала си пари, за да си купиш всичкия хероин, който ти е бил нужен. Много пари. Свърхбогатите

могат да си позволят супернаркотици. Не е ли така? — Очите му бяха тъмни и я гледаха напрегнато. — Един ден ще си ми благодарна, Идън.

— Защо?

— Направих за теб нещо, което никой друг не е успял да направи.

Тя се взря в него.

— Карам те да се изпотяваш и чрез потта отровата напуска тялото ти. Ти си болна. Но вече не си толкова болна, колкото беше в началото. Организмът ти се прочиства. За пръв път в живота си ще бъдеш свободна жена. Прочистена!

Тя поклати бавно глава и измърмори подигравателно:

— Исусе... Не мога да повярвам.

Тъмните му вежди се сключиха.

— Дадох ти нов шанс. Колко хора биха дали всичко от себе си за още една възможност, възможност за ново начало? Помисли върху това.

— И после ще ме убиеш.

— Няма да те убия.

— Не ти вярвам! — Тя остави чашата с трясък. — Не се дръж с мен като с дете. Ти ми позволи да видя лицето ти. Мислиш ли, че някога бих могла да те забравя? Ако ме пуснеш, първото нещо, което ченгетата ще ме накарат да направя, е да те опиша...

— Ако майка ти не извика полицията, ще те оставя жива...

Тя огледа лицето му. Отдавна вече беше осъзнала, че той е луд в някаква степен. Но понякога в поведението му се долавяше странна увереност и безгранично спокойствие. Държеше се като човек, който е вършил много неща. Или като човек, който е преживял много.

— Доста си самоуверен.

Около устните и очите му се появиха бръчици. Беше или над тридесет години, но с много запазено тяло, или на двадесет и няколко, но с лице на възрастен човек.

— Засега всичко минава безупречно — отвърна той.

— Не ти беше особено трудно — отбеляза тя с ирония. — Не трябваше да си пробиваш път през охраната, за да се добереш до мен.

— Отне ми доста време, докато те открия — каза той със същия тих глас.

Тя разчупи една от кифлите и сложи вътре малко сирене и парченце круша.

— Да. Наблюдавал си ме известно време, нали? Онзи път, когато ми устрои засада в Лоръл Кениън... Какво смяташе да ми направиш тогава?

Изражението му леко се промени.

— Просто исках да те видя, да се изправя лице в лице с теб.

— Защо? — Тя захапа кифлата.

— За да видя как изглеждаш.

— Но защо? Защо избра мен? Какво съм ти сторила?

— Един ден може би ще разбереш.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това? А? Тогава ми каза нещо. Каза: „Много е късно за извинения“. Какво искаше да кажеш с тези думи?

— Нищо.

— Да не би да става дума за нещо, което се предполага, че съм направила? Защо избра мен?

Той се обърна да си ходи, без да й отговори.

— Във Виетнам ли си бил?

Той отново се извърна, този път много бавно. Лицето му беше придобило сурово, вдъхващо страх изражение. Изведнъж храната в устата ѝ придоби вкуса на пепел. Тя преглътна хапката с усилие.

— Просто предполагам — каза тя тихо. — Педро те беше видял онзи ден. Каза, че се движиш като обучен войник. — Очите му вече я гледаха ужасяващо. — Слушай — каза тя бързо, — това няма значение. Нищо няма да кажа. Просто ако си бил във Виетнам, то аз изпитвам състрадание към теб.

— Изпитваш състрадание към мен? — Той изръмжа.

— Бях против войната. Ходих по демонстрации. Веднъж едва не улучих Никсън с развалено яйце. Но не съм от тези, които изливат цялата мръсотия на света върху войниците. Вие не сте имали избор. Знаем, че там сте преминали през ада. Съчувствам ви заради онова, което сте преживели. Наистина...

Гласът ѝ заглъхна. Той продължаваше да се взира в нея с обезпокояваща настойчивост. Тя си спомни страшната му сила и това, че беше способен на насилие.

— Не желая съчувствието ти — каза той накрая. — Заври си го отзад!

Тя не отговори.

Той си тръгна.

Яростта го изгаряше отвътре.

Изпитвала състрадание към него!

Тя изпитвала състрадание към него... Ха!

Да върви *по дяволите!* Малката кучка наркоманка стоеше пред него с мръсната си сплъстена коса и му казваше, че изпитва *състрадание* към него. Сякаш беше сакат. Или луд.

Може би беше така. Може би наистина го мислеше за луд.

Луд?

Тази мисъл го вбеси още повече.

— Не съм луд — изрече той на висок глас през стиснати зъби. Беше направил всичко това с определена цел. С определена *цел!* Не действаше като умствено разстроен човек. Нито пък като объркан човек. Беше планирал всяка своя стъпка. Години наред беше обмислял плана си. *Години!* Целта му беше единствено да възтържествува справедливостта.

Тя му беше задала въпроса „Защо избра мен?“. Избрал! Сякаш *той* беше имал някакъв избор! Сякаш някога беше имал възможност да избира, още от деня на раждането си! Да не би да го смяташе за някакъв психопат? За някакъв умопобъркан, който я беше избрал случайно? Ей така, за забавление. Сякаш бе избрал името ѝ от телефонния указател, отваряйки на произволна страница?

Той стоеше, изпълнен с гняв, притиснат в желязна хватка, която го задушаваше. Усещаше как косата му настръхва, как зърната на гърдите му се втвърдяват, как стомахът му се свива на топка. И въпреки това той обичаше да усеща силата на гнева си. Обичаше усещането за целенасоченост, което му вдъхваше. Той беше едновременно жертвен агнец и жертвоприносител. Можеше да я убие, и то веднага.

Трябваше да слезе долу и само да...

Трябваше да слезе долу и само да... Какво? Да ѝ каже? Да ѝ обясни защо го прави? Да ѝ разкаже цялата тъжна история?

И тогава да я убие?

Опита се да си поеме дълбоко дъх. Получи се на пресекулки. Кислородът нахлу в мозъка му, охлади емоциите му и постепенно отпусна възела на напрежението. Усети как яростта бавно го напуска като отлив. Първо от мускулите. Той разтръска ръце, за да се отпусне по-бързо.

Светът около него се уравни. Държеше вече стаята на фокус. Дървото... Камъкът... Глинените плочи на пода...

Миризмата на гранясало, която идваше от нея, все още изпълваше ноздрите му. Миризма на животно. Миризма на менажерия, на зоопарк. Той се беше грижил по-добре за себе си в джунглата, отколкото тя там долу. Исусе, та тя вонеше! И тази воня сякаш се беше пропила в дрехите му. Подобно на чувство за вина, подобно на угризения...

Вече не издържаше. Трябваше да я измие по някакъв начин. Трябваше да почисти и килията.

Остана известно време на едно място, потънал в размисъл. После взе ключовете за микробуса. Трябваше да напазарува.

Той буташе количката си из супермаркета и се наслаждаваше на студения повей на климатика по кожата си. Навън беше над четиридесет и два градуса.

Каква мярка дрехи носеше? Най-малката или средна мярка? Най-малката. Всъщност, нямаше значение, тя не беше придирчива. Никъде нямаше да ходи.

Той взе един тънък спортен екип в розов цвят. Пет обикновени бели фланелки. Пакет със седем чифта памучни бикини. После размисли и прибави още един пакет. Поколеба се дали да вземе и сутиен. Спомни си малките й гърди и реши, че тя не би се притеснявала, ако не слага сутиен. Взе две памучни нощници с розова дантела.

Продължи обиколката си, избра чорапи, чифт розови пантофи и розов гребен. И розова пластмасова диадема. За да не й пада косата над очите.

На щанда за козметика избра шампоан със снимка на някакви билки на етикета. Три розови сапуна. Малко бебешка пудра. Шишенце

парфюм. Розова четка за зъби. Една тубичка „Колгейт“.

Огледа съдържанието на количката. Касиерката щеше да си помисли, че пазарува вместо съпругата си, която не можеше да излиза.

Взе още комплект чаршафи, две калъфки за възглавници и чанта за мръсното пране. Най-накрая се запъти към касата.

Днес Идън се чувстваше много зле. Стомахът я болеше, сякаш беше прободена с нож. Конвулсиите ѝ започнаха с нова сила. И всеки път, когато затвореше очи, в мозъка ѝ проблясваха светлинни експлозии. Не беше настроена самоубийствено, както в началото. Но изобщо не се чувстваше добре.

Съзнанието ѝ не я оставяше на мира. Мислеше единствено за хероин. За дрога... Наркотици... Дрога... Усещаше я във вените си. Облекчаващият проблясък. Въздигането от каменистата земя, където лежеше нещастна, с изпотрошени кости и смазана плът.

Не знаеше, че тялото ѝ се опитва да си възвърне химическото равновесие. Ръсти Фейгън четеше книги за влиянието на наркотиците и може би ѝ беше казал нещо такова по времето, когато си инжектираше хероин. Мозъкът ѝ беше спрял да произвежда ендорфини, които по принцип потискаха болката. При рязкото спиране на хероина изчезваше бариерата между мозъка ѝ и болката от това, че живее. Щеше да мине известно време, преди в нея отново да се възстанови естественият баланс на здравия организъм.

Ръсти сигурно ѝ беше обяснил, че естественият метаболизъм на тялото се беше ускорил неколнократно, за да компенсира убийствения ефект на хероина върху жизнените ѝ функции. Пак Ръсти май ѝ беше казал, тялото ѝ е като витло на лодка, което е било извадено от водата и е било пуснато на пълни обороти.

Но Ръсти беше мъртъв и сега Идън знаеше, че е обхваната единствено от паника, която бавно, но сигурно я изтощаваше. Незараснала жива рана. Болка, за която няма лек.

Това все още имаше за нея по-голямо значение, отколкото фактът, че беше станала жертва на отвличане. Отказването от хероина беше много по-голямо мъчение. Отказването от света беше не помалко наказание, но не и когато светът вече беше престанал да те интересува. От време на време в съзнанието ѝ проблясваше мисълта,

че е отвлечена. Господи, казваше си тя, но всъщност ѝ беше все едно. През останалото време единствената ѝ мисъл беше за хероина.

Дори и тук, в тази тясна килия, умът ѝ не спираше да търси начин да се сдобие с хероин. Дори и тук, това не беше невъзможно. Имаше начин. С негова помощ. Ако успееше да го убеди да ѝ намери малко, тя отново щеше да се издигне. Да се издигне над нещастиято си. И да се завърне в рая.

Дори не трябваше да ѝ търси игла. Можеше да го смръкне. Или да го изпуши. Както беше започнала в самото начало. След дългия период на отказване, пушенето щеше да ѝ се отрази като излитане с реактивен двигател.

Щеше да гали пламъка под фолиото. Щеше да наблюдава как прахът се топи, става на балонче и се превръща в летливо вещество.

Щеше да поеме тази богата мазна миризма дълбоко в дробовете си. Щеше да усети как се издига до екстаза. Бавна треска. Златен блясък. И тогава всичко щеше да изчезне. Цялата болка и цялото напрежение. Трябваше да го задържи колкото може повече и така дробовете ѝ щяха да се превърнат в необятни простори, увенчани с пухкави облаци. Когато се отпуснеше, фолиото щеше да се изплъзне от пръстите ѝ. Като най-прекрасния секс, дори по-добро, като нещо, което нямаше еквивалент в цялата Вселена...

Главата ѝ се замая. Само мисълта за това предизвикваше ускоряване на пулса ѝ.

Как? Как щеше да го убеди да ѝ намери хероин? Имаше един начин. Щеше да му предложи нещо. Същото, което беше давала и на Ръсти. Онова, което всички мъже желаеха.

Тя стана бързо.

След като я беше развързал, тя не беше прекарала и десет минути в леглото. Постоянно скачаше на крака и обикаляше килията. Около леглото, около тоалетната, около леглото, около тоалетната... Пропълзляваше до малките ъгълчета, докато ставите не започнеха да я болят и не усетеше изтощение. Тогава се просваше върху леглото и лежеше няколко мига. Крайниците ѝ се тресяха, гърбът я болеше, а пикочният ѝ мехур се стягаше и тя вече не можеше да издържа и отново скачаше и започваше да се движи около леглото, около тоалетната, около леглото, около тоалетната...

Сядаше на тоалетната и изпразваше пикочния си мехур за осемнадесети път през последните три часа, когато чу превъртането на ключа в ключалката.

— Чакай! — извика тя. — Чакай...

Ала вратата се отвори. Тя още не беше вдигнала джинсите си, когато той влезе.

— Господи — изръмжа тя, — казах ти да изчакаш!

— Защо?

— Нямам нито миг уединение!

— Това е за теб. — Той носеше под мишница един вързоп. Остави го на леглото.

Очите ѝ се разшириха от учудване, когато видя съдържанието му.

— Чисти чаршафи!

— Да. Ще изчистим и теб, и това място. Вониш.

— Това изненадва ли те! — срязва го тя.

— Купил съм ти и малко чисти дрехи. Но първо ще се изкъпеш.

— *Ще се изкъпя?!*

Той ѝ подаде превръзката за очите.

— Сложи я.

Коста Брава, Испания

Мерседес седеше със слушалка в ръка и чакаше да я свържат с Жерард. Взираше се с невиждащи очи в бележника пред себе си, чиито листа бяха изпълнени с неразбираеми за другото сметки. Осем милиона долара. Един милион от Жерард. Седем жалки милиона. На такава сума ли възлизаше целият ѝ живот?

Не беше излъгала Де Кордоба. Парите ѝ, и то почти всичките, бяха спечелени на борсата. Не се изискваше човек да е експерт, за да печели пари чрез сделки и борсови спекулации на фондовия пазар през 60-те години. Беше купувала акции на „Ай Би Ем“ през 50-те и акции на „Ксерокс“ през 60-те. Акции продължиха да се вдигат в продължение на цяло десетилетие. И тя продължи да купува. Без да казва на Доминик. До края на 60-те вече беше богата жена и тогава беше престанала да участва в борсовите спекулации и беше обърнала парите си в депозитарни разписки, ценни книжа и съкровищни бонове.

Веднъж беше направила оценка на състоянието си и го беше изчислила на около тридесет и пет милиона долара, без да включва къщата. Цяло състояние. Но когато се стигна до продаването на някои неща, всичко започна да се изплъзва през пръстите ѝ. Цената му главоломно падаше. Не беше получила и една четвърт от онова, което мислеше, че ще получи.

Всичко беше продадено — колите, яхтата, инвестициите, колекцията ѝ от произведения на изкуството, бижутата ѝ.

Беше ѝ останала единствено къщата.

Агентите по недвижима собственост я бяха оценили на около осем милиона долара. Вещите в нея струваха поне още един милион. Бяха я уверили, че ще успеят да ѝ намерят купувач до една година. Беше им отговорила, че ще се съгласи и на много по-ниска цена, ако продажбата стане веднага. Те бяха наострили уши и бяха казали, че ще видят какво могат да направят. Тя всеки ден чакаше с нетърпение да се свържат с нея.

Ако я продадеше за пет милиона, тогава щяха да ѝ останат цели два милиона долара, когато всичко това свършеше. Нямахше да е съвсем разорена. Но щеше да е друг човек.

Вече беше унищожила състоянието си. Беше стопила собственост за над тридесет и пет милиона долара на нищожните седем милиона в брой. Никога нямаше да успее да си върне онова, което беше изгубила. А когато платеше откупа, вече нямаше да разполага с почти нищо.

Не искаше да мисли за бъдещето без къщата и вещите си. Щеше да се справи. Можеше да мисли единствено за Идън, за това как ще я върне жива и здрава, как ще я прегърне...

Гласът на Жерард се чу по линията.

— Мерседес?

— Жерард!

— Има ли новини?

— Похитителят се обади отново.

— Какво каза?

— Нищо. Пак заплахи и обиди.

— Постигнахте ли компромис за парите?

— Не. Иска десет милиона.

— Ще си ги върнеш. — Гласът на Жерард беше като чакъл, изсипван в цинкова кофа. — Когато всичко това свърши — додаде той мрачно, — възнамерявам да използвам цялата сила, с която разполагам, и да открия този мъж. Ще го изкормя като херинга. Ще му се прииска никога да не се е раждал.

— Искам само да си върна дъщерята. — Тя не можа да се сдържи и заплака. Насили се и спря сълзите си. — Съжалявам, Жерард. Не исках да плача. А ти, как си?

— Уморен. Току-що се върнах от Севиля. Ходих да видя Мариса.

— Как е тя?

— Все същото. Нищо не се е променило. Нито пък ще се промени. Знаеш ли от колко време вече е там? Тридесет и две години.

— Съжалявам, Жерард.

— Тридесет и две години. Тя е на шестдесет и девет, Мерседес. Прекарала е почти половината от живота си в онова място.

— Съжалявам — повтори тя безпомощно.

Той изръмжа.

— По-добре щеше да бъде, ако беше умряла. Като всички останали.

— Не изричай...

— Защо? Заприличала е на скелет. Загубила е всичко човешко в себе си. Освен способността си да страда. Казах им да я оставят да умре.

— Жерард!

Той се изсмя жестоко.

— Да. И те бяха шокирани. Попитах ги дали са се замисляли какъв живот води тя. Вегетира! Те ми отговориха, че тя не иска да умре. Просто е решила да страда. Сам бих ѝ инжектирал отровата, ако тя не беше... — Той спря. — Ако не ми беше останала само тя. Колко още ти остава, докато събереш всички пари?

— Още някоя и друга седмица. Може и повече.

— И после ще си разорена.

— Но ще съм си върнала Идън. Само това има значение.

— Струва ли си, Мерседес?

— Какво искаш да кажеш? — попита го тя рязко.

— Искам да кажа, Идън струва ли твоя банкрут?

— Та тя е мое дете!

— И тя ще ти благодари ли, че си се разорила заради нея?

— Не това е важното!

— Ще се промени ли? Дали твоята саможертва ще я накара да те обикне накрая? И дали ще я превърне в по-добра дъщеря? Казваш, че искаш да си я върнеш. Та ти никога не си я имала, Мерседес. Тя те отблъсна много отдавна.

— Тя е само едно объркано дете...

— Отказваш се от всичко, Мерседес.

— Знам това.

— За да спасиш дете, което вече е...

— Не!

— ... обречено...

— *Не!*

— ... и не може да бъде спасено. Ще похарчиш десет милиона долара за откуп за живота на една наркоманка. За къс човешка плът, който ще се върне пак към иглата веднага щом бъде освободена.

— Аз ще ѝ помогна да се промени. Ще започна всичко отначало. Ще я спася по някакъв начин.

— Спаси себе си. Това е по-важното.

— Ако аз бях похитената... ти нямаше ли да дадеш всичко, за да ме спасиш?

— Сравнението не е подходящо — отвърна той грубо. — Ти струваш сто пъти повече от Идън. Фараоните са се прекланяли пред бог, който е можел да претегля душите на хората, Мерседес. Претегли душата на Идън. Запитай се дали си струва.

— За мен тя е по-важна от самия живот. Не мога да претеглям нищо. Няма на света везни, с които да го претегля. Тя е мое дете!

— Ами ако свърши като Мариса? Ами ако свърши дните си на такова място? Тогава дали ще си е струвало?

— Жерард, задаваш ми ужасни въпроси. — Гласът ѝ заглъхна. — Не разбираш ли? Нямам избор.

— Според мен — произнесе той тежко, — ти самата *искаш* да бъдеш разорена. Подсъзнателно.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Трябва да го направя!

— Мислиш ли, че тя ще ти бъде благодарна? Когато всичко това свърши и ти останеш без нищо, момичето ще те напусне. Ще те

изостави...

— Егоистично копеле такова! — извика тя. Думите сами излизаха от устата ѝ. — Винаги си бил едно егоистично копеле. И винаги ще си останеш такъв. Нищо не разбираш.

— Мерсе, не се дръж като глупачка...

— Задръж си милиона. — Ръката на Мерседес трепереше, когато постави телефонната слушалка на вилката и прекъсна връзката.

Тусон, Аризона

Превръзката на очите върна спомените ѝ с ужасяваща сила. Нощта, когато я беше отвлякъл. Кога беше станало това? Преди дни? Преди седмици? Преди месеци?

Пръстите му се впиха в ръцете ѝ, докато я извеждаше от килията-клетка. Изведнъж я обхвана ужас. Опита се да протегне ръка, за да не се удари в нещо.

— Дръж ръцете си долу — нареди ѝ той. — Няма в какво да се блъснеш.

Тя се препъна в някакво бетонно препятствие.

— Стъпала — обясни той.

Започна да се изкачва. Нагоре стъпалата бяха дървени. Докато се качваха нагоре, ставаше все по-топло и по-топло.

Усети как слънчевите лъчи жарнаха кожата ѝ. Къща. Сух и чист мирис. Дърво и лак. Подът под краката ѝ беше като глинените плочки в Санта Барбара. Въздухът беше топъл. Не, всъщност беше горещ. Суха, изгаряща жегга. Дъхът ѝ почти секна. Пустинна жегга. Може би се намираха в Мексико или на някакво подобно място.

Той я поведе наляво, после надясно и после пак наляво.

Отвори се някаква врата. Той я побутна напред. По-хладно място. Мирис на сапун. Ехото сякаш се удряше в стъкла. Баня. Вратата зад тях се затвори. Ключалката щракна.

— Добре — каза той.

Тя усети как пръстите му развързват превръзката. Очите я заболяха от нажежената бяла светлина. Тя премигна и се огледа.

Стоеше наред баня. Обикновено обзаведена, с бели плочки и бял керамичен набор. Мивка, вана, душкабина. Теракотени плочки на пода. Нямаше огледало. Имаше прозорец с релефно стъкло, но въпреки

че беше леко откряхнат, тя успя да види само ивица синьо небе. След сивкавата, измазана с хоросан килия, ѝ се струваше, че тук цветовете са много наситени.

Той я погледна от висотата на ръста си.

— Сваляй дрехите, Идън. Ще вземеш душ.

— Не и докато ти си тук — отвърна тя.

Изражението на суровото му лице не се промени.

— Мога да те окова и да оставя водата да тече над теб в продължение на един час. Или ако предпочиташ, можем да го направим по лесния начин.

Тя отметна косата от очите си.

— Моля те, остави ме да се измия сама.

— Не. Няма да те оставя сама.

Тя се огледа.

— Няма дори завеса на душкабината.

— Ето ти малко сапун. И шампоан. Измий си косата. — Той ѝ подаде нещата, после посочи към кош за мръсни дрехи в единия ъгъл на банята. — Сложи дрехите си там.

Тя се поколеба още миг. Ами ако я изнасилеше? Е, той винаги можеше да го направи. После си спомни за чистата топла вода и нещо в нея се пречупи. Душ. Сапун. Шампоан. Сладкият аромат на сапуна я опияни.

Не можеше да чака повече. Тя свали дрехите си и пристъпи гола в кабинката.

Кожата ѝ беше станала свръхчувствителна. Заболя я от силната водна струя. Стоеше под водата със затворени очи. Остави я да се стича по лицето, гърдите и протегнатите ѝ нагоре ръце. Водата барабанеше по тялото ѝ като дъжд по тенекиен покрив, обливаше я изобилно и се стичаше по нея. Тя запръска щастливо наоколо. Изведнъж престана да я интересува, че той я наблюдава.

Изми сплъстената си коса с шампоан и от нея потече гъста сива пяна. Водата също беше сивкава на цвят. Господи, сигурно е била доста мръсна. Тя насапуниса косата си още веднъж, докато не започна да скърца от чистота между пръстите ѝ и кожата на главата ѝ не омекна.

После започна да мие тялото си. Сапунът свободно се плъзгаше по кожата ѝ. Тя обърна поглед към него. Той се беше облегал на

умивалника и я наблюдаваше със своите хлътнали тъмни очи. Обърна му гръб и насапуниса слабините и бедрата си. Сапунената пяна беше истинско блаженство.

Прекрасно! Колко хубаво беше да усеща как водната струя отмива мръсотията от тялото ѝ.

Изми всеки сантиметър. Сапунена пяна! Пяна! Зашеметяващо сладък мирис! Взе четката за нокти и изчисти мръсотията под тях. Първо на ръцете, после на краката. Само че в клекнало положение. Когато вече нямаше какво повече да мие, тя застана под водата, без никакво намерение да прекъсва това прекрасно усещане. Най-накрая той се пресегна и завъртя кранчетата.

— Достатъчно. Избърши се.

Подаде ѝ голяма хавлия. Идън се сгуши в нея. Чистота! Колко прекрасно беше да се почувства отново чиста!

— Хареса ли ти воайорството? — попита го тя. По лицето ѝ бяха залепнали мокри кичури.

— Няма какво толкова да се гледа по теб — отвърна той сухо.

— Тогава защо гледаше?

— Измий си зъбите. — Той ѝ подаде розовата четка за зъби, на която вече беше сложил паста.

Тя се наведе над мивката и затърка енергично. Пастата изгаряше устата ѝ. Лигавицата беше отвикнала на този вкус. Когато се изплю, пяната беше обагрена в розово.

— Хайде — каза той и я хвана за ръката. — Връщаме се долу.

— О, по дяволите!

Изведнъж свободата ѝ беше станала толкова скъпа, че не искаше да се откаже от нея толкова лесно. Обляната от светлина бяла баня. Късчето синьо небе навън. Първият допир на слънчевите лъчи и на въздуха до кожата ѝ.

— О, не, моля те! Не веднага.

— Хайде, Идън. — Той я завъртя и отново нахлузи превръзката на очите ѝ.

Тъмнината я притисна. Тя заплака.

— Копеле! Жестоко копеле...

— Движи се. — Той дръпна хавлията я побутна към вратата.

— Дрехите ми!

— Те трябва да се изперат. Или изгорят.

Той отново я побутна навън, гола, като се изключи превръзката на очите. Още дори не беше изсъхнала. Тя подсмърчаше безпомощно, докато вървяха по обратния път. През огряното от слънцето място. По дървените стълби. В хладното подземие. Сигурно беше мазе. Тя го разпозна по звука на ключалката. Килия, иззидана в мазето. Клетка.

Той я дръпна да спре.

— Просто постой тук. Не мърдай. И не пипай превръзката на очите си.

Тя остана на място, без да мърда. Водата от мократа ѝ коса се стичаше по гърба ѝ. Чувстваше се странно, застанала гола наред стаята, с черен шал на очите. Уязвима. Сключи ръце пред интимните си части. Чуваше го как се движи около нея и подрежда някакви неща. Какво, по дяволите, правеше?

После той отново хвана ръката ѝ и побутна напред. Тя чу как вратата се затвори зад тях. Развърза шала.

Отново беше в килията. Погледна към леглото. Беше го застлал с чисти чаршафи и беше поставил чиста калъфка на възглавницата. Одеялото също беше друго. Върху него имаше спретната купчинка дрехи. Чиста фланелка, чифт розови памучни бикини, нощници, чорапи, розов спортен екип...

До тях се мъдреше розов гребен, розова диадема, шише непретенциозен парфюм и пластмасова тубичка пудра.

Нямаше думи...

— Обичаш розовото — промълви тя най-накрая.

— Какво му е на розовото?

— Сигурно ме мислиш за кукличка. Затова ли ме отвлече? За да си имаш кукличка, която да обличаш?

— Не ти ли харесват? — попита той намръщено.

— О, страхотни са. Но за тринадесетгодишно момиче. — Ала вече обличаше новите дрехи. Усещането на чистата гладка материя до кожата ѝ беше прекрасно — свежо и чисто. — Господи — прошепна тя, — толкова е хубаво...

Облече спортния екип и седна на леглото. Взе гребена и го прокара през мократа си коса. Когато я среса и приглади, си сложи диадемата. Погледна го със смесица от кокетност и свенливост.

— По-добре ли е така?

Изненада се. Той всъщност се усмихваше. Имаше хубави бели зъби. За момент ѝ се стори млад и красив.

— Сто пъти по-добре — каза той. Очите им се срещнаха за момент. После усмивката му угасна. — Отсега нататък ще се къпеш на всеки три дни. Ще носиш спортния екип. Ще си сменяш дрехите всеки ден. Слагай употребеното бельо в чантата за мръсно пране. Разбра ли?

— Да.

Той посочи парфюма, пудрата и пластмасовите тоалетни принадлежности.

— Ще ги оставя тук. Не прави нищо глупаво с тях, защото в противен случай ще ти взема всичко. Всичко! Ще те оставя да стоиш тук гола като пушка. Разбра ли ме?

— Да. — Тя взе една от нощниците. — Горе наистина е горещо — каза тя, докато я гледаше. — Къде сме? В Мексико?

Той не отговори веднага.

— Как позна?

— Там ли се намираме? — попита тя с доволно изражение. — Някъде в центъра на пустинята, нали? Познавам мириса на пустинята. Суха и чиста миризма.

— Умница — рече той безстрастно и се обърна да си върви.

— Ей! — извика тя. Той се обърна. — Благодаря ти.

Идън се огледа, когато остана сама. Беше чиста. Светът около нея беше чист. Поглади дрехите си. Взе пудрата и парфюма и се загледа в тях. Господи, какъв лукс! Беше богата.

Щеше да пропусне първата вечер на изложбата, ако можеше, разбира се. Ненавиждаше подобни събирания. Но собственикът на галерията — Колб, беше толкова настоятелен, че щеше да стане подозрително, ако беше отказал. За това ги удостои с мълчаливото си присъствие.

Чувстваше се неудобно в галерията. Държеше чаша с бира и се вираше в тълпата над рамото на някаква млада жена. Тя го беше притиснала в единия ъгъл, държейки бележник и молив, които използваше така, както дресьорът на лъвовете — своя камшик. Облечена малко екстравагантно, тя се оказва всъщност приятна и умна. Работеше

като репортер в рубриката за култура и изкуство на един от големите вестници, а очите ѝ блестяха ентусиазирано и възхитено.

— Работите ви са силно идейни и натуралистични — каза тя. — Бих казала, че отразяват природните форми и законите на мисълта. Съгласен ли с това?

— Ами... предполагам.

— Усеца се липсата на синтетично съдържание. Не сте склонен към компромиси. Някои критици казват, че това е заради стила ви на живот. — Тя огледа изтърганото му кожено яке, избелелите джинси и старите ботуши. — Известен сте със своята уединеност, господин Ленъкс. Не обичате ли да общувате с хора?

— Нямам проблеми в общуването с хора — измърмори той. Беше загубил ума и дума пред агресивния стил на интервюиращата го млада дама. — Просто имам нужда от... уединение, за да творя.

— Вие сте много самотен творец, нали? — Тя дращеше нещо в бележника си. — Бихте ли се определили като ексцентричен самотник?

— Никога не съм...

— И въпреки това не общувате с други хора на изкуството. Познавате ли се със Сандра Уилмот — другата участничка в изложбата? Тя е доста общителен човек. Не смятате ли, че пропускате определен вид контакти? Някои биха казали, че се изключвате по своя воля от братството на други творци?

— Не съм много сигурен какво...

Тя се усмихна широко.

— Взаимната размяна на идеи. Стимулирането на творческия ентусиазъм. Нови ракурси...

— Аз си имам свои собствени идеи.

— Това е очевидно. — Тя отново си записа нещо.

Той се почуди какво толкова намира да записва от лаконичните отговори, с които я удостояваше.

Репортерката вдигна очи.

— Господин Ленъкс, това е една от най-добрите ви изложби до този момент. Скулптурите са по-големи и по-монументални, за разлика от издиганите. Цели композиции. През последните две години сте осъществил голям напредък на творческото поприще.

— Ами...

Това се отразява и върху цените на творбите ви. Някои от тези, които се намират в залата тази вечер, имат доста солидна първоначална цена. И въпреки това забелязах, че две от тях вече са продадени.

Той вдигна рамене и хвърли поглед на претенциозно облечените хора през рамото ѝ, които важно се разхождаха из галерията и разглеждаха скулптурите му и картините на Сандра Уилмот. Съзря и самата Сандра Уилмот — дебелана, заобиколена от ласкатели и почитатели. Той не изпитваше нищо, когато гледаше картините ѝ. Струваше му се, че са с преходна стойност. Както и самото множество особи с усмихнати лица и постоянно сипещи хвалебствия уста. Те бяха като духове, които се носеха из въздуха и жадно търсеха нещо истинско, за което да се закрепят. Всъщност, единственото съществено нещо в дългата, артистично осветена галерия бяха неговите собствени скулптури от пясъчник, които бяха масивни, солидни и смълчани.

— Никога ли не общувате с други творци?

— Не.

— Откъде черпите тогава вдъхновение?

— Не знам.

— Изолирали сте се сред пясъчните хълмове и по цели дни не виждате жива душа. Известен сте с това, че не обичате натрапниците и рядко каните някого. По-голямата част от модерните творци не живеят така в днешно време.

— Аз не се отъждествявам с по-голямата част от творците.

— Предполагам, че и това може да се сметне за отговор. Никога не сте бил обучаван. Нито сте завършили академия. Вярно ли е?

— Да.

— Вярно ли е също така, че сте започнали с гравирание на надгробни плочи в Прескот?

— Работех за едно погребално бюро известно време... Преди да ме изпратят във Виетнам.

— А, да. Войната. Бихте ли казали, че престоят ви във Виетнам ви е помогнал да оформите своите...

— Не желая да говорим за Виетнам по никакъв повод.

— Добре, просто исках да се опитам да откроя корените на вашия творчески заряд.

— Не искам те да бъдат откривани от когото и да било.

— Не обичате да ви интервюират, нали? — попита репортерката с леко крива усмивка. — Няма нищо. Но това означава до голяма степен, че ще трябва да разчитам на свои собствени източници. Нямам право да се оплаквате, в случай че не харесате онова, което ще напиша за вас.

— Така и така няма да го прочета. — Той просто съобщаваше факт и не беше възнамерявал да прозвучи грубо, но видя как в очите ѝ проблесна гняв. Погледна си часовника. Беше стоял тук цели два часа. Вече можеше да си тръгва и да се върне към уединението си. Отдавна беше минал часът за вечеря на Идън. — Извинете ме — каза той изведнъж и се промуши покрай разтворения ѝ бележник и шарещия молив.

Мина покрай няколко души, които вече бяха купували негови творби, отбягна погледа на Колб и се отправи към изхода.

— Здравей.

На пътя му стоеше дребна блондинка. Той сведе поглед към широко отворените очи и лъчезарната усмивка. Сети се за името ѝ. Лила. Момичето на Кийт Хатърсли. Той измърмори някакъв поздрав и продължи напред.

— Джоуел, чакай! — Ръката ѝ се вкопчи в ръкава на коженото му яке, но той предпочете да не ѝ обръща внимание и се дръпна.

Микробусът го очакваше на паркинга пред галерията. Той се качи и отпраши със свистящи гуми. Мразеше тълпите. Мразеше въпросите, лицата, които се взираха в него, очите, които се опитваха да уловят погледа му...

Проби си път през оживеното улично движение в шест часа следобед. Вечерното небе на запад беше в лек нюанс на зеленото с няколко пръски жълто. Светлините на града вече започваха да блещукат.

Докато караше към Голдън Гейт си каза, че трябва да намали скоростта. Нямахше нужда да бърза толкова. Всичко щеше да е наред с момичето. Но безпокойството не го напускаше нито за миг. Не обичаше да напуска къщата за дълго. Ами ако му се случеше нещо? Ами ако катастрофираше или не се върнеше два-три дни? Тя щеше да бъде уловена като в капан долу. Без него щеше да умре.

Тази мисъл го разстрои. Отново трябваше да намали скоростта.

Радваше се, че ѝ беше позволил да се измие. Не беше справедливо да държи момичето в онази кочина. Просто не беше необходимо.

Спомни си гледката на голото ѝ тяло под душа. Беше толкова слаба. Почти като дете, като се изключеха малките гърди и черният триъгълник между бедрата. Почти като безполово същество. И все пак имаше нещо интригуващо във формите ѝ. Тялото ѝ притежаваше своя собствена грациозност. Това не бяха обичайните женски заоблености и закръглениости, а голата красота на дърво без листа или на нещо, което е било оголено, и сега единствено анатомията му биваше излагана на показ.

Искаше да я види гола. Признаваше си го. Смяташе, че го мъчи чисто любопитство — едно абсурдно чувство. Но чувството не се беше оказало толкова абсурдно. Тя беше жена, а не момиче. Нейната женственост беше по-силно изявена, отколкото беше очаквал. И тя беше оказала своето въздействие върху него. Сякаш мозъкът му се беше оплел в бодлива тел.

Представи си как водата се стича по плоския ѝ блед корем, оттича се през тези сенчести къдрици между бедрата ѝ и продължава надолу по слабите нозе.

А заострените ѝ тъмни зърна се втвърдяват под силната струя. Тя протяга напред ръце като жрица. Изведнъж усети как у него се пробужда желанието.

Изруга под нос. *Не*. Не искаше да му влияе точно по този начин.
За бога, не!

Той поклати ядосано глава, сякаш искаше да забрави гледката на тези щръкнали кафяви зърна. Беше минало много време, откакто за последен път беше спал с жена. Прекалено много време.

Вече се беше стъмнило, когато най-накрая успя да стигне до къщата. Отиде в кухнята и притопли яденето, което ѝ беше приготвил по-рано — тортили с говеждо месо, домати и малки, но много люти диви чушки от пустинята. Той настърга отгоре сирене и пъхна всичко да се стопли във фурната.

За пръв път му хрумна да помисли какво ще направи с парите.
Десет милиона долара.

Това беше огромно състояние. Цял трезор пари. Главната му цел беше да ги отнеме от Мерседес. Да нанесе съкрушителен удар на

света, който си бе изградила. Да обезсмисли целия ѝ досегашен живот.

Но след това парите щяха да бъдат негови. Негови по право. Той си ги беше спечелил. Беше платил прескъпо за тези пари. Те бяха негови.

Какво щеше да прави с десет милиона долара? Можеше да ги изгори и да ѝ изпрати снимка как ги подпалва.

Можеше да ги похарчи. Да напусне Аризона. Да си купи остров в южната част на Тихия океан. Или апартамент в Рим. Вила в Швейцария. Каквото и да е. Всичко това му изглеждаше нереално. Но чуждите страни не го привличаха. Не искаше да напусне Аризона и къщата, която си беше построил. Тя беше се превърнала в част от него. Прекалено много я обичаше. Обичаше пустинята, планините, неподвижността и спокойствието. Никога не беше изпитвал желание да напусне тези обширни открити пространства, където беше изстрадал толкова много и които го бяха превърнали в мъж.

Той наблюдаваше как сиренето се топи и става на мехурчета. Опитва се да реши какво съществено би могъл да направи с парите. Единственото, което му хрумна, беше, че никога повече нямаше да се наложи да продава своя скулптура. Никога повече нямаше да продава част от себе си на онези алчни дебелаци. Или да приема поръчки от хора като Кийт Хатърсли.

Тя седеше на леглото, когато той влезе в килията. Вдигна поглед. Той спря и се вгледа в нея.

Беше се преобразила. Косата, която обграждаше лицето ѝ беше черна като гарваново крило. Беше си сложила диадемата, за да запази косата си в приличен вид. Беше чиста и бледа, изящна фигурка от слонова кост. Седеше спретната в розовия си спортен екип. Сега приличаше на друго същество, различно от полудивото зверче, с което беше започнал да свиква. Грациозно розово фламинго в клетка.

Красиво!

— Какво има? — попита тя и се намръщи, видяла изражението му.

— Нищо. — Той затвори вратата и ѝ подаде подноса.

Тя погледна храната без охота.

— Тортили.

— Не обичаш ли тортили.

— Не обичам люто.

— Това да не ти е хотел — срязва я той. — Или яж, или стой гладна.

— Добре, добре. — Тя се облегна назад с подноса в скута си и отхапа от една от тортилите. — Не е лошо — рече след малко. — Но пък и аз умирам от глад. Не закъсна ли малко?

Той не отговори. Искаше да ѝ разкаже за снобите в галерията, за абсурдните въпроси, които му задаваше онази репортерка. Но, разбира се, не можеше да си го позволи. Той я наблюдаваше как се храни и вдъхваше уханието ѝ. Беше използвала пудрата и сега миришеше на чисто. Имаше нещо ново в килията, нещо, което го притесняваше. Тя се беше променила невероятно много. Беше станала несравнимо по-женствена. Опасно женствена. Блестеше от чистота, миришеше сладостно и той почувства, че промяната ѝ беше вдъхнала нови сили.

Зелените очи срещнаха неговите.

— Ти ли го сготви?

— Ами кой друг?

— Значи си сам. Сам си организирай всичко това. Нямах... партньори.

— Разбира се, че имам партньори — каза той и се ядоса на себе си за небрежността, която беше проявил. — Неколцина сме. Но аз съм единственият, когото някога ще видиш.

— Къде са другите? Тук в Мексико ли?

— Казах ти никога повече да не ме питаш за това.

— Така ли? А за какво друго да те питам?

— Просто забрави. Съсредоточи се върху това да приключим възможно най-бързо. Теб единствено това те засяга.

Тя сви рамене намусено и продължи да се храни механично. Искаше да си тръгне, но нещо го спираше. Седна на ръба на леглото. Тя повдигна едната си вежда.

— Оставаш за вечеря?

— Реших, че мога да взема подноса, когато приключиш.

— Както искаш. — Тя дояде една от тортилите. — Компанията ще ми се отрази добре. Ще ми донесеш ли още книги?

— Ще видим.

— Кога ще се измъкна оттук? Искам да кажа, сигурно имаш някакви планове.

— Казах ти. Забрави за това.

— О, разбира се. Всъщност, има толкова много неща, които бих могла да правя тук, че тази мисъл много рядко изниква в съзнанието ми.

Тя бодеше безразборно в чинията си, въпреки че беше наполовина пълна, а той още не можеше да повярва на очите си колко много се беше променила. Все още изглеждаше болна, но отчаянието беше изчезнало. Изглеждаше по-уверена. Като онази Идън, която си беше представял. Малкото богато момиче — разглезено и издокарано.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Ужасно! — отвърна тя с внезапна избликнала омраза. — Имам нужда от едно боцване.

— Не ставай смешна. Вече си го преодоляла.

— Защото ти го казваш ли?

— Защото са минали повече от два месеца?

Зелените ѝ очи се разшириха от учудване. Овалното ѝ лице все така бледнееше.

— Била съм тук два месеца?

— Повече или по-малко.

— Господи! Сякаш съм била тук откакто се помня.

— Един месец е достатъчен, за да премине „студената пуйка“.

Тя бутна подноса настрана.

— „Студената пуйка“ е нищо — рече тя. — Пристрастеността не се състои само в „студената пуйка“. — Тя притисна показалец към слепоочието си. — Пристрастеността е тук.

— Не си ли опитвала преди това да се откажеш от хероина?

— Защо? — Тя го погледна подигравателно. — Хероинът е прекрасно нещо. Защо мислиш, че хората го употребяват? Прекрасни преживявания. Това беше най-щастливият период от живота ми. Не ми ли вярваш?

— Сигурно имаш доста лошо мнение за живота си преди това — произнесе той с недоверие.

— О, да. Имам лошо мнение за доста неща.

— Включително и за самата себе си.

— Аз съм боклук. — Тя се усмихна леко. — Никога не съм имала голямо самочувствие. Но хероинът промени всичко това.

— Кара те да се чувстваш по-добре, по-уверена?

— Научаваш се да обичаш себе си. Научаваш се да обичаш онова, което е вътре в главата ти. Просто летиш. Вече нищо не може да те нарани. — Очите ѝ придобиха замечтано изражение. — Няма отчаяние. Няма болка. Сякаш си в рая...

— Трябва да спреш да мислиш за това — рязко изрече той.

— А за какво друго да мисля? Мечтая си за хероин всеки час от денонощието.

— Глупачка! Разглезена малка кучка...

— Хей! Никой не ме е наричал така досега.

— Смяташ, че твоето „пребиваване в рая“ ще продължи вечно? Не мислиш ли, че хероинът ще те погуби накрая, ще те завлече на дъното при всички останали наркомани?

— То е като да си влюбена — каза тя. — Знаеш, че обектът на твоите възжелания може да се държи гадно, но това те възбужда. Не можеш да спреш да го обичаш. Не искаш да спреш. Той е сводник. Бие те, но ти се научаваш да харесваш и това. Когато е с теб, достигате невероятни висоти. А когато си отиде, просто оставаш да чакаш мига, когато ще се върне. — Тя се изправи на леглото. Като че ли имаше треска — очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха станали аленочервени. — Обзалагам се, че знаеш откъде може да се намери една доза.

— Не купувам хероин — отсече той сухо.

— Но знаеш откъде може да се купи. Това е Мексико, нали? О, обзалагам се, че знаеш кои са местните дилъри. Обзалагам се, че ако искаш, можеш да излезеш и да ми вземеш една доза. Можеш, нали?

— Ти си луда — промърмори той.

Но беше омагьосан от тайнствената красота, която я обгръщаше като аура.

— Не трябва да търсиш игла. Просто малко фолио и една запалка...

— Не!

— Ще ти платя. Ще ти платя добре. — Тя облиза устни. — Ще останеш доволен.

— Достатъчно! — срязва я той грубо. — Ако си мислиш, че ще те снабдявам с хероин тук...

— Не знаеш колко добре мога да те накарам да се почувстваш. — Тя се усмихна широко и престорено. Усмивка на курва, усмивка на вещица. — Добра съм в леглото — произнесе тя с дрезгав глас. — Много добра. А и сега съм чиста. Не ме ли намираш за хубава?

— Намирам, че си болна.

— Ще направя всичко, каквото ми кажеш.

Той не можеше да повярва на ушите си. Какво правеше тя? Наведе се над него, без да отмества поглед. Той усети сладката и невинна миризма на бебешка пудра. Тя се пресегна и хвана с пръсти реверите на якето му.

— Направо ще си изгубиш ума! Ще те чукам, ще те смуча...

— Млъкни! — кресна той разярено.

— Ще бъда твоята кукличка. Можеш да ме облечеш както си пожелаеш. Можеш да правиш каквото си поискаш с мен. Всичко! Можеш да се изпразниш в лицето ми...

Той блъсна ръката ѝ и сложи ръка на устата ѝ, за да спре пороя неприлични думи. Пръстите му се впиха в страните ѝ и обезобразиха лицето ѝ. Огромните зелени очи се взираха в него. Той чу скимтенето ѝ в дланта си. Костите ѝ бяха като на птиче — чупливи, крехки...

— Идън — промълви той разтреперано, — никога повече не ми говори така. Никога! Разбра ли ме? — Тя отново изскимтя. — Ако отново заговориш така, ще те нараня. И то лошо.

После я пусна. Тя се сви назад към таблата на леглото. По страните ѝ все още личаха следите от пръстите му. Слюнката ѝ беше по дланта му. Обърса ръце в джинсите си. Чуваше глухите удари на сърцето си.

Изпита ужас, когато усети колко е възбуден. Изпита ужас от това колко много я желаше.

— Забрави за хероина — каза той, като се опитваше гласът му да звучи нормално. — Избий си го от главата.

Тя закри с разтреперани пръсти устата си. По пръстите ѝ лъсна кръв.

— Винаги ли трябва да нараняваш хората? — каза тя с горчивина в гласа. — Не можа ли просто да кажеш: „Не, благодаря“.

Устата му беше пресъхнала. Той преглътна с усилие.

— Ти не...

— Какво не?

— Не разбираш.

Идън изглеждаше изтощена. Облегна се назад на каменната стена.

— Разбира се, че не разбирам. Нищо не разбирам. Защо избра мен? Какво искаш?

Той седеше мълчаливо. Дишането му продължаваше да бъде неравномерно. Те се погледнаха един друг над бездната от взаимно неразбиране.

— Как се казваш? — попита тя протичко.

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Трябва да те наричам някак си.

— Джоуел. — Името само излезе от устата му.

— Джоуел? — Тя го повтори пак, за да го усети. — Джоуел...

Това истинското ти име ли е?

— Достатъчно истинско е.

— Ще трябва да ме убиеш, когато всичко това приключи — заключи тя унило. — Знам прекалено много. Познавам лицето ти. Знам къде се намираме. Дори знам и малкото ти име. Може никога да не ме пуснеш? Възможно ли е?

— Ако полицията не се намеси, ще те пусна.

— Ами ако се намесят? — Когато той не отговори, Идън се усмихна криво. — Тогава защо толкова се противиш на предложението ми да ми намериш малко дрога? Така поне ще направиш щастливи последните дни от живота ми.

— Ти няма да умреш.

— Всички ще умрем, Джоуел. — Тя докосна отново изранените си устни. — Веднъж започнах програма за детоксикация — рече тя почти небрежно. — Майка ми и баща ми ме принудиха. Докато бях там, те убиха приятеля ми. Бяха на мнение, че злото се е вселило в него, щом ми набавя дозите. Едър, лош злодей. Мислеха, че като го премахнат, ще престана да се боцкам. Затова го елиминираха. Предполагам, че майка ми го е уредила. Тя е по-смела от баща ми, когато става дума за нещо такова. Изглеждало е като самоубийство. Куршум в главата. Но всъщност е било убийство. Знам.

Той се взираше в нея.

— Измисляш си.

— Защо ми е да си измислям?

— Защото живееш в свят на фантазиите.

— Не познаваш майка ми. Майка ми има връзки за каквито не си си и помислял. Когато си получиш парите, по-добре се скрий някъде, където тя няма да може да те открие. Има остри нокти и докопа ли те...

— Този мъж ли те накара да се пристрастиш към хероина?

— Не. Научих се да пуша хероин още в дванадесети клас. Тогава за пръв път полетях, искам да кажа, надрусих се истински. Господи, толкова беше хубаво... — Тя се облегна назад, клепачите ѝ вече натезаваха. — Не можеш да си представиш колко е хубаво. Сякаш се прибираш у дома. — Изведнъж стана по-бледа от преди, ако това въобще беше възможно. Лицето ѝ имаше зеленикав оттенък, сякаш страдаше от морска болест. — Но Ръсти ме научи да се боцкам.

— Тогава и аз бих убил този негодник!

— Моят герой... — Тя сложи ръка на шията си и се задави леко.

— Какво има?

— Мисля, че съвсем скоро ще повърна. Никога не ми е допадала мексиканската храна. А и стомахът ми не е в много добро състояние. — Лицето ѝ отново се сгърчи. — Никога ли не си опитвал наркотици?

— Веднъж-дваж съм пушил хашиш.

— Във Виетнам ли? — Тя не изчака отговора му. — Именно там много мъже са разбрали какво са наркотиците. Аз разбрах в училище. Бяхме малка групичка и вземахме... вземахме...

— Дръж се!

Той бързо се приближи, когато започна да ѝ се повдига, и я отведе до тоалетната. Тя беше впила панически пръсти в него, докато стомахът ѝ се гърчеше. Джоуел обви раменете ѝ с ръка и задържа главата ѝ над тоалетната.

Всичко излезе наведнъж. Той усети как слабото ѝ тяло се сгърчи конвулсивно в ръцете му. Беше толкова крехка, че едно такова прилошаване я разтрисаше така, както куче се отърсва. Той продължи да я държи и докато траеха следващите спазми, когато нямаше какво да повърне. После пусна водата в тоалетната и изтри лепкавото ѝ лице с кърпата.

— О, господи — преглътна тя. — Чувствам се... ужасно...

— Спокойно — произнесе той нежно. — Заклевам се, че повече няма да ти нося тортили.

— Много... изкусително... а?

— Просто се отпусни.

— Обзалагам се, че едва успяваш... да ми устоиш.

Тя се отпусна в ръцете му и уморено облегна глава на рамото му. Той я прегърна. Очите ѝ бяха затворени. Сведе поглед към нея. По страните ѝ бяха избили червени петна. Миглите ѝ бяха дълги, много дълги. Изглеждаше толкова уязвима.

Срамуваше се от силната си възбуда. Опита се да не ѝ обръща внимание.

— По-добре ли се чувстваш?

— Чудесно е — промълви тя, облегнала глава на гърдите му. — Моля те, не си тръгвай. Просто ме прегръщай.

Той я прегърна още по-силно. След малко погали неуверено косата ѝ. Тя беше мека като коприна. Не му пречеше леката възкисела миризма на повръщано. Като се смесеше със сладката миризма на пудра, той си представи мириса на бебе. Или на нещо много нежно.

— Не трябва да си тръгваш още, нали? — попита тя, без да отваря очи.

— Не още — отвърна той дрезгаво.

— Тук, долу, се чувствам толкова самотна.

— Знам.

— Тази проклета лампа никога не изгасва. Никога! Не можеш ли да я изгасиш?

— Прекалено късно е да монтирам ключ.

— А не можеш ли да я изключваш отвън? Само за през нощта? Господи, чудесно е, че...

Идън млъкна и известно време не каза нищо, само се притискаше в обятията му. Тялото ѝ сякаш се разтапяше върху неговото. Той изпита странно усещане. И странни мисли. Сякаш се беше пренесъл някъде другаде за известно време. На някакво прекрасно място, за което си бе мечтал, когато все още не е можел да говори. Място, което беше виждал само в сънищата си. Някое незнайно място, отдалечено във времето и пространството...

— Въпреки това можем да се любим — промълви тя замечтано. — Това би било също толкова хубаво, колкото и хероинът.

Той прехапа устни. Искеше да стане и да си тръгне, но ерекцията му беше толкова силна, че тя можеше да я забележи. И да разбере.

— Не искам да се любя с теб.

— Напротив. А аз не бих имала нищо против. Толкова си красив.

— Да те вземат мътните — изруга той сподавено, — само за секс и наркотици ли мислиш?

— И за рокендрол.

През следващите десет минути тя отново не продума. Стори му се, че е заспала, докато не се размърда в прегръдките му и той не я пусна рязко. Тя се отдръпна от него и отметна тъмната коса от слепоочията си. Чертите на лицето ѝ се бяха смекчили. Имаше вид на безкрайно наранено същество. Погледът ѝ блуждаеше. Тя се усмихна.

— Беше мил все пак с мен. Благодаря ти.

Той си пое дълбоко въздух.

— А сега защо не поспиш?

— Може и да последвам съвета ти.

Най-накрая реши да се изправи. Краката му бяха омекнали. Той взе подноса и се запъти към вратата. Тя вече се беше сгушила в леглото и го наблюдаваше с големите си зелени очи.

— Имам идея — рече неочаквано.

— Каква?

— Ако ми разрешиш да поговоря с мама, може да я убедя да не се обажда в полицията. За мое добро.

Той се замисли над думите ѝ.

— Ще помисля.

Изглеждаше изтощен, докато заключваше вратата на килията. Спря и погледна електрическото табло на къщата. Имаше едноединствено копче, откъдето можеше да се изключи осветлението долу. Той се пресегна и го щракна.

За пръв път от два месеца насам в килията щеше да бъде тъмно.

Той взе подноса и започна да изкачва стълбите.

Когато слезе долу следващия път, тя дори не го погледна.

— Какво има? — попита той.

— Срамувам се — измърмори тя и сведе глава. — Заради онова, което направих. Заради нещата, които ти наговорих.

— Бях малко груб.

— Предполагам, че вече ме мислиш за някаква долнопробна курва.

— Не — рече той с кротък глас, — не смятам така, Идън.

Тя вдигна поглед най-накрая и той видя, че бледите ѝ страни са се обагрили в розово.

— Съжалявам, Джоуел.

Той осъзна, че ѝ се усмихва. Харесваше как звучи името му в нейните уста. Това го трогна и стопли вътрешно.

— Жената, която се изчервява, не е истинска курва — рече той.
— Само се прави на такава.

— Това цитат ли е?

— Нещо такова.

— Просто се чувствах толкова ужасно, че...

— Знам. — Той ѝ подаде книгата, която носеше. — Купих ти това.

Тя се засмя, когато видя корицата.

— „Освободете се от хероина“?

— Какво му е смешното?

— Заглавието. Прилича на една от онези книги „Направи си сам“, в които всичко звучи наистина лесно. „Научете японски“, „Постройте си яхта“, „Освободете се от хероина“...

— Прочети я. Ще ти помогне.

Тя захвърли книгата уморено.

— И преди са ми давали такива книги.

Но той знаеше, че ще я прочете по-късно. Отново се запъти към вратата.

— Няма ли да останеш? — попита тя уплашено.

— Не мога.

— Защо? — възропта тя раздражено.

— Имам работа.

— Аз пък нямам. — Сега се беше намръщила. — Можеш да останеш и да си поговориш с мен малко. Кълна се, няма да те съблазнявам.

Той се усмихна отново.

— Ще остана да си поговоря с теб, когато ти донеса вечерята довечера.

Лицето ѝ засия.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — отвърна той с изненадваща нежност в гласа.

Беше завършил поръчката на Хатърсли и му беше позвънил, за да уреди превозването ѝ. Следобед започна нова скулптура.

Беше избрал бял карарски мрамор — материал, който не използваше често, отчасти защото усещаше студенината и отчуждеността му от заобикалящата го среда, отчасти защото беше ужасно скъп. Каменният къс беше голям и бе платил за него огромна сума пари. Този път обаче той усещаше камъка по различен начин — гладък, бял, чист...

Беше направил десетина скици с молив. Избрал беше три от тях за основни, по които щеше да работи. Разхождаше се около камъка с рисунките в ръка и го маркираше, отначало плахо, после по-смело. Въпреки скиците, идеите все още не бяха напълно оформени в главата му. Те щяха да се доразвият в процеса на работа. Все така ставаше напоследък. Ако беше получил подходящото образование, ако беше посещавал училище по изкуствата или академия, щеше да бъде по-уверен в собствените си умения. Щеше да започва работа с по-ясна представа за творбата и щеше да има по-установен режим на работа. Но сега трябваше да налущква пътя си опипом като слепец.

Този път искаше да направи не някакво застинало творение, нито пък някаква завършена творба. Искаше нещо динамично. Усещане за фигура, която сякаш изниква от камъка. Идеята не беше новаторска. Беше виждал снимки на последните творби на Микеланджело и те създаваха точно такова усещане. Мъжки фигури, които агонизират в борбата си да се откъснат от камъка, уловил ги в капан. Ето такова нещо искаше той, но образът, който имаше в съзнанието си, не беше толкова...

Не можеше да намери думи да изрази идеите си. Те се рееха свободно из съзнанието му и го измъчваха, без да приемат реална форма.

Той започна да работи с голямо длето и тежък чук. Първият удар беше точен и ясен. Белият камък се обработваше леко. Работеше бързо, като отсичаше големи и широки парчета. Камъкът се покоряваше на длетото му. Той спря, за да маркира местата, където линиите бяха

паднали заедно с парчетата, после продължи да отнема от мрамора и отново да маркира.

Под навеса беше ужасно горещо. Не беше валяло от месец май. Но днес навред се стелеше лека мъгла. Във въздуха се усещаше влага. Може би приближаваше буря.

Камъкът започна да губи своите квадратни очертания, с които беше излязъл от каменоломната. Започна да придобива естествени, сякаш създадени от стихийните форми. Доволен от работата си, Джоуел свали ризата и продължи да дяла. Тялото му се движеше все поплавно. Работата се беше превърнала в автоматично, инстинктивно действие. Звънтенето на длетото го пронизваше и му причиняваше сладка болка. Той наблюдаваше през притворените си клепачи как белият камък бавно се променя, смалва се и придобива своя вътрешно присъща форма. Точно както восъкът на господин Шулц, когато беше момче. Той се преобразяваше в ръцете му, сякаш беше живо същество, а той беше просто зрител. Най-прекрасната игра. Наблюдаваше какво се случва с материала, сякаш това нямаше нищо общо с него. Или поне нямаше нищо общо с мисълта му. Излизаше някъде дълбоко отвътре, както паякът плетеше паяжина.

По гърдите и гърба му се стичаха струйки пот, което показваше колко бе задушно. Обикновено не се потеше толкова обилно. Може би щеше да си направи басейн през някое от следващите лета. Никога досега не беше мислил за басейн. Сега обаче идеята изведнъж му допадна. Но не някой от онези сини ромбове или квадрати. Каменен басейн, който да изглежда така, сякаш току-що скалите са се продънили и отдолу е бликнала вода. Щеше да плува по залез-слънце и да наблюдава появата на звездите на нощното небе. Той замахваше с тежкия чук и усещаше удара в костите си, наблюдаваше как се откъртва парчето мрамор и вътрешната форма започва да се показва все повече и повече.

— Хей, има ли някой?

Разпозна женския глас още преди да се е обърнал. Тя стоеше зад него, обляна от светлина. Носеше карирана риза, джинси „Ливайс“ и красиви, ръчно изработени ботуши. Русата ѝ коса беше бухнала.

Удоволствието от творческия процес мигновено изчезна. Джоуел бавно отпусна чука и се усети безпомощен. Завладяха го гняв и тревога.

— Какво правиш тук? — глухо изговори той.

— Нали ти казах, че може да се отбия някой път. — Лила пристъпи към него, полюшвайки бедра. — Споменах ти, че те намирам за доста специален. А аз обичам специалните хора.

Той беше дотолкова погълнат от работата си, че дори не беше чул кога е пристигнала. Стисна зъби.

— Не съм те канил.

— Знам. Но Кийт не е с мен. — Тя разгледа мраморния къс. — Ей, това изглежда интересно. Поръчка ли е?

— Не.

— За теб ли е? За къщата?

— Да.

Тя оглеждаше тялото му така, както и първия път — с неприкрито удоволствие.

— Великолепен си, Джоуел. Но ти го знаеш, нали? — Тя му се усмихна. Името ѝ, изписано на златната плочка, се гушеше между бялата гънка между гърдите ѝ. — Ядосан си ми, задето дойдох ли?

— Не трябваше да идваш тук.

— Просто исках да те видя. Ти избяга от мен онази вечер. В галерия „Колб“. Не понасяш тълпите, нали? Мразиш всички тези позьори и сноби. — Тя му подаде един вестник. — Донесох ти това. Има статия за теб. От онази жена, която те интервюираше в галерията. — Той изобщо не посегна да вземе вестника, затова тя го отвори и му показа статията. Имаше голяма снимка на една от неговите творби. Лила се усмихна. — Интересна статия. Не те харесва особено. Но предполагам, си ѝ влязъл под кожата. — Тя прочете на глас един цитат: — „Джоуел Ленъкс е интересна и чувствителна личност с невероятен талант. Творец в пълния смисъл на думата. Ала мъжът Джоуел Ленъкс е безцеремонен и зле възпитан. Всеки опит да се измъкне от него цяло изречение е все едно да се мъчиш да вземеш кръв от някоя от неговите статуи от пясъчник.“ — Тя се засмя тихо. — Сигурно си се държал много грубо с нея.

— Боя се, че в момента ми пречиш на работата — произнесе той с усилие. — Ще те помоля да си тръгнеш.

— Разбира се. Ей сега. — Но очите ѝ му се присмиваха изпод дългите мигли. — Завърши ли скулптурата на Кийт?

— Да.

— Имаш ли нещо против да ѝ хвърля едно око?

— Предпочитам да си тръгнеш.

— Това е тя, нали? — Тя вдигна платното и огледа камъка. — О — въздъхна. — Толкова е красива. Имаш неповторим талант...

Той дръпна платното от ръката ѝ и застана пред нея. Орловото му лице беше изкривено от гняв.

— Ти изобщо не ме чуваш какво ти казвам! Не съм те канил тук. Искам да си тръгнеш незабавно.

— Безцеремонен, зле възпитан... — промълви тя нежно. — Но си я очаровал. Очарова и мен, Джоуел.

— Не възнамерявам да си отварям фенклуб.

— Никога ли не се чувстваш самотен?

— Не. Не понасям неканени посетители.

— А само онези, които ти сам поканиш, така ли?

— Никога не каня хора тук.

— Никога ли?

— Никога.

Тя посочи с глава към къщата.

— А тогава коя е жената, която е вътре в момента?

Той се почувства така, сякаш някой бе забил нож в сърцето му.

— Вътре няма никого — заекна той и устата му изведнъж пресъхна.

— Розови памучни бикини, малък размер... Нощница с малко дантела... — Тя кимна с глава в другата посока. — Висят на простора в момента. Не ми казвай, че си навличаш подобни неща, когато останеш сам?

Зави му се свят. Той отвори уста, но оттам не излязоха никакви думи. Наистина беше закачил нещата ѝ на простора. Беше постъпил невероятно глупаво.

Лила бавно му се усмихна.

— Няма много пари, които да харчи за бельо. Трябва да ѝ купиш нещо дантелено. Нещо по-секси.

Той продължаваше да държи тежкия чук в ръката си. Пръстите му стиснаха по-здраво дървената дръжка.

— Тя ли е моделът, който си ползвал за скулптурата на Кийт? От племето навахо ли е? Затова ли се срамуваш от нея? Може би си я скрил в къщата? И тя се срамува да излезе. — Лила пристъпи към него.

Той стоеше като истукан с чук в ръка и не смееше да мръдне. Тя спря пред новата скулптура и взе една от рисунките. — И това тук ли е тя? — Лила разгледа слабата клечаща фигура на скицата, после погледна към мраморния къс. — Красива е. Малко кльощава е обаче. Циците ѝ не са и колкото чашки за кафе. — Тя се обърна към него. — Винаги съм била... с добре оформена фигура. Още от малко момиче. Искаш ли да ме изваещ, Джоуел? Гола? — Тя се облегна на работната пейка, издала единия си хълбок напред. — Бих искала да ти позирам. Бива ме по фотографските сеанси. — Тя се засмя. — Фотографиите бяха доста артистични.

— Нямам нужда от модел — каза той дрезгаво.

Тя скръсти ръце под гърдите си, а деколтето на ризата ѝ се разтвори и показа бялата ѝ гладка плът.

— Великолепен си! — изрече тя възхитено. — Ти си най-привлекателният мъж в радиус от сто и петдесет километра, Джоуел. Сигурно си свикнал жените да те преследват. Аз много припряно ли го раздавам?

— Нямам нужда от модел — повтори той.

— Безпокоиш се заради Кийт? Няма нужда. Аз живея свой собствен живот.

Той преглътна сухо.

— А аз не крия момиче в къщата. Някой ги е оставил тук. Една... приятелка.

— Колко мило от твоя страна да ѝ ги изпереш. — Погледът ѝ се плъзна надолу към гладкия белег под ребрата му. Потта по загорялото му тяло беше засъхнала на вадички заедно с прахта от мрамора. Тя въздъхна тихо. — Окей. Тръгвам си. Ще ми направиш ли обаче първо една услуга?

— Каква?

— С удоволствие бих разгледала къщата ти.

— Не.

Тя го измери с поглед.

— Кийт беше прав. Ти наистина всяваш страх. Има нещо заплашително в теб. Като земетресение, което предстои. — Тя навлажни устните си с език. — Страшничко. Но и някак вълнуващо.

Той вървеше сковано до нея, докато я изпращаше към колата ѝ. Беше пристигнала с малко жълто ферари „Дино“. Пътуването по

прашния път беше покрило колата с червеникавокафява прах.

— Купих си я сама — каза тя и се обърна към него, докато отваряше вратата. — Имам свои собствени доходи. Не съм държанка на Кийт.

— Браво на теб — произнесе той още по-сковано.

Тя се наведе напред, а гласът ѝ беше нежен.

— Един ден ще ти покажа неща, за които твоята малка индианка дори не е и сънувала, Джоуел. Ще ускоря земетресението. — Тя се усмихна, сложи си слънчевите очила и се качи в колата.

Облакът прах, който се вдигна след нея, остана във въздуха дълго след като шумът от мотора беше заглъхнал в тишината на пустинята.

Коста Брава, Испания

Мъжът каза, че харесва къщата, а жената се възпротиви:

— Прекалено е голяма.

Но Мерседес усети вълнението им. Докосваха всичко, оглеждаха качеството на минералите, галеха мрамора, изпробваха дръжките. Тя се опита да не изпитва омраза към тях. Можеше да помоли Мая да ги разведе из къщата, но знаеше, че трябва да се изправи сама пред това предизвикателство. Мая седеше заедно с Хоакин в градината и чакаше.

Те се разходиха около вътрешния басейн, където тропическата гора на Мая ставаше все по-буйна и пъстра. Мъжът потопи ръка във водата и измърмори одобрително.

— Къщата е проектирана от архитект и е строена по поръчка — каза агентът по недвижими имоти и посочи стъкления купол. — Тук можете да плувате целогодишно.

— Хубаво.

— Къщата е прекрасна, не мислите ли? Уникален дом!

— Но е твърде просторен, повече отколкото ни се иска — въздъхна жената. Беше облечена в сако с леопардови шарки въпреки жегата и тясна кожена пола. На показалеца си имаше огромен пръстен с диамант, който проблясваше на светлината. Беше на тридесет и няколко години, а мъжът — над четиридесет. Дилър, който търгува с облигации в Барселона, както беше казал на Мерседес агентът по недвижими имоти, и втората му жена. Очите на жената не спираха да оглеждат и да преценяват. — Разбира се, цветята остават.

— Да — каза Мерседес тихо. — Цветята остават.

— Ами мебелите около басейна?

— Можем да се споразумеем за тях. За цялата покъщнина, ако желаете.

Мъжът вдигна поглед рязко.

— Бихте я продали?

— При подходяща цена, бих си помислила.

— Мебелите са изключително ценни — вметна агентът. — Както забелязахте, те са с много високо качество.

Мъжът поглади лъскавата си коса назад и огледа замислено Мерседес.

— Значи просто искате да си тръгнете отгук? И не желаете да вземете нищо освен чека?

— Това ме устройва. — Тя се извърна, преди той да ѝ е задал още някой въпрос, и ги поведе навън.

— Според мен ще се съгласите — продължи агентът, — че стилът на цялата къща е изключителен... — Тя долови как той започна да говори приглушено като всички агенти на недвижима собственост по света.

Влязоха в салона. Двойката от Барселона го огледа смълчана. Мерседес видя как жената заби червените си нокти в дланите. Би продала душата си за тази къща, помисли си тя. Щяха да я купят, ако имаха парите. Но дали ги имаха? Инстинктите ѝ подсказваха, че малко не им достигаха.

— Камината е английска — каза Мерседес. — Осемнадесети век. Голяма част от ламперията също е английска. Някога е била в дома на английски държавник. Местен дърводелец е направил останалата част по същия образец.

— Стъклените врати водят към вътрешен двор — каза агентът и продължи напред. — Колоните са направени от солиден мрамор...

Телефонът започна да звъни. Мерседес им се извини и се обърна, за да го вдигне.

— Ало?

— Мамо!

— *Идън!* — Тонът ѝ накара останалите да се обърнат. Тя седна с разтреперани крака. — О, Идън, ти ли си?

— Аз съм, мамо.

— Къде си?

— Тук. На същото място.

— Как си, скъпа? Добре ли си? Той ми каза, че си била болна.

— Бях болна. Вече съм по-добре.

— Наранил ли те е?

— Не. Не още. О, мамо! Съжалявам за всичко това. — Мерседес чу как Идън започна да плаче и усети как гърлото ѝ се стегна. — Мамо, толкова много ми липсваш...

— Скъпа! — Само това успя да каже. — О, скъпа...

Агентът се опитваше да изведе двойката във вътрешния двор, но те се мотаеха около вратата и се прехласваха. Мерседес изобщо не ги забелязваше.

— Той не ми разрешава да говоря дълго — чу тя Идън да казва. — Мамо, намери ли парите?

— Опитвам се. Опитвам се. Кажи му, Идън. Кажи му, че се опитвам. Но е толкова трудно...

— Кога ще ги имаш?

— Ще ми трябва още известно време. Правя всичко по силите си, но ще ми трябва още малко време. Толкова са много.

— О, мамо!

— Скоро, скъпа. Кълна се в живота си. Скоро ще те измъкна оттам, малката ми.

— Обаждала ли си се в полицията?

— Не. Те не знаят нищо.

— Мамо, не съобщавай в полицията. За мое добро. Моля те!

— Не съм съобщавала.

— Ще ме убие, ако го направиш.

— *Не съм!* Не съм...

— Сигурна ли си?

— Повярвай ми!

— Мамо, не мога да говоря повече. Трябва да тръгвам, мамо. Обичам те...

Гласът на Идън изведнъж заглъхна.

— Идън! — каза тя смутено. — *Идън!* — Стори ѝ се, че за момент чу мъжко дишане. Изведнъж връзката прекъсна. Тя закри лицето си с ръце и се заклати мъчително на стола.

Агентът най-накрая беше успял да изведе двойката купувачи навън.

— Както можете да видите — започна той, сякаш останал без дъх, — градините са красиво оформени. Не са щадени средства...

Един час по-късно двойката от Барселона остави агента в офиса му и продължи към един селски ресторант с БМВ-то си. Жената трепереше от разкритието, което току-що беше направила.

— Чу ли? — избухна тя веднага щом потеглиха. — Хванали са дъщеря й!

— Кой е хванал дъщеря й? — попита той.

— Не знам. Похитители. Затова продава всичко!

— О, хайде, Пилар...

— Чух я, Жауми! — Очите й блестяха от оживление. Тя заби нокти в рамото му. — Тя попита дали са я наранили. А момичето искаше да знае дали вече е събрала парите. Тя каза, че ще ги има скоро. Жауми, знаеш ли какво означава това? Тя е отчаяна! Ще приеме каквато сума й предложим!

Той я погледна объркан.

— Сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна в живота си. — Беше се задъхала от вълнение. — Жауми, това е златна възможност!

— Е, не знам...

— Можем да имаме тази великолепна къща и всичко в нея за много по-малко пари, отколкото струва!

— Тази жена не е глупава...

— Държат я в ръцете си! — Тя се пресегна, хвана го за тестисите и стисна силно.

Той изохка.

— Не толкова силно, *querida!*

— Няма значение колко е умна. Държат я в ръцете си, Жауми. — Тя стисна достатъчно силно, за да го накара да изскимти, после отпусна леко хватката си. — Ако оставим тази възможност да ни се изплъзне, то тогава ще сме най-големите глупаци в цяла Испания!

Той приглади косата си с обичаен жест. Сега и той се беше развълнувал.

— Какво да направим? Тя иска пет милиона долара.

— Предложи й един.

— Един милион долара? За тази къща?
— За къщата и всичко в нея. — Тя започна да го гали и възбужда.
— За всяка една вещ, за всяко стъкълце, за всяко камъче...
— Никога няма да приеме.
— Ще приеме. Ако не приеме, похитителите ще започнат да режат пръстите на дъщеря й един по един. — Тя го целуна по бузата.
— Дори ако трябва да качим на милион и половина, дори на два, това ще е сделката на живота ни. Сделката на живота ни!
Той се взря в нея за миг. Колата започна да криволичи и той бързо изправи волана.
— Господи, Пилар! Ако си права наистина...
— Да, права съм. Аз винаги съм права.
— Трябва да действаме бързо.
— Този следобед — каза тя кратичко. — Гладен ли си?
— Вече не.
— Добре — изрече тя с дрезгав глас. — Отбий край пътя, Жауми.

Тусон, Аризона

Идън продължаваше да плаче, когато той я върна долу в килията. Заклучи вратата и махна превръзката от очите й. Изтри сълзите и го погледна със замъглен поглед.

— Говореше толкова... толкова измъчено. Никога преди не съм я чувала такава. Винаги е била толкова силна. Толкова отчуждена от...

— Мислиш ли, че казва истината?

— Да.

— Но ти би ми отговорила точно така при всички случаи, нали?

— Мисля, че казва истината — въздъхна Идън разтреперана. — Никога не съм я чувала такава. Никога! Никога не съм предполагала, че толкова много я е грижа. Никога не съм имала усещането, че съм част от живота й.

Той се взираше в нея.

— Тя беше ли... — Той се поколеба. — Тя беше ли добра майка?

— Беше *загрижена*. — Идън се намръщи. — Винаги правеше онова, което смяташе, че е най-доброто за мен. Никога не ме е питала какво мисля аз. Просто го *правеше* и толкоз. Например, когато разбраха за хероина, тя ме заведе в клиниката „Хеброн“. Никакви

въпроси, никаква алтернатива. Просто го направи. Както и когато Ръсти беше премахнат. Познаваш ли други майки, които биха направили подобно нещо за дъщерите си? Тя е най-силният човек, когото познавам. Притежава повече сила, отколкото добрина или лошотия. Тя си е просто Мерседес. Но никога няма да ме изостави, не и когато наистина имам нужда от нея.

Лицето му се изкриви.

— Няма, така ли?

— След като напуснах клиниката, баща ми не ми даде дори един цент. Каза, че няма да плаща за дрогата ми. Но мама не ми отрязва издръжката. Въпреки всичко тя никога не би ме оставила да затъна съвсем. Макар тогава да знаеше какво правя с парите.

— Предполагам е знаела и какво ще направиш, ако не ти даде пари — каза той сухо.

Тя обърса сълзите си с детски жест.

— Искаш ли да чуеш нещо смешно? Първите няколко дни след като ме отвлече, ми мина мисълта, че може тя да е организирала всичко. Като начин да се откажа от хероина. Способна е на такова нещо. Е, щеше да го направи с повече финес.

Той седна на леглото до нея. Не беше имал тайни намерения, но преди да може да я спре, тя положи глава на гърдите му.

— Прегърни ме! — рече тя.

В отговор на тази своеобразна заповед мускулите на тялото му се напрегнаха. Той я прегърна непохватно с една ръка. Слабото ѝ тяло се намести в обятията му.

— Не така — оплака се тя. — Много си схванат. Прегърни ме както преди.

Дишането му беше учестено. Той я придърпа към себе си и се опита да се отпусне. Беше като дете. Като малка болна сестричка, която имаше нужда от утеха. Но той усещаше меките ѝ гърди до ребрата си.

Идън въздъхна доволно и притвори очи.

— Толкова си силен — промълви, — но никога няма да ме нараниш истински, нали?

Не можа да ѝ отговори. Думите сякаш се бяха заклезили в гърлото му. Той наклони глава така, че устните му докоснаха лъскавата черна коса. Беше като коприна. Вдъхна чистата миризма на шампоан и

усети как го изпълва сладка омая, която бавно плъпна по вените му. В гърдите му се появи болка, а сърцето му се разтуптя.

— Миришеш толкова хубаво — рече Идън сънено. — Миришеш на мъж. Залюлей ме, Джоуел.

Той я залюля нежно в прегръдките си, сякаш беше дете. Усети как тя се отпусна изцяло в ръцете му. Усети как крайниците ѝ се поклащат, докато я люлееше, сякаш беше красиво изработена кукла. Съзнанието му се изпълни с чудото. Как можеше да се отпуска така в ръцете му? Той беше неин похитител! Неин враг...

Тя беше лишена от чувство за самозащита. Не притежаваше такава. Беше толкова невинна, а лежеше в устата на дракона.

Защо никой не се беше грижил за нея?

Той отново усети онова чувство. Копринената нишка, която излизаше от дълбините на душата му и се свързваше с нейната. Но този път тази нишка беше по-дебела и предизвика колизия в тялото му, от което истински го заболя. Дали и тя го беше усетила? Дали и тя беше усетила силното дръпване?

Джоуел продължи да я люлее, докато не чу как дишането ѝ стана равномерно и забавено. Главата ѝ се отпусна назад като прекършена лилия.

Вгледа се в спящото лице. Дългите мигли все още бяха мокри от сълзите. Устните ѝ бяха полуотворени. Беше прекрасна! Овалното лице приличаше на ангелско.

Гледаше я като омагьосан. Идън... Идън спеше в ръцете му!

Господи, какво ѝ беше сторил?

Какво право имаше да ѝ причинява всичко това?

Усети как у него се надига вик и го потисна. Притисна лице до нейното, страна до страна, и усети мокрите ѝ сълзи да попиват в кожата му. Тя промърмори нещо насън. Беше лека като перушинка.

Положи я на леглото и я зави с одеялото. Тя изобщо не се пробуди. Изтощението беше налегнало клепките ѝ.

Приглади черната коса назад с грубите си ръце. Кожата ѝ беше толкова прозрачна, че той виждаше бледата синя вена на шията и слепоочията ѝ. Прекрасна е, помисли си повторно той. Безценна! Той стоя, загледан в нея дълго време, преди да успее да откъсне очи и да си тръгне.

Книгата „Освободете се от хероина“ я развълнува. Но и обезпокои. Сякаш гледаше собственото си отражение, но в изкривено огледало.

Беше започнала да чете книгата настроена скептично. Смяташе, че е изпълнена с морализаторски приказки. Но не се оказа така. Беше написана от бивш наркоман и бе лишена от всякакво самодоволство. Брутално откровена.

Беше обърнала направо на главата за отказването и я беше прочела с ирония и самоидентифициране. Всички симптоми ѝ бяха болезнено познати. Имаше няколко предложения за справяне с отказването от наркотици. Ала нито едно от тях не предвиждаше заключване в бетонна килия три на два метра.

Разбра, че продължителните ѝ проблеми със стомаха бяха обичайно следствие от отказването от наркотици. Прочете още и че депресията и дезориентацията могат да продължат няколко седмици след като първичните симптоми изчезнат. Прочете възможните лечения. Нито едно от тях не ѝ се стори подходящо. Но вече беше късно за каквото и да било лечение. Вече беше преминала през ада.

Нямаше изобщо намерение да чете останалата част от книгата, но тя някак си я привлече. Изпитанието беше болезнено. Въпреки просто списания текст, тя започна да вижда сянката на самата себе си и на собствената си природа между редовете.

Едно изречение в книгата привлече особено силно вниманието ѝ: „Наркоманите не искат да се погледнат нито отвътре, нито отстрани“.

Истината я зашемети. Никога не беше искала да мисли за себе си. Никога не беше желала да бъде самата себе си. Още от самото начало беше започнала да употребява наркотици, за да избяга от себе си. Но защо? Кое беше толкова ужасно в нейната природа, та я принуждаваше да бяга през цялото време? Безкрайна отегченост? Или нещо още по-лошо?

Дори и сега инстинктивно се отдръпна при мисълта за спомените. Като дете, застанало на ръба на дълбок кладенец. Ужасено от онова, което се крие в дълбините му.

Затова хероинът така непреодолимо я беше привлякъл. Към Лета. Към реката на забравата. Копнееше да се забрави, да забрави всичко около себе си и хероинът беше единственият наркотик, който ѝ беше

осигурил това. Цветето лотос се затваряше около нея и я скриваше в уханните си обятия.

Това беше най-тежката част от нейното затворничество. Нищо не беше толкова ужасно, колкото необходимостта да се изправи пред самата себе си. Да живее със себе си. Да бъде денонощно с Идън, да слуша риданията ѝ, да усеща вонята ѝ, да наблюдава цялото падение и унижение...

Затова през цялото време мечтаеше за дрога. За нещо, което ще прогони Идън.

Всъщност беше затворена не в килия, а в тясното пространство на собствения си череп. Докосна слепоочията си. Сред тези тънки стени от кост.

Къде отиваше, когато полетеше нависоко? Никога досега не си беше задавала този въпрос, не и когато бе напълно на себе си. Беше трудно да визуализира местата, където витаеше духът ѝ. Това беше незнайно място, отдалечено във времето и пространството. Място, което те влече към миналото. Място, където бъдеще не съществуваше.

Тя остави книгата и затвори очи. Искаше ѝ се Джоуел да е тук и да я прегърне. Лицето му изникна в съзнанието ѝ. Какво правеше, след като си тръгнаше оттук? Ръцете му бяха загрубели и често пъти изранени. Може би работеше в някоя кариера за добиване на камък или на строителна площадка.

Прекарваше часове наред в опити да си представи живота му извън килията. Дали ходеше в някоя кръчма сам, за да изпие една бира? Или просто седеше и чакаше своите десет милиона долара?

Постоянно мислеше за Джоуел. Той се беше превърнал във фикс идея за нея. Намираше смисъл в това. И не беше изненадана.

Тутакси започваше да ѝ липсва, когато излезеше оттук. Дали и тя му липсваше?

Когато слезе при нея следващия път, той ѝ донесе малка вазичка с яркочервени диви цветя. Това я развълнува неимоверно.

— Макове!

— Пустинни макове. Не са много издръжливи.

— Прекрасни са! — Тя докосна цветовете с устни. — Като кадифе са. Толкова са червени...

— Реших, че ще освежат малко това място.

— Къде да ги сложа? — Тя свали капака на тоалетната чиния и ги сложи отгоре. — Ето.

Усмихнаха се един на друг. Той взе книгата.

— Прочете ли я?

— По-голямата част, да.

— И?

Тя сви рамене. Не искаше да си признае колко много я беше разстроило съдържанието на книгата.

— Написана е правдиво. Звучи истински. Но моят живот никога не е бил такъв. Деградираше и отчаян. Винаги съм имала достатъчно пари, за да не стигна дотам.

— Ами твоят приятел, дилърът?

— Ръсти ли? — Тя се усмихна. — Ръсти не обичаше да общувам с други наркомани. Винаги е заставал между мен и останалия свят.

— Защото не е искал да видиш докъде ще стигнеш един ден.

Тя вдигна поглед към високата широкоплещеста фигура.

— Ръсти само искаше да ме защити. Той се грижеше за мен.

— Както фермерът се грижи за свиня, която угоява за пазара.

Усмивката ѝ угасна.

— Говориш точно като майка ми. Ръсти никога не ми позволи да докосна дъното. Никога не съм била в ролята на онези обезумели наркомани, които висят по парковете и пред денонощните аптеки, защото няма къде да отидат и няма какво да правят, освен да се взират в неоновите надписи. Ръсти се грижеше за мен.

— Какво направи, когато той умря?

— О, започнах да се навъртам около Спууки. Той е приятелче. Дилър. Често пъти се боцкахме заедно.

— И той ли е наркоман?

Тя кимна бавно.

— Да. Всички бяха такива. Видях някои доста зловещи неща при Спууки. Спомням си как веднъж той се боцна зле. Всичките вени по ръцете му бяха в ужасно състояние. Би си дозата, но кръвта продължи да тече от вената. Под кожата му се появи мехур като буца. А той продължаваше само да повтаря: „О, по дяволите, по дяволите...“. Успя да събере кръвта в спринцовката и я сложи в лъжицата. Когато започна да отделя кръвта от наркотика и да си го инжектира повторно, обърна глава. — Тя се облегна назад. — Спомням си и още един случай,

когато двамата отидохме да откараме една наркоманка в болницата. Беше си била свръхдоза и бе изпаднала в делириум. В болницата изпадна в кома. Спомням си физиономиите на хората и изразенията им. Начинът, по който ни гледаха. Сякаш сме кучешки лайна по подметките им. Почина на следващата сутрин и ние си тръгнахме. Оставихме тялото там, в случай че някой го потърси.

Видя как тъмните очи и лицето му се изкривиха от гняв.

— И ти продължаваше да не осъзнаваш накъде отиваш?

Идън замълча за момент, потънала в размисъл.

— Спомням си — рече тя бавно, — че веднъж рових в боклука за спринцовка. Открих една и я взех. Бях притеснена. Не че може да е заразена, а че може да е задръстена. Тогава се вгледах в себе си. Замислих се...

— За какво?

— Просто се замислих за онова, в което се превръщах.

— И?

— Вече беше късно. Вече се бях превърнала в онова, което бях.

Той седна до нея и се загледа в лицето ѝ с напрегнатия си поглед.

— *Не е* прекалено късно, Идън. Вече не си наркоманка.

— Винаги ще бъда наркоманка.

— *Не!* Вече си се отказала от хероина! Не прочете ли книгата?

Вече всичко свърши.

— Никога няма да свърши.

— Не си родена да бъдеш наркоманка! — каза ѝ той грубо. — Виждал съм достатъчно наркомани, Идън. И във Виетнам, и на други места. Всички те приличаха на сакати точно преди да си бият поредната доза. Ако не бяха наркотици, прибягваха до алкохол или Исус. Ти не си такава.

— Откъде знаеш каква съм? — попита тя уморено. — Потребността ми е вродена. Някаква прокоба. Както знаеш, баща ми взема наркотици.

— Това е защото е бил търговец на кокаин — произнесе той с досада. — Подобно нещо не се предава по наследство.

— Той не е търговец на кокаин. Той само го употребява.

Тя видя втренчения му поглед.

— Баща ти е бил един от най-големите дилъри на кокаин в Лос Анджелис — натърти той.

— Това са глупости!

— Той е пренасял кокаин от Колумбия в продължение на петнадесет години, Идън! Мислиш, че баща ти е станал милионер като е внасял банани и папая ли?

Сърцето ѝ изведнъж се скова.

— Исусе...

— Не знаеше ли? — изгледа я Джоуел. — Не се ли досещаше?

— Не! А ти откъде знаеш?

— Не беше трудно да разбере. Баща ти е доставял най-качествената стока в целия град. Бил е прочут с това.

— Исусе... — повтори тя отново и усети как ѝ прилошава. Изведнъж усети как нещо в нея се сви. — Майка ми никога не е имала нищо общо с това. Знам, че е така.

— Нима? — попита той иронично.

— Да! — Тя усети как се свива в черупката си, става мрачна и млъква.

Джоуел потърси погледа ѝ. Когато заговори, лицето му беше придобило необичайно сурово изражение.

— Сигурен съм, че е било така. Мислех, че го знаеш — каза той. — Не трябваше да ти казвам.

Тя мълча в продължение на цяла една минута.

— Никога преди не съм се изправяла лице в лице с този факт — рече тихо. — Но през цялото време съм го подозирала дълбоко в себе си.

— Това няма нищо общо с теб. Ти не си виновна. И не си започнала да се дрогираш заради някаква си прокоба. — Той я погледна и видя, че не го слуша. Изправи се. — По-късно ще дойда за подноса.

Идън седеше свита и се взираше в стената с празен поглед и каменно изражение.

Сънуваше, че е окована във вериги. Сънуваше, че е неподвижна и тежестта на оковите я смазва.

Баща ѝ и майка ѝ бяха там. Но изобщо нямаха намерение да ѝ помогнат. Те дори не знаеха, че е там.

Караха се. Една от онези разпри. Лицето на майка ѝ беше бледо и изопнато и тя знаеше, че поводът е ужасен. Баща ѝ започна да крещи. Крещеше ужасни неща. Едно след друго. За майка ѝ...

Тя искаше да запуши ушите си, но ръцете ѝ бяха парализирани от оковите.

Най-накрая баща ѝ я видя. Изражението му беше ужасяващо, сякаш беше много пиян. Започна да крещи и на нея. Изправи се на крака и тя видя как от слабините му стърчи нещо дебело и мораво.

Но не това я накара да изпищи. А нещата, които изричаше. Устните му се движеха и думите, които излизаха оттам, бяха ужасни. Те я унищожаваша, унищожаваша всичко около нея. Накрая всичко се сля в един-единствен вик. Стените започнаха да се срутват. Таванът също. Ала тя не можеше да се измъкне. Баща ѝ продължаваше да крещи. Знаеше какво казва, но не можеше да понесе болката. Тогавя започна да крещи още по-високо, за да заглуши думите му. Знаеше, че ако успее, стените ще спрат да се рушат и къщата им ще бъде спасена. Продължаваше да крещи толкова силно, че гърдите ѝ се раздираха, а ушите ѝ глъхнеха.

Изведнъж се събуди рязко, цялата потънала в пот. Беше се вкопчила в Джоуел. Той се беше върнал в килията. Усещаше силните му мускули под ризата.

— Изкрещях ли? — попита тя задъхано.

— Не. Не издаде и звук. Само се мятеше.

— Имах кошмар. Свързан с баща ми. — Тя притисна лице до гърдите му. Усещаше колко силно трепери. — Исусе! Никога не мога да изкрещя, когато сънувам този кошмар. Ако можех да изкрещя, той щеше да изчезне...

— Било е само кошмар — успокой я той.

— Но се връща отново и отново.

Сърцето ѝ продължаваше да бие като пневматичен чук. Той огледа разтревожено лицето ѝ.

— Това те е разстроило. Изпотила си се. И трепериш. Успокой се.

Тя си пое разтреперано дъх.

— Всичко е наред. Радвам се, че си тук. — Тя свали мократа си фланелка. Захвърли я в ъгъла и се облегна назад, скръстила ръце под

главата си, за да изсъхне кожата ѝ. Тогава забеляза изражението му. —
Нещо не е наред ли?

— Облечи си чиста фланелка!

— Когато няма да съм толкова лепкава. Това обижда ли те? — Тя
сведе поглед към малките си гърди с втвърдени зърна. — Виждал си ме
и преди гола.

Изглеждаше ядосан.

— Много си...

— Много какво?

— Много си открита — произнесе той. — Разголваш се докрай.
Никой ли не те е учил да се защитаваш? Да се предпазваш?

Тя отметна косата от слепоочията си.

— Ами, не.

— Живееш като глупаво дете, което никога не е било жилино от
пчела или не се е опарвало. Мислиш, че всичко е безопасно, че всичко,
което виждат очите, е...

— И всичко това само защото си съблякох фланелката?

— Заради всичко, което правиш? Търсиш си белята!

— Не мога да приема, че ще решиш да ме изнасилиш само
защото си видял гърдите ми — произнесе тя иронично. — Не са
особено съблазнителни.

— Ако искаш да знаеш... — Той млъкна рязко.

Тя срещна погледа му.

— Ако искаше да ме изнасилиш, щеше да го направиш онази
нощ, когато те поканих. Не можех да те спра. — Тя обаче скръсти ръце
пред гърдите си и се закри. — Извинявай.

— Имаш нужда от пазач.

Тя се усмихна.

— Ти си моят пазач. — Тя се пресегна и взе чиста фланелка.
Облече я. — Ето — рече и разтърси коса. — По-добре ли е така?

Джоуел кимна. Чак сега забеляза черната превръзка за очи, която
държеше в ръце.

— За какво ти е?

Не ѝ убягна как адамовата му ябълка подскочи, когато преглътна.
Явно се колебаеше.

— Какво ще кажеш за малко раздвижване?

Тя го погледна.

— За какво раздвижване става дума?

— Ами разходка.

Не можа да повярва на ушите си.

— Навън? *Навън ли?*

Той кимна.

— Но трябва да съм сигурен, че мога да ти имам доверие.

— Можеш — каза тя бързо. — Ще направя всичко, което кажеш.

Всичко.

— Ще трябва да ти сложа белезниците и превръзката. Не я пипай, докато не ти кажа.

— Няма.

— Ще те кача в задната част на микробуса и ще те закарам на място, където можеш да се разходиш. Разбра ли?

Тя кимна. Нямаше думи.

Той ѝ подаде превръзката.

— Хайде.

Пътуването беше неудобно, дори болезнено. Тя подскочаше в задната част на микробуса и това върна спомените ѝ за онази нощ, когато я беше отвлякъл — последния път, когато беше излизала навън. Беше невероятно горещо и в носа и устата ѝ влизаше прах.

Но нито едно от тези неща нямаше значение. Възможността да излезе навън под жаркото слънце караше краката ѝ да омекнат.

Най-накрая друсането спря. Моторът също.

Той отвори задната врата и тя усети ръцете му да ѝ помагат да излезе. Горещият въздух я блъсна в лицето като огромен фейерверк.

Отключи белезниците.

— Не пипай превръзката — предупреди я Джоуел. — Ще трябва да повървим малко.

Хвана я за ръка. Идън се вкопчи в него с две ръце.

— Джоуел, страх ме е...

— Няма от какво да се боиш. Просто върви до мен.

Тя се препъна на няколко пъти. Земята под краката ѝ беше неравна. Жегата сякаш я засмукваше. Вятърът духаше около нея, свистеше и стенеше из храстите. По лицето ѝ започна да полепва прах,

от която се разкашля. Препъна се в нещо и едва не се просна на земята, но той я подхвана и я изправи.

Най-накрая й каза да спре.

— Пристигнахме — рече Джоуел и я пусна.

Усети как пръстите му развързват черния шал. Материята се свлече. Идън стисна силно очи, но слънцето сякаш прогори клепачите й. Тя закри очите си с ръце, за да превъзмogne болката.

— Ще те разходя малко, за да свикнеш със слънцето — каза Джоуел.

Тя свали ръце и отвори очи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ШОН

Май, 1938

Барселона, Испания

Шон я галеше по косата. Отначало беше насън. После чу гласа му.

— Обичам те — прошепна той.

Почувства как нещо неосъзнато сграбчи сърцето ѝ и то замря.

— Шон!

Беше коленичил до леглото, сякаш се молеше. Той обви ръце около нея и я придърпа към себе си. Тя се вкопчи в него, задавена от сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— О, Шон! Благодаря ти, мили Боже...

Той зацелува устните ѝ, очите, шията. Страните му бодяха от наболата брада. Миришеше силно на пот.

— Ела в леглото — каза тя с треперещ глас.

Той се съблече и легна при нея. Задавяха го сълзи. Гърлото му беше свито. Тя целуваше устните му с все по-разгаряща се страст и с всички сили го придърпа върху себе си. По-късно щяха да се любят бавно и чувствено. В този момент отчаяно се нуждаеха от секс.

Шон легна грубо върху нея. Мерседес обви крака около кръста му и се пресегна да го насочи в себе си. Той изстена, когато докосна пламтящата ѝ плът. Тя се взря в очите му, омагьосана от блаженото му изражение, когато потъна в дълбините ѝ.

— О, господи, господи... — шептеше той.

Усещаше го как пулсира в утробата ѝ.

Люби я диво, с продължителни и силни тласъци. Физическата болка беше повече от удоволствието. Но нито един от двамата не търсеше удоволствие. Стройните им тела бяха обхванати от нещо по-силно — опитваха се да избягат от самотата, обречеността и смъртта. Свършиха едновременно, потрепериха силно и се вкопчиха един в друг, мълвейки имената си.

След това той я прегърна, а тя заплака. Отпусна се до нея и се остави на съня.

Мерседес си взе свободен ден по настояване на Шон и отидоха да видят родителите ѝ в Сан Люк.

Беше средата на май и пейзажът около тях навлизаше в своя бурен цъфтеж. Очите на Мерседес се пресищаха от цветовете — сребристия блясък на маслините, зеленото на боровете, искрящото жълто на житата.

Пристигнаха в селото по обяд.

Шон спря боботещия мотор на площада и се загледа във фасадата на кметството, на която бяха закачени множество знамена. Насреща се издигаше селската църква с разбити прозорци и зейнали, широко разтворени врати, които сякаш бяха занемели от промяната, която ги беше връхлетяла. От лятото на 1936 година тук не беше имало литургия и сега църквата се използваше за склад на кооперативните машини в селото.

Над града се извисяваше столетният манастир.

Тя му посочи улицата, която водеше към ковачницата. Той подкара мотора по тесните прашни улици. Шумът от мотора отекваше в стените от двете им страни. Кучета и деца им препречваха пътя.

Шон спря пред ковачницата и подпря мотора на стената. Угаси го и в изтерзаните им уши нахлу тишината.

Шон се загледа в старите къщи от пясъчник с цвят на мед. Вратата под арката на входа на ковачницата беше заключена. Отпред имаше цяла редица многоцветни саксии със здравец и папрати, които Кончита открай време отглеждаше. Тропическите храсти отсреща тъкмо бяха започнали да разцъфват в пурпурни цветове. Улицата беше пуста, с изключение на няколко кокошки, които упорито ровеха в прахта.

— Значи тук си израснала? — попита той.

Мерседес кимна.

— Ето, там е ковачницата. Родена съм в тази къща.

— Прилича на кукленски дом.

— Така ли?

— Очарователна е. Никога не съм виждал подобна къща.

Тя се засмя и пристъпи към него. Той я прегърна и целуна.

Толкова много ѝ беше липсвал. Сърцето ѝ беше отмаляло да тъгува. Докато го прегръщаше пред къщата, в която беше родена, почувства как любовта, която изпитваше към него, я пронизва като острие.

Кончита отвори вратата. Стоеше и ги гледаше мълчаливо. Те не я забелязаха. Разбудена сякаш от сън, Мерседес изтича към майка си. Двете жени се прегърнаха силно на стълбите, без да си кажат нищо.

Шон се приближи.

— Мамо — каза Мерседес задъхано, — това е Шон!

Кончита му подаде ръка.

— Здравей, Шон — рече тя. — Радвам се да се запознаем.

Младият мъж се взираше в нея, сякаш омагьосан от интелгентните сиви очи, които го проучваха на свой ред. Лицето на Кончита беше овално като на дъщеря ѝ, със същата безупречна, порцеланово гладка кожа и необикновено благо изражение. Тъмната ѝ коса беше прошарена в бяло на слепоочията. Тя го изучаваше с нежен, но настойчив поглед.

Той пристъпи и я целуна леко по двете страни.

— И аз се радвам да се запознаем — изрече той.

Най-накрая устните ѝ потрепнаха и тя се усмихна.

— Влизайте. Баща ти ще се върне за обяд — обърна се тя към Мерседес. — Е, поне така ми каза. Напоследък е много зает. Знам, че ще направи всичко възможно. — Тя ги поведе нагоре по стълбите.

Всеки път, когато ги погледнеше, се убеждаваше, че са любовници и че Мерседес е открила мъжа на живота си. Той беше толкова красив и мъжествен. Господи, колко го обичаше дъщеря ѝ. Личеше си по лицето.

Мерседес хвана Шон за ръка и го разведе из къщата, стая след стая. Шон огледа белите стени и пода, покрит с теракотени плочки, ниските, сводести тавани, малките безупречно чисти стаи със семпла мебелировка. Всичко му изглеждаше по библейски просто. Толкова чисто и подредено, лъснато до блясък.

Тя го заведе в малката си спалня и той видя моминското ѝ легло. Усети как сърцето му прелива от любов към нея.

Беше безнадеждно влюбен в това необикновено, напрегнато като струна момиче. Тя го държеше в ръцете си сексуално, емоционално и

по всички други начини. Беше като омагьосан от нея. Макар отначало той да беше покорителят, сега бе покореният. Безбройните жени, които бе имал по време на своите странствания, а те бяха много, нямаха значение — Мерседес се бе превърнала в първата и единствената. Той усещаше как магията се засилва с всяка изминала минута, която прекарваше с нея, и сърцето му попадеше все повече в плен на тази магия.

Последното нещо, което бе дошъл да търси в Испания, беше страстна любовна връзка. Беше дошъл тук, за да се бие, но все повече започваше да си мисли, че е дошъл, за да открие Мерседес. За да открие истинската любов.

Силите на съдбата го бяха насочили насам, повелявайки да открие това момиче, да изпита тази любов, да преживее настоящия миг с нея в спалнята на нейното детство.

Франсес се върна от Херона в два часа, накуцвайки тежко с двете си патерици. Шон видя мъж на средна възраст с посивяла брада и пронизващи сини очи, с великолепно развит торс, но изпосталял от кръста надолу. От един поглед си личеше железният му характер и целеустременост.

Те си стиснаха ръцете и всеки прецени силата на другия.

Обядваха печено агнешко ястие, за което и двамата бяха мечтали от месеци.

След като обядът приключи, Мерседес и Шон излязоха да се разходят на слънце. Кончита ги изпрати с поглед от малкия прозорец на кухнята. Тя се обърна към Франсес, който продължаваше да седи на масата.

— Е, харесва ли ти?

Франсес изправи уморените си отпуснати рамене.

— Чудесен млад мъж. Огнена душа! А и изобщо не се страхува да си казва мнението.

Тя се усмихна леко.

— И ти беше такъв на неговата възраст.

— А сега какъв съм?

— О, почти същият. Само че сега си малко по-уравновесен. Не си толкова избухлив. — Тя пристъпи към него и обви ръце около

силните му рамене. — Те са любовници.

— Да, мисля, че това е очевидно.

— Тя го обожава.

Франсес погали ръката ѝ с голямата си длан.

— Да. Така е.

— Няма никакъв шанс тя да остане тук, след като войната свърши. Той ще трябва да се върне в Америка. И ще я вземе със себе си. — Тя въздъхна и го изгледа със замъглени очи.

Пътят до следващото село се извиваше през дъбови горички и обширни земеделски площи. Мерседес не беше тръгнала нарочно по него, но това беше същият път, по който тя и Матилд бяха поели преди две лета да берат смокини и къпини, точно седмица преди смъртта ѝ.

Вървяха заедно по пътя, прегърнати през кръста. Шон беше заплепен.

— Толкова красива страна! Толкова нежна... Толкова сладка и мека... Не си спомням кога за последен път съм се заглеждал в природата около себе си, без да се замислям дали зад храста не се е скрил фашист или в облаците над мен не бучи аероплан.

Кипарисите в края на равнината се полюшваха лениво в маранята. Скоро пасищата щяха съвсем да се обагрят в златистите нюанси на лятото. Сега, сред зелените стъбла се виждаха милиони аленочервени главици на макове, понякога нацъфтели толкова гъсто, че приличаха на обширни езера от кръв.

— Господи, прекрасно е! Погледни маковете! Когато тази проклета война свърши, Мерсе, ще заживеем някъде сред тези гори и поля. Ще си купим ферма и ще живеем близо до природата до края на дните си. — Той я стисна в прегръдките си и я целуна. — Не знаеш какъв късмет си имала, като си се родила тук и си израснала сред цялата тази красота.

Малко по-нагоре стигнаха фермата, където тя и Матилд бяха пили вода от кладенеца. Посрещна ги див кучешки лай. Но този път никой не се показва на вратата. Дори и да имаше някой в къщата, предпочете да си остане вътре. Шон издърпа ведрото и отпи от леденостудената вода.

— Пийни малко, усещането е неповторимо — каза той и се задъха.

Мерседес поклати глава. Преди да стигнат до дъбовата горичка, където Матилд я беше покрила с метличини и тинтява, тя накара Шон да спрат за малко.

— Уморена съм — рече тя. — Нека да си починем.

Седна край пътя и той се настани до нея. Погледна я загрижено и я погали по косата.

— Какво има? За какво мислиш?

Тя се обърна към него.

— Шон... правил ли си някога нещо ужасно? Като да застреляш жена или някой безпомощен човек?

Той замълча за момент.

— Не — отвърна най-накрая. — Но съм стоял отстрани, когато други са вършили такива неща. Предполагам, че това ме прави също толкова виновен, колкото и този, който е дръпнал спусъка. Завинаги виновен. Без давност.

Погледът ѝ остана замислен.

— В Гранадос... застрелях един мъж. Пленник. Беше ранен и се опитвах да го пребият до смърт. Извадих револвера си и го прострелях в главата.

— О, господи! — изрече той тихо. — Никога досега не си ми говорила за това.

— Просто дръпнах спусъка и той беше мъртъв. И досега не съм спряла да го сънувам. — Тя го придърпа към себе си. — И аз ще нося вината си винаги. Докато съм жива. Също като теб.

— Мислех, че те познавам. Но съм се лъгал. — Той я погледна със странно изражение. — Знаеш ли, че въобще не те познавам. Не мисля, че някога ще те опозная напълно.

— Не мисля, че някога и аз самата ще се опозная напълно — засмя се тя. — Преди войната смятах, че познавам себе си. Но тогава бях толкова млада. Боже мой! Животът е като бездна. Дълбини, в които е потънала голяма част от мен. И е изчезнала безследно. Не знам коя съм вече, Шон.

— О, Мерседес...

— Освен с теб. — Тя държеше ръцете му. — Животът ми с теб има смисъл, Шон. Сякаш всички счупени късчета се съединяват, когато

сме заедно. Докато беше на фронта, научих как ще се чувствам без теб. Като в безтегловност. Безжизнена. Като птица без криле. Не ме оставяй пак, Шон! Не взимай душата ми...

Той вече не можеше да я погледне в очите. Придърпа я в прегръдките си и я притисна силно.

Август, 1938

Севиля, Испания

Жерард Масагер взе чашата шампанско, която му подаде стюардът и се загледа през прозореца в сините средиземноморски води под тях. Хидропланът с корпус-лодка „Дорние“ беше луксозно обзаведен и много бърз. Бяха отлетели от Рим по изгрев-слънце, бяха заредили в Палма де Майорка три часа по-късно и щяха да бъдат в Севиля навреме за един късен обяд. Това беше идеална машина за бързи полети над Средиземноморието, подарена на Франко от Луфтвафе^[1]. Той и Лизел Бауер бяха единствените пътници днес, заедно със стюарда и тричленния екипаж.

Той отпиваше замислено от шампанското си. Беше испанско *cava*^[2], много по-добро от италианското *spumante*^[3], но и двете отстъпваха на истинското френско шампанско. Но и това беше поносимо на четири хиляди и петстотин метра височина.

Той погледна Лизел, младата му секретарка, която спеше спокойно до него, без да се интересува от шампанското или морето под тях. Беше берлинчанка и притежаваше изключителен лингвистичен талант. Беше му препоръчана от Йоханес Бернхард, нацистки бизнесмен, един от основателите на ХИСМА.

Светлорусата ѝ коса се беше разпиляла по рамото на строгия му черен костюм. Устните ѝ бяха леко изранени, а клепачите — морно натезжали. Сигурно я беше изтощил миналата нощ. Тя се удивляваше на несекващата изобретателност и сексуални фантазии на своя работодател, но с удоволствие се оставяше в ръцете му и се учеше. Той се усмихна. Чувстваше известно задоволство, че дори и вече попрехвърлил четиридесетте, все още можеше да измори едно двадесет и две годишно момиче.

Пътуването беше успешно в различни отношения. Разговорът с Мусолини беше минал добре.

Той позвъни на стюарда за още една чаша шампанско. Започваше да огладнява.

— Имате ли нещо за ядене? — попита той.

— Има студено печено от пъдпъдъци, сеньор Масагер. Има хайвер, студено консоме^[4]...

— Донесете от пъдпъдъците. И много препечени филийки.

— Много добре, сеньор.

Жерард Масагер протегна крака и придърпа скъпото пардесю от камилска вълна върху раменете си. Беше му личен подарък от Чиано — зетят на Мусолини, и беше идеално за пътуване. На такава надморска височина се усещаше студ. Нямаше обаче въздушни течения и хидропланът „Дорние“ летеше стабилно в прекрасното лятно време, без да се отклонява от курса си.

Войната беше към края си. Кое то беше доста жалко в известен смисъл. Колкото по-дълго продължаваше войната, толкова повече възможности за забогатяване изникваха.

Но той и така си беше доста богат. Веднъж щом войната свършеше, щеше да подхване друга игра — игра за упражняване на властта, която си беше спечелил. Поканата му в следвоенното правителство на Франко беше сигурна. Когато му дойдеше времето, той щеше да си проправи път до кабинета. Портфейл, в който идеално съжителстваха властта и възможностите за финансово облагодетелстване в неограничени мащаби.

Може би щеше да поиска да оглави Министерството на финансите. Или пък Външното министерство. Все още беше млад и пред него се извисяваше дълга и лъскава стълба, която трябваше да изкачи. Усети как в слабините му нахлува топлина и удоволствие. Усещането беше почти сексуално. Той погледна спящото до себе си момиче и се почуди как ли би се почувствал, ако се любят на хидроплана.

Храната пристигна. Той се захвана с пъдпъдъците. Вече беше започнал да се уморява от Севиля и нейния мавритански дух. Повдигаше му се от акордите на фламенко, от необузданото държание и шумност на севилците. Копнееше за студените зими и зелените лета на Каталония. Копнееше да види Мерседес.

Лизел се събуди. Тя го погледна и се усмихна. Той откъсна парче месо, сложи го на една филийка и го пъкна в устата ѝ.

— Време беше да се събудиш — рече той. — Заспа още в Палма. Тя преглътна.

— Бях уморена.

— Работиш прекалено много — рече той сериозно.

— Сигурно изглеждам ужасно. — Той я наблюдаваше как си слага червило и пудри носа си. Ароматът на козметичните продукти винаги го беше възбуждал. Кожата ѝ изглеждаше нежна като дрезденски порцелан на ярката светлина от прозорците на хидроплана. Тя беше прекрасно същество, истинска находка. Всяка част от тялото ѝ беше идеална. Беше се убедил в това. Не беше пропуснал да види всяка една част от нея.

Извика стюарда да вземе подноса. Когато той се оттегли, Жерард Масагер зави краката им с мекото одеяло за пътуване.

— Благодаря. — Лизел се усмихна. — Беше ми малко студено.

— Аз ще те стопля. — Той плъзна ръка под одеялото, проправи си път между коленете ѝ и погали топлата кожа на бедрата ѝ над чорапите.

— *Ach, du!*^[5] — Тя се огледа бързо. — Ще ни види някой.

— Никой не се интересува от нас — измърмори той.

— Жерард, не!

— Тихо. — Пръстите му откриха жартиерите и ги проследиха нагоре до сатененото ѝ бельо. Дръпна фината материя и плъзна пръсти в топлата ѝ влажна женственост.

— *Liebchen*^[6] — прошепна тя тихо.

Ласката му беше груба и безпощадна. Плъттa ѝ се овлажни. Тя простена и притвори очи. Скоро престана да обръща внимание дали някой ги наблюдава и се смъкна още повече на седалката, като разтвори бедра, за да улесни достъпа му. Устните ѝ бяха разтворени, а страните ѝ започваха да поаленяват.

Той наблюдаваше лицето ѝ изпод полуспуснатите си клепачи. Забеляза как по челото ѝ избиват капчици пот въпреки хладния въздух. Със свободната си ръка Жерард разкопча панталона и извади члена си. Насочи ръката ѝ към него. Пръстите ѝ обвиха нетърпеливо възбудената му плът.

Хидропланът „Дорние“ промени леко курса си, когато на хоризонта се появи Испания, и след това плавно продължи пътя си към Севиля.

Мариса го очакваше на летището със собствената им кола и личния им шофьор. Лицето ѝ беше бяло като платно. Веднага щом я видя, разбра, че се е случило нещо ужасно.

Тя изтича през асфалтовата писта да го посрещне. Той избърза преди Лизел и хвана жена си над лакътя.

— Какво има? — попита безцеремонно.

— Алфонсо! — изрече тя бързо на италиански. — Ужасно зле е. Вчера припадна. О, Жерард, Жерард...

Той стисна още по-силно ръката ѝ.

— Как така? Нима е болен?

— Лекарите казват, че е мозъчна треска. — Теменужените ѝ очи плуваха в сълзи. — Дупчат гръбнака му с игли, казват, че трябва да изтеглят течността оттам или ще умре...

— Къде е той? — попита Жерард сериозно.

— В болницата. Алонсо Гусман се грижи лично за него. Хайде, Жерард, да побързаме.

Той се обърна към Лизел.

— Ще трябва да използвате официалната кола, фройлайн Бауер — рече той. — Поднесете извиненията ми на министъра. Ще напиша лично доклада си, веднага щом имам възможност за това. Обяснете му ситуацията. И закарайте багажа ми у дома.

— Да, сеньор Масагер — кимна тя покорно.

Жерард побърза да влезе в лимузината с Мариса. Докато пътуваха, той изслуша мълчаливо историята за случилото се.

Момчето се беше разболяло веднага след заминаването на Жерард за Рим. Треперел и се оплаквал от главоболие. Мариса го сложила да си легне. Лекарите ѝ казали да не се тревожи. Но състоянието му се влошило ужасно бързо. Алфонсо имал толкова силни болки, че плачел на глас. После започнал да повръща. Не можел да понася нито светлина, нито шум. После изгубил съзнание. Ужасена, тя го откарала в болницата, където ѝ съобщили жестоката диагноза — „мозъчна треска“.

Лекарите веднага му направили лумбална пункция. Но момчето не дошло в съзнание.

— Още е в това състояние. Дойдох направо от болницата, за да те взема — каза му тя и избърса сълзите с кърпичката си. Красотата ѝ за броени часове беше повехнала. Трепереше неудържимо. — Не вижда нищо, не чува нищо. Ще умре!

— Няма да умре — произнесе Жерард мрачно.

Погали късата ѝ руса коса и се опита да я утеши. Но гърдите му тежаха, сякаш бяха от олово.

Детето лежеше в едно изолирано крило на втория етаж. Дежурният лекар ги въведе тихо в стаята и повдигна чаршафа, за да го видят.

Алфонсо лежеше на една страна, а тъмните му мигли покриваха подутите очи. Дори не помръдна. Слабото му телце не трепваше, дори когато дишаше.

В този миг Жерард разбра, че детето си отива. Той потърси опора в железната решетка на леглото.

— За менингит ли става дума? — попита механично.

— Менингококово отравяне на кръвта — каза лекарят тихо. — Тежка форма на болестта. Церебрално-спиналната гръбначна течност, която взехме, потвърждава диагнозата.

— Ще оживее ли?

Лекарят покри детето с чаршафа и им кимна да го последват извън стаята. Мариса плачеше безутешно. Наложил се Жерард да я прегърне, за да я изведе. Лекарят ги заведе в кабинета си, където към тях се присъединил и Алонсо Гусман, един от видните педиатри в Испания.

Гусман ги помоли да седнат с мрачно и сериозно изражение.

— Заболяването е много тежко — каза той без излишно увъртане. — Много бързо се развива и има много малък шанс детето да оживее.

— Но все пак има шанс! — възкликна Мариса, като се взираше трескаво ту в единия, ту в другия лекар.

— Има надежда — отвърна Гусман уклончиво.

— Тогава спасете го, спасете го, за бога! Спасете го...

Гусман се почеса нервно по брадата.

— Винаги има надежда. Но в този случай, както и моят колега ще потвърди, надеждата ни е попарена от причините за болестта.

— За какво говорите? — излая Жерард с променен глас.

— Мозъчната кора е възпалена — каза другият лекар. — Отделя се голямо количество течност. Оттук и силният натиск, който обикновено е фатален. Ако не се окаже фатален, то тогава ще има последствия и... дефекти.

— Какви?

— Умствени дефекти. Вероятно и слепота.

Мариса издаде силен животински стон и се плъзна тихо на колене с отворена уста. По-младият лекар се приближи и се наведе разтревожено над нея.

Жерард седеше неподвижно. Понечи да скочи и да прегърне жена си, но тялото му не му се подчиняваше. Чу силен боботещ шум, за който отначало реши, че идва от някаква машина, но после осъзна, че шумът идва някъде отвътре и е причинен от нахлуването на кръв в някой кръвоносен съд.

Потри лице и усети мускусната миризма на Лизел по пръстите си.

По-младият лекар се опита да вдигне Мариса на крака. Той погледна тревожно Жерард Масагер и Алонсо Гусман.

— Ще изведе сеньора Масагер навън и ще ѝ дам нещо, което да я успокои.

Жерард кимна безмълвно.

Лекарят изведе Мариса от кабинета.

Жерард седя мълчаливо известно време. Гусман си играеше с един молив и го чакаше да заговори. Най-накрая Жерард вдигна тежък поглед.

— Хидроцефализата... може ли да бъде облекчена?

— Да. Онова, което не можем да направим, е да се борим както трябва с инфекцията. Нямаме необходимите лекарства. — Той прочисти гърло. — Според нашето мнение, вече е нанесено голямо поражение на мозъка. Ако момчето беше дошло в болницата двадесет и четири часа по-рано, щяхме да успеем да направим повече. Заболяването се развива изключително бързо. — Той спря и се загледа в скъпия костюм и диамантената игла на вратовръзката на Жерард. — Това, разбира се, не е по вина на съпругата ви. Тя не е имало как да знае. Не бих го споменал пред нея.

Жерард усети пристъп на омраза към спокойния, безстрастен начин на поведение на педиатъра и стисна зъби.

— Увреждането на мозъка, за което говорехте. Умствените дефекти. Слепотата. Това вече случило ли се е на сина ми?

Професорът кимна без колебание.

— Почти сигурен съм.

Пръстите на Жерард стиснаха конвулсивно облегалките на стола.

— И няма вероятност да сте направили грешка?

— Всички се обединихме около това становище. Касарес, мозъчният специалист от Кордоба, видя момчето снощи. Провери дали има рефлекс. Нямахме такива. Всичко сочи, че уврежданията са големи.

— Достатъчно, за да превърнат момчето в идиот?

— Щом искате да наречете нещата такива...

— И никога повече няма да бъде нормален?!

— Никога.

Жерард затвори очи за миг. Когато ги отвори, стаята му изглеждаше ярко осветена и нереална.

— Тогава не искам да се борите за живота на момчето — чу се той да казва. Гусман не продума. — Няма значение какво казва майка му — продължи Жерард монотонно. — Кажете й каквото искате. Излъжете я. Но не позволявайте да оживее. Разбрахте ли ме?

— Официално искате от мен да спра лечението? — попита предпазливо професорът.

— Щом се налага.

— Щом се налага ли, сеньор Масагер?

— Точно така.

Педиатърът поглади брада.

— Боя се, че не ви разбрах. Искате от мен да...

Суровото лице срещу него се изкриви от гняв.

— Дяволски добре разбирате какво искам от вас, Гусман! — Гласът на Жерард беше ужасяващо груб. Той удари с юмрук по бюрото. — Знаете кой съм, нали? Не се правете на простодушен пред мен или ще ви отрежа топките и ще ви накарам да ги глътнете!

Гусман пребледня. Жерард Масагер се изправи на крака и пристъпи към вратата. Обърна се и посочи с пръст към лекаря.

— Не го оставяйте да страда. Ясно ли е?

Гусман кимна мълчаливо. Жерард отиде да намери Мариса. Мина покрай вратата на стаята на Алфонсо, без да погледне вътре, без

дори да забави крачка.

Имаше странна памет. Пред *masia*^[7], където беше израснал, имаше едно огромно маслиново дърво. Дървото не беше подрязвано повече от век и дебелите извити клони се бяха разпрострели във всички посоки и хвърляха плътна сянка върху къщата. Един ден баща му повика градинар, който да отреже най-надвисналите клони.

Той наблюдаваше как трионът, чийто звук го караше да потръпва от страх, реже безмилостно бялата дървесина, докато тежкият клон не падна на земята.

Сега се чувстваше като онова дърво — сякаш бяха отрязали жива част от него и тя бе паднала на земята. Все още не изпитваше болка. Тя щеше да дойде по-късно. Усещаше единствено ужасната загуба от ампутацията.

Мариса искаше да остане в болницата, но след като морфинът подейства, той я отведе къщи. Сега тя лежеше в спалнята, нито будна, нито заспала. От очите ѝ се стичаха сълзи и потъваха в косите. Наглеждаше я една от прислужниците.

Жерард Масагер седеше в кабинета си и механично подготвяше доклада си за италианската мисия. Думите изпълзяваха изпод писалката му като мравки и изпълваха хартията с прилежна последователност. Той пишеше ли пишеше, но не вникваше особено в съдържанието.

Гусман се обади лично два часа по-късно.

— Момчето почина преди няколко минути. Не се мъчи — съобщи сериозно педиатърът. — Не почувства никаква болка. Позволете ми да поднеса съболезнованията си на вас и на сенъора Масагер.

— Благодаря ви — рече Жерард безстрастно. — Ще дойда довечера, за да уредя нещата. — Той остави слушалката.

Огледа се, спря очи на подвързаните с кожа томове по лавиците, закачените в рамки фотографии на Франко, Мусолини и Хитлер на стената, безценните китайски вази. Антиките. Отвореният прозорец. Палмите, които шумоляха от лекия бриз. Празното небе над тях...

Изведнъж усети как цялото му същество се съсредоточи върху Мерседес и изпита ужасна болка.

Сега, помисли си той, имам едно-единствено дете.

Барселона, Испания

Влакът закъсняваше. Тя стоеше сред многобройната тълпа на перона на железопътната гара и явно беше единственият човек, който не отиваше никъде и не се връщаше отникъде. Човешкото множество я обтичаше като река камък. Лятната жега правеше въздуха тежък и хората едва дишаха.

Железниците бяха невероятно претоварени през това жежко лято на 1938 година. Хората, които виждаха приближаващия край и имаха някакви пари, бяха започнали да опаковат по-ценното си имущество и да отпътуват за Франция. Емигрантската вълна беше обхванала цяла Каталония.

Мерседес се огледа и видя около себе си цели семейства, които явно се бяха запътили в странство — мъже, жени и деца пъплеха по пероните, следвани от носачи с тежки колички, отрупани с пътни чанти, куфари, пакети и сандъци.

По високоговорителите течеше съобщение. Тя се напрегна да чуе ехтящите думи над шума около нея. Успя да чуе нещо за влака от Тарагона, но дали ставаше дума за пристигане или за ново закъснение, така и не можа да разбере. Хората започнаха да се придвижват наляво.

— Какво казаха? — попита тя войника до себе си.

— Влакът от фронта пристига на четвърти перон.

— Четвърти перон? — Тя забърза към бариерата, проправяйки си път през стълпотворението от тела, които напиреха в същата посока. Пътят ѝ беше блокиран отвсякъде. Щеше да го изпусне, ако не успееше да се пребори.

Влакът вече навлизаше в района на гарата, пуснал пронизително свирката си. Облаци черен дим и бяла пара се издигаха към високите стъклени сводове на перона. От всички прозорци на влака се подаваха ръце и глави. Локомотивът беше окичен със знамена.

С помощта на лакти и рамене, тя се придвижваше възможно най-бързо, като блъскаше хора, куфари и купища багаж. Жълтите ириса, които носеше, се бяха смачкали и оклюмали. Но тя стигна четвърти перон точно когато влакът спря с оглушително изсвистяване на спирачките.

Сред облаци пара от вагоните започнаха да се изсипват мъже. Почти всички от тях бяха войници, облечени в летни униформи в кафеникав цвят с разкопчани якички. Много от тях бяха ранени и едва пристъпваха с патерици. Тя чу възгласите, с които жените поздравяваха мъжете си, надвиквайки оглушителния шум на високоговорителите. Цели семейства се събираха. Навсякъде около себе си виждаше прегръдки и сълзи. Мерседес се покачи на някаква пейка и се огледа панически над множеството от глави. Къде беше той? Дали щеше да го забележи в тази тълпа?

И изведнъж го видя. Стоеше на стъпалата на вагона. Беше се хванал с една ръка за вратата и оглеждаше тълпата с дълбоките си зелени очи. Беше толкова красив! Сърцето ѝ се сви. Тя размаха бясно букета. Жълтите цветя вече бяха съвсем увехнали. Най-накрая я забеляза и тя видя как лицето му се озари от щастлива усмивка.

Започнаха да си проправят път един към друг. Срецнаха се по средата на тълпата. Тя ридаеше от безумна радост, когато той я прегърна и я притисна силно до гърдите си.

— Шон, о, Шон! О, господи, колко ми липсваше, *amor!*

Той я прегръща известно време, без да говори, после покри лицето ѝ с целувки. Беше отслабнал в сравнение с последния път, когато го беше видяла преди седем седмици, но както винаги, изглеждаше чудесно. Тя се вкопчи в твърдите мускули на ръцете му, сякаш искаше да се убеди, че е истина и той стои от плът и кръв пред нея.

Шон я отдръпна за малко от себе си и я огледа.

— Красавицата ми — промълви той дрезгаво. — Не мога да повярвам на очите си. Ослепителна си с тази коса. Прекрасна моя...

Тя отметна назад черните си къдрици и му се усмихна с мокри от сълзите очи. Беше оставила косата си свободно да расте, откакто бяха станали любовници, защото той ѝ беше казал, че харесва дълга коса. Сега тя беше до раменете ѝ и тежките черни къдрици блестяха на светлината. Овалното ѝ лице светеше от щастие.

— За теб са. — Тя му подаде изпокъсаната китка жълти ириси. — Смачкаха се, докато те чаках. О, любов моя, благодаря на Бога, че се върна! С колко време разполагаш?

— С два дни.

Щастието ѝ за малко да се изпари.

— Само с два дни!

— Да. Пуснаха ме само защото казах на Листър, че си бременна. Трябва да се върна на фронта след четиридесет и осем часа. — Той я целуна силно по устните. — Да се махаме оттук.

Той нагласи раницата на гърба си, стисна пушката и я хвана за ръката, проправяйки си път през тълпата.

Прегърна я още веднъж на ярката слънчева светлина навън. Необузданата му прегръдка я остави почти без дъх. Изглеждаше още по-висок. Кожата му беше бронзова на светлината на слънцето.

— Отслабнал си — рече тя и се опита да прикрие разочарованието си от краткия му отпуск.

— От непрекъснатото потене е. Сигурно воня като овчар. Съжалявам. Нямах възможност да се изкъпя. — Гарата се намираше на „Пасео Колон“, точно до пристанището. Той вдиша дълбоко соления морски въздух. — Исусе! Толкова е хубаво отново да помиришеш морето. Знаеш ли какво е най-ужасното нещо на войната? Вонята.

— Знам — усмихна се тя. — Доста ухаеш. Първото нещо, което ще направя, като се приберем, ще е да ти приготвя ваната.

— Искаш да кажеш *след това*!

— Не, искам да кажа *преди*.

Той се усмихна и пробяга по тялото ѝ с жаден поглед. Беше облечена с нова жълта рокля, със същия цвят като ирисите, с малка бяла якичка.

— Изглеждаш прекрасно! Трябва ли да ходиш в болницата днес?

— Не, взела съм си почивен ден. И утре също.

— Ангел мой! — продума той щастливо и махна на едно такси.

Минаха по „Пасео Колон“ към хълмовете Монтжуик. Той я прегръщаше и я гледаше с очи, преливащи от любов. Не се бяха виждали от месец юни. Тя се чудеше как беше оцеляла без него и как щеше да издържи отново, когато пак замине.

— Учиш ли? — попита я той на английски.

— Всеки ден — отвърна му тя на същия език.

— Всеки ден — изимитира той лекия ѝ акцент и се усмихна. Беше започнала да учи английски по негово настояване. Беше открила своя вроден талант за езици и вече четеше английски вестници почти без помощта на речник.

Тя му приготви ваната в апартамента и докато той ѝ се наслаждаваше, сложи мръсните му дрехи в малката пералня. В джобовете му имаше няколко монети и някакви ужасни ръчно навивани цигари. Приготви му чаша кафе, но не от печени жълъди, а истинско бразилско кафе, което беше купила на безбожна цена на черния пазар и го беше пазила за него, когато си дойде в отпуска.

Занесе го в банята и застана да се полюбува на изражението му, докато вдъхваше невярващо уханието на кафето и опитваше блажено на малки глътки от горещата напитка.

— Какво си направила, да не би да си продала душата си на дявола?

— Продадох нещо много по-натурално — усмихна се тя. — Нещо меко, топло и пухкаво.

— Май ще ти нашаря... — не довърши той и изръмжа заплашително.

— Проклетото ти мръсно подсъзнание! Продадох един от зайците си.

— Един какво?

— Майка ми ми донесе няколко заека от Сан Люк миналия месец. Отглеждам ги на балкона. Не създават никакви проблеми. Винаги можеш да намериш малко увехнали зелки или трева, с които да ги нахраниш. А струват цяло състояние. Всъщност, за обяд има задушен заек.

— Убиваш някое пухкаво миличко зайче и го изяждаш?

Тя кимна.

— От щръкналите му ушички до малката пухкава опашка, мой човек.

— Хищна капиталистка такава — промърмори той развеселен и замижа, като отпи от кафето.

Тя сведе поглед към голото му тяло във ваната. Както обикновено усети истинска радост от факта, че го притежава. Тялото му беше великолепно, но по-отслабнало от последния път, когато го беше видяла. Ребрата му се брояха под загорялата кожа. Коремът му беше стегнат и твърд като дъска. По лицето му имаше следи от умората, а под очите му личаха тъмни сенки. Устните му бяха сухи и напукани.

— Тежко ли беше? — попита тя тихо.

Той допи последната глътка кафе и ѝ подаде чашката.

— О, няма как да бъде иначе.

Но тя усети, че е било ужасно.

— Казват, че победата е голяма. Че можем да спечелим войната.

— Да, и до нас достигнаха такива слухове. Със сигурност произлезе нещо голямо. Случайно да имаш някакви по-качествени цигари?

— Купила съм ти няколко пури. Но няма да ти ги дам, преди да си обядвал. Няма ли да ми разкажеш?

— Няма кой знае какво за разказване — каза той с горчивина в гласа. — В началото ги изненадахме. Прекосихме река Ебро с лодки и построихме понтонни мостове. Чу ли се за това?

— Това беше главната тема във всички вестници — кимна тя.

— Не очаквах такива действия от наша страна. Ако имахме съответната екипировка и оборудване, щяхме да ги смажем чак до Мадрид. Но нямахме подкрепа нито от въздуха, нито силна артилерия. Нямахме какво да направим, когато започнаха да ни обстрелват масирано със снаряди. Боеприпасите ни свършиха при Гандеса. Лежахме под жестокия пек, докато те сипеха срещу нас всичко, с каквото разполагаха. Обстрелваха ни със снаряди безспир, денонощно. Понякога обстрелът беше безпощаден. — Той се подпря на лакът. Напрегна всичките си мускули. — Трябваше да се окопаем. Но никой простосмъртен не би могъл да изкопае и дупка, камо ли окоп, защото под нас всичко беше скали. Нямахме къде да се скрием, нямаше дори и едно дърво. Нямахме наблизо и вода. Продължихме да нападаме скалистите възвишения, а те ни дадоха отпор. А слънцето... Учудващо е колко бързо мъртвите започват да се разлагат на горещината. Нямахме къде да ги погребем. След няколко часа се вмирисваха. Униформите им набъбнаха и се пръскаха по шевовете. Миришеха като... — Той се облегна назад във ваната и я погледна с отнесен поглед, сякаш беше преследван от духове. — Много мои приятели умряха така, Мерсе — произнесе печално той. — Много превъзходни американски момчета. Стигнаха само до там. Сега стоят наред *sierra*^[8] и просто се разлагат. Лежах до момче на име Харви Манделбаум в продължение на шест часа, докато той се издуваше и ризата му се разтваряше, а мухите си устройха пир с тялото му. Мислех, че ще умра. Не можах да повярвам на очите си, че те виждам, че си истинска...

— Истинска съм — произнесе тя нежно. Очите ѝ бяха мокри от сълзите, които бяха бликнали в изблик на съчувствие. Тя се пресегна и го целуна нежно. — Тук съм, *amor*.

Той въздъхна.

— Благодаря на Бога, че мога да разговарям с теб. Знаеш за какво говоря. Нямахте да мога да кажа всички тези неща пред която и да било друга жена. Но ти разбираш...

И се налага да замине след два дни след всичкия този ужас, помисли си тя.

— Не поемай никакви рискове, Шон. Не и сега! — настоя тя. — Не би трябвало да продължи още дълго.

— Не, не би трябвало. Това е краят, Мерсе. Това ще бъде последната офанзива. Няма какво друго да се направи. Отсега нататък всичко ще върви само надолу. Хванахме Франко натясно, а той не приема леко подобни неща. Сега ще хвърли срещу нас всичките си сили. Подай ми бръснача, скъпа.

Тя му задържа огледалото, докато той насапунисваше страните си и се бръснеше. Винаги беше намирала навика му да се бръсне във ваната за отвратителен, но така бяха правили и баща му, и дядо му преди него. Тя наблюдаваше силните мускули, които подскачаха под гладката, лъщяща от влага кожа и почувства как коремът ѝ се сви от желание.

Когато беше избръснат, той ставаше зашеметяващо красив и съблазнителен. Усмихна ѝ се и искрящите му бели зъби просветнаха.

— По-добре ли е така?

— Прекрасно! — Тя го целуна. — Искаш ли да хапнеш, преди да...

— Не, не искам.

Мерседес се изправи.

— Ще те чакам в спалнята.

Изпитваше притеснение и пусна щорите, за да не бъде светлината толкова ярка. Събу си обувките, съблече жълтата рокля и легна само по бельо на леглото. Чувстваше как трепери. Беше минало толкова много време...

Почти не бяха успели да се насладят един на друг през последните си почивни дни заедно, които прекараха в Сан Люк. Само

една юнска събота и неделя на екскурзия в Перпинян, Франция. И сега тези ужасно кратки два дни през август. Това беше всичко.

Шон пристъпи в спалнята, бършейки косата си кърпа. Беше абсолютно гол.

— Видях зайчетата ти. Много са сладки.

— Излязъл си на балкона в този вид?

— Разбира се. Показах на всички останали момичета какво изпускат. Защо е толкова тъмно тук? — Той отиде до прозореца и се пресегна да вдигне щорите.

— Недей! — помоли го тя.

— Но аз искам да те гледам.

— Просто ела тук. После ще ме гледаш. — И тя протегна ръце.

Шон изостави щорите. Кожата му блестеше като старо злато на меката светлина. Той я взе в обятията си и зарови лице в меката ѝ шия. Тя го прегръщаше силно и го галеше по тила.

— Благодаря на Бога, че си тук — промълви нежно. — Всеки ден далеч от теб е цяла вечност. Толкова се тревожа за теб...

— Мерсе... — каза той на английски, — ... обичам те!

Любиха се по законите на същия дивашки ритуал, както винаги, когато току-що се беше върнал след дълго отсъствие, като неудържима буря, като напоителен дъжд след суша...

Тя го остави да спи, проснат на леглото, и стана да се изкъпе и да приготви обяд.

След като се нахраниха, му даде една от пурите, които беше купила специално за него.

— За теб са. Специално.

Той ги погледна и ги опипа с благоговение.

— От същото място, откъдето си взела и кафето ли?

— Ами, кажи-речи.

— Е, благодаря ви сърдечно, зайчета. — Той запали пурата.

Седяха по турски на леглото, наметнати със синьо-белите болнични халати, които беше взела временно от „Саградо Корасон“. Следобедните слънчеви лъчи се изливаха през отворения прозорец, а в далечината се чуваха шумовете на града. Той вдъхна дълбоко прекрасния мирис на висококачествен тютюн, после бавно издиша едно продълговато клъбце дим.

— Господи, какъв тютюн! Там пушехме изсушени листа от картофени насаждения. Нямаше откъде да си набавим цигари.

— Това ли било? А аз се чудех какви са тези цигари.

— Понякога вземахме *kif*^[9] от мъртвите мароканци — каза ѝ той.
— Получавах страшно главоболие, но в продължение на няколко часа не се тревожиш за нищо.

— Вземал ли си цигари от мъртвите?

— Скъпа, някои от войниците им вадеха златните коронки.

— Но това е ужасно!

— Да. Златото не струва кой знае колко. Войната е жестоко нещо. Само господ знае колко ми е втръснало всичко. — Той отново дръпна дълбоко от пурата, после я остави с неохота. — Почти съм отвикнал. Главата ми се замая. — Шон взе ръката ѝ в своята и я погледна в очите.
— Мерседес, върнах се, за да се оженим.

Тя усети как сърцето ѝ се преобърна.

— Да се оженим ли?

Пръстите му стиснаха нейните.

— Знам, че напоследък е минала модата двойките да се бракосъчетават по традиционния начин. Вече дори няма църкви. Но ако държиш на католическа церемония, вероятно ще открием някой свещеник, който да я извърши. Лично аз ще се задоволя с гражданската. Не е много пищна, но и двамата ще получим законни свидетелства за брак. Ще е достатъчно законно, за да можеш да заминеш за Щатите, когато аз се върна там.

Главата ѝ се замая.

— Шон, не знам...

— Това е единственият начин — настоя той. — Изслушай ме. Интернационалните бригади ще бъдат разпуснати всеки момент. Преди началото на зимата ще са ни върнали по домовете.

— Откъде знаеш? — попита тя, без да откъсва тъмните си очи от него. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Проклетият Чембърлейн и неговият Комитет за ненамеса! Този човек толкова много иска мир, че е готов да легне и да остави нацистите да му се изпикаят в лицето, ако, разбира се, първо успят да го надговорят. Част от сделката е всички чуждестранни доброволци да бъдат изтеглени от Испания.

— Кога? — реагира тя с ужас.

— Преди началото на зимата. Интернационалните бригади са силно оредели. Всички по-смели и способни мъже са вече мъртви. Бяха избити преди време. Сега името на бригадите се експлоатира единствено с пропагандна цел. А това вече няма никакъв смисъл...

— О, Шон! — Сърцето ѝ препускаше лудо. — Искаш да се оженим *сега*? През тези два дни?

— По-късно няма да имаме време — рече той. — Уговорили са да ни превозят с кораби. Ако се оженим сега, после ще може да дойдеш с мен в Америка. Или ако трябва да си тръгна, без да мога да те видя, ще можеш да ме последваш по-късно. Ако преди това ме убият...

— Не произнасяй тази дума!

— Та ако ме убият — повтори той, — този лист хартия ще ти даде правото да заминеш за Щатите без мен. Ако подготвим нещата днес следобед, утре ще можем да се оженим. Може би ще прекараме една прекрасна нощ в някой хотел. Или поне ще уредим формалностите. — Той забеляза изражението ѝ и се ядоса на липсата ѝ на ентусиазъм. — Какво има? — попита. — О, господи! Мерсе, не ме ли обичаш достатъчно, за да се омъжиш за мен?

— Разбира се, че те обичам! Ти си всичко за мен. Но да напусна Испания... Да оставя всичко зад гърба си...

— Да напуснеш *какво*? — Той я сграбчи за раменете. Пръстите му се забиха жестоко в плътта ѝ само и само да я накарат да обърне внимание на думите му. — Ще последва истинско кръвопролитие, Мерсе. Касапница. Знаеш това! Всичко свърши, не разбираш ли? Фашистите спечелиха и поемат нещата в свои ръце, а първото нещо, което ще направят, е да унищожат всеки, който може отново да им се противопостави. Ще изколят хиляди хора, всеки, който някога е вдигнал дори пръст срещу тях. А това включва и теб. *Не ще* остане нищо, заради което си заслужава да останеш! Свърши, всичко свърши!

Прилоша ѝ.

— И ти искаш от мен да избягам и да оставя родителите си да се справят с всичко това? Без мен?

— Ако имат малко разум, ще се измъкнат, преди да е станало прекалено късно. Могат да отидат където и да било по света. Мексико, Канада, Щатите... Дори в Русия! Сталин обещава да приюти републиканците бежанци от Испания.

— Русия?

— Където и да било, но само далеч от фашистите. Но това си е тяхна работа — повтори той настоятелно. — Става дума за техния живот. Ти трябва да мислиш за себе си, любов моя. Млада си. Ще се приспособиш към новата среда, в която ще попаднеш. Вече говориш английски добре. Америка може да не е идеалната страна, но тя все още е страната на неограничените възможности. В Америка все още е жива надеждата! А тук такава не е останала, не и за следващите десет или двадесет години. Цяла Европа ще пламне! Трябва да се махаме. Какво друго ни остава? Слушай, не си ли знаела винаги, че накрая ще се наложи да се омъжиш за мен? Предложението ми идва малко изненадващо, но нали в сърцето си винаги си знаела, че един ден ще станеш моя съпруга и ще дойдеш с мен в Щатите. Не е ли така, кажи! *Кажу!*

Тя се втурна към прозореца, за да си поеме малко чист въздух. Погледна към огрените от слънцето хълмове на Монтжуик със замъка, кацнал на върха, и мержелеещите се градски сгради в далечината. Навсякъде цареше спокойствие и тишина. Лятното небе беше прозрачно и тъмносиньо, а към хоризонта преминаваше във виолетово. Тя вдиша топлия въздух дълбоко в дробовете си. Миришеше на улично движение, на дървеса и на град.

Той беше прав. Нищо не можеше да направи, за да спаси родителите си, и те нищо не можеха да направят, за да я спасят.

Шон беше вдъхнал нов смисъл на живота ѝ. Беше я дарил с щастие, не с някакво временно настроение, а с начин на живот, който се беше пропил във всяка фибра на съществуването ѝ. Но любовта означаваше, че трябва да стане и пленница на съдбата. Любовта означаваше, че сърцето ѝ отново може да бъде разбито на парченца по всяко време. Това беше привилегия, която изискваше тежки задължения.

Заминаването за Америка можеше да се окаже в крайна сметка проба за това дали може да оцелее без него.

Тя се обърна и го погледна. Чакаше седнал на леглото. Мъжествената му красота накара сърцето ѝ да потръпне от любов. Дълбоките зелени очи срещнаха нейните с онзи дързък проблясък, който толкова много обичаше. Тя развърза колана на халата си и

остави на показ слабото си стройно голо тяло на погледа му. Сетне пристъпи към него.

Плака по време на цялата церемония.

Стояха в мръсния кабинет на някакъв бюрократ с още три други двойки и повтаряха лишението от съдържание думи, които някой анархист беше откраднал от католическия ритуал. Но най-много намрази проповедта, която им изчете служебното лице веднага след това, докато тя оглеждаше евтиния пръстен, който Шон ѝ беше купил същата сутрин и беше сложил на безименния ѝ пръст.

— Добре. Има три преписа от свидетелството за граждански брак. Всеки получава по едно и едно остава в нашите регистри. Ако решите да се разведете, и двамата трябва да дойдете при нас и да ни обясните причините за развода си. Тогава ще изгорим тези три копия и вие ще бъдете свободни. Но това е сериозна стъпка, затова не се връщайте при нас, ако сте решили само да се повъргалите с някого в сламата, защото ще ви натирим оттук набързо, без излишни церемонии. А сега се грижете един за друг и се обичайте.

Те излязоха от кабинета, всеки стиснал в ръка своето свидетелство за граждански брак. Униформата му все още беше мокра след вчерашното пране. Мерседес беше отказала да се омъжи с униформата си на медицинска сестра, каквато беше модата. Беше облякла кремава пола и блуза и носеше букет бели цветя. На главата си беше сложила бяла барета, към която бе прикачила къс воал. Изглеждаха точно такива, каквито бяха — красиви, бедни и млади.

Другите двойки позираха в коридора за снимка. Група войници подеха неприлични песни. Някой хвърли шепа конфети. Развълнуван, Шон я вдигна във въздуха веднага щом излязоха на улицата и я завъртя.

— Госпожа Шон О'Кийфи, обичам те! — извика той на английски. — Осъзнаваш ли, че в момента започва нашият меден месец?

Лицето му ликуваше. Нито един техен познат не беше присъствал на сватбата. Дори не беше изпратила телеграма на родителите си в Сан Люк. Той беше предложил да отиде другата седмица при тях и да им съобщи лично новината. Тя сведе поглед,

вкопчила пръсти в силните му ръце. Изведнъж осъзна колко самотни бяха и колко много зависеха един от друг.

— Пусни ме, глупчо такъв — каза тя и се засмя през сълзи.

— Светът е наш! Наш! — произнесе той напевно и ѝ се усмихна широко.

Една възрастна жена, която минаваше покрай тях, спря и им се усмихна.

— Току-що ли се оженихте, деца?

— Да! — каза Шон и пусна Мерседес на земята най-накрая, без да я изпуска от прегръдките си. — Току-що се оженихме, майко, и сега сме в меден месец.

Тя ги погледна с обкръжените си със ситни бръчици очи.

— Толкова красива двойка сте. Толкова сте свежи и силни. Господ да ви пази и да ви дари с щастие. В отпуска ли си, войниче?

— Да — кимна той.

— Кога се връщаш?

— Утре — отвърна той и усмивката му угасна.

Възрастната жена порови в чантата си и извади нещо. Сложи го в ръката на Шон. Беше малък дървен кръст.

— Нека те пази — прошепна му тя поверително.

Отидоха да обядват в хотел „Палас“, където бяха дали всичките си спестявания, за да наемат един от апартаментите за една нощ. Хотелът беше красива сграда от деветнадесети век, бяла и украсена с орнаменти като сватбена торта, с жълти тенти на балконите. Гледаше към Плаза де Каталуня — остров на великолепието в тъжната, еднообразна пустиня на войната.

На масата им бяха поставили сребърни прибори, бяла ленена покривка и цветя. Сервитърите се отнасяха с тях като с гостуващи величия и им сервираха оскъдните ястия и евтино вино с толкова много церемониалност, че всичко им изглеждаше като изискан прием.

Но те не обръщаха внимание на храната. Гледаха се в очите и не виждаха нищо друго освен любовта, която струеше от тях.

Следобед се любиха на огромното легло. Тялото ѝ се устреми към неговото със страст, каквато не беше изпитвала допреди това, а в сърцето ѝ лумтяха пламъци.

— Госпожо О'Кийфи — каза той. — Само господ знае дали това име ти отива, но пък на мен ми харесва. И то много!

По-късно той я заведе в „Метропол“ да гледат Чарли Чаплин в „Модерни времена“. Той вече беше запознат с филма. Тя не. Каза ѝ, че това е един от най-смешните филми, които някога са правени. Специфичната миризма на киносалона ѝ напомни болезнено за дядо ѝ, който вече от осем години беше покойник. „Тиволи“ в Палафрюгел беше затворено последния път, когато беше там. Претенциозната реклама на киното висеше тъжно и нещастно. Спомни си как дядо ѝ беше починал — сам и болен, борец се за всяка глътка въздух.

Тя се взираше в блесналия екран и слушаше смеховете и възгласите на публиката. Животът на всеки, помисли си тя, е като трепкащи сънища, които уж захвърлени за малко в тъмното, изчезват безвъзвратно. Дребната фигура на героя, оплетен в мрежите на един полудял свят, в началото я накара да се смее до сълзи, а накрая я разплака.

Шон я изведе навън преди финала на филма. Разходиха се по „Рамблас“ до Пасео Маритимо, прегърнати през кръста. Мерседес облегна глава на рамото му и притвори очи така, че да вижда света замъглен през ресниците си. Усети, че се движи сякаш през мъгла. Сърцето ѝ беше изпълнено със смесица от щастие и болка, чийто произход тя не можеше да определи.

Знаеше, че никога няма да забрави този ден. Знаеше, че до деня, когато остарее и се сбръчка, ще си спомня за него със заседнала в гърлото буца и със спомена за силните ръце, притискащи тялото ѝ. Знаеше, че онова, което преживяват в този миг, никога вече няма да се повтори.

Спряха до статуята на Колумб, възкачена на невероятно висока колона, от която сочеше с бронзов пръст към Новия свят. Шон впери поглед в морето.

— Ето оттук започва пътят към Америка — рече той. — Преди четири века и половина. През 1492 година Колумб е потеглил оттук към неизвестността през сините океански води.

— Сега би трябвало да съм си вкъщи и да храня зайците — каза тя и се загледа към Монтжуик.

— Не и по време на медения ни месец — възпротиви се той.

— Те са гладни...

— Аз също съм гладен. За теб!

Тя му се усмихна. Те се обърнаха и се върнаха в хотел „Палас“.

Стаята беше красива, таваните — гипсови, а мебелите — великолепни реликви от по-стари епохи. Те се съблякоха и се хвърлиха на леглото.

Шон се взираше в нея, в гладките очертания на голия ѝ гръб и рамене, в тъмната ѝ разкошна коса. Тъмният триъгълник, който се гушеше в дъното на корема ѝ, беше толкова идеален, сякаш беше рисуван от художник на миниатюри. Гърдите ѝ бяха заоблени и дръзки. Той наблюдаваше движенията им всеки път, когато тя помръднеше. Зърната им потрепваха.

— Как да повярвам, че наистина си моя жена? — попита той, омагьосан от чудото.

— Според онзи нищожен документ наистина съм — усмихна се тя. — Не ми се струваш особено убеден.

— Да, не съм. Но ако искаш да се повъргаляш в сламата с някой друг, онзи мъж не би имал законното право на това. Гарантирам ти го.

— Не искам да се въргалям в сламата с никой друг освен с теб, скъпи.

Той погали извивката на бедрото ѝ и проследи идеалната му линия до тънката ѝ талия. Бедрата ѝ бяха стегнати и гладки като мрамор. Всеки детайл от тялото ѝ беше с идеални пропорции и безупречна кожа. Той взе в ръка едното ѝ стъпало и го разгледа удивено, сякаш беше най-прекрасното произведение на изкуството. Пръстите ѝ бяха тънки и дълги, а ноктите — като перлички. От вътрешната страна на ходилото ѝ се виждаше бледосиня вена, която се виеше елегантно.

— Хубави ли са краката ми? — попита тя.

— Всичко у теб е хубаво.

— У теб също. И то особено красиво. — Тя положи глава на корема му и погали мъжествеността му. Той откликна веднага като нарасна в ръката ѝ.

— Ако ме докосваш там — измърмори той, — ще трябва да имаш законното право за това.

— Вече го имам. Този паметник сега ми принадлежи. — Тя го разгледа съсредоточено. — Мисля да сложа малка статуя на Колумб на върха, ето тук.

— И как ще изглежда?
— Ще изглежда много внушително. — Тя прокара пръст по него.
— Леко позлатена и с посвещение.
— Какво посвещение? — усмихна се той.
Тя заговори на английски.
— „През 1938 година, аз дефлорирах Мерседес Едуард.“
— В това дори няма рима — оплака се той. — И каква е тази дума *дефлорирах*? Откъде я взе?
— Проверих в речника. Испанската дума е *desflorar*. Означаваше същото. Да изскобна цвете. Ти изскобна моето, нали така?
— Произнася се „изскубна“, а не „изскобна“.
Тя повтори произношението на думата.
— Какъв глупав език! *Изскубна*...
— Пак не се римува с „изчука“. Макар че ако трябва да бъдем честни, „изскубна“ звучи много по-болезнено.
— Първия път болеше ужасно.
— Вече не те ли боли?
— Вече не. Разкажи ми за Западна Вирджиния.
— Вече ти разказах. Онова, което правиш там долу, е много приятно...
— Нямам предвид стачки, манифестации и полиция. Искам да ми разкажеш *как е животът там*. Как живеят хората? Какви приятели ще имаме? Къде ще живеем? С какво ще се занимаваме?
— Ами, красиво е. Планини, гори и реки. Хората са... Ами те са...
— Продължавай.
Пръстите ѝ продължаваха да го изследват сладно. Той не издържа и простена.
— Мерсе, или спри, или не очаквай от мен да говоря.
— Защо? Каза, че ти е приятно.
— Разсейваш ме.
Тя го пое между устните си, притвори очи и се приведе.
— О, господи — прошепна той.
Той изпълваше устата ѝ с горещата си едра плът. Усещаше солта на желанието му. Пресегна се да хване с ръка тестисите му. Сърцето ѝ преливаше от удоволствието да го обгръща със своята нежност. Тя захапа нежно гъвкавата плът, поставяйки го на върховно изпитание.

Шон взе лицето ѝ между дланите си и се изви към нея. В този миг тя го притежаваше изцяло, държеше го върху езика си. Това го правеше неин по-сигурно от каквито и да било закони на обществото или на религията. Далеч от напрегнатостта на настоящето, от цялата несигурност, неизвестност и съмнения. Всичките ѝ убеждения в този миг се свеждаха до начина, по който правеха любов.

Тя се съсредоточи върху това да му достави наслада и да извлече собствената си наслада от неговата. Усещаше как набъбва върху езика ѝ, чуваше накъсаното му дишане, докато накрая той я сграбчи в прегръдките си и се опита да я дръпне настрана.

— Мерседес! — извика той задъхано. — Спри! Веднага!

Тя го притегли към себе си. Той навлезе в нея разтреперан, с напрегнато лице и стиснати зъби.

— О, господи, господи...

Изстена дрезгаво, когато свърши и семето му се изля в тялото ѝ. Нейният оргазъм последва незабавно и неговата сила я накара да стисне зъби, да потрепне ноздри и да затвори очи. Но това не ѝ стигаше. Изобщо не притихна. Цялото ѝ същество се беше устремило към животинската нужда да го притежава, да го поеме в себе си докрай и завинаги. Тя не спря да се движи под него, не го пусна, независимо колко беше уморен, докато желанието им не избухна отново и те не потънаха в сладостния ритъм на любовта.

Тя му се усмихна леко със замъглен поглед. Повдигна колене и се отвори още повече за него, за да го поеме по-надълбоко.

Бъдещето, миналото, всичко потъна в бездна. Всичко изгуби смисъл. Важен беше мигът — всичко или нищо. Ако решеха, този миг можеше да продължи вечно.

Пресегна се и обгърна с ръка твърдия, хлъзгав член и почувства как влиза и излиза от тялото ѝ на тласъци. Пръстите ѝ го стиснаха и не му позволиха да направи поредното движение. После се разхлабиха малко, но само толкова, колкото да успее да си пробие път през слабините ѝ.

Тя задържа ръката си там, принуждавайки го да я люби по този начин, напирайки през ключените ѝ пръсти, преди да достигне меките дълбини на женствеността ѝ.

Отвори очи и видя по лицето му, че го беше отвела в свят, непознат и нов за него. Зениците му се бяха разширили дотолкова, че

очите му изглеждаха почти черни. Мускулите на раменете му бяха напрегнати и покрити с изпъкнали вени, а кожата му блестеше от пот. Той беше отгоре, но тя беше тази, която определяше нещата, тя беше тази, която му позволяваше да влиза или излиза. Тя беше тази, която можеше да му позволи да мине отвъд всички граници, да пресече границата на всичко познато и очаквано. Гледаше я с изражение, граничещо с объркване. Под физическото удоволствие, изписано на лицето му, се четеше и чувство, подобно на страхопочитание.

Тя още повече стисна пръсти и сега му беше още по-трудно да минава през ръката ѝ и после да навлиза в нея. Тя преценяваше силата му и го предизвикваше. Докато вените на шията му не изпъкнаха и тя не разбра, че той отново ще свърши.

Тогавя тя го пусна и впи пръсти в раменете му, когато целият навлезе в нея и неговата гореща радост отново се изля в утробата ѝ. Най-накрая издаде звук — приглушен стон, който погъделичка гърлото ѝ и предизвика вибрации в притихналата стая.

Бяха прекалено уморени, за да правят каквото и да било освен да си държат ръцете и да наблюдават как следобедът прелива във вечер. Изгряха първите звезди. Небето се обагри във виолетово, пурпурно и синьо-зелено. Тя си спомни къде трябваше да се върне той на следващата сутрин и заплака.

Когато стана прекалено тъмно, запалиха лампите. В облицованата с мраморни плочки баня имаше вана, поставена на подиум над общото ниво. Ваната беше огромна, с четири крачета и достатъчно дълбока, така че водата да стига до гърдите им в седнало положение. Имаше топла вода. Напълниха ваната и се отпуснаха блажено вътре заедно, сапунисвайки и мийки взаимно телата си.

— Ще отида в Сан Люк следващата седмица — каза тя, — и ще съобщя на мама и татко.

— Как мислиш, че ще приемат новината? Ще се ядосат ли?

— Не знам. Не ме интересува. Повече се вълнувам от това, че ти се връщаш пак на фронта. Толкова се боя за теб! Ти боиш ли се?

— Понякога.

— А аз обезумявам от страх. Знаеш ли какво? Спомням си, когато войната беше в онзи етап, че приличаше на неделна разходка.

Буквално казано. Спомням си как цели семейства пътуваха до Барселона през почивните дни с кошници за пикник и бутилка ракия вътре. „Елате да постреляте малко по врага“ — казваха мъжете, сякаш ставаше дума за яребици или фазани. В понеделник сутринта се връщаха на работа както обикновено. И на теб ти се струваше като пикник, нали? — Тя изстиска гъбата върху тъмната му коса и гърдите му. — Дойде от Западна Вирджиния с развят перчем, готов да застреляш няколко капиталисти, само защото щеше да е забавно.

Той се усмихна с ирония.

— Може и така да е било. А и в началото наистина беше забавно. Другарите ми и аз се чувствахме едно. Знаехме, че се борим за една обща кауза. Това ни обединяваше. Сега всичко се промени. Превърна се в ужасяваща гмеж. — Той погали гърдите ѝ. Бяха бели и твърди, с настръхнали зърна. — Колко си красива! Обичам те. Ти си единствената жена на света за мен.

— Искан ми се да не трябваше да се връщаш. Не би ли могло да се откажеш?

— Войната ще е свършила след няколко месеца. Господи! Но защо седим във ваната и говорим за убийства?

— Защото се оженихме в разгара на войната.

— Хайде. Нека да излезем и да си купим нещо за ядене.

— Не усещам глад от този вид. — Тя го фиксираше с тъмните си очи. — Мислиш ли, че е възможно — погали го тя нежно, — да се любим още веднъж?

— По дяволите! Не знам...

Тя се пресегна под водата. Членът му беше мек и отпуснат, но когато го погали, усети как набъбва и се втвърдява. Той погали гърдите ѝ и ги обхвана с големите си ръце. Наведе се и я целуна по устните. Езикът ѝ потърси неговия и проследи извивката на устните му.

— О, господи! — прошепна той със затворени очи. — Мерседес, ти ме изумяваш...

— Толкова кратък меден месец като този, трябва да се запомни. Обичам тази фраза. Меден месец...

— Нощи, изпълнени със сладост.

— Една нощ, изпълнена със сладост.

— Никога не съм и подозирал, че сексът може да бъде такъв...

— Сексът е единствено за удоволствие на участващите в него.

— Да.

— Мислех, че ти си големият съблазнител — прошепна тя и го стисна леко.

— Но никога не бях срещал жена като теб.

— Срамна ли съм?

— Безсрамна.

— Само защото ми харесва да се любя с хубавия си съпруг? Не мисля, че има нещо нередно в това. Ние, каталонските жени, сме освободени от предразсъдъци. Не знаеше ли това?

— Сега го откривам. — Той потри с палци зърната на гърдите ѝ и я накара да потрепери от удоволствие.

— Ооо... Толкова много се нуждая от теб, *amor!* Искам да ме целунеш. Ще го направиш ли?

Той кимна безмълвно. Тя излезе от ваната и седна на ръба, гола и мокра. Плъзна едното си бедро на рамото му и го придърпа към себе си. Обхвана лицето му с ръце и се усмихна с тъмните си искрящи очи.

— Искам да запомниш това, Шон. Завинаги. Искам да запомниш колко много те обичам и те желая.

— Ще си спомням. Винаги.

Тя придърпа главата му към слабините си и потрепери, когато той я целуна. Потри бавно с крак мускулестия му гръб. Имаше нужда да усети как устата му я докосва. За да не забрави усещането. Негата ѝ премина в дълбока тъга. Искеше да го храни и да го люби, да го чувства винаги до себе си.

И никога да не умира.

На следващия ден в три часа Шон се качи на влака обратно за Тарагона, където се беше установил фронтът. С невероятни усилия Мерседес задържа сълзите си, докато локомотивът не потегли. Съпругът ѝ се беше облакът на прозореца на вагона, махаше ѝ с ръка и ѝ викаше нещо за сбогом, докато шумът на локомотива не заглуши виковете му, а облаците пара не скриха лицето му.

Едва тогава даде воля на сълзите си. Стоеше сред тълпата разплакани жени и гледаше как влакът се отдалечава по стоманените релси и сякаш оставя след себе си вакуум — гробище на всичките им надежди и любов.

Октомври, 1938

Севиля, Испания

Художникът работеше с упоритост, характерна за лишения от особен талант академичен тип, като се взираше в Жерард Масагер дълго и тъжно между отделните мазки.

Намираха се във вътрешния двор на къщата в Севиля. Жерард седеше на стол с висока облегалка, кръстосал крака и скръстил ръце в скута си. Художникът, на име Камило Алварес, стоеше, разположил срещу него статива си. Нито един от двамата не продумваше.

По мнението на Жерард Алварес беше третокласен портретист, който си бе спечелил незаслужена слава. Всеки път, когато зърнеше платното, той трепваше. Маестрото го изобразяваше като тромаво чучело с опулени очи. Точно както беше нарисувал и Франко.

Мариса беше настояла да му направят този портрет, а след смъртта на Алфонсо той не можеше да ѝ откаже нищо. Още не се бе възстановила. Днес, петък, тя пак беше на гробището, за да положи свежи цветя на гроба. Довечера щеше да плаче часове наред. Ходеше на църква пет, шест, дори седем пъти през почивните дни.

Споменът за смъртта на сина му го преследваше като сянка и врязваше още по-дълбоко бръчките, които се бяха появили напоследък около устата и носа му.

Художникът се прокашля.

— Да? — попита Жерард.

— Изражението, сеньор Масагер.

— Какво?

— Изражението. Склонен сте... простете ми... да се мръстите.

Жерард се насили да отпусне лицевите си мускули.

— Така по-добре ли е?

— Очите. Не толкова притворени. Ако можете да погледнете малко по-жизнерадостно.

Жерард се подчини. Беше очаквал, че подобно скучно занимание ще го отегчи до смърт, но двучасовите сеанси всяка сутрин даваха възможност на ума му да блуждае. Дори беше приветствал принудителната неподвижност, която му позволяваше да изследва дълбоката бездна на своите мисли. Той се взираше във фонтана с

невиждащи очи. Единствената тема, която постоянно владееше мислите му през тази есен беше Мерседес Едуард. Неговата дъщеря. Най-накрая беше свикнал да произнася тези думи, но сърцето му изпитваше силен трепет. *Моята дъщеря...*

Неговото дете.

След смъртта на Алфонсо го преследваше мисълта и Мерседес да не се окаже мъртва. Но не беше. Жива беше. В джоба си носеше доказателството за това.

Ставаше дума за доклад на техен агент от шпионската мрежа в Каталония. Беше възложил издирването преди няколко седмици на един полковник от разузнаването, като беше платил за услугата с една каса шотландско уиски. Вчера докладът беше пристигнал.

Нарежданията му гласяха да започнат от Сан Люк, без да знае, че Мерседес не живееше там още от есента на 1936 година. Шпионите бързо бяха открили следите ѝ. Каталония беше пълна с информатори и агенти, които взимаха работата си много присърце. Прилежно написаните на машина страници бяха надежден извор на информация. Някои от разкритията обаче не бяха по вкуса му.

Той си спомни деня, когато бяха разговаряли в „Лас Юкас“ преди няколко години. Спомни си сериозните ѝ детински уверения, че ще се бори за републиката и е готова да излезе с голи гърди срещу армията. Тогава я беше предупредил. Беше ѝ дал ясно да разбере какъв избор трябва да направи. Но тя не беше взела предвид думите му. Да, тя наистина беше негова плът и кръв. Беше заявила, че ще направи нещо и го бе направила. Също като него.

Беше станала *miliciana* — доброволка, през 1936 година и бе участвала във въоръжени сблъсъци в Арагон, наред с простолудието от крайните квартали, с кондукторките и курвите с нагли лица от фабриките.

Беше вдигнала оръжие срещу Каудильо. В момента Франко подготвяше за обнародване закони, които щяха да му дадат огромни правомощия да накаже хората, дръзнали да се опълчат срещу националистическото движение. Имаше цели папки доклади и документи, които щяха да бъдат конфискувани и щяха да помогнат за издаването на присъдите. Предвиждаха се незапомнени чистки. Някои казваха, че възнамерявал да затвори или екзекутира всеки, осмелил се да вдигне някога оръжие срещу него и хората му.

Мерседес щеше или да бъде затворена в лагер, иди да бъде разстреляна от наказателните отряди само за това си престъпление. Но имаше и нещо по-лошо, много по-лошо.

Разказваха, че е застреляла ранен пленник в Гранадос. В главата, от упор. Пред свидетели. Някой си Хуан Рамон Рамирес, изменник, който сега беше преминал към националистическото движение, твърдеше, че я е видял със собствените си очи.

Подобна история беше достатъчна да я обесят. Макар и да проявяваше безстрастност в други случаи, сега Жерард се тревожеше, че военният съд на Франко ще подеме вълна от репресии срещу комунистите и анархистите след края на войната. Това щеше да компенсира жестокостите, понесени от националистите. Подобни слухове, независимо дали бяха верни или не, винаги си избираха видни мишени. При нужда свидетели можеха винаги да се намерят. Разплатата щеше да е жестока.

А той беше сгрешил, като лекомислено беше насочил вниманието на разузнаването към момичето.

Алварес отново се прокашля.

— Моите извинения, сеньор Масагер.

— Какво искате! — сръза го Жерард.

— Изражението...

Те, разбира се, не знаеха кое е момичето. Или поне той така мислеше. Важното беше, че след 1937 година тя се бе поукротила и не будеше сериозни подозрения. Понастоящем работеше в болницата „Саградо Корасон“, преименувана на „В. И. Ленин“. Беше медицинска сестра и бе далеч от бойните действия, макар все още да се поставяше в услуга на републиката.

Ала — един факт му подейства шокиращо — наскоро беше се омъжила.

Разбира се, беше се омъжила с някаква импровизирана републиканска брачна церемония, която нямаше да има валидност след войната. Онова, което го плашеше, беше, че избраникът ѝ е чужденец, американски доброволец на име Шон Майкъл О'Кийфи.

Личността на О'Кийфи тревожеше съзнанието и въображението на Жерард. Информацията за него беше оскъдна. Двадесет и осем годишен миньор от Западна Вирджиния. Не беше открит негов постоянен адрес. Един репортер го бе описал като предан болшевик и

смел войник. О'Кийфи бе стигнал до чин капитан в Интернационалните бригади.

Интернационалните бригади вече бяха изтеглени от боевете. През следващия месец всички доброволци чужденци трябваше да си заминат за родината.

Което означаваше, че Мерседес, неговото единствено живо дете, неговата плът и кръв, неговата наследница, можеше съвсем скоро да напусне Испания и да последва своя американски съпруг.

Тази мисъл го изпълваше с ужас. Ако тя го напуснеше, преди той да е успял да я види, и тръгнеше по света, може би щеше да я изгуби завинаги. Но ако останеше в Испания, тя все пак беше под сериозна заплаха.

Алварес извади голям сребърен часовник от джобчето на жилетката си и го погледна.

— С ваше разрешение, сеньор Масагер, сеансът приключи.

— Много добре.

Жерард се изправи и разгледа платното. Портретът беше почти готов. Творението му се струваше невероятен кич. Знаеше, че се беше състарил след смъртта на сина си, знаеше, че чертите му са станали по-мрачни и меланхолични, а гъстата му коса е започнала да оредява и да побелява. Но със сигурност плътта му не беше толкова разплута, а погледът му — толкова леден. Не би могъл да всява такъв ужас.

Той отпрати няколко формални забележки към художника и го остави да си прибере нещата.

Затвори се в кабинета и седна зад писалището. Какво щеше да прави с Мерседес? Как можеше да я предпази? Важното беше да се присъедини към предните части при нахлуването в Каталония и да успее да се добере до нея възможно най-бързо. Щеше да се опита да издигне доколкото може защитни стени около нея. Имаше влияние и което беше още по-важно, имаше пари. Така че онова, което можеше да направи, не беше малко.

Особено ако преди това си разчистеше пътя.

Той извади доклада и го разгледа. Имаше информация и за Франсес и Кончита Едуард. Ковачът, както Жерард беше предположил, помагаше на републиканската армия още от самото начало. Бяха го направили шеф на оръжейно-транспортна фабрика в Херона и със

сигурност щеше да бъде разстрелян след залавянето му. Нямахме да има никаква милост за човек с неговото минало.

Жената — Кончита, все още живееше в Сан Люк. Тя беше единствената, в чиято полза можеше да бъде казано нещо — беше подслонила една послушница от опожарения манастир преди известно време. По-късно обаче момичето било отведено и разстреляно, а това можеше да се окаже още един пирон в ковчега на семейството.

Жерард Масагер не изпитваше никакви чувства към Франсес и Кончита — нито омраза, нито обич. Жената никога не беше означавала нещо специално за него. Той вече дори не си спомняше лицето ѝ. Онова, което щеше да ѝ се случи, нямаше абсолютно никакво значение за него.

Ковачът винаги бе бил враг на режима, още от деня, когато се бяха срещнали в равнината Пале. Той си спомни омразата, която изпълваше кобалтовосините му очи. Жерард беше усетил също толкова силна омраза в сърцето си. Той беше баща на момичето, а не този недъгав сбъркан анархист. Безумните бленувания за социална справедливост на Едуард бяха изкривили погледа на момичето към света. Вината, заради която я грозеше смърт, беше изцяло на ковача. Неговите отровни идеи я бяха повлекли към дъното.

Трябваше да се освободи от него още преди години, помисли си Жерард. Трябваше да елиминира Едуард и Кончита и да запише Мерседес в някое манастирско училище. Беше чакал прекалено дълго.

Но тогава мислеше единствено за Мариса и за момчето. По онова време бъдещето на Мерседес не му се беше струвало толкова важно.

Да каже ли на Мариса за момичето? Не сега, разбира се. Може би никога. Нямахме нужда да знае който и да било. Не се страхуваше за политическите убеждения на дъщеря си. Те можеха да се променят. Тя беше толкова млада, само на двадесет и една. Важното беше, че е негова плът и кръв, дори и политическите ѝ убеждения да бяха неуместни. Ако наистина изцяло приличаше на него, със сигурност вече беше разбрала безсмислието на подобни възгледи.

А що се отнася до свидетелството за раждане, родословното дърво беше само лист хартия. Винаги можеше да бъде написано наново.

Жерард поседя зад писалището още известно време, потънал в мрачни мисли, после неочаквано се пресегна към телефона.

Барселона, Испания

Някой беше донесъл и пуснал грамофон в учебното крило на болницата. Звучеше танцувална музика.

Мелодиите се носеха из целия медицински факултет въпреки затворените врати и дори се чуваха през спуснатите капаци навън, на улицата. Явно някой празнуваше. От време на време долиташе приглушен смях и веселие.

Неколкостотин десни симпатизанти живееха в сградата на факултета по медицина. Повечето от тях бяха приятели или роднини на медицинския персонал, богати буржоа, които се укриваха тук от началото на войната. Сега бяха започнали да изпълзват от скривалищата си. От няколко седмици се събираха в „Саградо Корасон“ в очакване да бъде обявено падането на републиката и победоносното влизане на Франко в града.

Атмосферата в болницата, която винаги бе имала примес на десни пристрастия, се бе променила осезаемо през лятото.

Голяма част от персонала бе обзета от трескаво вълнение. Статуята на Христос, махната от фойето през 1936 година и захвърлена в мазето, сега се бе появила в нишата си сякаш изневиделица. Гипсовото лице отново посрещаше всички пристигащи, а поочупеният гипсов показалец сочеше към Светото сърце. Навред се чуваха приглушени разговори, които започваха с оптимистични фрази като „Когато всичко свърши“ или „Когато армията пристигне“.

От грамофона зазвуча популярна фашистка песен. Чуха се пригласения и възгласи:

- Да живее Испания!
- Да живее Испания!
- Да живее Испания...

Това беше националистическият поздрав. Мерседес, до слуха на която достигаше цялата тази зле прикривана еуфория, знаеше, че много от членовете на персонала са със същите възгледи. Изпитваше гняв и възмущение към тези хора.

Наистина ли очакваха пристигането на фашистите с такава радост и нетърпение? Бяха ли забравили бомбардировките на

Мусолини над беззащитния им град? Бяха ли забравили избитите и осакатени деца?

Сигурно в момента пиеха и ядяха. Да, защото тайните наематели разполагаха с учудващо големи и разнообразни запаси от храна. Тези хора, които се смятаха високо над простолюдието най-вече заради парите си, а не толкова заради културата и образованието си, ревниво пазеха съкровищата си. Миризмата на отбраните им манджи, а те се хранеха два пъти дневно, дразнеше ранените вече няколко седмици.

От месеци насам единствената храна, достъпна за обикновените хора, беше оризът. Мерседес не се беше хранила особено добре след заминаването на Шон. Вече забелязваше първите признаци на недояждането и слабостта — кървящи венци, раздразнителност и отпадналост, неспособност да се концентрира над каквото и да било. Сърцето ѝ започваше да бие лудо при всяко усилие. Последният месец не ѝ беше дошъл цикълът. От време на време главата ѝ се замайваше.

Въпреки това дори не ѝ хрумна да приеме, когато един от лекарите я покани на вечеря в сградата на факултета. Нямаше да седне на една маса с тях, дори това да беше цената за спасяването на живота ѝ, ако Франко наистина влезеше в града. Изумяваше я фактът, че лекарите можеха да се хранят спокойно, макар да знаеха, че в същото време пациентите им умират от глад в леглата си.

Мерседес застана с гръб към прозореца и огледа отделението. Беше претъпкано. Леглата бяха долепени едно до друго. Лицата на мъжете бяха сивкави и измъчени. Те лежаха мълчаливо, слушаха далечната музика и сякаш чуваха приближаващата армия на Франко, която вече маршируваше по „Авенида Диагонал“. Обичайните шумове в отделението бяха заглъхнали.

В очите на Мерседес всички тези ранени мъже бяха герои и мъченици, преживели какви ли не ужаси — осакатявания и обезобразявания, и най-вече лечебните процедури, които понякога бяха по-страшни и болезнени от самите рани. На нито един от тях не беше осигурено нормално хранене с оглед състоянието му. Ала почти никой не се оплакваше. Те бяха благодарни дори само за възможността да се лекуват. Сега лежаха смълчани, отдадени на мрачните си мисли, предизвикани от приглушената музика.

Какво щеше да се случи с тях, когато градът паднеше? Някои казваха, че ще бъдат извлечени от леглата си и избити от известните с

жестокостта си маври. Някои от тях вече бяха започнали да се измъкват от болницата под прикритието на нощта с незараснали рани и шинирани крайници.

Тя побутна количката си по коридора към следващото отделение. Отделение 37 беше за лицева хирургия. Работата тук беше един вид привилегия, тъй като изискваше изключителен такт, самоконтрол и медицински умения.

Отделението се намираше на приземния етаж и всички прозорци бяха барикадирани с чували пясък. Мъждивата изкуствена светлина хвърляше мрачни сенки върху печалната обстановка. В това отделение лежаха шестима мъже. Нараняванията им бяха ужасяващи. Бяха изгубили очи, челюсти, част от лицата си. Четирима от тях дишаха с помощта на тръбички, пъхнати в трахеите им. Единият беше обгорял до неузнаваемост и лицето му представляваше зловеща червена маска като онези, правени от восък за карнавалите. Хирурзите търпеливо се опитваха да му присадят уши, устни и ноздри от късове плът и кожа, взети от други части на тялото му.

Мерседес се опитваше да изглежда възможно най-весела, когато влизаше там. Всеки от тях я поздравяваше по някакъв начин. Онези, които имаха очи, я проследяваха с поглед, докато се придвижваше от легло на легло, та чак до последното, където лежеше последният им приет пациент. Лицето му беше изцяло закрито с превръзки. От бинтовете стърчаха две тръбички. Едната от тях беше в трахеята, за да може да диша, а другата влизаше в едната му ноздра, откъдето го хранеха. Беше докаран преди три дни от Гандеса, където лицето му бе отнесено от мина. В продължение на пет часа хирурзите се бяха опитвали да съберат късчетата плът и раздробените му лицеви кости. Сега беше време да му бъде сменена превръзката и да се види резултатът от усилията им.

Мерседес дръпна завесите около леглото и го погледна за миг. Беше едър мъж. Мускулестите му рамене бяха голи над чаршафите. Косата, която стърчеше над превръзките, беше черна.

Тя го докосна леко по рамото.

— Ще махна превръзките — рече му тя. — После лекарят ще дойде да ви прегледа. Чувате ли ме?

Той леко помръдна глава. Мерседес насочи лампата към него. Започна да маха внимателно безопасните игли и после с помощта на

форцепс отдели и външните бинтове.

— Ще се постарая да не ви боли — каза му тя, докато работеше. — Просто помръднете с лявата си ръка, ако ви заболи.

Но той само потръпваше и простенваше тихо, докато тя работеше.

Лицето на мъжа приличаше на пихтия под окървавените марли и превръзки.

Изведнъж ръцете ѝ се разтрепериха силно. Прилоша ѝ и за малко да повърне. Стомахът ѝ се сви конвулсивно.

Случваше ѝ се от време на време, и то най-вече в това отделение. Непрекъснато си мислеше за Шон. Ами ако се върнеше при нея в такова състояние? Ами ако един ден ѝ се случеше да махне превръзките на някой непознат и откриеше отдолу обезобразеното лице на Шон...

Главата ѝ се замая. Наложил се да остави форцепса за момент и да затвори очи. Изведнъж изпита силен срам от собствената си слабост пред лицето на мълчаливото страдание на този мъж. Тя беше самоука медицинска сестра, а не актриса в мелодрама. Взела отново форцепса и се насилвала да продължи работата си. Не спирала да му говори тихо и успокояващо.

Махала марлите изключително внимателно, една по една. Очите му под тях бяха подути и затворени, с шевове по тях. Месестата част на носа липсваше и на нейно място зееха две хванали коричка дупки в костта. Долната челюст също бе отнесена и когато махнала марлите от устата му, езикът на мъжа се подаде от разкъсаната му паст, подут и също покрит с шевове. По-голяма част от зъбите му липсваха. Това беше лице, излязло от ужасен кошмар.

— Изглежда добре — рече тя спокойно. — Много чисто. Няма инфекции. Доктор Пла ще остане доволен. Клепачите ви са много подути, но скоро, когато отокът спадне, ще можете да виждате. Сега ще почистя някои от шевове.

Тя започнала да работи с малки тампони, потопени във физиологичен разтвор, като промивала кожата и внимавала изключително много около очите и ноздрите.

— Бил сте ранен при Гандеса, нали? — продължи тя. — Съпругът ми също е в Гандеса. Той е от Интернационалните бригади. Американец е. Може би сте го срещали? Името му е Шон О'Кийфи.

Едър мъж като вас. Капитан. Нямам вест от него вече няколко седмици. Отскоро сме женени. Съжалявам! Заболя ли ви? Почти свърших.

Сред вещите на обезобразения нямаше дори снимка, за да разберат как е изглеждал преди. Името му беше Себастиа Фустер и беше от Олот, малко градче високо в планините. Беше на двадесет и шест години. Щеше да се наложи неговата майка, любима или сестра да гледат отсега нататък това лице и да призовават Господа да им дава сили да издържат. Дори и след месеци пластични интервенции и възстановителна хирургия, Себастиа Фустер никога повече нямаше да може да се усмихва, да яде или да говори нормално.

— Всеки ден пиша на съпруга си — каза тя. — Но не получавам отговор. Вече от фронта не пристига поща. Дори не знам дали получава писмата ми.

Когато привърши с работата си, той я хвана за ръката, за да привлече вниманието ѝ. От гърдите му излезе глухо ръмжене. После ѝ посочи, че иска да яде.

— Има бележник и молив точно до леглото ви — каза тя и му ги подаде. — Винаги стоят там.

Той взе опипом бележника. Мерседес се опита да разчете драскулките.

Видях Шон О'Кийфи преди две седмици в Гандеса.
Беше добре.

Сърцето ѝ радостно подскочи.

— Благодаря ви — рече тя и го погалило рамото. — Благодаря ви! Това означава много за мен.

Той пак написа нещо. Разкъсаният му език мърдаше зад счупената челюст, докато пишеше.

Вашият съпруг... е добър човек. Много е смел.

— Да — каза тя, — много е смел. Всички вие сте много смели.

Пощата ще дойде. Не губете кураж. Чакайте!

— Да, ще продължа да чакам — каза тя.

Той обърна на нов лист.

„Искам да си отида у дома — надраска той. — Всичко свършва. За всички ни. Така е най-добре.“

— Разбирам — каза тя и погледна съчувствено ужасяващото подобие на лице. — Не се уморявайте повече. Ще поговорим по-късно, когато се почувствате по-силен. Лекарят ще дойде да ви види.

Моливът се поколеба върху листа, после написа още един ред.

Безсмислени загуби.

Тя го докосна отново.

— Ще отида да повикам доктор Пла. Ще се върна по-късно, за да ви превържа отново.

Тя остави бележника и молива обратно на шкафчето и се изправи. След кратко колебание дръпна завесите. В това отделение нямаше място за неудобство или уединение.

Онези, които можеха да виждат, извиха вратове, за да видят раните на новодошлия. Докато буташе количката на излизане от отделението, тя чу мъжът с лице като червена маска да промърморва:

— Горкият...

Извика лекаря и после стерилизира инструментите си, докато чакаше да свърши прегледът. Усети отново треперене и се облегна на стената.

„О, Шон — горещо се помоли тя. — Върни се по-скоро при мен! Жив и здрав.“

Сиера де Монтсант, Арагон

Шон О'Кийфи вдъхна ледения планински въздух.

— Не сме далече от брега. Почти мога да помириша морето. — Придружаваше го сержантът му, съсухрен лондончанин на име Бил Френч. — Можем да стигнем до Тарагона до довечера.

— Да, ако бяхме само ти и аз. Но не сме. — Лондончанинът посочи с глава мъжете. От устата му излизаше пара. — Изтощени са. Сигурно има петдесет километра до Тарагона.

— Предполагам. Ще трябва да им вдъхнем малко кураж — каза Шон.

— Не можем да ги окуражаваме безкрайно, скоро ще започнат да капят като мухи.

— Това означава още една нощ на открито. И още един ден на път. Не знам кое е по-лошо.

Шон остави сержанта и се изкачи уморено на върха на хълма. Пейзажът беше скалист и гол. Оскъдна растителност, предимно високопланински храсти. Пътят пред тях чернееше от крачещи фигури. Небето имаше оловносив цвят, но облаците бяха прекалено високо, за да им осигурят някаква защита от евентуално вражеско нападение по въздуха. Макар всички да бяха далеч зад фронтовата линия, през цялата сутрин бяха чували злокобното бучене на аеропланите „Стука“ и шума от падането на бомбите. На около осем километра на хоризонта се издигаше стълб черен пушек. Някъде гореше танк или камион.

Шон огледа хората си. Те се бяха пръснали като мъниста от скъсана огърлица, но той знаеше, че така са в по-голяма безопасност. Вървяха в неравномерна колона по четирима и бяха прекалено примамлива мишена за врага. Може би защото не разполагаха с нито едно моторно превозно средство, за тяхно щастие до този момент бомбите ги подминаваха.

Все повече и повече мъже се освобождаваха от оръжията си.

— Скоро ще направим почивка — извика той на Френч. — Засега продължавайте! Колкото по-скоро излезем от обсега на тези проклети „Стуки“, толкова по-добре.

Сержантът се втурна да подканя хората си да ускорят крачка. Шон чуваше как силният му глас ехти сред скалите като лай на териер.

Той седна на една скала и порови в джобовете на шинела си за цигара. Студът смрази дробовете му с първото вдишване на катранения дим и той се закашля болезнено.

Ставаше все по-студено с приближаването на зимата. Някои от мъжете, които пъплеха по планинския склон, бяха навлекли шинели, а тези, които нямаха такива, бяха се увили в одеяла. Преди четири

месеца се бе случило да минат по същия път. Тогава местността им се беше сторила стръмна. Сега земята беше осеяна с кратери от бомби и дълбоки коловози от гумите на тежките военни камиони. Трябваше да заобикалят препятствията, да се препъват в скалите и гъстите храсти, чиито клонки деряха ръцете им и късаха дрехите.

Имаше толкова много ранени, че почти на всеки двамина мъже се падаше по един с превързани крайници или глава, когото придържаха или направо носеха. На онези, които не можеха изобщо да се движат, се падаше съмнителната привилегия да бъдат качени на камиони, най-лесна мишена за бомбите.

— Движете се, *muchachos*^[10] — изръмжа той на първите няколко души, които го настигнаха. — Влачете проклетите си крака почевръсто. Не сте на разходка край някой бардак.

Той продължи да повтаря същото и на останалите, които минаваха покрай него. Повечето от тях бяха британци или американци. Някои му се усмихваха мрачно, но повечето дори не вдигаха поглед. Той ги преброи наум. Все още бяха толкова, колкото бяха тръгнали. Всички бяха покрити с прах, с мръсни и окъсани униформи и с изпосталели, измъчени лица.

Оттук нататък пътят се спускаше надолу към морето. Петдесет километра до Тарагона. От Тарагона щяха да им осигурят превоз до Барселона. А в Барселона Интернационалните бригади щяха да бъдат разформирвани. Разпуснати и отпратени. Прибираха се у дома. След броени дни отново щеше да бъде с Мерседес. Усети как сърцето му подскочи.

Не се бяха виждали от месец август и сърцето му отчаяно копнееше за нея. Докосна несъзнателно купчинката нейни писма, които пазеше до сърцето си, писма, които вече бяха толкова омачкани от четене, че листата дори не шумоляха.

Любовта, която изпитваше към нея, понякога го задушаваше. През лятната жегга го караше да трепери, а през тази зима на погром караше кръвта му да завира. Той я носеше със себе си, където и да се намираше. Не беше минал и един час през последните три месеца, през който да не си беше мислил за нея. Дори и в Гандеса, когато фашистката артилерия беше обстрелвала позициите им. Във въздуха свистяха безразборно отчупени от куршумите скални отломъци, шрапнели от експлозиите и облаци дим и прах, които се издигаха към

небето и забулваха хоризонта. Струваше му се, че целият свят се е взривил.

Когато и последните войници се източиха покрай него, той се изправи на крака и ускори крачка към началото на колоната, за да се присъедини към сержанта.

— Добре ни наредиха, нали? — процеди ядосано сержантът и кимна към разпокъсаната колона. — Мнозина от нашите са вече мъртви, а нас, останалите, ни връщат там, откъдето сме дошли.

— Скоро целият свят ще се вдигне на война срещу фашизма — успокои го Шон. — Ние нанесохме първия удар. Само това има значение. Не е ли така?

— Не знам — сви рамене Френч. — Не знам кое всъщност има значение, господин капитан.

Той стрелна Шон с пронизващите си сини очи. Макар да не беше от сантименталните хора, беше се привързал към едрия, необичайно простодушен американец. През времето, което бяха прекарвали заедно, той беше станал свидетел на възмъжаването и израстването на Шон О'Кийфи. Беше видял как войната заличава и последните младежки черти от лицето му, а в черната му коса и мустаци се появяват първите бели косми. Ето така се каляваше стоманата.

Опитът на Френч показваше, че войната ги превръщаше или в мъже, или в плашливи зайци. Тук имаше много зайци. Шон обаче се беше превърнал в мъж. И това го открояваше сред останалите. И все пак около него витаеше усещане за простодушие и невинност, които го правеха уязвим. Щеше да свикне, помисли си Френч. Щеше да свикне с времето.

Не чуха проклетите „Стуки“, докато първият от тях не прелетя почти над тях.

Бяха два, единият на неколкостотин метра зад другия. Шон се извъртя и видя широките крила, които се спускаха над хълма към тях. Тутакси заблестяха огънчета, които всъщност бяха картечни откоси. Видя как хората му се пръскат край пътя, изоставяйки ранените, и се шмугват в храсталаците като подплашени животни. Той и Френч също залегнаха на земята.

Аеропланът прелетя над тях като огромна граблива птица. Чува го как се издига отново нагоре, а моторът му бучи оглушително. Вторият мина над хълма и също откри огън. Куршумите, които изстрелваха картечните, набраздиха целия път.

Шон притискаше лице към сухата земя и с ужас си мислеше за смъртната опасност, на която бяха изложени. Проклинаше се, защото не беше забелязал вражеските аероплани по-рано. Проснати на пътя, те бяха живи мишени. По едно време чу Френч да ругае:

— О, по дяволите! По дяволите, да ги вземат дяволите...

Вторият самолет отново се върна и мина над тях, обстрелвайки пръснатите групички мъже. Крилете му се накланяха ту на едната, ту на другата страна, сякаш кръжеше и търсеше плячка. Шон скочи на крака веднага след като се отдалечиха и се опита да вдигне Френч.

— Трябва да се махнем от пътя.

— Лягай долу! — изкрещя му Френч.

— Не можем да останем на проклетия път — възпротиви се Шон. — Хайде!

Но Френч се беше освободил от хватката му и отново се беше проснал по очи на земята, без да спира да крещи на Шон да залегне. Видяха отново двата изстребителя да пикират на фона на оловносивото небе. Шон изруга, обърна се и се затича към самотната скала на около двадесетина метра пред него, където се надяваше да се скрие. Силният глас на Френч го сподира, докато приближаващият „Стука“ не го заглуши.

Шон не се обърна, само хвърли раницата си и продължи да бяга. В един миг не разбра какво го е застигнало.

Само усети как силна въздушна вълна го блъсна, помете го и го прекърши като житен клас, след което го запокити върху скалите. Чу собствения си глас да крещи и да се моли. Докато накрая не се отпусна и крайниците му не се изопнаха.

Опита се да се повдигне, но разбра, че не вятърът го беше покосил.

Усети нетърпима болка. В дробовете му нямаше достатъчно въздух, за да изкрещи, а в ръцете му не беше останала сила, за да откопчи от тялото си ноктите, които се бяха забили в него.

Лежеше и гледаше сивото небе, без да може да помръдне. Едва си пое въздух. *Улучиха ме, помисли си той, улучиха ме...*

Видя как над него изплува физиономията на Бил Френч, който се взираше в него с изписан на лицето ужас.

— Шон! О, Исусе Христе, Шон!

Нисичкият сержант се опита да повдигне главата му. Картечните на врага бяха направили толкова големи дупки в тялото му, че бе заприличало на разкъсана парцалена кукла. Замаян, Шон забеляза, че и Френч е целият в аленочервено. За негова изненада, сержантът плачеше.

Той се опита да му се усмихне, но не беше сигурен дали успя.

Искаше да му каже, че не всичко е било безсмислено. Не смяташе, че е пропилял живота си. Когато погледнеше назад, годините, прекарани в Испания, му изглеждаха наистина градивни, години, изпълнени с решимост за победа. Сега, в този критичен момент, осъзнаваше, че събитията следваха своята логика. Всичко беше имало смисъл и значение. И беше променило донякъде света. Беше възвисило целите и разширило неимоверно хоризонтите.

Той се опита да каже всичко това на Френч с поглед, но сержантът не спираше да плаче с глас.

Всичко в него се късаше — животът нямаше за какво да се улови. Главата му се отпусна. Гърлото му се изпълни с топла, солена течност. Последните му мисли бяха сладки — за Мерседес. Испита за миг радост, че тя ще живее, дори и той да умираше, и видя пред себе си лицето и блестящите ѝ черни очи. Колко необикновена и прекрасна беше тя...

Изведнъж ужасната болка изчезна. Бездната разтвори своите челюсти и го погълна.

[1] Луфтвафе — германските военновъздушни сили по време на Втората световна война. — Бел.пр. ↑

[2] Cava (исп.) — вид пенливо вино. — Бел.пр. ↑

[3] Spumante (итал.) — шампанско. — Бел.пр. ↑

[4] Consomme (фр.) — бульон. — Бел.пр. ↑

[5] Ach, du! (нем.) — Ах, ти! — Бел.пр. ↑

[6] Liebchen (нем.) — любов моя. — Бел.пр. ↑

[7] Masia (арж. исп.) — къща на полето. — Бел.пр. ↑

[8] Sierra (исп.) — планинска верига. — Бел.пр. ↑

[9] Kif (исп.) — цигари, приготвяни от коноп. — Бел.пр. ↑

[10] Muchachos (исп.) — момчета. — Бел.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

САГУАРО

Септември, 1973

Тусон, Аризона

Идън отвори очи.

Толкова дълго беше живяла в мрак, че сега светлината прониза мозъка ѝ като острие на кинжал.

Първото нещо, което успя да види, беше небето. То се извисяваше над нея и се простираше до хоризонта като безбрежна, осеяна тук-таме с рехави облаци шир. Върховете им бяха посребрени, но в долната си част тъмнееха и от синевата на небето оставаха само отрязъци. Наближаваше страшна буря. Главата ѝ се замая от величествената гледка и предчувствието за опасност, което витаеше във въздуха. Потърси инстинктивно ръката на Джоуел. Пръстите му се сплетоха с нейните.

Тя бавно сведе поглед и се взря в пейзажа, който ги заобикаляше.

В началото не можа да възприеме реалността. Последните гледки, които бе виждала, бяха семплите, спокойни форми на Южна Калифорния. Този свят ѝ се видя толкова чужд и странен, сякаш беше кацнала на повърхността на непознатата планета. Почвата оранжевееше. Растенията около нея имаха причудливи форми — извисяващи се прави стебла и изкривени като молитвено вдигнати ръце клони, бодливи вейки, завършващи с листенца, безразборно щръкнали бодлички, шипчета и мъхове. И всичко това бе поклащаща се под напора на силния вятър пустош. Усети стремителното движение на въздушните маси да брули лицето ѝ.

Тя се вкопчи в ръката на Джоуел, отворила леко уста. Мозъкът ѝ бавно започна да осъзнава онова, което виждаха очите, и да възприема пустинния пейзаж с кактуси, бодлива круша, москит и тамариск^[1]. В далечината се мерзелееха забулени в облаци виолетови планини, хванати в капана на бурята, която приближаваше към тях.

Прахта се носеше на облаци и вихрушки и се промушваше между кактусите, като по пътя си търкаляше бурените така, както дете търкаля обръч. Минаваше през редките листа на дърветата и свиреше пронизително в тръните на кактусите.

Идън се извърна към своя придружител. Джоуел не откъсваше очи от нея. Трябваше да извиси глас, за да надвика вятъра.

— Красиво е! Много красиво...

Той се усмихна.

— Наближава буря. Искрах да видиш това.

— Прекрасно е!

Идън продължи да се оглежда наоколо. Нямахше никакви следи от човешко присъствие докдето поглед стига, нямахше къщи, нито телеграфни стълбове. Само обширна пустиня и небе. Тя тръгна напред, като го дръпна със себе си.

— Как се наричат? — попита тя, загледана в огромните туловища.

— Сагуаро.

— О, да. Разбира се.

Сагуаро бяха властващата форма на живот на тази сякаш чужда планета, крале на безводната земя. Извисяваха се като гиганти, а тънките им съсухрени тела протягаха ръце, които сякаш молеха небесата или пъдеха натрапници. Някои от кактусите достигаха до дванадесет метра височина без нито едно клонче. На места бяха толкова много и толкова близо един до друг, че изглеждаха като гора, а другаде — като самотни монолити. Поклащаха се достолепно и полюшваха тежки клони на вятъра.

— А този вид как се нарича?

— Окотило.

— А онзи?

— Чола.

В друг момент пустинното пространство би й се сторило голо и празно. Но сега, след седмиците усамотение и лишения, богатството на пейзажа я впечатли. Имаше толкова много неща, които трябваше да види и осъзнае.

Тя възкликна развълнувано при вида на зрелите пурпурни плодове на бодливата круша и понечи да ги докосне. Той хвана бързо ръката й.

— Покрити са с бодлички, които не личат отдалече. После ще ти трябва седмица, за да извадиш всичките от пръстите си.

— Стават ли за ядене?

— Не са лоши.

Цялата тази строга красота завладя сетивата ѝ, удивлявайки я със своето многообразие.

Джоуел ѝ позволи да се разходи. Беше се вкопчила в ръката му, а той отговаряше на всички въпроси, които му задаваше. Стори ѝ се, че са в Мексико. В действителност, разхождаха се из пустинна земя, но на няколко километра от къщата. Тя нямаше как да разбере разликата — обширната пустиня Сонора се простираше из цяла Аризона и достигаше Мексико и полуостров Калифорния, но за лаиците изглеждаше еднакво навсякъде. Единствено местните жители бяха в състояние да различат едната част от другата.

Невероятната горещина вече намаляваше с падането на здрача. Хладният въздух миришеше на дъжд. В далечината проблясваха светкавици.

— Кактусите сагуаро могат да живеят стотици години — каза ѝ той. — Един голям кактус като този тежи около три-четири тона.

— Какви са тези червени неща на върха му? Цветове ли?

— Не, цветовете му са бели. Това са плодовете му. Индианците ги ядат. Имат сладък вкус.

Тя вдигна парче поресто дърво от земята, явно част от скелета на някое растение. Приличаше на тръба от дантела, лека като перце. Тя съзерцава възхитено причудливата ѝ форма един дълъг миг.

— Тук живеят ли индианци?

— Не и в тази долина. Малко по-нататък, отвъд планинската верига.

— Сега разбирам защо ме изведе навън. — Тя се завъртя на пети. — Няма къде да избягам, нали?

— Няма.

Тя вдигна поглед към него.

— Това ли е твоят дом?

— Може и така да се нарече. Но иначе е любимото ми място.

Идън продължаваше да държи в ръка парчето мъртво дърво. Вятърът развяваше черната ѝ коса. Изглеждаше свободна и волна като птица.

— Защо правиш това? — попита го тя.

Той едва разбра думите ѝ от силния вятър, който се изви.

— Какво правя?

— Ами, отвлече ме.

— За пари.

— Не — поклати тя глава. — Парите не те интересуват, Джоуел. Ти не си такъв. Липсва ти всякаква пресметливост.

— Откъде знаеш?

— Била съм край такива хора през целия си живот. Един пресметлив човек никога не би дошъл да живее на подобно място. — Тя пристъпи към него. Зелените ѝ очи го гледаха настойчиво. — Ти не си престъпник. Никога досега не си правил подобно нещо. Ако аз трябваше да отвлека теб, мисля, че щях да се справя по-добре. — Тя видя как ъгълчетата на устните му леко се извиха в усмивка. — Всяваш страх, но не защото си лош човек. Всяваш страх, защото си бил наранен. И стореното никога не е било поправено. — Вече почти го докосваше. Държеше кухото дантелено парче дърво в ръка като жезъл. — Затова го правиш. Заради раната, която някой ти е нанесъл. Майка ми ли те е наранила, Джоуел? Затова ли сега нараняваш нея?

Той сякаш беше замръзнал на мястото си, неспособен да говори, нито да се движи. Погледът му не се откъсваше от нейния. Небето беше зловещо притъмняло и светлината с цвят на охра се отразяваше в очите ѝ, караше ги да блестят по особен начин. Косата ѝ се спускаше покрай бледото овално лице, а вятърът я развяваше и заплиташе.

— Какво ти е направила? — попита тя.

Той все още не можеше да продума.

Около тях просветваха светкавици и изведнъж проехтя гръмотевица, която накара и двамата да подскочат. Магията се развали. Или може би просто се трансформира в друг вид енергия. Той я хвана за ръката и я дръпна напред.

— Ела! Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Ела!

— Започва буря! — извика тя, ала го последва, плъзгайки се по пясъчната дюна и подминавайки трънаците, които сякаш се опитваха да я уловят.

Пустинята ѝ изглеждаше еднообразна, но той явно успяваше да намери пътя, който търсеше. Преведе я през няколко скупчили се едно до друго mosquito дървета, чиито леки клони силно се люлееха на вятъра.

— Виж!

Той ѝ сочеше към високо сагуаро, което се извисяваше пред тях. Идън веднага забеляза, че беше по-различно от останалите. Вместо да расте като колона подобно на всички останали, по средата на височината си то беше започнало да се разклонява и беше продължило да расте във формата на ветрило. Ветрилото беше като лице. Два клона, прилични на ръце, бяха израсли по-надолу. По средата на лицето кълвач си бе издълбал дупка, която напомняше уста. Гънките в зелената дървесина се бяха оформили като очи и нос. От двете страни на своеобразната глава стърчаха уши.

Дори на фона на този странен пейзаж, кактусът приличаше на чудато същество.

— Прилича на човек! — възкликна тя.

— Това е дух.

Тя не откъсваше очи от него.

— Защо кактусът е израснал по този начин?

Джоуел не отговори. Тя го хвана за ръка и те заедно загледаха странното растение. Закапаха първите капки дъжд. Небето над тях беше почти черно.

Тя му показва капките на дланта си.

— Ще завали като из ведро след не повече от тридесетина секунди. Какво ще правим?

— Ще се измокрим.

— Ами светкавиците?

— Какво за тях?

Изведнъж тя се засмя и отметна глава назад.

— Прав си. О, господи, колко е хубаво човек да е навън! — Тя вдигна лице към надвисналото небе и отвори уста, за да улови първите дъждовни капки.

Отново проехтя гръмотевица. Сякаш очаквал този сигнал, дъждът започна да се изсипва, носен от студените пориви на вятъра. Едрите капки ги удряха, падаха по листата на растенията и се забиваха в пясъка. Идън усети как фланелката ѝ залепва за кожата. Беше

изпаднала в състояние, близко до екстаз. Дивата стихия я въодушевяваше, възвисяваше духа ѝ като вълна, по-силна от действието на какъвто и да било наркотик. Дъждът имаше сладък вкус. Беше душно. Усети как силните пръсти на Джоуел отново се сплетоха с нейните.

И тогава небесата сякаш се разтвориха.

Дъждът наистина започна да се излива като из ведро. Планините в далечината бяха изчезнали. Не виждаха на повече от четиридесет-петдесет метра пред себе си. Светът се беше превърнал в бяла водна завеса, на фона на която се извисяваха самотни единствено няколко кактуса сагуаро. Само след секунди и двамата бяха мокри до кости.

Дъждът беше първична, древна природна сила, по-стара от самото време. Той заличаваше всяка реалност и доминираше над снишилия се спотаил се свят. Носен от вятъра, той ги шибаше през лицата, изливаше се върху телата им и ги превръщаше от човешки същества в сврени един в друг изплашени животни. Не, превръщаше ги в джуджета. Около тях проблясваха ослепително бели светкавици и над долината отекваше гръм, последван от тътен.

Най-накрая стигнаха, залитайки, до скупчени близо едно до друго москитови дървета. Джоуел я дръпна надолу и те се свлякоха на земята, намерили временен подслон. Идън се сгуши в обятията му и той я придърпа към себе си. Притисна лице към мокрия му мускулест врат и вдиша мириса на кожата му. През клоните на дърветата върху тях продължаваха да се стичат струи дъжд.

Той я залюля както в килията. Люлееше я нежно и плавно, а едрото му тяло я закриляше.

Гръмотевиците бяха оглушителни. Разнообразието от звуци, което произвеждаха, беше изумително. От време на време звучаха като търкалящи се канари, друг път като звъна на огромни камбани. Изведнъж подхващаха насечен барабанен ритъм, после изчаткваха подкови на жребец, който все едно танцуваше по покрива на света, след което се разнасяше страховитият трясък на сгромолясващи се градове.

— Колко дълго ще продължи? — извика тя в ухото му.

— Половин час, а може би един — чу го да казва.

— Искан ми се да продължи вечно.

Идън потри лице в кожата му. Беше гладка и хлъзгава от дъжда. В обятията му не усещаше страх, не чувстваше болка. Вдиша с наслада мириса на кожата му. Отвори уста и го захапа нежно. Той потрепери и стегна прегръдката си.

Тя повдигна лице и устните ѝ потърсиха неговите. Докоснаха се, но той извърна лице. Не искаше да го насилва. Щеше да я вземе когато пожелае. И може би тогава щеше да разбере някои от тайните, които толкова ревниво пазеше за себе си.

Седяха прегърнати под проливния дъжд. Времето сякаш беше спряло, а светът беше притихнал и наблюдаваше мълчаливо спектакъла. Чувстваше се така, сякаш се бяха озовали на място, управлявано от други сили, в центъра на торнадо, в оста на машина... Вакуум в световния порядък. Усети как съзнанието ѝ се докосна до тишината. В центъра на бурята цареше спокойствие, а в сърцето на хаоса — тишина.

Тишина и спокойствие...

Изведнъж зъбците се задвижиха и машината започна да тиктака отново.

Осъзна, че тропотът идва по-отдалече. Продължаваше да вали, но вече не толкова силно. И небето беше започнало да просветлява.

Може би беше валило около четиридесет и пет минути. Трудно можеше да се определи. Дали беше изпаднала в унес, или беше заспала? Чувстваше се толкова необичайно, сякаш се беше случило нещо значимо, което я бе променило. Сякаш току-що беше присъствала на някаква церемония, която бележеше нов етап от живота ѝ. *Може би сега наистина ще съм по-различна*, помисли си тя.

Джоуел се размърда. Притискаше устни към мократа ѝ коса, но вдигна бавно поглед.

— Бурята отминава.

Идън се изправи сковано и отметна косата от лицето си. Погледна го. Беше красив, помисли си внезапно. Когато болката си отидеше от лицето му, той наистина беше красив. Кой го беше осакатил? Тя се пресегна и го погали по бузата.

— Джоуел — промълви тя, — о, Джоуел! Това ли е името ти?

Устните му се разтегнаха в странна усмивка.

— „... каквото остана от гъсеници, изядоха скакалци; каквото остана от скакалци, изядоха червеи; а що остана от червеи, доядоха

бръмбари.“[2]

Идън го гледаше.

— Откъде е това?

— Началото на Книгата на пророк Йоиля.

— От Библията? — Той кимна. — Какво още казва той?

— „И ще ви отщета за ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници — голямата Ми войска, която пратих върху вас.“[3]

— И ти я знаеш цялата наизуст?

— Накараха ме да я науча наизуст.

— Кой?

— Един мъж, който наричаше себе си свещеник. — Той продължаваше да се усмихва, но тя забеляза сенките, които помрачиха погледа му.

— Кажи ми още. Моля те!

— „И ето, след това ще излея от Моя Дух върху всяка плът, и ще пророкуват синовете ви и дъщерите ви; старците ви ще сънуват сънища, и момците ви ще виждат видения.“[4]

— Красиво е! Какво означава? Какъв е точно смисълът?

Той отклони поглед.

— Дъждът почти спря. Ела.

Изправи се и я вдигна на крака. Вече само ръмеше. Светлината все още беше странна, но вече не толкова зловеща. Небето над тях приличаше на отразено море от сребриста мъгла. Тъмната маса на бурята се носеше на север и ръмжеше на сбогуване.

Идън вдиша дълбоко.

— О, този мирис...

— Креозот. От храстите е.

— Кои по-точно сред всичките?

Той ѝ показа един обикновен, с нищо незабележим храст. По клончетата му бяха останали няколко очукани от дъжда жълти съцветия. Тя смачка между дланите си няколко листа и вдиша великолепното им ухание. Неуловимо, но силно, то сякаш олицетворяваше аромата на пустинята.

— Има лечебни свойства — осведоми я Джоуел. — От него раните зарастват по-бързо. Прочиства и стомаха.

— Така ли? — Тя откъсна едно клонче.

Беше прогизнала, а под фланелката ѝ прозираха малките ѝ гърди. Спортният ѝ екип тежеше от влагата, която беше попил.

— Ще си изстискам дрехите.

Тя събу обувките си. Събу панталоните, съблече фланелката и ги изстиска силно. Той стоеше и се взираше на запад, където къс златисто сияние се опитваше да пробие мъглата.

— Това беше най-красивото нещо, което някога ми се е случвало — рече Идън.

Джоуел се обърна. Тя му се усмихна, застанала пред него гола, като се изключат памучните бикини, които ѝ беше купил.

— Наистина.

Той пристъпи бавно към нея.

— Никога ли не си съжалявала, че си станала наркоманка? — попита тихо.

Идън усети как в гърлото ѝ заседна буца.

— О, по дяволите! Какво те накара да повдигнеш тази тема отново?

— Сигурно си знаела какво си причиняваш?

— Разбира се, че съм съжалявала — отвърна тя с разтреперани устни. — Но не, не знаех какво правя. Мислех, че мога да държа нещата под контрол. Не съм мислила, че накрая ще свърша като наркоманка. Никой не мисли за това.

— Но всеки го съзнава.

— Ти, може би, да. Но аз не. — Стана ѝ безкрайно тъжно. Чак ѝ се доплака. — Трябваше ли да ми припомняш за това? Кажи! Това беше първият един час през изминалата година, през който бях забравила, че съм наркоманка.

— Ти вече не си наркоманка — рече той. — Изцелена си. Аз те изцелих.

— Не е така, партньоре — каза тя и изимитира западняшкия му акцент. — Наркоманите не се изцеляват.

— Виж — повелително изрече той и посочи голите ѝ бедра. Белезите по млечнобялата ѝ кожа избледняваха, а раните бяха зараснали. — Заздравели са.

Тя ги погледна.

— Скоро ще си направя нови.

— Ти не си наркоманка, Идън!

— Покажи ми игла и аз ще ти покажа какво е наркоман.

— Исусе! — промърмори той и гласът му стана още по-суров. — Толкова ме вбесяваш понякога, че...

— Влияя така на всичките си приятели — отсече тя.

— Обличай се — нареди той.

— Не бъди такъв пуритан.

— Хайде!

— Сагуарото няма нищо против. Небето няма нищо против. Само ти имаш нещо против. — Тя се завъртя изведнъж и хвърли дрехите си високо във въздуха. Те полетяха нагоре и при плавното си падане се закачиха на тръните. — Ето — каза тя доволно.

— Много умно, няма що — въздъхна той.

— Тялото ми ли те притеснява? — Тя разпери крака и ръце и изпъчи корема и малките си гърди. — Така ли е? Това малко грозно нещо?

Той не искаше да я гледа, нито беше склонен да си играе игрички, но тялото ѝ привличаше погледа му неудържимо. Тя беше бледа морска звезда на фона на тръните и безбрежните пясъчни хълмове. Розовият триъгълник на бикините ѝ сякаш му се присмиваше.

— Ти не си грозна, но... — млъкна той. Езикът му се беше вдървил.

— Кльоцава, грозна, безотговорна наркоманка.

— Не си...

— Напротив!

— Идън...

— Каква съм тогава? — попита тя и пристъпи към него.

— Красива си. — Думите сякаш изскочиха без разрешение от устата му. — Цяло съкровище си.

— Съкровище? — Тя поклати глава и се засмя тихо. — Мина много време, откакто за последен път някой ме е наричал така. Мама ме наричаше съкровище някога, преди много време. — Тя подпря ръце на хълбоците си. — Десет милиона долара е доста голямо съкровище, нали?

— Нямах това предвид.

Зелените ѝ очи блестяха.

— А какво *имаше* предвид, Джоуел?

Той се обърна рязко. Явно си нямаше доверие. Сърцето му биеше неравномерно, сякаш забравило добре отработения си ритъм. Той отиде, откачи дрехите ѝ от храстите и ѝ ги занесе.

— Гардеробът ти не е толкова богат — каза той и ги бутна в ръцете ѝ. — Облечи се.

Почти се изненада, когато тя се подчини. Зърна за последен път гърдите ѝ, преди да си облече фланелката. Бяха идеални — дръзки и заоблени, с прекрасни зърна.

Тя знаеше това. Харесваше ѝ да изпитва властта си над него. В момента играеха игра. Ала скоро, той беше сигурен в това, играта щеше да приключи. Беше имал много малко любовници през живота си, макар доста жени да го преследваха. Но си даваше сметка какво правеше тя с него. И защо той се държеше така с нея.

Стисна зъби силно и изтри мокрото си лице с ръце.

Когато и последният тътен на бурята заглъхна, над пустинята се възцари дълбока тишина. Между кактусите сагуаро прелетя едър черен прилеп — първото живо същество, което беше видяла от началото на бурята досега. Вървяха заедно, без да говорят и без да се докосват. Вечерта беше сияйна. Вятърът беше утихнал и въздухът бе изпълнен с божествения аромат на храстите.

По всички растения блестяха бисерни капчици вода. От тръните на сагуаро също се отцеждаха капчици и всяко растение сякаш беше украсено с нимб от сребриста светлина.

На запад сред облаците се беше появила пролука, която отразяваше слънчевите лъчи върху далечните хълмове.

— Толкова е красиво — промълви Идън за сетен път.

— Съвсем скоро ще се появи дъга.

— Джоуел, виж! — Тя застина и се вкопчи в ръката му. През пътеката пред тях притича заек с опънати назад дълги уши.

— Какво толкова. Заек.

— Да, видях. — Тя се загледа замислено след него. — Бих искала да го хвана. Щях да си го взема.

— Той не би харесал килята ти.

— Със сигурност не би я харесал — промълви тя тихо. — Предполагам, че не е подходящо място дори за един заек.

За миг погледите им се срещнаха.

Пролуката в небето се беше разширила и слънцето изливаше ярката си светлина върху земята в цялата ѝ прелест. Планините бяха обагрени в меки пурпурни и златисти нюанси. Той спря да им се полюбува. Идън го погледна.

Беше толкова висок и строен. Имаше великолепно тяло. Преди смяташе, че слабото му орлово лице има жестоко изражение. Но не беше така. То беше просто сурово като самата пустиня.

Очите му бяха тези, които всяваха смут у човека срещу него. Те се вираха мрачно изпод веждите му и сякаш заплашваха. Но сега вече беше съзряла болката, която се таеше в дълбините им. Сякаш бяха очите на млад пророк. Докато го слушаше как цитира Вехтия завет, тя почувства отгласа на древните строфи, който сякаш преследваше и нея. Сред тази пустиня, помисли си тя, изглежда почти като библейски герой. Дори ѝ заприлича малко на Йоан Кръстител.

— Каж ми още нещо от Библията, Джоуел — помоли тя тихо.

Той започна да рецитира без колебание. Гласът му звучеше нежно, а погледът му беше зареян към планините.

— „И ето, в оня ден от планините вино ще капе, и от ридовете мляко ще потече, и всички долища иудейски ще се напълнят с вода, а от дома Господен ще излезе извор и ще напоява долина Ситим.“^[5]

— Кой те накара да запаметиш всичко това?

— Вече ти казах.

— Той твой баща ли беше?

Изведнъж Джоуел стисна мрачно устни. Тя видя как бръчиците около очите му станаха по-дълбоки.

— Наричаше се мой баща.

— А не беше, така ли?

— Не.

— Той ли те отгледа?

— Израснах в неговата къща.

— А религиозен ли си?

— Не. — Той се извърна неочаквано и продължи да крачи. Трябваше да побърза, за да го настигне.

— Хвани ме за ръката — помоли тя. Той вплете пръсти в нейните. — Ръцете ти са толкова големи... Силни и груби. С какво работиш, с камъни ли?

Усети за пореден път потреперването му. Той се извърна.

— Бяхме навън достатъчно дълго. Трябва да се връщаме.

Пролуката толкова се беше разширила, че покриваше половината небе. Наближаващата привечер беше ясна, обагрена в златисти нюанси. Светлината огряваше лицата им, докато се връщаха към колата.

Изведнъж той спря.

— Ето, виж!

Идън вдигна глава и погледна. Дъга!

Тя се издигаше над долината, високо в блестящия от свежест въздух. Върхът ѝ беше невидим, но другият край се появяваше в далечината и се губеше в златистата мъгла.

Докато я гледаше, дъгата се извиси още повече, а цветовете станаха по-наситени, като накрая заблестяха с неземна яркост. Появи се и втора дъга редом с първата, но тя беше по-тънка и не толкова ярка като своята посестрима. Цветовете потрепнаха и смениха леко нюанса си на менливата светлина и мъглата. Тънките клони на окотило се издигаха нависоко и изпъкнаха, огрени сякаш от пламъците на огромен огън, но високият сагуаро се запази неизменен.

Идън усети страхопочитание пред спектакъла, който природата изнасяше пред нея. Сред тази необятна тишина, последвала силната буря, дъгите се усмихваха с чуждоземна красота. Тя усети обещанието за изцеление и за щастие, което покълна в този миг в сърцето ѝ. Обещание свише, от дъгите, които си оставаха недосегаеми, но винаги мамеха напред с радостта и щастieto, които излъчваха.

Задавиха я сълзи, но тя се застави да ги преглътне.

— Погледни ги! — Гласът ѝ потрепери. — Не изчезват...

Той обви с ръка раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Това означава, че всичко ще бъде наред — продума той нежно.

— Това поредната библейска мъдрост ли е? — попита Идън и тайно обърса очи.

— „Издигам своя лък сред облаците и нека това бъде символ на разменения между мен и земята обет.“ Тези думи винаги са имали един и същ смисъл още от библейски времена. Индианците също са вярвали в магическата сила на дъгата.

Дъгите проблеснаха и избледняха. Виолетовата лента, която имаше най-нежен цвят, вече едва се виждаше. И когато светлината се

промени, двете дъги изведнъж се скриха.

Вечерното небе пожълтя. Планините отново придобиха синкав оттенък, а после се обагриха в индигово. Той продължаваше да я води за ръка през мократа пустиня. Осъзна, че е загубил превръзката за очи по време на бурята. Но пък сега не можеше да си представи, че ще трябва да я окове и завърже отново. Нямахше да има толкова голямо значение, ако тя видеше микробуса. Беше свалил номерата като предпазна мярка. А и когато стигнеха до къщата, вече щеше да е тъмно. Затова просто я заведе до мястото, където беше паркирана колата, встрани от прашния път.

— Така е по-цивилизовано — каза тя, когато се сви на седалката до него. — Отзад е истински ад.

— Но е по-сигурно — каза той и си даде сметка за заплашителните нотки в гласа си.

Запали колата и обърна в обратна посока. Поеха през спускащия се здрач.

— Благодаря ти — неочаквано каза Идън.

— Искан да видиш това.

— Знам. Затова ти благодаря.

— Каж ми нещо — рече той, без да откъсва очи от пътя. — Все още ли продължаваш да мислиш за това?

— За дрогата ли? Да.

— Колко често?

— През цялото време.

— Знаеш ли колко време е минало от последното ти боцкане? Осем седмици. Как може все още да мислиш за това?

Идън въздъхна.

— Не *искам* да мисля за това. То просто ми е присъщо като глада и жаждата. *Мисля* не е точната дума. Сякаш са ти отрязали крак. Не можеш да мислиш постоянно за това. Но тялото ти винаги ще знае, че кракът не си е на мястото, и ще си спомня как се е чувствало, когато е бил.

— Така ли се чувстваш? Сякаш не си завършен човек без хероина?

— Никога не съм била завършен човек — рече тя тихо.

Той не знаеше какво да каже. Известно време пътуваха мълчаливо, докато Идън не заговори пак:

— По време на бурята... когато ме държеше в обятията си... беше толкова прекрасно, Джоуел. Почти почувствах как нещо се случва с мен.

— Какво?

— Не знам... нещо. — Тя погледна през прозореца към обляната в синкави багри привечер. — Почти повярвах в силата на дъгата.

— Не може да не знаеш — произнесе той сухо.

— Озадачаваш ме. Ти ме отвлече. Завърза ме в килията като куче. Веднъж едва не ми счупи ръката. А после в разгара на някаква буря ми казваш, че съм красива и съм ти скъпа по някакъв начин. — Тя се взираше в орловия му профил. — Ала след това започваш да ми говориш като социален работник как да се откажа от хероина. Доста налудничаво е, не мислиш ли?... Отговори ми! Не разбирам какво искаш от мен.

— Не искам след всичко това да се върнеш към хероина.

— Защо?

— Защо не си обикновено момиче — рече той ядосано. — Имаш ум, имаш характер, притежаваш борбеност. Не можеш просто да легнеш и да умреш!

— Голяма работа — сви тя рамене. — Така и така всеки момент могат да пуснат атомна бомба върху нас.

— Няма да пуснат никаква атомна бомба.

— Напротив. Опасността е реална. Всички ще се превърнем в радиоактивна пепел...

— Това не е причина да си инжектираш тези боклуци.

— Не е, но така поне не се тревожа за нищо.

— Може би ако се тревожиш малко повече — каза той грубо, — ще имаш нужда от много по-малко дрога.

— Но ако взимам повече — усмихна се тя, — ще се безпокоя по-малко.

— Не разбирам — произнесе той съкрушено — как изобщо си стигнала дотам. Как не си могла да се откажеш, когато си видяла, че дрогата започва да те прави зависима.

— Ами... човек не осъзнава, че изпада под нейна власт. Поне не и в началото. Стремиш се към дрогата. Първите няколко пъти, когато си я инжектираш, всичко е прекрасно. Най-хубавото усещане. Сякаш си на меден месец. Всеки път се приближаваш все повече и повече към

рая. Когато се върнеш на земята, искрено се възторгваш. После започваш да усещаш спазмите. Когато прекрасният момент отmine, светът ти се струва по-ужасен от всякога. Поглеждаш се в огледалото и собственото ти лице ти се озъбва насреща. Тогава започваш да се чувстваш отвратително. — Тя преглътна. — Чувстваш се болен и уплашен. Вземаш иглата отново и знаеш, че когато се върнеш на земята, пак ще се чувстваш отвратително. Но после си казваш, ами ще се боцна все пак. И след това пак. Искат ти се постоянно да си надрусан и никога да не се връщаш на земята. Тогава всичко е наред. Знаеш, че винаги ще има още малко. Дори не трябваше да излизам, за да си купувам дрогата. Ръсти винаги имаше за мен още малко.

— И същевременно правеше солидна пачка — заключи Джоуел горчиво.

— Може би. — Тя преглътна отново. — И тогава разбираш, че си се хванал. Но пък си един щастлив наркоман. Харесва ти да бъдеш роб. Не искаш нищо друго. Не забелязваш, че животът ти променя цветовете си в черно-бели краски. Вече нищо няма значение, освен онова, което става в главата ти, когато си надрусан. Останалото е като един лош сън. Но дрогата вече не ти действа толкова силно. Толкова бързо отслабва въздействието ѝ, че вече не я взимаш, за да ти стане добре, а за да не се чувстваш зле. Боцкаш се през цялото време. На всеки няколко часа. Така получих тези белези. Никога не спирах задълго. — Гласът ѝ трепереше толкова много, че тя вече не можеше да говори. — Нито веднъж не спрях. Самото забиване на иглата си беше цяло едно пътуване. Чувствах се като...

Тя започна да плаче безпомощно. Чувстваше се безкрайно нещастна. Закри лицето си с ръце.

Джоуел спря микробуса и я прегърна. Страдаше за самата себе си и за онова, което си беше причинила. Започна да плаче на глас, но той я прегърна още по-силно.

— О, по дяволите — каза тя с променен глас. — Направо е ужасно. Не искам да се връщам пак към дрогата, Джоуел. Не искам... никога... да се връщам.

— Няма да се връщаш.

— Но аз... съм... толкова съм слаба. Толкова съм уплашена.

— Идън... — Той изведнъж започна да целува лицето ѝ, веждите, страните ѝ. Целуна очите ѝ и усети солта от сълзите ѝ. —

Няма да се върнеш — продължаваше да шепне той. — Няма да се върнеш, скъпа Идън.

Коста Брава, Испания

Де Кордоба чакаше Мерседес край басейна и се взираше в кристално синята вода. Беше поискала да отиде сама при нотариуса. Не пожела дори Мая да я придружи.

Беше много бледа, когато дойде под стъкления купол. Ходеше изправена и по лицето ѝ не се забелязваше и следа от мъка. Де Кордоба се изправи на крака и Мерседес смело посрещна погледа му.

— Свърши се.

Той не изказа нито състрадание, нито съчувствие. Тя не би приела подобно нещо.

— Кога ще получиш парите?

— Утре сутринта. Ще ги преведат в Цюрих.

— Добре.

— Банкерите ще ми се обадят в нотариата, за да потвърдят, че сметките са пълни. Тогава ще подпишем.

— Разбирам.

— Плащат два милиона за къщата и всичко в нея. Успях да взема назаем достатъчно, за да покрия оставащия един милион. Сега вече разполагам с пълната сума.

Той кимна.

— Вече всичко почти приключи — рече тя.

— Да. Моля се да е така.

— Време е да пуснем обявата в „Ню Йорк Таймс“.

— Ще им позвъня веднага.

— Благодаря ти. Искам да занесеш парите в Америка, Хоакин. Искам да вземеш Идън от този мъж и да ми я доведеш. Ще го направиш ли?

— Да — кимна той. — Ще ти я доведем.

— Благодаря ти.

Тя седна до него. Беше облечена с изискан официален костюм. Носеше черни ръкавици. Свали ги и ги пусна на пода, сякаш е била принудена да се докосне до нещо отвратително с тях.

— Дадох ми две седмици, за да се изнеса.

— Къде ще отидеш?

— В хотел в Барселона.

— А после?

— А после... Не знам. Пак ще започна отначало, предполагам.

— А Мая?

— Ще отпратя Мая.

— Но защо?

— Исках да ѝ предложа приятен живот. И това беше така през последните четири години. В замяна на това тя запълни място в сърцето ми, което винаги е стояло празно. — Мерседес направи гримаса. — Време беше да се разделим. Никога не съм искала да виждам как тя се превръща в стара мома на средна възраст. А после в болногледачка на една възрастна жена. Време беше да се разделим и тя да се омъжи. Да създаде семейство.

— Това ще разбие сърцето ѝ.

— Млада е. Ще се съвземе. Аз също. — Тя се усмихна, без да откъсва очи от него.

Той почувства как сърцето му се сви от болка. „Тя е прекрасна жена — помисли си Хоакин, — една от малкото наистина прекрасни жени, които съм срещал през живота си!“ Силата ѝ го изпълваше със страхопочитание. Тя седеше, лишена от всичко, което някога бе притежавала, и му се усмихваше. Не знаеше дали отвътре беснее, или плаче. Външно не показваше нищо. Личеше единствено, че се контролира по удивителен начин, на което бяха способни малцина.

— Забележителна си — продума той нежно.

— Не съм толкова забележителна. — Тя огледа стъкления купол и красивата къща, която вече не ѝ принадлежеше. — Ти си влюбен в мен, нали, Хоакин? — попита тя, като продължи да оглежда къщата.

— Да.

— И аз в теб. Много си нежен. Винаги съм се възхищавала на това качество в един иначе твърд мъж.

Той преглътна. Сърцето му преливаше от чувствата, които искаше да изрази, но не можеше.

— Ще имаш нужда от място, където да живееш.

— Предполагам, че да.

Той не се поколеба повече.

— Ами аз ти предлагам такова място.

Видя как очите ѝ се напълниха със сълзи. Но тя бързо отклони поглед.

— Благодаря ти, Хоакин — промълви Мерседес с дрезгав глас. Знаеше какво ѝ предлага той.

— Не съм просто влюбен в теб. Аз те обичам! Наистина. Всичко, което имам, е и твое. Сега не е време за романтични признания. Но не искам да те изгубя, когато всичко това приключи и Идън се върне при теб. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, Мерседес. Или поне близо до теб.

Последва дълга тишина.

— Това означава много за мен — каза тя най-накрая.

— Не е кой знае какво предложение, знам, но...

Тя го докосна по ръката, за да го накара да замълчи.

— Това е едно прекрасно предложение от един прекрасен мъж. — Говореше почти весело, но в очите ѝ имаше сълзи. — Никога досега не съм обичала истински мъж, поне не и откакто бях много млада. Но може би ще обикна теб. Не мога да ти обещаю нищо, Хоакин.

— Аз съм търпелив. Засега и това ме устройва — рече той, но му се прииска гласът му да не звучи толкова неуверено.

— Благодаря ти.

Мерседес се наведе и го целуна, както беше направила вече веднъж преди това. Той усети как устните ѝ се задържаха за миг и сякаш изпиха душата му. После тя се изправи.

— Благодаря ти за всичко, Хоакин. Сега трябва да се видя с Мая.

Тусон, Аризона

Къщата беше потънала в тъмнина, когато пристигнаха. Идън продължаваше да плаче на седалката до него, но вече не толкова отчаяно. Беше започнала да се успокоява. Пороят от сълзи беше отприцил някаква преграда у нея. Може би бе престанала да се противи на идеята, че би могла да живее и без хероин. Само ако можеше да я накара да приеме факта, че пристрастеността ѝ е вече победена.

Джоуел паркира микробуса и остана да седи в него. Изпитваше нерешителност. Какво да прави с нея? Противеше се на мисълта да я

заклучи пак в килията, след всичко, което беше преживяла. Не можеше да направи подобно нещо.

А и болезненото удоволствие от компанията ѝ беше хванало в капан сърцето му. Искаше да бъде с нея.

Макар че беше лудост да си позволи нехайност.

Но той усещаше, че е луд. Но не и неуправляем. Просто се беше отделил от суровата и студена реалност на своите обичайни мисли. Беше свободен и летеше. Тя беше виновна за това. И какво, ако видеше къщата отвътре? Просто една къща.

Но щеше да забележи скулптурите.

Мерседес беше обещала да не се обажда на полицията. Ами после? Щеше да си поиска парите обратно. Щеше да реши да си отмъсти. Тогава може би щеше да отиде в полицията. Щяха да разпитват Идън. Щяха да се ровят в паметта ѝ и за най-малката подробност. Нямахме как да не си спомни скулптурите. Неговата самоличност можеше да бъде установена чрез тях. Все пак нямаше кой знае колко млади скулптори, които да живеят в югозападната част, дори и Мексико да се включеше.

А щом веднъж я допуснеш в къщата, щяха да изникнат толкова много опасности. Телефонът. Телевизията. Радиото. Неговите документи. Книгите му. Ще трябва да кръжи около нея като ястреб...

Тя неочаквано заговори:

— Ще ме върнеш ли обратно долу в килията?

Той прекрати рязко размисъла си.

— Не — каза убедено. — Ела.

Введе я в къщата и запали лампите. Идън застана в средата на стаята и се огледа мълчаливо. Пресегна се и докосна една от гладките, резбовани някога греди, които поддържаха тавана.

— Ти ли си построил тази къща?

— Какво те кара да мислиш така?

— Ти си бил! Всичко тук носи твоето присъствие, твоето докосване... — Тя посочи големия красив барелеф от пясъчник, монтиран на стената над камината. — Ти ли си го правил? Художник ли си? Не, скулптор. Всички тези ваяния твои ли са?

— Купувал съм ги. Колекционирам.

— Не. Твои творби са — отсече тя. — Само ти би могъл да направиш нещо подобно. — Идън вдигна една мраморна глава и се

вгледа в гладкото лице, излъчващо безметежно спокойствие. — Това портрет ли е? Кой е това?

— Една жена, която познавах.

— Любовница ли ти беше? Обичаше ли я?

Джоуел неистово се опитваше да запази самоконтрол. Всичко се изплъзваше от ръцете му и се завърташе около него с бясна скорост. Усети как краката му се плъзгат, сякаш светът се беше килнал на една страна.

— Престани да задаваш въпроси. Моля те!

— Ти си прекрасен художник. — Тя остави главата и взе фигурка от глина. — Ако притежавах дори и частица от твоя талант...

Тя се огледа. Полирани дървени мебели, индиански рогозки и пана, керамични съдове, великолепен стар испански шкаф в колониален стил, недалеч от камината.

— Това е най-красивата къща, която някога съм виждала.

Той не можа да се сдържи и се засмя.

— Наистина! — повтори Идън сериозно.

— Аз си помислих същото, когато влязох в твоята къща в Санта Барбара.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти си бил там?! Кога? — Лицето му придоби каменно изражение и той се извърна, без да ѝ отговори. Но тя изведнъж си спомни. — Ти си бил значи крадецът! — възкликна. — Беше влязъл с взлом в къщата, нали? Докато аз все още учех в Маунт Плезънт? Бил си ти! Беше изпочупил всичките ми кончета от стъкло. И цялата ми кукленска къща...

Той отиде да вземе хавлиени кърпи за двамата и ѝ подаде едната.

— Каж ми истината — помоли го Идън. — Ти си бил, нали?

— Да — пророни той с усилие. — Аз бях.

— Защо? Защо изпочупи всичките ми красиви неща?

— Бях ядосан.

— А после — рече тя замислено, — дойде в Маунт Плезънт да ме видиш. Това беше веднага след инцидента. Сега си спомням... Оттам си взел снимките! Имаше мои снимки как яздя и прескачам препятствия. Чудех се откъде си се сдобил с тях. Взел си ги от къщата!

— Изсуши си косата. Мокра е.

Тя продължи да го гледа още един миг с широко отворени очи. Не можеше да повярва. Сетне уви косата си с кърпата и започна бързо да я трие.

Джоуел отиде в кухнята и включи кафеарката. После опря чело на дървения шкаф и усети, че му прилошава. Стисна силно очи и видя трепкащите пред погледа му светлини. Какво да прави? Не можеше да я заключи. Не можеше да я пусне. А тя постоянно преодоляваше всичките му защитни механизми. Пред нея се чувстваше като гол. Трябваше само да попита и той ѝ отговаряше. Взимаше всичко, което пожелаеше от него, без никаква съпротива. Щеше съвсем да разголи душата му. Щеше да узнае, щеше да разбере всичко...

Той подскочи, когато усети ръката ѝ на гърба си. Беше се приближила зад него нечуто. Босонога.

— Какво има?

Той се извърна с лице към нея. Косата ѝ беше объркана и тъмна, бухнала като облак около лицето ѝ. В погледа ѝ се четеше загриженост.

— Какво има, Джоуел?

— Не ме питай нищо повече — прошепна той.

— Но аз трябва да знам — настоя тя. — Защо го направи? Какво търсеше?

— „Ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници“ — не успя да премълчи той. — Ония години.

— Ония години? Какви години? За какво, за бога, говориш?

Той се отдалечи от нея и от зелените ѝ очи. Отиде в другата стая и съблече мократа си риза. Ала тя го последва.

— Джоуел? За какви години говориш?

— Исусе Христе! — изръмжа той и се завъртя към нея. — Млъкни, Идън!

Тя потрепна, но не се отдръпна. Пресегна се и докосна големия белег под гърдния му кош. Кожата му пареше.

— Това от Виетнам ли е?

— Да!

— Горкият войник — произнесе тя съчувствено. — Знаеш ли какви сме ние? Куклата и верният оловен войник. От приказката. Знаеш я...

— Никога не съм слушал приказки — каза той. — Трябва да се измиеш. И да си облечеш сухи дрехи. Прогизнала си.

— Ти също — усмихна се тя. — Хайде да влезем заедно във ваната.

— Не...

— Хайде! Обещавам да не се опитвам да те изнася. Ще бъдем като брат и сестра.

Той я сграбчи за ръката достатъчно силно, за да я накара да изохка от болка и я помъкна към банята. Бутна я вътре.

— Измий се! Аз ще ти донеса сухи дрехи.

Когато се върна, тя се беше съблякла и седеше във ваната, присвила колене към гърдите си. Сапунисваше замислено бедрата си.

— Били са влюбени... — промълви тя. — Тя е била хартиена кукла, а той — оловен войник. Някой го изхвърлил през прозореца и той се озовал в канала, после в морето. Или нещо такова. Но той бил верен. Накрая се върнал при нея. После някой го хвърлил в огъня и той започнал да се топи. Затова хартиената кукла се хвърлила в огъня заради него и изгоряла, а той се разтопил. Приказката е на Ханс Кристиан Андерсен. Имах книгата, когато бях дете.

Джоуел погледна слабо й бледо тяло. Усети как копринената нишка, която ги свързваше, се опъна рязко.

— Разполагала си с толкова много играчки — рече той с несигурен глас, — с толкова много любов. Пели са ти приспивни песни. Разказвали са ти приказки. Всичко, което някога си искала...

— А ти?

— Не, аз нямах нищо.

— Не са ли те обичали твоите осиновители? Нали са те отгледали?

— Мисля, че ме мразеха. Знам, че ме мразеха! Те мразеха всичко и всички на този свят.

— Какво се е случило с истинските ти родители? — попита тя.

— Умрели са.

— Съжалявам — рече тя тихо и се облегна назад.

Къдриците между бедрата ѝ се полюшваха под водата. Той се опита да не я гледа. Лицето ѝ беше уморено. Емоциите я бяха изтощили. Видя, че под очите ѝ има сенки, които затъмняваха зеления цвят на ирисите. Беше парадоксално, но той си помисли, че никога досега не е изглеждала толкова изящна.

Тя сведе поглед към тялото си и прикри с ръка тъмния триъгълник.

— Никога досега не съм изпитвала оргазъм — каза тя без никаква връзка с разговора.

Джоуел беше спрял да се озадачава от лекотата, с която като пеперуда менеше темата, все едно прелиташе от цвят на цвят. Изчака я да продължи.

Тя се усмихна загадъчно.

— Когато го казвам, това означава, че мъжът, който ще е с мен, трябва да се опита и да ме накара да изживея такъв. Да покаже, че е по-добър любовник от всички други мъже, да покаже какъв прекрасен член има. Никога не се получава. Аз, изглежда, не съм способна на оргазъм. Получавам го единствено по химически път. — Тя вдигна поглед. — Винаги си представям какво би било, ако... Като порива, който получаваш, когато се боцкаш за пръв път. Такова ли е усещането?

— Никога не съм опитвал хероин.

— Но си пробвал други наркотици. Като наркотиците ли е?

— Не, не е такова.

— Какво е тогава?

Той потри уморено лице.

— Задаваш невероятни въпроси.

— Хубаво ли е? — настоя тя, без да откъсва поглед от него.

— Да, хубаво е.

— Красиво ли е?

— Понякога.

— Значи не си пропуснал всичко в живота. Аз съм имала кукленски къщи, а ти оргазми. Кой от нас е притежавал по-хубавото нещо?

— Не си ли... — Той се поколеба. — Не чувстваш ли нищо?

— О, разбира се. Приятно е. Но не ме изпълва с кой знае какви усещания.

— С много мъже ли си била?

Тя се усмихна.

— Изчервяваш се. Защо се срамуваш от мен? Аз не се срамувам от теб. Чувствам се така, сякаш съм те познавала през целия си живот. Мога да ти кажа всичко. Искам да ти кажа. Да, била съм с много мъже.

— Колко?

— Поне десетина-дванадесет. Не е лесно да се запомнят. Когато обикновено е ставало, съм била друсана. Всъщност, първия път, когато ме люби мъж, бях толкова надрусана, че дори не осъзнавах. Беше на Уудсток. — Тя се замисли за момент. — Като се върна във времето, била съм надрусана всеки път, когато съм се любила.

— Може би това обяснява — додаде той — защо не си изпитала оргазъм нито веднъж.

— Никога не съм си го обяснявала по този начин. — Тя махна ръка от слабините си. — Е? — рече и премигна няколко пъти, така че миглите ѝ изпърхаха. — Ти няма ли да се пробваш и да станеш щастливият номер тринадесет?

Той не можа да се сдържи и се засмя.

Тя изглеждаше доволна.

— Толкова си хубав, когато се смееш — прошепна тя. — Почти никога не го правиш. О, аз мога да те накарам да се смееш.

— Наистина ли?

— Чувствам се така, сякаш вече сме били любовници. Ти не се ли чувстваш така?!

— Не — измърмори той. — Не се чувствам така.

Идън наклони глава към едното си рамо.

— Не се ли влюбваш в мен? — попита тя и стаи дъх. — Поне мъничко?

Беше му трудно да диша. Той отвори вратата.

— Ще приготвя нещо за вечеря. После се връщаш обратно в килията.

Храниха се в кухнята на голямата дъбова маса, която беше нарязана и издраскана от може би едновековна употреба. Тя обожаваше всичко в тази къща — подредбата, мебелите, атмосферата. Благоговееше пред скулптурите му. Изпитваше наивна наслада от всичко като младоженка в някой забутан град на границата.

— Харесва ми тук — рече тя. Едва беше опитала храната си. Играеше си със свещта, която беше настояла да запали. — Ако ме задържиш тук завинаги — рече тя замечтано, — никога няма да се върна към дрогата.

— Аз съм твой похитител, а не пазач или спасител.

Идън подпря лицето си с ръце. Пламъкът на свещта се отразяваше в очите ѝ, докато го гледаше.

— Защо не се откажеш от цялото това нещо? Обади се и кажи на майка ми да си задържи десетте милиона. За какво са ти?

— Тогава нищо от случилото се няма да има значение — каза той грубо.

— Напротив, ще има! — Тя се усмихна. — Ще имаш мен. Аз струвам много повече от някакви си мизерни милиони.

Джоуел не отвърна на усмивката ѝ.

— Не. Искам тя да плати.

— За какво? — попита Идън и се облегна назад на стола си. — Какво точно ти е сторила? Спомена нещо за ония години. Откраднала ги е от теб? Бил си в затвора заради нея ли?

Той се изправи рязко.

— Ще измия чиниите.

— Не, аз ще го направя. Моля те! Позволи ми.

Тя събра чиниите и се захвана да ги мие. Джоуел седеше и я наблюдаваше.

— Предполагам — продължи Идън, — че ако ми разкажеш какво ти е сторила, а аз кажа на мама, тя ще те разбере.

— Тя никога няма да ме разбере. Тя просто не знае какво ми е сторила.

— Не знае ли?

— Ако сега влезе в тази стая, тя няма да може да ме познае.

— Не си луд, нали? — рече Идън и се извърна да го погледне. — Имам предвид, наистина луд. Лишен от разсъдък. И не правиш това само защото чуваш разни гласове или нещо подобно.

— Не съм луд — каза той мрачно. — Имам си причина.

— Но няма да ми кажеш?

— Не сега.

Идън въздъхна и се наведе отново над чиниите.

Той наблюдаваше слабата фигура с боси крака и разчорлена коса. Идън! Идън тук, в неговата кухня... Мие чинии? Струваше му се, че това е само сън. Че ако затвори очи за миг, тя ще изчезне.

Но Джоуел не пожела да затвори очи. Беше се вкаменил от поразителното значение, което се оказа, че тя имаше в живота му.

Нямаше думи, за да обясни какво всъщност беше тя за него. Знаеше само, че би заложил всичко заради нея.

Разума си.

Душата си.

Вечерта беше приятно хладна, но Идън настоя той да запали огън в камината. Събра малко клони и съчки, за да гори в продължение на един-два часа и чак после да угасне.

Идън се сви на канапето до Джоуел и се стуши в него. Имаше нещо безкрайно трогателно и чувствено в желанието да я прегръща. Беше го осъзнал. Редките прояви на преднамерена порочност бяха обезпокоителни, но не бяха искрени. Това бяха роли, които беше заимствала от мъжете, които я бяха използвали. На нея просто ѝ харесваше да бъде в прегръдките му и го изразяваше с невинността на дете. Била бе с мъже, но единствено във физическия смисъл на думата. Във всеки друг тя беше девственица. Още не се беше пробудила.

Положи глава на рамото му и се загледа в пламъците.

— Изтощена съм.

Той не отговори.

— Наистина бях против войната — каза тя. — Обезумявах! Когато гледах телевизия, ми прилошаваше. Посещавах всички прояви — протести, митинги, демонстрации... Може би съм била едно крещящо от несправедливостта дете. Но като погледна назад, било е най-същественото нещо, което някога съм правила през живота си. А всичко останало... всичко останало е било пълна загуба на време. Блато.

— Не си живяла толкова дълго — рече той глухо. — Само на двадесет години си.

— Скоро имам рожден ден — каза тя, явно спомнила си за миг.

— След три седмици.

— Двадесет и една — каза тя замислено. — Ще ми организираш ли тържество?

— Тогава сигурно вече няма да си тук.

Тя не отговори. Положи нежно ръка там, където знаеше, че е белегът под гърдния му кош.

— Как беше според теб там, във Виетнам?

Той отвърна с усилие.

— Никога не говоря за това. Нямам желание.

— Дори и пред мен?

— Защо отношението ми към теб трябва да е различно?

— Ти каза, че съм съкровище. — Пръстите ѝ натиснаха леко белега. — Как го получи?

— Попаднах на засада.

— Лошо ли беше ранен?

— Върнаха ме у дома.

— Разкажи ми. Моля те!

— Какво мога да ти разкажа? Видяла си всичко по телевизията.

— Наистина ли е било така? Горящи села? Кланета?

— Да — отвърна той кратко.

— Джоуел... може би ще ти се отрази добре, ако поговориш за това с някого.

— На теб няма да ти се отрази никак добре, ако чуеш онова, което имам да кажа.

— Какво са ти сторили?

— Оскверниха душата ми.

— Е, няма да те насилвам тогава. — Тя махна ръка от белега. Изведнъж се засмя и се претърколи върху него, като опря лакти на широкия му гръден кош. Усмихна се. — Хей! Странно е, нали? Имам предвид как се развиха нещата. Преди известно време се боях до смърт от теб. Виж ни сега.

— Никога не съм мислил, че ще се получи такова нещо — рече той, омагьосан от усмивката ѝ. — Това е лудост.

— Е, и? Случи се. Вече не съм затворница. Сега съм гост.

— Само че не можеш да си тръгнеш.

— Кой е казал, че искам да си ходя? — Тя се наведе и докосна страната му с устни. — Може би започва да ми харесва да бъда похитена — продума тя, а той усети топлия ѝ дъх по кожата си. Тялото ѝ беше като перце върху неговото. — Моето убежище в пустинята. Чувствам се... в безопасност. Както никога досега. Сега ти носиш отговорност за мен. Аз ти принадлежа.

— Ти не ми принадлежиш, Идън — промърмори той дрезгаво.

— Но бих могла — прошепна тя и потърси погледа му, после отново го целуна по бузата. Устните ѝ бяха толкова меки и нежни.

Косата ѝ падаше върху лицето му и го галеше. — Ти единствен си способен да ме държиш далече от порока. Нали, Джоуел?

— Идън...

Тя целуна слепоочията му, веждите му. Целуна трепкащите му мигли. Устните ѝ бяха като кадифе.

— Великолепен си — въздъхна тя. — Като изгрев си! Появи се в живота ми с определена мисия. Да ме спасиш!

— *Не!*

— Напротив, напротив...

— Аз дори не мога да спася себе си — произнесе той с болка.

— Аз ще те спася. Ти спаси мен, а аз ще спася теб. — Тя обхвана лицето му между дланите си и го целуна по устните. Той беше победен от сладостта им. Почувства как тя се усмихва. — Мустаците ти бодат. Може да ти ги обръсна.

Той лежеше като в транс. Умът му беше вцепенен и все пак я усещаше с всяко нервно окончание в почти болезнена агония. Почувства как езикът ѝ докосна устните му, притиска ги нежно и изследва устата му. Целувката ѝ беше опияняваща и въпреки това плаха. Беше по-нежна от всички докосвания, които беше получавал до момента, но усети как скритата ѝ сила пленява душата му с лекотата, с която беше обхванала лицето му. Тишината в къщата и безбрежността на пустинята ги обгръщаха.

Идън се отдръпна леко назад и го погледна със замечтан, настойчив поглед.

— Омагьосала съм те — прошепна тя. — Не можеш да избягаш.

— Толкова си красива — промълви той. — С всеки изминал ден ставаш все по-красива.

— Може би въпреки всичко се изцелявам. — Тя повдигна фланелката си нагоре и хвана ръката му, като я насочи към гърдите си. Той обви с ръка нежния овал и усети зърното с дланта си. Дългите ѝ мигли се сведоха.

— Приятно е — възкликна тихо тя. — А на теб?

В един миг той откри, че я целува страстно. Не искаше да го прави, но в съзнанието му бушуваше огън и той бягаше пред него, но стихията го пареше с пламтящите си криле.

Устните ѝ бяха меки и влажни. Езикът ѝ срещна неговия — нетърпелив и топъл. Тя се притисна към него. Джоуел усети

трепетната ѝ настойчивост.

Ръцете му се движеха нетърпеливо и галеха слабите ѝ ребра, гърдите и възбудените зърна. Тялото ѝ беше същинско чудо. Нейната изящност, мекота и грациозност бяха чудо. Всяка линия, всяка нейна извивка бяха вълнуващи.

Тя обви с ръце раменете му с притворени очи, като не преставаше да му шепне. Джоуел беше покорен от магията, зашеметен. Сякаш беше пил вода от Лета и сладката забрава го обгръщаше. Всичко изчезна, освен желанието, което изпитваше към нея. Никога досега страстта не беше имала такъв ефект върху него и не го беше поглъщала толкова всецяло.

Те се плъзнаха бавно на пода и се отпуснаха на рогозката пред огъня, който им нашепваше прекрасни неща. Кожата ѝ беше като цвете и миришеше също толкова сладко. Тя притисна главата му към гърдите си. Зърната ѝ бяха възбудени центрове на желанието. Той ги пое между устните си омагьосан. Идън потрепери и прошепна името му.

След малко го повали по гръб, издърпа ризата през главата му и я захвърли настрани. Огледа тялото му, по което танцуваха сенките на огъня.

— Красив — прошепна тя, — толкова си красив. — Прокара длани по гърдите му дотам, където шията му се съединяваше с извивката на рамото. — Ако бях скулптор, щях да те извая. От някакъв златист камък, като цвета на кожата ти.

Той не можеше да говори. Значението на онова, което правеше, го осени като светкавица. Усети изгарящ прилив на срам и отвращение от себе си.

Идън се усмихна по своя тайнствен начин.

— Никога не си мислел, че това би могло да се случи, когато ме отвлече в началото, нали? — Пръстите ѝ проследиха тъмните къдрави косъмчета, които започваха от основата на шията и продължаваха през гърдите към корема, та чак до слабините. — Но аз се чувствам така, сякаш съм те очаквала цял живот, Джоуел.

— Не, не е така. Не можем да направим това.

— Не можем ли? — Тя се плъзна до него с пленяваща сърцето грациозност и облегна глава на ръката му, без да откъсва поглед от него. — Какво има?

Той я прегърна, задушавайки се от чувствата, които напиреха да изригнат с пълна сила.

— Не можем — продума той задавено.

— Защо?

— Не можем.

— Имаш скрупули ли? Желаяш ме, нали?

Дишането му беше учестено и неравномерно.

— Желая те... Никога не съм желал нещо така, както желая теб сега!

— Ами тогава? — Тя го придърпа към гърдите си почти майчински и насочи устните му към зърната си. — Влажна съм — прошепна нежно. — Усецам го. Това ми се случва толкова рядко.

— Идън, моля те... — Тя видя измъченото изражение на лицето му. — Не мога, не, не мога!

Тя се усмихна с мъка.

— Защо? Не е просто физически акт. Знам това. Усецам го по себе си.

Той се отдръпна.

— *Не!*

Идън въздъхна и се претърколи по гръб. Сложи ръце под главата си. Отблясъците на огъня играеха по бледата ѝ кожа. Джоуел се бореше да възстанови контрола върху себе си, но белите му дробове сякаш бяха загубили способността си да поемат кислород. Изведнъж му причерня. За миг си помисли, че ще изгуби съзнание.

Когато овладя паниката си, той се обърна към нея и видя, че страните ѝ са мокри от сълзи.

— Идън... — продума той безпомощно.

— Не се извинявай — каза тя. — Логично е. Съчетава се с всичко останало в живота ми.

— Не исках...

— Чукали са ме толкова мъже, които не съм желала. А първият мъж, когото наистина пожелах, не ме иска.

— Идън...

— Първия път, когато наистина изпитах нещо прекрасно, всичко се оказа мираж.

— Не разбираш. Има неща, които... Има причини, които дори не можеш да си представиш.

— Можеш да опиташ — каза тя, забила в тавана замъглен поглед.

— Един ден ще ти кажа. Заклевам се! — Той изтри сълзите от страните ѝ. — Ще ти кажа. Но сега още не мога да го сторя.

Тя затвори очи.

— Искам да спя.

Той я взе в прегръдките си.

— Ще те сложа в леглото.

— Не долу! Моля те... Искам да спя при теб.

— Това е невъзможно — рече той отчаяно.

— Нямах ли ми доверие?

— Нямам доверие на себе си.

Свали я по стълбите на ръце и я сложи на тясното желязно легло.

Тя вдигна жален поглед към него като дете.

— Ще ме пуснеш ли някога отново навън?

— Да.

— Кога?

— Утре.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Преди да се качи горе, той изгаси лампите в килията.

Тя не се събуди, когато ѝ занесе закуската. Спеше като мъртва. Черната ѝ коса беше разпиляна по възглавницата. Остави подноса и се качи горе.

Отиде под навеса и продължи да работи върху мраморната скулптура в изблик на неосъзната енергия. Фигурата вече придобиваше форма и започваше да се появява от камъка. Фигурата беше клекнала. Мускулите на слабите ѝ източени бедра се бяха напрегнали до стените, които я държаха в плен. Той удряше длетото с бързи, отмерени движения, без да мисли. Трябваше да носи защитна маска, докато работеше, за да не влизат парченца мрамор и прах в очите и в устата му. Но не го правеше, само ругаеше и плюеше, когато това се случеше. Но той не спря, докато изтощението не го принуди да се отдръпне задъхан. Най-накрая се отдели от творбата си, изми я и се върна да приготви обяд за Идън.

Когато влезе в килията, тя вдигна гневен поглед към него.

— Къде беше?

— Работех.

— Липсваше ми. Събудих се и видях, че си бил тук и си си тръгнал. — Тя стана с ръка на кръста и подаде устни за целувка. Той я целуна непохватно. Не знаеше как да се справи с любвеобилността ѝ. Идън се погали в него като котка. — Не прави повече така.

— Спеше толкова дълбоко. Не исках да те будя. Как се чувстваш?

— Страхотно... Вече.

— Добре. — Той я побутна нежно. — Яж.

Тя седна и огледа подноса с храна, после вдигна поглед.

— Може ли да изляза?

Той поклати глава.

— Не.

Изржението ѝ късаше сърцето му.

— Моля те, Джоуел!

Искаше да ѝ каже, че повече няма да я пуска навън, но не можеше да изрече думите.

— По-късно — рече накрая. — Когато се стъмни. Все още е ден. Някой може да те види.

— Наистина ли? — каза тя и се развесели. Той кимна. — Можем да се храним заедно — предложи тя. — Мога да готвя за двама ни. Не съм лоша готвачка. Моля те!

— Можеш да готвиш, щом искаш — съгласи се той безпомощно.

Тя се усмихна.

— Искам.

Започна да се храни с апетит, какъвто не беше показвала досега. Менюто ѝ се състоеше предимно от плодове, сирене и хляб. Тя ги погълна, без да спира да бърбори за вчерашния ден, за бурята в пустинята, за скулптурите му, за усещането, което е изпитала, когато за пръв път е излязла навън след толкова много време.

Той я наблюдаваше и се дивеше на промяната, която беше настъпила у нея. Жизнеността и енергията сякаш се вливаха в нея, дори докато я гледаше. Изпитият ѝ изнурен вид беше започнал да изчезва. Дори бе наддала. Кожата ѝ цъфтеше. Като промяната, която обхващаше пустинята около десетина пъти на всеки век, когато

дъждовете падаха в подходящото време и голата земя изведнъж се покриваше с полета от макове, глухарчета и всякакви други цветя и онова, което беше пустош, се превръщаше в градина, а онова, което изглеждаше мъртво, започваше да пращи от живот.

Тя беше толкова красива! Беше толкова красива, че се задушаваше от чувствата си. Приличаше на пеперуда, която е хванал в мрежа, и болезнено искаше да разтръска мрежата и да я освободи.

Но как би могъл? Как би могъл някога да я освободи?

Коста Брава, Испания

Де Кордоба свали куфарите по мраморното стълбище до ягуара. Нямахше кой да му помогне. Мерседес беше пуснала в почивка прислугата за събота и неделя. С изключение на портиера на портала, цялото имение беше пусто и смълчано. Очакваше заминаването на старите и пристигането на новите си господари.

Гърбът го заболя, докато качваше куфарите в багажника на колата.

После застана на слабата утринна светлина и се загледа в прекрасната къща, която допреди броени часове бе собственост на Мерседес Едуард. Редиците бели колони и високият стъклен купол блестяха ослепително на есенното слънце. Дърветата около къщата вече обличаха своята есенна премяна и сред зеленината златееха, червенееха или кафенееха листа. Той си помисли, че къщата никога не е изглеждала толкова прекрасна. Мястото беше като омагьосано.

Помисли си за момичето, за дъщерята, която не беше виждал никога и в чието име Мерседес беше пожертвала всичко. Щеше ли тя да разбере това някога? Щеше ли някога да осъзнае какво беше сторила майка ѝ за нея?

Нямаше и следа от двете жени. Явно се сбогуваха някъде вътре в къщата. Мая нямаше да дойде с тях в Барселона. Мерседес ѝ беше забранила.

Той само можеше да си представи колко нещастна се чувства Мерседес. Трябваше да се справи не само с ужасното безпокойство за Идън и загубата на всичко, което някога беше притежавала, но и с унищожаването на едно прекрасно приятелство, за което той знаеше, че е толкова истинско, че ще остане вечно. Сърцето ѝ кървеше, сякаш

пробойните бяха безброй. Но силата ѝ, както винаги, го изпълни с възхищение. Той благоговееше пред тази жена.

И беше спечелила в крайна сметка, както всички знаеха, че ще се случи.

Щеше да остане с Мерседес в хотел „Палас“ в Барселона до завръщането на Идън. Мая отиваше в Севиля при майка си. Всеки миг щеше да дойде кола, която да я откара до летището. Беше малко вероятно, помисли си Де Кордоба, тя да види Мерседес отново. Веднъж щом Мерседес решише нещо, нямаше връщане назад. Мая го знаеше.

Той чу скърцането на гуми по чакъла и се обърна. Едно такси паркира до ягуара. Шофьорът излезе.

— Транспорт до летището. Сеньора Дуран?

— Ще бъде тук след минута — каза Де Кордоба.

Шофьорът стоеше с ръце в джобовете и се взираше в къщата.

— Какво място, а? Някои хора знаят как да живеят.

— Да — кимна Де Кордоба. — Някои хора знаят как да живеят.

Другият мъж започна да се разхожда напред-назад и да си подсвирква, като риташе небрежно камъчетата, попаднали под подметките му.

Най-накрая вратата се отвори и Мая Дуран излезе. Беше облечена със семпъл костюм „Шанел“ със златни копчета — облекло, което винаги ѝ бе отивало. Но лицето ѝ сякаш не беше нейното. Беше преbledняла като платно и се държеше само с неимоверни усилия на волята. Изглеждаше изтощена от плач. Де Кордоба забърза към нея и я хвана под ръка, за да ѝ помогне да слезе по стълбите. Усети, че цялото ѝ тяло трепери.

— Благодаря ти — прошепна тя и докосна ръката му със своята.

Нейната беше леденостудена. Шофьорът на таксито задържа вратата отворена. Тя се обърна към Де Кордоба, но нямаше сили да каже каквото и да било. Беше виждал и преди лица като нейното — лица на умиращи или на прокълнати хора.

— Ще направя всичко по силите си — опита се да я успокои той.

— Благодаря ти — прошепна Мая.

Изглеждаше неспособна да помръдне, затова той се наведе и я целуна по едната страна и ѝ помогна да се качи в колата, след което

затвори вратата. Шофьорът махна на Де Кордоба за довиждане и седна зад волана.

Де Кордоба се отдръпна назад. Таксито зави и се насочи към портата. Той видя, че Мая е закрила лицето си с ръце. Де Кордоба изпрати таксито с поглед до края на алеята с кипариси.

Мерседес се появи след петнадесет минути. Подобно на Мая и тя бе изискано облечена. Беше спокойна, но под очите ѝ имаше големи кръгове, а в стойката ѝ се долавяше измъчена напрегнатост, каквато не беше забелязвал досега. Заклучи вратата и се доближи до колата.

— Всичко ли е готово? — попита той.

Мерседес кимна. Не се обърна да погледне назад, когато потеглиха по алеята. Спряха на портала, за да оставят ключовете на портиера, и продължиха по пътя.

Той караше, без да говори. Чакаше тя да наруши първа мълчанието. Не го направи, докато не излязоха на магистралата за Барселона.

— Следващата седмица е двадесет и първият рожден ден на Идън — продума тя накрая.

— Може би това е добра поличба.

— Какво чака още?

— Не знам — отвърна Де Кордоба.

— Това обичайно ли е?

— Не.

Тя се обърна към него.

— Обявата се появява всеки ден във „Ню Йорк Таймс“ вече две седмици. Сигурно я е прочел. Сигурно знае, че парите го очакват. Защо не отговаря?

— Може би това е последната му играчка. Последното завъртане на ножа в раната.

— Може би сега ще я убие. Сега, когато съм разорена.

— Не — произнесе Де Кордоба решително. — Искат парите. И ти все още не си разорена. Десет милиона долара в брой те правят една много богата Мерседес.

— В сравнение с онова, което имах...

— Но той не знае това. Може би изчаква, за да се увери, че няма да стане някаква издънка.

— Никога не може да бъде сигурен в това. Както аз не мога да бъда сигурна, че ще ми върне Идън. — Дърветата от двете страни на магистралата бяха обагрени в приказна окраска и топлите есенни оттенъци на листата блестяха на слънцето. — Есента вече настъпва — продължи тя, като погледна през прозореца. — Идън е в ръцете му вече два месеца.

— Но е жива.

— Беше жива, когато ми се обади преди няколко седмици. Вече може да не е.

— Ти каза, че ти звучала добре.

— Звучеше ужасно! Но гласът беше неин.

— Направихме всичко каквото ни каза. Не сме се свързвали с полицията. Имаме пълната сума. Склонни сме да му сътрудничим. Така че той няма причина да нарани Идън нито сега, нито по-късно.

— Имаше един случай в Италия — каза тя и той усети, че ѝ става трудно да говори. — Взеха парите и никога не върнаха жертвата.

— Да — кимна той. — Случвало се е. Но това е изключително рядко срещан подход. Ако похитителите убиват жертвите си често, то семействата на похитените няма да са толкова склонни да плащат откупи. Това би действало против тях. Виждала си папките ми. Знаеш, че в по-голямата част от случаите жертвите се връщат в домовете си живи и здрави. Мисля, че всичко ще свърши добре, въпреки че той е решил да си поиграе известно време с нас на котка и мишка.

— Аз също не съм лишена от нокти — закани се Мерседес мрачно.

— Трябва да запазим спокойствие — рече той кротко. — Това е най-важната част. Но краят е близо.

— Може би в хотела ще ни чака съобщение — каза тя.

Пътят до Барселона беше три часа. Те се регистрираха преди пладне в хотел „Палас“ срещу Плаза де Каталуня. Сградата на хотела беше изящна и стара, боядисана в снежнобяло, с жълти платнени тенти на всички балкони.

Нямаше съобщения за тях на рецепцията.

Стаята на Де Кордоба беше непосредствено до апартамента на Мерседес. Беше елегантно обзаведена и много удобна. Таванът беше

гипсов, а мебелите — старинни и внушителни. Той погледна телефона. От тази сутрин обявите в „Ню Йорк Таймс“ щяха да съобщават този нов телефонен номер.

Той отвори остъклената врата и пристъпи на балкона.

Погледна към хаоса на улицата под него. Трафикът както винаги беше претоварен.

Утре беше шестнадесетият ден, откакто бяха започнали да пускат обявите в „Ню Йорк Таймс“. „ТЪРСИ СЕ ЗАМЪК В ИСПАНИЯ. ЦЕНАТА НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. ИМАМ СУМАТА. МОЛЯ ВИ, СВЪРЖЕТЕ СЕ.“

Все още нямаше реакция. Това развитие на събитията го тревожеше. Не можеше да си представи кое толкова забавя нещата.

Спомни си помръкналата красота на Мая Дуран. Онези, които са обичали Мерседес Едуард, размишляваше той, рядко се възстановяваха от преживяното. „Всеки, когото някога съм обичала — беше я чул да казва веднъж, — е бил съсипан накрая.“

Тусон, Аризона

Джоуел се взираше във вестника, който стоеше разтворен на масата. Съобщението отново беше там, както и всяка сутрин през изминалите две седмици. През това време то се беше изменило малко. Имаше нов телефонен номер и още един допълнителен ред: „ГОТОВИ СМЕ ЗА СДЕЛКАТА. СВЪРЖЕТЕ СЕ С НАС ВЕДНАГА“. Усещаше отчаянието, което се криеше зад това изречение.

Той извърна бавно глава към верандата. Идън седеше на стария люлеещ се дървен стол с книга в скута си. Не четеше. Тя сякаш беше зареяла поглед в пустинята или може би спеше. Следобедният ветрец развяваше леко дългата ѝ коса. Беше облечена с джинсова пола и бяла блуза без ръкави, които ѝ беше купил от Тусон. Както винаги, сърцето му подскачаше от непринудената ѝ грациозност, от изчистените линии на шията и ръцете ѝ. Дори не се и надяваше някога да успее да извае подобни на нейните от мрамор.

В ума му изникна една мисъл, която се беше появявала там всеки ден през изминалите две седмици: „Какво да правя?“, и както ставаше всеки ден, така и днес той сгъна вестника, без да си отговори на този въпрос.

Изправи се и пристъпи навън. Идън вдигна глава и погледът ѝ веднага се стопли. Откакто ѝ беше разрешил да се разхожда свободно през целия ден, кожата ѝ беше придобила златист тен. Така очите ѝ изпъкваха изумително. Това беше последната част от процеса на лечение, превърнал болното дете в здрава и красива млада жена, която след една седмица щеше да навърши двадесет и една години. Носеше огърлица от сребро и мъниста от тюркоаз в стил навахо, която той ѝ беше подарил.

Джоуел седна до нея.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да. А ти?

— Чудесно — усмихна му се тя. — Става хладно, нали?

— Зимата приближава.

Тя се протегна лениво.

— Ще бъде ли също толкова красиво, както и през лятото?

— Дори още по-красиво — обеща той.

— Усецам как всяка клетка в тялото ми се отпуска.

— Изглеждаш добре — рече той. — Преобразила си се.

Тя повдигна джинсовата си пола с небрежен жест и разгледа слабите си загорели бедра.

— Заздравели са — каза тя. — Виждаш ли?

Джоуел кимна. Белезите, които преди бяха толкова явни, сега приличаха на сребристи точки. Кожата ѝ беше като сатен. Тя вдигна едното си коляно и проследи с пръст старите белези. Погледът му обходи гладките ѝ бедра, но той бързо отклони очи.

— Имам силни бедра, нали? — подхвърли тя разсеяно. — От ездата е. Чудя се как ли е Монако? Горкото момче! Предполагам, че никой не го е яздил от месеци. Забравила съм какво е да се седи на седло. — Тя разгледа белезите по глезените си. — Никога няма да изчезнат напълно. Нали?

— Може и да изчезнат.

Тя поклати глава.

— Не. Никога не можеш да го загърбиш напълно. Винаги ще бъде там. В очакване. Ще ме дебне.

— Все още ли си мислиш за това?

Идън дръпна полата си надолу.

— Да, мисля. Не на всеки пет минути, както в началото. Може би на всеки един час.

— На всеки един час?

— Ти не знаеш какъв напредък е това. Не съм сигурна, че някога въобще ще спра да си мисля за дрогата. Не смятай, че не искам. Но докато си спомням колко ужасно съм се чувствала, ще бъда защитена. Разбираш ли какво искам да кажа? Ако нямаш доверие в себе си, трябва много да внимаваш. Когато забравиш и си помислиш, че вече си в безопасност, тогава тя се завръща и те блъска в лицето.

— Един ден ще трябва да се научиш да си имаш доверие — каза Джоуел.

— Да — промълви тя. — Тук при теб е лесно. Просто не трябва да се безпокоя за това. Ти стоиш между мен и големия лош дракон. — Тя протегна ръка и той я хвана. Пръстите ѝ бяха слаби и студени. Усмихна му се. Очите ѝ бяха ясни и щастливи. — Хей, няма ли да работиш тази сутрин?

— Да. Просто досега четох вестник.

— Хайде тогава.

Отидоха заедно под навеса, хванати ръка за ръка. Тя се сви на своето място, на един стар плетен стол, и отвори книгата си. Сведе глава, но той усети погледа ѝ върху себе си, докато взимаше длетото. Независимо колко вгълбен беше в работата си, никога не можеше да забрави напълно присъствието ѝ.

В началото беше започнал да ѝ разрешава да излиза вечер като совите. После през определена част от деня. Накрая просто беше престанал да я заключва.

Вече десет дни килията стоеше празна. Тя почти не слизаше долу, освен ако той не трябваше да напусне за малко къщата. Тогава я затваряше там, в случай че някой се появеше. Но не можеше да се накара да завърти ключа. Това щеше да разруши нещо между тях — нещо скъпо и много крехко.

През останалото време тя беше свободна да се разхожда където си поиска — в къщата и в околността. Спеше в стаята за гости на втория етаж. Постоянно я пълнеше с разни странни или красиви неща, които намираше в пустинята — камъни, причудливи парчета дърво, растения, чирепи от керамични съдове — всичко, което привлечеше погледа ѝ.

Наричаха го „домашен арест“.

В началото той се чудеше дали новопридобитата свобода ще я направи по-неспокойна, дали няма да започне да прави опити да избяга от своя затвор. Но тя изобщо не даваше такива признаци. Единствено спокойствието ѝ ставаше все по-пълно.

Разбира се, той пое голям риск, като я пусна навън. Но и тя като него се безпокоеше някой да не я види. При единствения случай, когато някой беше дошъл в ранчото, тя се беше скрила доброволно, с инстинктивната предпазливост на пустинно животно.

„Това е лудост — каза си Джоуел. — Кой е затворникът и кой пазачът?“

Присъствието ѝ беше светлина в живота му. Той вече я обичаше може би повече от себе си.

Идън прекарваше повечето сутрини по един-единствен неизменен начин — свита на стола с книга в ръка. Беше доволна да стои така, да се припича на слънце и да се потапя изцяло в спокойствието и тишината. Ала рядко изпускаше Джоуел от поглед. Следеше всяко негово движение с периферното си зрение.

Джоуел работеше с обичайната си бързина, като се освобождаваше от напрежението и тревожните си мисли. Мраморната скулптура вече беше почти завършена. Както и всички негови творби, така и тази беше започнала да изглежда някак по-внушителна от първоначалния блок мрамор, от който беше започнал да я вае.

След два часа кожата му беше покрита с капчици пот. Той излезе и пхна глава под чешмата. После се върна под навеса и огледа работата си.

Идън застана до него.

Динамизмът на скулптурата беше забележителен. Усещането за страдание и свръхусилие, увенчано с успех, беше почти осезаемо. Той усети задоволство от контраста между гладкото женствено тяло и назъбената скала, която я обграждаше. Не всички крайници бяха свободни. Част от фигурата все още беше хваната от камъка и все още се опитваше да се освободи. Той стоеше и се взираше в творбата си, опивайки се от удоволствието, което изпитваше да я съзерцава.

— Прекрасна е! — промълви Идън. Отдавна знаеше, че тя е моделът. Пресегна се и погали напрегнатите мускули на торса. — Искане ми се да притежавах поне частица от силата, която си ми дал. — Тя

приблужи едрата му ръка към устните си и целуна нежно кокалчетата. — Ти си велик скулптор! Толкова е изразително. Какво ще правиш с нея?

— Тя е твоя — рече той и се изненада, че въобще е попитала.

Идън не каза нищо. Помълча известно време, сетне се засмя:

— Знаех си, че ще кажеш това. — Знаеше също така, че го измъчват неизречени чувства и това беше видно с просто око, но тя се пресегна и придърпа главата му към гърдите си. — Обожавам те — прошепна. — Благодаря ти, Джоуел. — И притисна влажните си устни нежно към неговите.

Той я привлече за момент в прегръдките си със силна и внезапна страст.

От всички ситуации, в които беше попадал през живота си, тази беше най-странната. Това беше и най-странният период от живота му.

След миг я отблъсна както винаги.

— Хайде да похапнем — каза с равен глас.

Идън приготви обяда, като си тананикаше. После изми чиниите. Не беше толкова добра в готвенето, както му беше казала. Правеше само най-простите ястия, но той никога не се оплака и поглъщаше с наслада сготвената от нея храна.

Тя се радваше изключително много на обикновените домашни задължения като готвенето. Смяташе за голяма привилегия, че ѝ беше разрешил да се заеме с тях. Беше ѝ позволил един вид да стане господарката на къщата. Някога дори самото споменаване на подобно нещо щеше да я накара да направи гримаса. Сега това я изпълваше с тиха радост. Гледаше го как яде приготвената от нея храна. Поддържаше къщата чиста. Переше дрехите им и ги закачваше едни до други да съхнат на пустинното слънце. Краткотрайни действия, от които нямаше никакъв траен резултат, и въпреки това те бяха също толкова важни, колкото и ходът на времето.

След бурите и крушенията, сполетявали неведнъж кораба ѝ, този рай ѝ се струваше изключително скъп. Не искаше да си мисли за живота извън тази къща и тази пустинна градина. Умишлено беше заключила всички свои мисли за външния свят. Чувстваше се така, сякаш през изминалите седмици се е къпала в чудодейно спокойствие.

Беше попивала от него и то я беше подхранвало, както все по-честите дъждове подхранваха кактусите сагуаро и техните съсухрени през лятото стъбла се изпълваха с мязга. Скоро белите цветове щяха да разтворят своите уханни венчелистчета по здрач. А после сладките алени плодове щяха да узреят.

Идън усети погледа му върху себе си и се усмихна.

— Знам, че ме гледаш — реши да го изненада тя.

— Напълняла си.

— Прекалено дебела ли ставам?

— Не, ти никога няма да загубиш изяществото си.

Тя се обърна бързо, изненадана от удоволствието, което предизвика у нея комплиментът му. Но по лицето му разбра, че вече съжалява за думите си, затова не ги коментира.

— Чувствам се толкова добре. Никога през живота си не съм била така здрава. Дори и преди да започна да взимам наркотици. Сякаш съм... — Тя млъкна. Погледът ѝ беше привлечен от облаците прах в далечината. — Джоуел — рече тя напрегнато, — някой идва!

Той се извърна рязко и лицето му се стегна. Но спортната жълта кола вече беше спряла отпред и от нея слизаше някаква жена.

Жената се качи на верандата и влезе през отворената врата на къщата. Беше облечена като каубой, с прилепнали джинси, пъхнати в украсени ботуши, леко разкопчана риза, шалче и шапка с периферия. Тя замръзна на мястото си, когато видя Идън, и свали слънчевите си очила, за да я разгледа по-добре. Идън също замръзна с нож в ръката. После натрапницата се обърна към Джоуел с усмивка.

— Здравей, Джоуел, скъпи. Как е при теб?

Идън погледна бързо към Джоуел. Той беше пребледнял и целият се беше напрегнал. Не помръдна, когато жената пристъпи към него и го целуна по бузата.

— Натрапвам ли се? — изчурулика тя весело, без да се разстройва от напрегнатата тишина.

— Точно се канехме да обядваме — продума Джоуел.

— Е, не ми обръщайте внимание. — Тя свали шапката си и разтръска платиненорусата си коса, после отиде да види какво готви Идън. — Не гледай толкова уплашено, скъпа. Няма да ви изям обяда. Нито пък теб. — Тя се усмихваше мило, но имаше нещо в нея, което смразяваше сърцето на Идън. Прилоша ѝ. Видя, че на златната плочка

на шията ѝ е изписано името *Ли́ла*. Златните букви блестяха на фона на бледата кожа между гърдите ѝ. Въпреки каубойските дрехи, тя имаше най-бледата кожа, която Идън някога беше виждала. — Как е името ти, скъпа?

— Идън — каза тя.

Устните ѝ се бяха напукали за броени секунди.

— Е, и това ако не е божествено име — произнесе *Ли́ла* и нарочно провлече, имитирайки аризонски диалект. — Мисля, че и сама можеш да видиш моето на шията ми. Нали?

— Да.

Тя заобиколи бързо Идън. Студените ѝ сини очи обхождаха всеки сантиметър от тялото ѝ, от босите крака до тюркоазените мъниста на шията ѝ.

— Значи това е твоята малка индианка? — попита тя *Джоуел*. — Имаш по-добър вкус, отколкото някога съм предполагала. Сладка е.

— *Ли́ла* — каза *Джоуел* тихо, — вече два пъти ти казах, че не искам да идваш тук. Защо просто не ме послушаш?

— Но както ти казах и преди, ти ме очароваш. Просто не мога да стоя настрана. — Тя се усмихна мило. — А и не съм толкова лесна за пренебрегване. Не понасям някой да ме отблъсква. — Тя се обърна пак към Идън. — Откъде си, скъпа? От източните щати?

— От Калифорния.

— А, можеш да се досетя. Липсва ти само цвете в косите. Сан Франциско?

— Лос Анджелис.

— Аха. — Тя потопи пръст в соса за салатата, който Идън приготвяше, и го пъхна между начервените си плътно устни. — На колко си години, скъпа?

— На двадесет.

Ли́ла повдигна едната си вежда и се отдалечи. *Джоуел* и Идън стояха мълчаливо, без да помръдват. *Ли́ла* се оглеждаше. Направи няколко малки кръгчета, докато отново не застана срещу тях.

— Имаш красива къща, *Джоуел* — рече тя и си сложи шапката на главата. — Знаех си, че е такава. Падаш си малко домошар. Всичко си е на мястото. Никакви боклуци. Необичайно за един мъж. Или това се дължи на това малко цвете тук?

Джоуел процеди:

— Време е да си тръгваш, Лила!

Тя премести погледа си от него към Идън, без да престане да се усмихва.

— Нещо не е наред тук. Нали?

— Всичко е наред.

— Не, не е. Имам нюх за тези неща. Нещо ми намирисва. И мисля, че причината си ти, скъпа. — Тя срещна погледа на Идън. — Криеш се от нещо. Какво е то? Да не би да си непълнолетна? И баща ти да те търси?

Джоуел пристъпи напред със стиснати зъби.

— Няма да те моля втори път.

— Винаги си имал репутация на самотник, Джоуел. Но откакто тя се появи, си се превърнал направо в отшелник. Не си показваш лицето никъде. И не допускаш никой да идва тук. Ужасен си, че някой може да я види. Коя е тя?

— Просто приятелка — процеди той през зъби.

— Защо я криеш? Какво не е наред? Да не би да бягаш от нещо, скъпа? Да не би да имаш проблеми с полицията? Или с наркотиците?

Джоуел видя как страните на Идън пребледняха.

— Махай се оттук, Лила! — изръмжа той.

— Мъж като теб — рече тя нежно — и повлекана като нея? Не се връзва, Джоуел, момчето ми. Можеш да се справиш по-добре. Много по-добре.

Той пристъпи схванато към Лила и я сграбчи за ръката. Тя извика от болка и се опита да се отскубне. Но силата му беше много по-голяма от нейната. Той я завлече до вратата и я бутна към стълбите на верандата.

Не искаше да я блъска силно, но гневът го заслепяваше. Тя падна, претърколи се по дървените стъпала и се просна в прахта. Джоуел веднага съжали за постъпката си.

Но не се завтече да ѝ помогне. Тя се надигна, бавно се изправи и се изтупа от прахта. Очите ѝ го гледаха ледено.

— Ще ти струва скъпо, Джоуел! Бъди сигурен.

Тя не се обърна повече назад, когато тръгна към ферарито.

Барселона, Испания

Телефонът извъня.

Мерседес стигна първа до него и го вдигна.

— Да? Да, свържете го. Бързо! — Тя вдигна поглед към Де Кордоба. — От Америка е — изрече тя.

Той я проследи с поглед. Слабата елегантна жена във внушителния хотелски апартамент стискаше трескаво телефонната слушалка.

Но скоро връзката се осъществи и той разбра, че не беше похитителят. Лицето ѝ сякаш се отпусна и стана безизразно. Разговорът беше дълъг, но тя отговаряше едносрично. Най-накрая се сбогува и остави слушалката.

— Кой беше? — попита той.

— Адвокатът на Доминик. Получил е припадък. Приет е в клиника.

— Съжалявам. Сърдечен удар?

— Не — отговори тя уморено. — Мозъчен удар. Нападнал е някакво младо момиче в дома си. Малолетна проститутка. Намира се в психиатрична клиника в Лос Анджелис. Трябвало е да постъпи там, за да не го арестуват.

Де Кордоба беше озадачен.

— Случвало ли му се е и друг път?

— Доминик е пристрастен към кокаина. Винаги си е падал по стоката, която продаваше. От години беше започнал да се превръща в психопат. Винаги съм знаела, че ще се случи. Майка му умря в подобно заведение — каза тя. — Най-големият му страх беше, че и той ще свърши като нея.

— Господ да му е на помощ.

— Странно как собствената ни съдба ни преследва? — Тя се обърна към него и изведнъж му се стори по-възрастна и уморена, отколкото я беше виждал досега. — Хоакин — рече тихо Мерседес, — защо не се свързва с нас? Защо не се обажда?

— Не знам — продума той. В гласа му се усети известна безпомощност. — Наистина не знам.

Тусон, Аризона

Джоуел дойде рано в стаята ѝ, около един час след изгрев-слънце. Тя спеше дълбоко, обляна от утринната светлина. Дългите ѝ мигли се открояваха на бялата кожа. Той стоеше и я съзерцаваше. Сърцето му се сви от красотата ѝ. Тя лежеше като дете, подпряла с една ръка лицето си, а другата — простряла край себе си безстрашно.

И все пак, пълна беззащитност, помисли си той. Пълна беззащитност.

Седна до нея и я погали по косата с тръпнещи пръсти, докато не се размърда и зелените ѝ очи не се отвориха сънено.

— Честит рожден ден — каза Джоуел.

Идън бавно се усмихна.

— О, да! Голям ден, нали?

— Голям ден.

— Вече съм на двадесет и една. Пораснала съм. — Тя се протегна и склучи пръсти около ръцете му. Придърпа го надолу. — Извинявай, сигурно имам ужасен дъх.

Не, тя ухаеше толкова хубаво. На млада жена. Устните ѝ бяха меки. Той затвори очи безпомощно, докато се целуваха, с чувството, че е напълно загубен. Устните ѝ се разделиха и той усети топлия ѝ влажен език. Опита се да се възпротиви, но волята му изневери. Пръстите му се заровиха в косата ѝ, когато целувката им се задълбочи и той започна да изследва вътрешната сладост на устата ѝ. Тя изви шия към него, за да усети напълно докосването на езика му. Ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му и погалиха кожата му. Това го възпламени.

Както обикновено, той беше този, който се отдръпна.

— Имам подарък за теб — каза Джоуел с разтреперан глас.

— Искам теб — изрече тя нежно — за мой подарък.

Той се обърна и се насили гласът му да прозвучи весело.

— Хайде, ставай! Не я карай да чака.

— Нея? — Това предизвика любопитството ѝ. — Какво има?

— Тя е отвън. Хайде, ела да я видиш.

Идън се смъкна от леглото и нахлузи джинсите си и една риза.

— Имам ли нужда от обувки?

— Ще имаш нужда от ботуши. — Той ѝ ги подаде.

Очите ѝ се разшириха.

— О, Джоуел! *Не може да е вярно...*

Каменната му физиономия не издаваше нищо.

— Кое не може да е вярно?

Тя започна трескаво да обува ботушите.

— О, не мога да чакам повече.

Изтича пред него. Той я последва по-бавно и чу радостния ѝ вик, когато излезе на верандата.

Когато Джоуел се появи на прага, тя вече беше прегърнала шията на кобилата и притискаше лице до лъскавата козина.

— О, Джоуел! — каза тя през сълзи. — О, Джоуел...

Той се опиваше от радостта ѝ.

— Харесва ли ти?

— О, Джоуел — възкликна тя за трети път. — Та тя е чистокръвна арабка. Сигурно е струвала цяло състояние.

— Е, знаех, че няма да харесаш друга освен чистокръвна порода.

Тя се обърна към него с мокри от сълзи страни.

— Обичам те!

Той се изчерви.

— В конюшната я наричаха Роксан, но ти можеш да я кръстиш както си искаш.

Идън се приближи и го погали, после го целуна толкова силно, че той си помисли, че си е прехапал долната устна. Отвърза юздите от колоната на верандата и ѝ ги подаде.

— Качвай се.

Тя се метна на седлото и пъкна крака в стремената. Цялата сияеше.

— Господи! Прекрасно е! Ами седлото? Не съм яздила на такова хубаво седло.

— Мексиканско е.

Тя го погледна.

— Така се срещнахме за пръв път — каза тя. — Спомняш ли си?

— Спомням си — отвърна той.

Тя отдалечи кобилата от него и препусна през двора. Джоуел се облегна на оградата на верандата. Наблюдаваше я и се любуваше на плавните танцови движения на коня. Под копринения бял косъм на кобилата се очертаваха аристократичните линии и изящните дълги мускулести крака. Лъскавата опашка беше гордо вдигната.

А тя яздеше прекрасно! Той беше заплепен от грациозността ѝ. Сякаш беше заживяла нов живот. Черната ѝ коса се вееше след нея, а

слабото ѝ тяло се сливаше с това на кобилата, лека като магарешки бодил, напълно контролираща напирателната сила и кълещите копита.

Идън отново обърна коня и препусна в галоп, вдигнала се над седлото. Той я проследи как преминава покрай него. Сърцето му се качи в гърлото. Копринената нишка, която ги свързваше, изведнъж беше оживяла и пулсираше силно вътре в него.

Исусе, ами ако падне...

Изведнъж си представи с ужас изпочупените ѝ тънки кости и разкъсаната ѝ сатенена кожа. Това предизвика физическа болка в слабините му. Обхвана го ужас. Пръстите му стиснаха подпорите на верандата. Не можеше повече да гледа. Извърна глава и затвори очи.

Главата му се изпълни с тропот, бушуващ вятър и облаци прах. „И видях: и ето, бурен вятър идеше от север, голям облак и огън на кълба, и около него сияние, а из средата му излизаше като че ли светлина от пламък изсред огън.“^[6]

Измина цяла вечност, докато чуе гласа ѝ.

— Та ти дори не ме гледаше!

Джоуел се обърна бавно. Тя беше жива. Дишаше задъхано, но сияеше. Избърса потта от челото си. По белия косъм на кобилата беше избила пот.

— Не гледаше.

— Гледах. — Насили се да ѝ се усмихне с разтреперани устни. — Внимавай. Моля те.

— Гледай тогава!

Тя насочи коня и животното сякаш подскочи от пустинната земя във въздуха. Почти очакваше да ѝ пораснат криле и тя да се понесе в кобалтовосиньото небе. Обгръщаше я облак прах, докато галопираше. Пробождането в слабините стана толкова силно, че му се искаше да се свие и да изстене.

Прокле се, задето беше купил животното. Какво беше сторил? Глупак, глупак, глупак... Беше ѝ дал средство, с което да се унищожи.

Той я чу да го вика. Гласът ѝ проехтя ясно и високо над тропота, като подет от вихрушка.

Това ли беше любовта? Това ужасно стягане, което можеше да накара костите ти да изпукат и да оголи кожата от плътта?

Вече беше спряла да галопира и разхождаше кротко кобилата пред къщата, когато бавно откъм пътя приближи колата на шерифското управление на област Пима.

Джоуел усети как смъртта стисна сърцето му в желязна хватка. Помисли си за миг за своя М-16, който криеше в килера. Но не можеше да помръдне. Сякаш обувките му бяха заковани за дървения под.

Идън също беше видяла полицейската кола. Той я видя как се извърна. Извика ѝ безгласно: „Тичай, бягай, махай се далеч оттук!“. Но тя не прие съобщението. Спря кобилата. Косата ѝ беше залепнала от пот за лицето.

Двама полицаи слязоха от колата и се приближиха към Джоуел. Единият от тях беше румен мъж на средна възраст със силно издадена челюст, която стърчеше далеч пред якичката на униформата му. Носеше черна папка. Другият беше млад и тъмнокос и ходеше с ръка на револвера си. И двамата носеха светлоотразителни слънчеви очила. Джоуел видя четворно отразения си образ в четирите стъкла.

— Здравейте. — По-възрастният мъж заговори пръв. Той се усмихваше широко. — Вие ли сте Джоуел Елдред Ленъкс?

Джоуел кимна. Езикът му беше залепнал за небцето.

— Здравей, Джоуел. Ние сме полицаи Ханрахан и полицаи Дейли от шерифското управление. — Мъжът с издадената челюст кимна по посока на ниската къща. — Хубаво местенце си имате. Красива гледка. На границата с Националния парк „Сагуаро“. Хубаво уединено местенце. Казаха ми, че вие сте един от водещите скулптори в града.

Джоуел най-накрая намери гласа си.

— С какво мога да ви помогна?

— Търсим това-онова.

— Като например?

— Изчезнали хора. Рутинна проверка. — Руменият полицаи погледна Идън, която продължаваше да седи като истукан на белия арабски кон. Около нея се стелеше прах. — А коя е тя, Джоуел?

Знаеше кой ги е изпратил. Не беше Мерседес. Беше Лила! Той облиза устни.

— Това е една моя приятелка.

— А-ха. Тя при теб ли живее?

— Да.

— От колко време е тук?

— От няколко месеца.

— А има ли си име?

Той замълча.

Полицаят продължаваше да се усмихва.

— Няма си име, така ли? Да не би да ѝ подвикваш по едно „Хей“ и толкоз?

По-младият мъж се обади.

— Ще трябва да ѝ зададем няколко въпроса, господин Ленъкс. Имате ли нещо против да я извикате да се приближи?

— Тя не е направила нищо лошо. — Той не разпозна собствения си глас. — Възстановява се след тежко боледуване.

— Разбира се. Няма да я разстройваме, Джоуел. Но все пак ще трябва да поговорим с нея.

По-младият мъж махна на Идън и извика:

— Госпожице! Бихте ли дошла насам, моля?

Идън се отзова без колебание, като приближи кротко кобилата до двамата полицаи. Джоуел се отдръпна от подпорите на верандата. Мускулите му бяха напрегнати. Двата полицаи се извърнаха дискретно. Израженията на лицата им не се промениха, но сега и двамата стояха с ръце на кобурите.

Умът му прехвърляше възможностите. Бяха опитни полицаи, но щяха да се окажат неподготвени за яростта му. Можеше първо да се пробва с по-стария. Да му вземе оръжието. А после да се справи и с по-младия. Сетне да ги заключи и двамата в килията. Да се качи в микробуса и да отпрати оттук завинаги...

— Добро утро. — Идън се усмихваше спокойно от седлото на коня. — Нещо не е наред ли?

— Нищо такова, госпожице. — По-възрастният полицай не спираше да се усмихва. — Както казах на Джоуел, търсим това-онова. Името ми е Ханрахан. А това е Дейли.

— Да не би някой да е подал оплакване?

— Нищо подобно. Много ли ще бъде нахално от моя страна, ако ви попитам за името?

— Не, разбира се. Казвам се Идън.

— Идън коя?

— Просто Идън.

Ханрахан записа името в папката.

— Яздите много красиво животно.

— Джоуел ми подари кобилата днес. Навършвам двадесет и една години.

— Ами, честит рожден ден, Идън. Не е лош подарък, а?

— Никога не съм получавала по-хубав.

— Не сте от този щат, нали?

— От Лос Анджелис съм. — Тя беше съвършено спокойна, а гласът ѝ — равен и приятен.

На Джоуел му стана зле. По-младият полицай не го изпускаше от поглед и не сваляше ръка от кобура си.

— Имате ли адрес в Ел Ей?

— Не бих казала.

— Не бихте казала ли? Как така?

— Доста се местех.

Ханрахан прелистваше страниците в папката.

— Имате ли лична карта, Идън?

— Не — каза тя с усмивка. — Издирватے изчезнали, нали? Разполагате ли със списък?

Ханрахан кимна.

— Точно така, Идън.

— Аз не съм в него, полицай. Не съм избягала.

— Никога не съм казвал, че сте в този списък.

— Няма кой да ме търси.

— Ето това — засмя се руменият полицай, — наричам аз съмнително твърдение. Виж, Идън. Ако не ти представлява голям проблем, бихме искали да дойдеш с нас в полицейския участък. Само за да ни помогнеш да изключим някои подозрения...

— Арестувате ли ме? — попита тя намръщено.

— Разбира се, че не. Просто искаме да ни помогнеш.

— Не искам да ходя никъде.

— Ще ни помогнете, ако сте малко по-откровена с нас. Като например да ни дадете пълното си име и адрес.

— Иначе ще се върнем с призовка — каза по-младият полицай — и ще ви отведем с белезници.

Джоуел отново пристъпи напред, изопнат като тетива.

— Стойте на мястото си — каза грубо по-младият полицай и почти извади пистолета си. — Ако още веднъж пристъпите, господине, мога да изтълкувам погрешно намеренията ви.

— Спокойно, Дейли — каза благо по-възрастният мъж.

— Той просто се опитва да ме защити — каза Идън.

— От какво?

Тя се владееше напълно.

— Искате да знаете коя съм и защо съм тук, така ли?

— Точно така — каза Ханрахан с лекота.

— Добре — каза тя с лека въздишка. — Ще ви кажа. Аз съм пристрастена към хероина.

Изражението на Ханрахан се измени леко.

— Вярно ли е? — провлече той.

— Да. Или поне беше до това лято. Тогава срещнах Джоуел. Влюбихме се. Той ми помага да се откажа от хероина. Затова ме доведе тук. Заради спокойствието и усамотението. Това е идеалното място, нали?

— Минали ли сте вече през етапа „студена пуйка“?

Тя кимна.

— Джоуел ми помогна. Даде ми подкрепата, от която се нуждаех. Никога нямаше да се справя без него. Чиста съм от два месеца.

— Не виждам никакви белези от игли по ръцете ви, Идън.

Тя слезе от коня и разкопча колана си.

— Надявам се, че няма да ви обидя, господа. Никога не съм се боцкала в ръцете. Прекалено много си личат белезите. — Тя смъкна джинсите си. — Ето къде се инжектирах. Тук и около глезените.

Двамата полицайи се взираха очаровани в загорелите бедра и бикините, които прикриваха женствеността ѝ. И двамата явно бяха забравили за присъствието на Джоуел.

Той можеше да пристъпи в този момент и да повали и двамата на земята, да ги обезоръжи...

Но нямаше нужда. Тя ги обезоръжаваше, без дори да си мръдне и малкото пръстче. Виждаше го по лицата им.

— Господи — промърмори Ханрахан. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Имах лош навик. Бях много зле. Джоуел ми спаси живота. Не, спаси душата ми. — Тя закопча джинсите си и напъха ризата в колана.

— Винаги ме защитава. Смята, че се срамувам хората да разберат истината. Но аз не се срамувам.

— Много разумна нагласа. Вие бяхте много честна и аз го оценявам. Може би сега няма да имате нищо против да ни кажете истинското си име и адрес?

— Разбира се. Истинското ми име е Антигона Прингъл-Уилямс.

— Антигона?

— Затова предпочитам Идън. Адресът ми е Лексингтън Роуд, булевард „Сънсет“, Бевърли Хилс.

Ханрахан го записа.

— Звучи ми като доста хубаво място.

— Не е като тук, господин Ханрахан.

— Ще трябва да проверим информацията, Идън. Нали разбирате?

— Естествено. Родителите ми знаят, че вземам наркотици. Почти са се отказали от мен, ако трябва да бъда честна. Но в момента няма да откриете никого у дома. И двамата са в Европа на снимачната площадка. Баща ми е актьор.

— Ще намерим начин да проверим. — Ханрахан свали слънчевите си очила. Малките му очички я гледаха спокойно. — Знаете ли как разбрах, че ми казвате истината? — попита той.

— По коня — каза Идън.

— Точно така — кимна той. — Бил съм край коне през целия си живот. Наблюдавах го през цялото време, докато седяхте върху него. Чистокръвна арабска порода. Ако кобилата беше усетила някакво напрежение у вас, ушите ѝ щяха да щръкнат като врабчета на телеграфни жици.

— Казвам истината.

Двамата вече бяха свалили ръце от кобурите си. Дори Дейли се отпусна и се усмихна.

Идън пристъпи към Джоуел и го хвана под ръка. Усещаше напрегнатите му мускули. Тя погледна двамата полицаи откровено.

— Съжалявам за фалшивата тревога.

— Не си изгубихме времето, Идън. А и ти внесе малко блясък в нашия еднообразен живот. Може да се върнем по-късно да проверим едно-друго. Нали нямате нищо против?

Джоуел усети как Идън го сръга в ребрата.

— Няма проблеми — каза той с леко дрезгав глас. Тя го бутна още по-силно. Той се насили да каже още нещо. — Съжалявам, че не бях особено сговорчив в началото. Но проблемът е малко деликатен.

— Винаги е по-добре да сте откровен с полицията, Джоуел. Ние не сме такива чудовища, каквито ни описват. Имайте го предвид.

Те се върнаха при колата си и бавно потеглиха по пътя, по който бяха дошли.

Стояха заедно на верандата и наблюдаваха залеза. В безбрежното небе почти нямаше облаци, а то самото се променяше от златисто до зеленикавосиньо, докато не придоби тъмносиния цвят на космическите дълбини. Пустинята тънеше в тишина. Горите от сагуаро и окотило стърчаха в черни силуети, открояващи се ярко на фона на вечерното небе. Звездите започнаха да блещукат със студения блясък на диаманти върху тъмносиньо кадифе. Чуваха как кобилата преживя доволно овеса, който ѝ бяха дали.

— Старомодно, нали? — рече Идън. — Някои от най-красивите неща са старомодни. Залезите, дъгите, любовта... — Тя се облегна на перилата и опъна ръце. Той обгърна с поглед слабия ѝ женствен силует на фона на небето. Косата ѝ беше станала още по-дълга. Вечерният ветрец развяваше дългите и меки къдрици. — Обичам това място. Не понасям Калифорния. Винаги съм я ненавиждала. Всички искат да отидат там, но там всичко е мираж. Повярвай ми. Куп обещания, които никой не удържа. А после куп прецакани хора. Това не е истинската Америка. Това тук е Америка. Това е сърцето на Америка.

Джоуел беше нащрек от напрежението, което го изпълваше, и почти не слушаше разсъжденията ѝ. Идън го докосна по ръката.

— Не мисли повече за тях. Тръгнаха си.

— Но ще се върнат.

— Заблудих ги.

— Но не за дълго.

— Вероятно дори няма да си направят труда да проверят. А и да го направят, ще помислят, че аз съм тази, която им казах, че съм. Ще си дадат сметка, че онази жена просто е действала от злоба.

— Ще се върнат — продума той през стиснати зъби. — Всичко свърши, Идън! Имаме около седмица. Може би и по-малко. Ще трябва да се махнем оттук.

— Ще отида с теб навсякъде — каза тя простичко.

— Майка ти е готова да плати откупа. Ще го взема. И после ще те върна при нея.

— Не говориш сериозно!

— Говоря напълно сериозно. — Той наблюдаваше чистия й младежки профил на фона на небето. — Може би напоследък ти дадох малко повече свобода. Но аз все още съм твой похитител.

— Не е вярно! Ти си мой приятел!

— Не се заблуждавай — отвърна той грубо. — Аз съм твой враг.

Тя замълча за доста дълго време.

— Напоследък не съм си мислила за дрога — каза тя най-накрая.
— Понякога цели часове наред.

— Добре.

— Мислех за теб.

Той се насили да говори нормално.

— Вече никога няма да имаш нужда от наркотици. Свободна си.

— Не, не съм свободна. Не бих се справила без теб.

— Не казвай това — каза той рязко.

— Но това е истината!

— Какви фантазии ти се въртят в главата сега? — Той се обърна към нея. — Не сме актьори в някакъв холивудски филм. Забрави! Няма как да живеем щастливо до края на дните си!

— Можем да преодолеем това...

— Не можем! Идън, отсега нататък ти ще трябва да направляваш живота си. Без наркотици. Без ничия помощ. А аз ще изчезна. Никога повече няма да се видим.

— Знаеш, че не можеш да го направиш — отвърна му тя спокойно.

— Точно това ще се случи.

Тя го погали по бузата.

— Обичам те.

Джоуел отблъсна ръката й.

— Исусе! Та ти дори не ме познаваш.

— Знам достатъчно за теб.

Избухналата в него ярост го накара да удари с юмрук дървените подпори. Те се разклатиха.

— Мислиш, че мога да те отвлека за десет седмици, да взема десет милиона от майка ти и да обявя примирие? — Пръстите му се

забиха в ръката ѝ. — Ти си дете, Идън. Мислиш като дете, говориш като дете. В момента, в който те пусна на свобода, тя ще извика полицията. Онези ченгета ще се върнат тук с цялата полиция на област Пима.

— Аз ще я спра.

— Никой не може да я спре. Може би ще организира фалшивото ми самоубийство, както е направила с твоя приятел Ръсти. Куршум в мозъка.

— Не споменавай това! — извика тя и гласът ѝ се пречупи.

— Всичко свърши, Идън. *Свърши!* Аз ще трябва да продължа започнатото. Никога повече няма да мога да се доближа на по-малко от сто и петдесет километра от теб.

Тя се вкопчи в него.

— Ще се справим! Няма да те оставя, Джоуел. Казваш, че ще ме изпратиш обратно при нея. Но това е само израз. Никога не съм живяла с майка ми, не и откакто бях на четиринадесет. Обичах я, но нямам нищо общо с нея.

— Идън...

— Ако ми позволиш да говоря с нея, ще оправя нещата. Ще ѝ кажем да си задържи десетте милиона...

— *Не!* Тя трябва да плати!

— Ти вече си отмъсти, Джоуел. Каквото и да имаш против нея, тя вече си е платила. Усетих го по гласа ѝ. Нарани я. Нарани я дълбоко. Достатъчно е.

Той я отблъсна и се отпусна тежко на стола. Обхвана с ръце слепоочията си. Главата му щеше да се пръсне от болка. Тя го докосна нежно по рамото.

— Те ще разберат само онова, което аз им кажа, Джоуел. А аз няма да им кажа нищо.

— О, Идън! — простена той. — Ти си толкова наивна.

Идън седна до него.

— Имам нужда от теб — каза простичко. — Ти ме спаси. Сега си отговорен за мен.

Джоуел поклати безмълвно глава.

— Ако сега се върна, само след една седмица пак ще започна да се боцкам. Нямам надежда, която да ме крепи. — Тя положи копринената си глава на рамото му. — Не искам нищо от теб. Просто

бъди до мен. И двамата ще продължим. И двамата ще изчезнем. Южна Америка. Канада, може би. Ще си намерим друга къща като тази. Някъде в затътената провинция...

Идън продължи да говори замечтано. Фантазиите ѝ бяха невинни, оцветени в нежни пастелни цветове. Тя ги усукваше като захарен памук.

Джоуел беше спрял да я слуша. Той седеше в ужасна самота, студен като смъртта. Беше преследвал отмъщението си сляпо, сякаш беше господ. В името на отмъщението той щеше да изгуби всичко. Своя дом. Своята самоличност. Своето спокойствие. И най-вече Идън, единственото живо същество, което някога беше обичал.

Всичко беше един безкраен низ от безсмислени грешки — от самото начало до края. Не трябваше да се свързва емоционално с нея. Ала когато беше видял белезите от иглите, всичко беше тръгнало в погрешна посока. Каква фатална и ужасна грешка.

И сега всичко щеше да се сгромоляса. Беше започнало да излиза от контрол. Той вече не стоеше в центъра на нещата. Плъзгаше се по ръба на бездната.

Носеше се към гибелта си.

Джоуел се изправи и дръпна Идън.

— Хайде.

— Къде?

— Връщаш се обратно в килията.

— За колко време?

— Докато настъпи часът да те върна.

— Джоуел, не!

— Тръгвай.

Идън започна да се съпротивлява, ала той я буташе към вратата. През последните седмици беше събрала сили. Вече не беше онази торба кокали. Вътре в къщата тя успя да се освободи от него.

— *Не можеш да ме вкараш там!* — изрече тя, останала без дъх.

— Вече не е безопасно. Изобщо не трябваше да те пускам навън.

Тя се отдръпна, когато той пристъпи към нея.

— Няма да се върна долу.

— Напротив...

— Не!

Джоуел се спусна към нея. Колкото и да беше бърз обаче, тя му се изплъзна и извъртя тежкия стол от орехово дърво между тях двамата.

— Това ще бъде предателство, Джоуел! Ти предаваш нас. Всичко...

— Не ме карай да те нараня — произнесе той мрачно.

От черните му очи сякаш беше започнал да излиза пламък.

— Не можеш да ми причиниш това. Не и след всичко, което се случи между нас.

— То изобщо не трябваше да става. — Той сграбчи стола и го дръпна настрана. Един от краката му се удари в стената.

Идън го изгледа онемяла и се отдръпна.

— Джоуел, недей...

— Всичко свърши! Всичко свърши...

Лицето му беше непроницаемо. Приличаше на ужасяваща маска. Той вече не беше нежният, покровителствен мъж, който се беше грижил за нея с такава нежност. Беше се превърнал отново в тъмния воин, проникнал в ранчото и приближил се към нея, неотклонно решен да изпълни замисленото.

— Какво ти се е случило? — попита тя отчаяно. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които я заслепяваха. — Джоуел, спри! Не издържам...

Той я хвана за китката, без да ѝ отговори и я дръпна по стълбите, които водеха към мазето.

Продължи да се съпротивлява, ала отчаянието отслабваше силата на мускулите ѝ. Тя сграбчи перилото като дете и се запъна на място.

— Не искам да те наранявам — каза той и тя усети мъката в гласа му.

— Тогава недей — помоли тя. — Не ни причинявай това!

Той не извърещаше лице към нея.

— Налага се.

— Сигурно има и друг начин! Не може да...

— Няма друг начин. — Той я дръпна за ръката и я завлече надолу.

— Обичам те, Джоуел — плачеше тя. — Не мога да го понеса! Не мога да го понеса...

Трябваше да я тегли до долу, стъпало подир стъпало, тъй като тя се бореше през целия път. Когато стигнаха мазето, беше останал без дъх. Косата ѝ беше разчорлена, а лицето ѝ — преbledняло като на призрак.

Джоуел сведе поглед към нея. Изведнъж нещо му проблесна и той си я представи каквато беше някога — болна и мръсна. Беше като подъл удар, който го накара да залитне.

— Недей — скимтеше жално тя, — недей, недей, недей...

Трябваше да се насили да продължи, имаше усещането, че се бори с някаква могъща сила. Сякаш минаваше през блата като онези във Виетнам, умът му панически изпращаше съобщения до отслабващите му крайници и само мъртвата тежест на собственото му съществуване го влечеше надолу. Беше толкова тежка и толкова мъчно я тикаше напред.

На вратата на килията силите почти му изневериха. И двамата се бореха да си поемат въздух. Той направи гигантско усилие и я дръпна в малката сива стая.

— Ако ми причиниш това — заплаши тя, — никога няма да ти простя! Ще се самоубия!

— Само за малко е — продума той отчаяно.

— Ти ме унищожаваш! Недей, недей...

— Успокой се.

— Не можеш да ме натикаш в дупката така! — изкрещя тя. — Ще се надрусам веднага щом изляза оттук. Ще се надрусам с толкова много хероин, че никога повече няма да се събудя!

— Няма.

Очите ѝ се бяха превърнали в малки процепи, които искряха диво в зелено.

— И вината ще бъде твоя. Ще се надрусам със свръхдоза, Джоуел. Ще се изучкам с всеки мъж, когото срещна, за да взема достатъчно пари, и после ще се надрусам с цялото количество, което успея да си купя. И вината ще е твоя!

Крехкият му самоконтрол се пречупи.

— Това е твоят скапан живот! — изкрещя той. — Прави каквото искаш.

Отчаянието ѝ взе връх. Тя заби нокти в лицето му и го застави да отстъпи назад. Той успя да я сграбчи за китките, преди да успее да го

издере съвсем. Тя риташе и се дърпаше. Силата ѝ го изуми. Беше като животинче, което се бореше за живота си, извиваше се и дереше своя далеч по-силен нападател. Бореха се в тягостната тишина и дори не осъзнаваха дали го правят за или против нещо. Той я притисна към стената на килията и ребрата ѝ едва не изпукаха. Успя да освободи едната си ръка и се нахвърли отново да го дере, усещайки как ноктите ѝ се забиват в лицето му.

— Идън! — извика той разярено. — Спри!

Изведнъж всичко свърши. Тя нададе вик и се предаде. Стовариха се заедно на леглото. Едва дишаха. Тя отново посегна към него, но този път не за да го нарани, а за да се вкопчи в него.

— Моля те — прошепна тя и притисна устни към неговите. — Моля те не ме отпращай отново. Обичам те, Джоуел! Обичам те толкова много. Моля те, моля те...

Усещаше невероятна болка в гърдите си, сякаш сърцето му наистина се късаше. Кръвта бучеше в главата му като ударите на пневматичен чук. Устните на Идън бяха отворени, дъхът ѝ — топъл и влажен.

— Моля те — повтори тя за сетен път с променен глас.

Той я прегърна. Целувката им беше внезапна и дива, със силата на отприщен бент. Той се претърколи върху нея и притисна слабото ѝ тяло към леглото. Шепнеше името ѝ дрезгаво и пригладжаше разрошената ѝ коса назад от лицето, а устните му пареха клепачите ѝ, страните ѝ, отворените ѝ устни. Неговите бяха брутални в страстта си, притискаха и хапеха нейните, а ръцете му се плъзгаха по гърдите, бедрата, хълбоците...

Тя плачеше от чувствата, които напиреха в нея и се мъчеше да смъкне дрехите му. Ръцете ѝ търсеха начин да докоснат кожата му и да се плъзнат по топлата мускулиста плът на гърба му. Сега ги изгаряше друг огън, по-силен отпреди, по-всепоглъщащ. Тя усети как кракът на Джоуел се плъзна между бедрата ѝ и той се задвижи срещу нея в първично движение, на което нейното собствено тяло откликна импулсивно.

Издърпа ризата му трескаво и усети кожата му до своята. Не спираше да хлипа, очите ѝ не виждаха нищо. Той зарови лице в шията ѝ отчаяно. Тя потрепери, когато усети зъбите му, които я ухапаха

толкова близо до топлата артерия и опитаха вкуса на крехките ѝ рамене.

— Ухапи ме пак — шепнеше тя. — О, Джоуел, Джоуел...

Тялото ѝ беше толкова уязвимо за неговата мощ, че страстта му почти я смазваше. Беше на границата с болката. Той дръпна фланелката и оголи гърдите ѝ. Идън зарови пръсти в черната му коса, докато той целуваше вдлъбнатинката между тях. Дъхът му пареше, ласките му бяха припрени и настойчиви. Той обви с ръце малките ѝ гърди и погълна възбудените вече зърна. Зъбите и езикът му не спираха да я измъчват.

Тя се изви към него и притисна гърди към лицето му. Усети острата му брада по нежната си кожа. Не знаеше как да му се отдаде, как да изрази огромния копнеж, който я изпълваше. Искеше да го обгърне, да го обича, да изцели наранената му душа...

Джоуел се плъзна надолу и зарови лице в сатенено меката кожа на корема ѝ.

— Каж ми, че ме обичаш — умоляваше го тя. — Каж ми, каж ми...

— Обожавам те! — прошепна той задъхано. — Боготворя те...

Идън стенеше, докато пръстите му разкопчаваха медните копчета на джинсите ѝ и ги смъкнаха надолу по бедрата ѝ. Трескаво желаше да е гола и затова се отдели от него за миг. Захвърли джинсите си настрана, съблече трескаво и останалите си дрехи и се върна при него гола, с изключение на тюркоазените мъниста на шията си.

Обятията му на любовник я обгърнаха. Устните им се сляха. Докосването на Джоуел между бедрата ѝ беше шокиращо усещане, което я накара да се изопне като тетива на лък. Дъхът застина в дробовете ѝ. Тя не познаваше усещанията, които изпитваше в момента, но ги разпознаваше инстинктивно. Неизживени радости, нови, напълно нови. Пръстите му се плъзнаха между венчелистчетата на нейната женственост и сякаш погалиха най-дълбоката ѝ същност. Тя усети как се овлажнява от желание и става толкова мокра, че сякаш плътта ѝ се разтапяше от докосването му.

Никога преди не беше изпитвала подобно нещо. Това заличаваше самоличността ѝ, поглъщаше я. Беше повече от удоволствие. Това беше силен поток, който минаваше през цялото ѝ тяло, река, която извираше от разпукнатата земя.

Полът ѝ вече се бе превърнал в един нов свят за нея. Сред удоволствието се криеше още по-голямо удоволствие и дори по-силен център на желанието. Той го откри нежно с вещина и възбудената тичинка отвърна на докосването на пръстите му, пробуждайки се за живот. Чувствата взеха връх над Идън и треперещото ѝ тяло се изви от притока на пламналата кръв.

Идън почувства как открива цял един нов свят. Ето това. И това. Да, това всъщност бе търсила винаги.

Изведнъж си спомни. Спомни си как е било досега, как отчаяното е търсила, без да намира, как непрекъснато се е стремяла към удоволствието, което изобщо не е било там, където го е дирила.

Било е тук. Онова, което никога не беше намерила, но за което винаги бе копняла. Онова, което винаги бе знаела, откакто го познаваше, че ще ѝ даде.

Сетивата ѝ сякаш регистрираха приближаването на експресен влак, който свистеше по релсите. Тя се протегна към него и пръстите ѝ потърсиха колана му. Усещаше, че този път ще свърши най-накрая. Искаше го вътре в нея, когато това станеше, искаше да го почувства, да бъде с него, да бъде в нея.

Тя му говореше, умоляваше го, без да разбира какви думи изричат устата ѝ, нито дали той ги разбира. Пръстите ѝ го намериха най-накрая, възбуден и твърд, като символ на мощта, който изпълваше ръката ѝ. Беше страхотно. Тялото му се напегна върху нейното и той отметна назад глава от невероятното чувство, което изпита при докосването ѝ.

— Ела — помоли го тя, — ела при мен сега.

— Идън — прошепна той нежно. — О, Идън...

— *Сега!* — задъха се тя. — Моля те... ще... ще свърша.

— Да — прошепна той и целуна страната ѝ. — Да, да, да...

Но той не идваше при нея. Тя вече се спускаше по гърба на водопада и се понасяше безпомощна по течението. Защо той не идваше при нея? Искаше да го убеди, да го помоли, но думите ѝ се бяха превърнали в неразбираеми стонове. Беше прекалено късно, помисли си тя трескаво, прекалено късно...

Чувстваше се така, както винаги беше знаела, че ще се чувства, дълбоко, в центъра на душата си. Не беше като хероин, не беше като нищо друго. Имаше начало и край, но между тях лежеше някаква

мистерия. От слабините до вътрешностите ѝ, от гърдите надолу към бедрата ѝ и оттам обратно към мозъка.

— Ела при мен — чу се тя да мълви. — Джоуел, ела при мен...

Усети как той поклати глава. Разтвори замаяно очи и видя агонията, изписана на лицето му. Испита съжаление към него, докато оргазмът ѝ все още отзвучаваше на вълни.

— Любов моя, защо? Какво не е наред?

— Това... е... грях.

Инстинктът ѝ подсказа, че не може да спори с него. Тя се плъзна към него и го пое с уста. Беше солен и топъл и изпълваше устата ѝ. Тя чу гласа му, разтреперан и все пак екзалтиран.

Спомни си другите пъти, когато беше правила това, но не от любов, а от користо покорство. Тогава ѝ се струваше като наказание. Сега беше красиво, свещено...

Тя не искаше да го дразни, не искаше да му даде повод да ѝ откаже да го направи. Държеше здраво члена му с ръка и смучеше възбудената глава.

Той извика отново и в екстаза си тя чу, че вика името ѝ.

Усети началото му, както беше започнало при нея — дълбок вътрешен спазъм. Изведнъж почувства как се изду, как под пръстите ѝ семето му извира. Тогава той свърши, на малки капки, солени и гъсти. Тя се притисна към него, когато той се опита да ѝ се изплъзне и усети потръпването на всеки мускул в тялото му. Беше го накарала да излее семето си върху нея, защото по този начин искаше да скрепи акта на единение, който трябваше да осъществят.

Потръпванията на Джоуел станаха забавени и съвсем замряха. Тя осъзна, че той плаче като дете. Остави го да се отпусне и прегърна главата му.

— Обичам те — повтори тя нежно. — Обичам те толкова много...

Той плачеше на гърдите ѝ, а раменете му се тресяха от безутешна мъка.

Трябваше му известно време, за да се овладее. Тя го прегръщаше в мечтателно спокойствие, изпълнена от чудото, което ѝ се беше случило, от промяната, която беше настъпила у нея, от новите и непонятни усещания, които бе изпитала.

— Това грях ли беше? — попита го тя, когато най-накрая спря да плаче.

— Не толкова голям, колкото другия — каза той. Гласът му звучеше безкрайно уморено. — Но пак е грях.

Тя погали мократа му от пот коса.

— Защо? Беше толкова прекрасно.

— Именно от това се боях. — Той седна, великолепен в голотата си. Но лицето му беше съсипано от мъка. Погледът му беше безкрайно отчаян, когато я погледна. — Ако ти бях казал преди, това никога нямаше да се случи.

— Да ми кажеш какво? — попита тя.

— Тя е и моя майка.

Идън затвори очи, за да не го чува. Чу единствено собственият си глас:

— Коя е и твоя майка? — макар вече да знаеше отговора и непоносимата мъка да бе започнала да забива ужасните си нокти в нея.

— Мерседес Едуард е моя майка. — Кожата ѝ беше студена като лед, а мозъкът ѝ — вцепенен. — Аз съм твой брат, Идън.

[1] Тамариск (бот.) — средиземноморски декоративен храст с дребни листа и розови или бели цветове. — Бел.пр. ↑

[2] Книга на пророк Иоия. 1:4. — Бел.пр. ↑

[3] Книга на пророк Иоия. 2:25. — Бел.пр. ↑

[4] Книга на пророк Иоия. 2:28. — Бел.пр. ↑

[5] Книга на пророк Иоия. 3:18. — Бел.пр. ↑

[6] Книга на пророк Иезекииля, 1:4-5. — Бел.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЗНАНИЕ

Пролетта, 1943

Мадрид, Испания

Мерседес се събуди на голямото легло. Всичко около нея беше от бяла коприна, гарнирана с дантела — калъфките за възглавниците, чаршафите, балдахинът над леглото, дори и нощницата, с която беше облечена. Лежеше сред изпомачканата бяла коприна и се опитваше да прогони кошмарите си.

Когато спря да трепери, тя седна в леглото и си сипа кафе от сребърния чайник, който я очакваше на масичката. Чашите от лиможки порцелан бяха невероятно тънки и толкова крехки, че можеше едва ли не да си отхапе малко от тях. За закуска ѝ бяха сервирали кроасани и мармалад, но тя не обърна никакво внимание на храната. Из спалнята ѝ се суетяха две прислужници.

— Какво е времето днес? — попита тя.

— Студено и дъждовно, сеньорита.

Ваната ѝ вече беше пълна с гореща вода, която ухаеше на липа и незнайни цветя. Самата вана беше направена от розов мрамор и стоеше на четири лъвски лапи, подобно на царски саркофаг от някоя древна династия. Тя се плъзна във водата, от която излизаше пара, и затвори очи.

Една от прислужниците ѝ донесе купчина затоплени, пухкави бели кърпи.

— В неделя е Великден — напомни тя на Мерседес. — Тази вечер сте канена на големия прием в двореца.

— Не съм забравила.

— С бялата рокля ли ще бъдете?

— Да.

— И ще можете да облечете самуреното палто! — възкликна момичето с развълнуван глас. — И да си сложите диамантите. — Тя

взе сунгера и насапуниса гърба и раменете на Мерседес. — Ще бъде прекрасно.

— Тази сутрин ще излизам — каза Мерседес. — Имам среща.

— Ще ви трябват палто и ботуши, сеньорита. И ръкавици.

— Извади ги.

— Да, сеньорита. Може би новото палто. Онова, което сеньорът ви купи от чужбина. Ще кажа на шофьора да приготви колата.

— Не. Колата няма да ми трябва.

— Времето е прекалено влажно, за да ходите пеша — предупреди я момичето.

— Ще взема подземната железница.

— Но, сеньорита! В неделя е Великден. Железницата ще бъде претъпкана. А и в това време...

— Ще взема подземната железница.

— Разбира се, сеньорита. — Очите на прислужницата проблеснаха закачливо.

„Мисли си, че отивам при любовник“ — каза си Мерседес.

— Да ви махна ли косъмчетата под мишниците?

Мерседес се облегна назад и вдигна ръце над главата си. Прислужницата насапуниса мишниците ѝ и ги обръсна внимателно със сребърен бръснач.

— Посетителите започнаха да пристигат, сеньорита — съобщи другото момиче. — Вече ви очакват три госпожи. Представете си само! Да дойдат в този безбожен час! Някои хора са много нетактични.

— Ще се срещна с тях, преди да изляза.

След банята си Мерседес седна пред тоалетната масичка и се вгледа в собственото си отражение в огледалото. Жената, която я наблюдаваше отсреща, беше красива и изглеждаше пределно уравновесена.

Черната коса беше по-дълга, отколкото я беше носила по време на Гражданската война. Сега стигаше до раменете ѝ и обрамчваше лицето и шията ѝ. Беше напълняла след зимата на 1939 година. Ключиците ѝ вече не стърчаха като криле на чайка, а гърдите ѝ бяха станали по-заоблени. Тя разтвори робата си и огледа тялото си. Никога нямаше да напълнее повече. Гладът беше белязал разума ѝ, но не и плътта. Никога нямаше да притежава пухкавите извивки на майчиното си тяло, след като я беше родила. Приличаше на новия тип жени —

стегната и слаба, лишена от онези заоблени и уязвими изпъкналости и пищна плът.

След един месец щеше да навърши двадесет и пет години. По лицето ѝ нямаше бръчки. Гладките страни и пълните устни принадлежаха на една млада жена. Но в очите ѝ се четеше зрелост, тъма и непрогледност...

Във фойето я очакваха три жени. Винаги идваха само жени. И в погледите им се четяха отчаяние и тъга. И трите изглеждаха опърпани, с мокри от дъжда коси. Износените им дрехи рязко контрастираха с италианския вълнен костюм на Мерседес и блузата от крепдешин. Тя не ги покани в салона, макар че там гореше камината. Копринените дамаски и махагоновите мебели нямаше да подхождат на случая.

Тя изслуша тъжбите им една по една в коридора като монахиня, която приемаше изповед.

Брат, крило се нуждаел от „прочистване“ на политическото досие, унищожаване на всички препратки към младежките му социалистически симпатии, за да може да се махне от тротоара, където зъзнал в студ и пек и свирел на цигулка за няколко дребни монети, случайно хвърлени в шапката му, и да се върне в оркестъра.

Син, който вече шест месеца бил в затвора без обвинение или процес и който бавно гаснел от туберкулоза.

Дъщеря, която била арестувана за проституция.

— В тези времена всеки е или проститутка, или крадец — каза тъжно майката без особена горчивина или срам в гласа. — Как иначе биха могли да живеят хората, сеньорита?

— Ще направя каквото мога — обеща Мерседес.

— Ако само полицията я остави на мира. Може и да срещне някой подходящ младеж. Някой, който да се грижи за нея.

— Ще направя всичко възможно. — Тя си записа подробности по случаите в един малък тефтер и изпрати жените, като им позволи да ѝ целунат ръка и да ѝ изкажат предварително благодарностите си.

— Господ да ви благослови, сеньорита! Господ да ви благослови...

Портиерът с ливрея побърза да отвори вратата пред нея, докато прекосяваше фойето.

— Ужасен ден, сеньорита. Внимавайте с локвите. — Той допря ръка до шапката си в жест на уважение.

Тя мина под навеса над входа и излезе на Плаза Майор, като загърна яката на коженото си палто около шията. Изящните, застинали в спокойствие старинни фасади от седемнадесети век обграждаха бронзовата статуя на конник в центъра на площада.

Това си оставаше най-красивият градски площад вече повече от триста години. Ала щом напусна Плаза Майор, обстановката рязко се промени. Четири години след края на Гражданската война Мадрид, както и Барселона, продължаваха да носят следи от бомбардировките — порутени сгради, разчистени от развалини парцели, улици, които все още бяха затворени за движение.

Ужасната мизерия личеше по дрехите на хората и по начина, по който се движеха. Изпитото лице на глада беше навсякъде. Дори и в този ранен час хората се редяха на опашки за храна. Пред всяка месарница, пекарница и зарзаватчийница се виждаха притихнали редици от жени с кошници в ръце. Изпосталели мъже с хлътнали бузи се опитваха да измислят някакъв номер, който да им осигури чаша кафе и кифла.

Хората я заобикаляха отдалече, когато я видеха да се задава, и не смееха да вдигнат повече поглед. Осанката и дрехите ѝ ясно показваха, че е от победителите. Жена на властта.

Всеобщата боязън свиваше болезнено сърцето на Мерседес. Хората се отдръпваха при най-малкия признак за сила. Случваше се раболепно тутакси да сторват място по улиците на Мадрид, когато покрай тях минаваше някой мъж с дъждобран, който може би беше таен агент, или пък добре облечена жена като нея.

Седна в купето, заобиколена от влажния, неприятен мирис на зимата, бедността и железниците. Усещаше скритите погледи на останалите пътници. Мъжете сезираха за миг в лицето ѝ, а жените — в ръкавиците и палтото ѝ.

Едно опърпано момиче съзерцаваше с неприкрит копнеж меките кожени боти на Мерседес. *Някога и аз бях като теб*, помисли си тя. После се загледа в тъмнината, която профучаваше покрай прозорците на влакчето.

Лицето на Мерседес се отразяваше в стъклото.

Изведнъж сякаш силите я напуснаха и тя усети как сърцето ѝ се изпълни с неописуем трепет и болка. Вече не можеше да диша, задушаваше се...

Тръсна глава и за да ѝ премине, извади смачкан лист хартия и се загледа неவிждащо в него. Почеркът беше разкривен, но тя вече знаеше съдържанието му наизуст. Адресът беше в отговор на двегодишно издирване.

Не, помисли си тя. Няма да се поддам. Събра цялата си решителност и бавно отблъсна внезапно обзелото я чувство обратно в тайното му леговище.

Улицата беше мръсна и се намираше в един от безличните квартали, застроени с фабрики и работнически домове. Къщата се намираше над магазинче за цигари, на чиято витрина беше изложен целият му асортимент — няколко таблички с ръчно навити цигари. Тя позвъни и по-скоро усети, отколкото видя, очите, които я огледаха иззад избелелите, плетени на една кука пердета.

Жената, която отвори вратата, беше малко над четиридесетте. Нисичка и опърпана, с късо подстригана кестенява коса.

— Теодора Пуиг? Аз съм Мерседес Едуард — каза тя колебливо. — Дошла съм...

— Да, знам коя сте — отвърна жената грубо. Отстъпи назад и кимна с глава. — По-добре влезте вътре.

Мерседес я последва.

— Казаха ми, че имате информация за майка ми.

Очите на Теодора Пуиг проблеснаха в тъмния коридор.

— Не ви накарах да дойдете тук от благородство. Имам информация за продан. Не бих я дала никому даром.

— Имам парите. Казаха ми, че сте били с нея през последните месеци от живота ѝ. Вярно ли е?

— Елате. — Жената я въведе в малък салон, претъпкан с мебели и украшения, които някога са били елегантни, но сега бяха прашни и безвъзвратно остарели. На полицата над камината имаше олеография на Христос, който сочеше с пръст Светото сърце. — Не мога да ви предложа истинско кафе — каза Теодора Пуиг. — Нямаме. Прием сурогат от препечени жълъди. Е, такива са времената. — Тя огледа злобно дрехите на Мерседес. — Не успяхме да се *приспособим* толкова добре, както някои хора.

— Колко искате?

— Хиляда песети.

Мерседес носеше много по-голяма сума в чантичката си. Тя кимна.

— Много добре. Ще ви дам парите. След като ми разкажете каквото знаете.

— Първо парите.

— Вече ви казах — отсече тихо Мерседес.

Жената се изсмя рязко.

— За да ме измамите накрая, нали?

— Дадох ви думата си, сеньора.

— Думата ви! — изсъска Теодора Пуиг. — Думата на една предателка и курва?

Мерседес усети как страните ѝ се обагрят в алено. Изпълни я гняв.

— Искам да знам какво е станало с майка ми. Къде е отишла. Как е умряла. Наистина ли знаете нещо? Или се подигравате с мен?

— О, знам всичко — отвърна Теодора Пуиг.

— Кога се срещнахте с майка ми? В Аржеле ли?

— Не, много преди това. По пътя към френската граница в края на Гражданската война. През януари 1939 година. Знаете ли какво беше на пътя?

— Мога да си представя — каза Мерседес тихо.

— С вашите красиви кожени боти и палто? Съмнявам се. — Теодора Пуиг извади цигара и я запали. Димът беше остър и миришеше на катран. Мерседес седеше и чакаше. Жената беше млъкнала и се взираше разсеяно в единия ъгъл на стаята.

— Трябваше да вървим нощем — продължи тя най-накрая, — защото самолетите ни обстрелваха безпощадно през деня. Затова денем спяхме под плетове и в обори, а нощем вървахме. Майките носеха бебетата си, мъжете — багажа. Онези, които не можеха да вървят, бутахме в колички. Хиляди от нас крачеха по този път. Ранени, слепи, престарели. Приличахме на армия от плашила. Майка ти и баща ти бяха заедно. Така и не знам как баща ти успя да ни следва в това адско пътуване с неговите сакати крака. Това сигурно едва не го уби. Майка ти носеше на ръце бебето на някаква друга жена. Отначало мъкнеше куфара си, но след първия един ден го захвърли и пое детето

на онази нещастница. — Тя издиша дима на цигарата си. — Такава беше майка ти.

— Да — каза Мерседес, едва чуто. — Такава беше.

— Родителите ти бяха обезумели от тревога по теб. Не спираха да се надяват, че ще те срещнат някъде по пътя. Питаха всеки срещнат дали не те е виждал, Времето се случи сурово. Невероятно, студено. Почти никой не си беше взел палто или одеяло. Когато сега се връщам назад, си мисля, че ако през нощта бяхме спали на открито, вместо да вървим, половината от нас щяха да изпомрат от студ. Когато стигнахме границата, половината от нас вече се задавяха от кашлица, а децата горяха в треска. Бяхме мокри до кости. На границата имаше толкова много хора. Като пред вратите на рая в деня на Страшния съд. Французите приемаха само жените и децата. Не допускаха никакви мъже. Майка ти искаше да остане с баща ти, но той я накара да продължи. Тя плака като дете. Всички плачеха. Никога не съм виждала хора да плачат така, дори и по време на най-страшните дни от войната.

Мерседес усети в очите ѝ да парят сълзи. Но ги задържа с желязно усилие на волята. Другата жена допуши цигарата си и внимателно отдели изгорялата част. Филтърът щеше да послужи за направата на друга цигара.

Отново беше заваляло. Капките дъжд чукаха по прозореца на малката стая и прахолякът по стъклото вече се стичаше на мътни вадички.

— Жандармеристите ни претърсваха сякаш бяхме престъпници — продължи Теодора Пуиг. — Имаше една възрастна жена, която стискаше нещо в шепата. Така и не можах да я накарам да покаже какво крие. Двама мъже разтвориха пръстите ѝ насилно най-накрая. Шепата пръст. Само това беше взела със себе си от Каталония. Накараха я да я изхвърли... Чакахме на границата още три денонощия, като спяхме в обори и заслони с надеждата, че ще пропуснат с нас и мъжете. Ала не го сториха. После французите ни събраха, натовариха ни на камиони като добитък и ни откараха. Не знаехме къде. — Тя се засмя кратко. — Казвам като добитък, но беше дори по-лошо. Загубихме всичко. Бяхме просто неудобно бреме, от което трябваше да се освободят. Не можете да си представите какво е усещането да си *бежанец*. Ти си едно *нищо*.

— Къде ви отведоха?

— Далеч на север. Стигнахме малко селце на име Луе, недалеч от Льо Ман. Обезпаразитиха ни и дезинфекцираха дрехите ни, след което ни разквартируваха в местната казарма... Никой от нас не знаеше какво става със семействата ни в Испания. Майка ти беше обезумяла. Нямаше представа къде сте нито ти, нито баща ти. Не знаеше дали си в Испания или в някоя друга страна, дали си жива или мъртва. Знаеше, че ако някой от вас двамата е бил заловен, фашистите със сигурност са го разстреляли. Единствената ѝ надежда беше, че се укривате някъде... Мъчеше се да поддържа връзка с всички организации по бежанските въпроси, но нямаше никакви вести. Питаше всеки, който пристигаше от Испания дали ви е виждал и дали носи някакво известие за нея. Мисля, че не минаваше и час без майка ти да мисли за теб или за баща ти. Беше в постоянно очакване, че един ден ти или той ще се появите в Луе живи и здрави. Тогава пристигна официално писмо до майка ти. В него пишеше, че баща ти е бил заловен и разстрелян. От наказателен отряд. Тялото не било потърсено и държавата трябвало да се погрижи за него. По-късно чухме, че е бил погребан в Сан Люк в общ гроб с още тридесетина мъже. Вие разбира се, знаете всичко това, нали?

— Да — отвърна тихо Мерседес. — Това знам.

— Кончита прие новината много тежко. Не започна да вие, нито зариде. Тя беше силна жена и не изразяваше мъката си по този начин. Но спря да се храни и скоро се разболя. Мислехме, че ще умре. Седмици наред се грижехме за нея. Спасихме живота ѝ. Но тя не искаше да живее. Толкова много се боеше, че и вие може да сте мъртва. — Теодора Пуиг погледна Мерседес, вирнала презрително брадичка. — Нямаше никакви новини от вас вече дванадесет месеца. Нито писмо, нито някаква друга вест. Но вие, разбира се, не сте била мъртва. Криела сте се. И не само сте се спасила, ами сте и преуспяла. Но тя не знаеше това. Преди това, докато нямаше вести за баща ви и за вас, се държеше. Но сега, когато разбра за неговата смърт, неизвестността за вас я убиваше. Привдигна се от леглото, но беше изтощена до крайност. Животът сякаш бавно я напускаше... Световната война беше започнала и сякаш всички бяха забравили за нас. Но неочаквано малкият ни свят беше преобърнат с главата надолу. През месец май 1940 година германците нахлуха във Франция. След три седмици влязоха в Париж... Жандармерията ни натовари на някакъв влак, който заминаваше на юг, към Перпинян. Мислехме, че

ни връщат в Каталония и че всички сме обречени. В Перпинян ни настаниха в някаква конюшня. Спяхме в мръсната слама, кажи-речи на открито. Децата пак започнаха да се разболяват. Мнозина от нас заболяха от пневмония. Бебетата получиха диария. Нямаше лекарства. Въпреки отпадналостта и слабостта си майка ти помагаше неуморно при гледането на децата. Ала малките създания започнаха да измират едно по едно. Човек можеше да види как животът бавно напуска телцата им и как погледът им постепенно се забулва и угасва. Не знам колко от тях умряха накрая. Много. Майка ти започна да кашля лошо... Преместиха ни в концентрационния лагер в Аржеле-сюр-Мер. Там беше същински ад. Бяха ни натъпкали десетки хиляди души на възможно най-малко пространство. Чувала ли сте за Аржеле?

— Да. Чувала съм.

— В бараките нямаше легла. Трябваше да спим на голата земя. Мъжете бяха в единия край на лагера, а жените — в другия. Нямаше никакво отопление. Всеки от нас разполагаше само с по едно излиняло одеяло, а приближаваше зимата. Не можете да си представите студа. Нито глада. Вече се усещаше недостиг на храна в цялата страна и французите започнаха да ни гледат с ненавист. Казваха, че им взимаме оскъдния залък от устата. Зимата се оказва изключително сурова. Много от нас се разболяха тежко. Майка ви не спираше да кашля. И тогава започна да храчи кръв. Знаех, че гасне бавно още от мига, в който пристигнахме в лагера. Беше загубила всяка надежда да ви види отново. Беше се сбогувала с вас мислено. Вече нямаше причина да живее. Разбирате ли? През втората седмица на януари тя се предаде окончателно. Приеха я в лечебницата.

Теодора Пуиг спря да говори, сякаш историята беше приключила, и запали нова цигара. Беше се свила на стола си като уморена от дълго летене птица.

— Тогава ли умря? — попита тихо Мерседес.

— Да — отвърна Теодора Пуиг след дълга пауза. — Беше болна от пневмония. Станала бе кожа и кости. Жив скелет. Не се бяхме хранили нормално от месеци. Беше ясно, че няма да оживее... От Аржеле дойде свещеник, който я изповяда. После тя кротко издъхна. Всъщност, умря в ръцете ми. Бяхме станали приятелки. Никога повече не видях нито детето си, нито родината си. — Теодора изпусна дима към тавана. Очите ѝ бяха почервенели, а погледът ѝ бе празен. —

Отиде си на 12 януари 1941 година сутринта. Погребахме я в гробището на лагера. Ето такъв беше нейният край.

Мерседес усети как сълзите напират в очите ѝ. Тя се беше примирила със смъртта на Кончита преди много време. Бяха изминали две години, откакто беше получила вестта. Беше имала време да превъзмogne загубата. Но покъртителният разказ за изгнанието и страданията ѝ прекърши нещо в нея. Сърцето ѝ потръпна безутешно, докато седеше в прашната малка гостна. Въпреки коравостта на характера, която винаги бе демонстрирала, сега закри лицето си с ръце и заплака.

Теодора Пуиг отклони поглед. Остана да седи известно време, като пушеше мълчаливо. След малко каза:

— Ето. Вече знаете онова, което искахте да знаете. Майка ви остави няколко неща за вас в една кутия. Има и писмо за вас. Написа го през последните месеци от живота си. Ще отида да ви ги донеса.

Тя се изправи и след малко се върна с очукана метална кутия. Стискаше я силно под мишница. Протегна ръка и каза грубо:

— Първо парите.

Мерседес бръкна в чантата си, извади ги и ги подаде на жената. Отчаяно искаше да се измъкне от тази потискаща тясна стая. Взе кутията и побърза да напусне къщата.

Беше разбрала онова, което искаше да знае.

Прекарала беше две години в издирване на подробности за смъртта на майка си. Сега ги имаше. Кончита беше преминала в отвъдното сама, далеч от родината си, измъчена и нещастна. Беше издъхнала в ръцете на една непозната.

Тази мисъл не я напускаше.

Никога не беше опознала истински майка си. Тя самата току-що беше навлязла в зрелостта, когато напусна дома си след убийството на Матилд, изпълнена с изгарящ душата ѝ плам да се хвърли във вихъра на войната.

Онази мечтана, славна война. Спомни си как тогава лежеше на леглото и мечтаеше за кръстоносен поход на рицари и оръженосци, развели знамена, и почти не забелязваше ужаса в очите на майка си, почти не забелязваше риданията на Матилд до нея. Спомни си как беше копняла да стане част от всичко това. Без изобщо да знае какво я очаква. Без дори да подозира колко горчивина и омраза ще изпита в

края на същата тази война. Без да съзнава безвъзвратността, с която тя щеше да унищожи всичко, което някога бе познавала и обичала. Без да види изобщо мечтания край...

Писмото, което Кончита ѝ бе написала, беше кратко. Редовете се размиваха пред очите ѝ, докато ги препрочиташе, отново и отново.

АРЖЕЛЕ-СЮР-МЕР
15 НОЕМВРИ 1940

Скъпа моя дъще,

Мисля си за теб толкова често и винаги с надеждата, че ще те видя поне още веднъж, преди да умра, за да те прегърна. Вече знам, че повече няма да се срещнем.

Копнея да отида при Господ и не ме е страх да умра. Не всичко беше пропиляно. През целия ми живот, Мерседес, ти беше най-голямото ми щастие. Един ден, може би, ти самата ще имаш дете. Нямам какво друго да ти оставя, освен тази надежда, която е и моята благословия.

Моли се за мен така, както аз се моля за теб и за всички нас. Един ден ще се срещнем отново в рая.

Мама

Мерседес седеше до прозореца и гледаше как дъждът мие Плаза Майор. Невзрачни фигури пъплека по паважа, нищожни на фона на грандиозната архитектура. Тя се опита да се помоли за Кончита, но от устните ѝ не излезе нито думичка. Душата ѝ тънеше в безутешна тъга.

Войната ѝ беше отнела всички и всичко.

Матилд. Хосе-Мария. Франсес. Кончита. Шон...

Тя си спомни колко спокойна беше в деня, когато бе получила вестта за смъртта на Шон. Отначало беше я посрещнала с неверие. Не можеше да бъде вярно. Нямахше как да бъде вярно! Беше станала някаква грешка. Или може би той беше само ранен и те бяха объркали съобщенията.

Не можеше да приеме, че ярката светлина в очите на Шон е изгаснала. Че никога повече няма да усети прегръдката на силните му ръце или да съзре смеха в дълбоките му зелени очи.

Споменът за Шон беше прекалено жив в съзнанието ѝ, за да може да го приеме за мъртъв. Прекалено пълен с живот. Не беше възможно да са го убили. Той беше прекалено силен, прекалено жизнен и умен, за да се остави да умре.

Нали бяха правили планове! Имаха бъдеще заедно. За живота им. За Америка. За децата им. Никой не можеше да им отнеме всичко това. Беше невъзможно!

Когато след няколко дни ѝ изпратиха вещите му, тя разбра, че всичко е вярно и че не е станала никаква грешка. Последвалата скръб разби сърцето ѝ, съсипа душата ѝ, изцеди силите ѝ.

После всичко премина. Тя вече беше неспособна да скърби. Даде си сметка, че е попаднала в центъра на световна катастрофа и нейната собствена трагедия изглежда нищожна на фона на човешкото страдание. Вестите бяха потресаващи. Това окончателно я лиши от надежда и усещане за бъдещето.

Бяха унищожили нещо в нея завинаги.

През следващите няколко седмици, през които работи в „Саградо Корасон“, мъката продължаваше да терзае душата ѝ. Когато краят настъпи, тя го прие с едва доловима въздишка, сякаш дете беше докоснало с дъха си кула, построена от карти.

Беше стояла като в унес в отделението, в което работеше, и беше наблюдавала как болните се надигат немощно от леглата си и се изгубват в нощта, подпрени на патериците си. Молеха я да тръгне с тях. Дори и лекарите я посъветваха да се махне.

Можеше да избяга с другите. Франсес и Кончита ѝ бяха изпроводили вест, че заминават за Франция и я молеха да дойде и тя. Беше им обещала да се срещнат в Пертюс.

Но тя не можа да избяга от ориста си. Сякаш неведома сила направляваше действията ѝ.

Фашистите бомбардираха пристанището и града ден след ден. Улиците бяха осеяни с труповете на мъже, жени и деца. Живите ги подреждаха в редици. Болниците бяха претъпкани. Ранените в „Саградо Корасон“ бяха по коридорите, по стълбите и в градината отвън. Тя не можеше да си тръгне. Дори когато Франко дойде пред самите порти на града и всеки, който можеше да ходи, тръгна на север, Мерседес остана на поста си като безкрила пчела, която се държеше

сляпо за кошера, докато другите се рояха като полудели около царицата майка.

И изведнъж кошерът се беше изпразнил и сега стоеше притихнал. Барселона се беше опразнила в очакване на националистите.

И на 26 януари, един невероятно ясен слънчев ден, те пристигнаха. Преминаха в параден строй през площад „Диagonal“. Барселона беше тяхна. В катедралата бе отслужена благодарствена меса — първата обществена меса в Барселона след повече от три години прекъсване.

„Саградо Корасон“ се изпълни с чужди униформи и чужди гласове. Не показаха милост към останалите ранени републиканци. Онези, които не бяха успели да избягат, бяха измъкнати от леглата и откарани в затвора. Отведоха дори и мъжа без лице от Олот. По-късно чу, че е починал от инфекция, спестявайки куршумите на наказателния отряд.

На опразнените легла бяха настанени ранени националисти. Мерседес започна да се грижи за враговете, но без чувство за вина. Владееше я тъпа апатия. Онези дни бяха изпълнени с триумфални процесии, маршове и екот на високоговорители, празненства и отмъщения.

Последваха масови арести.

Един ден се появила в болницата със заповед за ареста й. Отведоха я с кола в женския затвор в „Лас Кортес“. Натикаха я в една килия с много жени и деца. Тя се сви в ъгъла и затвори очи. Чувстваше се мъртва.

Всичко останало — разпитите, обвинението, процесът, смъртната присъда, всичко това премина като в мъгла. Когато се връщаше мислено назад, струваше й се, че беше преживяла целия този кошмар, без да изпита никакви чувства. Без никакъв страх. Може би единствено с усещането за разруха и падение, но по-късно дори и то бе изчезнало.

Преместиха я в друга част на затвора, където държаха осъдените на смърт жени, в очакване на наказателния отряд, който изпълняваше присъдите. Странно, но тя беше единствената в тази мрачна килия с обречени, която беше изстреляла куршум по време на войната и бе отнела вражески живот. Другите бяха осъдени за престъпления,

извършени с помощта на езика или перото си... Или по сведения на анонимни доносници, просто бяха присъствали, докато други бяха извършвали престъпления. Някои бяха по-млади и от нея, с белите лица на девизи, осъдени да надянат саван преди сватбено було. Други бяха зрели жени със силни характери, изгубили всякаква надежда за своите семейства и деца.

За всички тях военният прокурор беше поискал една и съща присъда — смърт. При всеки един от случаите, защитата, разбира се, осигурена от националистите, беше поискала тридесет години затвор. Ала съдията беше отсъдил в полза на смъртното наказание.

Но винаги съществуваше възможността по-късно смъртната присъда да бъде отменена. Нито една от тях обаче не знаеше как би могло да стане това.

Живееха в очакване да чуят шума от превъртането на ключа, което щеше да предизвести нечия смърт. Повечето от тях очакваха развързката от седмици, дори от месеци.

Мерседес беше изпаднала в пълно безразличие. Всеки ден чуваше изстрелите на наказателния отряд в двора. Беше видяла как другите се молят, плачат и повръщат. Това не я беше трогнало, нито пречупило. Тя се беше изолирала и се бе затворила в себе си.

През месец март получи ужасната новина за екзекуцията на Франсес.

Дотогава ѝ се струваше, че неестествена е не смъртта, а животът. В сърцето на толкова дълбок мрак изгасването на още една светлинка беше част от всемирен процес. Всичко, за което можеше да мисли, беше, че скоро ще отиде при него.

По-късно успя да отрони и сълзи. За една нощ в килията им докараха една жена от Сан Люк. Тя беше станала свидетел на смъртта на Франсес. Разказа ѝ шепнешком историята му в мрака, стискайки силно ръката ѝ.

Бяха арестували Франсес на няколко километра от френската граница. Бил невъоръжен, но картата от анархисткия съюз била достатъчно доказателство. Бил върнат обратно в Сан Люк с камион. Там го очаквали обвинителите.

Наказателният отряд имал много работа в Сан Люк. През този ден били разстреляни вече тридесет човека пред стената на църквата. Стената, както и павираната улица край нея, били червени от кръв.

Франсес бил върнат навреме, за да се нареди в последната редица пред стената на църквата. Свечерявало се. Завързал се спор дали има достатъчно светлина, за да могат войниците да се прицелят или дали екзекуциите не трябва да бъдат подновени на сутринта.

Решили да приключат с въпроса преди съвсем да се стъмни.

Един свещеник дал последно причастия за онези, които го поискали. Франсес не бил сред тях. Той захвърлил патериците си, беше ѝ разказала жената, и се изправил без тяхна помощ. Застанал с вдигната глава срещу насочените дула, макар че други от наредените до него анархисти плакали и се молели, протягайки напред ръце за пощада. Това не спасило никого от куршумите.

По здрач била дадена команда за стрелба. Франсес бил покосен наред с останалите. Приключили, войниците отишли да вечерят. Телата останали да лежат там чак до сутринта, когато дошли гробарите и ги нахвърляли в масов гроб в селското гробище.

През следващите няколко дни Сан Люк се превърнал в град на призраци. *Guardia* принудила останалите жители да изчистят църквата от вехториите и машинариите, които били складирани там. Жените трябвало да изтъркат настлания с плочи под, да почистят покритите с паяжини стени и осквернения олтар, но не и кървавите петна от външната стена.

Те продължавали да стоят там, когато пристигнал епископът на Ла Бисбал да преосвети църквата, и доколкото знаела, все още си били там.

Когато чу тази история, Мерседес дотолкова се покърти, че изтерзаното ѝ тяло пророни сълзи. Те се изцедиха от очите ѝ като мъзга от наранено дърво. Остана да лежи в своето ъгълче и да страда за своя втори баща и за всички останали загинали. Огледа килията и човешките сенки, събрани в нея. Това ли бе останало от тяхната революция? Дотук ли ги беше довела блестящата река от кръв?

На следващия ден отведоха жената от Сан Люк и Мерседес не я видя никога повече.

През април ускориха процедурата по екзекуциите.

Тя гледаше как извеждат жените една по една. Някои от тях се бореха и крещяха, други бяха ведри като светици, а трети — смъртно бледи. Чуваше лая на пушките на наказателния отряд в двора.

Не бе яла в продължение на седмици. Дори не съзнаваше колко болна е в действителност и какво всъщност ставаше с тялото ѝ. Недохранването я беше стопило и тя тежеше не повече отколкото на петнадесетгодишна възраст. Мъката бе изпила лицето ѝ и вкопала очите ѝ. Косата ѝ падаше. Загуби три зъба.

Когато Жерард Масагер влезе в килията със заповедта за освобождаването ѝ, дори не я позна.

Дългата редица лимузини бавно минаваше покрай входа на Палацио де Ориенте. Вечерта беше студена и от ауспусите на колите се издигаше пара.

Обляна в светлина и окъпана от дъжда, фасадата на някогашния кралски дворец се издигаше като лицевата страна на висок храм в неокласически стил с колонада, която се губеше в мрака. Тя и Жерард седяха мълчаливо и слушаха как дъждът барабани по покрива на хиспано-суиза, наблюдавайки скрипящото движение на чистачките по предното стъкло на колата. Мерседес потрепери въпреки топлината в купето и придърпа кожената наметка на раменете си.

Най-накрая дойде и техният ред. Жерард ѝ помогна да слезе от лимузината и я въведе във фойето. Наложил се да притвори очи от силната светлина. Великолепното мраморно стълбище сякаш се изкачваше нагоре към сияйното слънце.

Едва когато започнаха да се изкачват, тя осъзна, че на първата площадка е поставен огромен прожектор. Прожекторът стоеше на триножник и беше в маслинозелен цвят, по всяка вероятност военен атрибут, в пълна дисхармония с мраморните балюстради и кадифените драперии. Мавърът, изопнал тяло на пост до него, се потеше обилно от горещината, която устройството излъчваше. Тюрбанът му се беше килнал на една страна. Предназначението на тази огромна лампа стана ясно, когато завиха зад ъгъла. Безпощадният блясък осветяваше стълбището, където се бяха наредили операторите от кинопрегледа, които трябваше да заснемат пристигащите гости.

— Франко не иска светът да пропусне нито един миг от това паметно събитие — прошепна в ухото ѝ Жерард.

Той се усмихна благосклонно на камерите. Но докато минаваха покрай просветващите светкавици, Мерседес се почувства за миг като

гола и ѝ се прииска да се обърне и да избяга надолу по стълбите, да се скрие в нощта. Сякаш усетил паниката ѝ, Жерард стисна здраво ръката ѝ.

Те изкачиха стълбите под меката светлина на полилеите и се присъединиха към останалите гости, които очакваха пристигането на Франко и съпругата му. Почти всички дами бяха загърнати в скъпи кожени наметки. Имаше и няколко с царствени диадеми. Що се отнася до господата, около една четвърт от тях, включително и Жерард, носеха фракове. Останалите бяха с военни униформи от всякакъв вид. Пурпурните къси наметки и островърхите тиари на епископите се отличаваха ярко сред военните униформи и златистите плетеници в стил рококо на дипломатическите представители.

Оркестърът в дъното на залата свиреше творби на Шуберт. Лакеите се движеха безшумно сред гостите и събираха палтата и шапките им.

Пиетри, надареният с невероятна красота посланик на Франция, стоеше близо до тях и разговаряше със своя не по-малко красив аржентински колега. И двамата държаха триъгълните си шапки с пера под мишница. Българският посланик до тях си играеше замислено със своя скромен цилиндър.

Карлтън Хейс, посланикът на Съединените щати, беше пристигнал веднага след тях и се изкачваше по стълбите със съпругата си. И двамата американци потрепериха леко от силната светлина, но в никакъв случай забележимо, помисли си Мерседес, за да не накърнят блясъка на събитието. Посрещнаха смело изпитанието и се усмихнаха на камерите.

Хеберлайн, германският дипломат, обърна както винаги гръб на американците, когато изкачи стълбите. Големите ревери на палтото му обграждаха мъртвешки бледо лице. Изражението му идеше да подсказва, че нещо в близост до него вони.

Японският посланик, Акихиро Сума, също обърна презрително гръб на семейство Хейс. Той стоеше с ръка на дръжката на златната си сабя и се усмихваше широко на всички около себе си. Неговата обръсната кръгла глава изглеждаше странно на фона на сложно избродираната му униформа. Той имаше щръкнали малки мустачки а ла Хитлер, които напоследък японците много харесваха.

Някъде сред гостите бяха и посланиците на Великобритания и Италия. Мадрид беше едно от малкото места в разделената от войната Европа, където бяха командировани дипломати и от двете воюващи страни. А Франко беше един от малкото лидери, който можеше да ги събере заедно на един и същ прием. От участващите във войната държави, единствено Русия не беше представена на дипломатическо ниво.

— Добър вечер, госпожо Хейс — каза Жерард галантно и се поклони над ръката на американката. — Добър вечер, господин посланик. Радвам се да ви видя и двамата. Приятно прекарване на великденските празници.

— Благодаря, подобно и на вас, сеньор Масагер. — Хейс развърза белия копринен шал на врата си и стисна ръката на Жерард. Обърна се към Мерседес и погледът му грейна. — Здравейте, Мерседес. Времето навън е ужасно. Но вие изглеждате като пролетта.

— Благодаря ви, господин посланик — отвърна тя безизразно на комплимента.

Беше облечена със семпла дълга бяла рокля и бели ръкавици до лактите. На шията ѝ блестеше със студен блясък диамантена огърлица. Повечето гости и случайни наблюдатели я смятаха за неземно красиво създание.

В далечния край на стаята се появи Каудильо заедно със съпругата си. Той имаше най-високия чин в страната и носеше военна униформа, съответстваща на военноморски адмирал.

До него пристъпяше доня Кармен, която придобиваше все по-орлова и царствена осанка след навършването на четиридесетата си годишнина. Изглеждаше великолепно в дългата си черна рокля, както имаше маниер да се облича.

— Ако Франко надебелее още малко — измърмори Жерард, — вече няма да може да се побира в униформата си. Все повече започва да заприличва на карикатура на самия себе си. — Той взе две чаши шампанско от минаващия покрай него келнер с поднос и ѝ подаде едната. — Приличаш на сомнамбул — смърми я добродушно. — Какво ти е?

Мерседес затвори очи за миг.

— Нищо.

— Нищо ли? Познавам те. Трепериш. Предполагам, че цял ден не си яла. — Той повика един от прислужниците маври. Мъжът донесе поднос с ордьоври. Жерард сложи малко пушена съомга и филийка с хайвер в една чиния и накара Мерседес да я вземе. — Яж — нареди ѝ той.

— Не мога.

— Яж. Всеки момент ще припаднеш.

Тя се насили да хапне от деликатесите. Имаха вкуса на сълзите, които не беше проляла, на сол и на горчива мъка. Но тя усети как от храната полека-лека замаяността ѝ намалява.

Жерард я наблюдаваше със скръстени ръце. Тази година щеше да навърши четиридесет и четири години. Веждите и мустаците му все още бяха черни като въглен, но косата на слепоочията беше започнала да посребрява. Беше изключително привлекателен мъж. Зрелостта притъпяваше чертите му и ги правеше да изглеждат по-силни и мъжествени. Никога не беше виждала на това сурово лице да се изписват жалост или нежност. Красивите му черти се вкаменяваха в безмилостна маска от ярост, придобиваха дива чувственост от страст, но никога не беше ставала свидетел на някакви други чувства, които да проличат в израза му. Подобно на нейното лице, което се беше превърнало в маска. Маската на властта.

— Усмихни се — нареди ѝ той. — Доня Кармен идва да поговори с нас.

Съпругата на Франко се движеше царствено, с осанка, която самият диктатор никога не успяваше да придобие. Тя се приближи към тях и стисна ръката на Мерседес в своите.

— Кажи ми, Мерседес, как е скъпата ти леля?

Мерседес направи усилие.

— Все така, доня Кармен.

— Няма ли промяна? — Големите ѝ очи се извърнаха към Жерард. — А онзи прочут германски лекар...

— Скромният ѝ испански свещеник ѝ дава повече утеха, отколкото прочутият германски лекар, за който споменавате, госпожо — отвърна той. — Не, професор Шуленберг не можа да ѝ помогне.

— Каква трагедия! — Корсажът на роклята на доня Кармен беше обсипан с дребни перлички. Тя рядко носеше биещи на очи бижута, рядко разнообразяваше одеянията си, както и начина, по който

фризираше косата си, отметната назад от лицето и спускаща се на лъскави вълни с орехов цвят. — Ужасно нещо е една майка да изгуби единственото си дете. Но вие, дон Жерард, загубихте и дете, и съпруга. Как понасяте това нещастие?

— Съдбата ми поднесе малък подарък — каза Жерард тихо и скръсти ръце.

— О! — Лицето ѝ светна. — Съдбата. Това не е толкова малък подарък. Отговаряте като епископ, Жерард. Мисля, че в себе си таите много от качествата и способностите на един свещеник.

— Почувствах повика — отвърна Жерард мило. — Ако скъпият ми по-голям брат не беше загубил живота си по време на войната в Мароко, почти сигурно е, че щях да се присъединя към лоното на църквата. Но съдбата ме принуди да заема мястото на Фелип. Едно от нещата, за които най-много съжалявам в живота си, е, че не станах свещеник. — Той се усмихна още по-мило. — Но пък така служи на страната си по друг начин. Това компенсира нещата.

— От вас щеше да стане чудесен монсеньор, дон Жерард.

Той склони глава набожно. Мерседес го погледна. Способността му да сваля и да слага маската си с лекота не спираше да я изумява. Лицемер в завършен вид.

Бяха изминали осемнадесет месеца, откакто Мариса Масагер беше приета в приют за душевноболни в Севиля. Душевното ѝ разстройство, вид неконтролируема мъка, се беше оказало nelечимо. Тя вече не разпознаваше никого освен образа на мъртвия си син — Алфонсо, а това ѝ причиняваше огромна болка.

Мерседес знаеше, че срывът на Мариса, както и загубата на Алфонсо, са причинили на Жерард мъка, но той я бе изтласкал и потиснал някъде дълбоко в душата си, защото не страдеше от скрупули, когато използваше състоянието на съпругата си в своя полза, както в случая — да получи съчувствието на доня Кармен, или да поддържа лъжата, че Мерседес е племенница на Мариса.

Тя си представи ужасеното изражение на доня Кармен, ако научеше каква беше истинската ѝ връзка с Жерард Масагер. Как щяха да я гледат всички, ако разберяха коя беше в действителност и каква е била!

Доня Кармен поклати тъжно глава.

— Горката Мариса... Но ти не трябва да позволяваш на трагедията с леля ти да те плаши и да те спира да се омъжиш и да имаш свои деца, Мерседес. Напротив! — Доня Кармен изглежда строго Мерседес. — Това трябва да бъдат двете свещени цели на всяка испанска жена.

— Да, доня Кармен.

— Трябва да ти намерим подходящ съпруг, и то скоро. На колко години си? Почти на двадесет и пет, нали? Крайно време е да се разделиш с моминството. — Тя им се усмихна ослепително и се насочи към следващия гост.

— Проклет лицемер — прошепна Мерседес.

Жерард повдигна рамене.

— Лицемер, страхливец, предател, курва. Какво означават всички тези думи? Това са просто съчетания от звуци, Мерседес.

— Какъв свещеник щеше да стане от теб!

— Не по-лош от онези блюдолизци в пурпурно. — Той повдигна едната си вежда. — А какво според теб щеше да каже доня Кармен, ако разбереше, че стиска ръцете на една истинска анархистка *miliciana*!

— Тя поне вярва в нелепостите, които изрича.

— Ела. Искам да разменя няколко думи с Хейс.

Те се насочиха към американския посланик и се присъединиха към кръга около него, който включваше сър Самюъл Хор — британския посланик, и съпругата му.

Жерард Масагер се обърна небрежно и подхвърли на Хейс.

— Развоят на войната май се обръща в полза на съюзниците, господин посланик.

Хейс кимна.

— Да, благодаря на Бога за това. За пръв път от 1939 година се вижда малка светлина в края на тунела.

— Може би вече не съществува вероятност за преговори за мир.

— *Преговори за мир?* — повтори американецът и поклати глава. — Няма да преговаряме с Хитлер и Мусолини, господин министър. Времето за това отмина. Войната може да има само един завършек — безусловна капитулация на Италия и Германия.

— Може би италианското фиаско не е далеч — рече ехидно Жерард. — Но Германия? И вие, и аз сме се срещали с Хитлер. Колко време ще отнеме? Още пет години война? Или десет?

— Колкото трябва, толкова — отвърна вяло Хейс.

— Дори ако това означава да бъде унищожена Германия? Докато истинската заплаха продължава да идва от изток?

Хейс спусна още повече клепачите си.

— Истинската заплаха?

— О, хайде, господин посланик. Съветска Русия е истинската заплаха за Запада. Ако Германия бъде унищожена, ще загубим единствения си щит срещу болшеvizма.

— Руснаците понесат в момента тежестта на войната — отвърна сухо Хейс.

Жерард извади златната си табакера.

— Цигара?

Хейс огледа табакерата. Беше от масивно злато, а капакът беше украсен със свастика, около която се виеха лаврови клончета.

— Третият райх увеличава златния си резерв, като вади златните зъби на евреите, натикани в лагерите на смъртта — отбеляза Хейс. — Защо не изхвърлите това жалко нещо?

— Ако вие спечелите войната, ще накарам да го претопят и да го направят отново, но с американски орел — усмихна се Жерард. — Или с британски булдог.

— Дотогава ще е прекалено късно за това. — Подпухналите очи на Хейс гледаха съжалително. — Боя се, че Испания ще се окаже скована от вечни студове, когато войната свърши. Малко вероятно е да я поканят да участва в новите Обединени нации.

— Защо не?

— На първо място, заради въпроса с човешките права. Обединените нации ще бъдат общност на демократични страни, а не на тоталитарни държави.

Жерард се взря в Хейс с черните си очи.

— Тогавя по-добре не допускате Съветска Русия.

— Господин министър, руснаците вече са платили входната си такса — отвърна мило Хейс. — С кръвта си. Франко се надява, че поддържането на антикомунистически настроения ще бъде достатъчно, за да го върне в лоното на папството, когато войната свърши. Но греши. Повярвайте ми, греши.

Жерард дръпна от цигарата си. Той и Хейс винаги бяха споделяли взаимно доверие, стигаха дори до интимност. Хейс

осъзнаваше влиянието, което Жерард имаше. А Жерард, на свой ред, вярваше на опитния дипломат.

— Така ли смята Рузвелт?

— Да. Дори се боя, че може да съм последният американски посланик в Испания за един дълъг период от време.

— Дори и при положение че руската мощ се възроди?

— Дори и тогава.

— Франко готви реформи.

— Да, чухме слуховете. Но се съмнявам, че ще са достатъчни. Ще имате нужда от нещо повече от обикновен лифтинг.

Мерседес, която досега беше мълчала, заговори тихо на английски.

— Франко получи власт с помощта на Хитлер и Мусолини — каза тя на Хейс. — Затова установи режима си по тяхно подобие. Той беше наложен насила на испанския народ. И досега се крепи на насието и не е законно установен.

— Да — каза Хейс и я погледна изненадано. — Знаем това.

Жерард не говореше английски добре, но успя да долови тона в думите на Мерседес.

— Моята племенница питае някои романтични леви симпатии — рече той.

— Тези нейни симпатии говорят добре за нея — усмихна ѝ се Хейс и я потупа по ръката.

— Изолацията на Испания няма да продължи още дълго време — каза Жерард. — До началото на 50-те години всичко ще е приключило. Америка не може да си позволи да не поддържа приятелски отношения с Испания, още повече че Франко възнамерява да остане на власт. — Той издуха облак дим към тавана и загаси цигарата си в близкия пепелник. — Което и ще направи. Нека да пийнем по още малко шампанско.

Вече беше доста късно, когато най-накрая се прибраха вкъщи. Прислужниците бяха поддържали огъня и сега той лумтеше ярко в камината. Жерард си наля чаша коняк и отиде да се стопли пред пламъците. Мерседес свали белите си ръкавици и ги захвърли уморено на един от фотьойлите. Сетне изрита обувките си.

— Слава богу, че свърши — въздъхна тя.

— Уморена ли си?

— Изтощена. — Отпусна глава и погледът ѝ обходи стаята.

Всички картини в салона бяха фамилни портрети. Над полицата на камината висеше мрачен портрет с маслени бои на самия Жерард, рисуван в Севиля по време на Гражданската война от Камило Алварес. Художникът беше изобразил буреносни облаци зад тъмната му фигура и макар че работата не беше шедьовър, той беше успял да улови стаената сила на Жерард.

Над бюфета се виждаше портрет на Мариса, рисуван в Рим. Тя държеше чадърче и се усмихваше през рамо на някого, който я беше удостоил с вниманието си. Рисунокът беше прекрасен, в очарователни сребристи и бели краски. Всеки път, когато зърнеше портрета, Мерседес си спомняше за веселото създание, което беше видяла за пръв път като момиче иззад дървото в училищния двор в Сан Люк... и неволно правеше аналогия с трагичната развалина, която беше посетила в приюта в Севиля миналата година.

Отсреща висеше снимка на Алфонсо, техния мъртъв син и неин полубрат. Лицето на момчето беше сериозно, а черната рамка подхождаше на печалния му поглед. Срещна този поглед и сърцето ѝ се сви болезнено. Очите му толкова приличаха на тези на Жерард. Толкова приличаха на нейните собствени.

Жерард я наблюдаваше и въртеше чашата с коняк в ръцете си.

— Какво те разстрои днес?

— Ако толкова много искаш да знаеш, разбрах как е починала майка ми.

Красивото му лице застина.

— Как?

— Открих една жена, която е била с нея в бежанския лагер. В Аржеле-сюр-Мер.

— Как я откри? — попита той.

— Чрез други жени, които дойдоха за помощ при мен. Винаги ги питам дали познават някого, който е бил в Аржеле. Трябваше да знам как е починала майка ми, Жерард. Тази мисъл ме преследваше. Сънувах такива кошмари за нея...

— Е, сега вече знаеш.

Тя вдигна поглед към него.

— Починала е от пневмония и недохранване.

— Разбирам. — Той вдигна чашата си и отпи замислено. — Съжалявам.

— Само това ли ще ми кажеш? — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Че съжаляваш?

— По-рано тази вечер ме обвини, че съм лицемер — отбеляза той. — Какво повече искаш от мен да кажа?

— Твоите прехвалени фашисти са принудили майка ми и баща ми да напуснат дома си — каза Мерседес. Сълзите се стичаха по страните ѝ. — Издъхнала е в ръцете на чужди хора.

— Нищо не можеше да сториш. — Той ѝ подаде чашата с коняк. — Изпий това. Ще ти се отрази добре.

Тя пие чашата с две ръце. Отпи и се задави от силния алкохол.

— Войната ми отне всичко, Жерард. Всичко, което някога съм обичала.

— Никой не печели в една война — произнесе той безстрастно.

— Ти си спечелил — промълви тя с горчивина в гласа. — Ти и групата мошеници в двореца.

— Никой не може да спре хода на историята. И не ме обвинявай за мъката си, Мерседес. — Черните му очи бяха огромни и бездънни. — Войната ми отне съпругата и сина. Каквото и да си преживяла, не можеш да си представиш какво е да изгубиш дете. Наистина съжалявам — каза той тихо и сведе поглед към лицето ѝ. — Но по-добре, че е мъртва при сегашното положение на нещата.

— Искам да отида на гроба ѝ.

— И дума не може да става — рече той с равен глас. — Не нарушавай покоя на мъртвите.

— Ще отида!

— Не, няма. — Той отново приближи чашата до устните ѝ. — Изпий я.

Тя изля останалото количество коняк в гърлото си.

— Не даваш и пукната пара за нея, нали? — произнесе тя с горчивина.

— Аз самият скоро ще съм мъртъв. Ти също. Всички ние сме родени, за да умрем един ден. Омръзна ми да се преструвам, че всички ще живеем вечно. Освен това майка ти никога не е означавала много за мен, Мерседес.

— Само толкова, колкото да я изчукаш!

— Колко жени съм изчукал след Кончита Барантес? Петстотин? Шестстотин? Не сме имали романтична връзка, Мерседес. Става дума само за едно грубо валяне в сламата. Винаги се налага да се бориш с девиците.

Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае думите му. Накрая вдигна поглед шокирана.

— Искаш да кажеш... че си я изнасилвил!

— Ами разбира се.

— Никога досега не си ми го казвал!

Той вдигна рамене.

— Има ли значение?

Гърлото ѝ се сви.

— *Копеле!*

— Бях на осемнадесет. Тя беше година и нещо по-малка от мен. Уверявам те, че нито за миг не съм приемал случилото се на сериозно.

— Понякога те мразя толкова много! — каза тя с тих и разтреперан глас. — Способна съм да те убия.

— Напомни ми да не се обръщам с гръб към теб тази вечер, за да не получа удар с кама в ребрата — рече той сухо. — Да не би да мислеше, че аз и майка ти сме имали любовна връзка?

— Мислех, че поне е имало някакво... привличане.

— Тя ме ненавиждаше.

— Знам, че те мразеше, но после. А преди това...

— Преди това нямаше нищо. Срецнахме се на полето. После всеки пое по собствения си път. Ти беше резултатът.

— Всички ли жени, с които спиш, изнасилваш? — попита Мерседес тихо. — Това ли ти харесва най-много?

— Не се дръж грубо. — Той изтри сълзите ѝ с палци, после се наведе да я целуне.

— Не ме докосвай! — Той се опита да я хване за ръцете, но тя се отдръпна ужасено от него. — Не ме докосвай...

Пръстите му се впиха в ръцете ѝ и я придърпаха силно към него. Той се взря в лицето ѝ.

— Красива си...

— Мразя те! — извика тя разярено.

Той се засмя и ѝ показа белите си равни зъби.

— Глупости. Ти си влюбена в мен, още откакто навърши петнадесет години.

— Как можеш да наричаш това любов? — Тя се изправи и отиде до огъня, чупейки ръце. — Знам какво е любов. Обичах Шон. Това е нещо друго, нещо ужасно...

Жерард се облегна назад във фотьойла, като я наблюдаваше с мрачна развеселеност.

— Не гледай толкова мелодраматично на нещата, скъпа моя.

Лицето ѝ приличаше на бяла маска с кораловочервени устни и пламтящ поглед. Мерседес стоеше под портрета му. В този миг очите ѝ приличаха удивително точно на тези на мъжа от картината.

— Защо? Защо трябваше да ми причиниш това?

— Говориш така, сякаш ти не си взела никакво участие.

— *Не съм* — отвърна тя разпалено. — Нямах избор. Бях лишена от надежда.

Той възпря една прозявка и погледна златния часовник на китката си.

— Да не забравяме, че ти спасих живота — рече той уморено. — Изтръгнах те от лапите на наказателния отряд. Беше заприличала на скелет. Върнах ти здравето със собствените си грижи.

— Ти ме прелъсти, Жерард! Преди да съм възвърнала равновесието си, ти ме изнасили. Точно както си изнасилил и майка ми. Аз не можех да се отбранявам. Мислиш ли, че го исках? — Изпълнена с болка, тя сви ръка в юмрук и удари каменната полица над камината. — Нима мислиш, че съм искала да стана любовница на собствения си баща?

— Аз мисля за нас като за мъж и жена. А не като за баща и дъщеря.

— Но ти *си* мой баща!

— В какъв смисъл? Само защото съм изнасилил едно селско момиче преди двадесет и пет години? Не съм те отгледал. Ковачът те отгледа. Той е твой баща в истинския смисъл на думата, а той е мъртъв.

— Винаги съм смятала теб за свой баща — пророни тихо тя. — Още от първия миг, когато научих.

Жерард се изправи и пристъпи към шкафа от орехово дърво, в който стоеше скъпият радиоапарат „Блаупункт“. Оттам се носеше

тихият глас на радио „Берлин“. Говорителят оповестяваше с благ глас, че е настъпил „бляскав момент в германската култура“ — концертът за цигулка на Бетовен, който щеше да бъде изсвирен от Берлинската филхармония. Оркестърът се дирижираше от изключителния тридесет и пет годишен диригент Херберт фон Караян.

Звучите на възвишената увертюра се разнесоха из стаята. Когато цигулките засвириха, Жерард се приближи към нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Евреите и християните са превърнали секса в нещо неприлично. Те са ни отровили с техните табута. Всичко това са глупости. Светкавица не удря къщата, в която се прави любов. Нито пък дяволи танцуват по керемидите. Няма нито един закон на природата или логиката, който да забранява това. Скъпа моя, а ти и онази монахиня? Това не е ли било малко порочно?

— То беше невинно. А това не е! — Тя се обърна с лице към него. — Ами ако прислужниците разберат, че съм ти дъщеря?

— Няма. Освен ако не постъпим глупаво.

— Достатъчно е, че ме представяш за племенница на Мариса — започна тя разстроено. — Ако някога разберат истината... всички онези персони в двореца тази вечер... какво ще кажат, ако разберат? Ще бъдат ужасени, възмутени!

— Най-вероятно ще ни изгорят на клада, като се вземе предвид сегашното затягане на морала — съгласи се той любезно с нея. — Но те не знаят. Никой не знае. И никой не би могъл да разбере. Всички, които някога са знаели, вече са мъртви.

— Тази вечер ми се искаше да им кажа — каза тя с изопнато лице. — Искаше ми се изкрещя, че съм твоя дъщеря. И твоя любовница.

— Но това щеше да унищожи и двамата ни — сви той рамене. — И какво щеше да постигнеш?

— Може би щях да спася душите ни.

— Ние нямаме души. — Той се усмихна. — Ние сме божествени, Мерсе. Ти си моята богиня. Аз съм твоя бог.

— Ти си луд!

— Така ли? Ела.

Той я заведе до прозореца и дръпна тежките кадифени завеси. Навън дъждът валеше неспирно и къпеше Плаза Майор. На площада

нямаше жива душа. Бронзовият крал се взираше с невиждащи очи от височината на своя бронзов кон към светлините на Мадрид, които феерично блестяха в черната паст на нощта.

— Погледни докъде сме се издигнали — каза Жерард нежно. — До върха. Няма по-велики в Мадрид от нас. Нито в Испания. Ние сме непобедими. Най-накрая държим всичко в ръцете си. Всичко това е наше, любов моя. Всичко! А останалият свят гори в момента. За нас не съществува нищо друго. Ние сме богове, Мерседес. Не разбираш ли?

Той я придърпа към себе си. Изтощението я накара да се отпусне в обятията му. Вдъхваше такава увереност и авторитет. Силата му беше невероятна, но тя не беше само физическа, а и душевна, и именно душевната му сила господстваше над нея и смазваше волята ѝ. Той беше толкова сигурен в онова, което правеше, и толкова безразличен към онова, което тя чувстваше и мислеше. Тя беше обектът на една изгаряща и обсебваща страст и въпреки това беше безпомощна. Единствената ѝ сила беше пасивна и се състоеше в способността ѝ да възпламенява желанието му.

Дъхът му се учести. Той я заведе до софата я повали върху нея. Усети как пръстите му разкопчават роклята ѝ. После го чу да се съблича.

Тя се отпусна, затвори очи и главата ѝ се оброни назад — една жена в транс. Прелюдията беше винаги една и съща — безпомощност, неизбежност. Тя почувства топлината на огъня по голата си кожа, усети как той разтваря бедрата ѝ.

После почувства тежестта му върху тялото си и извика, когато проникна дълбоко в нея. Притисна лице до гърдите му и ухапа устни, за да не изстене.

Но тялото ѝ я предаваше. То беше като животно, отделено от съзнанието ѝ. То не обръщаше внимание на стоновете, които умът ѝ издаваше. То позволяваше да бъде прелъстено от онова, което тя знаеше, че се нарича с единственото име — зло. Всъщност, то вече не ѝ принадлежеше. Вече нищо не ѝ принадлежеше. Тя беше напълно негова като робиня.

— Мерседес — прошепна Жерард дрезгаво. Лицето му беше зачервено от страст. — Богиньо моя, богиньо моя...

Тя не каза нищо. Тялото ѝ се изви към неговото. Стоновете продължиха. Той проникваше в нея на силни тласъци, които я оставяха

бездиханна. Прекрасното цвете разцъфна и се разтвори вътре в нея, като показа своето алено гърло и венчелистчета в леопардови краски. Венчелистчетата се уголемиха, когато погали умело ерогенните ѝ зони.

Тя хлипаше мъчително, но не от онова, което той правеше с нея, а заради предателството на тялото си. Сякаш умът ѝ се разкъсваше, сякаш целият ѝ живот беше смазан.

„Той е мой баща — повтаряше си тя отново и отново. — Аз съм негова дъщеря. Не може да има удоволствие в злото. Не мога да се примиря...“

Но той я караше да изпитва удоволствие, независимо дали тя го приемаше и независимо дали се примиряваше или не.

С Шон винаги тя беше учителката, а той ученикът. Тя го водеше, а той я следваше. С Жерард беше лишена от воля. Той контролираше положението и я водеше към почти непоносимо удоволствие, като го задържаше, докато тя вече си мислеше, че не издържа.

— Не — стенеше тя, — не, не, не, не...

Почувства устните му на шията си, усети топлият му дъх върху кожата си. Беше попаднала във водовъртеж, който я засмукваше все по-навътре и по-навътре. Тялото ѝ беше влажно и горещо между бедрата. Той проникваше в утробата ѝ като подивял жребец.

Изведнъж разумът изчезна. Нямаше повече думи, а само покорство и потопяване. Вече нямаше какво да губи. Тя усети как съпротивата ѝ преминава в няма благодарност. Освобождението приближаваше и тя го посрещна с истинско нетърпение, както мъчениците посрещат Смъртта.

Краят дойде със свирепост и необуздана сила. Тя не можа да заглуши страстния си вик и всичко завърши със стон на поражение. Усети как нещо в нея се надигна и чу неговия вик на триумф.

Крилата ѝ бяха пречупени и тя се отпусна с парещи от сълзи очи. Чувстваше се замаяна от силата на преживяното.

Сетне усети познатата празнота. Отново се беше случило. Душата ѝ беше изсмукана. Тя се носеше някъде другаде, далеч от нея, напълно чужда.

Винаги ставаше така след това. Още веднъж бяха прекосили реката. Тя отново беше изгубена и се скиташе по другия бряг сред непознати гледки и звуци.

Жерард я погледна безмълвно. Тя покри лицето си с ръце и усети горещите си сълзи. После се изправи. Трепереше неконтролируемо, крайниците ѝ се тресяха. Взе роклята си и я притисна до голите гърди.

Концертът на Бетовен изпълваше стаята със звуци. Огънят пукаше тихо. Всичко си беше както преди.

Все още беше вцепенена. Наблюдаваше Жерард с невиждащи очи, докато той се разхождаше из стаята. Светлините на огъня осветяваха кожата му. Тялото му не беше великолепно като това на Шон, но беше също толкова силно и стегнато. Наблюдаваше сенките, които се гонеха по него, докато той си наливаше коняк. Лицето му беше спокойно и отпуснато.

Той седна до нея.

— Сдържаш толкова много чувства от мен, Мерседес.

— Нямам какво да ти дам, Жерард — пророни тя печално.

Той обви ръка около раменете ѝ я накара да отпие от чашата.

— Ще разбереш самата себе си по-добре. След време. След време ще разбереш колко прекрасно е било всичко това.

Зъбите ѝ изтракаха по ръба на чашата, докато отпиваше.

— Искане ми се да съм мъртва.

— Имаш нужда от почивка. Ще отидем на някое топло местенце, далеч от това ужасно време. Някъде далеч от войната. Можем да отлетим за Канарските острови. Или за Северна Африка. Ще го уредя.

Гласът му се носеше на талази около нея. Тя вече не се вслушваше в думите му. Усещаше само задоволството в тона му, удоволствието, че я е покорил още веднъж. Прегръщаше я и я целуваше. Тя не му отвърщаше, а седеше апатично, зареяла поглед в огнените езици.

По-късно вцепенеността отзвуча.

Мерседес седеше на леглото, допряла колене до гърдите си, и се поклащаше напред-назад мълчаливо.

Нямаше болка по-голяма от тази. Нямаше по-ужасно страдание.

Не и по време на най-ужасните моменти от войната, не и когато Шон си беше отишъл, не и в килията за осъдени на смърт в Барселона. Никога върху нея не се беше стоварвало по-голямо нещастие. Винаги беше виждала някакъв изход за себе си. Сега не виждаше такъв. Беше

затворена в този красив апартамент, в сърцето на вражеския лагер и само злото и грехът бяха нейна компания. Но имаше и нещо по-лошо от това. Тя се беше превърнала в затвор за самата себе си. Тялото ѝ беше килия за осъдени на смърт за душата ѝ.

Мразеше се със сила, която беше непоносима. Задушаваше се. Чувстваше се долна, омърсена, грешна. О, колко грешна беше! Същество, което не заслужаваше да живее. *Предателка и блудница*. Беше предала всичко добро в живота си — Шон, Франсес, майка си — всички хора, които някога беше обичала. Всички убеждения, с които някога беше живяла. Беше прегърнала злото с нетърпеливи ръце. Беше се отчуждила от самата себе си.

Тя се вираше в тътнещата бездна, която трябваше да прекоси отново. В нощната тишина, обвила къщата, ехтяха гласове, които крещяха срещу нея с погнуса и омраза.

През тази виеща пустош от самоотвращение и ужас, тя трябваше да си проправи път към нормалния свят. Не, не нормалния. Към крехкото, нереално равновесие, което смяташе за нормално. Към онова крехко спокойствие, към което трябваше да се придържа, за да не полудее или да се самоубие.

До следващия път, когато щеше да бъде похитена и опустошена за пореден път.

Как ѝ се беше случило това? Без нейното желание и все пак с нейното съгласие. Когато се появи из мрака на своето затворничество и за пръв път разпери своите счупени криле през онази мразовита пролет на 1939 година, първото чувство, което изпита към своя спасител беше любов и благодарност.

Тя се беше преродила и обожаваше мъжа, който я беше спасил от смъртта и който ѝ беше дал убежище, който стоеше денонощно до леглото ѝ и ѝ говореше нежни думи, който я хранеше с лъжичка, сякаш беше дете.

Беше се вкопчила в него. Плачеше, когато той излезеше от стаята. Прислужниците трябваше да я успокояват като дете, болно от треска, когато Жерард отидеше по работа в министерството.

Когато се върнеше и я прегърнеше и целунеше по устните, тя усещаше как сърцето ѝ се изпълва с радост. Мъркаше като изгубено котенце под ласките му.

Дори когато се беше пъхнал в леглото до нея, тя не беше заподозряла нищо. Не беше способна да изпитва подозрения. Той беше неин спасител, неин баща, който най-накрая се беше върнал при нея, както винаги си беше мечтала.

Но с течение на седмиците силите ѝ се възвръщаха и всичко започна да се променя. Умът ѝ, който все още не беше се възстановил след срива, сега започна да осъзнава чудатостта на онова, което той правеше с нея. Ласките, които галеха гърдите и слабините ѝ. Дишането му, което звучеше дрезгаво и алчно в ушите ѝ. Целувките, които я изпиваха. Силата на страстта му, която усещаше с тялото си.

Тя не си спомняше първия път, когато баща ѝ я беше любил. Но знаеше, че е изпитала удоволствие. Винаги беше изпитвала удоволствие. Той знаеше как да пробуди чувствеността ѝ и как да спре плача ѝ.

Болничното ѝ легло се беше превърнало неусетно и предателски в легло на страстта.

И една сутрин тя се беше събудила като любовница на баща си. Обект на неговата физическа любов. Когато вече беше достатъчно добре, за да може да става от леглото и да ходи, тя вече беше негова робиня. До този момент се беше разкъсвала между две напълно противоположни сили — любовта ѝ към него като мъж и любовта ѝ към него като баща.

Така и не беше имала възможност за избор. Така и не дойде момент, в който да се изправи лице в лице със ситуацията и да си я обясни. Всичко беше станало неусетно.

Не можеше повече да понася мисълта, че отново трябва да прекосява тази бездна. Всяваше у нея непреодолим ужас. А непрекъснато я терзаеше и мисълта, че ще трябва да го прави отново и отново, и отново... Как би могло да завърши това по друг начин, освен с лудост или смърт?

Мерседес се промъкна през вратата на катедралата. Свечеряваше се. Още не бяха запалили полилеите и голямото ехтящо преддверие беше тъмно. Леденостуденият вятър отвън вееше между пустите пейки. Една възрастна жена палеше свещ, а устните ѝ помръдваха

мълчаливо. Мерседес видя как светлинката се отразява в двете ѝ безизразни очи.

„Какво правя тук? — запита се тя. — Защо съм дошла?“

Тя придърпа черната дантелена воалетка върху лицето си. Обикновено коленичеше в мрака и се опитваше да се моли. Но този път забърза към изповедалнята.

В дърворезбованата изповедалня се усещаше силният мирис на тамян. Тя коленичи и долепи лице до решетката. Различаваше единствено силуета на свещеника от другата страна. Той беше подпрял с ръка главата си. Тя се почуди дали въобще е буден. После го чу да помръдва.

— Слушам ви. — Той заговори с гласа на възрастен мъж.

— Аз не съм вярваща, отче — промълви тя колебливо.

— Не си вярваща в какво, дете мое?

— Не вярвам в Бог.

Той се поколеба.

— Тогава защо си тук?

— Защото вярвам в греха.

— В грях ли живееш, дете мое?

— Да. — Гласът ѝ ѝ изневери. — Живея в ужасен грях, отче.

— Ужасен грях ли? — повтори той по-рязко.

— Въвлечена съм в него. Не мога да се измъкна.

— Нечистоплътен грях ли?

— Да, отче, нечистоплътен грях.

— С други хора?

— С един друг човек.

Гласът му отново стана благ.

— Няма грях, който да е толкова ужасен, че Господ да не може да го опрости. А има и по-лоши грехове от тези на нечистата плът. С кого извършваш този грях?

— Със собствения си баща. — Стомахът ѝ се беше свил болезнено, когато изричаше думите.

Свещеникът не отговори, може би защото беше прекалено шокиран.

Тя побърза да продължи. Думите просто се изливаха от устата ѝ.

— Той казва, че няма нищо лошо в това. Казва, че няма нито рай, нито ад, нито Господ, нито Сатана. — Тя изтри сълзите от лицето си.

— Не знам какво правя тук. Идвам от седмици. Не вярвам в Бог от малко дете. Просто трябваше да кажа на някого. Нямам с кого друго да поговоря. А ако не го направя, ще полудея. Понякога си мисля, че вече съм луда. — Тя трепереше. Беше дошла тук да излее болката си и да получи облекчение. Но изповедта я разкъсваше, а не я изцеляваше. — Живея в кошмар. Толкова съм ужасена от онова, което хората ще кажат, ако научат истината. Постоянно вървим по ръба на самоунищожението.

Изведнъж видя неясните очертания на лицето на свещеника, който се беше обърнал към решетката и сякаш се опитваше да различи чертите ѝ в тъмнината.

Обхвана я ужас.

Без да довърши изповедта си и да получи опрощение, тя побягна като обезумяла от изповедалнята. Четири или пет жени, повечето от тях възрастни, чакаха за изповед. Те се обърнаха след нея, ала тя не спря да тича.

Извън катедралата небето беше обагрено в алено, сякаш от небесата се стичаше кървав порой.

Тя се събуди на следващата сутрин, изпаднала в паника, неспособна да си спомни нито името си, нито къде се намира. Изплаши прислужниците, като се вкопчи в ръцете им и ги попита отчаяно:

— Коя съм аз? Коя съм...

Объркването премина, но в съзнанието ѝ остана една тъпа болка и объркване, което изпълваше ума ѝ. Мисълта, че амнезията би могла да се върне отново, я ужасяваше до смърт. Жерард я заведе отново на психиатър, който ѝ предписа хапчета и ѝ каза да не пие никакъв алкохол. Тя се съгласи апатично с всичките му препоръки. Една седмица след това тя се събуди с думите: „Аз съм Мерседес... Аз съм Мерседес Едуард“.

Една вечер се върна отново в катедралата и коленичи в изповедалнята. Но старият свещеник не беше там. На негово място стоеше друг, по-млад. Тя си призна обичайните грехове за гордост и завист и опрощението ѝ се състоеше в това, че трябваше да повтаря молитви с броеница в ръка. Тя понесе наказанието си със същата

безчувствена прилежност, с която беше изпила и хапчетата на психиатъра. Не се върна повече в катедралата.

Един месец по-късно се разболя.

Ходи на лекар няколко пъти, но предписаното лечение не ѝ помогна. Лекарят ѝ направи няколко теста.

Една седмица след това я повика в кабинета си и я накара да седне в удобното кресло. Изражението му беше странно, полуразбиращо-полупрезрително.

— Не страдате от хранително отравяне, сеньорита — каза той бързо. — Нещо съвсем различно е. Боя се, че трябва да се подготвите за голям шок. Бременна сте.

Тя се затвори в стаята си.

После пристъпи към тоалетката, и издърпа чекмеджето. В бързината то падна на земята. Съдържанието му се разсипа по пода. Тя се отпусна на колене и започна да рови из шишенцата, докато намери онова с таблетките морфин. Отвори го и изсипа малките сиви хапченца в дланта си.

Дали бяха достатъчно, за да я убият? Отиде в банята и сред розовите мраморни фризове и украшения натъпка хапчетата в устата си по четири-пет наведнъж. Хапчетата имаха горчиво стипчив вкус. Стана ѝ лошо. Задави се, докато ги гълташе.

Излезе от банята, препъвайки се и седна отново на леглото. Взе бутилката с коняк от масичката. Напълни една водна чаша със силния алкохол и започна да пие.

След като изпи три чаши се уплаши, че може да повърне, и спря. Молеше се да е поела достатъчно хапчета и алкохол, които да я убият.

Сви се на леглото и усети как я обхваща чувство на облекчение, сякаш беше избрала живота, а не смъртта. Усети, че е постигнала някаква странна победа.

Нищо повече. Всичко беше свършило. Отчаянието, агонията, всичко беше свършило. Тя лежеше, без да размишлява, съвършено спокойна, за пръв път от месеци насам.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧИСТИ СМЕТКИ

Октомври, 1973

Барселона, Испания

Телефонът иззвъня късно през нощта, както толкова пъти преди това. Те седяха на малката масичка и играеха вист в почти пълно мълчание, заслушани в далечния шум от уличното движение на площада под прозорците им.

Погледите им се срещнаха.

— Ти се обади — каза тихо тя.

Той вдигна телефона.

— Хоакин де Кордоба.

— Пол е.

Той веднага разпозна резкия глас. Изпита облекчение:

— Чакаме обаждането ти почти три седмици.

— Готов съм за размяната. Искам парите до обяд в сряда.

— Къде?

— В Мексико.

— *Мексико?* — Той погледна смутено часовника си. — Това означава, че имам по-малко от три дни, за да събера парите и да отлетя от Испания за Мексико. Това е невъзможно.

— Вече трябваше да сте събрали парите — изръмжа той. — Защо, по дяволите, ми изпращате сигнала, щом не разполагате с парите?

— Разполагаме с тях. Проблемът е само да ги съберем...

— Ами тогава съберете ги!

— Ще направя всичко възможно — каза Де Кордоба. В гласа на похитителя се долавяше отчаяние, от което сърцето му се сви. Да не би нещо ужасно да се бе случило? Той се опита да запази тона си спокоен. — Няма проблем с парите. Просто ще отнеме малко време.

— Няма време — кресна гласът разярено.

— Защо не?

Гласът стана почти истеричен:

— *Не спори с мен!*

— Къде в Мексико?

— Ермосильо. Знаеш ли къде е?

— Да.

— Иди в хотел „Сан Себастиан“ в Ермосильо. Ще се свържа с теб, когато пристигнеш там. Как ти беше името?

— Хоакин де Кордоба.

— В сряда, Де Кордоба. *Сряда.*

— Не си ми казал в какви стойности ги искаш.

— Какво?

— Банкнотите с какъв номинал да бъдат — по двадесет, сто, петстотин...

— Не по-малко от петдесет долара. Без банкноти от хиляда долара. Без последователни номера. И всичките да са употребявани. Разбра ли?

— Напълно.

— Парите трябва да са в чанта, която да мога да нося.

— Десет милиона долара — каза Де Кордоба тихо, — дори ако са в банкноти по петстотин долара, пак биха напълнили един голям куфар.

— Просто го направи.

— Ако не съм там до сряда, моля те да имаш търпение... Не е толкова лесно да организираш събирането на толкова много пари, както си мислиш...

— *Просто го направи.*

— Моля те... Може ли да говоря с Идън? Само една думичка, само да чуя гласа й...

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Защото аз казвам така.

— Искаме доказателство, че Идън е жива все още. Мерседес Едуард е изключително обезпокоена. Минаха няколко седмици откакто чу гласа на дъщеря си за последен път...

— Идън е жива. — Горчивината и омразата, които му бяха толкова добре познати, отново се прокраднаха в дрезгавия глас. — И

кажи на онази ненормална кучка, че ако беше по-добра майка, това нямаше да се случи.

Връзката прекъсна.

Де Кордоба остави слушалката. Мерседес седеше пребледняла и напрегната. Картите бяха паднали на пода и се бяха разпилели в краката ѝ.

— Той иска парите до сряда в Ермосильо, Мексико.

— Това е невъзможно.

— Ще трябва да се опитаме.

— Как ти звучеше?

— Крещеше. Беше много напрегнат.

— Защо?

— Не знам. Отказа да ми позволи да поговоря с Идън.

— Тогава откъде да знаем, че тя все още е жива?

— Просто ще трябва да приемем думите му за чиста монета.

— Какво друго ти каза?

— Обикновените обиди.

— Какво друго ти каза, Хоакин?

Той се поколеба.

— Наречете те ненормална кучка. Каза ми да ти предам, че ако си била по-добра майка, това нямало да се случи.

Тя извърна поглед, без да каже нищо.

Де Кордоба се пресегне за телефона.

— Ще позвъня до летището.

Тусон, Аризона

Състоянието ѝ не се бе подобрило, когато слезе в килията следващия път. Тя продължаваше да трепери и да седи свита на леглото, закрила лицето си с ръце. Приличаше на болестта ѝ по време на първите дни от затворничеството ѝ, която го бе ужасила. Излъчването ѝ бе помръкнало.

Той седна до нея, безпомощен в болката си.

— Идън, съжалявам.

Тя не повдигна глава, за да го погледне.

— Идън. Моля те...

Тя бавно се извърна към него. Зелените очи бяха премрежени. Беше много бледа.

— Направил си това от самосъжаление — каза тя. — Защото съм била глезено дете, а ти — не.

— Направих го заради *справедливостта* — каза той сериозно. — А ти дори не можеш да си представиш какво беше детството ми, Идън.

— Как можеш да я обвиняваш за това?

— Тя ме е родила!

— Но ти си се появил в неподходящ момент.

— Да, в неподходящ момент — каза той с горчивина. — Бил съм бреме. Пречка за амбициите ѝ. Затова ме е продала. Като куче. Продала ме е на онези чудовища, за да ме измъчват.

— И затова реши да си отмъстиш, като измъчваш нея на свой ред. Нея и мен.

Джоуел сграбчи Идън за ръката. Кожата ѝ беше студена и влажна.

— Как бих могъл да те накарам да разбереш? Теб никога не са те били. Никога не си гладувала, не са те окувавали, не са пълнили съзнанието ти с ужасяващи неща. Никой никога не ти е причинявал болка дори за миг. Не е имало и час през живота ти, когато да си искала да си някой друг и да си на друго място. Често си мечтаех да съм мъртъв, Идън. На осемгодишна възраст *мечтаех да съм мъртъв*. Окувавах ме в мазето като животно.

— Затова и ти направи същото с мен.

— Не исках да страдаш...

— Глупости. Искаше да страдам точно както и ти си страдал. Толкова злобно и безсмислено беше всичко това.

— Бях полудял, Идън — каза той с почти умоляващ глас.

— А сега може би си с всичкия си? — попита тя горчиво.

— Не. Смахнат съм. Може би никога няма да бъда с всичкия си. Но това е моят начин да си възвърна равновесието.

— Няма никакво равновесие, Джоуел. Има само много смахнати хора. Пусни ме. — Тя се опита да махне пръстите му от ръката си, но силата се беше изцедила от мускулите ѝ. Изпадна в тремор и започна да се поклаща напред-назад. — О, господи. Господи. Пусни ме.

— Идън! — Той я прегърна с трескавото желание да я успокои и да ѝ обясни. — Идън, аз бях нейно законно родено дете. А не някое

копеле. Не съм бил *грешка*. Тя е била омъжена, преди да напусне Испания. За един американски доброволец на име Шон О'Кийфи — виждал съм снимката му. Но той е умрял, преди аз да се родя. И вместо да ме отгледа сама, тя ме е продала на Елдред Ленъкс. „И за Моя народ те хвърляха жребие и даваха момче за блудница, и продаваха момиче за вино и пиеха.“^[1]

— Ти не знаеш — каза тя. — Как би могъл да знаеш какво й е било тогава?

— Знам какво тя ми причини! Продала ме е като пакет и се е омъжила за баща ти. Забогатя от плодовете на злото. И обсипа теб с всичко, което трябваше да бъде мое!

— Не можеш да я наказваш за всичко онова, което е направила преди толкова много години!

— Тези години — това съм аз! Аз съм годините, ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници. Тя трябва да си плати. Това е между мен и нея. Няма нищо общо с теб. „Ето, Аз ще ги дигна от онова място, дето ги продадохте, и ще обърна вашата отплата върху главите ви.“^[2]

— Прилошава ми, като те слушам как цитираш тези думи. Това е зло!

— Това е Божията книга — каза той с ужасяваща усмивка. — Отгледан съм с нея. Трябваше да я уча наизуст, по цели глави и в стихове, а оковите и мракът трябваше да ме окуражават. Библията носи много фин дух на отмъщение, Идън. Нищо не остава ненаказано. *Нищо*.

— Отмъщението не разрешава проблемите. Всички сме свързани един с друг.

— Да. Всички сме свързани един с друг. Отмъщението е брадва. Тя разсича оковите.

Идън се разплака изтощена.

— Може би си е мислела, че те ще се грижат по-добре за теб, отколкото тя самата. Той е бил духовник, Божи човек...

— Той беше дявол — каза Джоуел свирепо. — Тя ме продаде на дявола. За две хиляди долара. Видях документите, Идън. Жената, която ме отгледа, ми ги показва на смъртния си одър. Майка ми е взела две хиляди долара и аз съм бил даден на хора, които ме унищожиха...

— Как е могла да знае, че тези хора са били чудовища?

— Всички са знаели! Те са били отхвърлени от всички агенции за осиновяване в Калифорния!

— Всеки страда. — Тя безутешно плачеше. — Погледни ме, Джоуел. Аз имах детството, от което ти си бил лишен. А погледни се сега. Ти си силен, притежаваш прекрасен талант, контролираш живота си. А аз съм безполезна, обречена, опетнена. Кой от нас е направил по-добрата сделка?

— Ти не си безполезна — каза той ядосано. — Ти си единствената от нас, която има някакъв шанс. Ти ще успееш, Идън. Ти ще се извисиш.

— Толкова много те обичах — каза тя тъжно.

Той обхвана лицето ѝ с ръце. Кожата ѝ гореше като огън в дланите му. Видя, че устните ѝ са сухи и напукани.

— Ти си цветето на живота ми. Винаги ще те обичам, Идън. Ти си моя сестра. Ти си нещо повече. За мен ти си била окована през целия ми живот. Онова, което правя сега, е, че чупя тези окови. Искам да се освободим.

Тя трепереше по-силно от всякога.

— Какво ще правиш с парите?

— Ще ги изгоря.

— Това е лудост, лудост, лудост. Унищожаваш всичко, което си постигнал през живота си, с едничката цел да унищожиш майката, която никога не си познавал!

— За да възтържествува справедливостта.

— Мога да ти кажа толкова много неща за нея. — Тя го стисна за китките. — Неща, които ти не знаеш: колко нежна може да бъде, колко прекрасна може да бъде, как всеки, който я познава, я обича.

Лицето му стана безизразно.

— Не искам да слушам.

— Но е вярно! Тя не е такава, за каквато я мислиш — безсърдечна и студена. Тя е човешко същество. Тя е като теб...

— Не.

— Изправи се срещу нея, Джоуел. Срещни се с нея.

— Не е необходимо да се срещам с нея.

— Напротив! Имаш нужда от нея!

— Всичко, от което имам нужда — каза той стегнато, — е да знам, че тя е била наказана.

— Преживял си всичко това с представата, че тя е нещо, което не е. Джоуел, моля те, изслушай ме. Моля те, моля те. Нека да поговоря с нея. Нека да ѝ обясня...

— Можеш да ѝ обясниш, когато всичко това свърши.

— *Тогавя ще бъде прекалено късно!* — Той почти се изплаши от внезапната страст, с която тя изрече думите. Те сякаш я изгаряха, пропукваха черупката ѝ, изсушаваха кожата пред очите му, поглъщаха красотата ѝ. — Изслушай ме, Джоуел, изслушай ме! Толкова се боя от онова, което ще се случи. Толкова се боя. Лошо ми е, Джоуел. Толкова ми е лошо. Не продължавай. Не, не...

Тя не можеше да говори повече. Присви я непоносима болка.

— Трябва да продължа — каза той с безжизнен глас. — Утре заминаваме за Мексико. Почини си.

Изправи се и излезе от килията, като затвори вратата след себе си.

Хюстън, Тексас

Хоакин де Кордоба се взираше през прозореца на самолета. Летяха на девет хиляди метра височина, а под него се простираше Тексас — жълтеникавокафява пустош, ширнала се под безоблачните небеса. Мъжът до него бе потънал в сън и от време на време главата му клюмваше на рамото на Де Кордоба.

Той усети как някъде на подсъзнателно ниво изтощението взема връх над него. Не беше спал от два дни. За последните тридесет и шест часа, двадесет и три бе прекарал в самолети. От Барселона до Мадрид в понеделник следобед. От Мадрид до Ню Йорк през нощта. В Ню Йорк бе събрал първата сума пари — шест милиона долара. Парите го чакаха във „Фърст Нешънъл Банк“ и както бе помолил, му бяха осигурили ненаатрапващ се ескорт до летището.

От Ню Йорк бе летял, отново през нощта, до Маями, където бе изтеглил останалата сума от четири милиона долара от друга банка. Отново го бяха ескортирали до летището.

Парите тежаха ужасно много. По-голямата част бяха събрани в алуминиев куфар „Глоубтротър“ и бяха в пачки от дребни банкноти. Почти не беше по силите му да го повдигне. В момента се намираше в багажното отделение. Лично бе стоял и наблюдавал натоварването му.

По-малката сума се намираше в кожено куфарче „Вюитон“, който беше значително по-лек. Шестнадесет пачки използвани петстотиндоларови банкноти. Четири милиона долара, подредени под няколкото ката дрехи, които бе взел със себе си. В момента куфарът беше под него и се опираше в прасците му.

Леките пари. Клепачите му се отпуснаха. Изтощението го завличаше надолу със сила и измама и водеше съзнанието му към блянове, които щяха накрая да го доведат до сън. Тежките пари и леките пари. Големите пари бяха леки. Малките пари бяха тежки.

Изведнъж той се стресна и усети как мускулите му, почувствали настъпващия сън, потръпнаха. Седна и бутна леко спящия пътник до себе си. Потри с длани зачервените си очи. Усети как миниатюрните кръвоносни съдове се пукаха от напрежението. Пое си дълбоко дъх и се обърна замаяно към гледката, която се откриваше през прозореца. Не можеше да заспи. Не се осмеляваше да заспи, не и преди Монтерей.

Дипломатическата акредитация, която Жерард Масагер му бе уредил, му позволяваше свободно да преминава през митническата и имиграционната проверка до този момент. Очакваше същото утре в Мексико.

Той погледна часовника си. Оставаха му още два часа до Хюстън. После четиридесет и пет минути престой до следващия полет за Монтерей, а от Монтерей — още едно последно усилие до Ермосильо. Молеше се само похитителят да бъде търпелив.

Тусон, Аризона

Додж-рамът беше готов. Беше го напълнил с вода и храна, от която щяха да имат нужда, взе и спални чували, палатка, допълнителни дрехи. Сам беше направил преглед на колата, като бе сменил всички свещи и бе взел резервни. Бе купил колата преди около седмица и тя беше почти нова, и като се изключат изхабените гуми, които той беше сменил, беше в добро състояние. Щяха да се чувстват добре в нея въпреки суровия терен, през който трябваше да пътуват.

Знаеше къде трябва да пресекат границата — на изток от Ногалес, откъдето беше минавал и друг път. Четиридесет километра среднощен пробег през пустинята и щяха да са в Мексико.

Вероятността да ги спрат беше минимална. Никой не проверяваше за нелегални имигранти, които влизаха в Мексико.

Замисли се дали да вземе и своя М-16. Много му се искаше, но не беше лесен за укриване в кола за туристически пътувания. Нямаше пистолет. Затова трябваше да се задоволи с тежкия, остър като бръснач командоски нож, който бе прибрал в жабката на колата.

Сега, когато краят беше толкова близо, си бе възвърнал своята целенасоченост и увереност. През тези няколко прекрасни седмици той и Идън бяха свободни. Ремисия. Дар. Сега отново бяха на път към съдбата си.

Беше четири часът следобед. Щяха да потеглят по тъмно.

Той легна и се опита да си почине. Мислите му се връщаха с безпокойство към Идън. Състоянието ѝ явно се влошаваше. Не бе яла от два дни. Не бе пила почти никаква вода. Вече бе отслабнала и изтощена. Той се молеше да успее да хапне от храната, която ѝ бе оставил последния път — пресни зеленчуци и изкусителни зрели плодове, които тя толкова много обичаше.

Не трябваше да ѝ казва. Това сякаш бе пречупило нещо в нея. Сякаш бе унищожило духа ѝ.

Тя ще се възстанови, каза си той. Тя ще се оправя.

На залез-слънце отиде да види дали е хапнала поне малко.

Не беше. Храната стоеше недокосната.

Спеше, макар че сънят ѝ не изглеждаше нормален. Не беше спокойна. Тялото ѝ се тресеше, тя се въртеше неспокойно. Стенеше, като че имаше треска. Той я докосна по челото и се изплаши от топлината на кожата ѝ. От време на време очите ѝ се отваряха леко — бледозелени процепи, които се движеха неконтролируемо.

Кожата ѝ се беше променила още повече. Беше още по-суха отпреди. Сякаш беше потъмняла.

Той седеше и я наблюдаваше. Усети как студено острие прониза сърцето му. Беше в същото състояние както по време на най-лошия период от синдрома на отказване от наркотици. Възможно ли беше всичко да започва отново? Възможно ли беше шокът да е отприщил още един пристъп на „студената пуйка“? Не знаеше.

Той я остави да поспи още няколко часа.

Върна се при нея в девет часа. Вече беше будна, но лицето ѝ го ужаси.

— Не се чувствам добре — прошепна тя. — Прегърни ме, Джоуел.

Той пое треперещото ѝ тяло в ръцете си и я прегърна.

„Не — помисли си, — не можеш да ѝ причиниш това. Нямах никакво право!“

— Какво има? — попита я Джоуел. — Отново ли е „студената пуйка“?

— Не знам. Чувствам се по различен начин.

— Кое е по-различното?

— По-горещо ми е. Толкова ми е зле, Джоуел.

С безкрайна нежност той сложи два аспирина в устата ѝ и я накара да ги глътне.

— Пийни още малко — помоли я. — Само малко.

По-голямата част от водата се разля по брадичката ѝ. Тя се задави и поклати глава.

— *Не мога.*

— Скоро ще се почувстваш по-добре. Това е само долинна треска. Ще ти мине. — Той я прегръщаше, допрял главата ѝ до гърдите си, и галеше косата ѝ.

След двадесет минути треперенето сякаш стана по-леко. Той я докосна по челото. Не пареше вече.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— Добре. Трябва да тръгваме.

Тя вдигна замаяно глава.

— Къде отиваме?

— Казах ти. В Мексико.

Помогна ѝ да се изправи. Но когато се опита да ходи, краката ѝ се подгънаха. Той я хвана тъкмо навреме, преди да падне.

Идън се усмихна уморено.

— Ще трябва да ме носиш.

Той я вдигна на ръце. Беше толкова лека, че му прилоша.

Изкачи я по стълбите и я занесе до колата. Положи я на предната седалка, сложи една възглавница под главата ѝ и я зави с две одеяла. Закопча я с предпазния колан.

— Как е?

Тя дори не отвори очи.

— Добре.

— Опитай се да поспиш.

Джоуел седна зад волана и запали мотора. Потегли по пътя между високите сагуаро и дори не погледна назад към къщата, която оставяше след себе си.

Имаше още едно превозно средство, което се движеше в същата посока на около три километра пред тях — раздрънкан пикап без номера, който може би имаше среща с друг пикап за търговия с наркотици или за превеждане на нелегални имигранти, които очакваха водача си на границата. Но не беше полиция. Малко по-рано те бяха забавили скорост, за да му позволят да ги изпревари, и го бяха огледали. Позволи им да го направят, за да разберат, че не представлява опасност за тях. И той установи, от своя страна, че те не бяха опасност за него. След това Джоуел продължи да спазва дистанция.

Облаците прах, които те оставяха след себе си, бяха удобен ориентир за през нощта. Растителността в пустинята изглеждаше странно на светлината на фаровете и приличаше на армия от духове с изкривени крайници и грабливи ръце. Теренът беше по-суров, отколкото си го спомняше. Джипът подскачаше и се тресеше като уплашен заек. Малко по-рано бе закачил един голям сагуаро и му се бе сторило, че е повредил радиатора, но зелената маса беше прекалено мека, за да одраска колата.

Идън отново беше потънала в своя неспокоен сън. От време на време стенеше и мърмореше насън, но никога не произнесе думи, които той да може да разбере. Когато минаваха през някоя по-голяма дупка, тя извикваше или изскимтяваше. Той се опита да кара с една ръка, а с другата да я държи. Тя се тресеше ужасно силно. Понякога му се струваше, че вратът ѝ ще се прекърши от подмятането ту на едната, ту на другата страна, но тя не се събуди.

Той я докосна по челото. Отново гореше. Но вече не се потеше. Потта сякаш се бе изпарила от тялото ѝ и кожата ѝ бе изсъхнала.

Разстроен, той удари с юмрук по волана. *По дяволите.*

Спря и слезе да вземе бутилката с вода. Задържа внимателно главата ѝ с ръка и се опита да я накара да отпие глътка. Водата се разля по отпуснатите ѝ устни. Не пое дори капка.

Намокри лицето и шията ѝ с ръка.

— Не остава още много — обеща бързо. — Още около два часа.

Тя измърмори нещо неразбираемо.

Джоуел я целуна по сухата напукана уста.

— Обичам те — прошепна той.

Провери компаса и потегли отново. Може би треската щеше да отmine през тази нощ. Може би с изгрева на новия ден щеше да се оправя.

Може би.

Лос Анджелис, Калифорния

След сутрешната визитация лекарите решиха да разрешат на Доминик ван Бурен да излезе от стаята и да се наслади на есенното слънце. Усложненията бяха обезпокоителни, но междинното лечение беше с добър ефект и бяха успели да се справят с моментите на буйстване. Повикаха един санитар, който помогна на Ван Бурен да стане и да си облече халат над болничната пижама. Той изтри устата му с кърпичка и среса косата му. Попита го дали иска да отиде до тоалетната. Ван Бурен не отговори, но санитарят въпреки това го заведе до писоарите, извади пениса му и го държа, докато той уринираше. После го поведе по коридора към градината.

На вратата на всяка стая Ван Бурен се спираше да погледне пациентите, които лежаха неподвижно на леглата си или седяха, подпрели глави с ръце, или пееха, или се смееха, или плачеха. В началото санитарят му позволяваше. Но после изгуби търпение и подкара възрастния мъж по-енергично към градината.

Главата на Ван Бурен обаче продължи да се извърта бавно към всяка врата, покрай която минаваха, и надникваше с надеждата да намери някое познато лице.

Слънцето сияеше, градината беше зелена и красива. Санитарят заведе Ван Бурен до удобен жълт шезлонг в средата на зелената морава и го настани в него.

— Попечете се малко на слънце — посъветва го весело санитарят, който беше негър. — Зимата ще дойде скоро.

Той прекоси моравата и отиде при групичката санитарии, които пушеха заедно една цигара. Ван Бурен проследи с поглед белите престилки, които се поклащаха напред-назад.

Монтерей, Мексико

Де Кордоба посрещна утрото леко замаян. Беше забравил сухите горещини и необятните небеса на Централна Америка. Той премина като сомнамбул през имиграционната полиция, заобиколен отвсякъде от познатия мек испански, който говореха в Мексико. Алуминиевият куфар, който беше маркиран и облепен с етикети като дипломатически багаж, мина през митническата проверка без никакви проблеми.

Един красив млад мъж от испанското консулство го очакваше пред вратата.

— Полковник Де Кордоба? Аз съм Оливерио Маркес. Добре дошли в Мексико. Консултът ми нареди да ви осигуря всякаква помощ, от която може да имате нужда. Запазил съм ви място за следващия полет до Ермосильо — каза той и му подаде билета. — Има няколко часа до излитането на самолета. Сигурен съм, че бихте искали да се измиете и да хапнете. Може би и да си починете?

Де Кордоба потри уморено лице. Копнееше за сън. Чувстваше се ужасно.

— Има ли къде да отидем?

— Има един чист хотел недалеч от летището. Съпругата ми ви очаква. Колата ми е отпред.

— Много добре. Благодаря ви. Внимавайте с това — помоли той, докато Маркес помагаше на Де Кордоба да натовари куфарите на количка. — Ако тези два куфара изчезнат, и двамата ще сме мъртъвци.

Оливерио Маркес се усмихна. После видя изражението на Де Кордоба и усмивката му угасна.

Сонора, Мексико

Той се събуди още преди изгрев-слънце и се заслуша в първите песни на птиците. Идън се бе сгушила в прегръдките му съвършено неподвижна. Миналата вечер си бяха легнали в един спален чувал и бяха спали като любовници с преплетени крака и притиснати тела. Местата за спане в задната част на колата бяха удобни. Тя бе изкарала, според него, четири спокойни часа. Известно време бе стенала, но после бе заспала дълбоко. Щеше да я остави да спи, докато не се събудеше сама. Отчаяно се нуждаеше от почивка.

Той лежеше и я прегръщаше, и наблюдаваше небето през задния прозорец на колата. Синият цвят бавно преминаваше в розово. Помоли се треската да е преминала.

По изгрев-слънце цареше безметежно спокойствие и той се замисли, че днес може би щеше да е последният ден, който щяха да прекарат заедно. Никога вече нямаше да държи в прегръдките си своята полусестра, полулюбовница. Но той не усещаше мъка. Не още.

Беше я обичал и като сестра, и като любовница. И въпреки това не беше объркан. Не изпитваше чувството, че е извършил нещо греховно. Вече не. Те си бяха подарили взаимно дара на секса веднъж завинаги. Всеки път, след онзи странен ден, когато си помислеше за нея, щеше да изпитва радост.

Сега виждаше онова, което не беше виждал преди без гняв или болка, виждаше, че момичето, което държеше в прегръдките си, надминаваше всичко, което бе имал някога — тя беше неговото съкровище, неговото неочаквано откритие. Обичта му към Идън имаше много по-голямо значение от справедливостта. Тя го бе изцелила повече, отколкото отмъщението някога щеше да успее.

Тя беше първата жена, която някога бе обичал. Първото човешко същество, което бе обожавал. А тя го бе научила да вижда душата си, да открие част от себе си, която иначе никога не би познал, ако не бе протегнал ръка да я докосне.

Те се бяха прелели един в друг. Всеки беше направил от другия пълноценен човек. Може би това беше истинският мотив през цялото време, истинският порив на съдбата. Да събере тях двамата заедно. Всеки от тях да научи за съществуването на другия. За тях двамата. За това как и двамата са били използвани. *И даваха момче за блудница, и продаваха момиче за вино.*

Той я бе освободил от нейното робство. И не се съмняваше, че тя може да го освободи от неговото. Любовта му към нея беше най-изумителното и важно нещо, което някога бе откривал. Може би вече беше свободен. Може би вече беше извършила чудото и го бе освободила от яростта, горчивината и изгарящата го омраза, които отравяха живота му.

Дали не беше прекалено късно да спре адската машина, която бе задвижил?

Тя се размърда в ръцете му и прошепна името му. После започна да скимти.

— Идън? — Вече имаше достатъчно светлина. Той се пресегна и разкопча спалния чувал. Тя се претърколи по гръб, а той се повдигна на лакът и се вгледа в лицето ѝ.

Пясъчният замък от ярки мечти беше заличен с един ужасен удар. Тя умира, помисли си той и се вцепени.

Устните ѝ бяха изсъхнали като дъното на пресушено езеро. Лицето ѝ беше изпито, а страните — хлътнали. Кожата ѝ беше с ужасния цвят на кафяво-жълтеникава глина, който нямаше нищо общо с нормалната човешка кожа.

— Идън — каза той отчаяно и я разтърси, — Идън, събуди се!

Той целуна изсъхналите ѝ устни. В угълчетата на устата ѝ беше засъхнала бяла пяна. Кожата ѝ сякаш го изгаряше.

Взе бутилката с вода и започна да мокри лицето ѝ и да капе вода в устните ѝ. Молеше се, за пръв път след Виетнам. „Вземи мен вместо нея. Винаги съм бил изкупителната жертва. Не можеш да вземеш това невинно дете! Тя не е прегрешила в нищо!“

Идън се пробуди бавно. Когато отвори очи, той видя, че бялото е обагрено в жълто.

— Къде сме? — попита тя.

— В Мексико. — Безпокоеше се ужасно много за нея. — Как се чувстваш?

— Слаба. Ужасно.

— По-зле ли е от снощи?

— Може би малко по-добре. — Тя отново затвори очи.

— Ще приготвя малка закуска. Опитай се да поспиш отново.

Той я остави в спалния чувал и излезе от колата. Първите лъчи на слънцето бяха обагрили заобикалящите ги планини в

прасковенорозово с меки пурпурни сенки. Шубраците бяха изсъхнали и бледи в типични есенни окраски. Пустинните кълвачи бяха накацали по кактусите сагуаро наоколо. Хоризонталните лъчи на слънцето подчертаваха ребрата на кактусите и открояваха странната им красота.

Той запали газовия котлон и сложи чайника. Накладе огън от сухи клонки и подпря тенджерата на камъните. Чу се цвърченето на яйца и бекон. Миризмата на храна му беше малка утеха в невероятната тишина. За пръв път от години пустинята му изглеждаше пуста. Пустош, която го караше да изглежда незначителен и го заплашваше с присъствието си. Тук хората нямаха място.

Той се опита да си възвърне увереността. Да закали волята си сред пустошта, да развее знамето на независимостта над тези пусти места. Чувстваше се ужасно самотен.

Занесе ѝ чиния с храна, но тя не можеше да яде.

— Моля те, хапни — изрече я той. — Ще се почувстваш по-добре, заклевам се.

За да го зарадва, тя седна и сдъвка малко бекон. Но това ѝ коства прекалено много усилия. А и соленият вкус на храната накара стомаха ѝ да се разбунтува. Започна да ѝ се гади.

Прегърна я и усети как крехкото ѝ тяло се тресе от конвулсии. Не можеше да го понесе. Тя се връщаше в мрака.

Идън отново потъна в дебрите на съня. Когато закопча пак спалния чувал, той си представи с ужас чувалите, които беше закопчавал във Виетнам.

След тази мисъл и той не можа да закуси.

Пийна малко кафе, натовари всичко обратно в колата и потегли отново. Според картата му пътят към Кукурпе беше на запад. Той провери компаса, докато караше. Тук пустинята беше камениста, но равна. Караше внимателно и успяваше да избегне големите камъни, за да не разтърсва Идън прекалено много. Обръщаше се назад на всеки няколко минути, за да я погледне. Тя лежеше като мъртва, а черната ѝ коса покриваше лицето ѝ. Молеше се за нея, докато караше.

След два часа стигна пътя за Кукурпе. По него нямаше никакво движение в този час на деня. Той се съмняваше дали и по принцип има

движение. Пътят беше в ужасно състояние — с много дупки, но рядко се използваше, а той не искаше да поема по главния път за Ермосильо.

Кукурпе беше толкова западнал, колкото и пътят, който водеше до него — прашно и никому неизвестно градче. Но имаше бензиностанция. Докато съненият бензинджия пълнеше резервоара на колата, той отиде в телефонната будка без врата и се обади в хотел „Сан Себастиан“ в Ермосильо.

Сеньор Де Кордоба все още не беше пристигнал. Но имаше резервация на негово име за утре вечер.

Утре вечер?

Той усети как го обхваща паника, когато затвори телефона. До утре вечер Идън може би щеше да е мъртва. Може би вече умираше. Трябваше да я заведе на лекар. Но не смееше. Трябваше да изкарат още една нощ в колата, а може би и още две. Освен ако не рискуваше да се регистрира в хотел.

Гневът го заслепяваше. Какво правеха? Защо им отнемаше толкова много време? Защо не бяха събрали парите по-рано?

Насили се да запази спокойствие. Не трябваше да загубва контрола над себе си. Животът на Идън сега зависеше от него.

Качи се обратно в колата, зави в облак прах и потегли по седемкилометровата отсечка до Магдалена.

Пристигна в Магдалена преди обяд и откри една *Farmaria*^[3]. Опита се да говори на развален испански.

— На почивка сме. Американци. Съпругата ми... Тя е болна. Треска. Слаба е. Не яде. Повръща всичко, което ѝ давам.

— Трябва да я доведете тук. — Аптекарята, млада жена, оглеждаше небръснатото, изопнато лице на Джоуел с безпокойство. — А още по-добре е да отидете на лекар.

— В момента спи. Не искам да я будя. Може ли да ми дадете нещо?

Тя разтвори ръце. Имаше големи и влажни черни очи и гладките черти на прадедите си.

— Би могло да е какво ли не. Не знам какво да ви предложа. Има ли някакви други симптоми?

— Изгаря от треска. А кожата й... — Той докосна лицето си. — Жълта е. Очите — също.

— Очите и кожата й са жълти?

— Да.

— Значи е болна от жълтеница — каза момичето уверено. — Би могло да е сериозно заболяване на черния дроб. Но най-вероятно е причинено от хепатит.

— Хепатит! — В ума му проблесна светкавица. Той се наруга наум за бавните си реакции. Разбира се. *Разбира се*. През цялото време е носила вируса на хепатит, едно от най-обичайните заболявания за пристрастените към хероина.

— Има два вида — казваше аптекарката. — Хепатит А и хепатит В. Хепатит А обикновено се предава по...

— Тя е болна от хепатит В — каза той мрачно. — Трябваше да разбере. Тя е диабетичка. Инжектира си инсулин.

— А! — кимна тя многозначително. — Тогава вероятно е болна от хепатит В. Недобре стерилизираните игли са най-честата причина за...

— Колко опасно е? — прекъсна я той бързо.

— Ами, това е сериозно заболяване. Особено ако е диабетичка и не се храни. Трябва да я заведете на лекар или в болница веднага. Ще й направят тестове, за да се уверят, че става дума за хепатит...

— Идваме от Финикс, Аризона — каза той. — Май ще трябва да я върна в Щатите.

— Така ще е най-добре.

— Не можете ли да ми дадете някакво лекарство за из път, докато стигнем до някоя американска болница?

— Няма никакво специфично лечение за заразния хепатит — каза тя.

— Няма лечение ли?

— Само почивка.

— И нищо друго?

— Почивката е най-важното лечение, докато треската на пациента не отслабне и не й се върне апетитът. Не трябва да я местите. Със сигурност трябва да се върнете у дома и да я сложите на легло възможно най-бързо. — Тя видя измъченото му изражение. — Повечето хора — каза тя мило — боледуват от жълтеница само

седмица. После се възстановяват напълно. Просто трябва да мине малко време. Почивка на легло и време.

— Разбирам. — Джоуел почувства как част от увереността му се възвръща. — Не можете ли да ми дадете нещо за треската?

— Ще е по-добре лекар да ѝ предпише нещо. Нали не искате да увредите черния ѝ дроб още повече?

— Не, не искам подобно нещо. Няма да се влоши, нали?

— Може да има усложнения. Те обаче са рядко срещани. — Аптекарята погледна към опашката от клиенти, която беше започнала да се оформя зад Джоуел. — Заведете я на лекар.

— Добре. Благодаря ви. — Той излезе от аптеката и напазарува в местния хранителен магазин. После се върна в колата, за да помисли. Ако единственото лечение беше почивката, може би всичко щеше да е наред, докато станеше размяната. Ако не се влошеше. Но в никакъв случай не трябваше да я държи в колата още четиридесет и осем часа. Трябваше да намерят хотел. Нещо скромно, но чисто. Някъде, където можеше да лежи и да спи далеч от жегата, докато пристигнеше Де Кордоба.

Беше паркирал колата под сянката на една олющена градинска ограда, далеч от любопитни погледи. Той се качи в задната част и погледна Идън. Тя лежеше полубудна и бълнуваше. Кожата ѝ беше още по-жълта. Той отново се наруга, задето не бе успял да разпознае симптомите навреме.

Събуди я. Тя сякаш бе възвърнала част от силите си.

— Джоуел? Къде сме?

— В Магдалена. Донесох ти малко плодов сок. Опитай се да пийнеш малко.

Той я повдигна и приближи чашата до устните ѝ. Тя глътна веднъж или два пъти и преглътна с усилие.

— Толкова е горещо — простена тя. — Изгарям, Джоуел.

— Веднага ще те заведа на някое хладно място. Мисля, че знам какво ти е.

— Какво?

— Имаш хепатит.

— О, по дяволите — промълви тя немощно. — Сигурен ли си?

— Мисля, че да.

— Ще се грижиш ли за мен?

— Обичам те, Идън — каза той сериозно. — Повече от живота си.

Тя обви ръце около врата му и му се усмихна.

— И аз те обичам — каза тя. — Не се тревожи за мен. Хепатитът не е страшен. Наркоманите боледуват от него постоянно. Заразяват се от иглите. Моите грехове ме настигат. Това е всичко.

— Ти никога досега не си съгрешавала.

Тя се опита да се засмее.

— Така си мислиш ти. Сега някой иска от мен да платя. — Тя долепи устни до неговите и го целуна. Устните ѝ бяха като хартия. — Къде отиваме сега?

— Ще намеря хотел, където да си починем.

— С баня — каза тя. — Умирам за баня.

— Разбира се — обеща той и я погали по косата. — С баня и всичко останало.

Барселона, Испания

Мерседес Едуард също намираше молитвите за непознат ритуал. Седеше със склучени ръце и сведена глава, точно както правеше някога като малко дете. Думите на онези далечни молитви идваха една по една и се смесваха с нещата, които ѝ се искаше да изкрещи.

Господи, Ти, който си на небето... Опрости нашите грехове в мисли, думи и дела... особено греховете ни в дела... Тя е толкова млада, мили Боже... Греховете ѝ са толкова нищожни и малки... Погледни моите вместо това, които са алени и черни, като орхидеите на дявола... Те повече заслужават да бъдат покосени от твоя меч... Умолявам те да вземеш мен и да пощадиш нея... Вземи мен вместо нея... Обичам я толкова много... толкова много.

Пое си дъх на пресекулки. Всичко ще бъде наред, каза си тя. Идън ще се върне при мен скоро. Скоро. И тогава няма да има повече грешки. Няма да има повече болка. Отсега нататък ще се разбираме.

Изведнъж изпита ужасно предчувствие.

Умората я налегна, сякаш върху раменете ѝ се бе стоварила цяла планина.

Идън вече бе страдала прекалено много. Ако единствената цел на похитителя бе Мерседес да скърби, той бе закъснял прекалено много.

Докато той бе планирал своето отвличане, някой друг беше измислил много по-подходящо и изпълнено с ирония наказание за Мерседес Едуард. Тя бе отблъснала навремето сина си. А после дъщеря ѝ я отблъсна.

И все пак тя обичаше Идън толкова много. От първия ден, когато я бе поела в обятията си, Идън значеше за нея повече от самия живот. Обичаше Идън по същия начин, по който беше обичала Шон — от дълбините на своята душа, без задръжки, без да разбира или да търси обяснение.

Усети как кръвта бучи в ушите ѝ. Съдбата ѝ налагаше наказание, съвършено по своята жестокост.

След малко тя се изправи на крака и се приближи до прозореца. Погледна към града и си спомни как изглеждаше някога — разрушен от бомбардировките и тънещ в черен дим. Съдбата я бе подслонила заедно с Шон в едно и също скривалище. В какви ли други необичайни убежища щеше да я запрати този път?

Сонора, Мексико

Идън спа непробудно почти четири часа. Той седя на стола до леглото ѝ, без да сваля очи от нея. Сърцето му беше изпълнено с любов и с молитви за нея.

Спокойствие обзе малкото градче в следобедната жега. Мръсните улици опустяха. Децата изчезнаха, магазините затвориха, а уличното движение намалю. Някъде се чуваше радио, от което в момента се разнасяха сантиментални мексикански балади, но звуците бяха достатъчно неясни, за да бъдат приятни.

Хотелът беше примитивен, но беше най-чистият от всички, които успя да открие. Стаята беше оскъдно мебелирана и тиха. Прозорците гледаха към вътрешен двор, в чиято градина растяха на свобода кактуси.

По залез-слънце улиците се оживиха. Стаята се изпълни с рубинена светлина, която придаде измамно здрав вид на кожата на Идън, а Джоуел се наслаждаваше на илюзията.

Шумът от моторите и гласовете я смущаваше. Тя отново започна да стене и да се мята неспокойно под чаршафите. Той хвана ръката ѝ. Продължаваше да е ужасно гореща. Идън трябваше да пие течности,

дори и ако се наложеше да я накара насила. Иначе щеше да изгори пред очите му.

Изведнъж тя се събуди. Беше объркана, не на себе си.

— Ръсти? — извика тя и пръстите ѝ стиснаха неговите. — Ръсти, къде сме? Какво правим тук?

— Аз не съм Ръсти — каза той нежно. — Аз съм Джоуел. — Той отиде до мивката и се върна с мокра гъба, с която навлажни лицето ѝ.

Тя се отдръпна от него.

— Кой си ти?

— Джоуел — каза той. — Джоуел. Брат ти.

Тя му позволи да намокри лицето ѝ. Погледът ѝ беше див. Лицето ѝ постоянно се свиваше конвулсивно.

— Имам нужда от една доза — каза тя. — Време е за дозата ми.

— Забравила си — каза той. — Вече не се нуждаеш от дозите си.

— Напротив! — Тя гореше от треската. Трябваше да я спре да не скочи гола от леглото. — Къде са ми спринцовките? Къде ми е дрогата?

— Бебчо, недей — помоли я той, почти разплакан. — Мина през „студената пуйка“. Изцелена си. Излекува се. Не си ли спомняш?

— Аз съм болна — изскимтя тя и се вкопчи в ръката му.

— Имаш хепатит. Не си ли спомняш?

— Имам нужда от дозата си. О, господи, толкова ми е зле! Имам нужда от дозата си, Ръсти. Не ме карай да чакам. *Моля те!*

Тя се бореше с него на края на силите си. Джоуел беше разтърсен от мъка. Не можеше да намери думи. Най-накрая се успокои и заплака тихо. Измери ѝ пулса — беше слаб и едва доловим.

„Заведи я в болница. Веднага.“

Тя сякаш излезе от заблудата си.

— Джоуел? Какво ти говорех?

— Нищо — каза той и почувства внезапно облекчение, че се е върнала. — Разни глупости.

— Мислех, че си Ръсти. Мислех... Сигурно съм сънувала.

Той я целуна по челото.

— Как се чувстваш?

— Изтощена. — Тя легна, а жълтото ѝ лице се стегна. — Цялото тяло ме боли.

— Още една нощ — обеща той. — И още един ден. Де Кордоба пристига в Ермосильо утре вечер. Всичко ще свърши. Скоро.

— Никога няма да свърши — каза тя. Хвана ръката му и я приближи към устните си. — Каквото и да се случи утре, ти ще се върнеш пак при мен.

— Знаеш, че не мога...

— Ще се върнеш — каза тя. Погледът ѝ го изгаряше. — *Ще се върнеш.* Аз ще те чакам.

— Да — съгласи се той, за да я успокои. — Ще дойда.

— Аз ще те чакам, Джоуел. Докато се върнеш.

Той преглътна с усилие.

— Не си яла и пила нищо почти четири дни. Сега ще трябва да пийнеш малко вода. Дори ако трябва да ти я излея в гърлото. Разбра ли?

Тя се усмихна леко.

— Харесва ми, когато се държиш покровителствено.

— Добре. — Той напълни една чаша, като смеси вода и нектар от праскова и ѝ я подаде. — Изпий го на един дъх — каза той.

Тя я пое с двете си ръце. Пиеше бавно, сякаш гърлото я болеше, когато преглъщаше. Очите ѝ бяха затворени. Той видя как слабата ѝ шия се напруга. Забеляза синините, които бяха започнали да избиват по ръцете ѝ там, където я бе държал, докато се бореха. Наруга се за непохватността си. Отсега нататък трябваше да внимава повече. Беше толкова крехка.

Изглеждаше малко по-добре, след като изпи сока. Отпусна се със затворени очи.

— Прав беше — каза тя сънено. — Това подобри малко нещата.

— Добре.

След малко отвори очи.

— Трябва да отида до банята. Това е резултатът от твоите сокове.

Той ѝ помогна да се изправи и я заведе до вратата на банята. Там тя спря и сложи ръка на гърдите му.

— Оттук мога да се оправя и сама. Всяко момиче трябва да е малко самостоятелно.

Наблюдаваше я, докато тя пристъпваше напред, държейки се за рамката на вратата. Джоуел затвори вратата и зачака.

Минаха около десет минути. Той тъкмо се канеше да влезе и да види дали всичко е наред, когато тя се появи на прага. Усмиваше се несигурно.

— Е, изненада. Дойде ми.

Той се взираше недоумяващо в нея.

— Според теб това не е кой знае какво постижение, нали? — Тя се облегна на вратата. — Докато се боцках, месечният ми цикъл спря. В продължение на една година не ми идваше. Болна ли? Ето го отново. Отново съм жена, Джоуел.

Той я прегърна.

— Поздравления.

— Да. Чудесно е. — Тя се сгуши в него. — Никога не съм си мислела, че ще съм толкова доволна, когато ми дойде.

— Искаш ли да изляза да ти взема нещо?

— Не. Не е кой знае колко. Сложих малко тоалетна хартия. Това спира течението. Заведи ме до леглото, Джоуел. Прегърни ме. Моля те.

Той легна до нея и я прегърна.

— Изникна от мрака — каза тя тихо. — Но аз съм те чакала през целия си живот, Джоуел. Никога досега не съм се чувствала пълноценен човек, докато не срещнах теб.

— Нито пък аз без теб — прошепна той.

— Накара ме да се откажа от хероина. Накара ме да изпитам оргазъм. Направи ме отново жена.

— Не говори. Няма нужда.

— Никога няма да мога да ти обясня какви чувства изпитвам към теб. Искаш ли да чуеш нещо смешно? Когато бях дете, си мечтаех да имам по-голям брат. Предполагам, че много деца си мечтаят за подобни работи. Имах навика да свързвам всичките си мечти с теб. Моят голям брат. Моят защитник. Моят приятел. — Тя докосна устните му с върховете на пръстите си. — Когато пораснах малко, спрях да си мечтая за брат. Започнах да си мечтая за идеалния мъж. Той щеше да е силен, умен и красив. Щеше да е специален. Различен. И ето те теб. Но никога не съм предполагала, че тези двама души ще са един и същ мъж — брат, любовник, приятел и учител, всичко заедно...

— Каквато си и ти за мен — прошепна той. — Сестра, любовница, приятелка и учителка. Всичко заедно...

Тя отново потъна в сън, обвила ръце около него. Ставаше студено. Той придърпа няколко одеяла върху тях и я притисна до себе си.

В четири часа сутринта тя се събуди, давейки се. Не можеше да ходи. Той я занесе до банята, като се опитваше да не изпада в паника. Задържа главата ѝ над мивката и разтри гърба ѝ. Давенето постепенно отмина.

— Съжалявам — измърмори тя най-накрая. — Фалшива тревога. После повърна малко кръв.

До изгрев-слънце повърна още три пъти, всеки път тъмна, съсирена кръв. Той забеляза, че и венците ѝ кървят. Носът ѝ също. Вцепени се. Вселената се срутваше отгоре му. Знаеше, че ако тя умре, той също ще умре. И щеше да гори в пламъците на ада вовеки веков.

Тя отново беше объркана и апатична. Явно не знаеше къде се намират. Известно време си мислеше, че са в клиниката „Хеброн“ и няколко пъти го нарече Ръсти. Малко по-късно го нарече татко. Молеше го да ѝ даде поредната доза, дишаше тежко и трепереше.

Треперенето се усили. Размахваше от време на време ръце, сякаш плуваше или се опитваше да лети.

Той видя петната по чаршафите и осъзна, че онова, което тя беше сметнала за своя месечен цикъл, всъщност е вагинално кървене.

Не успя да намери нощния служител на рецепцията. Излезе навън, когато се развидели, и се опита да намери лекар. Слънцето вече беше високо в небето, когато най-накрая откри един възрастен мъж, които говореше английски и който хриптеше и ругаеше, докато навличаше дрехите си над пижамата.

Когато го заведе в хотелската стая, Идън вече беше изпаднала в унес, постоянно ръкомахаше и дишаше учестено, на пресекулки.

— Има жълтеница — каза докторът, премигвайки срещу момичето, което лежеше на леглото.

— Казах ви — изръмжа Джоуел. — Има хепатит!

— Не ми крещете, млади човече. Не съм глух. — Лекарят премери пулса ѝ, като гледаше замаяно часовника си. — Нито пък престарял. — Той дръпна клепачите ѝ с палци. Огледа апатично гърба

и стомаха ѝ. — Всъщност, всичко при мен си е наред. За разлика от вашата приятелка.

— Какво ѝ е? — попита Джоуел.

— Хепатит — отвърна раздразнено възрастният мъж, — както казахте.

Джоуел го сграбчи за гърлото и го завъртя.

— Какво ѝ е? — изкрещя той в лицето на стареца.

Докторът впи пръсти в ръцете на Джоуел.

— Черният ѝ дроб колабира.

— Ще умре ли?

Възрастният мъж се уплаши от изражението на Джоуел.

— Не — каза той. — Не. Ще я заведем в болница. Пуснете ме, млади човече.

— Къде е най-близката болница?

— Ермосильо. На четиридесет и осем километра. Ще извикам линейка.

— Аз сам ще я закарам.

Джоуел обви Идън в одеяла, после я вдигна на ръце и я изнесе навън. Докторът го последва. Във фойето вече се бяха струпали няколко души, привлечени от разиграващата се пред очите им драма. Те наблюдаваха Джоуел безизразно, докато той носеше изпадналото в безсъзнание момиче по стълбите. Сложи я да легне в задната част на колата и сложи под нея няколко възглавници.

— Не умирай — каза ѝ той сериозно. — Ще се справиш.

— Сеньор... — Служителят от рецепцията стоеше нервно до колата. — Простете... стаята не е платена.

— Моята такса също — каза лекарят предпазливо.

Джоуел извади пачка долари от джоба си и я хвърли към двамата мъже. Те се отдръпнаха от разлетелите се банкноти, а той се качи в колата и потегли надолу по улицата.

Ермосильо, Мексико

Де Кордоба седеше и се взираше в куфарите. Току-що се бе обадил на Мерседес, за да ѝ каже, че е пристигнал, но все още не бе имал време нито да се измие, нито да пийне нещо.

Когато телефонът иззвъня, той го вдигна с чувството, че е много остарял.

— Хоакин де Кордоба.

— Пол е. Наред ли е всичко с парите?

— Да.

— Имате ли кола?

— Наех една от летището.

— Каква е?

— Жълт буик с винилов покрив.

— Сложете парите в колата.

— Сега ли?

— Сега, да, сега. — В гласа на похитителя се усещаше мрачна нотка, която притесни Де Кордоба. — Тръгнете по пътя към Ногалес. Когато минете през село на име Карбо, започнете да се оглеждате за изоставена кръчма от дясната страна на пътя. Около нея има кактуси сагуаро. Все още се вижда надписа с името ѝ отпред „Ла Моренета“.

— Чакайте! — Сърцето на Де Кордоба биеше учестено. — Нека да си запиша.

— Няма нужда да записвате каквото и да било. Просто гледайте да няма други коли по пътя. Оставете парите в кръчмата. Просто ги оставете на пода.

Всичко изглеждаше прекалено жестоко и прекалено просто.

— Но... там може да има някой!

— Няма жива душа. Аз ще ви наблюдавам. Имам пушка с оптически мерник, затова не се опитвайте да ме откриете. Разбрахте ли?

— Разбрах. Парите са в два куфара — алуминиев куфар и черно дипломатическо куфарче. Има четири милиона...

— Оставете ги там. Върнете се в колата. После в Ермосильо. Качете се в стаята си. Чакайте там. Когато взема парите, ще ви позвъня в стаята и ще ви кажа къде да намерите Идън.

— Чакайте... Как е Идън? Мога ли да говоря с нея? Ало? Ало?

Връзката прекъсна.

Лос Анджелис, Калифорния

Санитарят спря количката и отвори вратата на стаята на Ван Бурен. Той надникна вътре.

— Господин Ван Бурен? Време е за лекарствата.

После видя, че единият крак на Ван Бурен — слаб и бял, стърчеше от вратата на банята.

Бързо влезе в стаята. Коланът на болничния халат беше завързан за кранчетата на бидето. На тавана нямаше никакви закачени неща, които биха могли да послужат за подобни цели. Мъжът беше увил колана за шията си и просто бе седнал на земята, като го бе стегнал около гръкляна и сънната си артерия.

Лицето му беше свито конвулсивно и посиняло. Санитарят издърпа неподвижното тяло за краката и махна колана от изранената му шия. Провери дишането и сърдечния ритъм. Такива нямаше. Изтича в коридора и извика лекар.

После се върна при неподвижния пациент и започна изкуствено дишане.

Барселона, Испания

Беше четири часът сутринта, когато телефонът извъня. Мерседес не спеше и веднага вдигна слушалката.

— Мерседес? Хоакин е.

Сърцето ѝ спря да бие.

— Намери ли я?

— Да. Платих целия откуп и сега съм при Идън. Мерседес, имам лоши новини за теб.

Тя затвори очи инстинктивно.

— Мъртва ли е.

— Не. В местната болница е. В интензивното отделение. Много е зле, Мерседес. Болна е от много сериозна форма на хепатит. Скоротечна хепатитна некроза. Сигурно го е хванала от заразена игла преди отвличането. В кома е.

Всяко изречение беше удар с чук през коленете ѝ.

— Ще умре ли? — попита тя тихо.

— Възможно е — отвърна той. — Лекарите искат да дойдеш при нея колкото можеш по-бързо.

— Идвам — каза тя. — Ако се събуди, кажи ѝ, че идвам.

-
- [1] Книга на пророк Иоиля. 3:3. — Бел.пр. ↑
 - [2] Книга на пророк Иоиля. 3:7. — Бел.пр. ↑
 - [3] Farmacia (исп.) — аптека. — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА НАКОВАЛНЯТА

Октомври, 1973

Ермосильо, Мексико

— Умолявах го...

Гласът ѝ беше по-тих от шепот. Шумолене. Мерседес трябваше да се напруга, за да чуе думите ѝ.

— Умолявах го, мамо... да не продължава...

— Не говори, скъпа моя. Не говори.

— ... не исках да завърши така...

Мерседес беше предупредена да не докосва и да не целува Идън, за да не се зарази. Но сега тя дръпна хирургическата маска от лицето си и докосна изсъхналите устни на Идън със своите. Дъхът на Идън беше болезнено сладникав. Това беше резултат от болестта.

— Мамо, толкова много ми липсваше.

— И ти ми липсваше. — Тя огледа безпомощно апаратите около Идън и пластмасовите тръбички, които стърчаха от ръцете и носа ѝ. Цялата тази апаратура я плашеше, а не я успокояваше. Изведнъж Мерседес изпита ужас при мисълта, че Идън би могла да умре, заобиколена от всичко това. Беше виждала смъртта в нейните най-различни разновидности, но никога не ѝ бе изглеждала толкова систематична и лишена от чувства. Мониторите, измерителните скали и уредите, на които разчиташе изтичащият живот на Идън, щяха да отмерват отслабването на жизнените ѝ функции до последния умиращ неврон и последния удар на сърцето ѝ. Те щяха да посочат точния миг, когато животът щеше да се превърне в смърт и Идън вече нямаше да съществува.

Без тайнство. Без достойнство. Без милост.

Изведнъж я обзе гняв. Изпита желание да ги счупи и да освободи Идън от иглите, които пробождаха плътта ѝ, от течностите, които се изливаха в нея, и от онези, които източваха от тялото ѝ...

Сестрата, която седеше в ъгъла, се изправи бързо, сякаш усетила гнева на Мерседес, и дойде да провери всички монитори.

Мерседес погали Идън по косата. Забеляза, че устните ѝ отново помръдват.

— Мамо...

— Тук съм.

— Остани с мен...

Изпитото лице върху възглавницата сякаш беше изваяно от злато и приличаше на погребална маска. Очите не бяха нито отворени, нито затворени. Мерседес не знаеше дали Идън я вижда, дали тя наистина осъзнава, че майка ѝ е до нея. Може би говореше на фигурата, изпълнила съзнанието ѝ.

Сестрата гледаше обезпокоена над зелената хирургическа маска.

— Ще извикам лекаря — каза тя и побърза да излезе навън.

Мерседес седеше и наблюдаваше дъщеря си. Беше намислила да ѝ каже толкова много неща, когато отново я види. А сега беше онемяла и прекалено изтощена, за да се помоли.

Лекарите влязоха забързани с ръкавици и маски. Една сестра хвана нежно Мерседес за ръката.

— Госпожо Ван Бурен? Ще трябва да излезете за малко.

Тя напусна стаята. Де Кордоба се бе проснал на един стол в чакалнята, а главата му се бе отпуснала на гърдите. Тя го остави да спи. Нямахше какво да му каже, а и не ѝ беше до утеха.

Когато минаваше покрай рецепцията, секретарката ѝ помахна.

— Госпожо Ван Бурен? Търсят ви по телефона. Използвайте жълтата кабинка ето там.

Тя влезе в кабинката и вдигна слушалката.

— Как е тя? — попита дрезгавият глас.

Мерседес стисна силно слушалката.

— Какво искате?

— Жива ли е?

— Тя умира — изсъска тя по телефона.

Стори ѝ се, че чу нещо като ахване или ридание, но откъслечно. После гласът се върна.

— Искам да ви видя.

— Защо?

— Трябва да ви видя. И вие трябва да ме видите.

Няколко минути по-късно тя излезе от кабинката и откри, че Де Кордоба я очаква. Изглеждаше ужасно.

— Мерседес — каза той колебливо, — искат да отидеш при нея.

Мерседес излезе от болницата по обяд на следващия ден заедно с Де Кордоба. Беше облечена в семпъл тъмен парижки костюм. Носеше тъмни очила и шапка, която скриваше по-голямата част от лицето ѝ.

Де Кордоба, за разлика от нея, беше изтощен. Патрицианското му лице се беше набръчкало и провиснало, а на челото му бяха паднали разрошени побелели кичури коса. Той хвана нежно Мерседес за ръката във фоайето и я обърна към себе си.

— Лудост е да ходиш сама. Позволи ми да дойда с теб, Мерседес.

— Не. — Тя говореше с усилие. — Ще те види. Ще стои скрит.

— Аз ще бъда на разстояние.

Тя поклати глава.

— Може би има намерение да те нарани, Мерседес! Може би ти подготвя капан!

Тя махна с ръка към болницата.

— След онова, което вече ми причини, как още би могъл да ме нарани?

— Ще отнеме живота ти.

— Аз бих могла да отнема неговия.

— Ти си жена, при това сама! Каза ми, че има пушка с оптически мерник. Той може и да е луд, Мерседес. — Де Кордоба щракна с пръсти. — Може да те убие, без да му мигне окото.

— Тогава нека го направи.

— Не говориш сериозно.

— Мисля това, което казвам. Отивам сама, Хоакин. Не ме карай да споря с теб. Нямам вече сили.

Той я пусна. Лицето му изразяваше безнадеждност.

— Съжалявам.

— Искам да видя лицето му, Хоакин. Това е всичко.

— Внимавай — помоли я той. — Ще те чакам тук.

— Иди при Идън. Искам да има някой до нея.

— Съжалявам, Мерседес. Съжалявам, че нещата взеха такъв обрат.

Тя го погали по бузата.

— Благодаря ти, Хоакин, за всичко.

Той кимна, неспособен да каже каквото и да било.

Тя подкара през пустинята в посоката, както ѝ бе казано. Пейзажът ѝ изглеждаше нереален като огромна наковалня, върху която слънцето удряше със своя чук, както и всички други природни сили нанасяха удари безмилостно. Според нея това беше най-безжизненото място, което някога бе виждала. Място за умиране. Затова ли беше довел Идън тук? Като изкупителна жертва в пустошта, която трябва да плати за всички грехове?

Назъбените планини, които обграждаха равнината, бяха облечени в пурпурни сенки. Докато ги приближаваше, песъчливата пустош премина в почти оголени скали, по които растеше различен вид растителност — храстовидни растения със сиви листа и единични жълти цветове. От време на време между шубраците тя зърваше щръкнали зелени кактуси.

Кактусите изникваха все по-често. Тя ги гледаше, докато шофираше. Бяха ръбести и приличаха на колони. Някои от тях имаха напъпили разклонения, които сякаш бяха замръзнали в движенията на някакъв неземеен танц. Други бяха самотни монолити. Те започнаха да я очароват. Тези величествени растения представляваха странна общност. Живееха сляпо, но неукротимо и оцеляваха на тази суха пръст. Докато те бяха тук, тази земя не можеше да се нарече пустош.

Небето над тях беше тъмносино, изпъстрено с няколко перлени облака, които хвърляха сянка върху земята. Колата беше с климатик, но Мерседес не искаше да усеща студения изкуствен въздух върху кожата си. Есенната топлина не пареше. Тя караше бавно, с отворени прозорци. Отначало ѝ се стори, че въздухът наоколо няма мирис, освен този на прах и асфалтов път. Но постепенно усети нещо друго. Почти неуловим ароматен дъх, по-лек от спомен, но въпреки това постоянен. Може би той идваше от кактусите или от непретенциозните сиви храсти с жълти цветове.

Тя подмина едно село от няколко отдалечени една от друга къщи, потънали в собствената си бедност. Но нещо в това селце ѝ напомни за Сан Люк. Но не за днешния проспериращ Сан Люк, който процъфтяваше след всеки следващ туристически сезон, а за онзи Сан Люк от миналото и от нейното детство. Обединяваше ги същата бедност и невинност, както и същото неосъзнато спокойствие. Миналото все още царуваше тук. То не беше заличено.

Пакетът беше пристигнал през юли. Сега беше октомври. През изминалите три месеца Мерседес сякаш бе изживяла повторно целия си живот. Всичко отново се бе случило в съзнанието ѝ, беше изпитала същата болка. Не осъзнаваме кога сме щастливи, помисли си тя. После всичко си отива. После остаряваме и умираме.

Стигна подножието на планината в ранния следобед и видя знака, който търсеше. Откри малкия пращен път и зави. Сега и от двете страни имаше огромни кактуси. Видя, че зелените ръбчета на стъблата са покрити със златисти бодли, а около стърчащите им ръце се стрелкаха птици, който търсеха храна или подслон.

Когато пътят изтъня, тя паркира колата, както я бяха инструктирали, и слезе. Откри скалистата пътека, която се изкачваше през червеникавокафявите скали. Започна да се изкачва. Беше трудно. Шон е погребан на подобно място, помисли си тя. Беше отишла на гроба, който Бил Френч му бе направил високо в Арагонските планини. Бе видяла пирамидата от камъни, която покриваше тялото му.

Стигна върха. Беше останала без дъх. Замисли се колко ли далече трябваше да отиде. После ѝ замириса на изгоряло и разбра, че е пристигнала.

Той стоеше до купчината тлеещи въглини. Беше по-висок и по-внушителен, отколкото си го бе представяла. Явно се беше занемарил през последните няколко дни. Спеше на открито. Косата му бе пораснала, а долната половина на лицето му бе обрасла с тъмна остра брада. Но в осанката му имаше нещо царствено. Орловото, грубо изсечено лице беше изумително красиво. Очите му бяха черни и блестящи — необикновените очи на млад пророк сред пустошта.

Беше едър и много добре сложен. Под раздърпаните дрехи тя забеляза стегнатото му и жизнено тяло, същото като това на Шон.

Същият тип мъж — тъмнокос, мускулест, безстрашен.

Когато тя се приближи, той помръдна леко, сякаш искаше да я поздрави по някакъв начин, въпреки че допреди това се бе насилил да стои неподвижно.

Мерседес застана срещу него пред купчината пепел, облечена в своя елегантен парижки костюм — сюрреалистично присъствие сред дивата природа.

— Е — каза тихо. — Ето ме.

— Как е тя? — не успя да се въздържи той.

Лаконичност, която вече добре познаваше.

Мерседес си свали слънчевите очила и шапката.

— Не ме накара да дойда дотук, за да ме попиташ за нея. Ако позвъниш в болницата, ще ти кажат.

Той беше омаян от лицето ѝ. Тя видя жадния поглед, с който я изпиваше.

— Знаеш кой съм? — попита той.

— Да — кимна тя. — Познавам те. По-добре, отколкото сам се познаваш.

— Идън ли ти каза? Досети ли се?

— Предполагам, че се досетих. — Тя вдигна рамене. — Накрая.

— Мислеше, че никога няма да се появя отново в живота ти. — Той оголи зъби като животно. — Сигурно беше забравила за моето съществуване. През всичките тези години.

— Не — каза тя. — Никога не те забравих.

Тя видя как лицето му се сви. Явно се контролираше с големи усилия. Силите вътре в него се опитваха да го разкъсат. Усещаше напрежението като електрическите отклонения преди земетресение. Той ритна въглените с крак.

— Знаеш ли какво е това?

Тя не погледна надолу.

— Моето земно състояние.

— Да — кимна той. — Твоето земно състояние, Мерседес. Изгорих го. Цялото.

Тя се усмихна леко.

— Мислиш ли, че това има значение за мен?

— Нищо друго няма по-голямо значение за теб — отвърна той.

— Грещиш. Нищо друго няма по-малко значение.

— Лъжкия! — Той пристъпи напред със стиснати юмруци. — Какво човешко същество си? Не е трябвало въобще да имаш деца!

— Възможно е — съгласи се тя тихо.

— Оставила си я да се превърне в наркоманка. Покварила си я. Аз я спасих. — Той се удари по гърдите, а очите му блестяха. — Аз. Твоето първородно дете. Синът, когото продаде като нежелано пале.

Тя дори не трепна.

— Кажи ми... как те нарекоха?

— Нареккоха ме Джоуел. „Лоза изсъхна, смоковница повяхна; нарът, палмата и ябълката — всички дървета по полето изсъхнаха; поради това и веселбата у синовете човешки изчезна.“^[1] Нареккоха ме Джоуел — излая той, — защото бяха свети хора.

Тя гледаше разсеяно.

— Видях ги само веднъж. Спомням си лицата им. Спомням си и твоето личице, когато те положих в ръцете им. Тъкмо беше започнал да се усмихваш.

— Сигурно това е разбило сърцето ти — каза той горчиво.

Тя отново го погледна.

— Ти разби сърцето ми много преди да се родиш.

— Знаеш ли какво ми сториха те?

— Мога да видя какво са направили с теб — каза тя.

Той ритна ядосано пепелта. Сребристият прах се вдигна около него и полетя в чистия пустинен въздух.

— Продаде ме за две хиляди долара.

— Не взех дори цент — каза тя тихо. — Осиновите ти дадоха хиляда долара на доктора и хиляда — на адвоката, който уреди нещата. Имаше, разбира се, такси, които трябваше да бъдат платени. Аз не взех нищо. Не можех да те дам в обикновена агенция за осиновяване. Задавах прекалено много въпроси, особено в онези дни.

— Но ти си знаела какви са били онези хора!

— Свещеник и съпругата му. Божии хора. Отчаяно желаеха да имат дете. Мислех, че ще те дарят с любовта, която аз не можех да ти дам.

— Те са били отхвърлени от всички агенции за осиновяване в Калифорния!

— Заради възрастта им.

— Защото бяха умопобъркани, жестоки, извратени хора! Религиозни манааци! — По устните му изби пяна. — Чудовища! Хора, които искаха друго човешко същество, за да го измъчват!

— Ако това е било така, аз не съм го знаела. — Тя изучаваше треперещото му лице. — Мислиш ли, че нарочно бих те дала на хора, които биха те направили нещастен? Наистина ли смяташ така? Горкичкият ми син. Искях да избягаш от мрака, а не да влезеш в него.

Нежният ѝ глас го накара да се просълзи. Той трепереше силно.

— Защо не ме задържа? — заекна той. — Защо? Защо ме остави?

— Казах ти — рече Мерседес. — Защото исках да те спася от наследството ти. Но ти сам го потърси.

— То ми принадлежеше! Дължиш ми го!

— Тогава си го вземи — каза тя уморено. — Вземи онова, което е твое, Джоуел.

— Как умря баща ми?

— Баща ти е жив все още.

Устата му потрепери.

— Видях свидетелството си за раждане. Моето истинско свидетелство за раждане. В него пише, че Шон О'Кийфи е починал няколко месеца, преди да се родя.

— Шон не беше твой баща. Шон умря през последните дни на Гражданската война, години, преди да се родиш.

— Но свидетелството...

— Свидетелството е фалшифицирано.

— Лъжеш!

— Преправихме го, за да ти осигуря произход, който да не плаши хората. За да скрия истината. В противен случай дори онези хора, които ти наричаш чудовища, нямаше да искат да те вземат.

— Каква истина? Дяволите да те вземат! *Кажми ми!*

За момент в лицата им пролича странна прилика. Еднакви пронизващи очи, еднаква сила и красота. Случаен наблюдател без колебание щеше да забележи, че това са майка и син.

— Ти беше заченат от кръвосмешение. — Гласът ѝ беше тих и спокоен, но и състрадателен. — Мъжът, който е твой баща, е също и мой баща.

Той отметна глава, сякаш беше получил удар.

— Не разбирам.

— Съвкупявах се със собствения си баща — каза тя. — Забременях от него. Ти си чудовището, Джоуел.

Той се вцепени. Трябваше да мине известно време, докато осъзнае напълно чувото. Тя го изучаваше, почти безстрастно оценяваше силата му. Щеше ли да оцелее? Беше имал сили да стигне чак дотук. Беше преминал през пламъците на пещта. За да постави сърцето си на наковалнята. Може би щеше да понесе и последния удар.

— Затова те дадох за осиновяване — каза тя нежно. — За да се опитам да те спася. За да спася себе си. За да дам шанс и на двама ни да избягаме от миналото. Но ти не искаше да избягаш.

Джоуел с мъка стоеше изправен, с ръце, опнати до тялото, сякаш нещо го разкъсваше отвътре.

— Бих предпочел да... зная това — каза той с усилие, — ... отколкото... да мина през онова, което преживях.

— Не знаех. Бъдещето е неизвестно, Джоуел. Всички вървим през мрака. Борим се за най-доброто, доколкото го виждаме. Съжалявам за болката ти. Наистина. Никога не бих ти я пожелала. — Тя дълго не откъсна поглед от неговия. — Пораснал си и си станал красив мъж. Баща ти също е красив мъж. — Тя се обърна. — Няма какво повече да ти кажа. Довиждане, Джоуел.

— Чакай! — Той направи крачка напред и протегна ръка с треперещи пръсти.

— Какво има?

— Идън. Кажи ми как е тя. *Моля те.*

— Колко странно. Спомням си, че и аз някога ти задавах същия въпрос със същото отчаяние.

— Никога не съм искал тя да страда. Исках само да...

— Идън е мъртва.

Тя видя удара, който думите ѝ му причиниха, видя как той се олюля като вол на заколение.

— *Не.*

— Почина тази сутрин. Преди няколко часа. Преди изгрев-слънце. Оставих я в ковчега ѝ, за да дойда тук. Ако това ще ти бъде някаква утеха, лекарите казаха, че вината не е твоя. Тя е била обречена. Щяла е да умре при всички случаи.

Той отвори уста и нададе ужасяващ вик.

— *Не!*

— И ти наистина я спаси в определен смисъл. Освободи я от бремето на нейната пристрастеност. — Очите изглеждаха огромни на овалното ѝ лице и бяха изпълнени с неизразима мъка. — Ти стори едно добро дело, Джоуел. Свещ в тъмния, мрачен свят.

Той падна на колене сред въглените, а лицето му сякаш се разпадаше и се разтваряше, за да излее мъката, която го изпълваше отвътре.

— Майко — прошепна той. — Майко!

Мерседес се обърна и тръгна по каменистата пътека към колата си.

Февруари, 1974

Лос Анджелис, Калифорния

Идън паркира колата си пред ранчото. Излезе и тръгна към вратата на конюшната, откъдето се подаваше кафявата муцуна на Монако.

Тя дълго стоя и гали коня, зареяла поглед в далечината. После влезе в къщата.

— Мамо? — извика тя. — Мамо, прибрах се.

Мерседес излезе от кухнята, триейки ръце в една кърпа.

— Закъсна — каза тя с укор. — Вече бях започнала да се безпокоя. — Тя целуна Идън по бузата. Дъщеря ѝ все още изглеждаше крехка. Красотата ѝ беше невероятно крехка — като кристална фигурка, която можеше да бъде разбита на хиляди парченца само с един удар. Тъкмо беше започнала да излиза сама. Щяха да минат седмици, преди да си възвърне напълно здравето, и Мерседес мразеше да се отдалечава от нея за повече от час. — Къде беше?

— Бях в клиниката, при татко.

— Как е той?

— Много по-добре. Отново е започнал да говори. Всъщност разговаряхме през целия следобед.

Усмивката на Мерседес угасна.

— За какво?

— За нас. За трима ни. За това как сме се превърнали в това, което сме.

Усмивката на Мерседес съвсем се стопи, когато видя изражението на Идън. Страните ѝ пребледняха. Идън се обърна и пристъпи до прозореца.

— В началото — продължи тя — ми се струваше, че съзнанието му броди. Заблудено. Но после си спомних. Кошмарът ми.

— Какъв кошмар? — попита Мерседес с пресъхнала уста.

— Имам го от години. Сънувам, че съм окована във вериги. Не мога да се движа. Ти и татко сте в стаята. Но не ми помагате. Вие сякаш и не подозирате, че аз съм там. Карате се. Един от онези ужасни скандали. Спомняш ли си?

Лицето на майка ѝ беше станало каменно.

— Спомням си.

— Лицето ти винаги е пребледняло и изопнато. Искам да запуша уши, но не мога да си помръдна ръцете. Тогава татко ме вижда. Лицето му е ужасяващо. Започва да ми крещи. Понякога е гол и му виждам члена. Но това е след един друг случай. Когато го заварих с Франсоаз.

— Това е само сън, скъпа — каза Мерседес.

— И аз така съм си мислела винаги. — Зелените ѝ чисти, спокойни и изпълнени с мъдрост, непонятна за нейната възраст, очи не се откъсваха от тези на майка ѝ. — Това не е всичко. Татко ми говори ужасни неща. Те ме погубват. Унищожават всичко около мен. Знам какво казва, но не мога да го чуя. Всичко се обърква в един вик. Стените започват да се свличат, таванът — също. А аз не мога да се измъкна. Татко продължава да говори. Не издържам да слушам думите му. Затова започвам да крещя все по-силно и по-силно, за да го накарам да замълчи. Знам, че ако успея да заглуша думите му, стените ще спрат да се рушат и къщата ни ще остане невредима. — Идън си пое дълбоко дъх, но не спря да стиска ръцете си. Бе забила в дланите си нокти и те оставяха червени полумесеци по меката кожа. — Винаги се събуждам точно тук. Най-странното е, че никога не крещя. Поне не на глас. Винаги съм си мислела, че ако успея да изкрещя на глас, сънят ще си отиде и никога повече няма да се върне.

— Горкото ми съкровище — прошепна Мерседес.

— Но това не е сън. Нали, мамо?

— Не — каза Мерседес с усилие. — Не е сън.

— Това е спомен. Спомних си днес, докато татко ми казваше коя съм всъщност. Бях там. В къщата в Санта Барбара. Сигурно е било

малко след като сме се върнали от онова пътуване до Европа. Чух ви да се карате. Влязох в спалнята ви и чух татко да казва разни неща за мен.

— Идън...

— Че не съм ваше дете.

— О, Идън — каза Мерседес измъчено.

— Че съм осиновена.

Мерседес закри лицето си с ръце.

— Затова винаги когато ми се ядосваше за нещо, той ме наричаше по един и същи начин. *Малко копеленце*. Минаха години, преди да разбера какво означават тези думи. Но едва днес разбрах истинското им значение. Малко копеленце е някой, заченат по време на неангажиращ секс. Копеле. Извънбрачно дете. Незаконородено. От онзи вид нежелани деца, които ги дават в агенциите за осиновяване.

Мерседес вдигна обляното си в сълзи лице.

— Никога не си била нежелана. — Тя прегърна Идън и я притисна силно. — Толкова много те желяехме, скъпа моя. Ти беше отговорът на нашите молитви.

— Защо си казала на татко, че си стерилна?

— Заради нещо, което ми се случи. Нещо ужасно.

— Но ти вече си била омъжена. Вече си имала едно дете. Не си ли му казвала това?

— Не. Баща ти не знаеше тези неща. — Тя изтри сълзите от лицето си. Чертите ѝ бяха размити, сякаш сълзите бяха размазали чистите очертания на лицето ѝ. — Не можех да понеса да имам още едно дете, Идън. Не можех. Вярвах, че съм покварена. Опетнена. Че не ме бива за майка.

— Но защо? Заради Джоуел ли?

— Заради обстоятелствата около раждането на Джоуел.

— Защото си го дала за осиновяване ли?

— Отчасти.

Те стояха една срещу друга. Лицата и на двете бяха напрегнати и изопнати.

— Не мога да ти кажа — изрече Мерседес.

— Защо го даде за осиновяване?

— Не мога да ти кажа!

— Винаги тайни, мамо. — За един миг лицето на Идън придоби горчивото намусено изражение на зрелостта. — Винаги мистерии и

места, където не трябва да ходя. — После тази горчивина изчезна и на нейно място се появи новата спокойна красота. — Добре. Няма да си пъхам носа в чужди работи, но трябва да ми кажеш. Имам право да знам.

Мерседес си пое разтреперена дъх.

— Господи. Имам нужда от едно питие.

— Аз също.

— Ти не. Лекарите казаха...

— По дяволите, ще пийна нещо. Майната им на лекарите. Иди в градината, мамо. Аз ще ти донеса там едно питие.

Идън занесе бутилка вино на майка си под сянката на големия дъб. Седна и наля в двете чаши. Вдигнаха тост мълчаливо и отпиха.

— Обичаше ли Шон О'Кийфи повече от татко? — попита Идън не след дълго.

Устните на Мерседес се извиха надолу.

— Тогава беше различно. Обичах Шон много. В известен смисъл времето беше благосклонно към нас. Ние видяхме само първите радости. Любовта ни така и не получи възможност да се превърне в скука, разочарование, горчивина. Тя беше все още свежа и красива, когато Шон умря. И винаги ще си остане такава.

— А Джоуел е негов син?

Мерседес отклони поглед. Дълго време мълча. После се облегна назад, а под очите ѝ се вдълбаха тъмни кръгове.

— Да — кимна тя. — Но Шон умря, преди детето да се роди. Бях вдовица и бях бременна. Отчаяно исках да се махна от Испания. Отидох в Мадрид при американския посланик, мъж на име Карлтън Хейс. Беше ми добър приятел. Той ми помогна да замина за Америка. По-късно ми помогна да получа американско гражданство. Дойдох в Лос Анджелис, защото тук посланик Хейс имаше връзки, и той ми намери работа, в която да използвам единствения талант, който притежавах — факта, че говорех и испански, и английски. Родих бебето. Нямах друг избор освен да го дам за осиновяване. — Тя разпери ръце. — Като се изключи всичко друго, работех по осемнадесет часа на ден като секретарка във фирма за внос-износ, която търгуваше с южноамерикански плодове. Не можех да се грижа за бебето и да се прехранвам едновременно. Затова се отказах от него. Идън, ако мислиш, че това не разби сърцето ми, значи грешиш.

— Горката мама. Горкият Джоуел...

— Никога не трябваше да се омъжвам повторно. Бях изпълнена с вина. Но бях самотна. Баща ти се появи и... — Тя вдигна рамене. — След като се оженихме, направих всичко възможно, за да предотвратя следваща бременност. Тогава не беше толкова лесно, колкото е сега. Но не можех да понеса мисълта, че ще имам друго дете, затова направих каквото трябваше. Без да казвам на Доминик. Той копнееше за деца. Това късаше сърцето ми. Едва не му казах. Може би трябваше да му кажа. Но има един момент, след който...

— О, мамо.

— Доминик искаше да си осиновим дете. В началото идеята ме отврати. После видях красотата и логиката в едно такова действие. Бях дала едно дете за осиновяване. Трябваше да приема детето на някоя друга жена за свое. Можех да изпитам майчинството, без да предам на детето си своята поквара. Можех да изкупя греховете си. О, Идън, денят, когато те взехме, беше най-щастливият ден в живота ми. За пръв път животът ми придобиваше смисъл. Цел. Преди това не бях имала такава. А и оттогава не съм имала друга.

— Животът има смисъл, мамо. Ти си най-целеустременият човек, когото познавам.

Мерседес се пресегна и я хвана за ръката.

— Не те нарекохме ние Идън. Родната ти майка вече те бе нарекла така. Красиво име. Мястото преди греха и болката.^[2] Градина на невинността. Такъв искахме да бъде животът ти.

— Защо не ми казахте? Защо го скрихте от мен?

— Решението не беше само наше. Всъщност агенцията ни посъветва да го запазим в тайна. Казаха, че истината ще те нарани.

Идън потрепери.

— Толкова ли беше грозна истината?

— Не. Майка ти беше от добро семейство. Това е всичко. Това е доста често срещан съвет в онези дни. Сега е различно. Нагласите са се променили. В онези дни говореха за „законово прераждане“. Всичко беше една голяма тайна. Истинското ти свидетелство за раждане беше запечатано по нареждане на съда. Издадох ти ново свидетелство за раждане с фалшиво име, нова дата и ново място на раждане. Ти стана наше дете по законен път с всички подробности. А ние искахме това,

Идън. Следващите пет години бяха най-щастливите в живота ми. Мисля, че и в живота на Доминик.

Мерседес допи чашата си. Идън я напълни отново, без да откъсва поглед от лицето на майка си.

— Нещо обаче се обърка.

— Научих истината за него. За наркотиците, кокаина. Че не внася само за свои нужди. Че внася огромни доставки и прави състояние. Да. Нещо се обърка. Мисля, че откакто научих, не съм спала спокойно нито една нощ. Не можех да спра да мисля какво ще стане, ако го хванат. Имам предвид какво щеше да се случи с теб. Реших да го напусна веднага щом отраснеш достатъчно. Тогава той започна да се променя, по времето, когато ти беше на пет-шест годинки. Започна да загнива. Само така мога да го опиша. Той се промени. Удоволствието му започна да има по-голямо значение от всичко останало. Имаше много любовни връзки. Не само Франсоаз. И много други. Все по-млади и по-млади момичета, понякога деца. Ти беше единственото нещо, което ни свързваше. Тогава, когато се върнахме от Европа, се случи нещастиято. — Лицето ѝ беше изопнато. — Бях забременяла по време на пътуването. Мисля, че се е случило във Венеция. Ужасна грешка. Тогава бях на четиридесет и две. Не беше лесно да скрия аборта. Доминик разбра. Откри, че съм го лъгала през целия ни брак. Не можех да му кажа защо съм го направила. Но и това не би помогнало. Той се бе обърнал против мен. И против теб. Наричаше го разтърсваща загуба на доверие. Може и така да беше. Нямах право да го съдя. — За момент пръстите ѝ се впиха в тези на Идън. — Този твой кошмар... Спомням си много добре вечерта. Доминик беше много пиян. Почти не осъзнаваше какво говори. Крещеше ми и чупеше разни неща. Ти се събуди и влезе в стаята по пижама. Той се обърна към теб. Изрече толкова ужасни неща, скъпа моя. Че не си негова. Че си паразит, който живее на негов гръб. А ти просто стоеше, застинала на едно място. Каза ти, че нямаш право да стоиш там, че мрази да те вижда, че си дете на една курва, че ще те изхвърли на улицата, където ти е мястото...

Идън запуши ушите си с ръце, за да не чува ужасните думи, които толкова дълго време бяха преследвали съзнанието ѝ. Дори и след всичките тези години болката и отвращението бяха ужасни. Измина

доста време, преди да отпусне отново ръце и да погледне майка си с изпълнени с болка очи.

— О, мамо...

— Изведнъж ти започна да крещиш. Мислех, че си се уплашила за цял живот. Но на следващата сутрин се събуди засмяна и слънчева, сякаш нищо не се бе случило. Помислихме, че си забравила. Че всичко е изчезнало през нощта. Но няколко месеца по-късно ти започна да се променяш. Започна да подивяваш. Стана бунтарка. Когато започна да ти идва месечният цикъл, вече беше станала неконтролируема. Бяхме те изгубили.

— Това е присъствало в мен през целия ми живот — каза Идън разтреперана. — Винаги е било тук, мамо, и ме е ядяло отвътре. Това ме накара да се мразя. Вземах наркотици, за да избягам от онова, което бях. За да спра болката от истината, че цялото ми съществуване е една лъжа, че бях едно малко копеленце.

Мерседес протегна ръце към Идън и двете заплакаха в прегръдките си.

По-късно седнаха една срещу друга. Очите на Идън бяха като потъмнели изумруди.

— Никога повече няма да взимам наркотици, мамо. Може би щях да се изкуша, ако не беше хепатитът. Но той едва не ме уби... И никога повече няма да се върна към дрогата.

— Знам.

— Никога досега не съм имала усещане за собствената си цена. Нямах значение какво правя, тъй като винаги съм си мислела, че съм безполезна. Джоуел промени това, мамо.

Мерседес погали дъщеря си нежно по косата.

— Ти си изгради нов живот, Идън. Без миналото. Без наркотици. Знаеш коя си. Каква си. Превърнала си се в изключителна млада жена. Толкова се гордея с теб.

— И аз се гордея с теб — произнесе Идън несигурно. — Сега, когато знам всичко.

Мерседес поклати глава с лека усмивка.

— Не. Не знаеш всичко, Идън. Не бих се гордяла с живота си. — Тя вдигна пръсти и докосна устните на Идън, за да я накара да

замълчи. — Не искам да се гордееш с мен. Мога само да се моля за прошката ти.

— За какво?

— За това, което съм. За това, което съм направила. Ти не ме познаваш още, дете мое. Може би никога няма да ме опознаеш напълно. Може би така е по-добре. Но с течение на годините има неща, които сама ще откриваш. Неща, които ще те ужасят.

— Не вярвам.

— Повярвай. Това е вътре в мен. В кръвта ми. Прокоба.

— Хайде де! — Идън се отдръпна неспокойно. — Пак онези средновековни испански мрак и обреченост.

— Не, Идън. — Лицето на Мерседес беше сериозно. През изминалите девет месеца тя се бе състарила видимо. Красотата ѝ навлизаше в нова фаза — от разцветата на зрелостта към строгостта на старостта. — Благодаря на Бога, че във вените ти не тече моя кръв.

— Това, което каза, е ужасно.

— Не. Имах дете и то е прокълнато.

— Джоуел не е прокълнат, а само наранен и объркан!

Очите на Мерседес гледаха безизразно.

— Каквото и зло да съм извършила, помни, че и срещу мен е вършено зло. Моля се да се опиташ да ме разбереш. И никога да не ме намразиш.

Идън усети, че на гърлото си има буца.

— Мамо, как бих могла някога да те намразя? Ти ме обичаш толкова много. Отказа се от всичко заради мен. А аз дори не съм твое дете.

— О, ти си мое дете — каза Мерседес нежно. — Разбрах това, докато Джоуел те държеше. Ти си моето обичано дете. Само това има значение за мен. — Тя се огледа. — И ето ме тук. Гостенка в твоята къща.

— Как можеш да се наричаш гостенка? Тази къща е твоя!

— Не, твоя е. — Тя погледна чистия младежки профил на Идън. — А ти ставаш все по-силна с всеки изминал ден. Няма да мога вече да се извинявам с това, че се грижа за теб. Скоро ще си тръгна.

— Никога не трябва да напускаш ранчото!

— Онова, което споделяме в този миг, е много по-важно за мен. Искам да запазя всичко така, както е сега.

Идън погали майка си по ръката.

— Къде ще отидеш тогава?

— Ще се върна в Испания.

— Толкова далеч от мен?

— Да. Ще бъда в безопасност. Ще остана при един приятел.

Скъп приятел.

— Толкова много неща не знам за теб...

Мерседес се усмихна.

— Много неща — съгласи се тя.

Те седяха мълчаливо и наблюдаваха падането на вечерта над градината. Сенките се удължиха. Лек вятър разклати клоните на дървото над главите им.

— Ако искаш — каза Мерседес, — ще ти помогна да си издействаш съдебно решение, за да отвориш запечатаното си брачно свидетелство.

Идън вдигна глава.

— Защо?

— За да издириш истинската си майка.

— Не искам — усмихна се Идън. — Ти току-що го каза. Ти си моята истинска майка. Има нещо много по-важно, което трябва да направя.

— Какво?

— Трябва да намеря Джоуел.

Изведнъж по лицето на Мерседес се изписа мъка.

— Остави го, скъпа моя. Ти и той приключихте. Всичко свърши.

Завинаги.

— Не, мамо. Не е свършило.

— Той може да ти причини само още по-голяма болка.

— Никога няма да обичам друг мъж — каза Идън тихо. — Не и така, както обичам Джоуел. Когато татко ми каза тази сутрин, че не съм... — Тя поклати глава. — Сега няма нищо греховно в това да го обичам.

— Гротескно е!

— Може би. Но ние нямаме кръвна връзка. Само това има значение за мен. Той трябва да го разбере. Каза, че ще ме намери. Но не го направи. Затова аз трябва да отида при него и да му кажа коя съм. Че той не е мой брат. Че ако иска да се ожени за мен...

— Не! — Мерседес въздъхна мъчително.

— Че ако иска да се ожени за мен — повтори тя по-ясно, — може да го направи. Вече не е в Аризона. Не знам дори дали е в Америка. Може и да е останал в Мексико. Опитвам се да го намеря от дълго време. Не мога да разбера защо той не се опитва да се свърже с мен. Веднага щом стана достатъчно силна...

Мерседес я прекъсна с напрегнат глас.

— Мисли, че си мъртва.

Идън обърна бързо глава.

— Какво?

— Затова не се опитва да се свърже с теб. Казах му, че си мъртва. В болницата казах да му съобщят същото, ако дойде.

— Мамо! Как можа!

— Това беше най-доброто.

— Най-доброто ли?! — Тя беше преbledняла. — Как можа да направиш нещо толкова ужасно?

— Исках да е далеч от теб. Ти си на прага на един нов живот. А той е обречен, Идън. Той ще те завлече към ад, какъвто дори не си си представяла.

— Той не е обречен! — каза Идън рязко. — Грещиш. Мога да го спася. Точно както той спаси мен. Дължа му го. Той ме обича толкова много! — Тя се опита да си възвърне самоконтрола и спря гневните думи, които се канеше да изрече. — Постъпила си ужасно с него — каза тя тихо.

— Той постъпи ужасно с мен — каза тя и подчерта мрачно думите си. — Той едва не те уби. И отне от мен нещо много повече от парите. Но не му казах, че си мъртва, за да го накажа. А само за да те защита.

Идън поклати глава бавно.

— Ноктите ти са много остри, мамо.

— Трябваше да имам остри нокти! Ти нямаш никакви! — Тя си пое дълбоко дъх, после продължи по-спокойно. — Ти не си като мен, Идън. Ти си направена от друго тесто. Ти си нежна, а аз не съм. Ти никога не си имала защитни сили, а аз винаги съм използвала ноктите си, за да не може никой да ти причини нищо лошо.

— Обичам го.

— Молех се това да премине.

— Не. И никога няма да премине.

Мерседес видимо се бореше със себе си, а устните ѝ трепереха. После се изправи и влезе в къщата, без да каже нищо. След малко Идън я последва.

Майка ѝ седеше до прозореца в тъмната къща и се взираше навън.

— Не мога да те спра да отидеш при него — каза тя с равен глас. — Но те предупреждавам, че той може би е съсипан. Казах му нещо в деня, когато се срещнахме в пустинята, което може да го е разтърсило до дъното на душата му. Ако е оцелял и иска да ти го каже, нека го направи. Аз не мога. Тази тайна е негова. И само негова.

— Тайни и мистерии — каза Идън тихо. — Мрак и срамни неща. Имат ли край?

— Не — отвърна Мерседес.

Къщата тънеше в тъма. Идън се разходи бавно, светна лампите една по една, докато къщата не заблестя и тъмнината не бе прогонена. После се обърна към майка си:

— Права си. Никога не съм имала нокти като твоите. Аз съм различна. Вярвам, че мога да спася Джоуел. Може и да ме завлече в ада. Не вярвам, че ще го направи, въпреки че бих отишла и в ада с усмивка заради него, ако трябва. Просто нямам избор, мамо. Той е моята съдба.

— Тогава трябва да отидеш при него.

Идън целуна майка си по бузата. Те се усмихнаха една на друга, едната с тъга и тайнственост, а другата — с невинност и блясък.

Мерседес седеше неподвижна и наблюдаваше как Идън заминава. Спомни си високата страховита фигура в пустинята. Спомни си как горяха очите му — точно както нейните горяха някога, със същата тъмна страст, със същия гняв и сила.

Нейният син. Нейното наказание. Той стоеше срещу нея, сякаш не знаеше дали да я убие, или да падне в краката ѝ. Накрая беше паднал в краката ѝ.

Може би и тя трябваше да коленичи до него. Да го прегърне. Да го помоли за прошка. Да му покаже по някакъв начин мъката и сълзите си, които беше изплакала за него през тези тридесет години.

Но не можеше да направи това. Отчасти, защото тогава за нея беше много по-важно да предпази Идън. Отчасти, защото природата ѝ го забраняваше. Тя беше направена по друг начин. Чукът, който я беше оформял с жестоките си удари, когато е била нажежена до червено, ѝ беше придал форма, която тя никога, особено сега, когато желязото беше студено и твърдо, не можеше да промени.

Затова му бе обърнала гръб и си бе тръгнала.

Какво би могла да направи в противен случай?

Странно, но не изпитваше гняв към Джоуел. Вече не. Той се бе изпарил. Той бе разрушил нейната малка империя. Беше я възмездил с болка, която дори тя, експертът по болка, не познаваше. Беше отнел от нея красивия ѝ дом, нейните вещи, богатството ѝ и беше изгорил всичко в пустинята. И все пак можеше и да е по-лошо. Така казваше мъдростта. Можеше да е много, много по-лошо. Той беше спасил Идън. Това беше премахнало горчивината.

Беше започнала от нищо. Беше завършила с нищо. Богатството беше само една мечта. Самият свят беше една мечта — блещукаща в мрака.

Синът ѝ ѝ бе напомнил нещо, което тя бе забравила — колко несъществени са богатствата. И колко непреодолимо значим е животът, тази танцуваща в мрака светлинка.

Онова, което се простираше след мрака ли? Всичко? Нищо? Отговорът вече не беше толкова отдалечен, колкото беше преди.

Тя се върна назад към живота си и се почуди дали всичко се изравняваше накрая — доброто със злото, радостта с болката. Когато дойдеше време душата ѝ да бъде претеглена, дали щеше да тежи достатъчно? Дали пък греховете ѝ нямаше да натежат прекалено много?

Мерседес въздъхна и усети как мускулите ѝ се отпускат, а опънатите ѝ нерви си отдъхват. Напрежението я напусна. Вече нямаше да се намесва в желанията на Идън. Никой не беше успял да промени собствените ѝ решения. Знаеше, че и тя няма да може да направи същото с решенията на Идън. Щеше да я остави сама да легне на наковалнята на живота.

Може би Идън щеше да направи онова, което тя не бе сторила. Да коленичи до него в прахта. Да го прегърне и да го изцели със сълзите си. Може би като направеше това, нямаше да бъде погубена.

Може би щяха да намерят вечното щастие, което беше блуждаело около майка ѝ през целия ѝ живот.

Дали съжеляваше за нещо? Убийствата? Лъжите? Предателствата? Всичко това се бе оказало необходимо. Неизбежно. Точно както и Идън не можеше да избегне съдбата си. Съжалението беше неуместно.

В края на краищата тя беше човешко същество. Беше познала различни човешки страсти — и тъмни, и ярки. Не съжеляваше за тях. Най-вече не съжеляваше за любовта. Беше изляла толкова много любов през живота си. И толкова много любов беше получила. Странна любов, жестока любов, сладка любов; любов като дъга и любов като поразяваща мълния. Нито една не беше напразна. Нямаше да скърби за нито една от тях.

Ами бъдещето ѝ, този прилив? Голяма част от него щеше да бъде свързано с нейните две деца и тяхната съдба. Тя затвори очи и ги видя да стоят пред нея — тъмният и светлият ангели, естественият и придобитият, момчето и момичето. Щеше да се моли за тяхното щастие, за тяхното спасение както я бяха учили да се моли преди много години. Но нямаше да остане тук близо до тях. Присъствието ѝ в живота им нямаше да е от помощ. Не и сега. Може би никога.

Хоакин я чакаше в Испания. Нейният верен рицар. Не знаеше дали може да го дари с любовта, която заслужаваше, но щеше да опита. Не беше прекалено късно за това.

Франсиско Франко, който вече беше на осемдесет и две години, умираше. Красив и способен млад крал трябваше да осъществи преминаването към демокрация и отново да седне на трона на Бурбоните. Това си заслужаваше да се види. Може би тя и Хоакин щяха да доживеят да видят тази Испания, за която си бе мечтала като дете и в чиято защита бе взела в ръка оръжие през изпепеляващото лято на 1936 година.

Да. Винаги имаше нещо, заради което си заслужаваше да се живее.

Тя се изправи на крака — красива и тъмна. Усмихна се на себе си. Чукът удряше. Желязото се ковеше. Работата напредваше. Животът продължаваше.

[1] Книга на пророк Иоия. 1:12. (Името Джоуел е английският вариант на Иоил.) — Бел.пр. ↑

[2] Eden — Рай. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Февруари, 1974

Аризона

Облаци се бяха скупчили над пустинята като стените на райския град. Сякаш не помръдваха. Но техните издути укрепления се извисяваха високо в небесата. Скоро върховете им щяха да достигнат наковалните, откъдето излизаха искрите, и над пустинята щеше да се изсипе буря.

Зимата бе променила пейзажа, откакто Идън го бе видяла за последен път. Жегата си бе отишла. Когато буреносните облаци надвиснаха над земята, захладня още повече. Но сякаш нищо друго не се бе променило. Цветовете бяха същите. Сагуаро продължаваха да властват в своето царство.

Докато пътуваше из хълмовете на Тусон, загърбвайки всички следи от човешко присъствие, тя усети как силите ѝ се увеличиха. Стражи? Магьосници? Тези протегнати ръце дали призоваваха, или гонеха?

Той не беше мъртъв. Беше тук, сам сред пустошта. Горкият — изкупителна жертва, несретник и страдалец. Не беше мъртъв. Беше сигурна в това. Усещаше присъствието му така, както усещаше своето. А никога досега през живота си не бе усещала себе си с такава увереност.

В тези странни времена ѝ се струваше, че току-що се е родила. Че всичко това е било сън, забулен в мъгла. Че целият ѝ живот беше пред нея, готов да започне отново.

Знаеше, че ще го открие. Не се съмняваше в това. Щеше да го открие и да го изцели.

Караше, потънала в мислите си. Мислеше си за Мерседес и Доминик. За своята непозната майка, която я беше родила и която не бе виждала.

Мислеше си за онова, което беше, и за онова, което е сега; за онова, което щеше да бъде след време.

Възможностите. Възможностите. Те я караха да изтръпва, така, както вятърът караше да потръпват вдигнатите платна на яхта, която се готви да напусне уютния си пристан. Усещаше богатството и ужаса, които криеше бъдещето ѝ — онова своеобразно съкровище на Синбад, което е притежание единствено и само на младостта.

Тя си спомни като насън изминалите девет месеца от живота си. Отчаянието в страната на лотоса. Нощта, когато Джоуел бе изникнал от мрака и я бе отвел. Малката сива клетка и агонията ѝ. Необятността на онази пустиня — прочистващата, изцеляващата пустиня. Още по-необятната сила на любовта и как я бе преобразила.

И накрая мислите ѝ се върнаха, както често напоследък, към Джоуел. Към онова, което той беше преживял. Към онова, което Мерседес му беше причинила. Към съдбата, която завинаги я беше свързала с него.

Когато сви от главния път по посока към ранчото, изведнъж самоувереността я напусна.

Ами ако беше мъртъв? Ами ако инстинктите ѝ не бяха нищо повече от самозалъгване и Джоуел си беше отишъл?

И още по-лошо, ами ако скръбта беше разстроила съзнанието му?

Тя се задъха. Беше ѝ трудно да диша. Свали прозореца на колата, докато шофираше, за да влезе чист въздух. Уханието на свежия пустинен дъх нахлу в съзнанието ѝ и го изпълни с ясни, почти реални спомени.

През един ден, подобен на този, той я бе извел от нейния затвор и ѝ бе показал пустошта. Небето се бе разтворило и облаците бяха излели своето избавление върху тях. Те се бяха прегръщали по време на бурята. Бяха се целували в сърцето на хаоса.

И след това, помисли тя учудено, може би сега ще бъде различна.

И си припомни уханието. Неуловимата остра сладост на пустинните храсти. Скоро, когато дъждът овършееше листата, ароматът щеше да изпълни света, да го прочисти и изцели.

Ранчото изникна в края на пътя — неговите ненаатрапващи се очертания се сливаха с пейзажа. Спомените почти я зашеметиха. Ето го. Къщата, в която беше влязла като затворничка, а беше излязла като свободен човек.

Където беше открила любовта.

Където беше излекувана.

Където беше започнало нейното чистилице — онази последна болест, която едва не я уби и която беше оставила своя траен отпечатък върху нея, за да не се докосне никога повече до хероина.

Вече мълвеше на глас молитви, без да го осъзнава.

Първото нещо, което забеляза, когато стигна ранчото, беше конят — бялата арабска кобила, която той ѝ беше подарил.

Тя стоеше неподвижно в конюшната и я наблюдаваше. Усилващият се вятър развя гривата ѝ. Идън седеше вцепенена и се взираше в кобилата. Беше стиснала волана толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

После, добила самоувереност, кобилата сведе глава към люцерната в краката си и започна да преживя.

Джоуел беше жив. Той беше тук.

Тя излезе от колата. Краката ѝ едва я държаха. Тя тръгна, замаяна от емоциите, които я изпълваха. И тогава той се появи иззад къщата.

Беше работил. Все още държеше чука в едната си ръка, а длетото — в другата. Беше гол до кръста и тя забеляза, че е отслабнал — ребрата му се брояха.

Когато я съзря, той се закова на място. Очите му бяха черни и огромни. Взираше се в нея изпод буйната си коса. Беше си пуснал брада. Под нея лицето му беше орлово, аскетично и изпито.

Тя надви силата, която притискаше гърдите ѝ, и се опита да заговори.

— Аз не умрях.

Тя видя как нещо като ужас премина през погледа му, когато тя заговори. Знаеше, че се е уплашил да не би съзнанието му да си прави шега с него.

— Не умрях — повтори тя по-настойчиво. — Истинска съм. Тя те е излъгала. Излъгала е всички ни. Аз не съм нейна дъщеря. О, Джоуел! Толкова много неща имам да ти казвам. Толкова много неща имам да ти дам. Ще прекараме живота си заедно. Ще се изцелим взаимно. Ще ти дам... — Не знаеше как да изрази чувствата си с думи. Той стоеше застинал, сякаш краката му се бяха сраснали с пръстта. Тя

също не можеше да помръдне. Бяха замръзнали. Дали я беше чул? Тя протегна напред ръце разтреперана. — Ще те отщета за ония години, които изпоядоха скакалци, червеи, бръмбари и гъсеници — каза тя.

Изведнъж инструментите паднаха от ръцете му и тя видя как по страните му закапаха сълзи.

След миг тя вече беше в прегръдките му и го притискаше до себе си. Силата му я смазваше. Тя чу риданията му, усети вкуса на сълзите му.

И Идън разбра, че вече никога няма да се разделят. Нямахше да има повече болка.

Тишина сред бурята, мир в сърцето на хаоса.

Издание:

Автор: Мариус Габриел

Заглавие: Плът и кръв

Преводач: Незабравка Гошева

Година на превод: 2000

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: английска (грешно указана американска)

Печатница: „Полиграфюг“ — Хасково

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-132-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9323>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.